

Giới thiệu Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert

Nội dung truyện Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành : Linh hồn chuyển hoán xuyên việt thời không trùng sinh

Nhân vật chính: Cung Lê Hân .

Phối hợp diễn: Tống Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác, Hạ Cẩn, Đậu Hằng, Cung Viễn Hằng, Cung Hương Di

Cái khác: Cường cường, trùng sinh, NP (Số lượng N tùy người đọc hiểu, vs ta thì là...4.5 =]]]])

Cung Lê Hân bị đại ma đầu trong giang hồ bắt giữ xem như nam lô đỉnh nuôi ở địa cung, nhưng dưới ấy hắn lại học được võ công thâm hậu, khiến hắn chống lại tên ma đầu nhưng đáng tiếc cả hai đều chết.

Truyện những tưởng chết đi rồi sẽ được đầu thai kiếp mới tốt hơn nhưng lại được xuyên qua thời không tới hiện đại vào một thanh niên yếu đuối. Đáng tiếc chưa sống được ngày thanh bình bao lâu thì mạt thế đã tới.

Không có tùy không không gian, không dị năng chỉ có võ công của kiếp trước để hắn tồn tại trong mạt thế như bình thường. nam lô đỉnh: nam nhân có thể chất vô cùng thích hợp thái âm bổ dương, thường được dùng để nam nhân hấp thụ nhằm đề cao công lực (giống như song tu âm, nhưng mà cái này với người tu luyện thì có lợi, còn người bị hấp thụ thì có hại :3 Đây là truyện về mạt thế (tận thế) nên ta sẽ chú thích 1 số khái niệm trong truyện để mng hiểu nha. Tang thi: kiểu như zombie á, tang thi cũng có dị năng nhưng ko phải tang thi nào cũng có, tang thi không có dị năng gọi là tang thi sơ cấp. Dị năng giả (DNG): người có năng lực đặc biệt sau khi xảy ra tận thế, có 11 hệ: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng, niệm lực (niệm chú), không gian, cường hóa. Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong (gió), lôi (sấm sét), băng là các hệ thường thấy.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

‘Nghịch Mạch Thần Công’ có hai quyền Âm và Dương phân biệt cho hai loại người tu luyện: ‘Thuần Dương nghịch mạch chi thể’ cùng ‘Thuần Âm nghịch mạch chi thể’, đợi sau khi luyện thành, hai người song tu còn có khả năng thông thiên. Lại có người nói: ngoại trừ phương pháp song tu, còn có cách người luyện công đem một người luyện công khác làm lô đỉnh, hấp thụ công lực đối phương, sẽ đạt được sức mạnh còn cao hơn so với song tu, có khả năng hô mưa gọi gió, rung chuyển đất trời, thậm chí thọ cùng nhật nguyệt. Chỉ vừa xuất hiện, ‘Nghịch Mạch Thần Công’ đã gây nên một trận tình phong huyết vũ, vô số cao thủ giang hồ đã mệnh táng (chết) trong cuộc tranh đoạt khốc liệt đó. Cuối cùng đến khi ‘Nghịch Mạch Thần Công’ mất tích mới bình ổn trở lại. (nguyên văn là “lạc hạ duy mạt” cơ mà ko bik nói s=~= ai bik chỉ ih~~.v)

Thế nhưng điều mà không ai đoán được chính là ‘Nghịch Mạch Thần Công’ không hề mất tích mà là rơi vào tay ma đầu địa cung—Tiêu Lâm. Tu luyện ‘Thuần Âm nghịch mạch chi thể’ nhưng Tiêu Lâm vốn thuần dương, hơn nữa lại không phải nghịch mạch (kinh mạch vận chuyển ngược).

Cách tu luyện loại võ công này chính là đem dương khí hoặc âm khí trong cơ thể phóng đại cực hạn, sau đó chuyển hóa thành nội lực. Nhưng mà, “dương cực tắc âm, âm cực tắc dương”, một khi âm dương hai khí đạt cực đại sẽ chuyển hóa ngược, không những khiến nội lực luyện được biến mất, nghiêm trọng hơn còn có thể dẫn đến ‘Phong Ma’ (tẩu hỏa nhập ma), nổ tan xác, hậu quả không thể thay đổi. Về sau, chỉ có ‘nghịch mạch chi thể’ mới có thể đem hai khí ‘Dương cực chuyển Âm’ hoặc ‘Âm cực chuyển Dương’ áp chế lại, hóa thành nguồn nội lực ‘sinh sinh bất tức’ (không bao giờ hết/vô tận). (*: tương tự “vật cực tắc phản”, ý nói mọi thứ khi phát triển tới 1 mức cực hạn nào đó sẽ tự động đảo chiều)

Cho nên, cho dù có được Thuần Âm Dương chi thể đi nữa mà không có nghịch mạch, thì loại tu luyện này cũng chỉ là nói suông. Nhưng Tiêu Lâm vốn thiên phú tuyệt, thông minh tuyệt đỉnh, sau 10 năm nghiên cứu đã tìm ra phương pháp giải quyết, chính là đem thân thể nữ nhân làm lô đỉnh, hấp thụ âm khí để khắc chế dương khí bạo trưởng trong cơ thể gã, không thể đạt cực hạn nhưng ít ra cũng chuyển hóa được một phần thành nội lực.

Đã có phương pháp, Tiêu Lâm dựa vào thể lực địa cung, tìm được một nam hài tử có Thuần Âm chi thể, nhận làm con nuôi, tôn làm Thiếu chủ địa cung, dốc lòng chỉ bảo luyện công. Lại thay tiểu thiếu chủ cùng chính mình bắt về nam nữ võ công cao cường từ khắp nơi làm lô đỉnh tu luyện, đợi sau khi cả hai luyện thành, gã liền hấp thụ công lực tiểu thiếu chủ, trở thành thần nhân.

Nhưng gã không hề nghĩ tới, tiểu thiếu chủ bản thân cũng trí tuệ tuyệt luân, tuy bị giam cầm trong địa cung từ nhỏ, chỉ biết tập võ, không rành thế sự nhưng ánh mắt cùng tâm hồn thuần khiết lại hiểu rõ nhân tâm, từ lâu đã sớm biết Tiêu Lâm lòng lang dạ thú, ngay tại phút cuối cùng dùng kim châm vào các huyệt đại pháp khiến công lực bạo trưởng, cùng Tiêu Lâm khuyên lực nhất bác, cuối cùng đồng vu quy tán.

Cả địa cung to lớn bị san thành bình địa khi cả hai tranh đấu, mà ‘Nghịch Mạch Thần Công’ trong truyền thuyết cũng theo đó mà bị tiêu hủy.

~~~~~

Năm 2012, ngay tại căn phòng cao nhất của trung tâm giải trí, một nam nhân thân hình cao lớn, diện mạo anh khí bất phàm về mặt chán ghét nhìn thiếu niên đang không ngừng cọ xát trên người, bắt lấy hai vai đối phương lắc mạnh, lạnh giọng khiển trách, “Cung Lê Hân, cậu tỉnh cho tôi ! Nhìn rõ ràng, tôi là Tống Hạo Nhiên, không phải Lâm Văn Bác!”

Nhìn thiếu niên trước mắt đang bị mê được (aka xuân được ~) không chế, hắn cảm thấy phi thường tức giận, nghĩ muốn hung hăng đánh tỉnh đối phương, lại chậm chạp không đành lòng. Thứ nhất, đối phương chỉ là một thiếu niên 16 tuổi, thứ hai, cha cậu chẳng những là thủ trưởng của mình mà còn là ân nhân. Nếu không phải do Lâm Văn Bác nhờ vả, hắn tuyệt đối sẽ không quản chuyện này.

Em trai yêu anh rề, còn có ý kê đơn bán thân ý đồ hiến thân. Loại sự tình này đối với Tống Hạo Nhiên luôn trong quân đội mà nói quả thật là chưa bao giờ gặp phải, cũng không thể tưởng tượng được. Hiện tại thẳng thốt này tốt cùng là đã nghĩ gì? Hắn khó hiểu ngầm suy đoán.

Ngay lúc đó, thiếu niên đang bị hắn kiềm chế bỗng từ từ khép lại hai mắt, đồng tử dần khuếch tán, nhưng trạng thái này cũng chỉ kéo dài giây lát, sau đó đồng tử đang khuếch tán của cậu dần tụ lại, hai mắt đang mê ly cũng lại mở.

Đây là nơi nào ? Mình không chết sao ? Thiếu chủ địa cung vốn cùng Tiêu Lâm đồng vu quy tận nhìn nam nhân tuần tú đang giữ lấy mình trước mặt, hoảng hốt nghĩ.

Nhưng mà, không đợi cậu tiếp tục tìm tòi nghiên cứu, trên người bỗng truyền đến từng đợt khô nóng lẫn lộn với cái đầu vừa thanh tỉnh một chút của cậu. Theo phản xạ, cậu ‘um’ một tiếng, sau đó nghiêng đầu, dùng hai má cọ xát cánh tay nam nhân đang đè trên vai mình.

Loại cảm giác này vô cùng quen thuộc, cậu lúc trước khi không chịu được cơn mê mị của Tiêu Lâm đã hạ được này để cả người cậu nóng lên. Sau đó, lúc bị cơn mê mị tiến vào, cậu sẽ không cảm thấy đau, ngược lại còn thoải mái.

Thiếu niên dùng ánh mắt mê ly ngấn nước khát cầu nhìn hắn, hai má trắng mịn không ngừng cọ xát tay hắn, xúc cảm vừa mềm vừa lán, trông vô cùng mê người. Tống Hạo Nhiên bị ma sát mu bàn tay cũng từng đợt nóng lên, có chút bối rối đứng dậy.

Thiếu niên vẫn âm trầm như cũ dù lâm vào hỗn độn đột nhiên trở nên xinh đẹp thuần khiết. Bị đôi mắt ướt đẫm sương mù kia nhìn chăm chú, cho dù là người có ý chí sắt đá cũng không thể không mềm lòng.

Mà Tống Hạo Nhiên cũng vốn không phải là người có ý chí sắt đá, tim đập ngày càng có chút dồn dập, khô nóng ở mu bàn tay dần lan cả cánh tay rồi toàn thân.

Cảm thấy căng thẳng, hắn lập tức áp chế khác thường của cơ thể, nắm lấy cảm thiếu niên, nâng lên để cậu nhìn hắn, lớn tiếng cảnh cáo, “Cung Lê Hân, cậu nghe cho rõ, vì tốt cho cậu, tôi sẽ trói cậu lại, đợi khi được hiệu tan bót sẽ tháo ra. Bộ dáng này của cậu nếu để Cung thúc thấy được, nhất định sẽ bị cậu làm cho tức chết !”

Nói xong, hắn một tay chế trụ (khống chế, giữ lấy) thiếu niên, tay kia tháo caravat cùng thắt lưng bên hông, tính toán trói tay chân thiếu niên lại. Cái thiếu niên ăn là thời tình được thưởng dùng cho “khách hàng”, đối cơ thể không có tổn hại gì đáng kể, chỉ cần nhẫn nại qua thời gian được hiệu phác tác liền ổn.

Nghe được tiếng cảnh cáo của nam nhân, tiểu thiếu chủ liền sáng tỏ, nam nhân này không muốn cùng mình mập mờ. Cậu đời trước bị giam cầm ở địa cung, chỉ biết tu luyện, tâm tính cực kì đơn thuần (đơn giản tình thuần), biết rõ khổ sở khi bị người ta bó buộc mất đi tự do là gì, dù không có người chỉ bảo, trong lòng lại mơ mơ hồ hồ linh ngộ được cái gọi là ‘tâm không muốn’.

Nam nhân không muốn, cậu cũng sẽ không miễn cưỡng đối phương. Còn việc trói lại cũng không cần thiết. Vô số lần bị hạ được, là vô số lần bị cự tuyệt, ngày tháng năm dài cậu cũng học được cách tự thỏa mãn bản thân.

Nghĩ đến đây, hàm răng tuyết trắng cắn chặt môi dưới, dùng đầu đón đỡ lấy chút thanh tỉnh, thân thể cố chống đỡ bắt lấy tay nam nhân đang nắm lấy cảm mình, thấp giọng nói, “Không cần trói ta lại, ta có thể tự giải quyết.” (Carly: vì tiểu Hân vừa trọng sinh, vẫn còn ý thức cô nhân nên ta để xưng hô cổ trang nha ^^)

Thanh âm thiếu niên phi thường thanh thúy, lại bị hạ được, cả người vô lực, nên mang theo vài phần nhuần nhu, nghe vào trong tai Tống Hạo Nhiên thập phần êm tai, tâm lý đề phòng lãnh ngạnh thường ngày cũng trở nên mềm mại. Ma xui quỷ khiến, Tống Hạo Nhiên theo lời buông lỏng bàn tay kiềm chế thiếu niên.

Mỗi lần bị kê đơn lại thêm một lần bị ghét bỏ, tiểu thiếu chủ cũng sẽ cảm thấy xấu hổ, khẽ nói với nam nhân “Thực xin lỗi”, sau đó nhanh chóng ly khai khỏi ôm ấp của hắn, trốn đến chân giường xa xa, cởi ra quần dài kỳ lạ cùng nội khố (aka underwear =v=), cảm lấy phần thân phần hông mềm mại đang dâng trào của chính mình, chậm rãi lướt động.

Vẫn còn trong thời gian phát tác được hiệu, thiếu niên lại không hề không có liêm sỉ tiến tới, ngược lại cố gắng khống chế tinh thần, về mặt ngoại ứng ngừng cùng xấu hổ, trốn ở góc phòng tự mình ‘giải quyết’. Tống Hạo Nhiên ngăn người, đưa nhô trước mắt phản ứng đơn giản lại trực tiếp như thế, đôi mắt thanh triệt nhanh nhạy, hoàn toàn không giống như Lâm Văn Bác nói, làm ra loại hành động lỗ mãng cực đoan. Bên trong nhất định có hiểu lầm!

Nhưng Tống Hạo Nhiên đã không thể tiếp tục suy nghĩ gì nữa. Hình ảnh thiếu niên hai chân thon dài trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ửng hồng, cao thấp nhuần nhu từng chút từng chút một cướp lấy tâm hắn, chiếm cứ tầm mắt hắn, làm hắn mê muội. Hắn chưa bao giờ biết, hải tử âm trầm ít lời này còn có một mặt động nhân như vậy.

Trong quân đội rất ít tiếp xúc nữ nhân, mọi người khi có nhu cầu đều dựa vào bàn tay năm ngón mà giải quyết(tự thăm đấy a :v). Tổng Hạo Nhiên thấy không phải một hai lần, sớm thành thói quen, cũng không thường có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng, đối với thiếu niên trước mắt, hẳn lại có loại cảm giác khó thở, miệng lưỡi khô nóng, hạ thể mềm nhũn thoáng chốc cứng rắn như thiết, dựng thành một lều trại nho nhỏ bên dưới lớp tây trang. (Carly : ahhh *che mặt*)

Đại khái là bộ dáng Cung Lê Hân rất đẹp, nhìn cực kỳ giống nữ nhân nên mình mới có loại ảo giác này đi ! Tổng Hạo Nhiên gian nan dời tầm mắt, chậm rãi ngồi xuống mép giường, khép hai chân che lại hạ thân đang đứng thẳng, nuốt xuống một ngụm nước miếng ngẫm suy đoán.

Cung Lê Hân kế thừa hoàn toàn mỹ mạo mẫu thân cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhon nhon, đôi mắt to tròn, mũi cao, đôi môi phàn nộn, da trắng như ngọc, dung mạo cực kỳ âm nhu tinh xảo. Nếu là nữ nhân, nhất định là nữ thần của ngàn vạn nam nhân, nhưng cậu cố tình lại là nam, bởi vậy từ nhỏ bị không ít bạn bè đồng trang lứa bài xích, tâm tính trở nên yếu ớt nấn cảm, lớn hơn chút thì lại thêm trầm mặc ít lời, cả ngày cúi đầu, nhìn qua vô cùng u ám, khiến người ta không thể thích được.

Nhưng hôm nay, bộ dáng cậu lại không có một tia âm trầm ngày xưa, một đôi miều đồng tụy rằng phủ một tầng hơi nước, lại có vẻ cực kỳ trong trẻo, phảng phất bề ngoài lấp lánh bụi trần bị ai đó cọ rửa không còn chút gì, lộ ra nội tâm trong sáng tinh thuần bị che dấu bên trong.

Nghĩ đến cặp mắt mê ly tràn đầy khát cầu, trong lòng Tổng Hạo Nhiên khẽ động, nhin không được nhìn lại thiếu niên ngồi ở chân giường. Cùng lúc đó, thiếu niên phát ra một tiếng ‘ưm’ mê người đến cực điểm, thân thể run lên, sau đó phóng ra.

Tầm mắt Tổng Hạo Nhiên hướng đến ngón tay dính đầy bạch trọc cùng phân thân phàn nộn tinh xảo của thiếu niên, thật lâu không thu lại, hạ thân vừa bình ổn lại bốc hỏa.

“Đáng chết!”, cảm giác được biến hóa của cơ thể, Tổng Hạo Nhiên ảo não rủa thầm một tiếng, cứng người ngồi ở sô pha, sắc mặt tối sầm, hai chân nhanh chóng bắt chéo lại, không dám có cử động nào để thiếu niên nhìn ra khác thường.

Thiếu niên diện mạo không tầm thường, hơn nữa thân thể thon dài trắng nõn, tỉ lệ hoàn mỹ, cả nơi đó của nam nhân vốn phải xấu xí hung tợn cũng trông khéo léo khả ái. Lúc này hạ thân cậu không một mảnh vải, lộ ra đôi chân thon dài, phía trên áo somi bán hở, hai điểm hoa đào trước ngực như ẩn như hiện, gương mặt tươi cười đỏ ửng mang nét thỏa mãn sau cơn động tình, trông thế nào cũng vô cùng liêu nhân.

Không phải mình biến thái, về ngoài thế này, dù là ai cũng đều bị dụ hoặc! Tổng Hạo Nhiên đen mặt, ngẫm suy đoán tự an ủi mình. =))

Tiểu thiếu chủ ngồi ở chân giường vừa khẽ động đã nghe thấy tiếng rủa thầm của nam nhân, thấy sắc mặt hắn tối sầm, liền giật mình ý thức được, khác với ở địa cung, thế giới bên ngoài, mọi người chán ghét nam nam mập hợp, lại càng không thích nhìn người khác thủ ***, là do cậu cần rờ. Chân tay luống cuống che lại hạ thân lồ lộ, biểu tình thập phần xấu hổ, cũng lặng lẽ giấu đi tay phải dính đầy bạch trọc ra sau lưng, lưu quang trong mắt trở nên âm đạm.

Nhìn thấy các động tác nhỏ của cậu, đáy mắt Tổng Hạo Nhiên lướt qua một tia đau lòng, nội tâm lại thấy buồn cười, sắc mặt dịu đi, chỉ về phía phòng tắm ôn nhu nói, “Cậu trước vào đó chỉnh lý lại đi, chuẩn bị cho tốt rồi tôi đưa cậu về nhà.”

Tiểu thiếu chủ nhu thuận gật đầu, cực nhanh chạy vào phòng tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy khăn trương, cả vành tai đều đỏ bừng. Sau khi tỉnh lại, rất nhiều chuyện quỷ dị xảy ra nhưng tình huống vạn phần xấu hổ như thế này, cậu thật sự phải phản ứng thế nào, chỉ có thể làm theo chỉ thị của nam nhân.

Thấy phản ứng đáng yêu của thiếu niên, Tổng Hạo Nhiên khẽ cười, ngẫm suy đoán : Nguyên lai đứa nhỏ này không phải quá mức âm trầm mà là quá mức hướng nội, thẹn thùng sao? Nhìn bộ dáng bối rối của cậu nhóc, chuyện hôm nay chắc chắn có ẩn tình. Đợi lát nữa phải hảo hảo nói chuyện mới được, dù sao, mặc kệ cậu là cố ý hay vô tình, yêu thương chính anh rể của mình vẫn là không đúng ! (*nhìn khinh bỉ* (￣ー￣))

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tiểu thiếu chủ vội vàng nhanh chóng chạy vào ‘toilet’ như lời người nọ nói, lấy tay đóng cửa lại, quay đầu liền thấy sứ trắng trong suốt bên trong, trang trí trắng lẹ, rất có cảm giác nhập vào tiên cảnh. Cậu lập tức ý thức được, chính mình đã không còn ở địa cung nữa. Đối với tiểu thiếu chủ đã bị giam cầm mười sáu năm mà nói, chỉ cần ra khỏi nơi lao tù không có thiên lý, âm lãnh, ẩm ướt kia, mặc kệ nơi nào cũng đều là thiên đường. (Carly : hảo đáng thương a~ QAQ~)

Cậu nhích chân, chậm rãi đi đến bồn rửa mặt, tay sờ mặt bồn nhẵn nhụi bóng loáng, khẽ cười, đôi miều đồng cong cong lên.

Vừa ngẩng đầu, mặt hướng đến tấm kính đặt trước bồn, thấy thân ảnh phản chiếu của Cung Lê Hân, kinh hãi lập tức lùi ra sau mấy bước, bày ra tư thế phòng ngự, cũng theo phản xạ vận chuyển nội lực, chuẩn bị tùy lúc phản kích. Người này bề ngoài quái dị, tóc không dài không ngắn, có thể vô thanh vô tức xuất hiện ngay cửa sổ trước mắt, nhất định là hạng người võ công cao cường. Nhưng mà, không vận chuyển nội lực thì thôi, vừa vận chuyển, tiểu thiếu chủ liền sững sờ thấy đan điền mình gần như khô kiệt, chỉ có thể điều động một ít, đừng nói phản kích, ngay cả khả năng tự bảo vệ còn không có. Cảm thấy hoảng hốt, mặt tiểu thiếu chủ lại nửa điểm không biểu lộ, chỉ gất gao nhìn nhất cử nhất động của thiếu niên trước mắt, ý đồ tìm ra sơ hở, thay chính mình tìm ra một đường sinh cơ.

Thật vất vả thoát khỏi địa cung, có thể cảm nhận được ngày xuân ấm áp, gió nhẹ nhàng lay động như lời của các lỗ đỉnh, có thể ngửi được hương của hoa, hương của cây cỏ thơm ngào ngạt, cậu nhất định phải sống! Còn phải sống cho tốt! Thiếu niên đột nhiên xuất hiện trước mặt cũng lùi ra sau mấy bước, bày ra tư thế giống cậu như đúc, cũng gất gao theo dõi cậu, không hề có động tác gì khác. Hai người giằng co một trận, tiểu thiếu chủ thấy trong mắt đối phương không có sát ý, cũng không chủ động công kích, hơi chút thả lỏng phòng ngự, chắp tay nói, "Tại hạ không có ác ý, cũng sẽ không truy vấn ý đồ đến đây của các hạ, lại càng không cản trở sự tình của các hạ, cho nên các hạ không hà tất phải cùng tại hạ dây dưa." Cậu vừa nói vừa chắp tay, thiếu niên để phòng đối diện cũng cùng lúc nói chuyện chắp tay, động tác giống y như cậu. Tiểu thiếu chủ nhìn thấy, hơi nhíu mày. Hai mắt đối phương cũng lộ ra đồng dạng biểu tình. Tiểu thiếu chủ vốn thông minh tuyệt luân, thấy phản ứng người đối diện, trong lòng lập tức lóe lên suy đoán. Cậu cường chế kinh hãi trong lòng, chậm rãi từng bước đi đến gần. Thiếu niên đối diện cũng dần bước tới. Tiểu thiếu chủ nâng tay, thiếu niên kia cũng nâng tay, lòng bàn tay cả hai chạm nhau lại không truyền đến xúc cảm ấm áp mềm mại của cơ thể người, ngược lại là một mảnh trơn nhẵn lạnh lẽo. Nguyên lai, trước mắt không phải là cửa sổ mở rộng, mà là mặt gương phản xạ lại hình ảnh vô cùng rõ ràng! Nói cách khác, thiếu niên xa lạ bỗng nhiên xuất hiện này không phải ai khác, chính là cậu hiện giờ!

Ý thức được điều này, như đụng phải cơ quan xúc phát nào đó, ký ức vốn ẩn giấu trong đầu Cung Lê Hân như bão táp đánh úp lại. Cậu ôm đầu, thống khổ rên rĩ một tiếng, cước bộ lao đảo bước đến một bên, thân thể chậm phải công tắc mở vòi sen, hệ thống cung cấp nước xả xuống một làn nước lạnh lẽo, nháy mắt khiến cả người cậu ướt đầm.

Tiểu thiếu chủ suy sụp ngã xuống bồn tắm lớn, thân thể cứng lại, co hai chân, đầu chôn vào hai đầu gối, cố đợi cho cảm giác đau đớn biến mất. Cậu một bên nhắm mắt chịu đau, một bên tiêu hóa lượng ký ức khổng lồ của Cung Lê Hân, rốt cuộc ý thức được, chính mình đã không còn là thiếu chủ địa cung, mà là sống lại trong cơ thể người khác, loại tình huống này chính là cái gọi là "Tá Thi Hoàn Hồn" đi!

Nhưng mà, "Tá Thi Hoàn Hồn" không phải chuyện ngoài ý muốn nhất, điều cậu cảm thấy khiếp sợ nhất chính là khi vận chuyển nội lực, cậu phát hiện người tên Cung Lê Hân này cực giống cậu, đều là 'Thuần Âm chi thể', chẳng những thế còn là 'nghịch mạch'. Trách không được diện mạo tiểu thiếu niên âm nhu tinh xảo như vậy, thân thể này nếu tu luyện 'Âm nghịch thần công', cậu cũng sẽ không cần phải hấp thụ lô đỉnh nguyên dương nữa, tốc độ tu luyện cũng tăng gấp mấy lần đi vắng!

Nghĩ đến đây thì ký ức của Cung Lê Hân cậu cũng hấp thu toàn bộ, cảm giác đau đầu muốn nứt ra cũng dần biến mất. Tiểu thiếu chủ mở miệng, cúi đầu cười ra tiếng, vui sướng ý thức được: mình đã không còn là lỗ đỉnh cho Tiểu Lâm tu luyện 'Nghịch Mạch Thần Công', thế giới này cũng không có cái gọi là nội gia tuyệt học, giang hồ tranh đấu, cậu cũng không cần khổ luyện võ công, giãy dụa cầu sinh nữa.

"A~ thể này cũng tốt!" Tiểu thiếu chủ, à không, phải là Cung Lê Hân thấp giọng cảm thán, nói không nên lời đây là mê mang hay là an tâm, chỉ có thể vui đầu, gất gao ôm lấy hai gối, cố gắng bình phục tâm tình mình.

"Cung Lê Hân, em làm sao thế? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Thấy thiếu niên hồi lâu vẫn chưa ra, Tổng Hạo Nhiên đến cạnh cửa kêu to bao nhiêu lần cũng không nghe thấy hồi âm, trong lòng không hiểu sao thấy lo lắng, chỉ đành đẩy cửa tiến vào. Vừa vào liền phát hiện thiếu niên quần áo còn chưa cởi, đang cuộn mình một góc trong bồn tắm, mặc cho nước xối xuống đầu, bộ dáng đáng thương không nói nên lời, hẩn trong lòng căng thẳng, vội vàng tiến lên hỏi.

"Tổng... đại ca? Em không sao." Hơi hơi ngẩng đầu, nhìn về nam nhân anh tuấn trước mặt, Cung Lê Hân chần chờ mở miệng, đồng thời trong đầu cố tìm tòi ký ức về hắn.

Người nọ là cấp dưới của cha Cung Lê Hân, Tổng Hạo Nhiên, đến từ Tổng gia đại lão quân giới ở kinh đô, khi cha hắn qua đời, liền lên nhậm chức gia chủ, nhưng bị Nhị thúc bài xích, đem sung quân ngoài biên cảnh C quốc xa xôi.

Cha Tổng Hạo Nhiên có ân với Cung Viễn Hàng, hai người là sinh tử chi giao (sống chết vẫn là bạn). Cung Viễn Hàng sợ Tổng Hạo Nhiên bị Nhị thúc hấn hãm hại, không tiếc đắc tội Tổng gia đem hắn về, cũng tận lực bồi dưỡng tài năng. Nay Tổng Hạo Nhiên mới chỉ hai mươi sáu tuổi, lại dựa vào sự cố gắng của bản thân cùng hỗ trợ của Cung Viễn Hàng đã ngồi lên chức thiếu tướng, cũng là người ông đã điều động nội bộ chọn ra để kế thừa chức thủ trưởng quân khu tỉnh A của mình.

Người này cùng Cung gia có quan hệ cực kỳ thân mật, tuy rằng thường xuyên ở quân đội, lại có phòng riêng của mình ở Cung gia, khi không có nhiệm vụ đều trở về Cung gia. Cung Viễn Hàng nghiêm nghị đem hắn như con ruột mà đối đãi.

Nguyên chủ Cung Lê Hân cực kỳ chán ghét người đã cướp đi tình thương của cha mình Tổng Hạo Nhiên này, quanh năm suốt tháng cơ hồ không hề nói chuyện với hắn. Mà Cung Viễn Hàng làm thủ trưởng quân khu, ở nhà cũng là tác phong quân đội, đối với tiểu nhi tử nhu nhược miễn cảm của mình thập phần nghiêm khắc, Cung Lê Hân đối với ông kính sợ có thừa, lại thiếu phần thân cận. Mà chị Cung Lê Hân Cung Hương Di tuy rằng hoạt bát thiện lương, luôn thương yêu cậu, lại lớn hơn cậu chín tuổi, khoảng cách cách nhau rất xa, mà chị em hai người là do hai người vợ của Cung Viễn Hàng lần lượt sinh, là chị em cùng cha khác mẹ, vì tầng ngăn cách này nên càng không dễ thân mật. Lại thêm Cung Lê Hân mười tuổi thì mẹ vì bệnh mà chết, từ đó lại càng trầm mặc ít lời, tính tình cực đoan buồn bã.

Tại Cung gia, Cung Lê Hân là một sự tồn tại vô hình, không thích thân cận người khác, cũng không thích người khác thân cận mình, bây giờ lại nhu thuận, ngoan ngoãn kêu một tiếng ‘Tống đại ca’, với Tống Hạo Nhiên mà nói là lần đầu nghe thấy.

Áo somi trắng mỏng manh của thiếu niên đã sớm ướt đầm, làn da ửng ửng hiện, trước ngực hai điểm hồng anh vì bị nước lạnh kích thích mà dựng đứng lên, phấn nộn, run rẩy, trông vô cùng liêu nhân. Đôi mắt to tròn bị nước thấm ướt trong tròng vô cùng, lông mi có vài giọt nước vương vẫn không rơi xuống, bộ dáng như thể đặc biệt làm người ta yêu thích. Hơn nữa thanh âm cậu phát ra, tựa như tiếng động vật nhỏ thất lạc nơi từng lâm nhuyễn như gọi, cảnh đẹp này, thật làm người ta mê muội.

Ánh mắt Tống Hạo Nhiên tối sầm u ám, không dám đưa mắt nhìn thiếu niên như thủy yêu (yêu tinh dưới nước) trong bồn tắm, đành hướng mắt về một bên, đứng yên do dự.

Vòi sen vẫn mở lớn, nước lạnh liên tục cọ rửa lưng thiếu niên, làm xuất hiện vô số các bọt nước trong suốt, văng lên cánh tay vừa xắn tay áo lên của hắn, rất lạnh !

“Đáng chết, được hiệu vừa hết đã đi tắm nước lạnh, em muốn sinh bệnh sao?”, Tống Hạo Nhiên nhướn mày, lúc này mới thấy sắc mặt cực kỳ tái nhợt của cậu, hiển nhiên bị đông lạnh không hề nhẹ, miệng nghiêm khắc chất vấn, đưa tay tắt vòi nước, lấy khăn bao trụ thiếu niên, ôm ngang ra khỏi toilet, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Còn về rung động vừa rồi, Tống Hạo Nhiên đã tự động xem nhẹ bỏ qua. Diện mạo của cậu cùng cảnh kiều diễm khi nãy, dù là ai cũng sẽ bị đả động, dù sao, con người mà, luôn ái mĩ (yêu thích cái đẹp). Hắn ngừng tự nhủ.

“Cám ơn Tống đại ca.” Nam nhân này tuy khẩu khí nghiêm khắc, nhưng Cung Lê Hân nghe được sự quan tâm ôn nhu trong lời hắn nói. Đôi này cậu có được người thân, có bạn bè, có người quan tâm trân trọng mình, cảm giác này còn ngọt hơn khi ăn hoa quế cao, Cung Lê Hân nhu thuận cảm ơn, đôi mắt to tròn hơi cong, biểu tình thập phần khả ái.

Trong lòng như Tống Hạo Nhiên có gì đó vừa nảy mầm, bất tri bất giác ngữ khí dịu xuống, than thở nói, “Không cần cảm ơn, chỉ cần sau này đừng ép buộc bản thân nữa.”

Hắn vừa nói vừa cầm một góc khăn, lau cái đầu còn ướt của cậu, thoáng nhìn áo somi lộ ra dưới khăn, lại thở dài nói, “Em tự lau đi, anh đi ra ngoài mua quần áo, lát trở về liền. Không được tùy tiện đi ra ngoài, biết không?”

“Em biết rồi, cám ơn Tống đại ca.” Cung Lê Hân nhu thuận gật đầu đồng ý.

Tiêu Lâm tuy rằng thu dưỡng cậu, cho cậu vị trí thiếu chủ, nhưng đối cậu không hề tốt, bình thường đều đánh chửi, hơn nữa còn ra tay rất nặng. Vì bảo hộ chính mình, cậu từ lâu đã học cách chịu đựng thuận theo. Chỉ bất đồng là, với Tiêu Lâm là cậu bị ép buộc, còn với người này là cam tâm tình nguyện. Người nọ là thật tâm quan tâm mình, vốn giỏi về nhìn thấu cảm xúc người khác, Cung Lê Hân không chút nghi ngờ điều này.

Thì ra, chỉ cần chủ động quan tâm trao đổi sẽ thấy được thiếu niên không hề âm trầm như biểu hiện bên ngoài. Ngày thường bọn họ vội vội vàng vàng, bận rộn phần mình, đối với cậu quan tâm quá ít, căn bản không hiểu cậu nên mới hiểu lầm. Bộ dáng đơn thuần, nhu thuận khả ái này mới là bản tính thật đi? Nếu không phải hôm nay gặp chuyện kia, hẳn chắc chắn sẽ không lý giải được dễ dàng như thế !

Tống Hạo Nhiên trong lòng thầm nghĩ, hắn đối với ánh mắt nhìn người và sự phán đoán chuẩn xác luyện được trong quân đội của mình rất có tự tin. Hắn có thể khẳng định, bộ dạng hiện tại của Cung Lê Hân không phải nguy trang, mà là bản tính của cậu, sự thanh khiết nơi đáy mắt cậu không thể nguy trang được.

Thiếu niên bị bao bọc trong khăn tắm ngồi xếp bằng trên giường, lộ ra cái đầu ướt sũng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, mắt mang vẻ ỷ lại nhìn hắn. Bộ dáng này vào mắt Tống Hạo Nhiên nhìn thế nào cũng vô cùng thuận mắt, tâm cũng nhuyển đến rồi tỉnh rồi mù, nhìn không được cúi xuống, xoa nắn hai má cậu, an ủi nói, “Ngaoan! Chờ Tống đại ca, Tống đại ca đi sẽ lập tức trở lại.” (Carly : anh đang là muốn ăn đậu hủ đi! =v=)

Kỳ thật, ánh mắt của cậu dù mang vẻ ỷ cũng vẫn phi thường đáng yêu! Cảm giác có một đứa em trai thật tốt ! Bước ra khỏi phòng, khoe miệng Tống Hạo Nhiên cong lên, sung sướng ngầm suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tuy rằng sống dưới cùng một mái hiên, Tống Hạo Nhiên lại là lần đầu tiếp xúc với Cung Lê Hân, số đo này nọ đều không biết, chọn nửa ngày cũng

không vừa ý, cuối cùng đành phải mua một bộ quần áo thuần hắc sắc trở về. (đen từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài =v=)

Vội vàng đi về phòng, bắt gặp Cung Lê Hân vẫn như lúc hắn đi ra ngoài, ngoan ngoãn khoanh chân ngồi trên giường, đôi mắt to tròn tha thiết nhìn chăm chăm vào cửa, hiển nhiên là đang chờ hắn, ngay thời điểm nhìn thấy hắn, con người thanh triệt thoáng chói sáng lên tia kinh hi.

“Tổng đại ca, anh về rồi !”, Cung Lê Hân lặng lẽ buông lỏng bàn tay đang gắt gao nắm, bối rối trong lòng ngay khi nhìn thấy Tổng Hạo Nhiên bỗng biến mất vô tung.

Lặng lẽ ngồi chờ đợi trong phòng, trong lòng Cung Lê Hân dâng lên nỗi cô tịch cùng bàng hoàng, làm cậu có chút mờ mịt thất thố. Ký ức trong đầu vô cùng rõ ràng, vì thế cậu biết thế giới này hoàn toàn khác với thế giới kia, con người nơi này không tu luyện võ công cũng có thể dễ dàng thông thiên triệt địa (lên trời xuống đất), lớp lớp kỳ tài các ngành các nghề xuất hiện. Cũng bởi vậy, sinh tồn trong thế giới này so với trà trộn vào giang hồ gian nan gấp nhiều lần. Không có người chỉ dẫn, không có bạn bè, cậu không biết như thế nào bước những bước đầu trong sinh mệnh mới.

May mắn Tổng đại ca không bỏ lại cậu ! Cung Lê Hân nhẹ nhàng thở ra, đối với Tổng Hạo Nhiên sinh ra một loại cảm giác chim non (là giống như lúc chim con mới nở, nhìn thấy ai đầu tiên thì xem người đó như cha/mẹ đó :3). Đương nhiên, trực giác cùng ký ức của cậu cũng nói cho cậu biết, nam nhân này, đáng để tin nhiệm.

Thấy trong mắt thiếu niên không chút nào giấu đi tín nhiệm an tâm cùng ý lại, Tổng Hạo Nhiên trong lòng một mảnh ấm áp, khoe miệng bất tri bất giác mang nét cười ôn nhu, lấy từ trong túi giấy quần áo vừa mua giúp cậu mặc. Thấy cậu ngơ ngơ mặc quần lót, Tổng Hạo Nhiên nghiêng đầu, hai mắt cực lực khống chế không nhìn đôi chân thon dài, vừa trắng như tuyết lại còn lán mịn kia.

Thấy cậu vất vả mặc quần lót thế nhưng lại mặc ngược (=”), Tổng Hạo Nhiên thở sâu, căng mặt tiến lên giúp cậu thay lại. Vừa bị hạ được, lại bị xả nước lạnh một hồi, cơ thể có chút vô lực là điều khó tránh khỏi. Hắn tự tìm lý do cho hành động kỳ lạ vừa rồi của cậu. (Carly : e là thấy a thấy tiểu Hân làm gì cũng đúng áh =v=)

Tuy rằng có ký ức nguyên chủ nhưng vận dụng trong thực tế vẫn là có chút khó khăn. Cung Lê Hân đang lo lắng làm thế nào mặc quần lót cho đúng, đã thấy Tổng Hạo Nhiên chủ động tiến lên hỗ trợ, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, giống như con rối để mặc hắn giúp đỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khẽ cười. Tổng đại ca thật tốt ! Cậu thầm nghĩ.

Có người nhà cùng bạn bè như thế này thật tuyệt, tiểu thiếu chủ cảm nhận được sự thỏa mãn mà trước đây chưa từng có, cũng vì thế cậu quyết định thay Cung Lê Hân cùng bản thân, phải—sống—thật—tốt ! Có được ký ức Cung Lê Hân, cậu càng thấy an tâm hơn, người nơi này tuy không giống với thời không kia, sẽ đem người ‘Tá Thi Hoàn Hồn’ thiêu cháy, nhưng ký ức này nói cho cậu biết, họ chắc chắn có những phương pháp đối phó cậu còn khủng bố hơn, ví như mổ bụng phá bụng linh tinh.

Nghĩ đến đây, tiểu thiếu chủ cắn môi, rùng mình.

“Lạnh sao? Lấy áo khoác của anh mặc vào, chúng ta đi.” Nhanh chóng giúp thiếu niên thay quần dài, thấy động tác của cậu, Tổng Hạo Nhiên liền cầm lấy áo khoác trên sofa choàng cho cậu.

Tổng Hạo Nhiên thân hình cao lớn, được rèn thường xuyên trong quân đội, cơ bắp cơ thể hiện lên rõ ràng, người cao 189cm. Bởi thế áo khoác hắn choàng lên người Cung Lê Hân chỉ cao hơn 1m7 lại gầy teo, vạt áo nháy mắt dài qua cả đầu gối, khiến cậu cực giống đứa nhỏ trộm mặc quần áo người lớn, khuôn mặt lại trông vô tội, đôi miêu đồng to tròn, lộ nét khả ái làm người khác yêu thích, Tổng Hạo Nhiên nhìn thế nào cũng vô cùng thuận mắt.

“Đi thôi ! Về nhà !” Nắm lấy tay áo Cung Lê Hân, ngữ khí Tổng Hạo Nhiên lộ vẻ thân mật cùng vui sướng, hoàn toàn không còn xa cách trước đây.

“Àn.” Mặc áo khoác rộng rãi cực kỳ ấm áp, còn vương lại mùi vị độc hữu của Tổng đại ca, thập phần thơm mát, một chút bối rối cuối cùng ở đáy lòng Cung Lê Hân cũng bị đánh tan, mắt cười cong cả lên, ngoan ngoãn chạy theo.

Hành lang trung tâm giải trí trang trí cực kỳ xa hoa, khắp nơi đều mang vẻ cao quý, sản được khảm thủy tinh trong suốt, lại được trang bị đèn, đèn vừa mờ, thủy tinh liền ánh lên lưu quang dật đãi, ngũ quang thập sắc. (đại khái là sáng lấp lánh đủ màu, như bác cực quang áh, cuối chương có minh họa)

Cung Lê Hân cẩn thận từng bước một đi qua, tận lực thu liễm ánh mắt cùng bộ mặt chán kinh của mình, cố không lộ ra biểu tình khiếp sợ đối với cảnh tượng còn tráng lệ hơn cả cung điện ở Dao Trì tiên cảnh. Dù sao, tuy rằng trước đây cậu chưa gặp qua, nhưng Cung Lê Hân thân là con trai độc nhất của thủ trưởng tỉnh A, loại trường hợp này hiển nhiên thường thấy, không nên cảm thấy ngạc nhiên.

Đến khi đi qua hành lang lấp lánh ánh sáng mộng ảo, Cung Lê Hân còn chưa kịp hít thở, đã bị Tổng Hạo Nhiên kéo vào thang máy. Cái hộp kim loại nhỏ thế nhưng lại có cửa tự động, còn chứa được không ít người, khi thang máy chuyển động, thân mình cậu cảm thấy trầm xuống, có loại cảm giác như rơi xuống vực sâu.

Đây là thang máy ! Có thể tự động lên xuống, không nguy hiểm ! Tuy rằng đã tìm thấy ký ức về chiếc hộp kim loại này, Cung Lê Hân vẫn như cũ có chút bất an, khẽ dời bước đến cạnh người Tổng đại ca, hai tay ôm chặt lấy tay hắn.

Tổng Hạo Nhiên cúi đầu nhìn thiếu niên, đối diện hắn là đôi mắt thanh triệt đầy kinh hoàng, trong lòng không khỏi thầm nghĩ : Quả nhiên vẫn là con nít, làm việc toàn do xúc động, xúc động qua đi, rốt cuộc biết bất an cùng sợ hãi.

Hiểu lầm lý do Cung Lê Hân bất an, Tổng Hạo Nhiên đối với việc cậu đã làm hôm nay càng thêm khoan dung cùng thoải mái. Đứa nhỏ này còn biết sai là tốt, còn có khả năng dạy bảo.

Nghĩ vậy, tay hắn vuốt lấy tóc cậu, thấp giọng an ủi, “Không phải sợ, chuyện hôm nay đã qua liền qua, anh sẽ không nói với Cung thúc, nhưng em phải đáp ứng anh, sau này không được tái phạm”

“Ân, em sẽ không làm thế nữa.” Tuy rằng không hiểu lắm lời Tổng đại ca nói, nhưng tiểu thiếu chủ vẫn ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Nghe lời Tổng đại ca, đây hẳn là việc cậu nên làm!

“Ngao!” Cung Lê Hân chỉ có mười sáu tuổi, lại vừa vào năm nhất, là đứa nhỏ không lớn cũng không nhỏ, Tổng Hạo Nhiên thật sự không đành lòng trách móc quá nặng nề, huống hồ, ánh mắt cậu chân thành như vậy, không lay động một chút tạp chất cùng dối trá, chỉ cần liếc mắt một cái, Tổng Hạo Nhiên liền tin lời cam đoan của cậu, cảm thấy vô cùng thư thái.

Có một em trai nhu thuận khá ái như vậy, hắn cảm thấy càng ngày càng tốt. Lại liếc mắt một cái nhìn thiếu niên bên cạnh, hắn mỉm cười thâm nghĩ.

Hai người ra khỏi thang máy, hướng đến bãi đỗ xe.

Thấy các tòa nhà chọc trời cao ngất, đèn neon sáng chói, rồi quốc lộ cùng cầu vượt nối liền bắc nam, xe cộ chạy qua chạy lại, rộn ràng nhộn nhạo, Cung Lê Hân hơi trừng lớn mắt, lần đầu tiên thể hiện ra rung động từ nội tâm.

Cậu khẽ khép mắt, thở sâu, tuy rằng không khí hít vào mang theo một cỗ tiêu vị khó ngửi, tâm cậu vẫn vui sướng dị thường. Cậu lần đầu tiên nhận thức được, mình thật sự sống lại. Chẳng sợ không khí ở đây so với chỗ trước kia còn khó ngửi gấp ngàn, gấp vạn lần, cậu vẫn thấy vui vẻ, bởi đây chính là hương vị của tự do.

Đến khi Tổng Hạo Nhiên đi đến chiếc Land Rover của hắn, mở cửa xe, để cậu ngồi vào vị trí phó lái, thay cậu thắt dây an toàn, Cung Lê Hân mới hồi phục tinh thần, biểu tình mờ mịt nhìn Tổng đại ca.

Tổng Hạo Nhiên không có lập tức khởi động ô tô, mà xoay người nhìn Cung Lê Hân, biểu tình nghiêm túc, bộ dáng rõ ràng có chuyện muốn nói. Cân nhắc từ ngữ một chút, hắn thử mở miệng, “Lê Hân, em thật sự thích Lâm đại ca sao?”

Hắn cũng không phải kỳ thị đồng tính luyến ái, nếu người Cung Lê Hân thích là nam nhân khác, hắn chắc chắn sẽ không để ý, nhưng người cậu thích lại là Lâm Văn Bác, vị hôn phu của Cung Hương Di, cũng là bạn tốt của hắn.

Tình cảm của bạn tốt với Cung Hương Di có bao nhiêu sâu nặng hắn thập phần rõ ràng, căn bản không chấp nhận người ngoài chen vào, huống chi còn là nam? Thiếu niên đối với việc tình cảm không được đáp lại, nếu còn tiếp tục dây dưa sẽ tạo thành bi kịch. Vì Cung thúc, vì bạn tốt, vì để hai chị em sau này không trở mặt thành thù, hắn không thể không quản. (Carly: chỉ là ngại biện! XD)

Nếu hắn mở miệng nghiêm khắc cảnh cáo thiếu niên, khiến cậu lập tức buông tay đoạn cảm tình này ngay lúc còn chưa biết con người thật của cậu thì còn được. Nhưng hiện tại, đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tinh mê mê của cậu, hắn chỉ có mềm lòng cùng vô lực. Nghĩ nửa ngày, chỉ còn cách hướng dẫn từng bước, từng bước một. Bởi vậy, mới xảy ra việc thỉnh thoảng hỏi cậu vừa rồi.

Lâm đại ca? Cung Lê Hân chớp mắt, lập tức tìm kiếm ký ức về ‘Lâm đại ca’, sau một lúc, cậu cười gật đầu, khẳng định, “Ân, thích nha!”

Sắc thái vui thích chớp động trong mắt thiếu niên, không hề che giấu niềm yêu thích đối Lâm Văn Bác, biểu tình lộ rõ trên mặt. Đối với việc thiếu niên đơn giản trực tiếp, không chút nào giả bộ như vậy, còn thấy được phân cảm tình hồn nhiên khó thấy của cậu, Tổng Hạo Nhiên có rất nhiều điều muốn nói nhưng đều nghẹn ở cổ họng.

Hắn không đành lòng lại thấy vẻ âm trầm trong đôi mắt thanh triệt kia, lại càng không nỡ đánh nát yêu thích trên mặt cậu. Trong lòng một hồi trăm chuyển, Tổng Hạo Nhiên thờ dãi, ma xui quỷ khiến hỏi cậu, “Tại sao? Tại sao em thích Lâm đại ca?”

Cung Lê Hân nghiêng đầu, xem lại hồi ức, sau đó mở miệng khẳng định, “Bởi vì một lần em bị người ta khi dễ, là Lâm đại ca đi ngang qua cứu em, còn giúp em xử thuốc. Lâm đại ca là người tốt, cho nên em thích anh ấy.”

Sau khi lục lại ký ức Cung Lê Hân, tiểu thiếu chủ chọn sự kiện mình ấn tượng nhất nói. Đương nhiên, cậu chỉ là xem qua mà thôi, cũng không thể kế thừa cả tình cảm của Cung Lê Hân, cho nên làm tưởng yêu thích của Cung Lê Hân với Lâm Văn Bác tựa như yêu thích của cậu với tiểu Đào tỷ tỷ hầu hạ cậu đời trước. Hai người đều là người thân cận với cậu, lại đối xử với cậu rất tốt, thích không phải đương nhiên sao?

Tổng Hạo Nhiên vốn tưởng rằng mình sẽ phải nghe một phen thổ lộ cảm động, khóc lóc than thở, cũng không nghĩ chỉ là một câu đơn giản như vậy, hơn nữa nhìn biểu tình vô tội kia, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng hăm dọa, vì tình khổ sở. Lại nghĩ tới câu trả lời vừa rồi, Tổng Hạo Nhiên ý thức được, đứa nhỏ này sợ là còn không biết cái gì gọi là thích đi. Em ấy đối Lâm Văn Bác có chỗ nào giống yêu?! Rõ ràng là sự ngưỡng mộ, sùng bái của đứa nhỏ đối với anh hùng trong lòng!

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn liền vui vẻ, cúi đầu nở nụ cười, cúi sát người vào Cung Lê Hân, ôn thanh nói, “Em không phải là thích Lâm Văn Bác, chỉ là sùng bái cậu ta! Em còn nhỏ, phân biệt không rõ sự khác nhau giữa thích và sùng bái, chờ khi lớn lên sẽ hiểu được. Lâm đại ca của em sắp kết hôn với chị em, nếu em còn tiếp tục quấn quýt Lâm đại ca, cha em sẽ thương tâm và chị em cũng thế, Cung gia liền tan. Em muốn nhìn Cung gia vì em mà tan nát sao?”

Thật vất vả có được gia đình, Cung Lê Hân đương nhiên không muốn đánh mất nó. Tuy rằng không rõ thích và sùng bái bắt đầu từ chỗ nào, nhưng cậu nghe hiểu được câu “tiếp tục quấn quýt Lâm đại ca” kia, cho nên nhu thuận gật đầu, ngoan ngoãn đáp ứng, thái độ thập phần thành khẩn. Lâm đại ca muốn cùng chị hai kết hôn, không thể xen vào tình cảm vợ chồng người khác, đạo lý này cậu tất nhiên biết.

“Ngaoan !” Tổng Hạo Nhiên vui mừng vỗ vỗ đầu Cung Lê Hân, khen cậu. Nhìn đứa nhỏ nhu thuận đến cực điểm trước mắt, lại nghĩ đến chuyện cậu làm hôm nay, hẳn càng thêm chắc chắn tin rằng sau lưng tuyệt đối có người xúi giục, thậm chí là dụ dỗ.

Lê Hân như thế nào có thể có loại ý tưởng này? Hắn trong lòng vừa nghĩ liền mở miệng, “Lê Hân, tại sao hôm nay em lại đến đây, còn uống thuốc K?”

Thuốc K chính là tên thuốc làm cậu nóng lên khi nãy đi? Cung Lê Hân vừa thăm đoán vừa cố gắng nhớ lại quá trình mình ở đây từ đầu đến cuối, từ từ mở miệng nói, “Nga~ là Phuong Diệp mang em đến, cậu ta nói ăn thuốc K sẽ khiến em thực.... thực thoải mái.”

Mặc dù đã cực lực nhớ lại, tiểu thiếu chủ vẫn không thể phát âm chuẩn từ ‘high’, chỉ phải đổi cách nói khác. Biểu tình của Phuong Diệp kia khi dụ dỗ cậu nuốt thuốc K cùng biểu tình của Tiêu Lâm lúc dụ dỗ cậu uống xuân dược giống nhau như đúc. Tiêu Lâm thường nói : “Ăn đi, ăn khóa dược này người sẽ cảm thấy thư thái.”

Cho nên, cái ‘high’ kia khẳng định là có ý thoải mái đi. Tiểu thiếu chủ thầm nghĩ.

Quả nhiên là có người xúi giục ! Tổng Hạo Nhiên đen mặt, sờ sờ đầu thiếu niên, trầm giọng cảnh cáo, “Phuong Diệp kia không phải thứ gì tốt, em về sau không được chơi với cậu ta. Nếu cậu ta lại đến tìm, em cứ dẫn cậu ta đến gặp anh, anh sẽ tự mình nói chuyện !” Câu cuối dường như còn mang hàm súc nghiêng răng nghiêng lợi.

Sắc mặt thoáng dịu xuống, hắn tiếp tục nói, thay bạn tốt giải thích, “Vốn Lâm đại ca em cũng muốn tới chăm sóc em, nhưng trên đường nhận được điện thoại, nói chị em đột nhiên té xỉu, nên cậu ta đã vội vã chạy về xem, mới nhờ anh đến đây.”

“Àn, em biết Phuong Diệp không phải người tốt ! Về sau sẽ không cùng hắn chơi.” Người bức cậu ăn loại dược giống như Tiêu Lâm đều không phải là thứ tốt! Cung Lê Hân gật đầu, có tâm tình giống như lời Tổng đại ca, rồi sau đó kéo tay áo hắn thúc giục nói, “Nếu anh nói chị bị bệnh, thì chúng ta nhanh chóng trở về đi.”

Không nghĩ tới thiếu niên dễ dạy bảo như thế, bộ dáng ngoan ngoãn hiểu chuyện rất được lòng người khác. Tổng Hạo Nhiên mỉm cười, tán thưởng xoa đầu cậu, khởi động xe chạy về hướng Cung gia.

Bắc cực quang đây :

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tổng Hạo Nhiên cùng Cung Lê Hân trở lại Cung gia, thấy phòng khách không có người liền trực tiếp đến phòng Cung Hương Di, vừa đến đã thấy Cung Hương Di ngồi trên giường, vui đầu trong lòng Cung Viễn Hàng lớn tiếng khóc, tiếng khóc thập phần đau khổ, thương tâm đến cực hạn.

Cung Viễn Hàng ôm con gái, tay chân có chút lúống cuống, muốn an ủi lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Buổi chiều con gái vẫn còn tốt, bỗng bị thiếu máu dẫn đến hôn mê, sau khi tỉnh lại thì trở thành thế này, cái gì cũng không nói, vừa nhìn thấy ông thì bắt đầu gào khóc, như có điều vô cùng ủy khuất.

Không ngừng vỗ lưng an ủi con gái, ông nhìn người đàn ông nho nhã vẻ mặt lo lắng đứng đối diện, mắt hàm ý hỏi, đồng thời suy đoán : Không phải Văn Bác làm chuyện gì có lỗi với con bé chứ ?

Lâm Văn Bác nhủ mảy, hướng Cung Viễn Hàng lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không biết nguyên nhân, càng không làm gì khiến cô ủy khuất.

“Có chuyện gì thế?“, Tổng Hạo Nhiên ôm bả vai Cung Lê Hân bước vào, trầm giọng hỏi. Cung Lê Hân hơi trừng lớn mắt, nhìn hai người đang ôm nhau kia, trong lòng có chút khản trương, phần nhiều lại thấy vui vẻ. Hai người này chính là cha cùng chị cậu, là người thân của cậu.

“Cha hảo, Lâm đại ca hảo.” Ngày ngày đối mặt với đại ma đầu Tiêu Lâm hi vọng bất thường, tiểu thiếu chủ cấp bậc lễ nghĩa tất nhiên là lo liệu chu toàn, áp chế khản trương, chủ động mở miệng chào hỏi, rồi tiến lên hai bước đến bên giường, ngữ khí quan tâm hỏi, “Chị làm sao thế ạ?”

“Cha cũng không biết.” Cung Viễn Hằng thấy con trai hiếm khi thân cận chào hỏi mình thì giật mình, phản ứng trước sau không kịp cao hứng, thoáng thấy con gái còn đang khóc lại thờ dãi.

Lâm Văn Bác kinh ngạc nhìn tiểu thiếu chủ nhu thuận cùng hiểu biết liếc một cái, lại nhìn bạn tốt. Nếu hắn không nhìn lầm, bạn tốt là ôm bả vai Cung Lê Hân đi vào, bọn họ từ khi nào thân mật như thế? Phải biết rằng, bạn tốt đối với Cung Lê Hân trước giờ luôn xem thường, thái độ lúc nào cũng lạnh như băng.

Nghe tiếng Cung Lê Hân, Cung Hương Di đang khóc chừng một tiếng đồng hồ thế nhưng ngưng nước mắt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu, khàn khàn hỏi, “Cung Lê Hân?”

“Là em. Chị sao thế?” Miệng đáp lời, chân Cung Lê Hân cũng lùi về sau hai bước, trong lòng dâng lên phòng bị. Tuy rằng Cung Hương Di đôi mắt sưng đỏ, mặt đầy nước mắt, khiến biểu tình của cô nhìn không rõ nhưng con ngươi chợt lóe ánh quang vẫn bị thị lực sâu sắc của tiểu thiếu chủ nhìn thấy.

Ánh quang kia chứa đầy oán hận! Tiểu thiếu chủ cắn môi, yên lặng suy nghĩ, đồng thời tìm tòi ký ức khi hai chị em ở chung, tìm hiểu nguyên nhân của cố hận ý này. Trong trí nhớ, Cung Hương Di đối với Cung Lê Hân luôn quan tâm có thừa, dù cậu không tiếp nhận cũng chưa từng so đo qua, chỉ xem cậu như đứa nhỏ không hiểu chuyện, thập phần khoan dung nhường nhịn, nào có cừu hận?

Tuy rằng thấy trong ký ức là như thế nhưng tiểu thiếu chủ càng tin tưởng điều mình thấy, Cung Hương Di hận cậu là không thể nghi ngờ!

Phán đoán của mình không sai thì là ký ức Cung Lê Hân sai. Đã từng nghe nhóm người lô đĩnh nói qua, ở thế giới bên ngoài, huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ là khó ở chung nhất, bên ngoài nhìn thì hòa hợp, bên trong thực chất luôn đấu tranh gay gắt. Quan hệ của chị em Cung gia cậu hẳn cũng là vậy? Thế thì sau này cách xa người chị này là được, không cần khiến cô phiền lòng.

Tiểu thiếu chủ thấu tình đạt lý suy nghĩ, tiện đà lùi về sau hai bước, gắt gao đứng bên cạnh Tống đại ca.

Biểu tình cùng hành động phòng bị của thiếu niên tuy không rõ ràng nhưng cũng không mật mờ, Cung Hương Di ngẩn người một lúc liền chớp mắt, lập tức liếm hạ mí mắt, trong mắt lóe lên tia hận ý, mở miệng giải thích, “Con không sao, chỉ là gặp ác mộng. Ác mộng kia cảm giác rất thật nên sau khi tỉnh lại có chút hoang mang.”

“Con đứa nhỏ này! Đã bao nhiêu tuổi rồi còn để ác mộng dọa cho khóc!” Cung phụ tuy rằng không tin lý do thoái thác của con gái nhưng thấy mi nhẫn cô lộ vẻ mệt mỏi, cũng không đành lòng tiếp tục truy vấn, ra về buồn cười vỗ vỗ đầu cô, trêu tức nói.

Lâm Văn Bác nhìn chằm chằm Cung Hương Di đang cúi đầu xuống, muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Cung Hương Di khàn khàn nói chặn lại, “Mọi người đều ra ngoài đi, con thật sự không sao, chỉ là bị dọa, ở một mình một chút liền ổn.”

“Vây em nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì thì gọi anh.”, Lâm Văn Bác nuốt xuống một bụng nghi vấn, ôn nhu mở miệng, sau đó nhìn lại Cung phụ.

Cung phụ khẽ gật đầu, dẫn đầu đứng dậy, phất tay bảo mọi người theo ông rời đi.

Cửa phòng vừa đóng, Cung Hương Di liền suy sụp ngã vào trên giường, người chôn dưới đệm chăn, biểu tình phức tạp khó tả. Cô thế nhưng trọng sinh! Trở về trước khi bắt đầu một thế giới mới!

Nhớ lại quá khứ, thời gian trải qua thật hết thảy như rõ ràng trước mắt, ám cô tận trong mộng, khiến cô vô cùng tuyệt vọng. Cha bệnh mà chết, em trai đoạt ái, đem cô cho dịch nhân đùa bỡn. Thật vất vả thoát khỏi ma chướng, cùng Lâm Văn Bác liều chết đánh hạ Niết bàn, cũng quyên ra tồn lương (lương thực dự trữ) trong không gian giúp căn cứ phát triển nhưng Văn Bác đối với cô càng ngày càng lạnh nhạt.

Là vì mình không có vật tư nên mất đi giá trị lợi dụng sao? Là vì mình chỉ có không gian, không có năng lực chiến đấu sao? Bận rộn, bận rộn, bận rộn, thời gian cuối cùng cả hai ở chung, Lâm Văn Bác luôn bận rộn!

Nguyên nhân để nói chuyện càng ngày càng ít, trong lòng càng ngày càng bất an, mới khiến cô miên man suy nghĩ, mặc kệ người trong căn cứ khuyên can đi ra ngoài khu vực an toàn, cũng bởi vậy bị đàn tang thi bao vây tấn công, cuối cùng hại chết chính mình, còn hại chết thuộc hạ trung tâm.

Nghĩ đến đây, đầu Cung Hương Di liền đau nhức như muốn nổ tung. Nhấn nài một lát, thấy đau đớn ngày càng nghiêm trọng gần như muốn hôn mê, cô vội vàng theo bản năng vận chuyển dị năng, từ trong không gian lấy một lọ tinh thần được ăn vào.

Dị năng giả khi sử dụng lực lượng quá độ hoặc lực lượng không ổn định, đều sẽ xuất hiện tình trạng cả người vô lực, đầu não co rút. Tại một thế, vô số dị năng giả đều trực tiếp hoặc gián tiếp chết vì nhược điểm này.

Không biết thiên tài nào bộc phát ý tưởng, từ tinh hạch của tang thi hệ niệm lực lấy ra thành phần nào đó, chế thành loại dược này, giúp dị năng giả nhanh chóng bổ sung năng lượng, tiêu mất bệnh trạng. Bởi vì quá trình chế biến phức tạp, nguyên vật liệu thừa thớt, tác dụng thuốc lại thực dụng, có nó như có thêm một mạng, cho nên thập phần quý giá. Dù là bá chủ một phương, Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên cũng chỉ được mấy bình, toàn bộ đều cho Cung Hương Di.

Đợi cho đau đớn hoàn toàn tiêu tán, Cung Hương Di nhìn chằm chằm bình dược đột nhiên xuất hiện trong bàn tay trống rỗng, trên mặt hiện lên biểu tình khiếp sợ, lập tức xem xét trạng thái không gian. Lát sau, cô mở mắt, cúi đầu khẽ cười. Không nghĩ tới, không gian tùy thân thế nhưng cũng theo cô trở lại, hơn nữa còn trong trạng thái cường thịnh nhất, diện tích chừng hai sân vận động lớn!

Trở về một năm trước khi một thế bùng nổ, có thời gian chuẩn bị vật tư, lại có không gian tùy thân khổng lồ, tinh thần Cung Hương Di liền phấn chấn,

nhảy mất xua tan tuyệt vọng cùng bàng hoàng trong lòng. Lần này, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội, sửa lại bị kịch kia.

Tâm tính cùng tính nết Cung Hương Di vì phát sinh chuyện trùng sinh này đã chuyển biến lớn, mà những người khác trong Cung gia lại hoàn toàn không biết gì. Cung phụ trở về thư phòng tiếp tục xem văn kiện, Cung Lê Hân theo ký ức trở về phòng mình, Tổng Hạo Nhiên thì đưa Lâm Văn Bác ra cửa.

Phòng Cung Lê Hân ngay sát vách phòng Cung Hương Di, rất dễ dàng tìm thấy. Trang trí trong phòng vô cùng đơn giản, chỉ hai màu trắng đen, thập phần phù hợp tính cách Cung Lê Hân kia. Ngay bên cạnh giường lớn chính là một loạt giá sách, đối diện giường chính là bàn máy tính, trên bàn Notebook vẫn còn mở, hiện lên các hình ảnh không ngừng chuyển động.

Cung Lê Hân thật cẩn thận đến gần Notebook xem, nhưng nhanh chóng cậu liền bị giá sách hấp dẫn, đơn giản là trên giá sách chứa đầy các võ công bí tịch, các môn các phái, chính đạo tà đạo, nội công ngoại công, đầy đủ mọi thứ.

Các bí tịch này đều do Cung Lê Hân kia mua từ trên mạng hoặc từ thư viện, khiến tiểu thiếu chủ ngạc nhiên. Cậu thập phần khó hiểu, nếu ở thế giới này, có võ công bí tịch dễ như trở bàn tay, vậy thì sao lại không có lấy một cao thủ? Thậm chí người có chút công phu quyền cước cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay?

Rất nhanh, cậu liền tìm thấy đáp án trong trí nhớ Cung Lê Hân. Thì ra, ở thế giới này, tri thức lý luận về kinh mạch đã thất truyền từ lâu, tuy mọi người biết cái gì gọi là kỳ kinh bát mạch, lại không biết cách vận chuyển nó. Phương pháp vận chuyển kỳ kinh bát mạch xưng tâm pháp, chính là tu luyện trụ cột nội lực, không có trụ cột này thì việc tu luyện nội gia tuyệt học hoàn toàn là vọng tưởng.

Cung Lê Hân từ nhỏ bị bạn bè cùng lứa khi dễ, trong lòng cực kỳ khát vọng lực lượng nên khi xem xong ‘Châu Tinh Trì’ (=.=) thì giống như bị thức tỉnh, trở nên điên cuồng si mê võ công, cũng học giống Châu Tinh Trì, mua rất nhiều bản võ công bí tịch về tu luyện.

Hành động của cậu tràn ngập ảo tưởng của con nít, vô cùng cố chấp và cuồng nhiệt với nó, tuy rằng không tu luyện được gì, nhưng suốt mấy năm vẫn như cũ kiên trì luyện tập, mỗi ngày trước khi ngủ đều kiên trì khoanh chân vận khí một chút.

Cũng không ngờ tới, cơ thể Cung Lê Hân là ‘Thuần Âm nghịch mạch chi thể’, có thiên phú tập võ, mặc dù cậu tu luyện lung tung nhưng năm rộng tháng dài cũng tích lũy được chút nội lực. Tất cả đều tụ lại ở đan điền, Cung Lê Hân không biết cách vận dụng tốt, nhưng lại có được cơ thể khỏe mạnh. Nay tiểu thiếu chủ ở trong thân thể này, hiển nhiên có được tiện nghi.

Biết được rõ ràng tình trạng, tâm tính tiểu thiếu chủ thập phần bình thản. Cậu hiện tại có được một loạt các bí tịch mà nhân sĩ giang hồ điên cuồng muốn có cũng có ích lợi gì? Không nói đến cậu nguyên bản là một thân tâm pháp tu luyện âm nghịch thần công mạnh nhất, bây giờ cậu đã đổi thân xác, đổi thời không, sinh mạng không còn bị Tiêu Lâm uy hiếp, tâm cũng không bức thiết phải biến cường như ở địa cung lúc trước.

Bất quá có võ công phòng thân cũng tốt, tiểu thiếu chủ cũng không có ý định bỏ tu luyện, chỉ tính toán giảm bớt tốc độ luyện tập, đóng vững đánh chắc (ý chung là tập vững cơ bản, đánh phải vững phải chắc tay, không sơ sài, vững trụ cột). Tư duy vẫn quanh quẩn trong đồng võ công, cậu giật mình nhớ đến thời không này cũng có một quyển bí tịch thập phần tương tự ‘Nghịch Mạch Thần Công’, gọi là ‘Quỳ Hoa Bảo Điện’. (Carly: ai thấy quen hem=.=)

Ngón tay trắng nõn lướt qua giá sách, tiểu thiếu chủ rút ra ‘Quỳ Hoa Bảo Điện’ nhanh chóng xem, xem xong nhin không được mà thờ dài vì Đông Phương Bất Bại giáo chủ trong trí nhớ.

Quyển bí tịch này rõ ràng cũng vì ‘Thuần Âm nghịch mạch chi thể’ mà tạo ra, chỉ là tâm pháp không cao thâm bằng ‘Nghịch Mạch Thần Công’. Lại nghĩ đến, Đông Phương Bất Bại giáo chủ thân thể vừa không Thuần Âm cũng không ‘nghịch mạch’, cho nên mới phải tự cung. (tự...thiền đấy à _._|||)

Vì muốn đạt được lực lượng mà không tiếc tự mình hại mình, Đông Phương Bất Bại giáo chủ tâm tính thật sự là thập phần cứng cỏi ! Một nhân vật kinh tài tuyệt điểm như vậy lại khuất nhục chết đi, thật đáng tiếc ! Nhớ đến kết cục bi thảm của giáo chủ trong ký ức, tiểu thiếu chủ cảm ‘Quỳ Hoa Bảo Điện’ âm thầm lắc đầu.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5

Lâm Văn Bác muốn lập tức cùng Cung Hương Di kết hôn, cũng xem như là con Cung Viễn Hằng, ra vào Cung gia thập phần tùy ý, nhưng cũng không tất để Tổng Hạo Nhiên tự đưa tiền. Bạn tốt khách khí như thế khẳng định là có chuyện muốn nói. Lâm Văn Bác sau khi đến bãi đỗ xe cũng không lập tức lên xe rời đi mà dựa vào chiếc Bentley của mình, châm một điếu thuốc chờ bạn tốt mở miệng.

Giao tình nhiều năm như thế, điểm ăn ý là phải có. Tổng Hạo Nhiên cười cười, cũng lấy ra một điếu châm lên, hít sâu một ngụm rồi đi thẳng vào vấn đề, “Hương Di sao thế? Khó thương tâm như vậy? Có phải biết chuyện Lê Hân thích cậu không?”

Lê Hân? Bạn tốt cùng Cung Lê Hân từ khi nào thân mật như vậy? Lâm Văn Bác nhướng mày, kinh ngạc nhìn Tổng Hạo Nhiên một cái, sau đó lắc đầu nói, “Cô ấy không có khả năng biết việc này. Buổi chiều trước khi té xỉu còn rất bình thường, sau khi tỉnh lại thì trở nên như thế. Trước đó vẫn đứng trong nhà, không tiếp xúc với ai bên ngoài, cũng không nghe cuộc điện thoại nào. Nói là gặp ác mộng, giờ cũng chỉ có giải thích này là tương đối hợp lý.”

Nói là nói như vậy, chính Lâm Văn Bác cũng không tin tưởng Cung Hương Di sẽ bị ác mộng dọa khóc.

Không biết chuyện Lê Hân thì tốt, Tổng Hạo Nhiên gạt đầu an lòng, đôi ung mục sắc bén gắt gao nhìn Lâm Văn Bác, nghiêm túc mở miệng, “Tôi cảm thấy cậu hẳn là nên đi nói chuyện với Lê Hân, đem chuyện hai người triệt để giải quyết đi.”

Lâm Văn Bác nghe vậy thần sắc liền lộ vẻ chán ghét, hít một ngụm lớn trầm giọng nói, “Cậu nghĩ tôi chưa hề tìm cậu ta nói sao? Vô dụng, cậu ta căn bản là không nghe !”

“Nga?”, Tổng Hạo Nhiên phun ra một đoàn sương khói, liếc nhìn bạn tốt, ngữ khí có chút không vui chất vấn, “Cậu là dùng thái độ gì nói với em ấy? Chán ghét như bây giờ? Hay thiếu kiên nhẫn? Hay không cho là đúng? Lê Hân là một đứa nhỏ ngoan, cũng không đến nỗi không thể chịu được như cậu nói, thái độ cậu nếu chân thành chút, em ấy nhất định sẽ nghe !”

Nếu không có chuyện hôm nay, Tổng Hạo Nhiên cũng sẽ không nghĩ tới Cung Lê Hân âm trầm thường ngày lại có tính tình đơn giản như thế. Thằng bé có ý giờ trò xấu, chỉ vì muốn thu hút chú ý cùng quan tâm từ người lớn. Nghĩ lại Cung thúc cùng Hương Di cả ngày không ở nhà, Tổng Hạo Nhiên liền đoán được trọng điểm, đối với Cung Lê Hân không khỏi thêm vài phần triu mến, lại nghĩ đến bản thân lúc trước luôn lạnh lùng vô tâm, trong lòng không khỏi thêm tủi hổ.

Con nít đi làm đường, làm người lớn hẳn nên có trách nhiệm.

Nghe lời bạn tốt nói, Lâm Văn Bác nhướng mày, ngữ khí mang chút hiếu kỳ, “Lại nói cậu trông thực lý giải bộ dáng cậu ta? Sao thế? Không phải lúc trước còn rất chường mắt cậu ta sao?”

“Cậu cũng nói là lúc trước!”, Tổng Hạo Nhiên nhú mày, đầu ngón tay phui đi khói bụi, nghĩ đến đôi mắt trong trẻo tràn đầy bất an kia của Cung Lê Hân, ngữ khí bất tri bất giác trở nên mềm mại, “Hôm nay tôi cũng mới biết được, em ấy thực chất cũng rất hiểu chuyện, lại nhu thuận. Xem ra, con người ở thời điểm bất lực nhất mới có thể lộ ra bản tính của mình, lời này là thật...”

Dứt lời, hắn dừng một chút, mắt nhìn qua Lâm Văn Bác, biểu tình nghiêm túc đến cực điểm, “Tôi đã cùng nói chuyện với em ấy, em ấy đối cậu cũng không phải là cái loại “thích” kia, nói là hâm mộ hoặc sùng bái thì chính xác hơn, chỉ là bản thân em ấy không nhận thức được thôi. Dù sao tôi cũng chỉ là người ngoài cuộc, nói hay không tùy cậu, nhưng tốt nhất cậu nên chính miệng cho em ấy một đáp án, cắt đứt niệm tưởng của em ấy, đừng làm chậm trễ em ấy cũng như cậu với Hương Di.”

Thấy thái độ vô cùng thận trọng của bạn tốt, Lâm Văn Bác thu hồi vẻ mặt không cho là đúng, cúi đầu trầm ngâm một lát rồi than thở nói, “Cậu nói cũng đúng, tôi sẽ tìm thời gian nói chuyện với cậu ta. Cảm ơn !” Dứt lời, hắn dập điếu thuốc, vỗ vai bạn tốt lái xe rời đi.

Tổng Hạo Nhiên nhìn chiếc Bentley biến mất tại chỗ rẽ mới phản ứng lại, lên lầu hai, thấy phòng Cung Lê Hân còn sáng, bỗng nhiên rất muốn qua nhìn cậu một lúc.

Tiểu thiếu chủ lúc này đã nghiên cứu xong Notebook, vỗ công bí tịch cùng tủ quần áo Cung Lê Hân, dựa vào ký ức kiểm một bộ đồ ngủ và quần lót, rồi ngửa đầu nhìn chằm chằm nghiên cứu bóng đèn trên trần nhà.

Người noi này thật sự giàu có đông đúc, thế nhưng có nhiều viên dạ minh châu như vậy, trách không được phòng sáng sủa như thế. Không biết bầu trời khi mặt trời mọc cũng như vậy không. Tiểu thiếu chủ mỉm cười thầm nghĩ.

“Nhìn đèn chằm chằm lâu như thế sẽ bị hoa mắt đấy.” Tổng Hạo Nhiên dựa lên cánh cửa, ôn thanh nói.

“Tổng đại ca !” Nghe tiếng Tổng Hạo Nhiên, tiểu thiếu chủ lập tức hồi thần, hai mắt cong cong nhìn hắn. Mắt quả nhiên liền hoa, trừ bỏ một mảnh mơ hồ, cái gì cũng không nhìn thấy, cậu liền nhú đôi mày thanh tú, đưa tay xoa mắt.

Đứa nhỏ này ! Nhìn hành động trẻ con của cậu, Tổng Hạo Nhiên lắc đầu bật cười, thông thả bước đến giường cậu, giữ lấy hai tay đang xoa mắt, cảnh cáo, “Không được tùy ý xoa mắt, coi chừng nhiễm trùng.”

“Àn, em biết rồi.” Địa cung thường xuyên âm lãnh hôn ám, tiểu thiếu chủ dĩ nhiên không biết mắt tiếp xúc lâu với ánh sáng sẽ tạo thành thương tổn, nghe Tổng Hạo Nhiên cảnh cáo vội vàng đồng ý, cũng yên lặng ghi nhớ.

“Như thế nào giờ này còn chưa ngủ?” Tổng Hạo Nhiên phát giác mình rất thích ở chung cùng Cung Lê Hân khi dờ dẫm lớp nguy trang. Cung Lê Hân như vậy, trên người có một loại khí chất yên tĩnh, khiến hắn cảm thấy vô cùng thư thái.

“Ngô, em lập tức đi ngủ.” Theo như trí nhớ Cung Lê Hân thì mỗi sáng cậu phải đến trường ‘Tư thực’, tiểu thiếu chủ vội vàng đồng ý, xoay người đem ‘Quý Hoa Bảo Điện’ ném bừa trên giường để lại giá sách.

Tổng Hạo Nhiên nửa đường chặn lại, thấy tên sách liền nhướng mày kinh ngạc, ngữ khí trên tức nói, “Buổi tối còn nghiên cứu loại sách này, Lê Hân em muốn tự cung sao?”

“Đông Phương Bất Bại giáo chủ mới phải tự cung, nếu em tu luyện sẽ không cần làm thế!”, tiểu thiếu chủ vẫy tay, mở miệng giải thích, đôi mi thanh tú trở nên nghiêm túc.

“Xuy~” Tổng Hạo Nhiên thiếu chút nữa bị bộ dáng nghiêm túc của Cung Lê Hân đánh ngã, cố nén cười thành tiếng. Đứa nhỏ này, có phải quá nghiêm túc với lời đùa của hắn không? Giống như cậu thật sự có thể luyện thành ‘Quý Hoa Bảo Điện’ vậy. (Carly : vâng, sau này a sẽ biết có thành hay ko =v=)

“Ừ, em không cần tự cung cũng luyện thành thần công. Được rồi, mau ngủ đi, mai còn phải đến trường.” Nam nhân nào trước đây không si mê võ công? Chuyện này cũng không có gì ! Tổng Hạo Nhiên vừa cười vừa vỗ cái đầu mềm mại của cậu, liền phát hiện tâm tình buột chặt được huấn luyện trong quân đội của mình tại đây liền triệt để trầm tĩnh lại.

“Được, em ngủ đây.” Cung Lê Hân nhu thuận gật đầu, mở ra đệm chăn mềm mại như mây, đem chính mình gói kỹ lại, đầu dán sát vào áo gối tơ lụa, hai mắt híp lại, dùng hai má nhẹ nhàng cọ cọ, biểu tình động tác cực kỳ hưởng thụ.

Tổng Hạo Nhiên mỉm cười nhìn chăm chú, thấy động tác khả ái của cậu, nội tâm nảy ra một cảm xúc không rõ, đầu ngón tay vuốt mái tóc mềm mại của cậu lưu luyến không rời. Đợi cậu nhắm lại hai mắt, hô hấp đều đều mới đứng dậy tắt đèn ra khỏi phòng.

Đèn vừa tắt, trong phòng thoáng chốc bị bóng tối bao trùm, tiểu thiếu chủ cảm giác thế giới ngoài mí mắt một mảnh ám trầm, vội vàng mở mắt kêu lên, “Dừng!”

Tổng Hạo Nhiên đang chuẩn bị rời đi nghe thấy tiếng cậu kêu dồn dập lập tức xoay người trở về, ngữ khí thân thiết hỏi, “Sao thế?”

“Tổng đại ca, em muốn bật đèn ngủ.” Tiểu thiếu chủ thấp giọng nói, ngữ khí ần ỉn sợ hãi cùng khẩn cầu. Bị bóng tối bao vây, đáy lòng cậu liền dâng lên từng trận bất an, sợ hết thấy trước mắt chỉ là giấc mộng, tình mộng, cậu vẫn còn ở nơi địa cung không có ánh sáng kia.

“Được!” Tổng Hạo Nhiên giật mình, sau đó vội vàng giúp cậu bật đèn, thông thả đến giường ngồi xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt còn lưu lại một tia kinh sợ, ôn nhu hỏi, “Em sợ bóng tối sao?”

Sợ bóng tối? Lẽ nào như thế ? Chính mình là lớn lên trong địa cung, đã sớm quen với bóng tối, chỉ là đột nhiên có được ánh sáng cùng tự do, nên đối với chúng nó đặc biệt không muốn xa rời, có chút lo được lo mất mà thôi. Tiểu thiếu chủ yên lặng suy nghĩ, cũng không thể biểu lộ ý nghĩ của chính mình, chỉ đành lắc đầu, thấp giọng phủ nhận, “Không có.”

Thiếu niên đôi mắt thanh tịnh thấy vậy, trong đó rõ ràng biểu lộ nội tâm sợ hãi, nhưng trên mặt lại cố trưng ra bộ dáng nam tử hán cứng rắn chống đỡ, lại không biết rằng tâm sự trong ánh mắt đã sớm bán đứng cậu. Bộ dáng này vừa khiến Tổng Hạo Nhiên bật cười, cũng khiến hắn đau lòng.

Chỉ có thiếu cảm giác an toàn trầm trọng mới khiến đứa nhỏ có thói quen bật đèn ngủ, Lê Hân tuổi còn nhỏ rốt cuộc đã trải qua cái gì ? Bọn họ có phải hay không đã rất vô tâm mới khiến em ấy trở nên như thế?

Tổng Hạo Nhiên sau khi ngăn người liền hồi thần, tay vuốt hai má tái nhợt của cậu, an ủi nói, “Được, không tắt đèn, em ngủ đi, Tổng đại ca chờ em ngủ mới đi, được chứ?”

“Cảm ơn Tổng đại ca !” Tiểu thiếu chủ ngữ khí hoan hỉ cùng cảm kích, hướng Tổng Hạo Nhiên cười cười, yên tâm nhắm lại hai mắt. Có người thân cận nhất làm bạn, bất an trong lòng rất nhanh lắng xuống, sau đó liền đi vào mộng đẹp.

Tổng Hạo Nhiên nhìn hô hấp cậu dần dần ổn định, khuôn mặt khi ngủ yên tĩnh tốt đẹp, nhất thời có chút giật mình, đợi khi hắn hồi thần, nhẹ nhàng thở dài một tiếng sau đó mới rón ra rón rén rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Màn đêm qua đi, thái dương dần lộ dạng.

Tiểu thiếu chủ một đêm mộng đẹp, ngủ an ổn mà trước nay chưa hề có, nhưng thân thể sớm đã thành thói quen không lúc nào là không tu luyện, bởi vậy, đợi cậu lại mở mắt, nội công nồng nặc trong đan điền qua một đêm đã tăng trưởng.

‘Nghịch Mạch Thần Công’ quả nhiên là vì người có ‘Thuần Âm Dương nghịch mạch chi thể’ tạo ra, Cung Lê Hân có thể chất Thuần Âm, chỉ tu luyện chơi lại được thật, tốc độ kinh người. Chỉ tiếc, hai loại thể chất này vô cùng hiếm thấy, vạn năm có một, tiểu thiếu chủ chết đi trọng sinh trong khối thân thể như vậy, không biết trời cao đối với cậu là chộc ghẹo hay chiêu cố.

Nhưng mà nội lực tăng trưởng lại nửa điểm không hấp dẫn chú ý tiểu thiếu chủ, cậu giờ phút này đang nhìn chăm chăm sắc da cam ngoài cửa sổ mà sững sờ, khóe môi nhếch lên mỉm cười, trên mặt tràn đầy say mê. Thật lâu sau, cậu mới bước từng bước đi đến cửa sổ, vươn tay phải lên che đi một luồng dương quang.

Nắm ngón tay nắm lại rồi lại mở ra, trống không nhưng dương quang ảm áp lại như thật bị tiểu thiếu chủ chộp trong lòng bàn tay. Tiểu thiếu chủ hít lại đôi miều đồng, cảm thụ nắng sớm ảm áp đời trước tha thiết mong ước, khóe mắt lặng yên ngưng tụ một giọt lệ.

Rất nhanh, cậu từ rung động cùng cảm động phục hồi tinh thần, thu lại nước mắt. Đứng trước tủ quần áo Cung Lê Hân sững sờ, cậu không biết nên mặc bộ nào đến trường.

Nhìn đi nhìn lại, tiểu thiếu chủ cuối cùng vẫn là chọn bộ quần áo hôm qua Tống Hạo Nhiên mua cho chỉ mới mặc chưa tới nửa canh giờ, còn mới tinh, chẳng những hình thức đơn giản, khi mặc cũng vô cùng thoải mái, cậu rất thích.

Lại chọn quần bò Cung Lê Hân thường mặc, tiểu thiếu chủ cẩn thận đem vạt áo cùng ống quần vuốt thẳng nếp uốn, chỉnh đến khi tiếc nuối mới dừng tay, rồi hướng đến phòng ăn mà đi.

“Cha sớm, chị sớm, Tống đại ca sớm.” Bước xuống cầu thang, tiểu thiếu chủ cấp bậc lễ nghĩa chu toàn chào hỏi mọi người sớm đã ở phòng ăn. Cậu hơi cúi đầu, che dấu biểu tình ngại ngùng trên mặt, đến bên người Tống Hạo Nhiên ngồi xuống, chờ mong lần đầu cùng mọi người ăn sáng.

Thấy Cung Lê Hân vốn trầm mặc ít lời chủ động ân cần thăm hỏi, Cung Viễn Hằng lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, Cung Hương Di cúi đầu, vẻ như đang ăn, chỉ có Tống Hạo Nhiên mặt mỉm cười gật đầu đáp lại.

Cung Hương Di hai mắt ám trầm liếc nhìn vẻ nhu thuận tươi cười của Cung Lê Hân, chôn giấu oán hận sâu trong nội tâm. Trùng sinh một lần, cô cũng không giống Cung Viễn Hằng, sẽ vì Cung Lê Hân ngẫu nhiên biểu lộ mềm mại mà cảm thấy vui sướng, ngược lại vô cùng chán ghét cậu ra vẻ ta đây.

Đã trải qua một lần bị Cung Lê Hân phản bội, không người nào hiểu rõ hơn cô, thiếu niên này nhu thuận tươi cười để che dấu đi ngoan độc bên trong. Chỉ cần có thể tiếp tục sống, thiếu niên có thể thu lại bề ngoài âm trầm, không chút nào keo kiệt lộ ra vẻ nhu thuận mềm mại với người khác, cũng vì vậy mà sống rất tốt dưới sự bảo vệ của mọi người.

Không thể không nói, diện mạo hoàn mỹ tinh xảo của thiếu niên vô cùng có lợi với cậu, làm người ta nhìn không được thương tiếc muốn che chở. Cậu sống càng thích ý, tâm liền trở nên ngạo mạn, cuối cùng mơ ước đến người không nên mơ ước, cũng vì thế mà đem cô đẩy vào hố lửa.

Cung Hương Di nhắm mắt, tay gắt gao cầm đũa, ngăn cản chính mình nhớ lại ký ức bị Cung Lê Hân bán đứng. Phảng phất qua thật lâu, thực tế chỉ qua một cái chớp mắt, khi cô lại mở mắt, hai mắt đã đầy lạnh lùng cùng hận ý thấu xương. Trùng sinh trở về, cô sẽ không đi lo lắng cứu vớt ai. Người thân thì sao? Tại mặt thể, chỉ cần để ý mạng sống chính mình, nào quản được tốt xấu của người khác?

Cung Lê Hân, tao không giống mày, sẽ vì ân oán cá nhân mà hại người. Nhưng tao cũng không phải thánh nữ, còn có thể tha thứ, chiêu cố, cảm hóa mày! Mặt thể lần này, mày liền tự sinh tự diệt, tự cầu nhiều phúc đi !

Nghĩ đến đây, Cung Hương Di khóe miệng mím mờ hiện lên nụ cười lạnh bạc cực điểm, từ từ uống một ngụm canh cùng cháo gà xé, nửa khép mắt cảm thụ tư vị tuyệt vời đã lâu chưa nếm qua trong miệng.

Trải qua một đêm điều chỉnh, cô đã có thể hoàn toàn điều khiển cảm xúc chính mình, bởi vậy lúc này đây địch ý của cô một chút cũng không biểu hiện ra ngoài khiến tiểu thiếu chủ phát hiện. Đương nhiên, tiểu thiếu chủ cũng giống cô, đắm chìm trong bản mỹ thực dụ hoặc trước mắt là một nguyên nhân rất lớn.

Đời trước sinh hoạt ở địa cung, Tiêu Lâm vì muốn tốc độ tu luyện của tiểu thiếu chủ nhanh hơn mà không cho cậu nếm qua thứ gì, chỉ nghĩ mọi cách cho cậu ăn các loại thuốc tăng công lực, có khi còn bắt cậu ăn sống linh thú, uống máu linh thú, lấy chúng để tăng linh khí. Cái loại tanh hôi muốn nôn đó, cảm giác khó có thể nuốt xuống trước đây đều bị cháo gà xé cùng nước canh mỹ vị trước mắt chữa khỏi.

Tiểu thiếu chủ tâm không tạp niệm, một ngụm nhanh chóng tiêu diệt mỹ thực trước mắt. Căng phồng hai má, miều đồng sáng ngời trong suốt, biểu tình hưởng thụ cực điểm, phản ứng sinh động thú vị của cậu thiếu chút nữa khiến Tống Hạo Nhiên bật cười, đồng thời cũng khiến hân cảm giác mỹ vị trong miệng thực không tồi.

Cung phụ nhìn không chớp mắt, nhìn như đang ăn, thực tế dư quang khóe mắt vẫn chú ý đứa con út của mình. Thấy đứa nhỏ trước giờ không thích ăn sáng khẩu vị chột thay đổi, ông buông mi, trong mắt có thêm vài tia vui mừng.

Không khí bữa sáng thoạt nhìn vô cùng ảm áp hài hòa. Tiểu thiếu chủ ăn no đến tám phần, rốt cuộc dùng ý chí kinh người khác chế xúc động muốn đem sô dô ăn còn lại nhét vào bụng.

Cậu buông bát đĩa, lưu luyến không rời dùng khăn tay lau sạch khóe miệng, lễ phép đứng lên tạm biệt mọi người trong phòng ăn đến trường.

“Khoan đã, dù sao anh hôm nay cũng không có nhiệm vụ, để anh phụ trách đưa rước em đi.” Tổng Hạo Nhiên thấy thiếu niên muốn đi, vội vàng buông bát đĩa nói.

Sau khi xảy ra chuyện hôm qua, ấn tượng của hắn đối Cung Lê Hân là thay đổi ba trăm sáu mươi độ, trong lòng tăng thêm một phần thương tiếc cùng áy náy, quyết định sau này phải quan tâm đứa em trai này nhiều hơn một chút.

“Cám ơn Tổng đại ca!” Tiểu thiếu chủ nháy mắt liên mấy cái, trên mặt lộ ra biểu tình kinh hi. Để một lái xe xa lạ đưa đến trường thì cậu đương nhiên thích đi cùng Tổng Hạo Nhiên hơn.

Tổng Hạo Nhiên bị bộ dáng mong chờ của cậu làm bật cười, tiến lên nhu nhu tóc cậu, ôm vai cậu hướng đến gara.

Cung phụ nhìn hai người thân thiết dần đi xa, khóe miệng hơi giương lên, mà Cung Hương Di lại lộ ra biểu tình ngưng trọng. Cô rốt cuộc phát hiện dị thường trong lần trùng sinh này, đó chính là quan hệ của Cung Lê Hân và Tổng Hạo Nhiên.

Kiếp trước, hai người tuy rằng sống cùng dưới một mái hiên, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, quan hệ thì như nước với lửa. Tổng Hạo Nhiên từ đầu đến cuối đều nhìn thấu bản chất Cung Lê Hân, chưa từng để ý cậu, thậm chí còn thường cảnh cáo Cung Hương Di phải cẩn thận đề phòng cậu em trai này. Chỉ tiếc, lúc trước cô bị thân tình che mắt, vẫn không nghe lời cảnh cáo của hắn.

Hôm nay nhìn lại, Tổng Hạo Nhiên đối với Cung Lê Hân rõ ràng vô cùng thích thú, nào có nửa điểm đề phòng cùng xa cách? Việc này có điểm kỳ quái, hay là Cung Lê Hân cũng trùng sinh, biết Tổng Hạo Nhiên là cường giả đứng đầu mật thể trong tương lai, cho nên trước mượn sức hắn?

Cung Hương Di suy nghĩ một lúc lâu, rất nhanh liền phủ nhận ý tưởng này. Loại kỳ tích trùng sinh này như thế nào dễ dàng phát sinh như thế, có thể xảy ra lần hai lần ba! Huống hồ nếu nó cũng trùng sinh, sao còn có tâm tình đến trường? Nhất định phải đi thu thập vật tư mới đúng!

Mà dù thật sự trùng sinh thì thế nào? Không có dị năng, không có không gian, chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp, sớm muộn gì cũng giống kiếp trước, bị người ta ngoạn rồi xem như rác rưởi tùy thời có thể vứt bỏ, sẽ không trở thành uy hiếp với cô. Bản thân chỉ cần cẩn thận đề phòng, đợi đến khi xảy ra mật thể, bỏ nó lại là được. Lần này không có mình cứu trợ, nó có thuận lợi sống sót hay không mới là vấn đề.

Nghĩ đến đây, Cung Hương Di triệt để buông tâm, ngược lại bắt đầu suy xét làm thế nào nói cho cha, Lâm Văn Bác, Tổng Hạo Nhiên về chuyện sắp bùng nổ tận thế, cũng nhờ bọn họ giúp đỡ thu thập vật tư.

Cha và Tổng Hạo Nhiên là những người có quyền trong quân khu tỉnh A, có thể dễ dàng sử dụng vũ khí, Lâm Văn Bác lại là người thuộc một trong các tập đoàn tài chính lớn nhất C quốc, sưu tầm thức ăn cùng yếu phẩm sinh hoạt (thực phẩm trọng yếu) quả thực là dễ như trở bàn tay. Hơn nữa cô còn có không gian tùy thân diện tích rộng lớn, sống lại một lần, cô có hết ưu thế cùng tiên cơ, nhất định có thể tránh được bị kịch đời trước, sống cuộc sống thoải mái.

Cung Hương Di bên này thỏa mãn với kế hoạch ứng phó mật thể của mình, trong khi đó tiểu thiếu chủ vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê, không hề biết thế giới an bình trước mắt sẽ nhanh chóng điêu tàn, biến thành một địa ngục trần gian huyết khí tận trời.

Cậu giờ phút này đang lùi về sau ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ xe, vì cái vật thay thế việc đi bộ tên “Ô tô” mà ngạc nhiên. Người thế giới này biến những thứ chỉ xuất hiện trong thần thoại thành hiện thực. Nếu không phải trong đầu còn lưu lại ký ức Cung Lê Hân, cậu nhất định sẽ nghĩ mình không còn ở nhân gian mà đang ở chốn tiên cảnh. Chỉ có người nơi tiên cảnh mới có thể hô phong hoán vũ, lên trời xuống đất, thế mà phạm nhân ở đây lại làm được! Nội tâm cậu vô cùng tán thưởng.

Áp chế thân tình, cực lực không lộ ra biểu tình ngạc nhiên, tiểu thiếu chủ trông vô cùng nghiêm túc. Nhưng đáy mắt thanh triệt kia lại không thể nguy trang, giờ phút này đang lóe lên quang mang, gắt gao nhìn chăm chăm điều hòa đang không ngừng toát ra khí lạnh nghiêm cứu, cũng vươn tay chạm vào, hưởng thụ khí lạnh nhẹ nhàng điều hòa mang đến.

Mùa hè ở đây vô cùng nóng bức, dù là sáng sớm cũng cực kỳ nóng khiến người ta rất khó chịu, “Ô tô” thế nhưng có thể thay đổi thời tiết, thật sự là thần kỳ! Như thế, kể cả không có nội lực, cũng có thể sống được trong thời tiết nóng nực! Năm ngón tay thiếu chủ không ngừng đưa qua đưa lại trước điều hòa, yên lặng suy nghĩ.

“Điều hòa chơi rất vui sao?” Cung Lê Hân nhìn cửa kính xe mười phút, lại chơi với điều hòa mười phút, nhưng không nói chuyện cùng hắn, lại thấy gần đến trường học, Tổng Hạo Nhiên không chịu được mở miệng.

“A? Không, không có.” Tiểu thiếu chủ buông mi trả lời, chán kinh thu tay lại, lặng lẽ giấu sau lưng. Dù trầm ổn như thế nào cậu cũng chỉ là đứa nhỏ mười sáu tuổi, thấy cái mới lạ, không khỏi không không chế được lòng hiếu kỳ.

“Không có em còn chơi lâu thế sao? Cùng Tổng đại ca nói chuyện cũng được a!” Tổng Hạo Nhiên chuyển tâm lái xe, không phát hiện động tác có chút cổ quái của cậu. Hắn ngày hôm qua đã quyết định, phải sống hòa hảo với em trai, tự nhiên muốn hiểu cậu hơn, mà nói chuyện là cách hiểu người khác nhanh nhất.

Nói chuyện? Tiểu thiếu chủ mím môi, từ trong trí nhớ tìm không thấy một lần cả hai ở chung, cảm thấy phi thường vô thức, chỉ đành mở miệng, “Nhưng em hình như chưa từng nói chuyện với anh lần nào nên không biết phải nói gì. Nhớ nói sai, sợ sẽ làm anh mất hứng.”

Tổng Hạo Nhiên bị cậu nói thẳng ra làm biểu tình trên mặt nhất thời có chút cứng ngắc, xoay qua nhìn về ngậy thơ bất an trên mặt cậu, liền áy náy trầm nghĩ : Minh như thế nào trước kia nghĩ Cung Lê Hân tính tình cố chấp, tâm cơ thâm trầm ? Em ấy rõ ràng là đứa nhỏ tính cách ngay thẳng, dễ nói chuyện. Cái nhìn lúc trước của mình quả thật sai lầm.

Ở chung cùng Cung Lê Hân càng lâu, hẳn càng vì lạnh lùng cùng thành kiến của bản thân mà thẹn thùng, Tổng Hạo Nhiên có chút không dễ chịu, không cứng rắn bức Cung Lê Hân nói chuyện nữa. Cả hai trầm mặc đến tận trường.

Nhìn bóng dáng gầy yếu của thiếu niên dần đi xa, Tổng Hạo Nhiên trong lòng khẽ nhúc nhích, cao giọng hô, “Lê Hân, về sau chỉ cần rảnh, anh đều sẽ đón rước em tới trường về nhà.”

Tiểu thiếu chủ nghe vậy liền quay đầu, lớn tiếng nói “được”, khuôn mặt trắng nõn như ngọc cười cực kỳ sáng lạn, hai mắt cười tít lên cong cong như trăng non, gương mặt sáng sủa, vô cùng dễ nhìn.

Thấy thiếu niên không chút nào che giấu biểu tình vui sướng, Tổng Hạo Nhiên nhẹ nhàng thở ra, tâm tình cũng thả lỏng.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cung Lê Hân học năm nhất ban A, phòng học nằm ở ngoài cùng bên trái lầu 1, cẩn thận tìm, tiểu thiếu chủ theo trí nhớ rất nhanh tìm được chỗ ngồi, đến bàn học ngồi xuống, lật sách giáo khoa ngữ văn chuẩn bị bài.

Khi còn sinh hoạt ở địa cung, cậu từng nghe nhóm người lô đỉnh nói rất nhiều thứ về ‘Tur thực’. Lúc đó, cậu còn khát khao được một lần cùng bạn bè cùng lứa học tập chơi đùa nhưng hiện tại xem những ký tự nhỏ xíu trên sách, đôi mày thanh tú của tiểu thiếu chủ liền nhíu lại, biểu tình chờ mong bỗng đọng biến mất.

Chỉ vì cậu phát hiện, mình từng đọc qua nhiều sách vở, đã nhìn là không bao giờ quên, thế nhưng lại biến thành dốt đặc cán mai. Đọc văn tự trong sách, ngoại trừ những chữ ‘nhất, nhị, tam’ đơn giản đến cực điểm, những cái khác một chữ cậu cũng không hiểu.

Cũng may còn có ký ức của Cung Lê Hân, tiểu thiếu chủ mới biết, văn tự kinh lịch thời không này đã qua một lần cải cách, chữ phồn thể được dùng trong thời cổ đã được đơn giản hóa, thay thế một phần hoặc gần như toàn bộ chữ cũ. Vì thế, tiểu thiếu chủ không thể không đem ký ức chính mình cùng ký ức Cung Lê Hân tiến hành so sánh kết quả đối lập, tốc độ đọc tiến hành cực kỳ thông thả.

Chỉ đọc sách ngữ văn đã khó khăn như thế, thì càng không cần nói đến sách hóa học, sinh vật, toán học. Với tri thức của cô nhân như tiểu thiếu chủ mà nói không thể nghi ngờ là như đọc sách trên trời, cho dù có ký ức Cung Lê Hân đi chăng nữa, cậu cũng hoàn toàn không có biện pháp hiểu được.

Nếu không làm được Trạng Nguyên (Carly: nôm na là người đầu bảng/người điểm cao nhất như thủ khoa áh, nhưng vì tiểu Hân mới từ cổ đại tới nên ta để nguyên vậy □) , mình có thể vào quân đội của cha, ở đó hẳn là không cần học những thứ này đi? Tiểu thiếu chủ ưỡn oai nằm lên đồng sách giáo khoa, trong lòng thầm suy đoán.

Ngay khi tiểu thiếu chủ còn đang phiến não, một thiếu niên diện mạo tuấn lãng, dáng người cân đối bước vào phòng học, đến trước bàn tiểu thiếu chủ ngồi xuống, sau đó xoay người, mắt không ngừng dò xét từ trên xuống dưới người cậu. Ngồi cùng bàn cậu ta là một thiếu niên diện mạo phổ thông, dáng người thấp bé, thấy cậu ta đến, liền cười nịnh nọt, tự giác giúp cậu ta sửa sang lại tập vở, cũng lấy ra sách giáo khoa cần học.

Thấy bộ dáng tiểu thiếu chủ chau mày, vô lực nằm trên bàn, thiếu niên hơi nhếch môi cười, mâu quang lộ ra thần sắc châm chọc.

“Lê Hân, tối qua thế nào? Thích chứ?”, thiếu niên rất nhanh giấu đi cảm xúc thật của mình, ghé sát vào tiểu thiếu chủ, bộ dáng như quan tâm hỏi. Người ngồi cùng bàn cậu ta cũng quay đầu, mắt mang ý tứ hàm súc khác liếc nhìn tiểu thiếu chủ một cái.

“Àn?”, nghe câu hỏi của thiếu niên, tiểu thiếu chủ liền đưa mắt nhìn chăm chú, đánh giá đối phương một lát, chần chờ mở miệng “Người là Phương Diệp?”. Là Phương Diệp đã dụ dỗ Cung Lê Hân uống xuân dược?

Phương Diệp ngẩn người, cười nói, “Như thế nào mà cả tôi cũng không nhận thức? Tối qua rất kịch liệt sao, nên giờ đầu óc rối loạn?”

Trên mặt cậu ta một bộ dáng trêu ghẹo, kỳ thật trong nội tâm đã sớm quan sát thiên biến vạn biến trên mặt Cung Lê Hân. Cung Lê Hân yêu Lâm Văn Bác gã vốn nhất thanh nhị sở (biết rõ ràng), cũng biết đoạn cảm tình này sẽ không có kết quả, nếu tiếp tục sẽ chỉ là hại người hại mình, nhưng gã chẳng những không ngăn cản, còn trợ giúp, xúi giục Cung Lê Hân ăn thuốc K, bảo cậu đi dụ dỗ Lâm Văn Bác.

Gã biết làm như thế Cung Lê Hân nhất định sẽ không như nguyện, ngược lại còn khiến Lâm Văn Bác càng thêm chán ghét. Nếu tình hình nghiêm trọng hơn nữa, Cung Lê Hân không đợi được Lâm Văn Bác, chắc chắn sẽ bị nam nhân khác cưỡng bạo, ai bảo cậu trưởng thành có khuôn mặt mê người như thế.

Nhưng mà, mục đích của gã chính là muốn Cung Lê Hân bị khinh bỉ, bị chán ghét, bị làm nhục. Gã vô cùng hưởng thụ việc đùa giỡn Cung Lê Hân trong lòng bàn tay. Gia thế hiển hách thì thế nào? Tuy rằng bề ngoài Phương gia bọn họ phụ thuộc vào Cung gia, gã không thể không lấy lòng Cung Lê Hân, nhưng gã có thể tùy ý ngấm ngầm đạp tôn nghiêm Cung Lê Hân, điều này khiến gã cảm thấy rất thỏa mãn.

Tương tượng bộ dáng khó coi hôm qua của Cung Lê Hân, vẻ mặt cười chân thật của gã liền hiện lên mặt, người hầu của gã cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Cả hai bề ngoài giả vờ rất tốt, lại không biết tiểu thiếu chủ đã sớm nhìn thấu thu hết sự châm chọc cùng khinh miệt trong mắt bọn họ vào đáy mắt, cũng liệp bọn họ vào hàng ngũ địch nhân của mình.

Tuy rằng bị tù cầm mười sáu năm ở địa cung, chưa từng tiếp xúc thế giới bên ngoài, khiến tiểu thiếu chủ không rành thế sự, tính tình đơn thuần, nhưng bị ma đầu Tiêu Lâm nuôi lớn, cậu cũng tuyệt không phải tiểu son đương thuần lương vô hại, bản thân cũng có cách hành xử riêng biệt. Người khác đối xử tốt, cậu sẽ dùng chân tâm hồi báo, người khác tôn thương cậu, cậu nhất định sẽ trả lại gấp bội.

Ở cùng Tiêu Lâm lâu ngày, tính hồn nhiên của tiểu thiếu chủ đã sớm biến thành tàn khốc. Loại tàn khốc này nếu chưa bị tác động, cậu có thể là đứa nhỏ nhu thuận nhất thiên hạ, nhưng một khi bị kích thích, cậu lập tức có thể hóa thành mãnh thú ăn thịt người.

“Chán ghét bị người khác chuốc thuốc” là một trong số ít những điều tiểu thiếu chủ kiên kị nhất. Mà thực hiển nhiên, việc Phương Diệp làm đã động vào điểm mấu chốt đó. Cậu gắt gao nhìn chằm chằm Phương Diệp, sắc mặt ngày càng âm trầm, ngữ khí băng lãnh hỏi, “Cậu cảm thấy ăn thuốc này rất thoải mái sao?”

Phương Diệp bị hỏi đến mức không được tự nhiên, chột dạ giải thích, “Là tôi nghe... người ta nói ăn nó vào sẽ rất thoải mái, rất high.”

“Ân.” Tiểu thiếu chủ gật đầu, từ từ mở miệng, “Nếu cậu thích, tôi đây sẽ tự mình tìm cho cậu loại thuốc còn thoải mái gấp mấy lần, còn giúp cậu tìm luôn mười người vạm vỡ cùng cậu ngủ một đêm.”

Đời trước, thời điểm Tiêu Lâm buộc cậu nuốt xuân dược mập mờ với mấy lô đỉnh, cậu luôn muốn làm thế với Tiêu Lâm. Đáng tiếc Tiêu Lâm lại chết, vì thế cậu chỉ có thể lấy lại bồi thường từ tên Phương Diệp này. (Carly: chú em hãy tự cậu phúc đi a~ _._|||)

Phương Diệp nghe vậy, khoe miệng tươi cười lập tức cứng đờ, lắp bắp hỏi, “Cậu... Cậu nói đùa phải không? Chuyện tôi qua thành hay không là dựa vào cậu, sao có thể trách tôi a!” Cung Lê Hân không phải trước giờ đều là gã nói gì nghe vậy sao? Sao lần này lại tức giận?

Tên người hầu của Phương Diệp cũng không dám tin nhìn lại Cung Lê Hân, lập tức thần sắc liền lộ ý sợ hãi. Chỉ vì hắn phát hiện, thái độ Cung Lê Hân thập phần nghiêm túc, ánh mắt nhìn Phương Diệp cũng ẩn chứa nồng đậm sát khí, không hề có ý nói đùa.

Quả nhiên, Cung Lê Hân nín thở, ngữ khí thật sự phủ định nói, “Hừ! Tôi cũng không nói đùa, đợi khi tìm được thuốc, cũng tìm đủ người, sẽ liên hệ với cậu.”

Việc điều chế xuân dược đối với tiểu thiếu chủ mà nói là dễ như trở bàn tay, nhưng cậu chỉ mới vừa sống trong cơ thể Cung Lê Hân được ít lâu, người cũng không quen nhiều, mua nguyên liệu làm thuốc, còn tìm đủ mười người, thật sự mất chút ít thời gian, chỉ sợ sẽ khiến Phương Diệp tròn mắt.

Mình thế nhưng bị Cung Lê Hân uy hiếp? Phương Diệp không ngừng tự hỏi, vô cùng hoài nghi thực lực của mình. Mà ánh mắt Cung Lê Hân nhìn gã khiến gã càng cảm thấy bất an, một cỗ sợ hãi từ lòng bàn chân tiền thẳng lên đỉnh đầu.

Da đầu Phương Diệp có chút run lên, xoay mặt né tránh ánh mắt sắc như dao của Cung Lê Hân, há mồm định giải thích thì chuông lớp vang lên.

Tiểu thiếu chủ đương nhiên biết tiếng chuông đại biểu điều gì, lập tức cầm lấy sách mở ra tự học, không thèm để ý Phương Diệp. Mà Phương Diệp thấy thầy giáo bước vào, cũng không thể không ngậm miệng, sắc mặt tối tăm, tâm tình trầm trọng.

Cung Lê Hân đã thông suốt đồng nghĩa mấy người bên ngoài nịnh nọt, bên trong ngấm chính người như bọn họ sẽ liền khổ sở. Cung Lê Hân nếu thật sự muốn trả thù, bằng thực lực của Cung gia, những lời cậu uy hiếp vừa rồi tất nhiên dễ dàng biến thành hiện thực.

Tương tượng hình ảnh mười tên tráng hán thay nhau tra tấn mình, trán Phương Diệp liên tục đổ mồ hôi lạnh, cúc hoa bắt đầu có cảm giác ần ần đau =))). Tên ngồi cùng bàn hiển nhiên cũng nghĩ giống gã, sắc mặt trắng bệch liếc qua móng gã, sau đó lập tức kéo dài khoảng cách với gã, âm thầm cầu nguyện Cung Lê Hân không cần áp dụng phương pháp trả thù kia với mình.

Sau đó, suốt cả ngày trong lòng Phương Diệp đều cảm thấy kinh sợ, mỗi lần chuông hết tiết liền lập tức thành khẩn hướng Cung Lê Hân giải thích. Nhưng mà, cậu lúc này cứng mềm đều không ăn, mặc gã nói khản cả họng cũng không liếc nhìn một cái.

Kỳ thật, tiểu thiếu chủ một ngày này cũng vô cùng khó chịu. Phương Diệp gây rối không tính làm gì, cái khiến cậu phiền lòng chính là vấn đề học tập. Trừ

Ngồi vắn, các môn khác cậu đều nghe không hiểu. Miễn cưỡng kiên trì được hai tiết, tiểu thiếu chủ thở dài, rút cuộc đành buông tay việc học, vận chuyển đan điền, yên lặng tu luyện nội lực.

Cuối cùng đến khi tan học, đan điền tiểu thiếu chủ lại tăng thêm vài phần.

Cứ tiếp tục như thế, không đến hai tháng mình liền có thể đột phá tầng thứ nhất Nghịch Mạch Thần Công. Tiểu thiếu chủ vừa dọn tập vở vừa suy nghĩ. Cậu không chút tinh thần đi ra cổng trường, thấy Tổng Hạo Nhiên đã sớm chờ bên kia đường, tâm tình uể oải mới có chút chuyển biến.

Tiểu thiếu chủ cất bước, đang tính chạy về phía Tổng Hạo Nhiên, lại bị Phương Diệp chặn lại, “Lê Hân, đợi đã, tôi muốn cùng cậu nói chuyện một lát.” Vì gia tộc, cũng vì chính mình, Phương Diệp dù không cam tâm cũng không thể không nhanh chóng giải hòa với Cung Lê Hân.

“Tổng đại ca nói cậu không phải thứ gì tốt, còn nói nếu cậu sau này còn tìm tôi, anh ấy sẽ tự mình nói chuyện với cậu. Hiện anh ấy đang đứng đối diện bên kia, cậu đến mà nói với anh ấy.” Tiểu thiếu chủ chỉ về chiếc Land Rover Tổng Hạo Nhiên đang ngồi. Đối với lời dận dò của Tổng đại ca, từng câu từng chữ cậu đều nhớ rõ ràng.

Phương Diệp quay đầu, quả nhiên thấy Tổng Hạo Nhiên hai mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm bên này, thấy Cung Lê Hân chỉ về hướng hân, lập tức giật tái mặt, mở cửa xe đi về phía bên này.

Đại danh Tổng Hạo Nhiên đối Phương Diệp mà nói như sấm bên tai. Tính tình hỏa bạo, thủ đoạn tàn nhẫn của hân ở quân giới C quốc chính là truyền kỳ. Từng có người không sợ chết khiêu khích hân, hân không nói hai lời lập tức cắt đứt tứ chi người nọ, cũng phế luôn nửa đời sau của người đó. Hơn nữa Tổng gia quyền thế ngập trời, người khác không làm gì được hân.

Rời khỏi Tổng gia, tính tình của hân cũng không hề thu liễm. Thành tích của hân trong quân đội không hề do Cung Viễn Hàng đỡ động, mà là dựa vào chính hân cùng máu dịch nhân xây đắp nên. Hân chấp hành bao nhiêu nhiệm vụ bí mật không người nào biết, nhưng vô số mạng người chết trong tay hân là sự thật không chối cãi, nói hân giết người như ma cũng không đủ.

Đối mặt với uy thế ngày càng tăng, ngay cả các thế hệ trước cũng muốn tránh đi hân, càng đừng nói đến Phương Diệp. Lòng bàn chân như có động cơ, rất nhanh chạy đi không thấy bóng dáng. Nghĩ đến lời đánh giá mình “không phải thứ tốt” của Tổng Hạo Nhiên, lại nghĩ đến chính mình tối qua hãm hại Cung Lê Hân, Phương Diệp bị ai ý thức được, Phương gia đã đến đường cùng.

“Đó chính là Phương Diệp?” Đi đến bên người Cung Lê Hân, Tổng Hạo Nhiên ngữ khí khẳng định hỏi.

“Àn, cậu ta rất sợ anh.” Tiểu thiếu chủ nghiêng đầu, cao thấp đánh giá Tổng Hạo Nhiên, không cảm thấy hân có chỗ nào đáng sợ, đối Phương Diệp càng thêm khinh thường. (Carly : *vuốt mồ hôi* chỉ có em mới thấy thế =v=)

“Sợ anh thì tốt, đỡ cho sau này lại tới tìm em” Tổng Hạo Nhiên mỉm cười, vô cùng tự nhiên dặt tay thiếu niên, bảo vệ cậu qua đường đi đến chiếc Land Rover của mình.

“Cậu ta không đến tìm, em cũng sẽ đi tìm cậu ta. Dám bức em ăn loại thuốc kia, em cũng muốn cậu ta phải ăn nó, còn muốn tìm đủ mười người vạm vỡ bồi cậu ta một đêm.” Tiểu thiếu chủ thân nhiên đem kế hoạch trả thù của mình nói cho Tổng đại ca cậu vô cùng tín nhiệm nghe.

Tổng Hạo Nhiên cước bộ có chút lảo đảo, cúi đầu nhìn biểu tình nghiêm túc trên mặt thiếu niên, xác định thiếu niên không phải nói đùa, mày liền giãn ra, ôm bả vai cậu cười đến ngửa tới ngửa lui.

Đứa nhỏ nhu thuận khả ái tất nhiên làm hân rất thích, nhưng là một đứa nhỏ trực lai trực văng*, dám yêu dám hận, hiển nhiên hợp khẩu vị Tổng Hạo Nhiên hơn. Bởi vì ‘Đĩ nhân hoàn nhân’ chính là chuẩn mực làm người của Tổng Hạo Nhiên, Cung Lê Hân xử lý chuyện lần này công bằng, tất nhiên đánh trúng tâm hân, khiến hân đối với đứa em trai này ngoại trừ triu mến càng thêm vài phần dung túng cùng thưởng thức. (đĩ nhân hoàn nhân : nghĩa tương tự câu ‘ăn miếng trả miếng’)(* : thẳng thắn, ngay thẳng)

Không hổ là con trai Cung thúc ! Có quyết đoán ! Tổng Hạo Nhiên thầm nghĩ, cười hồi lâu mới buông vai Cung Lê Hân, vỗ ngực cam đoan nói, “Tìm mười người vạm vỡ đúng không? Cứ để cho Tổng đại ca !”

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Bởi vì kế hoạch trả thù ăn miếng trả miếng của Cung Lê Hân, Tống Hạo Nhiên đối với đứa em này càng thêm hiểu rõ. Đứa nhỏ tính tình đơn thuần này cũng không hề yếu đuối, biết được bộ mặt thật của Phương Diệp lập tức liền phân rõ giới hạn với đối phương, đối nhân xử thế rất có quyết đoán, vô cùng giống Cung thúc và mình. Cũng chính vì vậy mà Tống Hạo Nhiên cảm thấy quan hệ của hắn cùng Cung Lê Hân càng thêm thân thiết, ngay khi cả hai ở cùng nhau cái gì cũng không nói, không khí cũng vô cùng ấm áp hài hòa. Bên trong xe vẫn luôn hài hòa bỗng bị một tiếng nhạc du dương không biết từ đâu truyền đến đánh vỡ, Cung Lê Hân nghiêng tai lắng nghe, không hiểu sao thấy đoạn nhạc này vô cùng quen thuộc. Chuông vẫn kêu, Tống Hạo Nhiên liền nghiêng đầu nhìn Cung Lê Hân hỏi, “Sao em không nghe điện thoại?”

Điện thoại? Tiểu thiếu chủ ngẩn người chớp mắt một cái, lập tức lấy ra di động trong cặp sách Cung Lê Hân, đầu ngón tay nhấn vào nút trả lời, đưa điện thoại lên tai nghe. Có lẽ lúc lên lớp thường xuyên so sánh ký ức của mình và Cung Lê Hân nên tiểu thiếu chủ này đã có thể nhanh chóng đem ký ức Cung Lê Hân dùng để dàng. Tiếng nói quen thuộc từ điện thoại truyền tới, tiểu thiếu chủ ánh mắt chớp động một tia hiếu kỳ, thử gọi, “Lâm đại ca?”

Thứ kêu là ‘di động’ này thật thần kỳ, không có nội lực cũng có thể truyền âm ngàn dặm a ! Nghe thấy Lâm Văn Bác gọi tới, vành tai Tống Hạo Nhiên giật giật, dư quang khóe mắt nhìn biểu tình Cung Lê Hân không buông. Đầu dây bên kia Lâm Văn Bác nói đơn giản vài câu liền cúp máy, tiểu thiếu chủ liền tiếp gật đầu đáp ứng, cuối cùng nhìn về phía Tống Hạo Nhiên, mi nhãn cong cong, nói, ”

Tổng đại ca, Lâm đại ca mời em ăn cơm chiều, giờ anh chờ em đến nhà hàng cơm Tây Ngũ Nguyệt Hoa đi.”

Cơm Tây ăn rất ngon ! Tiểu thiếu chủ từ trong đồng ký ức không lồ của Cung Lê Hân bắt được trọng tâm, nội tâm tràn đầy chờ mong. Trải qua bữa sáng mỹ vị, cậu này càng có xu hướng phát triển theo con đường ‘cật hóa’

. (Carly : haizz, cái này thật không biết phải ghi thuần Việt thế nào, ý chung là rất thik mỹ vị, đem đồ ăn đặt lên hàng đầu =v= nếu lấy thành ngữ miêu tả thì là ‘trời đánh tránh bữa ăn’

áh :v) (Tiểu Thiên: giống ta a~>.<) (Carly: =))) Tống Hạo Nhiên gật đầu, nhìn khuôn mặt tràn đầy sung sướng của cậu, tâm tình có chút phiền muộn. Lâm Văn Bác hẳn không đơn giản mời Lê Hân đi ăn chiều như vậy, chỉ sợ là muốn cùng em ấy nói rõ ràng đi. Đến lúc đó Lê Hân còn có thể cười đến vui vẻ như vậy sao ? Nghĩ đến bộ dáng Cung Lê Hân thương tâm khóc, Tống Hạo Nhiên nhíu mày, trong lòng đau nhói từng cơn, bỗng nhiên có mong muốn quay đầu xe mang cậu về nhà. Nhưng mà, trong quá trình trưởng thành, phải trải qua chút thống khổ cùng suy sụp thì mới có thể thành thực hơn, kiên cường hơn. Đây là điều Lê Hân phải đối mặt! Tống Hạo Nhiên rất nhanh thuyết phục chính mình, bỏ qua ý niệm muốn mang Lê Hân về nhà trong đầu. Vừa rồi sau, hai người tới nơi, Tống Hạo Nhiên đỗ xe sau đó tự mình đưa Cung Lê Hân đi vào. Sớm chờ từ lâu Lâm Văn Bác thấy hai người cùng vào có chút kinh ngạc. “Hạo Nhiên, cậu sao cũng ở đây?”

Lâm Văn Bác trầm giọng hỏi, ý tứ đuổi người trong giọng nói thật phần rõ ràng. Cuộc nói chuyện hôm nay đề cập đến riêng tư cùng tự tôn Cung Lê Hân, có Hạo Nhiên ở đây đối Cung Lê Hân mà nói không phải chuyện tốt. “Tôi chỉ đưa Lê Hân đến, lập tức đi ngay.”

Tống Hạo Nhiên kéo ghế ra, để Cung Lê Hân ngồi xuống, sau đó kéo tay Lâm Văn Bác nói, “Cậu ra đây, tôi có lời muốn nói.”

“Chuyện gì? Nói đi.”

Hai người đến chỗ rẽ ngoài phòng ăn, Lâm Văn Bác nhướn mày nhìn về phía bạn tốt, vẻ mặt nghi hoặc. “Cậu tính ngả bài cùng Lê Hân?”

Tuy là hỏi, ngữ khí Tống Hạo Nhiên lại thật phần khẳng định. “Hôm qua không phải cậu khuyên tôi sớm cùng cậu ta nói chuyện rõ ràng sao? Sao thế? Có chuyện gì sao?”

Lâm Văn Bác có chút không hiểu bạn mình. Biểu tình do dự hiện tại của hắn hoàn toàn khác hẳn sự quyết đoán sát phạt ngày xưa. “Không, sớm nói rõ ràng không có gì không tốt.”

Tống Hạo Nhiên lắc đầu, ngữ khí mang ý khản cầu nói, “Nhưng em ấy dù sao cũng còn nhỏ, về phương diện từ ngữ cậu chú ý chút, đừng có tàn nhẫn như lúc đàm phán buôn bán. Tôi không hy vọng suy sụp lần này trở thành bóng ma trong lòng thẳng bé.”

“Không nghĩ tới cậu quan tâm Cung Lê Hân như thế.”

Lâm Văn Bác nhướn mày, ngữ khí ngạc nhiên, sau đó gật đầu nói, “Cậu yên tâm, tôi sẽ chú ý đúng mực.”

Đối phương dù sao cũng là em vợ tương lai của hắn, hắn sẽ không quá mức tuyệt tình. “Vậy thì tốt.”

Tống Hạo Nhiên không dấu vết nhẹ nhàng thở ra, nhìn lại thiếu niên đang tập trung nghiên cứu menu trong phòng ăn, trong mắt lướt qua một mặt ôn nhu, sau đó tạm biệt bạn tốt rời đi. Biểu tình ôn nhu trước khi Tống Hạo Nhiên rời đi bị Lâm Văn Bác thu hết vào đáy mắt, hắn không lập tức quay lại phòng ăn mà cách cửa sổ lớn đánh giá Cung Lê Hân. Thiếu niên khỏe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt, đôi mắt to trong suốt nhìn chăm chăm menu trong tay một cách nóng rực, con ngươi tràn đầy ý thêm nhỏ dãi, còn thường vron lưỡi liếm cánh môi phần nộn, biểu tình khả ái, làm người ta vừa thấy không nhịn được nảy sinh hảo cảm. Bộ dáng này của cậu so với Cung Lê Hân cổ chấp, âm trầm mà hắn thấy thường ngày kia hoàn toàn bất đồng. Không cần bạn tốt nói, đối mặt với biểu tình chân thật hiện tại của Cung Lê Hân, Lâm Văn Bác cũng không biết phải nói gì. Hắn chỉnh lại thần sắc, bước vào phòng ăn ngồi xuống đối diện Cung Lê Hân. Thiếu niên vẫn như cũ nhìn chăm chăm menu trong tay, một chút cũng không để ý hắn. Chờ một lúc, thấy trong mắt cậu đều là hình ảnh thức ăn trong menu, ngay cả một ánh nhìn về hắn cũng không có, Lâm Văn Bác có chút bất đắc dĩ, lại cảm thấy buồn cười, đành chủ động mở miệng, “Thích sao? Muốn gọi gì?”

“Ngô, không có. Lâm đại ca giúp em gọi đi.”

Tiểu thiếu chủ lúc này mới phát hiện Lâm Văn Bác đến, hướng hắn cười cười xin lỗi, đem menu đưa hắn. Văn tự trên menu này một chữ cậu cũng không hiểu nhưng hình ảnh bên cạnh lại nhìn vô cùng mỹ vị làm cậu rất thèm. Cậu không biết gọi tên món ăn, lại ngượng nói tất cả mình đều muốn ăn, chỉ đành đem quyền lựa chọn giao cho Lâm Văn Bác. Lâm Văn Bác cũng không từ chối, gọi nhà bếp cho hai phần beefsteak nổi tiếng của nhà hàng, một phần salad hoa quả cùng món điểm tâm ngọt. Chờ đồ ăn mang lên, hai người lâm vào trầm mặc. Lâm Văn Bác đang suy xét phải mở miệng thế nào, mà tiểu thiếu chủ lại cầm lấy menu, mặt thường thức nhìn hình các món ăn, một mình tưởng tượng. “Lê Hân, hai tháng sau tôi sẽ kết hôn với chị cậu, tình cảm của cậu tôi không thể đáp lại.”

Lâm Văn Bác suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng quyết định đi thẳng vào vấn đề. “A?”

Tiểu thiếu chủ ngẩng đầu, đôi miêu đồng tròn tròn, biểu tình tỉnh tỉnh mê mê. Thực rõ ràng, cậu hoàn toàn không hiểu những lời Lâm Văn Bác vừa nói. Lâm Văn Bác liếc một cái, liền tiếp tục nói, “Thừa dịp hiện tại còn chưa hăm sâu, còn có thể dứt ra, cậu nên tìm một người đáng giá để yêu. Không nên thích tôi, cũng không nên ôm hy vọng chờ đợi. Tôi và chị cậu là thật tâm yêu nhau, cũng không phải hôn nhân chính trị như cậu nói. Cho dù không có chị cậu thì tôi cũng sẽ không thích cậu. Bởi vì tôi không thích nam nhân. Cậu hiểu không?”

(Carly : aigoo~ a sẽ hối hận vì nói thế =v=) Tiểu thiếu chủ hai mắt lưu động, biểu tình vẫn ngây thơ như cũ. Không thể trách cậu phản ứng trì hoãn, tuy rằng cậu biết được ký ức Cung Lê Hân, nhưng không thể hiểu phân tình cảm này, tất nhiên cũng không thừa hưởng nó, hơn nữa tính tình cậu đơn thuần vốn không hiểu chuyện tình cảm, nên càng không hiểu Lâm Văn Bác nói gì. Lâm Văn Bác thờ dài, đổi cách nói đơn giản hơn, “Cậu hẳn là nên tìm một người thích nam nhân giống cậu mà yêu. Tôi là thẳng nam, một thẳng nam sắp kết hôn, cậu đây đưa cùng tôi chỉ thêm lãng phí thời gian.”

Lâm Văn Bác giờ phút này ngữ khí vô cùng trầm đĩnh chặt sắt (quyết đoán), lại không biết rằng sau này sẽ bị thiếu niên trước mắt bất tri bất giác bẻ cong lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. (=v=) Nghe hai chữ ‘đây đưa’, tiểu thiếu chủ bừng tỉnh đại ngộ. Trong trí nhớ xác thực có chuyện Cung Lê Hân không có chuyện gì thì cứ đi tìm Lâm Văn Bác, đuổi như thế nào cũng không đi, trông vô cùng phiền toái, giống như nhóm lô đình lúc trước thường thích quẩn lấy cậu, quấy rầy cậu luyện công. Tiểu thiếu chủ tức khắc liền thấy đồng cảm, vội vàng gật đầu đồng ý, “Lâm đại ca, ý anh em hiểu. Từ nay về sau em sẽ không dính lấy anh nữa, anh yên tâm.”

Dứt lời, tâm trí cậu liền hoàn toàn bị đồ ăn nhân viên đưa tới hấp dẫn, đầu não nhanh chóng hoạt động, nhớ lại các loại lễ nghi liên quan đến việc ăn đồ Tây, âm thầm nuốt xuống nước bọt không ngừng tiết ra trong miệng. Lâm Văn Bác đã chuẩn bị những lời khuyên bảo đầy mình, đang tính cố đánh tan ý niệm của Cung Lê Hân với mình, không nghĩ tới cậu lại dứt khoát lưu loát đáp ứng như vậy, không có nửa điểm cầu xin hay khóc nháo như tưởng tượng. “Cậu thật sự hiểu?”

Lâm Văn Bác ngữ khí có chút không dám tin, thử mở miệng nói, “Cậu có gì muốn nói cứ nói, hôm nay chúng ta triệt để nói rõ ràng, về sau coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Tiểu thiếu chủ nghiêng đầu, thành thật suy xét một phen, sau đó lắc đầu nói, “Thật sự minh bạch, không có gì muốn nói cả.”

Dứt lời, cậu chỉ vào đồ ăn, ánh mắt mong chờ mở miệng “Em có thể ăn sao?”

“Ăn đi.”

Lâm Văn Bác bị ánh mắt cùng câu hỏi khát vọng làm cho cứng họng, buồn cười trả lời. Gắt gao nhìn chằm chằm biểu tình thiếu niên, thấy ánh mắt cậu thanh khiết, trong mắt ngoại trừ nóng bỏng nhìn đồ ăn thì không có gì khác, Lâm Văn Bác đột nhiên cảm thấy chính mình vô cùng đáng cười. Quả nhiên Hạo Nhiên nói đúng, Cung Lê Hân vẫn còn nhỏ, căn bản không phân rõ cái gì là sùng bái cái gì là thích, chỉ cần thẳng thắn nói rõ ràng với em ấy thì em ấy sẽ hiểu. Mà chính mình lúc trước lại chọn cách né tránh, chính thái độ này đã gọi lên tâm lý phản nghịch của em ấy đi, mới khiến em ấy phóng đại loại ảo giác này tới cực hạn như vậy. Nói cho cùng thì sai không phải ở Cung Lê Hân mà là ở bản thân hắn. Lâm Văn Bác kinh ngạc nhìn Cung Lê Hân đang chuyên tâm ăn, nội tâm liền bừng tỉnh, sau đó thoải mái nở nụ cười. Nghĩ thông suốt, chán ghét của Lâm Văn Bác với Cung Lê Hân liền hóa thành hư không, hai người dùng bữa tới thập phần khoái trá. Đợi cả hai từ nhà hàng trở lại Cung gia, Cung phụ cùng Cung Hương Di còn chưa về, chỉ có Tống Hạo Nhiên ngồi ở phòng khách xem TV, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa, hiển nhiên đang đợi Cung Lê Hân. “Về rồi sao, bữa tối thế nào?”

Thấy Cung Lê Hân cười tủm tỉm bước vào, Tống Hạo Nhiên liền buông tâm đang treo cao, ôn thanh hỏi. “Beefsteak và bánh ngọt đều ăn rất ngon!”

Tiểu thiếu chủ ngồi xuống cạnh Tống Hạo Nhiên, nghiêng đầu bình luận đúng trọng điểm. Còn về salad hoa quả, cậu nghĩ nước sốt có chút kì quái nhưng Lâm đại ca lại thích nên không nói tới. (hình tượng lạnh lùng xinh đẹp bá đạo của tiểu Hân tuổi đầu~~ T3T) “Em thích thì nói lần sau Tống đại ca lại dẫn đi.”

Tống Hạo Nhiên có chút nghiền sờ cái đầu mềm mại của cậu, tươi cười mang theo sùng nịnh ngay cả chính mình cũng không phát hiện. “Àn.”

Tiểu thiếu chủ vui sướng gật đầu, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn. Lâm Văn Bác ngồi sô pha đối diện, nhìn động tác hồ động thân mật của hai người, biểu tình cũng không còn kinh ngạc như lúc trước. Hiện tại hẳn có thể lý giải thái độ đột nhiên thay đổi của bạn tốt với Cung Lê Hân. Sau khi hiểu được Cung Lê Hân, hẳn biết đứa nhỏ này có mị lực khiến người ta không thể không yêu thích. “Được rồi, lên lầu thay đồ đi, cả người đều là mùi beefsteak.”

Ngữ khí Tống Hạo Nhiên mang ý trêu chọc nói, Cung Lê Hân nhu thuận gật đầu, đặng đặng chạy lên lầu thay quần áo. Chờ bóng dáng cậu biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, Tống Hạo Nhiên mới quay đầu nhìn về phía bạn tốt hỏi, “Thế nào? Nói rõ ràng rồi sao?”

Lâm Văn Bác ngã dựa vào lưng sô pha, thờ dài nói, “Ừ rồi, dễ dàng hơn tưởng tượng. Cậu nói đúng, chỉ cần thay đổi thái độ, xác thực rất dễ câu thông với Cung Lê Hân.”

Tổng Hạo Nhiên sáng tỏ cười cười, không nói tiếp. Sự tình nếu đã giải quyết, bọn họ liền lập tức quên đi, nhắc lại đối với mọi người đều không phải chuyện tốt. *****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thời gian nhanh chóng đã qua được một tháng, tiểu thiếu chủ vẫn không hiểu bài vở như cũ, đem toàn bộ thời gian học dùng cho việc tu luyện. Đồi trước, mới ba tuổi đã luyện ‘Nghịch Mạch Thần Công’ nên cậu tất nhiên rất quen với việc này, hơn nữa còn có ‘Thuần Âm nghịch mạch chi thể’, tốc độ tu luyện dĩ nhiên là tăng vùn vụt, mới một tháng ngắn ngủi đã đột phá thần công tầng thứ nhất.

Tầng thứ nhất Nghịch Mạch Thần Công giúp người luyện có được nội lực hộ thể, đao thương bất nhập, võ nghệ cao cường, cách không đánh vật (đánh từ xa) đều chỉ là tài mọn, lên tầng thứ hai cơ thể sẽ thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt), có thể ba tháng không ăn nhưng tinh lực vẫn dồi dào; tầng thứ tư, nội lực mạnh nhất, dễ dàng “đào núi lấp biển”; tầng thứ năm, rung chuyển trời đất cũng chỉ là chuyện nhỏ; tầng thứ sáu, bảy, tám càng không phải nhắc tới, mà cũng không thể hiểu hết được bởi trên đời chưa từng có ai đạt đến cấp độ cao như thế. Nhưng trong truyền thuyết miêu tả, tu luyện đến tầng thứ tám ‘Nghịch Mạch Thần Công’, người đó đã không còn được gọi là người, bởi có khả năng thọ cùng thiên địa, cùng nhật nguyệt tranh huy, là người mà phạm nhân thường xưng là... THẦN.

Tiểu thiếu chủ cũng không hy vọng xa vời luyện được tới tầng thứ tám, bởi những ai đã chân chính luyện qua ‘Nghịch Mạch Thần Công’ đều biết, càng về sau, đột phá ‘Nghịch Mạch Thần Công’ càng khó. Cậu dù dựa vào kinh nghiệm hai đời cùng bước đệm do thể chất đặc biệt của cơ thể thì khi luyện lên tầng thứ hai, ba, bốn, mỗi lần đều tốn rất nhiều thời gian, hơn nữa còn phải trải qua khảo nghiệm sinh tử. Nếu không đánh lại tâm ma chính mình, kết cục chỉ có một chữ ‘chết’.

Đời trước, cậu luyện ngày luyện đêm, lại nuốt vô số linh đan diệu dược, cũng chỉ luyện được tới tầng thứ ba, sau đó võ công liền trì trệ, không tiến được bước nào nữa. Nếu không vì cậu công lực trì trệ, nhiều năm như thế vẫn không tăng được chút nào thì Tiêu Lâm cũng không quyết định hấp thu cậu sớm như thế.

Đời này, dần thân vào một thế giới thái bình, lại có người nhà cùng bạn bè che chở, tiểu thiếu chủ đối với khát vọng biến cường đã không còn cường liệt như trước, tu luyện chỉ thuận theo tự nhiên, không hề yêu cầu tốc độ.

Tiểu thiếu chủ càng rảnh rỗi thoải mái, bọn người thường hay khi dễ cậu lại có chút nơm nớp lo sợ. Chính vì việc Phương Diệp thường hay thích trêu đùa Cung Lê Hân qua một đêm đã tiêu thất, Phương gia cũng yên lặng rời khỏi quần giới tỉnh A.

Ngày đó, Phương Diệp sau khi bị tiểu thiếu chủ uy hiếp, nội tâm càng nghĩ càng thêm bất an, cuối cùng không kiềm chế được sợ hãi, đem sự tình tự đầu chí cuối nói cho người trong nhà. Người Phương gia nghe xong thì đại kinh thất sắc, việc Cung Lê Hân có trả thù hay không thì họ không xác định, nhưng lấy tính cách có thù tất báo của Tổng Hạo Nhiên, Phương Diệp cùng Phương gia chắc chắn sẽ không được sống yên ổn.

Phương gia hương khói không đông đảo (ít con cháu), cả dòng họ chỉ có độc đinh Phương Diệp, bọn họ nếu ngã sẽ không gượng dậy nổi, mà cũng không dám ngã, vì thế sau khi thương lượng cả nhà ngay trong đêm đó đã đưa Phương Diệp ra nước ngoài, Phương gia cũng lấy việc rời khỏi quần giới tỉnh A bồi tội với Tổng Hạo Nhiên.

Trên đời này không có tường nào không có gió lùa, chuyện Phương Diệp rất nhanh bị bọn nhỏ trong quần giới biết được. Nay bọn họ nhìn Cung Lê Hân đều có chút sợ hãi. Quả nhiên, chó cắn người là chó không sủa, nhìn thì giống mèo nhỏ hellokitty nhưng cũng có lúc biến thành mãnh hổ ăn thịt người.

Vì thế, thái độ bọn họ đã cải biến lớn, hạ mình đi theo làm tùy tùng là điều không cần đề cập tới. Ở địa cung tiểu thiếu chủ cũng đã quen được người hầu hạ nên đối với những người này theo thói quen làm ra vẻ ta đây, sai sử vô cùng tự nhiên. Mọi người thấy cậu khí độ bất phàm thì lại càng đối xử thêm cẩn thận.

Tiểu thiếu chủ sống càng ngày càng thư thái, rất nhanh dung nhập vào cuộc sống xã hội hiện đại, chỉ có việc không tìm thấy Phương Diệp khiến cậu có chút tiếc nuối. Bất quá tiểu thiếu chủ lúc ở địa cung nhớ nhất một câu, đó chính là “quần từ báo thù, mười năm chưa muộn”. Cậu lại vô cùng thích làm quần từ, ngày tháng còn dài, chắc chắn sẽ có một ngày cậu gặp lại Phương Diệp. (Ờ cung quần từ ghê =.=|||b)

Nghĩ như vậy, cùng ngày không tìm thấy Phương Diệp, tiểu thiếu chủ liền đoan đoan chính chính viết tên Phương Diệp lên bình xuân dược mà cậu đã chuẩn bị tốt cho gã, cũng hào hào cất giữ chờ ngày ‘hoàn trả chính chủ’. =)))

Lại qua nửa tháng, bên người tiểu thiếu chủ đã có thêm vài người bạn cùng lứa, mỗi lần nói chuyện với bọn họ cậu càng hiểu rõ thế giới này hơn, không

hề có chút gì không hòa hợp. Vô cùng nhàn hạ, tiểu thiếu chủ còn học được cách lên mạng, lên mạng tìm phim kiếm hiệp xem đã trở thành thú vui hiện tại của cậu.

Nhưng mà, yên bình quá lâu tất nhiên phải nổi lên chút gợn sóng, hôm nay sau khi tan học, cậu vẫn như cũ cùng Tống đại ca kẻ vai thân thiết vào nhà, liền thấy sắc mặt cha xanh mét, chị hai ủy khuất cùng về mặt cau mày bất đắc dĩ của Lâm Văn Bác.

Không khí ngoài phòng khách vô cùng ảm đạm, người hầu đều né ra xa không dám tới gần. Tiểu thiếu chủ buông cặp xách, đi đến ngồi xuống bên cạnh Cung phụ, học bộ dáng phụ tử từ hiểu trên TV vỗ vỗ mu bàn tay Cung phụ, nhẹ nhàng nói, “Papa, mọi người sao thế? Có chuyện gì từ từ nói, không cần sinh khí, sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Thích ứng cuộc sống sinh hoạt hiện đại, tiểu thiếu chủ lại vô cùng thích Cung phụ từ ái nhưng không hề mất vẻ uy nghiêm, nên không gọi ông là ‘cha’ như trước, mà nhập gia tùy tục, đổi qua gọi thành “papa”.

Tiểu nhi tử gần đây trở nên càng ngày càng nhu thuận, không như bình thường thấy mình liền trốn nữa, còn hay cùng mình nói chuyện phiếm, Cung phụ thấy cậu về mặt mang lo lắng cùng an ủi liền thấy thư thái hơn rất nhiều, đầu ngón tay cũng hơi chút bình ổn, “Lê Hân, mau khuyên chị con, mắt thấy chỉ còn nửa tháng là cử hành hôn lễ, thiệp mời cũng đã sớm phát xong, chị con thế nhưng lại nói không muốn kết hôn ! Quả thực là hồ nháo !” Cung phụ dứt lời, hung hăng liếc mắt trừng Cung Hương Di một cái.

Tiểu thiếu chủ kinh ngạc nhìn về phía Cung Hương Di, không biết phải mở miệng khuyên giải thế nào. Quan hệ của cậu cùng người chị này không có tốt đẹp như Cung phụ vẫn tưởng, ở đây đã được một tháng, cậu cùng cô một câu cũng chưa từng nói, còn hay dùng ánh mắt hận ý nhìn cậu khiến cậu thực vô cùng mất tự nhiên.

Tống Hạo Nhiên nghe vậy cũng tới bên cạnh Cung Lê Hân ngồi xuống, hướng Cung Hương Di ngồi đối diện trầm giọng nói, “Hương Di, tại sao em muốn hủy hôn lễ? Có phải có chuyện gì không? Nếu có thì nói mọi người cùng giải quyết, đừng giữ trong lòng.”

“Đừng vậy Hương Di, có chuyện gì thì nói, ba sẽ giúp, đừng mang chuyện chung thân đại sự ra đùa.” Cung phụ lúc này cũng đã bình phục tâm tình, tận tình khuyên bảo an ủi.

Lâm Văn Bác cái gì cũng chưa nói, chỉ gắt gao ôm chặt bả vai Cung Hương Di, tay nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, yên lặng an ủi.

Giương mặt không chút thay đổi của Cung Hương Di rốt cuộc lộ ra vài phần động dung, cô liếc nhanh sang phía Cung Lê Hân ngồi cạnh Cung phụ, thật trọng mở miệng, “Papa, Văn Bác, Hạo Nhiên, mọi người đi theo con, con có chuyện muốn nói.”

Ba người bị điểm danh hai mặt nhìn nhau, sau đó liền đứng dậy, theo Cung Hương Di vào phòng cô nói chuyện.

Cái nhìn phòng bị kia của Cung Hương Di đều bị tiểu thiếu chủ thu hết vào mắt, tự nhiên biết chuyện cô muốn nói không muốn mình nghe. Tại địa cung giữa sống sót mười sáu năm, nên tất không thể thiếu tâm lý phòng bị. Cung Hương Di không muốn cậu biết, cậu lại càng cố tình muốn biết.

Mím môi, mang cặp xách trở về phòng, tiểu thiếu chủ ghé vào giá sách bên cạnh, hơi hơi nghiêng tai, sau đó dễ dàng đem toàn bộ câu chuyện mọi người nói trong căn phòng cách vách nghe nhất thanh nhị sở. Cậu hiện đã có nội lực hộ thân, ngũ cảm siêu tuyệt (5 giác quan cảm thụ cực tốt), gió thổi có lay lay trong vòng mười trượng chỉ cần cậu muốn nghe, không có chuyện cậu không nghe thấy.

Đợi đến khi tu luyện được tới tầng thứ ba ‘Ngịch Mạch Thần Công’, động tĩnh trong phạm vi trăm dặm đều bị cậu nắm rõ, chút phòng bị kia của Cung Hương Di căn bản là không làm gì được cậu.

Cách vách, Cung Hương Di không nói ra chuyện mình trùng sinh, cô sớm đã quyết định đem bí mật này theo mình xuống mộ, chỉ nói mình liên tục nằm mơ, từ trong mộng đó đoán được thời điểm tận thế.

Cung phụ, Tống Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác đều trầm mặt, không phát biểu ý kiến gì về lý do thoái thác của cô. Ba người tuy rằng thấy chuyện cô nói thật vớ vẩn, nhưng thấy cô thần tình bất an, liền không nhẫn tâm đánh gãy.

Cung Hương Di không hề ngừng lại, nói ra tất cả mọi chuyện, từ chuyện dấu hiệu trước khi bùng nổ tận thế cho đến tình huống bi thảm nhất.

Ba tháng trước khi tận thế bùng nổ, động vật bắt đầu biến dị, chỉ qua một đêm kích cỡ bọn chúng đều bạo tăng, có con còn mọc sừng hoặc cánh; sau khi nạn về động vật qua đi, lại nổi ra bệnh cảm mạo trên quy mô lớn trong nhân loại, khoảng 70% bắt đầu phát sốt, thậm chí hôn mê, nhưng kỳ lạ là tất cả bọn họ đều tự khỏi sau ba ngày mà không cần chữa trị.

Nhưng tất cả chỉ là bắt đầu, hai tháng sau, địa cầu bị nhật thực bao phủ một thời gian dài, sau khi kết thúc, những người từng bị cảm mạo trước đó đột nhiên biến thành tang thi, chỉ một ít trong số đó biến thành dị năng giả.

Quá trình biến thành tang thi kết thúc sau khi nhật thực chấm dứt, mặt trời vừa lộ dạng, ‘địa ngục trần gian’ đã gần như hoàn thành. Tang thi đột nhiên xuất hiện khiến người ta khó lòng phòng bị, người dù chỉ bị cắt qua da cũng sẽ bị lây nhiễm virus, một số ít người may mắn còn sống sót chỉ vì việc này mà không thoát khỏi cảnh bị đồng hóa.

Nhưng đó không phải là điều đáng sợ nhất, điều càng làm con người tuyệt vọng chính là tang thi theo thời gian còn có thể tự tiến hóa. Tang thi càng tiến hóa tốc độ càng nhanh, thân thể càng ngày càng cứng rắn, động tác cũng thêm linh hoạt, còn có thể xoay người, leo trèo, chạy nhảy, ngoài ra, bọn chúng cũng có thể có dị năng giống con người như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, không gian, niệm lực,... Đối mặt với sự uy hiếp từ tang thi, hy vọng sinh tồn lại càng thêm xa vời.

Cũng may trời không tuyệt đường người (=bức vào đường cùng), tang thi sau khi tiến hóa não sẽ kết thành một viên tinh hạch năng lượng, tinh hạch tang thi cấp 1 có dạng sáu mặt hình thoi màu lục trong suốt, dị năng giả bất kỳ hệ nào cũng có thể hấp thu, cũng có thể chuyển năng lượng trong đó thành của mình để hưởng dụng, bước đầu tăng thêm khả năng phòng ngự.

Tinh hạch tang thi cấp 2 thì bắt đầu có màu sắc để phân biệt dị năng : kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lời phân biệt ứng với vàng, lục, lam, đỏ, nâu, xanh, tím. Tang thi không gian hệ cùng niệm lực hệ thì tinh hạch lần lượt là đen và trắng. Tang thi đẳng cấp càng cao thì màu tinh hạch càng đậm, thể tích cũng càng lớn.

Dị năng giả sau khi thăng đến cấp 2 cũng chỉ có thể hấp thu được tinh hạch có cùng thuộc tính để luyện, bằng không sẽ bạo thể mà chết (nổ banh xác). Sau khi phát hiện tinh hạch, trong nhân loại cũng xuất hiện cường giả, cùng tang thi triển khai một hồi đấu tranh tranh đoạt quyền sinh tồn.

Cung Hương Di nghĩ khí trầm thống kể rõ, mà bọn người Cung phụ sau khi nghe được đã sớm trợn mắt há hốc mồm, không biết phải phản ứng thế nào.

Thấy mọi người bán tín bán nghi, Cung Hương Di cúi đầu cười khổ, mở ra lòng bàn tay, “Con biết mọi người sẽ không tin tưởng, nhưng tất cả mọi điều con nói đều là sự thật. Ngoại trừ khả năng dự ngôn (=tiên tri), con còn là dị năng giả không gian hệ, mọi người xem.”

Dứt lời, trong hai lòng bàn tay trống rỗng của cô xuất hiện một túi bột mì. Túi bột mì năm mươi cân, hai tay Cung Hương Di thì ôm chắc, không hề có dụng cụ ma thuật nào được dùng để che giấu.

Bọn người Cung phụ sau khi thấy túi bột mì đột ngột xuất hiện, lộ ra biểu tình khiếp sợ. Tiểu thiếu chủ ở cách vách cũng cảm giác được trong phòng Cung Hương Di không khí thoáng biến hóa—tăng thêm một vật gì đó. Cậu kinh ngạc nhướng mày, đối với Cung Hương Di trước đây chưa từng nói chuyện thêm một phần coi trọng.

Xem ra, mình phải tìm hiểu về chuyện ‘tận thế’ này, tiểu thiếu chủ tâm tình trầm trọng nghĩ.

Mà ở phòng bên kia, Cung Hương Di lại tiếp tục biến ra mấy túi gạo cùng giỏ hoa quả, nhìn kinh hãi trên mặt mấy người Cung phụ thì chắc chắn đã không thể không tin lời cô.

Cung Hương Di thấy mọi người đã bị thuyết phục, áp lực trong lòng hơn một tháng nay rốt cuộc cũng buông xuống. Trong một tháng này, cô luôn nghĩ cách để gom góp vật tư, một phần tiền hận không thể phân thành hai, một khác hận không thể nhân thành hai khác, nào còn có đủ thời gian cùng tinh lực chuẩn bị hôn lễ? Hơn nữa, cô nhớ rõ chi phí hôn lễ của mình vô cùng lớn, lễ cưới ban ngày cùng dạ tiệc ban đêm cũng đã tốn hơn chục triệu. Có tiền tiêu xài nhiều như thế, chẳng bằng tiết kiệm để cô mua vật tư còn hơn.

Huống hồ, sau khi bùng nổ tận thế đạo đức cùng pháp luật đã không còn được coi trọng, bán vợ bỏ con, cướp của giết người, ... mọi hành động vô đạo đức đều trở nên vô cùng bình thường trong xã hội, ai còn quan tâm đến một tờ “Chứng nhận Kết hôn” bị xem như phế thải chứ?!

Đời trước, Cung Hương Di cùng Lâm Văn Bác tình thâm tựa hải, đến cuối tình cảm chả phải cũng dần đậm bạc sao? Đời này, Cung Hương Di hạ quyết tâm biến cường, trở thành người phụ nữ có thể sống vai cùng Lâm Văn Bác, mà không phải là người phụ thuộc vào người khác, phải tài năng như thế mới có thể nắm giữ tâm của Lâm Văn Bác dài lâu được. Dị năng giả không gian hệ biến cường thế nào? Đương nhiên là cố gắng sưu tập thật nhiều vật tư, trở thành chỗ dựa của Lâm Văn Bác.

Tính toán trong lòng Cung Hương Di mấy người Lâm Văn Bác dĩ nhiên không hề biết, chỉ đau lòng cô phải chịu áp lực lớn như vậy. Thôn thức một hồi sau đó rất nhanh lấy lại tinh thần, bắt đầu thương nghị làm thế nào đối phó với việc mặt thế bùng nổ.

Nhớ đến việc hãm hại mình của Cung Lê Hân đời trước, Cung Hương Di đã sớm quyết định không quản cậu, đợi đến sau khi bùng nổ mặt thế liền tìm cơ hội bỏ lại đứa em này. Sợ nếu nấy người Cung phụ nói cho Cung Lê Hân biết, cậu sẽ gắt gao ở bên cạnh Cung phụ một tác không rời. Cung Hương Di lại nói cho mấy người Cung phụ không cần nói chuyện tận thế này cho Cung Lê Hân biết, sợ sẽ khiến cậu kinh hách rồi không cần thận đề lọt tin tức ra bên ngoài. Loại tình huống này tất nhiên không phải chuyện mà Cung phụ muốn gặp.

Địa vị trong quân đội của Cung phụ vô cùng quan trọng, lời đồn tận thế dĩ nhiên ông sẽ không dám công khai công bố, chỉ có thể bí mật bố trí phòng bị. Nếu lời đồn dấy truyền ra từ người Cung gia, sẽ khiến xã hội rung chuyển, Tổng gia sớm đã xem Cung phụ không vừa mắt nhất định sẽ nhân cơ hội tấn công vào. Tận thế sắp xảy ra, thời gian là sinh mệnh, Cung phụ còn có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, không có thời gian để lo mọi việc được chu toàn.

Suy xét một chút, Cung phụ liền đồng ý lời đề nghị của Cung Hương Di, đáp ứng không nói chuyện này trước mặt cậu. Đợi đến khi tận thế thật sự bạo phát, sẽ lại chậm rãi giải thích mọi chuyện, dù sao cậu cũng còn nhỏ, năng lực thừa nhận có hạn. Cung phụ trầm nghĩ.

Việc Cung thúc bán khoán Tổng Hạo Nhiên hoàn toàn lý giải được, tuy rằng cảm giác gạt Lê Hân có chút không ổn nhưng nghĩ đến có mình bảo hộ, Lê Hân chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì không may, nên cũng cố mà đáp ứng. Lâm Văn Bác cùng Cung Hương Di lúc này vẫn còn nùng tình mặt ý, dĩ nhiên mọi chuyện đều nghe theo Cung Hương Di.

Bọn họ lại không biết rằng, cách vách, người mà bọn họ gạt không cho biết đã nghe nhất thanh nhị sở. Mà cuộc bàn bạc chuẩn bị vật tư tiểu thiếu chủ đã sớm không có tâm tư nghe, cậu nghiêm mặt, mở máy tính, bắt đầu tìm hiểu tư liệu về tận thế.

Cho dù thế giới thành biến thành ‘nhân gian luyện ngục’, chỉ cần còn có khả năng đấu tranh, cậu đều sẽ cố gắng sống sót. Tựa như kiếp trước cậu bị giam cầm ở nơi địa cung âm u kia, cậu tin tưởng chỉ cần mình kiên trì, nhất định sẽ lấy được tự do cùng quang minh.

Nay ước mơ tự do cùng quang minh đều nằm trong lòng bàn tay, cậu còn e ngại gì? Bất quá chỉ là một đám xác chết không hồn mà thôi, chắc chắn sẽ có

một ngày giết được hết. Tiểu thiếu chủ nhìn chăm chăm trong màn hình cảnh tượng huyết nhục bay tứ tung, tang thi khắp nơi, ánh mắt dần trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoành Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Bốn người thương nghị hơn ba giờ đồng hồ, cuối cùng quyết định để Cung phụ và Tổng Hạo Nhiên phụ trách việc lũng đoạn lực lượng quân sự tỉnh A, cũng tận lực cố gắng sưu tập vũ khí đạn dược cùng vật tư, để đến lúc bùng nổ mạt thế có thể nhanh chóng chiếm lĩnh được một cứ điểm an toàn. Còn Cung Hương Di và Lâm Văn Bác phụ trách sưu tập thức ăn cùng đồ dùng sinh hoạt, làm tốt công tác hậu cần hỗ trợ cho quân đội Cung phụ.

Tại mạt thế, có dị năng chỉ đủ để tự bảo vệ mình, có quân đội lại có thể hoành hành tiêu diệt tang thi, an cư một phương. Kiếp trước, chính vì Cung phụ sau khi bùng nổ mạt thế đem lực lượng quân sự nắm chắc trong tay mới giúp cho người Cung gia an nhiên sống sót, cũng trở thành trụ cột kiên cố hậu thuẫn giúp Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác trở thành bá chủ một phương.

Sống lại lần nữa, Cung Hương Di chẳng những đi theo con đường cũ, còn muốn giúp Cung phụ tạo ra một lực lượng quân đội hùng mạnh tại C quốc, thành lập một lực lượng chỉ thuộc về Cung gia.

Bốn người xem xét bản đồ quân sự một lúc, liền quyết định chọn khu huấn luyện tân binh ở biên giới tỉnh A làm điểm quân đội đóng quân tạm thời sau khi bùng nổ mạt thế.

Khu huấn luyện và thủ phủ tỉnh A cách nhau chỉ một con sông, từ thủ phủ đi ra nhất định phải đi qua cây cầu bắc qua sông ngay cổng trước khu huấn luyện, chỉ cần gia cố chiều cao bức tường đối diện cầu, lắp thêm súng máy, xây thêm pháo đài, sẽ có thể ngăn được uy hiếp của đàn tang thi đến từ thủ phủ tỉnh A. Nếu như đến lúc đó không giữ được cây cầu nữa, vào thời khắc mấu chốt có thể cho nổ cầu, an toàn rút đi.

Bên cạnh khu huấn luyện còn có đường cao tốc nối liền biên giới bốn tỉnh, giao thông vô cùng thuận lợi, xung quanh cũng không có người ở, có thể tránh được tình trạng bị tang thi bao vây, chính là một cứ điểm quân sự chiến lược, dễ thủ khó công tốt nhất.

Nhiều lần xác định kế hoạch không còn sai sót, Cung phụ suy sụp ngã vào lưng ghế dựa, từ khoe miệng gất gạo mãn thành một đường thẳng tắp cùng đôi mày nhíu lại kia có thể thấy được tâm trạng sầu lo của ông. Ông không hy vọng dự ngôn của con gái trở thành sự thật, nhưng mà, trực giác nói cho ông, tất cả những gì cô nói đều không sai.

Sau mạt thế, nhân loại cuối cùng sẽ đi về đâu? Bọn họ, những người đã leo lên được vương vị chúa tể địa cầu, tuyệt sẽ không tương nhượng được, có một ngày, mình từ đỉnh cao chuỗi thức ăn sẽ rơi xuống, trở thành thức ăn của một đám xác sống. Cảnh tượng máu chảy thành sông, tang thi hoành hành khắp nơi kia, Cung phụ chỉ thoáng tưởng tượng đã không chịu nổi mà da đầu run lên.

Ba người còn lại cũng lâm vào mê mang, không khí trong phòng nhất thời thấp phần ảm đạm. Sau một lúc lâu, Cung phụ thở dài một tiếng, ra khỏi phòng Cung Hương Di, đem mình nhốt lại trong thư phòng trầm tư. Tổng Hạo Nhiên thấy thế cũng không còn tâm ở lại, tạm biệt Hương Di rời đi.

Đi ngang qua phòng Cung Lê Hân, thấy ánh sáng phát ra từ phòng cậu, Tổng Hạo Nhiên bỗng dừng dừng lại cước bộ, ma xui quỷ khiến đẩy cửa phòng, muốn xem cậu một lát.

Cung Lê Hân lúc này đang cuộn mình trên giường, tay ôm đầu gối, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình Notebook. Notebook đặt trên giường, đưa lưng về phía cửa phòng nên Tổng Hạo Nhiên không nhìn thấy hình ảnh, nhưng lại có thể nghe được từng đợt kêu thảm thiết cùng tiếng hống của dã thú truyền tới.

Hắn khẽ nhíu mày, đi đến bên giường cậu ngồi xuống, xoay màn hình máy tính về phía mình, nhẹ giọng hỏi, “Lê Hân, đang coi gì thế? Sao lại nghe thảm thiết vậy?”

“Ngụy Cơ Sinh Hóa.” Tiểu thiếu chủ chỉ vào tên video nói, mà lúc này, trên màn hình hiện lên một đám tang thi mở ra cái mồm đầy máu, tay xé nát một nam nhân thành mảnh nhỏ nhai nuốt vào bụng, hình ảnh khủng bố máu me, vô cùng thê thảm.

Vừa được nghe tin tức về tận thế, Tổng Hạo Nhiên đối với cảnh tượng này có chút miễn cảm. Dù là gan của hắn lớn, nhưng biết những tình tiết máu me thảm thiết chỉ có trong phim trở thành sự thật, trong lòng không khỏi có chút nôn nóng bất an. Tiếng con người thê lương cầu cứu, tiếng gầm nhẹ của bầy tang thi không ngừng kích thích màng tai hắn, làm thái dương co rút đau đớn, đôi mày anh tuấn hung hăng nhăn lại.

Tiểu Lâm là ma đầu không có nhân tính, thích nhất giết người ngược thi (tra tấn xác chết ==!) tìm niềm vui, tiểu thiếu chủ đã sớm nhìn quen những

trường hợp huyết tinh thể này, mắt nhìn cũng không chớp, mi không cau, vẻ mặt bình tĩnh thông dong, không chút gì là sợ hãi.

Cảm giác được Tống Hạo Nhiên bỗng nhiên buộc chặt thân thể, nhìn qua thấy khuôn mặt anh tuấn hơi tái nhợt của hắn, tiểu thiếu chủ mím môi, vuron hai tay đem Tống Hạo Nhiên ôm vào lòng, vỗ nhẹ lưng hắn, an ủi nói, “Đừng sợ, tất cả chỉ là giả.” Lần đầu lúc cậu cùng Cung phụ xem TV, vừa vận gặp phải truyền hình chiếu phim kinh dị, cậu bị hình ảnh quỷ quái trên màn hình làm cho nhất thời thất kinh, Cung phụ lúc ấy đã an ủi cậu như thế, cậu nhớ rất rõ.

Một thiếu niên đáng người nhỏ nhỏ, lại đem một người cao lớn cường tráng như mình ôm vào ngực an ủi, Tống Hạo Nhiên cảm thụ được cái ôm ấm áp của cậu, trong lòng ấm lên, mặt có chút đỏ khốc đỏ cười.

“Lê Hân, nếu một ngày cảnh tượng này đều biến thành sự thật, em có sợ không?” Hân thuận tay ôm lấy thân hình mềm mại thuận hoạt của cậu, thấp giọng hỏi, trong lòng cân nhắc có nên đem chân tướng ra nói cho đối phương hay không.

Nếu biết quá sớm sẽ khiến thiếu niên mang trên lưng sợ hãi cùng gánh nặng, với cậu mà nói là tốt hay xấu? Tống Hạo Nhiên có chút do dự.

“Không sợ.” Tiểu thiếu chủ không để ý ánh mắt gầy dựa do dự của Tống Hạo Nhiên, thản nhiên mở miệng, “Bất quá chỉ là một đám xác người sắp mục rữa thôi, giết một liên một, sẽ có một ngày giết sạch hết bọn chúng, không có gì phải sợ. Đến lúc đó, thế giới sẽ khôi phục bộ dáng nguyên trạng của nó.”

Tống Hạo Nhiên cúi đầu nhìn khuôn mặt ngửa lên của thiếu niên, đôi đồng tử thanh triệt tràn đầy bình tĩnh cùng lạnh nhạt, mi nhãn tinh xảo rút đi vẻ nhu hòa, mang theo tia sắc bén lợi hại, đem nội tâm cường đại của cậu hoàn toàn triển lộ. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình đạm như thủy rạn rõ sinh huy, lại nghe lời dự ngôn hàm ý kiên định của cậu, lo âu cùng bất an trong lòng Tống Hạo Nhiên từng chút nhạt dần, cuối cùng hóa thành một tiếng cười nhẹ sung sướng.

Đúng vậy, nhân loại có thể sinh sản không ngừng, tang thi lại chỉ có thể hư thối bốc mùi, chẳng phải là giết một bớt một sao? Tựa như cắt bỏ phần thối rữa trên miệng vết thương, thịt thối được loại trừ, miệng vết thương một ngày nào đó sẽ khép lại. Tuy rằng không biết lúc sinh thời có thể chờ đến ngày đó hay không, nhưng có phần tín niệm này, Tống Hạo Nhiên trong lòng liền run lên.

Hắn cúi đầu cười, phản ôm (ôm ngược lại) vòng eo gầy yếu của thiếu niên, đem cậu chôn vào ***g ngực rộng lớn của mình, cảm vuốt ve đỉnh đầu mềm mại, vẻ mặt an tường. Thiếu niên liền thuận theo rúc vào người hắn, hai tay nhẹ nhàng vuốt lưng hắn, cánh môi hồng nhạt mang nét cười nhợt nhạt, khiến người ta nhìn vô cùng thư thái.

Trong phòng hai người một lớn một nhỏ lẳng lặng ôm nhau, an ủi nhau, hình ảnh đẹp dễ không nói nên lời.

Lâm Văn Bác không biết đã đứng ngoài cửa bao lâu đem tầm mắt từ khe cửa khép hờ thu hồi, biếng nhác dựa vào vách tường, lấy ra một điều thuốc châm lên. Sương khói theo miệng mũi lan ra phiêu tán vào không khí, khoe miệng hân nhếch lên, vô thanh nở nụ cười.

Giờ phút này, hắn cảm thấy có chút hâm mộ bạn tốt đang ôm Cung Lê Hân trong phòng. Trên người đứa nhỏ kia tựa như phảng phất mị lực nào đó, chỉ nhìn biểu tình bình tĩnh thông dong của cậu từ xa đã khiến trong lòng hắn dâng lên một cảm giác an ổn hạnh phúc. Cảm giác này đến nhẹ từng đợt từng đợt, không nồng đậm khắc sâu, lại khiến gánh nặng trong lòng hắn chậm rãi buông xuống, dần cảm thấy an tâm.

Sau lưng có người an ủi thật tốt a ! Lâm Văn Bác vừa âm thầm cảm thán vừa thở ra một hơi thuốc lá, nhớ đến tình cảnh Cung Hương Di vội vã sửa sang vật tư trong không gian, đuổi hắn ra ngoài khi này, khoe miệng vừa mới giương lên lại mất thành một đường thẳng tắp.

Trong phòng, Cung Lê Hân dựa vào ***g ngực ấm áp của Tống Hạo Nhiên, miễn cưỡng ngáp một cái, khoe mắt liền chảy nước mắt, làm ướt hàng lông mi kiều diễm. Tống Hạo Nhiên thấy thế, mặc dù không muốn cũng không thể không buông ra thân thể mềm mại.

“Thời gian không còn sớm, mau ngủ đi.” Hắn vừa nói vừa tắt video, đang định đứng lên, dường như nhớ đến cái gì, liền quay đầu hướng về phía thiếu niên còn đang buồn ngủ thẫn thờ, “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày bốn tiếng, em theo anh đến quân đội huấn luyện đi. Đấu nhau, bắn súng, leo trèo, chạy việt dã, mọi thứ đều phải học. Bên trường học anh sẽ giúp em xin phép. Nhìn cánh tay em này, nhỏ xíu, gặp nguy hiểm thì thế nào !”

Tống Hạo Nhiên vừa nói vừa xoa bóp cánh tay Cung Lê Hân, cảm giác mềm mại láng mịn, đẹp dễ không tin được, bất chợt hình ảnh đối phương lửa thể ở trước mặt hắn thủ *** ma xui quỷ khiến lóe lên trong đầu. Dưới bụng dâng lên một cỗ lửa nóng, Tống Hạo Nhiên biểu tình cứng đờ, lập tức đứng dậy rời khỏi giường thiếu niên.

Cung Lê Hân gật đầu đáp ứng từ từ nhắm hai mắt, một chút cũng không thấy thất thố của hắn, hai tay duỗi ra, vuốt đệm chăn mềm mại rồi lập tức ngủ.

Tống Hạo Nhiên đứng bên giường, kinh ngạc nhìn vẻ mặt điềm đạm của cậu khi ngủ mà sửng sốt. Đợi đến khi nhiệt độ cơ thể biến mất, rung động quái dị trong lòng bình ổn, lúc này hắn mới nhẹ tay nhẹ chân bước ra khỏi cửa. Về chuyện tận thế, hắn đã hạ quyết tâm không nói cho thiếu niên. Những ngày tốt đẹp không còn nhiều, cứ để cho cậu thêm thời gian tận hưởng hạnh phúc đi.

Ra khỏi phòng, thấy Lâm Văn Bác cầm thuốc lá dựa vào tường, cước bộ Tống Hạo Nhiên dừng một chút, biểu tình có chút mất tự nhiên. Nhưng hắn rất nhanh điều chỉnh lại, thấp giọng nói, “Cậu hẳn đã nghe thấy? Bắt đầu từ ngày mai, cậu cũng theo tôi tham gia huấn luyện đi, đến lúc tận thế có thể sống lâu một chút.”

Tuy Cung Hương Di nói bọn họ sẽ trở thành dị năng giả nhưng không thể yên tâm quá sớm, đề cao thể chất, học thêm kỹ năng phòng thân cũng càng thêm có lợi chứ không hại.

Lâm Văn Bác dụi tắt đầu thuốc lá, gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tiểu thiếu chủ một đêm vô mộng, hôm sau tỉnh lại, hoảng hốt nhớ đến chuyện tận thế hôm qua cậu nghe lén, hai mắt lập tức thanh triệt thấy đáy, không còn nửa điểm sương mù chưa tỉnh.

Lời Cung Hương Di nói kỳ thật có rất nhiều chỗ cậu nghe không hiểu, ví như dị năng, không gian, tiến hóa linh tinh gì đó. Cũng may khả năng thích ứng của cậu cường hãn, lại thông minh tuyệt đỉnh, chỉ hơn một tháng đã có thể thuần thục việc lên mạng, lên đó tìm kiếm đáp án.

Biết rõ tình huống, ấn tượng của Cung Lê Hân với mặt thể chỉ khái quát trong hai từ — đói khát, chém giết.

Cậu còn nghe được Cung Hương Di dự ngôn mình không có dị năng nhưng cũng không bị biến thành tang thi. Cái này thì không sao, không có dị năng, cậu còn có võ công, nếu có thể luyện đến tầng thứ ba ‘Nghịch Mạch Thần Công’, dù là tang thi tiến hóa cũng không làm gì được cậu, mà kiếp trước bị giam cầm tại nơi địa cung luyện ngục, nào có chưa từng giết người? Hơn nữa đối tượng bây giờ cũng chẳng phải ‘người’, cậu cần gì phải bận tâm.

Về phần đói khát, lúc trước cậu ở địa cung cũng chưa bao giờ chân chính được ăn cơm đảng hoàng, vì để tiết kiệm càng nhiều thời gian tu luyện, Tiêu Lâm chế rất nhiều Tích Cốc đan cho cậu, khi đói chỉ cần ăn một khóa, nửa tháng sau không cần sợ đói. Tích Cốc đan tuy rằng hương vị chua xót, nhưng tại thời điểm mặt thể khan hiếm thức ăn thì vô cùng thực dụng, cần mua thêm được liệu (nguyên liệu làm thuốc), luyện chế ra mấy bình mới được.

Nghĩ liền làm, tiểu thiếu chủ mở Notebook, nhớ rõ thành phần luyện chế Tích Cốc đan. Tên dược liệu ở thế giới này thì ra giống y như dược liệu ở thế giới đời trước, chỉ cần tìm kiếm trên mạng là thấy. Hơn nữa Tích Cốc đan cũng không phải được đan gì quý báu, tất cả đều là tư liệu phổ thông, rất dễ tìm được.

Ghi nhớ phương thuốc làm Tích Cốc đan, tiểu thiếu chủ đại khái kiểm tra một lần, nhớ đến tang thi chỉ cắt qua da người cũng có thể lây virus, cái này rất giống với ‘Thi Khô’ do Tiêu Lâm chế tác. Như thế, cũng nên luyện chế thêm ‘Bách độc đan’, sau khi ăn vào liền bách độc bất xâm. Tuy rằng cậu có thể dùng nội lực bức độc ra, nhưng luôn luôn đề phòng không gì là không tốt.

Mím môi, nhanh chóng ghi nhớ phương thuốc Bách độc đan, tiểu thiếu chủ lại có chút khó xử, là vì dược liệu làm Bách độc đan đều là độc vật trân quý, cho dù có thể lực, muốn tìm đủ toàn bộ trong thời gian ngắn cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Àn, không bằng để người khác đi làm. Một người không được thì hai người. Tiểu thiếu chủ âm thầm gạt đầu, yên tâm thoải mái sai sử bọn nhỏ thường ngày nịnh bợ cậu chạy quanh.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Liệt kê danh sách dược liệu xong, tiểu thiếu chủ liên hệ cho bọn nhỏ rồi phân công nhiệm vụ.

Có thể lực quả nhiên vô cùng có lợi, không đến nửa giờ, dược liệu luyện chế Tích Cốc đan đã tìm mua được, chỉ còn chờ người ta đóng gói mang đến cửa. Trăm loại độc vật làm Bách độc đan cũng đã tìm ra ba bốn mươi loại, số còn lại chỉ cần tìm trong phạm vi thế giới một hồi, tin chắc cũng sẽ nhanh chóng nhận được tin tức.

Tiểu thiếu chủ cúp máy, hơi nhẹ nhàng thở ra, tâm tư liền bay đến phòng thí nghiệm hóa học ở trường, mắt sáng rực lên. Thực không nghĩ tới dụng cụ luyện dược ở thế giới này lại đầy đủ tiến tiến như thế, có lò áp suất có thể tăng nhiệt độ lên cả ngàn độ, cũng có thể giảm xuống âm mấy trăm độ C, ngoài ra còn có các loại thiết bị chiết xuất, luyện chế nhiều không đếm xuể. Có những công cụ này, một ngày ít nhất cậu có thể luyện ra được những mấy trăm khóa Tích Cốc đan.

Hai khóa Tích Cốc đan có thể chống đỡ được một tháng, một năm chỉ cần hai mươi bốn khóa, đợi đến khi tu luyện đến tầng thứ ba ‘Nghịch Mạch Thần Công’, tiểu thiếu chủ có thể không cần phải ăn trong ba tháng, số dược sẽ giảm lại chỉ còn bốn năm khóa một năm. Sở dĩ luyện chế nhiều như thế, là chuẩn bị cho người của Cung gia. Về phần Bách độc đan, đối với người thường không có nội lực hộ thể mà nói, đây chính là độc dược cực mạnh, cậu dĩ nhiên sẽ không đưa cho mọi người.

Tuy rằng biết Cung Hương Di có không gian dị năng, hiện tại đang sưu tập thức ăn khắp nơi, mấy người Cung phụ cùng Tổng đại ca đã có cô lo, không cần cậu bận tâm, huống hồ, Tích Cốc đan hương vị chua xót khó nuốt, đối với Cung Hương Di luôn vợ vét thức ăn mới mẻ mà nói, quả thật không cần lấy ra. Nhưng thế sự biến đổi thất thường, luyện thêm nhiều một chút chỉ có lợi vô hại. Vạn nhất bọn họ và Cung Hương Di thất lạc nhau hoặc Cung Hương Di xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó có thể lấy đan dược ra cứu cấp.

Tiểu thiếu chủ nghĩ đến chuyện Cung Hương Di có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tâm tình không một chút dao động. Đối với người chị này, ban đầu cậu cũng có chút chờ mong, nhưng khi thật sự ở chung, cảm nhận được thù địch từ đối phương, phần chờ mong kia nhanh chóng tan thành mây khói, lập tức xem cô như người xa lạ.

Xử lý xong chuyện được liệu, tiểu thiếu chủ rửa mặt chải đầu sạch sẽ xuống lầu ăn sáng, những người khác trong Cung gia đã sớm ra khỏi nhà đi làm. Chỉ còn mười tháng trước khi mặt thể bùng nổ, bọn họ cần nắm chắc thời gian này hoàn thiện những hạng mục đã bàn.

Đối mặt với bàn ăn không người, tâm tình tiểu thiếu chủ có chút không vui. Thật vất vả có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, thật vất vả cảm nhận được thế giới bên ngoài muôn màu muôn vẻ, dương quang (ánh sáng mặt trời) ấm áp, lại bị chuyện tận thể sắp tới phá hư hầu như không còn. Hay do chính mình mang mệnh hung, đã định đời đời kiếp kiếp đều gặp nạn?

(Carly: thực ra bản gốc là “mệnh trung mang sát”, ý giống như người mang mệnh sát phu/thê vậy, ở đây ý nói bé Hân đi đến đâu cũng phải gặp chuyện hoặc chết đó, nhưng ta để mệnh hung ý nói em ấy không hên cho thuận tai ^^)

Nghĩ đến đây, tinh thần cậu lại không hề sa sút. Nếu thật sự là vậy, cậu sẽ đánh toàn lực với lão thiên (ông trời), cùng lắm thì lại chết lần nữa, cậu còn có thể e ngại chuyện này sao?

Con người trong treo trần đầy kiên định, tiểu thiếu chủ thu lại tạp niệm, chân thành hưởng thụ bữa sáng phong phú trước mặt. Cậu bây giờ rất chú trọng đến mỹ vị, há có thể để chuyện chưa phát sinh ảnh hưởng, tự ngược đãi dạ dày mình?!

Chậm rãi ăn xong, tiểu thiếu chủ xách cặp đi đến trường. Đến cửa phòng giáo viên, cậu liền đến thẳng phòng hiệu trưởng, hỏi mượn phòng thí nghiệm cao cấp của trường.

Tiểu thiếu gia Cung gia lễ nghĩa chu toàn, tiến thoái có độ, hiệu trưởng nào dám cự tuyệt (từ chối), không nói hai lời liền đem chìa khóa phòng thí nghiệm đưa cậu.

Tiểu thiếu chủ chân thành cảm ơn, cầm chìa khóa đến thẳng phòng thí nghiệm, ghi nhớ kỹ phương pháp sử dụng và công hiệu các loại thiết bị thực nghiệm, sau đó lấy những cái cần dùng để luyện được đề một bên, thử thao tác mấy lần, lại gọi cho người của hiệu thuốc trực tiếp đem được hiệu đến trường trung học thuộc đại học A.

Chờ cậu đùa nghịch phòng thí nghiệm cùng được liệu xong, chuẩn bị bắt đầu điều chế, thì đã qua một buổi sáng. Tổng Hạo Nhiên đến trường đón cậu, lại không thấy trong lớp, theo lời chỉ của hiệu trưởng đi đến phòng thí nghiệm tìm người.

“Sáng giờ không đến lớp nghe giảng, lại trốn ở đây làm gì vậy?” Mở cửa phòng thí nghiệm, liền thấy đứa nhỏ hần đang tim đập đứng ngay trước mặt an an ổn ổn, lúc này tâm tình buộc chặt của Tổng Hạo Nhiên mới trầm tĩnh lại, trên mặt vẫn còn lưu lại nét lo sợ.

Đã sớm chiều ở chung cùng nhau hơn một tháng, cảm tình của hần với Cung Lê Hân bất tri bất giác càng thêm sâu nặng, một khắc kia không tìm thấy cậu, tim hần như muốn ngừng đập.

“Em đang luyện được, không có thời gian lên lớp.” Tiểu thiếu một tay đem cửa đóng lại, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, chớp đôi miều đồng lưu động, thành thành thật thật trả lời. Đối với Tổng đại ca mà cậu vô cùng thân cận cùng tín nhiệm, cậu cảm thấy bản thân không cần phải giấu giếm chuyện gì cả.

“Luyện được? Được gì?” Tổng Hạo Nhiên sờ sờ đầu thiếu niên, ngữ khí kinh ngạc hỏi.

Tiểu thiếu chủ kéo tay Tổng Hạo Nhiên đi vào, chỉ phương thuốc trên bàn, “Luyện Tích Cốc đan, ăn một viên có thể no nửa tháng.”

Tổng Hạo Nhiên nhướn mày, cầm phương thuốc lên xem, muốn cười lại không thể, mở miệng hỏi, “Phương thuốc này em lấy từ đâu? Tại sao lại muốn luyện nó? Thực sự có tác dụng sao?”

“Là từ cuốn [Thiếu Lâm Dịch Cân Kinh], thật sự có tác dụng. Nếu tận thể thật sự đến, chỉ cần có thứ này chúng ta sẽ không phải chịu đói.” Tiểu thiếu chủ gạt đầu khẳng định nói.

Cậu tuy rằng không thể bại lộ lai lịch, nhưng cũng vô cùng khinh thường việc nói dối. Ngày đó lật xem võ công bí tịch “Cung Lê Hân” lưu lại, ngẫu nhiên tìm thấy phương thuốc này trong [Dịch Cân Kinh]. Mặc dù đã có phương thuốc, nhưng luyện chế Tích Cốc đan cần phải nắm chắc lượng được liệu cùng trình tự trước sau, sai một chút liền hỏng. Phương thuốc tuy đã lưu truyền hơn ngàn năm, nhưng thủ pháp luyện chế lại sớm thất truyền theo năm tháng, khó trách người hiện đại xem Tích Cốc đan như truyền thuyết.

Tổng Hạo Nhiên cũng là người hiện đại, đánh chết hần, hần cũng không tin lời Cung Lê Hân, chỉ xem như cậu hiếu kỳ muốn tìm hiểu. Nam nhân nào trước đây chưa từng ham mê truyền thuyết võ lâm?!

Bất quá, bộ dáng này thật sự rất đáng yêu, hần chỉ cần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu liền không nhịn được cười.

Xem ra, tối qua xem “Nguy Cơ Sinh Hóa”, lại cùng mình thảo luận một hồi khiến em ấy có chút kích thích. Nhưng sớm cảm nhận được mỗi nguy cơ không hần không phải chuyện tốt.

Tổng Hạo Nhiên trầm nghĩ, liền cúi người vỗ vai Cung Lê Hân, khen ngợi, “Ân, nếu tận thể thật sự bùng nổ thì được này quả thật vô cùng quan trọng. Em luyện xong nhớ cho anh mấy bình.”

Tuy rằng biết đan dược này đều là hư ảo không có thật, Tống Hạo Nhiên cũng không nỡ nhẫn tâm đã kích nhiệt tình của cậu. Huống hồ, hẳn cho rằng ở cùng một Cung Lê Hân nghiêm túc lại vô cùng khả ái thế này cũng là một loại hưởng thụ (. _ .) . Như thế tâm tình khủng hoảng cùng trầm trọng của hẳn do tận thế sắp tới đều bị mâu quang (con người) thanh triệt lạnh nhạt của đứa nhỏ này đánh tan.

“Được, em chuẩn bị xong sẽ đưa cho Tống đại ca.” Tiểu thiếu chủ cười tủm tỉm gật đầu.

Nghe câu trả lời khẫu khí đương nhiên, tâm phòng bị lãnh ngạnh của Tống Hạo Nhiên liền triệt để hòa tan, càng đối đứa nhỏ lạnh lợi trước mắt thêm vài phần thư thái, ôm chặt vai cậu, đem cậu ôm vào lòng xoa nắn một hồi, đến tận khi cậu có chút choáng váng mới luyến tiếc buông ra.

“Được rồi, luyện dược để sau đi, việc cấp bách bây giờ là đem em đi rèn luyện thân thể.” Vừa nói Tống Hạo Nhiên vừa kéo Cung Lê Hân ra khỏi phòng thí nghiệm, chạy đến khu huấn luyện bộ đội đặc chủng ngoài ngoài ô.

Mặt thể đang tới gần từng ngày từng ngày, hẳn cần trong thời gian ngắn nhất nâng cao thể chất Cung Lê Hân, giúp cậu lúc đó có năng lực tự bảo vệ mình.

Khi hai người đi đến khu huấn luyện, Lâm Văn Bác đã mặc bộ quân phục dã chiến chờ ở sân huấn luyện. Cởi bỏ tây trang, bỏ đi về anh tuấn phi phàm cùng tao nhã thường ngày, lộ ra biếng nhác cùng dã tính.

Tiểu thiếu chủ nhảy xuống xe, chạy đến bên người nhìn hẳn đánh giá, đôi mắt trong suốt sáng ngời, khiến Lâm Văn Bác có chút lóa mắt. Ánh mắt nóng bỏng lúc này của Cung Lê Hân, Lâm Văn Bác thấy thích hơn, cảm giác ghê tởm phiền chán trước kia, bây giờ một chút cũng không có, thậm chí còn mỉm cười mặc cho cậu đánh giá. Chỉ vì ánh mắt cậu thật sự rất trong suốt, không hề có chút vân đục hay âm trầm, khiến hẳn dù có muốn chán ghét cũng làm không được.

Tống Hạo Nhiên thấy Lâm Văn Bác vừa đến đã thu hút lực chú ý của đứa nhỏ nhà mình, trong lòng không hiểu sao có chút phiền muộn. Dừng xe xong, hẳn liền bước nhanh đến chỗ hai người trầm định xen vào, ngăn trở tầm mắt Cung Lê Hân đang nhìn bạn tốt.

“Tống đại ca, bộ quần áo này rất được, em cũng có sao?” Vốn là một tờ giấy trắng, tiểu thiếu chủ rất nhanh hình thành thói quen thẩm mỹ của người thế giới này, giống con trai bình thường luôn thích quân phục.

“Đương nhiên là có, đã sớm chuẩn bị cho em. Vào phòng thay quần áo đi, chúng ta sẽ lập tức bắt đầu huấn luyện.” Nguyên lai là thèm quân trang ! Phiền muộn trong lòng Tống Hạo Nhiên lập tức hóa thành hư không, mang cậu vào phòng thay đồ, lấy một bộ quân phục mới tinh đưa cậu.

Tiểu thiếu chủ vui sướng tiếp nhận, thay xong liền cùng Lâm Văn Bác bắt đầu cuộc huấn luyện cực kì tàn ác. Đương nhiên, tàn ác là với thương nhân như Lâm Văn Bác, còn đối với tiểu thiếu chủ chúng ta mà nói, việc huấn luyện bộ đội đặc chủng này chỉ như một bữa ăn sáng. (. _ .)

Tống Hạo Nhiên vốn chuẩn bị quyết tâm cứng rắn, vô luận thế nào cũng phải bắt buộc Cung Lê Hân hoàn thành tất cả đủ loại dã chiến, lại không nghĩ tới, cậu lần lè bò trườn, thiết kế về mẫu đều thành thạo (đoạn này thật sự không hiểu lắm=.=), còn hoàn thành cả chạy 5km việt dã, từ đầu đến cuối đều chạy đều, đến đích không có một chút thở dốc, mồ hôi cũng không hề có một giọt, làm Tống Hạo Nhiên và những lão binh chạy cùng đều lấy làm kỳ lạ.

“Không hổ là con Cung thủ trưởng ! Tổ chất cơ thể này, thật là trời sinh để phục vụ trong quân đội a !” Trợ thủ Tống Hạo Nhiên cảm thán nói, lại xoay mặt nhìn Lâm Văn Bác đã mệt đến nằm ngửa ra, âm thầm lắc đầu.

Tống Hạo Nhiên cười cười, mắt nhìn không rời bộ dáng đầy tuổi trẻ của thiếu niên, nhưng đối bạn tốt lại không cho cái liếc mắt. Bên Lâm Văn Bác có nhiều người, không cần hẳn bận tâm.

Đội hai người kết thúc một ngày huấn luyện, Cung Lê Hân bộ dáng vẫn như cũ, mà Lâm Văn Bác lại như mất nửa mạng, khi đi đường đều có chút phát run.

“Lê Hân, em lúc trước vẫn hay huấn luyện sao?” Lâm Văn Bác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh thần sáng láng của Cung Lê Hân, cái nhìn đối với cậu hoàn toàn thay đổi. Cung Lê Hân bây giờ tuyệt không âm trầm, không cố chấp, ngược lại còn phi thường độc lập, trung ngạnh, hoàn toàn không giống đứa nhỏ được nuông chiều từ bé.

“Không có, đây là lần đầu.” Tiểu thiếu chủ lắc đầu, cười tủm tỉm chạy tới chỗ Tống đại ca đang chờ mình.

Thế nhưng còn có thể chạy ?! Lâm Văn Bác trợn mắt nhìn bóng dáng chạy đi của cậu, lại nhìn nhìn bắp chân đã phát run của mình, cười khổ đứng lên. Quả thật là đáng khinh bỉ a, hẳn thế nhưng còn kém so với tiểu hài tử !

“Lê Hân, làm tốt lắm ! So với Tống đại ca năm đó mạnh hơn nhiều !” Tống Hạo Nhiên đang tay ôm thiếu niên chạy hướng về phía mình, tâm tình sung sướng không nói nên lời.

“Kỳ thật em đã luyện qua, không thể tính là lợi hại.” Tiểu thiếu chủ có chút thẹn thùng, khiêm tốn vẫy tay. Nếu không phải có nội lực hộ thể, cường độ huấn luyện cao như vậy, cậu tuyệt đối không thể chống đỡ quá nửa giờ. Tống đại ca là người thường nửa điểm nội lực cũng không có, lại có thể mỗi ngày hoàn thành hết huấn luyện thể này, Tống đại ca mới là cường giả thật sự !

“Em luyện qua lúc nào? Anh thế nào lại không biết?” Tống Hạo Nhiên sờ sờ đầu thiếu niên, nghe vậy, ngẩng đầu kinh ngạc hỏi.

“Mỗi tối em đều ngồi luyện công, có nội lực hộ thể.” Tiểu thiếu chủ chính nhi bát kinh (nghiêm túc) giải thích. Đối với Tống Hạo Nhiên, cậu có điều gì

cũng không bao giờ giấu giếm.

Thế nhưng Tống Hạo Nhiên lại xem lời cậu nói như chuyện đùa, ôm vai cậu cười ha hả. Lâm Văn Bác chạy sát phía sau nghe thấy cũng buồn cười, trong lòng thầm nghĩ : Không nghĩ tới Lê Hân còn có mặt hài hước này, khuôn mặt nghiêm túc lại kể chuyện cười thật sự là nhìn thế nào cũng thấy hi cảm !

Tiểu thiếu chủ một chút cũng không biết mình đã nói gì khiến hai người này cười ngửa tới ngửa lui, lông mi thanh tú hơi nhú, mắt mở to tràn đầy nghi hoặc, môi mím thành một đường thẳng tắp, thoát nhìn càng thêm nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nhờ câu nói được xem như đùa của Cung Lê Hân mà tâm tình Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên trở nên vô cùng tốt. Đến khi hai người thu lại ý cười, chẳng những một nhọc trong một ngày tan thành mây khói, mà cả thể xác lẫn tinh thần đều cảm thấy thập phần thư sướng (khoan khoái/dễ chịu).

Lúc trước thế nào lại không phát hiện Cung Lê Hân thú vị như vậy, còn ở chung rất tốt chứ ? Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên nhìn thiếu niên đang đi trước mặt, khúc mắc trong lòng dần dần biến mất, hảo cảm (cảm tình) ngược lại ngày càng tăng.

Trải qua hai tháng quan sát, hẳn không thể không thừa nhận, ‘thích’ của Cung Lê Hân đối với hắn không liên quan đến tình yêu. Hôm đó sau khi cả hai nói chuyện rõ ràng, nóng bỏng cùng tha thiết trong mắt Cung Lê Hân đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại thanh triệt (trong suốt/trong veo) cùng thần nhiên. Ở cùng một chỗ với một Cung Lê Hân như thế, hẳn cảm thấy vô cùng thả lỏng và thoải mái.

Kỳ thật, tình cảm của nam nhân rất dễ thành lập. Chỉ vài giờ ngắn ngủi “đồng cam cộng khổ”, quan hệ hai người đã nhanh chóng tiến triển thêm một bước.

Cuối tháng tám đầu tháng chín là thời điểm cuối thu nắng gắt, ánh mặt trời đỏ rực ngả về tây, phát ra nhiệt độ vẫn kinh người như cũ. Ba người trải qua nửa ngày lặn qua lặn lại, sớm đã phong trần mệt mỏi, mồ hôi nhễ nhại, tập xong liền khẩn cấp cầm quần áo chạy đến phòng tắm công cộng của khu huấn luyện.

Người trong nhà tắm rất nhiều, thấy Tống thiếu tướng bước vào, liền sôi nổi tiến lên chào hỏi, có người động tác còn nhanh hơn, nhanh chóng nhường chỗ trống cho ba người.

“Mệt mỏi cả ngày rồi, mau tắm nước ấm rồi giải lao. Xong xuôi Tống đại ca mời em ăn cơm. Chẳng phải lần trước em nói thích beefsteak sao? Chúng ta hôm nay đi ăn cơm Tây.” Tìm người mượn một cái mộc dũng(*), đem quần áo sạch của Cung Lê Hân đặt một bên để cậu dễ dàng lấy mặc lúc tắm xong, Tống Hạo Nhiên ôn thanh nói.

(*) : là cái thùng nhỏ nhỏ mà người Nhật hay cầm lúc vào nhà tắm công cộng đó, ta ko tìm thấy hình nên ko đăng được .v

“Được ! Cảm ơn Tống đại ca !” Nghe có đồ ăn ngon, hai mắt tiểu thiếu chủ liền sáng rực. Biểu tình thèm thuồng không hề che dấu kia làm Tống Hạo Nhiên cười khẽ, cũng không ngại bản, tiến lên ôm đầu cậu vỗ loạn một hồi.

Lâm Văn Bác nhìn hai người ở chung vô cùng hài hòa, trong mắt lướt nhanh một tia hâm mộ. Nói cũng kỳ quái, hẳn lúc trước đối Cung Lê Hân chỉ e sợ còn không kịp, nhưng hiện tại, cảm tình của hắn đối cậu chỉ có tăng không giảm, đặc biệt cái hắn thích nhất chính là bộ dáng nghiêm túc cùng bình tĩnh thông dong của cậu. Chỉ tiếc từ sau khi cuộc nói chuyện tới hôm đó, Cung Lê Hân giống như còn có điều khúc mắc, đối hắn có chút khách sáo lạnh nhạt, không hề thân mật như đối với bạn tốt hắn. (hồ hô, có người ghen tị :3)

Lâm Văn Bác nhũ mày, áp chế mắt mắt trong lòng, nhanh chóng cời bộ quần phục dã chiến đã sớm lấm bẩn, mờ vôi sen tắm rửa. Bên kia Tống Hạo Nhiên cũng đã cời quần trang, lộ ra một cổ da thịt khỏe mạnh màu đồng.

Hai người đều là nam nhân cao hơn 180cm, cơ thể cường tráng, cơ bắp cân xứng, đứng giữa lại là thiếu niên thân hình nhỏ nhắn, da thịt nộn nộn (trắng mềm.v) Cung Lê Hân, hình ảnh ba người đứng chung vô cùng hi cảm cùng hài hòa.

Bởi vì là khu huấn luyện bộ đội đặc chủng, có thể bước vào đây đều là người có tố chất đặc biệt, trăm dặm mới có một (trong trăm chọn một, ý nói cực kì xuất sắc), nhìn cả phòng tắm, người người đều là người vạm vỡ, đột nhiên xuất hiện một thiếu niên nhỏ gầy tựa như hạc lạc giữa bầy gà (bông hoa cắm bãi ph*o trâu=v=), dễ dàng làm người khác chú ý.

Đặc biệt thiếu niên chẳng những da thịt trắng nõn, gương mặt hình trái xoan còn vô cùng tinh xảo, muốn không bị chú ý cũng khó. Tục ngữ nói đúng —

làm binh ba năm, heo mẹ cũng tựa như Điều Thuyền. Đã lâu không có nữ nhân, lại gặp một thiếu niên thanh tú như vậy, tuy rằng không hề có ý nghĩ thô tục nào, nhưng nhóm binh sĩ trong phòng tắm vẫn nhìn không được mà liên tục quay lại nhìn cậu.

Tiểu thiếu chủ bị giam cầm ở địa cung, bị Tiêu Lâm tra tấn mười sáu năm, sớm đã luyện thành sắc mặt núi Thái Sơn dù có sụp đổ, mặt cũng không đổi sắc. Tuy rằng nhận ra ánh mắt chăm chú của mọi người, lại may mắn không để ý tới, vẫn chuyên tâm lau người, đôi miều đồng hơi híp lại, biểu tình hưởng thụ vô cùng khả ái cũng vô cùng gây chú ý.

Nhưng Tổng Hạo Nhiên cạnh cậu lại không bình tĩnh được như vậy. Thiếu niên da thịt trắng nõn, được cọ rửa trong làn nước lại càng thêm oánh nhuận sáng bóng, tựa như hương vị ngọt ngào của sữa, làm người ta luôn muốn tới gần liếm một ngụm. Thiếu niên mặc dù đang trong thời kỳ phát dục, hạ thân lại vô cùng trơn bóng, không có một căn si mao (khụ...__||| chỗ này..mao là lông đó...mng cũng biết là j đi, gahhh!! *đồ mặt*), chỗ đó phần nộn sạch sẽ, xinh đẹp đến không thể tin được. Thiếu niên lại thường xoay người dội nước, động một cái là cái mông mượt mà vênh lên liền đối diện ngay Tổng Hạo Nhiên, trắng nõn xinh đẹp, khiến miệng lưỡi hẳn trở nên khô nóng cùng khó thở.

Không tự chủ được, hình ảnh thiếu niên hôm đó tại trung tâm giải trí thủ *** bỗng dựng hiện lên trong đầu hẳn, tiếng rên rỉ nhuỷ nhu như phảng phất bên tai.

Tổng Hạo Nhiên có chút ảo não, thâm hận chính mình vì cái gì mà luôn nhớ tới tình cảnh hôm đó, muốn quên mà không được. Nhưng cái khiến hẳn xấu hổ nhất là phản ứng cơ thể, hạ phúc hẳn thế nhưng lại nóng lên, có xu hướng ngẩng đầu.

Trong lòng cả kinh, không còn tâm tình đi tắm, Tổng Hạo Nhiên lấy khăn quấn quanh hông vội vàng bước khỏi phòng tắm, thời điểm xoay người mới phát hiện xung quang còn có rất nhiều người nhìn chăm chăm đứa nhỏ nhà mình mà sững sờ.

Đáng chết ! Sớm biết như thế hẳn đã lợi dụng đặc quyền mà lấy một phòng tắm riêng rồi. Tổng Hạo Nhiên nhủ mảy, tâm tình phiền não, kéo khăn tắm che đi thân thể ướt sũng của thiếu niên, trầm giọng dặn dò, “Động tác nhanh lên, trong quân đội mọi người đều tắm hóa tóc, sao có thể chậm chạp như em vậy. Anh xong rồi, ra ngoài chờ hai người.”

Tiểu thiếu chủ gật đầu đồng ý, tốc độ lập tức nhanh hơn. Lâm Văn Bác thấy thế cũng tắm rửa qua loa một lần, đem bọt xà phòng rửa sạch sẽ. Dội hai người xong xuôi bước ra, Tổng Hạo Nhiên đã khôi phục trạng thái bình thường, đang ngồi trên một chiếc Hummer quân dụng nổ máy chờ hai người, thấy Cung Lê Hân sạch sẽ, khoan khoái, mâu quang chột lóe, môi hơi căng chặt.

Tiểu thiếu chủ tự giác leo lên ngồi ở vị trí phó lái, một chút cũng không phát hiện biểu tình cứng ngắc của Tổng Hạo Nhiên, vẫn là bộ dáng nhu thuận hiểu chuyện, bình tĩnh thông dong như cũ. Ngay khi thấy tầm mắt Tổng Hạo Nhiên nhìn mình liền cười lên, lộ ra hàm răng trắng toát.

Cậu thoải mái tự nhiên rất nhanh ảnh hưởng tới Tổng thiếu, khiến tâm tình rối rắm của hẳn ổn định lại, đường nét lãnh ngạnh trên mặt cũng trở nên nhu hòa.

Quăng xuống thuốc lá đã hút một nửa, Tổng Hạo Nhiên khởi động xe, hướng về phía nhà hàng Tây trong nội thành chạy tới. Ba người chọn vị trí có ánh sáng tốt, sau đó tự mình gọi món. Tiểu thiếu chủ mặc dù có tâm niệm thử thêm nhiều mỹ vị, nhưng do ngại đọc không hiểu menu, chỉ đành kêu beefsteak cùng vài món điểm tâm ngọt.

Đến thời điểm phục vụ bùng lên món sò biển nướng tiêu chuẩn của Tổng Hạo Nhiên cùng món cá của Lâm Văn Bác (Carly: mng bik món “chị sĩ tam văn ngư” là món j ko?! TvT), mũi tiểu thiếu chủ liền không dấu vết ngửi ngửi, âm thầm hít vào hương thơm từ thức ăn.

Thèm nhò dãi thức ăn người khác là hành vi thực thất lễ ! Cậu yên lặng tự nhủ, sau đó chỉnh lại thần sắc, thành thành thật thật cắt miếng beefsteak rắc tiêu của mình thành từng khối nhỏ bỏ vào miệng, tinh tế nhấm nuốt. Nhưng mỹ thực đã nếm qua một lần sao hấp dẫn bằng món chưa từng nếm qua. Biểu tình lúc ăn của cậu nhìn thì chuyên chú, hai mắt lại thỉnh thoảng mở to nhìn về phía chén sò của Tổng Hạo Nhiên.

Tiểu thiếu chủ vốn là hải tặc vô cùng đơn giản, tâm sự một chút cũng không giữ lại, cậu tự cho là mình che dấu rất tốt, lại không biết biểu tình ‘ngồi núi này trông núi nọ’ của mình đã sớm bị Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác thu hết vào đáy mắt.

Cả hai trong lòng âm thầm bật cười, Tổng Hạo Nhiên kiên trì không được bao lâu, cuối cùng vẫn chịu thua cặp mắt to tròn tràn đầy khát vọng của Cung Lê Hân, ngẩng đầu, mím môi kiềm chế ý cười, ôn thanh nói, “Lê Hân, em có muốn nếm thử sò biển của anh không?”

Hai mắt đen nhánh của tiểu thiếu chủ chột lóe sáng, nhưng vẫn như cũ mắt tự nhiên hỏi, “Có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, lại đây.” Tổng Hạo Nhiên không nhịn được cười hai tiếng, đem một khối sò biển nướng mỹ vị đến bên môi cậu.

Thịt sò biển nhả mùi tinh tế, sau khi nướng lên có một cỗ hương vị độc đáo. Tiểu thiếu chủ cố giữ vững biểu tình trấn định, nhưng mũi vẫn tiếp tục ngửi ngửi, trong miệng tiết ra một lượng lớn nước bọt, đầu không kịp nghĩ, cơ thể đã hành động trước, a ô một ngụm đem sò biển nuốt vào, hai mắt híp lại, lộ ra biểu tình vô cùng thỏa mãn.

Bộ dáng này, thấy thế nào cũng giống bé chó con được người uy, đáng yêu không sao tả được. Nội tâm Tổng Hạo Nhiên rung động, hô hấp có chút hỗn loạn, tầm mắt dính chặt vào đôi môi đang không ngừng mấp máy của cậu.

Lâm Văn Bác ở một bên cũng không ngăn cản biểu tình hồn nhiên không giả dối của Cung Lê Hân, nhìn không được nhìn cậu thêm vài lần, ý cười bên môi không ngừng gia tăng.

Ăn, ăn cùng Lê Hân, khẩu vị thế nào cũng sẽ tốt hơn. Nhớ tới tình cảnh cả hai ăn lần trước ở nhà hàng Tây nọ, Lâm Văn Bác buồn cười ngầm suy đoán.

Tiểu thiếu chủ tinh tế thưởng thức mỹ thực trong miệng, trong lòng vô cùng thỏa mãn, âm thầm cảm thán nói : Tổng đại ca thật tốt, có thứ tốt cũng không quên cùng mình chia sẻ !

Có qua có lại mới toại lòng nhau. Tiểu thiếu chủ cấp bậc lễ nghĩa vô cùng đầy đủ, tất cảm thấy mình cũng nên chia sẻ thức ăn cho Tổng đại ca nếm thử, vì thế cắt một miếng beefsteak, thành thành thật thật quét tương rắc tiêu loạn một hồi, đưa tới bên miệng Tổng Hạo Nhiên, mở miệng chờ mong, “Beefsteak của em cũng ngon lắm, Tổng đại ca nếm thử xem.”

Tổng Hạo Nhiên giắt mình, sau đó nhanh chóng ăn vào, thấy đứa nhỏ nhà mình nghiêng đầu nhìn lại, mặt đầy vui sướng, không biết vì sao cảm thấy hương vị beefsteak trong miệng đều trở nên ngọt nhẹ.

Bộ dáng hai người chia nhau thức ăn, anh một miếng em một miếng, thân mật khăng khít khiến Lâm Văn Bác có chút ngạc nhiên. Xem ra, bạn tốt đối với Cung Lê Hân không phải thích bình thường. Nếu không phải tận mắt thấy, hẳn thật sự không tưởng tượng nổi với tính tình lãnh huyết vô tình như thế của cậu ta, cũng có thể làm ra chuyện dịu dàng thế này.

Bất quá, dứt Cung Lê Hân quả thật rất có lạc thú, chỉ riêng bộ dáng chuyên chú ăn thức ăn của đối phương cũng đủ làm nên cảnh đẹp ý vui, khiến khẩu vị người khác chỉ có thêm ngon. Lâm Văn Bác trong lòng xúc động, cũng đem món cá của mình cống hiến một phần. Ba người dùng bữa tối vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Đến khi cả ba cảm thấy mỹ mãn, rời khỏi nhà hàng cũng đã qua hai giờ. Trở lại Cung gia, Cung phụ cùng Cung Hương Di đã dùng xong bữa, đang ngồi ở phòng khách bàn luận chuyện thu thập vật tư.

Thấy ba người cùng bước vào, Cung Hương Di lập tức im lặng không nói chuyện, ánh mắt nhìn Cung Lê Hân đĩnh trệ vài giây, ngầm có ý châm chọc.

Đã trải qua kiếp trước, cô đương nhiên biết cảm tình của Cung Lê Hân đối với Lâm Văn Bác. Nhưng Lâm Văn Bác khuynh hướng bình thường, căn bản không thích nam nhân, tính kế này nọ của Cung Lê Hân tất cả đều là công dã tràng. Cô lúc này cũng không cần phải phòng bị chuyện cả hai ở chung, cứ tùy bọn họ, dù sao cũng là Cung Lê Hân tự rước lấy nhục nhã. Tình địch chân chính của cô đến sau khi bùng nổ mạt thế mới thật sự xuất hiện, không cần phải khẩn cấp. (Carly: sai lầm là đây ah _._|||)

Hơn nữa, trải qua hai tháng quan sát, bình thường Cung Lê Hân ngoại trừ lên lớp thì không làm chuyện gì khác, ăn ngủ ngủ ăn, nửa điểm ý thức gian nan cực khổ cũng không có. Cô đã có thể khẳng định, Cung Lê Hân tuy rằng tính cách có chút khác thường, nhưng không phải trùng sinh trở về. Như vậy thì tốt, đến lúc đó cô có thể dễ dàng bỏ nó lại, đời này mặc nó tự sinh tự diệt. (chắc chắc càng làm càng sai ah)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

8 giờ, ngày 13 tháng 10 năm 2012, một đảo quốc (quốc gia bao gồm các hòn đảo) phát sinh động đất cấp 9.5, sau đó đã dẫn đến một trận sóng thần. Chỉ trong mấy phút đồng hồ, con sóng khổng lồ đã đem một phần mười lãnh thổ đảo quốc nhấn chìm dưới đại dương. Sóng thần lướt qua làm nghiêng nhà cửa phòng ốc, tử thương vô số. Tin tức vừa lan ra, toàn thế giới đều chấn động.

Đêm đó, Lâm Văn Bác xem xong tin tức liên quan đến sóng thần, tâm tình trầm trọng chưa từng thấy. Động đất và sóng thần lần này xảy ra sớm hơn lời dự ngôn của Hương Di. Trên thực tế, không chỉ có lần này, các tai họa trên thế giới trong phạm vi hai tháng đều bị cô đoán trúng. Đến lúc này, một tia may mắn cuối cùng Lâm Văn Bác cũng không dám hy vọng nữa. Lời tiên đoán là thật, thế giới đang trải qua các đại nạn liên tiếp, đang bị chúng lơ đãng quấy rối sinh hoạt hằng ngày, cũng báo hiệu cho một đại nạn mà bọn họ không bao giờ có thể quên được.

Hắn rót một ly Whisky nồng đậm, ngửa đầu một hơi uống cạn, sau đó chỉnh lại thần sắc, kiên quyết đẩy ra cánh cửa căn phòng của người đứng đầu Lâm gia, cũng chính là thư phòng của tổ phụ hắn — Lâm Mậu. Tuy rằng vẫn giúp Cung Hương Di nhưng hắn không hề dốc hết toàn lực. Thân mạng trọng trách gia chủ, hắn không thể vì một lời dự ngôn mà mang vận mệnh gia tộc ra làm trò đùa.

Nay tiên đoán thành sự thật, hắn biết Lâm gia không thể tiếp tục im lặng, phải xuất ra toàn lực, mới có thể tiếp tục sinh tồn sau khi mạt thế bùng nổ. Bảo đảm cung cấp toàn diện hậu cần cho quân đội Cung phụ, triệt để cột chặt với Cung gia là biện pháp ổn thỏa nhất, nên Lâm thị tất cũng phải có hành động.

Lâm Văn Bác từ nhỏ đã không có nơi nương tựa, sợ dĩ không bị nhóm thúc bá như lang tự hổ (am hiểm/xảo trá) đấu đá tranh giành mà chết, thứ nhất là do năng lực trác tuyệt, thủ đoạn cao siêu của hắn, thứ hai là có người đứng đầu Lâm gia Lâm Mậu dốc hết sức duy hộ (duy trì và bảo hộ). Lâm Mậu đối với tôn tử của mình là tín nhiệm có thừa, mặc kệ nghe được tin tức vớ vẩn, kinh hãi cỡ nào, ông vẫn như cũ thái độ cẩn thận lo liệu, quyết định đến gặp

Cung Viễn Hằng cùng Cung Hương Di sau đó mới xem xét.

Nếu Cung Hương Di có thể thuyết phục ông tin vào lời tiên đoán kia, Lâm thị nguyên sẽ không quản chi phí tổn thất, dùng toàn lực hỗ trợ quân đội Cung Viễn Hằng.

Hôm sau, Lâm Văn Bác buổi sáng vẫn đi làm tại Lâm thị, buổi chiều như thường đi khu huấn luyện đặc huấn. Muốn có vật tư, thì bản thân cũng phải cường đại, như thế thì tại mặt thể khả năng sống sót mới cao.

Chỉ là, nghĩ đến chuyện tới nay tổ phụ đến thăm hỏi Cung gia, phút chốc liền quyết định vận mệnh của Lâm thị, tâm tình hẳn vô cùng trầm trọng. Lâm thị có thể phát triển đến ngày hôm nay, đều là dựa vào tổ phụ, cha cùng chính hân, cả ba người bọn họ dốc sức gây dựng, hẳn không quan tâm đến tài sản Lâm thị nhưng lại quý trọng tâm huyết của mình cùng ông và cha. Qua hôm nay, tất cả những nỗ lực đó sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, cơ nghiệp Lâm thị sẽ bị vết sạch, tuy nói là tình thế bất buộc, nhưng tất nhiên vẫn sẽ đau lòng.

Lâm Văn Bác sắc mặt tối tăm, nắm đấm hướng bao cát càng thêm nhanh thêm ngoan (ngoan trong ngoan độc). Phát tiết xong, hẳn có chút tinh bì lực tấn (cùng nghĩa “sức cùng lực kiệt”), quay đầu nhìn về phía một đám binh sĩ vây công (bao vây tấn công) Cung Lê Hân ở sân huấn luyện cách đó không xa, lập tức liền cười, tâm tình trầm trọng cũng biến mất vô tung.

Tổng Hạo Nhiên vừa phải bận rộn thu thập vũ khí còn phải chường khổng quân đội tinh A, không thể mỗi ngày chạy tới khu huấn luyện giám sát, bởi vậy đặc biệt dặn dò thuộc hạ phải nghiêm khắc huấn luyện Cung Lê Hân.

Có mệnh lệnh của Tổng thiếu tướng, nhóm cấp dưới tỉ mỉ chuẩn bị huấn luyện biểu, muốn hảo hảo dạy dỗ Cung thiếu gia yếu đuối. Cũng không tương, bọn họ đã đánh giá thấp thực lực của cậu. Người dạy dỗ ngược lại trở thành người bị dạy dỗ, đã thế còn tre già măng mọc, từng người một hướng Cung thiếu xin thỉnh giáo, hình ảnh trông vô cùng buồn cười. (tre già măng mọc ở đây ý là đám người này lên xong lại tới đám khác xông tới đó :v)

Cung Lê Hân vốn thiên phú võ học cực kỳ cao, hơn nữa còn tu luyện ‘Nghịch Mạch Thần Công’ quý thần khó lường, hiện tại với cậu mà nói chuyện học võ này chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ trong một ngày, cậu liền đem tất cả cách đánh kỹ xảo đã dày công tôi luyện, đem huấn luyện viên đánh đến không có khả năng đánh trả.

Huấn luyện viên kia trong khu huấn luyện bộ đội đặc chủng là một cao thủ đứng đầu, lại thua trong tay một tiểu tử chỉ mới học võ một ngày, tin tức lập tức lan ra như ong vỡ tổ, cao thủ trong quân khu liền dốc toàn lực lượng, thay nhau tìm Cung Lê Hân khoa tay múa chân, cũng thay nhau bại trận. (=====))

Làm binh, đặc biệt là bộ đội đặc chủng đã qua muôn ngàn thử thách, trong tâm đều có một loại cố chấp không chịu thua. Bại trận không sao, bọn họ cứ tiếp tục tái chiến, mỗi ngày đều tìm Cung Lê Hân quyết đấu, lúc đầu là đơn độc từng người, đến bây giờ là quần áo (một mình chấp cả đám XD), lại cứ nhiên chưa một lần thắng. Những người này càng đánh càng hăng, bây giờ chuyện khiêu chiến Cung Lê Hân đã là chuyện thường ngày trong quân khu, mỗi khi có người quyết đấu Cung Lê Hân, binh sĩ xung quanh liền bỏ huấn luyện, đem bạn bè chạy tới cổ vũ, bao vây xung quanh hò hét.

Nhật được một kỳ tài như vậy, kỳ tài này lại là con trai Cung thủ trưởng, tương lai nếu thật sự đầu nhập vào quân đội, thì tiền đồ sẽ vô cùng rộng mở, người phụ trách khu huấn luyện cũng không quản, cứ mặc cho bọn họ đi.

Tiểu thiếu chủ tâm tính đơn giản, thái độ làm người cũng không dùng thủ đoạn gì, duy chỉ có hai chữ “nghiêm túc” mà thôi, bị người ta thay nhau khiêu chiến cũng không giận, mỗi lần đều sáng khoái đáp ứng, sau đó lại kiên nhẫn bồi nhóm binh sĩ ngoạn (ngoạn : chơi/đùa), ngoạn đến khi bọn họ sức cùng lực kiệt, cam tâm dừng tay mới thôi.

Không nói đến bộ pháp nhanh quý dị cùng cách ra quyền cường hãn của cậu, chỉ riêng thái độ kiên nhẫn cùng nghiêm túc cũng đã giành được hảo cảm của đám binh sĩ, cũng làm bọn họ càng thêm thích tìm Cung Lê Hân luận bàn. Hơn nữa, là vì Cung Lê Hân mỗi lần đánh xong, còn rất hảo tâm chỉ ra khuyết điểm của đối phương, khiến bọn họ càng có thêm nhiều lợi ích.

Nhìn thiếu niên đôi mắt trong trẻo, mi mục lạnh nhạt ra tay như điện, đem một đám người vạm vỡ quăng ngã xuống đất, sau đó lại mang về ấy nấy kéo bọn họ dậy, chỉ ra từng cái thiếu sót, làm bọn họ cảm động đến rơi nước mắt, hẳn không thể để cậu tiếp tục chà đạp thêm vài lần. Nhìn cảnh tượng, đây hì cảm kia, tâm tình dưới đáy vực của Lâm Văn Bác dần trở lại, lắc đầu bật cười.

“Tiểu Hân, đánh với anh một trận đi.” Đội đám binh sĩ vây quanh Cung Lê Hân lưu luyện không rời đi, Lâm Văn Bác tiến lên nói. Thấy Cung Lê Hân sáng khoái ra quyền, hẳn cũng có chút ngứa tay muốn trở tài.

“Không được.” Cung Lê Hân nhủ mi, vẫy tay nói, “Lâm đại ca không đánh lại em đâu, chắc chắn sẽ bị thương.” Lâm đại ca là thương nhân tay trái gà không chặt, không giống nhóm binh sĩ đã qua rèn luyện ở đây. (Carly: thiệt hồ thẹn a~, haizzz...)

Nghe cậu không khách khí cự tuyệt, Lâm Văn Bác ngược lại không tức giận, tâm tình còn vô cùng tốt cười rộ lên.

Ở chung mấy tháng, hẳn đã hiểu rõ tính cách Cung Lê Hân. Đứa nhỏ này thật ra vô cùng đơn thuần, trong lòng nghĩ sao nói vậy, không nói qua loa cũng không dối trá. Càng đặc biệt là bộ dáng xử lý tình huống lạnh nhạt cùng chuyên tâm của cậu, bất luận là hạnh phúc hay gian nan, cũng khiến hẳn toàn tâm toàn ý tiếp nhận, không hồi hận hay để tâm vào chuyện vụn vặt.

Cùng cậu một chỗ, tựa như ôm một nguồn sáng nhỏ, không chói mắt, không nóng rực, lại tỏa ra ấm áp thần nhiên, vô cùng an ủi nhân tâm, này trầm trọng, tối tăm, này áp lực, tất cả đều sẽ biến mất vô tung. Lâm Văn Bác vô cùng thích bộ dáng hiện tại của cậu, mỗi ngày cùng cậu huấn luyện, sau đó cùng ăn bữa tối là hoạt động mà Lâm Văn Bác thích nhất trước mắt. Cảm tình hai người cũng trong một tháng ngắn ngủi này mà tăng vọt.

“Đánh không lại cũng muốn đánh, công phu là do luyện ra, không phải chỉ nhìn mà biết.” Lâm Văn Bác cười nói.

“Lâm đại ca nói rất đúng.” Cung Lê Hân nghĩ nghĩ, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó nghiêm túc cảnh cáo, “Vậy chúng ta đánh một hồi đi, em sẽ không lưu tình.”

“Trăm ngàn lần đừng khách khí !” Lâm Văn Bác bật cười, lui về sau hai bước làm động tác phòng ngự.

Hai người rất nhanh liền ra tay tấn công, Cung Lê Hân quả nhiên như cậu đã nói, một chút cũng không lưu tình, nên ra chiêu liền ra chiêu, bức Lâm Văn Bác liên tục bại lui, chật vật không chịu nổi. Một cước đá Lâm Văn Bác ra khỏi vòng chiến, Cung Lê Hân thấy thế liền thu tay, tiến lên kéo hắn đứng dậy.

Thân thủ Lâm đại ca kỳ thực không tồi, bản thân chỉ là học võ sớm hơn Lâm đại ca mười sáu năm, lại có nội lực hộ thể, tuy rằng chiêu thức đã tận lực thu liễm, nhưng bản năng chiến đấu đã khắc sâu vào tủy, chuyện đánh thắng người thường như Lâm đại ca mà nói chả phải bản lĩnh. Cung Lê Hân thầm nghĩ.

“Nhóc con ! Em quả nhiên không thù hạ lưu tình !” Để Cung Lê Hân kéo đứng vững, Lâm Văn Bác che phần bụng bị đá đau, ra vẻ tức giận nói, nội tâm lại cực kỳ thống khoái vui vẻ. Sảng khoái đánh một trận, tâm tư tích tụ trong lòng hắn đều tự động giải khai.

“Thực xin lỗi.” Cung Lê Hân buông mi, mặt lộ vẻ áy náy, tay xoa bụng Lâm Văn Bác, nhu nhu nói, “Em giúp anh nhu nhu, rất nhanh sẽ khỏe thôi.” Dứt lời, cậu âm thầm truyền vài tia nội lực vào lòng bàn tay, dùng kỹ xảo đem nội thương chồng chất có khả năng tụ máu bầm trên bụng Lâm Văn Bác xoa cho tan đi.

Bàn tay Cung Lê Hân nhắn nhủ bóng loáng, lại mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn bụng hắn, mang theo vài tia ấm áp, vết thương vốn đau đớn khó nhịn bỗng thoải mái không nói nên lời. Lâm Văn Bác nheo mắt, miệng sắp rên rĩ thành tiếng, liền khó khăn nhịn xuống. Trước mặt mọi người, hắn không muốn bị nghĩ xấu a.

“Anh tốt hơn nhiều rồi, không cần xoa nữa.” Lưu luyện không rời dời khỏi bàn tay nhỏ bé của Cung Lê Hân, Lâm Văn Bác cười sùng sục, sờ sờ mái tóc đen nhánh của cậu, nói, “Thời gian không sai biệt lắm, trở về thôi. Đi, Lâm đại ca mời em ăn tối.”

“Được !” Cung Lê Hân lập tức gật đầu, đôi mắt to lóe sáng, tràn đầy vui sướng.

Bộ dáng lúc này của cậu cực giống chú chó nhỏ đang đợi được chủ nhân uy cho, Lâm Văn Bác nhìn đến trong lòng liền mềm yếu, trên mặt liên tục hiện lên ý cười. Hai người đến phòng tắm riêng đã được Tổng Hạo Nhiên phê chuẩn rửa mặt, như thường ra khỏi khu huấn luyện, dạo quanh nội thành một vòng, sau đó tìm một nhà hàng đặc sắc ăn cơm.

Cung Lê Hân xem trúng một nhà hàng thịt nướng, chỉ vào thịt nướng người ta bày ở mặt tiền nhà hàng, nể to chớp chớp, mang ý chờ mong nhìn lại Lâm Văn Bác.

Lâm Văn Bác vỗ vỗ đầu cậu, cười gật đầu, chuyển tay lái tìm chỗ dừng xe. Đỗ xe xong, hai người còn chưa kịp tháo dây an toàn, di động Lâm Văn Bác vang lên.

Bắt máy, nghiêm mặt nghe đối phương nói, lại cung kính đáp ứng vài tiếng, Lâm Văn Bác nhìn về phía Cung Lê Hân, ngữ khí áy náy, “Tiểu Hân, bữa tối hôm nay chúng ta về nhà ăn đi. Tổ phụ anh hiện tại đang ở nhà em thăm hỏi, có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

“Được thôi, chúng ta mau trở về, đừng để tổ phụ đợi lâu.” Lâm đại ca có chuyện quan trọng, tất nhiên không thể chậm trễ. Cung Lê Hân nhu thuận gật đầu, sắc mặt không một chút khó chịu.

Lâm Văn Bác mỉm cười nhìn cậu một cái, liền lái xe ra khỏi bãi đỗ, hướng Cung gia chạy tới, tâm tình mới rồi còn thoải mái cũng trở nên trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Khi Lâm Văn Bác đưa Cung Lê Hân về đến nhà, Lâm Mậu cũng vừa bước vào cửa lớn Cung gia. Cung phụ, Cung Hương Di, Tổng Hạo Nhiên thì từ lâu đã chờ ở phòng khách.

“Lão Lâm, gần đây khỏe chứ?” Cung phụ đến gần cửa chào đón, thái độ thập phần cung kính, Cung Hương Di cùng Tổng Hạo Nhiên phía sau ông cũng vội vàng tiến lên chào hỏi, không dám chậm trễ.

Nếu nói Cung Viễn Hằng là tướng quân trên chiến trường, như vậy Lâm Mậu chính là thượng tướng quân trên thương trường, bởi vì thủ đoạn cao siêu của ông, mà tại chính giới, quân giới, thương giới, thậm chí cả trong hắc đạo, mafia ông có sức ảnh hưởng rất lớn và cũng có nhiều người trong đó, làm người ta thật không dám khinh thường. (chính giới : giới chính trị ; thương giới : giới kinh doanh, thương mại)

“Rất tốt, không khiến ông phải lo.” Lâm Mậu cười sang sảng, tuy rằng tóc trắng xóa, nhưng tinh thần xem ra rất tốt, càng già càng dẻo dai.

“Tổ phụ, người mau vào đi.” Cung Hương Di vẻ mặt tươi cười, vô cùng tự nhiên tiến lên, hiển nhiên một bộ dáng con dâu hiền lành nhã nhặn.

“Được.” Lâm Mậu gật đầu mỉm cười, vươn tay còn lại cho tôn tử nhà mình nâng. Vốn ông đối với đứa con dâu một mình hũy bỏ hôn lễ này vô cùng bất mãn và chướng mắt, nhưng nay biết bên trong cất giấu nội tình như vậy, thành kiến đối với cô cũng tiêu biến.

“Đây là Lê Hân đi? Lâu không gặp, đã cao hơn, anh tuấn hơn rồi a.” Thoáng nhìn thiếu niên khí chất đặc biệt, mặt mày sáng sủa đứng cạnh tôn tử, Lâm Mậu cười hỏi.

“Lâm tổ phụ khỏe !” Cung Lê Hân tiến lên chào hỏi, mi nhân cong cong tươi cười khiến người nhìn là thấy yêu mến.

Người càng về già càng quan tâm đến tiểu bối, đặc biệt là đối với một Cung Lê Hân diện mạo đoan chính, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn như vậy. Chỉ nhìn qua đôi mắt thanh triết thấy đầy kia, Lâm Mậu đã nhìn thấu bản chất đơn thuần của cậu, liên tục gật đầu tán thưởng, yêu thích thể hiện rõ qua giọng nói.

Cung Hương Di thấy thái độ hòa ái dễ gần của Lâm Mậu với Cung Lê Hân, sắc mặt trầm xuống. Lấy lòng Lâm Mậu có bao nhiêu gian nan, từng làm con dâu một năm Cung Hương Di biết rõ nhất. Kiếp trước, cô tốn rất nhiều tinh lực cùng tài năng mới khiến Lâm Mậu hơi chấp nhận mình, mà Cung Lê Hân chỉ gặp một lần đã khiến ông vô cùng tán thưởng, yêu thích, có thể nào không khiến Cung Hương Di bất mãn.

Chỉ dựa vào gương mặt hoàn mỹ cùng bộ dáng nguy trang nhu thuận nhu nhược, đời trước Cung Lê Hân đã lừa được người khác vì cậu mà vào sinh ra tử, bất chấp gian nguy, đời này đừng hòng lặp lại trò cũ ! Cung Hương Di cắn răng thầm nghĩ. (Haizzz, thiệt cố chấp ——)

“Tổ phụ, cháu có chuyện muốn nói, chúng ta vào thư phòng đi?” Có Lâm thị toàn lực hỗ trợ, thực lực Cung gia chắc chắn sẽ tăng vọt, Cung Hương Di không đợi Cung phụ lên tiếng, khẩn cấp nói.

Nghe thấy lời cô, một bàn vốn được người hầu dọn lên đầy đủ thức ăn đành phải đem vô trở lại.

“A, được.” Nghĩ đến chuyện trọng đại, Cung Hương Di khó tránh khỏi có chút nóng vội, Lâm Mậu cũng không để ý phải ăn bữa tối trễ một chút, liền theo Cung Viễn Hằng đi vào thư phòng.

Nhìn đoàn người biến mất ngay góc cầu thang, Cung Lê Hân trong lòng biết rõ ăn một mình là hành vi thực thất lễ, chỉ đành biết cường chế áp xuống đói khát trong bụng, mang cặp sách nặng trĩu về phòng thay quần áo. Cậu chọn một bộ thường phục cổ rộng mặc vào, mở dây kéo túi xách, kiểm tra lấy ra trong cặp vài bình thủy tinh đựng đầy Tích Cốc đan.

Bình thủy tinh này cậu có năm cái, mỗi cái chứa năm trăm khóa Tích Cốc đan, tổng cộng hai ngàn năm trăm khóa, đủ cho người Cung gia ăn trong hai mươi mấy năm. Nếu như dùng hết trước thời hạn, cậu có thể tìm được liệu một lần nữa lại luyện chế. Đan được thể là đã đủ, cậu an tâm không ít, định bụng tối nay trước khi ngủ đưa mỗi người một lọ đề phòng bất trắc. Tại mặt thể có thể giúp mọi người tránh đói khát, tăng cơ hội sống sót cho bọn họ.

Đem năm cái bình đầy ắp bày thành một hàng trên bàn máy tính, Cung Lê Hân gật đầu vừa lòng, sau đó xuống lầu xem TV. Vào một xã hội mà khoa học hiện đại phát triển, xem TV đã trở thành đam mê lớn nhất của tiểu thiếu chủ, không có cái khác.

Cuộn mình ngồi trên ghế sofa mềm mại, Cung Lê Hân một bên cầm remote tìm tới kênh yêu thích, một bên lại nghe mọi người trong phòng nói chuyện.

Thời gian trôi qua cực nhanh, mắt thấy tận thể đang ngày một tới gần, cậu một chút cũng không dám thả lỏng, vô luận là ăn cơm, đi đường, ngủ, lên lớp hay lúc huấn luyện, cậu đều nắm chắc một giây một khắc tu luyện, vô công nay đã sớm đột phá tầng thứ hai ‘Nghịch Mạch Thần Công’, chẳng sợ cách xa mấy kilomet, nếu cậu muốn nghe, toàn bộ động tĩnh trong Cung gia sẽ đều nắm trong tay, hướng chỉ là chỉ cách có trăm mét.

Trong thư phòng, Cung Hương Di cũng không thừa lời, chờ Lâm Mậu ngồi xuống liền đem tất cả thông tin về tận thể sắp xảy ra nói hết một lần, còn biểu diễn luôn không gian dị năng của mình lần nữa.

Thấy trong thư phòng trống rỗng bỗng xuất hiện hơn mười túi gạo, Lâm Mậu tuy vẫn cố trấn định như cũ cũng có chút cả kinh. Nhưng Lâm Mậu ông cả đời chinh chiến trên thương trường, chìm nổi thăng trầm, sóng gió gì cũng đã từng trải qua, tất nhiên không có khả năng chỉ bằng chút siêu năng lực liền tin tưởng lời Cung Hương Di. Trong lòng trăm hồi biến chuyển, âm thầm cân nhắc, Lâm Mậu im lặng không nói, cũng không đưa ra bất kỳ lời hứa hẹn nào.

Thấy ông còn chưa hạ quyết tâm, Cung Hương Di cúi đầu trầm ngâm một lát, trong đầu lướt nhanh một tia linh quang, từ từ mở miệng, “Tổ phụ, năng lực tiên đoán của con là thật, nếu người không tin, con có thể tiên đoán lần nữa. Nếu lời con nói là đúng, hy vọng người có thể xem xét việc hợp tác cùng Cung gia.”

“Nga? Tiên đoán gì?” Mắt Lâm Mậu hướng Cung Hương Di nhìn lại, trong giọng nói khó nén hiếu kỳ. Trăm nghe không bằng một thấy, nếu Cung Hương Di có thể trước mặt ông khiến lời tiên đoán trở thành sự thật, ông chắc chắn sẽ nỗ lực duy trì, hỗ trợ Cung gia.

“Chuyện R quốc phát sinh động đất cùng sống thần người hắc là biết đi? Con dự đoán, đêm nay thời điểm 9 giờ 28 phút, 5 nhà máy năng lượng nguyên

từ nước này sẽ phát sinh sự cố rò rỉ hạt nhân, đêm đó sẽ chết 17 người, diện tích ô nhiễm hạt nhân hơn 4 vạn km², chiếm một phần mười diện tích lãnh thổ nước này. Tên 5 nhà máy năng lượng nguyên tử kia là...”

Cung Hương Di nhíu mày, vừa hồi tưởng vừa nói ra tên 5 nhà máy nọ. Tai nạn phát sinh tại R quốc cơ hồ đã dao động căn cơ lập quốc của nó, ảnh hưởng tiêu cực cực kì lớn, lan ra đến cả các nước láng giềng xung quanh, toàn thế giới tranh nhau đưa tin, Cung Hương Di muốn quên cũng khó.

Còn nữa, chính bởi vì ô nhiễm hạt nhân diện tích lớn lần này, mà R quốc sau khi nhật thực kết thúc, tang thi biến dị mới xuất hiện đã trực tiếp nhảy vọt qua sơ cấp, tiến hóa lên một bậc. Dân chúng còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó tang thi đã bị chúng tàn sát cắn nuốt, toàn bộ R quốc bị tang thi cấp cao chiếm lĩnh, trở thành nơi với cái tên xứng đáng — A Tỳ địa ngục[1].

Cũng may nước này là đảo quốc, tang thi dù thần thông quảng đại cũng không thể vượt biển mà đến, dù có thể đến cũng chỉ giới hạn cho tang thi vương hệ phong hoặc hệ thủy cấp cao, mà ngay khi bọn chúng vừa tới đất liền khô kiệt lực lượng, mọi người có thể liên kết tiêu diệt, nguy hại không phải quá lớn. Cung Hương Di cùng Lâm Văn Bắc từng vì thu thập tinh hạch cao giai, đến săn bắn ở hải vực gần R quốc mà gặp phải tang thi vương. Mỗi khi nhắc tới cuộc săn bắn ở nước này đều thổn thức một hồi, bởi vậy rất nhiều chi tiết rõ ràng ngay trước mắt.

Nghe lời tiên đoán khiến người nghe đều phải kinh sợ, tâm tình mọi người trong phòng càng thêm trầm trọng. Từ đầu năm 2012 đến nay, nhiều nơi trên thế giới đều gặp nạn, bọn họ nếu là lúc trước chắc chắn sẽ không để ý, nhưng nghe qua lời dự báo của Cung Hương Di mới thấy, nguyên lai, thế giới này đang từng chút một sụp đổ, trở nên hoàn toàn thay đổi.

Lâm Mậu định thần, nhìn về phía đồng hồ trên cổ tay, trầm giọng nói, “Hiện tại là 9 giờ, còn 28 phút nữa.” Mọi người nghe vậy biểu tình đều có chút buột chặt.

“Tổ phụ, Cung thúc, chúng ta xuống phòng khách đi. Phát sinh sự cố lớn như vậy, tin tức nhất định sẽ lập tức đưa tin.” Lâm Văn Bắc nhíu mày, thanh âm có chút trầm thống. Đối mặt với tin dữ liên tiếp, nội tâm của hắn có cảm giác không thể chịu đựng nổi.

“Được. Lão Lâm, ông đi trước.” Cung phụ đứng dậy, nâng tay mời Lâm Mậu tới phòng khách coi tin tức trực tiếp. Lâm Mậu cũng không từ chối, cất bước xuống lầu, bước đi nhẹ nhàng lúc mới đến nay có chút trì trệ.

Trong phòng khách, Cung Lê Hân chỉ nghe đoạn đầu, tới đoạn lời lẽ tầm thường kia của Cung Hương Di liền không có hứng thú, lực chú ý lập tức bị phim hoạt hình hấp dẫn. Bộ hoạt hình này chế tác 3D, đề tài võ hiệp hiểm thấy, hình tượng nhân vật hoàn mỹ, trông như thật, làm người ta có cảm giác như lâm vào giang hồ phân tranh cùng mưa gió triều đình.

Khi mọi người xuống lầu, thiếu thiếu chủ đang ngồi xếp bằng trên ghế sofa, tay ôm chú khỉ miệng rộng, mặt mỉm cười nhìn chăm chăm màn hình TV, hoàn toàn là bộ dáng thích thú khi nhìn thấy đồ ngon.

Thiếu niên mi mục như họa, tư thái biếng nhác, cả người tỏa ra bầu không khí âm áp khoái hoạt, đột nhiên nhìn thấy, sẽ chỉ cảm thấy hiện thế an ổn, năm tháng vẫn tốt.

Cung Viễn Hàng cùng Lâm Mậu thấy thế, sắc mặt buột chặt không hên mà cùng đi. Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bắc thì song song neho mắt, môi không dấu vết giờ lên (aka cười nhếch mép :v), đáy lòng trầm thống cùng áp lực đều bị nụ cười của thiếu niên trước mắt đánh tan.

Có được ký ức hai đời, cảm thụ của Cung Hương Di cùng mọi người hoàn toàn tương phản, chỉ cảm thấy Cung Lê Hân an dật tự tại lúc này vô cùng chói mắt, khiến cô cảm thấy ghét cay ghét đắng gấp bội.

Mặt cô không chút thay đổi tiến lên, nửa điểm cũng không giải thích, cầm lấy remote chuyển qua kênh tin tức quốc tế. Đến khi xoay người đối mặt với mấy người Lâm Mậu liền nháy mắt trở lại bộ dáng ôn nhu hiền thực, ôn thanh nói, “Tổ phụ, papa, mọi người lại đây ngồi đi, thời gian sẽ nhanh tới.”

Cung Lê Hân thấy hình ảnh mãnh mẽ thay đổi, đôi mày thanh tú nhíu lại, cánh môi phẫn nộ thoáng nhếch lên, nói ra bất mãn của cậu. Nhưng qua lời Cung Hương Di nói, cậu biết là cha cùng Lâm tổ phụ muốn xem tin tức, thần sắc bất mãn liền biến mất, ôm chú khỉ miệng rộng đứng dậy, lễ phép hướng hai vị trưởng bối vấn an.

Lâm Mậu gật đầu, tới bên người Cung Lê Hân, yêu thương xoa đầu cậu, cười nói, “Gấp cái gì, còn tới hơn hai mươi phút, cứ để tiểu Hân coi xong hoạt hình đi.”

“Ừ, đổi kênh lại đi.” Cung phụ trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn lúc trước che giấu nhi tử chuyện tận thế, bằng không, cậu sao có thể khoái nhạc như vậy? Thấy nhi tử tươi cười đầm đìa, ông liền cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng, áp lực chợt giảm. (Carly : tiểu Hân cứ như mấy hồi phục tâm tình nhò)(Kyo: giống thật =))

Cung Hương Di cuối đầu nắm chặt tay, ngồi tại chỗ không nhúc nhích, cố nén không lộ ra hận ý với Cung Lê Hân. Thấy cô không có phản ứng, Tổng Hạo Nhiên liền cầm lấy remote, chuyển lại kênh hoạt hình thiếu nhi, đợi Cung phụ cùng Lâm Mậu an tọa tại chủ vị mới ôm Cung Lê Hân ngồi xuống.

Lâm Văn Bắc gần đây sớm chiều ở cùng Cung Lê Hân, đã có thói quen làm bạn bên người cậu, không nhìn tới biểu tình của vị hôn thê đang cúi đầu cùng không khí tối tăm quanh thân cô, ngồi xuống bên còn lại của Cung Lê Hân.

Hai người một trái một phải, sau khi ngồi vào chỗ của mình không hên mà cùng vuốt má đầu mềm mại của cậu, tới khi hai bàn tay chạm nhau, hai người đều nao nao, sau đó cùng bật cười.

Hai mươi phút đủ để xem một tập phim hoạt hình, Cung Lê Hân ôm chú khỉ miệng rộng, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình TV, về mặt

thỏa mãn, một chút cũng không chú ý “xung đột” đang diễn ra trên đỉnh đầu mình.

---

[1] A Tỳ địa ngục : hay còn gọi là địa ngục Vô Gián. Chữ A có nghĩa là không; chữ Tỳ có nghĩa là Cứu hay xen kẻ. Cũng có nghĩa là Vô Gián. Nghĩa là không có thời gian. Địa ngục này dành cho những người mắc năm tội nặng. Đó là giết cha, giết mẹ, giết A La Hán, phá hoại Tăng và làm thân Phật ra máu. Cũng có tên gọi khác là 18 tầng địa ngục.

*****

Từ chương này trở đi, vì Nhiên ca không còn hảo cảm với Cung Hương Di nên sẽ đối xung hô thành tôi—cô, còn Bác ca vì đã từng quen với cô nên vẫn xưng hô anh-em như cũ :3 xưng hô thay đổi tùy tâm trạng nhân vật :3

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Cung phụ cùng Lâm Mậu hiếm khi bồi tiểu bối xem TV, lại còn là phim hoạt hình, tuy rằng lúc đầu chỉ là đơn thuần thỏa mãn nguyện vọng của Cung Lê Hân, nhưng thấy bộ dáng thích thú của cậu, hai người cũng vô tình bị cuốn hút, đến cuối còn thấy bộ phim này rất hay, trầm thống trong lòng cũng chậm rãi giảm xuống.

Bộ hoạt hình này tình tiết chặt chẽ, cao trào liên tục xuất hiện, mà cũng thích hợp với người trưởng thành, Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên đã sớm vứt đi tất cả tạp niệm, đắm chìm trong khung cảnh cổ xưa, tàn sát khốc liệt.

Cung Lê Hân ôm chú khi miệng rộng, híp mắt suy nghĩ, nằm trong ***g ngực ấm áp rộng lớn của Tống Hạo Nhiên, xem các nhân vật trải qua các sóng gió giang hồ mà cậu chưa từng thấy, cảm thấy vừa mới mẻ lại thỏa mãn.

Tống Hạo Nhiên khi thì ôn nhu nhìn kỹ biểu tình linh động của thiếu niên trong lòng, khi thì tay vuốt nhẹ mái đầu đen nhánh của cậu, chỉ cảm thấy nếu có thể mãi ôm lấy thiếu niên như vậy thì đây chắc chắn là hạnh phúc lớn nhất cả đời hắn.

Lâm Văn Bác nhìn hai người đang ôm nhau thân mật khăng khít, lại quay sang nhìn Cung Hương Di diện vô biểu tình, khí tức tối tăm, đôi mắt âm u sâu thẳm. Giờ khắc này, hắn có chút ghen tị với Tống Hạo Nhiên. Hắn vốn nghĩ lúc tâm tình không tốt sẽ có người làm bạn ở bên người hắn, không cần phải nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần ôm nhau an ủi là đủ. Thế nhưng người mà hắn cần nhất nay lại không cần hắn, gần đây mỗi lần gặp nhau, không phải cô thúc hắn mua vật tư thì nói không quá hai câu liền vội vàng rời đi.

Hắn biết tận thế sắp đến, chuyện tình vô cùng cấp bách, không gian trong tay Cung Hương Di, có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị, nhưng không bận rộn đến mức không có thời gian bồi ái nhân nói vài câu. Hắn cảm giác mình phải cùng cô hảo hảo nói chuyện, bằng không, hai người sẽ giống như câu tục ngữ — Phu thê bán thị đồng lâm đầu, đại hạn lâm đầu các tự phi.

(nghĩa câu tục ngữ : vợ chồng xứng đôi vừa lứa, chẳng khác nào cặp chim trong rừng, nhưng khi nắng gắt đến rồi thì mạnh con nào con nấy bay đi. Đại hạn cũng là ám chỉ cho cây ngã, ý nói là vô thường. Và nói: Mối ân tình thương nhau như ruột thịt, nhưng khó hẹn đến ngày bạc đầu vẫn còn nguyên)

Dao động trong lòng Lâm Văn Bác, Cung Hương Di hoàn toàn không biết, cô mạnh mẽ áp xuống sự bất kiên nhẫn, thật vất vả chờ TV chiếu xong phim hoạt hình, liền lập tức cầm remote chuyển tới kênh tin tức quốc tế.

Phiến vĩ khúc hay tuyệt, không gian linh hoạt kỳ ảo bỗng im bật, đổi sang phong nền tin tức huyền ảo ồn ào, đám người Cung phụ đồng thời nhú mày, nhưng cũng chưa nói gì, chỉ ngồi chờ đợi tin tức liên quan tới R quốc.

Cung Hương Di nhìn chằm chằm màn hình TV, hoàn toàn không biết việc mình làm đã phá hư không khí thế nào. Cô muốn mọi người sống tốt trong mặt thế là đúng, nhưng lại bỏ lỡ cơ hội, thời gian hạnh phúc cuối cùng cùng gia đình. Đời người quan trọng nhất không phải chỉ là chuyện trở nên vô cùng cường đại, mà là quý trọng những gì mình có được. Đạo lý này, phải thật lâu về sau cô mới hiểu được.

Trên màn hình TV, thủ tướng R quốc rót cuộc xuất hiện, trước vô số máy quay cùng microphone vây quanh phát biểu thanh minh, công bố sẽ có cách xử trí chuyện nhà máy năng lượng nguyên tử cẩn thận, chặt chẽ, không ảnh hưởng tới sự cố rò rỉ hạt nhân do sóng thần, các nước láng giềng không cần lo lắng.

Cung Hương Di cười lạnh, thanh âm tràn đầy châm chọc, “Người R quốc rất giả tạo. Lúc này bên trong các nhà máy năng lượng nguyên tử đã xảy ra

chuyện rồi, R quốc một bên bí mật cứu giúp, một bên lại phải đối phó, thanh minh với truyền thông nhằm tránh né chỉ trích của dư luận quốc tế. Dù sao ô nhiễm hạt nhân đã vô cùng nghiêm trọng, không chỉ ảnh hưởng tới chính nước đó mà còn các nước xung quanh, rất nhiều vùng biển gần đó đều bị lan tới, hậu quả này tất nhiên bọn họ không gánh được. Mọi người nhìn đi, đợi đến khi có tin nhà máy năng lượng nguyên tử có 17 công nhân bất ngờ chết, mọi chuyện sẽ không thể giấu diếm được nữa.”

Mấy người Cung phụ cùng Lâm Mậu nghe vậy, tâm vừa buông lại treo lên, lời tiên đoán của Cung Hương Di càng chuẩn xác, tâm tình bọn họ càng trầm trọng. Mọi người ở đây, trừ Cung Hương Di mong các sự cố diễn ra nhanh chút, thì không ai thích thấy tai nạn hay tử vong. Bọn họ chưa từng trải qua luyện ngục tàn khốc tại mặt thể, máu mủ ruột thịt vẫn còn ảm ảm, không thể như Cung Hương Di lãnh khốc vô tình.

Quả nhiên, đợi khoảng hơn mười phút, một kênh truyền thông ngoại quốc nào đó bỗng nhiên tuôn ra tin tức tập thể công nhân nhà máy năng lượng nguyên tử bất ngờ chết. Kênh Tin tức di chuyển đến thì thể trung tướng bất ngờ chết vô cùng rõ ràng : cả người sưng tấy, thất khiếu đỏ máu, làn da xanh tím, vừa nhìn đã thấy, là nạn nhân của việc nhiễm bức xạ hạt nhân vô cùng nghiêm trọng. (thất khiếu : 2 mắt, 2 lỗ mũi, 2 tai và miệng)

Tin tức khiếp sợ vừa lan ra, nhóm truyền thông đều bắt được thông tin, vô khổng bắt nhập, lại lần lượt tuôn ra các tin tức sự cố rò rỉ hạt nhân từ trạm phát điện. Thủ tướng R quốc chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi đã phải nhận vô số cuộc gọi từ nguyên thủ quốc gia các nước, rốt cuộc ý thức được sự tình không thể giấu được nữa, đành công bố tin tức, hướng tổ chức năng lượng nguyên tử thể giới xin cứu viện. (vô khổng bắt nhập : chỗ nào cũng có)

Nhìn chằm chằm biểu tình như nhà có tang của nguyên thủ R quốc trên màn hình, khóe miệng Cung Hương Di khẽ nhếch, nụ cười lạnh bạc. Cô quay đầu nhìn khuôn mặt trang nghiêm của Lâm Mậu, từ từ mở miệng, “Tổ phụ, bây giờ người tin chưa ? Người có nguyện ý hợp tác với Cung gia không?”

Lâm Mậu thờ dài, thần sắc khó lường nhìn vào đôi mắt đầy dã vọng cùng băng lãnh của Cung Hương Di, sau đó gật đầu nói, “Ta đồng ý. Lâm gia nguyện ý bỏ vốn thay quân đội mua vũ khí, trang bị và lương thực, công việc cụ thể thì ngày mai đến Lâm thị tìm Văn Bác thương lượng đi.”

Dứt lời, ông nhẹ nhàng ấn nhu thái dương, biểu tình lộ rõ vẻ mệt mỏi. Cung Viễn Hằng trên đầu còn có gánh nặng về Tống gia, không thể công khai trang bị cho quân đội, không thì sẽ bị những kẻ có tâm buộc tội, mất đi quyền chưởng khống quân đội. Nếu dựa vào Lâm thị mua theo con đường khác sẽ tránh được rất nhiều nguy hiểm. Nhưng phải chuẩn bị đồng nhất cho một lực lượng khoảng 4 vạn người, hao tổn chắc chắn không nhỏ, đem toàn bộ vốn lưu động cũng không thể đáp ứng ngay lập tức, đến lúc đó có khả năng phải lấy ra tất cả các khoản tài chính. Điều này không thể nghi ngờ chính là tự tay hủy diệt căn cơ Lâm thị, mặc dù là do Lâm lão gia từ quyết đoán sát phạt, tự mình quyết định, ngược cũng không khỏi đau từng cơn.

(Carly : haizz, ta ko phải dân kế toán nên chỉ biết search GG, có j sai đừng ném đá ah _._||

Vốn lưu động là biểu hiện bằng tiền của toàn bộ tài sản lưu động của doanh nghiệp. Tài sản lưu động của doanh nghiệp thường gồm 2 bộ phận: Tài sản lưu động trong sản xuất và tài sản lưu động trong lưu thông.

+ Tài sản lưu động trong sản xuất là những vật tư dự trữ như nguyên liệu, vật liệu, nhiên liệu ... và sản phẩm dở dang trong quá trình sản xuất.

+ Tài sản lưu động trong lưu thông bao gồm: Sản phẩm hàng hóa chờ tiêu thụ, các loại vốn bằng tiền, vốn trong thanh toán, các khoản phí chờ kết chuyển, chi phí trả trước ...)

Lâm Văn Bác biết tổ phụ hiện tại phải đưa ra quyết định thế này có ý nghĩa thế nào, liền dời bước ngồi xuống bên cạnh, cánh tay ôm bả vai gầy yếu của ông, im lặng an ủi.

Cung Viễn Hằng cùng Tống Hạo Nhiên dĩ nhiên biết Lâm gia đã hy sinh to lớn thế nào, trong lòng tràn đầy cảm kích. Từ nay về sau, Cung gia cùng Lâm gia là một thể, tuy hai mà một, ở mặt thể nâng đỡ lẫn nhau, cùng tiến cùng lùi.

Cung Lê Hân tuy rằng trong lòng không hiểu rõ bọn đang nói gì, nhưng cũng cảm giác được không khí ừ dột trong đại sảnh, rụt lại trong lòng Tống Hạo Nhiên, đôi mắt rũ xuống, nhu thuận im lặng. Tống Hạo Nhiên thấy cậu bất an, cánh tay ôm chặt người cậu, cúi đầu cười trấn an, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Duy chỉ có Cung Hương Di là không bị ảnh hưởng. Sớm mai thôi, kế hoạch của cô sẽ thành công, trong mắt bùng bùng dã tâm, tinh thần vô cùng phấn chấn. Từ lúc bắt đầu mặt thể đã có một lực lượng hoàn mỹ trang bị đầy đủ thế này, đời này, cô sẽ không gian nan như bị kịch lúc trước, mà sẽ sống thoải mái thống khoái.

“Tổ phụ, người đừng thương tâm, dù sao đến lúc mặt thể, tiền tài đều sẽ biến thành phế phẩm không đáng giá, ném đi cũng không tiếc. Lấy chúng nó đổi lấy cơ hội sống sót, mua bán này vô cùng có lợi.” Phục hồi tinh thần, thấy mọi người đều trầm mặc không nói, Cung Hương Di lúc này mới mở miệng an ủi. (an ủi hay thêm dầu vào lửa đây =”=)

Nhưng cô không biết cái Lâm Mậu đề ý không phải tiền tài, mà chính là truyền thống kế thừa trăm năm của Lâm gia cùng tâm huyết đời đời của ông; đáp ứng hỗ trợ Cung gia, là vì coi trọng tình nghĩa nhiều năm của hai nhà, chứ không phải cái gọi là “mua bán”.

Nghe Cung Hương Di an ủi xong, ông chẳng những không cảm thấy thoải mái, ngược lại càng thấy vô cùng phản cảm với Cung Hương Di. Chìm nổi trên thương trường cả một đời, bản lĩnh nhìn người có thể nói là hạng nhất, nha đầu Cung gia này ngữ khí quá mức văn đạm phong khinh, cảm xúc giấu diếm trong mắt quá mức lạnh bạc, giống như có bí mật và dã tâm không muốn người khác biết. Một nữ nhân như vậy, tuyệt không xứng làm vợ Văn Bác.

Hủy bỏ hôn lễ cũng tốt, sau này là tự hay tán, chỉ có thể xem duyên phận hai người. Lâm Mậu trong lòng thầm nghĩ, trên mặt thì diện vô biểu tình, chỉ thần nhiên gật đầu với Cung Hương Di, thái độ có chút xa cách.

Cung phụ cùng Tống Hạo Nhiên cũng nghe được lời an ủi của Cung Hương Di không đúng, làm người ta nghe xong không khỏi cảm thấy lãnh tâm. Cung

phụ nhũ mảy, khó hiểu trông mặt nhìn con gái, hàm ý cảnh báo. Lâm Văn Bác nhìn Cung Hương Di, đôi mắt u ám nghi hoặc, nhưng cuối cùng môi vẫn mím chặt, cái gì cũng không nói.

“Ừm, papa, Lâm tổ phụ, mọi người không đói bụng sao ? Com chiều đã sớm làm xong, lúc nào cũng có thể ăn.” Cung Lê Hân nhần rồi lại nhần, nhưng bụng trống rỗng vẫn kêu to không ngừng, nếu vẫn không ăn, phỏng chừng toàn thể giới đều có thể nghe thấy tiếng nó kháng nghị. Thấy mọi người bàn xong chuyện, cậu liền cầm lỗ tai chú khi miệng rộng, nhu nhu mở miệng.

Mặc dù đói chết, cậu cũng không muốn ăn Tích Cốc đan, ăn một viên, liền không thể suu tầm mỹ thực trên đường với Lâm đại ca nửa tháng, mất nhiều hơn được.

Đôi mắt thanh triệt thấy đáy của thiếu niên lưu động, ngăn nước, cảm xúc không chút che dấu, chỉ kém muốn đánh dấu trên cái trán tròn bóng mấy chữ — con rất đói bụng ! Hơn nữa bụng cậu đang thăm thì kêu to, biểu tình cố gắng nhẫn nại lại lộ ra chờ mong, bộ dáng vừa đáng thương lại đáng yêu, khiến người ta không nhịn được muốn yêu thương.

Lâm Mậu thấy thế, trầm thống trên mặt liền biến mất, đứng dậy vỗ mái đầu mềm mại của Cung Lê Hân, từ ái mỉm cười, “Xem lão nhân chúng ta này, chỉ lo bàn công chuyện, lại để tiểu Hân chịu đói. Giờ là thời điểm trưởng thành, một ngày ba bữa, thiếu một cũng không được a.”

Đứa con này thật sự là bảo bối, vừa mở miệng liền đánh vỡ cục diện bế tắc con gái tạo nên, Cung Viễn Hàng buông lỏng sắc mặt, trêu ghẹo, “Đúng thế, nó cả ngày chỉ biết ăn, đâu chỉ ngày ba bữa, buổi tối còn muốn ăn thêm hai bữa khuya.” Vừa nói, Cung Viễn Hàng vừa phát tay ra hiệu người hầu dọn cơm.

Nghe cha nhắc tới, Cung Lê Hân cũng thấy mình ăn có hơi nhiều, đầu liền cúi xuống, mặt lộ vẻ thẹn thùng, hai má trắng nõn phỉm hồng, nhìn càng thêm đáng yêu.

Tổng Hạo Nhiên thấy thế tâm liền khó nhịn, đem đứa nhỏ nhà mình kéo vào lòng xoa nắn một hồi, làm hai má cậu vốn phỉm hồng càng trở nên đỏ ửng như có hai vết son trên mặt. Cung phụ cùng Lâm Mậu thấy thế đồng thời bật cười, rồi dời bước đi tới phòng ăn. Lâm Văn Bác đi ngang qua hai người, kéo bạn tốt ra, đem Cung Lê Hân có chút mơ hồ thoát khỏi ma chướng, lại thấy hai má phấn nộn của cậu, bản thân cũng không nhịn được mà sờ soạng hai cái, âm thầm mê muội cảm giác ấm áp lén mìn trên tay.

Cung Hương Di bị cha trừng một cái, lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ đến, mấy người Lâm Mậu không giống cô, đã từng trải qua mặt thế, có thể lạnh nhạt với tài phú, quyền lợi, địa vị. Vết sạch căn cơ Lâm thị, với bọn họ mà nói chính là tự tay giết chết cốt nhục của mình, loại thống khổ này như đâm vào trong tim. Nhưng, thế có sao đâu ? Dùng Lâm thị để đổi lấy sự đảm bảo sinh tồn, đợi đến lúc mặt thế rồi, Lâm tổ phụ sẽ không trách cô nữa, ngược lại sẽ càng thêm cảm kích. (Hậu tri hậu giác: tri độn ngu ngốc) (hừ! tương bở =,=)

Nghĩ như vậy, một chút áy náy vừa xuất hiện trong lòng Cung Hương Di liền tiêu tán. Nhưng suy cho cùng vẫn là nói sai, làm Lâm Mậu không hài lòng, nên trên bàn ăn cô liên tục gấp thức ăn cho ông.

“Àn, đầu bếp Ngô làm hồng thiêu sư tử đầu[1] vẫn là hương vị chính tông như thế.” Người hai nhà ngồi cùng một chỗ ăn cơm, không khí vui vẻ thuận hòa, tâm tình Lâm Mậu chuyển biến tốt, cười cảm thán nói.

Cung Lê Hân nghe vậy cũng gấp một khối sư tử đầu, sau đó cắn xuống tinh tế nhắm nuốt, mắt to cong cong, cười vô cùng thỏa mãn. Khẩu vị Lâm tổ phụ thật giống cậu, món ăn này thật sự rất ngon.

Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên thấy cậu vui đầu chuyên tâm ăn, hiển nhiên là bị đói, lấy đồ ăn cậu thích trong phần của mình, chất đầy trong bát cậu, thỉnh thoảng lại ôn nhu dặn cậu ăn nhiều một chút. Chỉ sau mấy tháng, cảm tình hai người đối Cung Lê Hân đã sớm vượt qua tình anh em, ở chung càng thêm khăng khít thân mật.

Cung Hương Di chỉ chuyên tâm lấy lòng “Kim chủ” Lâm tổ phụ, thấy ngữ khí ông mang hoài niệm cùng tiếc hận, liền hiểu ý vội vàng tiếp lời, “Nếu tổ phụ thích ăn để con gọi đầu bếp làm nhiều một chút đặt ở chỗ con, dù sao cũng sẽ không hư, đến lúc đó người muốn ăn, con có thể tùy thời lấy ra. Đúng rồi, con nhớ rõ người còn thích ăn mạch thị hạnh nhân tở[2], để con mua mấy thùng trữ lại, về sau không sợ không thể ăn.”

Con người vừa chuyển, Cung Hương Di lại kể thêm vài món, đều là món ăn mà ngày thường mấy người Cung phụ, Lâm Văn Bác, Tổng Hạo Nhiên thích ăn nhất. Nói mua thật nhiều những món này, về sau muốn ăn liền ăn, không phải tiếc nuối.

Chú ý của cô là muốn mọi người vui vẻ, lại không biết, bộ dáng mi phi sắc vũ, hưng trí bừng bừng của cô vô cùng tương phản, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy phản cảm. Lâm Mậu mỉm cười gắt đầu, biểu tình như đang nghe, nhưng độ ấm trong mắt lại càng ngày càng băng lãnh, ngay cả Cung Viễn Hàng tươi cười cũng có chút miễn cưỡng. (Mi phi sắc vũ: vui mừng hơn hờ)

Lâm Văn Bác nhũ mảy, không giữ được nụ cười tao nhã trên mặt nữa. Cung Hương Di khi nói đến tận thế, không hề có nửa điểm sợ hãi, lo lắng, bất an, mê mang cùng bi thương mà người bình thường nên có, ngược lại chỉ thấy thỏa thuê mãn nguyện, đã tâm bừng bừng. Thấy bộ dáng cô lúc này như chỉ e sợ thiên hạ bất loạn, trong lòng Lâm Văn Bác liền phát lạnh. Cung Hương Di ôn nhu thiện lương lúc trước, nữ nhân lãnh tâm lãnh phé hiện tại này, hẳn đều không quen.

Cung Lê Hân ngồi một bên yên lặng ăn cơm, một bên nghe Cung Hương Di nói chuyện. Mỗi khi cô kể tên một món, biểu tình của cậu lại âm đậm thêm một phần. Cung Hương Di có không gian cùng loại với túi Càn Khôn, muốn ăn bao nhiêu mua bấy nhiêu, sau đó đem gửi vào không gian sử dụng một đời cũng không hết, so với Tích Cốc đan của cậu tốt hơn nhiều, không cần cậu phải đưa ra.

Vậy thì thôi, đợi đến khi bọn họ thật sự cần, cậu lại lấy đan dược ra. Chị hai tích cực như vậy, nếu hiện tại đưa cho cô, không chừng sẽ cho rằng cậu

tranh giành tình cảm với cô, như thế không tốt ! Cung Lê Hân thầm nghĩ, bỏ đi ý niệm đưa Tích Cốc đàn cho mọi người trong đầu.

Tổng Hạo Nhiên từ khi Cung Hương Di mở miệng sắc mặt đã không có kiên nhẫn, đợi cô nói xong liền lạnh lùng hỏi, “Cô tại sao lại không nghĩ mua gì cho Lê Hân ? Em ấy thích ăn gì cô biết không ?”

Gần đây Cung Hương Di vô cùng lãnh đạm với Lê Hân, hiện tại lại trực tiếp xem nhẹ Lê Hân, khiến Tổng Hạo Nhiên rất bất mãn. Mà bộ dáng hung trí bùng bùng khi nói tới mặt thể kia càng làm hắn thêm chán ghét. Hắn biết rõ, chỉ những người có tâm linh đen tối mới thích tai họa.

“A, Lê Hân thích ăn Pudding tiêu đường[3], cái này em đương nhiên biết, sẽ mua cho em ấy.” Sắc mặt Cung Hương Di khẽ biến, vội vàng mở miệng bổ sung.

Tổng Hạo Nhiên ý vị thâm trường liếc cô một cái, xoay mặt nhìn Cung Lê Hân nhu thuận khả ái cười, sắc mặt lập tức nhu hòa, liên tục gấp vài đũa lớn vào bát cậu, lại khuyến cậu ăn nhiều một chút.

Cung phụ cũng mặt không hài lòng nhìn Cung Hương Di lắc đầu, ý bảo cô im miệng. Cung Hương Di lập tức cúi đầu ăn cơm, không nhiều lời nữa, bần cơm cuối cùng cũng thanh tĩnh.

---

[1] Hồng thiêu sư tử đầu (aka thịt viên :3)

[2] Mạch thị hạnh nhân tô

[3] Pudding tiêu đường (hình như là bánh flan :v search = tiếng Trung luôn thấy ra cái này)

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lâm Mậu là người đã nói là làm, nếu đã hứa hẹn thì nhất định sẽ làm được. Lâm thị tuy là một tập đoàn kinh tế mạnh với quy mô lớn, nhưng sản nghiệp chính vẫn bị ông nắm hoàn toàn trong tay, nếu như có hành động, không ai có thể ngăn cản, thậm chí còn không thể nào phát hiện chút manh mối.

Lâm gia dù sao cũng là danh gia vọng tộc lâu đời, thuộc dòng chính thống, nhân khẩu lại đông, không phải mọi người đều một lòng như ông cháu Lâm Mậu, mà tin tức “Tận thế sắp xảy ra” làm người ta quá mức kinh hãi, các thành viên khác trong gia tộc tuyệt đối không dám lấy cơ nghiệp trăm năm của Lâm gia đi đổ vào một lời tiên đoán chưa được chứng thực. Mà đợi đến lúc đó mới hành động thì cũng đã quá muộn.

Cho nên, sau khi trở về Lâm gia, Lâm Mậu không hề gọi ai, trực tiếp gọi điện thoại cho kế toán viên, bảo bọn họ bí mật thu xếp vốn lưu động của tập đoàn, để tồn từ ông có thể tiện sử dụng.

Kế toán trưởng của Lâm thị nghe được mệnh lệnh khỏi phải nói là vô cùng kinh ngạc, qua nhiều lần xác nhận tình trạng tinh thần Lâm lão gia từ vẫn tốt, không phải nói đùa, thì lập tức tập hợp nhóm tinh anh bắt đầu tính toán cẩn thận, đăng đăng suốt hai tuần, một con số thiên văn xuất hiện trong tài khoản cá nhân của Lâm Văn Bác, mà tập đoàn Lâm thị cũng trở thành một nơi chỉ có bề ngoài còn bên trong hoàn toàn trống rỗng. (con số thiên văn : những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách từ mặt trời đến Thiên vương tinh là 2.8691×10^9 km)

Lâm Văn Bác mặt mày mua lượng lớn súng ống đạn dược bằng mọi con đường, mua nhiều phi cơ trực thăng cùng xe thiết giáp cỡ lớn; một bên thì lên giọng tuyên bố tập đoàn Lâm thị sắp tới sẽ tiến vào ngành sản xuất thực phẩm, vay ngân hàng một số tiền lớn, nhanh chóng xây lên một nhà máy chế biến thực phẩm, cũng thu mua lượng lớn thực phẩm nông sản.

Bên này Cung phụ cùng Tổng Hạo Nhiên một chút cũng không dám chậm trễ, không dấu vết, bí mật cướp quyền kiểm soát quân đội tỉnh A. Bọn họ không phải là không nghĩ tới việc tuyên bố tin tức về tận thế để dân chúng cảnh giác. Nhưng thử hỏi, ai sẽ đi tin tưởng loại lời nói vô căn cứ này ? Đến lúc đó, cấp trên sẽ lấy tội nhiễu loạn trật tự xã hội mà cách chức bọn họ, phái xuống một tên quản lý không hề biết chuyện cũng không phòng bị gì, thương vong chắc chắn sẽ càng lớn, cục diện cũng càng khó khống chế.

Các công tác cần chuẩn bị đã được tiến hành đầu vào đây, thời gian từng khắc từng khắc trôi qua, thời điểm đếm ngược ba tháng trước khi bùng nổ mặt thế, được Cung Hương Di nói đùa là diệt thế tam bộ khúc (ba bước hủy diệt thế giới) “Thiên biến, vật biến, nhân biến”, cũng đã đi tới bước thứ hai—vật

biến.

“Vật biến” chính là “động vật biến dị”. Có lẽ là vì cấu tạo thân thể động vật đơn giản hơn con người nên dễ dàng bị độc trong tầng khí quyển ảnh hưởng, xuất hiện khác thường cũng sớm hơn.

Có động vật chỉ qua một đêm da lông đổi màu, có con lại mọc sừng hay cánh, cũng có loài trong một khoảng thời gian ngắn thể tích bạo tăng. Tóm lại, bất tri bất giác, trong xã hội hiện đại đã xuất hiện rất nhiều linh thú chỉ có trong chuyện thần thoại.

Hiện tượng dị thường này đã thu hút sự chú ý của các nhà khoa học, phần lớn các kênh truyền thông, TV đều đưa tin, thu hút một lượng lớn người xem. Trong sự ồn ào huyền ảo của các cuộc tranh luận nóng hổi, mọi người một chút cũng không nhận ra tai nạn ngập đầu đang từng bước từng bước tới gần.

Một nhọc suốt tám tháng, tận thế đã gần trong gang tấc, công tác chuẩn bị đều đã sắp xếp xong, Tống Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác, Cung Hương Di hiếm khi có được một ngày ở nhà nghỉ ngơi, thả lỏng thần kinh đã buộc chặt gần một năm. Chuyện cần làm cũng đã làm, về sau chỉ còn xem thiên ý. (ý trời)

Hôm nay đúng lúc cuối tuần, Cung Lê Hân không cần phải đi học, sáng tinh mơ đã rời giường, ăn xong bữa sáng liền mở TV tìm chương trình lý giải các bí ẩn. Những chương trình này được thiết kế rất khéo léo, các mối nghi ngờ được phân bố trải rộng, vô cùng hồi hộp, ngay cả những người có hiểu biết sâu rộng cũng không thể ngừng xem, càng không phải nói tới một cô nhân ‘kiến thức thiên cận’ như Cung Lê Hân.

Cuộn mình trên sofa, ôm chú khỉ miệng rộng mình thích nhất, hai mắt như phát sáng, vẻ mặt vô cùng chuyên tâm.

“Sớm vậy đã coi TV ? Chương trình gì thế ?” Tống Hạo Nhiên đi xuống phòng khách, thấy bộ dáng linh động, thần thái khoái nhac của đứa nhỏ nhà mình, tâm tình không nhịn được mà thoải mái dễ chịu hẳn lên, cười cười đi qua.

“Tổng đại ca sớm !” Cung Lê Hân nghiêng đầu, mi nhãn cong cong vẫn an, chỉ vào tựa đề trên màn hình TV, “Chuyện về Miêu yêu. Hay lắm !”

Lúc này Cung Hương Di cũng chậm rãi thông thả xuống lầu, Lâm Văn Bác đã gọi điện thoại tới nói sẽ mang bữa sáng qua cho cô, đợi chán tới chết, cũng tới phòng khách ngồi xuống xem TV. Chẳng qua cô ngồi một mình một góc, cách Cung Lê Hân rất xa, mặt không có biểu tình, làm Tống Hạo Nhiên có chút không vui.

Cung Hương Di sau khi có được năng lực tiên đoán cũng không gian tính tình đại biến, chẳng những đối mặt với mọi thứ vô cùng lạnh nhạt, ngay cả đối đãi với người thân và người yêu cũng có chút lãnh khốc vô tình. Cô đôi khi hiển lộ đã tâm lộng quyền cùng cảm giác về sự ưu việt của bản thân, cho là mình hơn người khác, khiến Tống Hạo Nhiên cực kỳ phản cảm. Con người luôn thay đổi, đặc biệt sau khi trải qua các sự việc trọng đại, nhưng thay đổi dĩ nhiên có tốt có xấu, mà trong mắt hắn, sự thay đổi của Cung Hương Di không phải chuyện tốt.

Tuy rằng lúc trước cảm tình với Cung Hương Di rất tốt, nhưng hiện tại địa vị của Cung Lê Hân trong lòng hắn dĩ nhiên cao hơn Cung Hương Di, hưởng hò, chuyện của cô đã sớm thuộc trách nhiệm của bạn tốt Lâm Văn Bác, hắn thuận tình thuận lý không quản được, cũng không tiếp tục để ý đối phương, đem đứa nhỏ nhu thuận khả ái nhất của hắn gắt gao ôm vào trong ngực, nhàn hạ bồi cậu xem TV.

Lâm Văn Bác động tác thật nhanh chóng, sau mười phút cầm theo bịch sữa đậu nành Từ Kí cùng bữa sáng bước vào, thấy mọi người trong phòng khách, liền vội vàng chào hỏi, mời ăn bữa sáng, đang muốn lên lầu mời Cung phụ, thì từ lời người hầu biết ông trước bình mình đã tới quân đội.

“Cám ơn Lâm đại ca ! Em đã ăn sáng rồi ! Hai cái bánh bao và một chén cháo, bây giờ thật no lắm !” Cung Lê Hân đỡ cánh tay cường tráng của Tống Hạo Nhiên đứng thẳng dậy nhìn về Lâm Văn Bác, mày ngài thành một đoàn, một tay vỗ vỗ bụng, biểu tình có chút tiếc nuối. Nếu biết Lâm đại ca sẽ mua bữa sáng mỹ vị Từ Kí tới sớm một chút, cậu đã không ăn nhiều để no như vậy rồi.

Tiểu tâm tư này của Cung Lê Hân đã viết rõ ngay trên mặt cậu, Lâm Văn Bác bật cười, bước tới sờ sờ mái tóc mềm mại, thanh âm mang theo ý cười, “Thật sự là đáng tiếc, nếu sớm biết anh đã gọi điện thoại trước cho tiểu Hân rồi. Bữa sáng ở Từ Kí rất khó mua, người xếp hàng của Lâm đại ca đã phải đứng rất lâu.”

Cung Lê Hân nghiêng đầu, đôi mày thanh tú hơi nhíu, mắt to chớp chớp, lộ rõ mâu thuẫn trong nội tâm cậu, “Ngô, kỳ thật... em có thể uống được thêm một ly sữa đậu nành nữa.” Bụng cậu hẳn vẫn có thể nhét thêm vào một ly đậu nành, đậu nành Từ Kí hương vị đậm đà, hương thơm thoang thoảng, chỉ thoáng nghĩ tới, Cung Lê Hân đã hạnh phúc neho mắt, vờn cái lưỡi phấn nộn liếm liếm môi.

Thấy biểu tình thèm nhỏ dãi của cậu, mâu quang Lâm Văn Bác chợt lóe, tầm mắt của hắn tại cái lưỡi phấn nộn cùng cánh môi oánh nhuận hồng hồng của cậu lưu luyến vài giây, trong lòng như có một dòng điện xẹt qua, cảm giác có chút tê dại.

“Được, Lâm đại ca rót cho em một ly.” Thấy tiểu hài tử ngồi trên sofa, dư quang khé mắt nhìn chăm chăm TV, không hề có ý muốn dời bước tới phòng ăn, Lâm Văn Bác liền sẵn sàng mở miệng.

“Lấy cho tôi một ly luôn, hôm nay không có khẩu vị gì cả, không muốn ăn nhiều.” Tống Hạo Nhiên cảm thấy mỹ mãn ôm tiểu hài tử kéo vào lòng, hướng Lâm Văn Bác nói. Hắn không phải không có khẩu vị, chỉ là cảm giác ôm đứa nhỏ nhà hắn rất thoải mái, hắn luyến tiếc buông ra mà thôi.

Cung Hương Di kinh ngạc nhìn Tống Hạo Nhiên đang ôm Cung Lê Hân không buông, hậu tri hậu giác phát hiện, mới mấy tháng ngắn ngủi, tình cảm của Tống Hạo Nhiên cùng Cung Lê Hân đã trở nên vô cùng tốt, không khí thân mật ôn nhu bao quanh hai người nồng đậm đến nỗi khiến người ta không thể bỏ qua.

Nhưng mà, cô không biết rằng về sau càng xảy ra nhiều chuyện mà cô không thể nào ngờ được.

Lâm Văn Bác hai mắt u ám nhìn hai người kia đang thân mật khăng khít liếc một cái, bạc thần khẽ nhếch, ôn thanh nói, “Thôi thì đem bữa sáng tới đây luôn đi, thuận tiện hai người xem TV luôn.” Vừa nói, hắn vừa gọi người hầu bưng mấy ly sữa đậu nành cùng bữa sáng đặt lên chiếc bàn cẩm thạch trong phòng khách.

“Văn Bác, phòng khách không phải nơi để ăn cơm!” Cung Hương Di nhìn Lâm Văn Bác, trong mắt càng thêm kinh ngạc. Vị hôn phu này chú trọng tới quy củ lễ nghi như thế nào cô biết rất rõ, chuyện tại phòng khách vừa xem TV vừa ăn cơm từ miệng hắn nói ra, cô có chút không tin vào tai mình.

“Giờ là lúc nào còn để ý những thứ này? Ai cũng không biết trong tương lai sẽ sống được bao lâu, vì cái gì lại không sống tùy hứng một chút?” Lâm Văn Bác nhướn mày, nụ cười ẩn dấu đã tính cùng bất kham thường ngày, khuôn mặt vốn tuấn mỹ trở nên thấp phàn tả khí.

“Văn Bác nói đúng!” Tống Hạo Nhiên cười hào sảng, hai tay cầm lấy hai ly đậu nành nóng hổi, một ly đưa cho Cung Lê Hân trong lòng hắn, một ly chính mình chậm rãi từ uống.

Lâm Văn Bác nhếch môi cười, đến bên còn lại của Cung Lê Hân ngồi xuống, lấy một miếng bánh quy xóp[1] chậm rãi nhấm nháp.

Cung Hương Di nhíu mày, nhìn ba nam nhân ngồi chung một chỗ, trong lòng kinh nghi. Ba người đều tự ăn phần mình, không hề trao đổi bằng mắt, cũng không nói chuyện, lại tản ra bầu không khí ẩn ý cùng thân mật khó nói nên lời. Tình cảnh này so với ấn tượng trong kiếp trước của cô quả thực là trông đánh xuôi, kèn thổi ngược (hoàn toàn trái ngược).

Có lẽ là do mình tiên đoán về mặt thể nên dẫn đến hiệu ứng bướm bướm(*) chẳng. Kiếp trước, Cung Lê Hân cùng Lâm Văn Bác không bị Tống Hạo Nhiên kéo vào quân đội đặc huấn, cho nên quan hệ giữa bọn họ có chút lạnh nhạt, kiếp này lại sớm chiều ở chung, cảm tình tốt cũng là đương nhiên.

(*: Hiệu ứng bướm bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.

Vd: vì một cái đinh tuột, nên móng ngựa bị tuột□ vì cái móng tuột nên con ngựa bị sảy chân□ vì con ngựa bị sảy chân nên chiến binh sa cơ□ vì chiến binh sa cơ nên thua trận□ vì thua trận nên mất tự do. Tất cả chỉ vì 1 cây đinh tầm thường.)

Nghĩ thế, Cung Hương Di liền áp chế kinh nghi xuống đáy lòng, cầm lấy một khối hạt dẻ ăn.

Trên màn hình TV, một con mèo đốm hoang, thể tích khổng lồ bị trói chặt trên máy CT đang thăm thiết kê, ba cái đuôi phía sau lắc đứ đội, nói lên nội tâm sợ hãi của nó. Một nhóm các nhà khoa học vây quanh con mèo hoang, ánh mắt nóng rực không ngừng đảo quanh, nhìn chăm chăm vào đuôi nó.

Hình ảnh có chút quỷ dị, Lâm Văn Bác nuốt xuống thức ăn trong miệng, quay đầu nhìn Cung Lê Hân hỏi, “Con này là mèo sao? Mèo ba đuôi?”

“Đúng, là mèo a!” Cung Lê Hân gật đầu, trong giọng nói khó nén hưng phấn cùng ngạc nhiên, “Các nhà khoa học này nói con mèo này có khả năng là con mèo yêu tám đuôi trong truyền thuyết!”

Mấy ngày nay, Cung Lê Hân may mắn được biết thêm về các loại thần thú trong truyền thuyết, ví như phượng hoàng, dực xà (dực : cánh => dực xà : rắn có cánh ?? :v), cửu đầu xà (rắn chín đầu), cửu vĩ hồ (hồ ly chín đuôi), hỏa ngư (trâu lửa),...v.v...

Cung Hương Di nghe vậy liền liếc Cung Lê Hân một cái, con người tối đen đầy ý nhạo báng. Chuyện này có gì phải ngạc nhiên? Bất quá chỉ là động vật bị virus tang thi lây nhiễm nên biến dị thôi. Đợi đến lúc xảy ra tận thế, quá trình biến dị đã hoàn thành, những sinh vật thần kỳ mà người ta say mê sẽ trở nên cuồng bạo, hóa thành yêu ma đi cướp sinh mệnh người khác, người chết dưới nanh vuốt sắc nhọn của chúng nhiều không đếm xuể, so với tang thi còn khó đối phó hơn. Đến lúc đó, sẽ không còn người nào cảm thán tạo hóa thần kỳ nữa, mà là hung hăng nguyên rủa nói thiên nhiên đang trả thù nhân loại.

---

[1] Bánh quy xóp 云片糕

*****

Chương sau là bước vào thời kỳ mặt thể dôi, cũng là lúc tiểu thiếu chủ của chúng ta, á nhâm, của Nhiên ca cùng Bác ca hoành hành ngang dọc dôi

Chương 17

Cái gọi là “Bát vĩ miêu yêu”, nghĩa cũng như tên, chính là một lão miêu tu luyện thành tinh có tám đuôi. Lão miêu sau khi mọc ra đuôi thứ hai thì cứ sau tám mươi năm sẽ mọc thêm một đuôi. Đến 640 năm sau, đã mọc ra đuôi thứ chín thì tu luyện thành công, đứng vào hàng ngũ thần tiên bất tử.

Nhưng trở thành người Tiên Giới cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Khi chúng nó đã mọc tới đuôi thứ chín, Phật tổ sẽ vi khảo nghiệm chúng nó mà bảo xuống trần gian tìm người hữu duyên, giúp đối phương thực hiện một nguyện vọng. Nếu nguyện vọng của người nọ được hoàn thành thì khảo nghiệm được tính là thông qua, nhưng đồng thời, cái đuôi thứ chín lúc này cũng sẽ tự động rụng đi, bọn chúng lại trở lại làm “Bát vĩ miêu yêu” tiếp tục đi theo cừu vĩ tiên thú. Cứ như thế, qua tám mươi năm, lại mọc cái đuôi thứ chín, lại đi tìm người hữu duyên, thực hiện nguyện vọng của người nọ, sau đó cái đuôi thứ chín lại rụng đi, lại thêm tám mươi năm, cứ thế tuần hoàn.

Trên màn hình TV, các nhà khoa học không thể tìm ra nguyên nhân con mèo hoang mọc ba đuôi, không có được kết quả, chỉ có thể lấy chuyện xưa về “Bát vĩ miêu yêu” mà miễn cưỡng giải thích, người dẫn chương trình cũng giảng giải một vài truyền thuyết liên quan đến “Miêu yêu”.

Cung Lê Hân nghe cổ sự “Bát vĩ miêu yêu”, mày càng nhíu chặt, Tống Hạo Nhiên ôm cậu cũng thấy chuyện này có chút tàn khốc, cảm thán nói, “Phật tổ kia không phải có ý định đùa giỡn Bát vĩ miêu yêu ư? Cứ thực hiện được nguyện vọng của người khác, thì đuôi thứ chín liền rụng đi, chẳng phải vĩnh viễn nó cũng không thể mọc ra đuôi thứ chín, vĩnh viễn bị nhốt dưới trần gian sao?”

“Đó cũng chỉ là truyền thuyết, cậu cần gì phải để ý thế?” Lâm Văn Bác liếc hán một cái, lạnh nhạt mở miệng.

“Đúng vậy, trên thế giới căn bản không có quỷ thần, mọi người tạo ra cổ sự này cơ bản chỉ muốn tìm kiếm chút hy vọng thôi.” Cung Hương Di nhếch môi cười, mặt mang nét cười, nhưng trong mắt không có chút tiểu ý.

“Người còn sống là còn hy vọng.” Tống Hạo Nhiên màu sắc khó lường liếc Cung Hương Di một cái. Dứt lời, hán dừng một chút, trong giọng nói mang chút hứng thú hỏi, “Nếu cho mọi người gặp Bát vĩ miêu yêu, mọi người sẽ có nguyện vọng gì?”

“Dĩ nhiên là làm em trở nên mạnh hơn!” Cung Hương Di không suy nghĩ liền mở miệng đáp. Từng trải qua mặt thế, cô so với bất cứ ai đều hiểu sinh tồn tàn khốc khó khăn thế nào. Không có người để tin nhiệm, không có người để dựa vào, chỉ có thể dựa vào thực lực, tài trí của bản thân để giúp mình sống sót.

Lâm Văn Bác mờ mịt nhìn Cung Hương Di một cái, màu sắc tối dần, trầm giọng mở miệng, “Tôi thì hy vọng có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người tôi yêu thương, cũng phù hộ bọn họ luôn bình an hạnh phúc.”

Cung Hương Di nghe vậy trong lòng xúc động, nụ cười lạnh tựa tiểu phi tiểu trên mặt rốt cuộc cũng có chút độ ấm. Tống Hạo Nhiên cười cười chế nhạo nói, “Người anh em, cậu cũng thật vãn vãn, hơn nữa, cái này nghe như là hai nguyện vọng rồi.” Dứt lời, hán cười lớn hơn nữa, tự giễu nói, “Nguyện vọng của tôi thì có vẻ hơi tầm thường chút, chính là hy vọng thế giới hòa bình.”

Thế giới hòa bình—bốn chữ này quả nhiên có chút tầm thường, nhưng lại là nguyện vọng tối cần thiết bây giờ. Ba người nghe vậy liền lâm vào trầm mặc, chuyện mặt thế sắp xảy ra lại lần nữa đè nặng trong đầu khiến người ta hít thở không thông.

“Lê Hân, nói xem em có nguyện vọng gì?” Thật vất vả có một ngày thả lỏng, lại nói tới tận thế, Tống Hạo Nhiên tự biết mình lỡ miệng, sờ sờ hai má Cung Lê Hân, dời đi chủ ý của mọi người.

“Ngô..” Cung Lê Hân hơi mím môi, thành thật nói, “Nguyện vọng của em là hy vọng Bát vĩ miêu yêu có thể mọc được đuôi thứ chín, vĩnh viễn bị giam cầm dưới trần, thật khổ.” Cậu cũng từng bị người giam cầm, hiểu rõ tư vị mất đi tự do là gì. Bát vĩ miêu yêu nhìn tương thần thông quảng đại, đến đi như gió, nhưng sinh mệnh nó lại bị vây trong một vòng tuần hoàn, tình trạng so với kiếp trước của cậu càng thêm đáng thương. Nếu một câu liền có thể cởi bỏ trói buộc này, có gì cậu lại không làm?

Tiếng nói thiếu niên mềm mại nhẹ nhàng, trong suốt thấy đáy, nguyện vọng vô dục vô cầu, chí chân chí thuần, lời nói còn chưa dứt đã khiến trong lòng mấy người Tống Hạo Nhiên chấn động, nhất thời phòng khách lâm vào trầm mặc. (vô dục vô cầu : không dục vọng, không ham muốn)

Nguyên lai, khảo nghiệm của Phật tổ cũng không phải là nói đùa, càng không phải là chỗ cụt. Chỉ cần Bát vĩ miêu yêu đủ may mắn, gặp được một người hữu duyên hồn nhiên vô tà, toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì nó, mong ước nó có được cái đuôi thứ chín. Nói như thế, sau khi gặp được người này thì dù phải thực hiện bao nhiêu nguyện vọng của phạm nhân, rụng xuống vô số cái đuôi, thì oán khí mà Bát vĩ miêu yêu tích lũy cũng sẽ phút chốc tiêu tán.

Khảo nghiệm của Phật tổ không chỉ dành riêng cho miêu yêu, mà cũng đồng thời khảo nghiệm cả nhân tâm. Người có thể chấp nhận loại nguyện vọng này, có thể thấy là người có tính tình vô dục vô cầu, hồn nhiên trong sáng.

Tống Hạo Nhiên trong lòng thiên hồi trăm chuyển, cúi đầu nhìn xuống thiếu niên vẻ mặt nghiêm túc trong lòng, bỗng nhiên có cảm giác xấu hổ. So với thiếu niên, bọn hán cỡ nào ích kỷ, cỡ nào dối trá? Đứa nhỏ hồn nhiên tốt bụng thế này nên được người khác yêu sủng che chở, khoái khoái lạc lạc mà trải qua một đời, chứ không phải giãy dụa cầu sống sót, nhận phải đau khổ tại mặt thế.

Nghĩ tới đây, nội tâm Tống Hạo Nhiên bỗng nhiên có cảm giác đau lòng. Hán âm thầm cắn răng, siết chặt tay, đem thiếu niên ôm vào lòng, sợ chỉ một khắc sẽ không thể tìm thấy đối phương. Giờ phút này, trong lòng hán dâng lên một chấp niệm—nếu có thể giữ lại thiếu niên tốt đẹp trong lòng, hán nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Ánh mắt Lâm Văn Bác nhìn về phía Cung Lê Hân cũng hoàn toàn thay đổi, trong mắt ẩn dấu thật sâu rung động. Cùng lúc đó, tần suất tim đập cũng

nhanh hơn, cho đến khi rút cuộc dừng lại, vẫn còn lưu lại dư vị hồi hộp cùng khiếp đảm, hần mới chậm rãi hít thở trở lại, nhìn về phía Cung Lê Hân bị bạn tốt ôm chặt trong ngực, trong mắt lướt qua một tia mất mát cùng âm ảm mà ngay cả hân cũng không biết.

“Hừ, đối trá!” Cung Hương Di băng lãnh cười nhạo đánh vỡ không khí trầm mặc trong phòng khách. Cô đứng lên, hai tay khoanh trước ngực, từ trên nhìn xuống liếc Cung Lê Hân đang được Tống Hạo Nhiên ôm trong ngực một cái, sau đó ly khai.

Cung Lê Hân càng bày ra bộ dáng thuần khiết khả ái, cô càng muốn đem đôi phương xé thành mảnh nhỏ. Kiếp trước cô chính là bị bộ dáng này lừa gạt, rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục*, kiếp này, cô nhất định sẽ không bao giờ giẫm lên vết xe đổ nữa. Chỉ là, cô không nghĩ tới Tống Hạo Nhiên lại thích bộ dáng này, rõ ràng bất đồng với đời trước, làm nội tâm cô có chút bất an, lại có chút thất vọng. (* : muôn đời muôn kiếp không thoát khỏi/trở lại được)

“Văn Bác, cậu nên hảo hảo cùng Hương Di nói chuyện đi, cậu không cảm thấy cô ta dạo này thay đổi rất nhiều sao?” Tống Hạo Nhiên cố nén tức giận, trầm giọng mở miệng, lại bất giác đưa nhỏ nhà mình chớp chớp đôi mắt thanh triệt to tròn, biểu tình ngây thơ, không hề có một tia khúc mắc, lúc này lãnh ngạnh trên mặt mới hơi chút dịu đi.

“Tôi sẽ.” Lâm Văn Bác vỗ vỗ đầu Cung Lê Hân trấn an, ngữ khí có chút lãnh đạm, nửa điểm ý tứ đuổi theo cũng không có.

Cung Hương Di thay đổi, làm hôn phu của cô, Lâm Văn Bác như thế nào có thể không nhận ra? Nhưng rất nhiều lần muốn nói chuyện cùng cô, đều bị cô dùng đủ lý do từ chối. Cung Hương Di bận rộn là thật, cho nên hân không có lý do trách cứ, nhưng khát vọng muốn hiểu rõ cô, đến gần cô lại cứ dần dần biến mất vô tung.

Bất tri bất giác, cảm tình của Cung Hương Di cùng Lâm Văn Bác lại trở về con đường cũ—from đậm chuyển sang nhạt, chỉ là lần này vị trí song phương đảo lại mà thôi. Đáng tiếc, ngay lúc Cung Hương Di còn đang hao tổn tâm trí muốn xoay xở các loại tình huống cùng bị kịch chưa phát sinh, thì ngay từ lúc bắt đầu đã bỏ lỡ đi điều cô nên quý trọng nhất. (haizz, tự mình hại mình ah~)

Thời gian vẫn như cũ vô tình trôi qua, sau đó “vật biến” qua đi, diệt thế tam bộ khúc—“nhân biến” rốt cục cũng đến. Bệnh cảm mạo bùng nổ trên phạm vi mà trước đây chưa từng có trong lịch sử loài người—toàn cầu. Theo thống kê bước đầu của Tổ chức Y tế Thế giới, bệnh này đã lan ít nhất là 65% dân số, một quy mô mà trước đây chưa từng xuất hiện.

Cũng may loại virus cảm mạo mới này thật yếu ớt, xâm nhập vào cơ thể người sau ba ngày đã bị bạch cầu trong cơ thể giết chết, bệnh cũng không chữa mà khỏi, cho nên nguy hại gây nên không lớn. Có mấy chuyên gia nói, nếu nhiễm bệnh này nhưng không nghiêm trọng đến mức phát sốt hôn mê thì không cần đưa vào bệnh viện chữa trị, để tránh gây nên ngưng trệ việc chữa bệnh ở đây.

Thấy trên TV thay nhau truyền đến tin tức liên quan đến cảm mạo, mấy người Cung phụ tâm tình ngày càng trầm trọng, đồng thời cũng cảm thấy may mắn, may mắn bọn họ tin lời Cung Hương Di, cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ.

Cung phụ phái người ghi lại chi tiết những bộ đội đã phát bệnh để về sau tiện quản lý. Căn cứ vào tiên đoán của Cung Hương Di, sau lần bùng nổ cảm mạo này thì đại bộ phận đều biến thành tang thi, một số ít biến thành dị năng giả, không có bất cứ bệnh trạng nào thì vẫn là người thường.

Sớm ghi lại những binh sĩ đó, đợi tới lúc mặt thể, ông cũng có thể phòng bị, đem những người này cách ly, để tránh cho tân sinh tang thi đã thương người, cũng để tránh cho dị năng giả bị thương. Về phần dân chúng bị lây nhiễm, bởi vì số lượng quá nhiều, lại nằm ngoài phạm vi nên... ông bất lực.

Cả mấy người Cung gia, ngoại trừ Cung phụ, Lâm lão gia tử cùng Cung Hương Di đã có dị năng không có bất kỳ bệnh trạng nào, thì Cung Lê Hân, Tống Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác đều phát sốt với mức độ không giống nhau.

Cái này Cung phụ vô cùng lo lắng, nhi tử đã phát sốt 3 ngày, ông sầu đến tóc đã bạc trắng đi rất nhiều, trên người cũng phảng phất như già đi mấy chục tuổi. Bởi con gái đã tiên đoán qua, nhi tử, Lâm lão gia tử đều sẽ là người thường, mà Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên sẽ trở thành dị năng giả. Lời con gái tiên đoán chưa hề sai, nhưng nhi tử vốn nên khỏe mạnh bỗng dưng lại phát sốt, tương lai không biết biến thành dị năng giả hay tang thi, bị loại chuyện không xác định này dày vò khiến ông vô cùng mệt mỏi.

Bên kia, Cung Hương Di cũng âm thầm kinh ngạc. Cô nhớ rất rõ ràng, đời trước Cung Lê Hân không có dị năng nào, toàn bộ đều dựa vào khuôn mặt xinh đẹp mê hoặc nhân tâm mới an nhiên sống sau mặt thể. Đời này tại sao cái gì liên quan đến vận mệnh của nó đều cứ thế bị lệch đi? Nếu Cung Lê Hân có được dị năng, chính mình nên làm gì bây giờ? Có thể tránh đi âm mưu của nó hay không? Cung Hương Di trong lòng kinh nghi.

Lần lây nhiễm này cũng không thể thuyết minh gì, Cung Lê Hân có khả năng sống sót qua đợt bị virus xâm nhập này, trở thành một dị năng giả vạn dặm mới tìm thấy một, cũng có khả năng trở thành tang thi. Đương nhiên, khả năng trở thành tang thi lớn hơn nhiều. Nghĩ đến đây, Cung Hương Di liền nhướng mắt, kinh sợ trong lòng như thủy triều nhanh chóng rút xuống, khóe môi gọi lên độ cong vừa băng lãnh lại vô cùng dọa người.

Tống Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác rõ ràng cũng đã suy xét đến khả năng này. Bọn họ cường chế sợ hãi trong lòng, cố gắng nghĩ theo chiều hướng tốt, đối đãi với Cung Lê Hân đang phát sốt càng thêm cẩn thận, che chở kỹ càng, hận không thể đối với cậu lại tốt hơn, tốt hơn nữa!

Trên thực tế, chuyện liên quan tới việc Cung Lê Hân bị nhiễm virus chỉ là âm soa dương thác hiểu lầm. Trước mặt thể một tháng, loại độc vật cuối cùng của Bách Độc đan—máu nhái bén rút cuộc đã tìm thấy ở Brazil. (Âm soa dương thác: hay âm kém dương sai : có lệch lạc về thời gian, địa điểm, con người; ở câu này chính là nói mọi người vì trùng hợp thời điểm mà hiểu lầm á)

Nguyên liệu đầy đủ, Cung Lê Hân lập tức luyện chế. Ngày đan được luyện thành vừa vặn lại là ngày bùng nổ virus, càng trùng hợp hơn là ăn vào Bách Độc đan, dùng nội lực thôi hóa được tính, thân thể vì phải chịu trăm loại độc tố mà phát nhiệt, bệnh trạng cực kỳ giống như nhiễm virus tang thi. (thời hóa

được tính : ý nói thúc giục cho công hiệu của được phát huy tác dụng nhanh hơn)

Hiểu làm cứ thế mà tạo thành, đến nỗi sau này Cung Lê Hân còn bị nhận định thành dị năng giả, mà còn là dị năng giả đa hệ hiếm thấy, tất nhiên đây đều là nói sau.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Thời gian là vũ khí cường đại nhất, nó có thể vô thanh vô tức phá hủy tất cả, bao gồm toàn bộ thế giới. (vô thanh vô tức : không tiếng động)

Bệnh cảm mạo với quy mô lớn nhất trong lịch sử loài người kết thúc, tuy chỉ diễn ra vồn vẹn 3 ngày nhưng vẫn tạo hỗn loạn, mãi đến một tháng sau đó mới dần lắng xuống. Khi tất cả tưởng rằng mọi chuyện đã qua, bắt đầu sinh hoạt bình thường trở lại thì một tai họa đã lặng lẽ bùng nổ, bao phủ toàn bộ Trái Đất.

Ngày 4 tháng 7 năm 2013, thời tiết sáng sủa nóng bức, cùng mùa hè năm trước không có chút gì khác biệt. Nhưng cũng chính ngày này, được thế hệ sau gọi là kỷ nguyên mới kéo dài suốt 500 năm—“Diệt thế kỷ”, đoạn thời gian gian nan, hắc ám rất nhiều so với bất cứ thời điểm nào trước đó.

Năm mạt thế bùng nổ—năm 2013 được thế hệ sau gọi là “Diệt thế nguyên niên”, ngày 4 tháng 7 cũng được ghi chép vào sử sách là ngày đầu tiên của “Diệt thế nguyên niên”. (diệt thế nguyên niên : năm đầu tiên thời kỳ mạt thế)

Là người duy nhất trọng sinh trở lại sau khi trải qua mạt thế, Cung Hương Di đối với ngày này chính là khắc cốt ghi tâm. Cung phụ, Lâm lão gia tử, Tổng Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác từ lúc được cô cảnh báo đã tới quân doanh trước một tuần để chuẩn bị. Cung phụ cùng Lâm lão gia tử phụ trách thanh lý tang thi trong quân doanh tỉnh A, Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác thì phụ trách thanh lý tang thi ở ngoại ô khu huấn luyện tân binh. Hai nhóm người không dám chậm trễ, hạ quyết tâm muốn giảm mức độ thương vong trong quân đội xuống thấp nhất.

Những người đã từng cảm mạo, trong đó có tang thi, cũng có dị năng giả. Tang thi là phải tiêu diệt, dị năng giả nhân danh nhân loại chống cự sự xâm nhập của tang thi lại càng cần duy trì năng lượng cùng được bảo hộ. Nếu để dị năng giả chưa khai phá dị năng đã chết trong tay tang thi thì đó chính là tổn thất cực kỳ lớn đối với quân đội cũng như với toàn thể nhân loại. Bởi Cung Hương Di từng tiên đoán qua, một dị năng giả đứng đầu, có thể thoải mái giải quyết một tiểu đoàn mấy nghìn người, đạn thương bất nhập, đạn pháo không xâm, sức chiến đấu cực kỳ cường hãn.

Cho nên, để không đa thương làm người, Cung phụ cùng Tổng Hạo Nhiên không thể không dùng thủ đoạn. Bởi số lượng binh lính bị cảm quá nhiều, không có đủ không gian để cách ly mỗi người bọn họ, hai người chỉ đành trước thời điểm phát sinh nhật thực nửa giờ khẩn cấp tập hợp bọn họ, công bố tin tức sắp xảy ra tận thế, cũng trang bị quân trang cho bọn họ, mỗi người cầm trong tay một chùy thủ, sau đó nói rõ một lần : nếu sau khi kết thúc nhật thực, nếu người bên cạnh đột nhiên vô cớ công kích, thì phải lập tức lấy chùy thủ đâm vào mi tâm đối phương, phải chắc chắn đâm xuyên não họ. (chùy thủ : dao găm ; mi tâm : hay gọi là ấn đường : chỗ giữa trán)

Cung phụ nói xong, lập tức toàn quân ồ lên. Nhưng thiên chức quân nhân chính là phục tùng mệnh lệnh, sau một lúc, từng tổ binh lính ngay thường đã qua huấn luyện liền chỉnh lại biểu tình, nắm chặt chùy thủ trong tay.

Có lẽ, bọn họ tưởng rằng đây chỉ là một trận diễn tập, cái gọi là tận thế bất quá chỉ là lời nói vô căn cứ; Có lẽ, bọn họ tưởng rằng vũ khí trong tay có là gì, không thể đa thương người; Còn có lẽ, bọn họ tưởng rằng sau khi nhật thực kết thúc, người bên cạnh sẽ không vô cớ công kích. Nhưng vô luận giờ phút này họ nghĩ gì, tin hay không tin, thì thảm trạng sau khi nhật thực kết thúc đều triệt để phá vỡ nhận thức bọn họ.

Cùng lúc đó, những binh lính chưa từng bị nhiễm virus lại được bài trí ẩn nấp ở bốn phía xung quanh tầng trệt sân huấn luyện, mỗi người cầm trong tay một cây súng ngắm, hòng súng tới om ngắm thẳng vào nhóm đồng bạn sớm chiều ở chung cùng mình phía dưới. Bọn họ cũng nhận được mệnh lệnh tương tự, chỉ cần sau khi nhật thực kết thúc, dưới lầu có binh lính vô cớ đa thương người, lập tức bắn chết tại chỗ.

Mệnh lệnh đều đã được đưa tới tất cả các liên đoàn, quân đội trực thuộc Cung phụ cùng Tổng Hạo Nhiên tất nhiên là quân lệnh như sơn, nhưng những quân khu xa một chút, người phụ trách có thực sự chấp hành không thì không nằm trong sự chú ý của bọn họ. Đến giờ phút này, bọn họ cũng đã xuất hết toàn lực.

Từ một tuần trước, thời điểm Cung phụ vội vàng rời khỏi nhà, đã dặn dò Cung Hương Di, bảo cô tìm cơ hội thích hợp nói chuyện tận thế cho Cung Lê Hân, cũng để ý cậu, đừng cho cậu tới trường, lại càng không được ra ngoài đường. Hai chị em ở nhà thanh thản ổn định, đợi tới khi quân đội thanh lý tang thi sạch sẽ, có đủ năng lực tác chiến, bọn họ tất nhiên sẽ phái người tới đón hai chị em.

Không phải chưa từng suy xét qua việc để hai đứa bên cạnh mình, nhưng ti mi nghĩ, Cung phụ lập tức đánh mất ý niệm trong đầu. Tới lúc thật sự có mặt thể, nơi càng ít người càng an toàn.

Người nhà quân đội ở khu ngoại ô, dân số rất thưa thớt, khi đi làm thì cơ hồ thành nơi không người, không có người ra vào, mà công trình phương tiện lại đầy đủ, chỉ cần khóa cửa sổ thì sẽ không có nguy hiểm. So sánh thì nơi tụ tập hơn mười vạn binh lính nguy hiểm hơn nhiều. Bởi số người lây nhiễm virus quá nhiều, Cung phụ cũng không chắc trăm phần trăm có thể quét sạch tang thi, nếu thế cục mất khống chế, ít nhất cũng sẽ không liên lụy tới hai chị em. Con gái có không gian trong tay, mang theo nhi tử có thể sống tốt.

Tổng Hạo Nhiên trước khi đi cũng giao Cung Lê Hân cho Cung Hương Di bảo cô phải hảo chiếu cố cậu. Cuối cùng, không thể hoàn toàn yên tâm Cung Hương Di, hân vốn định tự mình nói với cậu, lại không ngờ bị điện thoại khẩn cấp từ quân đội gọi tới, ngay cả gặp mặt cậu cũng không kịp.

Lâm lão gia tử cùng Lâm Văn Bác thay Cung phụ chứng quan hậu cần quân đội, tất nhiên cũng đi theo. Bốn người trước sau rời đi, Cung Hương Di lập tức đuổi việc người hầu Cung gia.

Đời trước, phần lớn người hầu Cung gia đều biến thành tang thi, chỉ có số ít là may mắn thoát khỏi, cùng Cung gia chạy trốn nhưng cũng lần lượt chết đi, không hề có bất cứ dị năng giả nào. Cung Hương Di đã trải qua hai đời, sớm nhìn quen sinh tử, không chỉ máu mà cả cốt tủy đều lãnh, lưu bọn họ lại, hoặc là trở thành uy hiếp với cô, hoặc là trở thành, cô tất nhiên sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn.

Chỉ có người có thực lực, có giá trị lợi dụng, mới đáng giá được cô xem vào mắt.

Xử lý xong chuyện người hầu Cung gia, Cung Hương Di hạ quyết tâm, lẳng lặng chờ đợi thời khắc cuối cùng. Cô không làm như lời Cung phụ cùng Tổng Hạo Nhiên dặn, đem chuyện tận thể ra nói cho Cung Lê Hân, lại càng không quan cậu muốn đi đâu, hết thấy như cô đã quyết định, tùy ý để cậu em trai này tự sinh tự diệt.

Nhìn Cung Lê Hân nhận được điện thoại từ thầy giáo, vội vàng kêu taxi chạy về phía trường học, Cung Hương Di vén màn, nhìn chăm chăm vào chỗ đuôi xe biến mất ở ngã tư chỗ rẽ lạnh lùng nở nụ cười.

Đúng ngày này đời trước, Cung Lê Hân cũng đồng dạng nhận được điện thoại từ thầy giáo, yêu cầu cậu tới trường làm bài thi cuối kỳ.

Lúc đó, cô còn không biết tận thể gần trong gang tấc, trách cứ Cung Lê Hân một hồi, cường ngạnh bắt cậu tới trường hoàn thành nghĩa vụ học tập. Đến khi mặt thể bùng nổ, rất nhiều người biến thành tang thi, cô mới biết quyết định của mình đã đẩy em trai vào hiểm cảnh.

Không đi bộ đội tìm phụ thân cùng Tổng Hạo Nhiên tìm kiếm che chở, cũng không tới Lâm thị hội họp với Lâm Văn Bác, cô lẻ loi một mình tới đại học A, nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ rốt cuộc tìm được cậu. Hai người tránh sau một chiếc xe buýt suốt ba ngày, trong lúc đó cô vài lần liều chết ra ngoài tìm kiếm thức ăn, mới giúp cả hai chống đỡ được cho tới khi bộ đội tới cứu.

May mắn tang thi sơ cấp thị giác, khứu giác, thính giác không linh mẫn, thân thể cũng vô cùng cứng nhắc, không thể chạy nhảy, gập chân, xoay người, khom người, leo lên được, nên bọn họ mới có thể mượn ưu thế địa hình mà sống sót. Bằng không, qua 2 ngày nữa, tang thi sơ cấp tiến hóa thành tang thi cấp 1, cả hai nhất định là chết không chỗ chôn.

Nhưng cô không để ý an nguy bản thân chạy đi cứu em trai, cuối cùng lại nhận được hồi báo thế nào? Cung Hương Di nhắm chặt mắt, che khuất con ngươi tối đen tràn ngập hận ý, không muốn hồi tưởng lại chuyện cũ.

Cô buông màn, chậm rãi tuần tra các nơi trong nhà, xem tất cả các thứ có thể dùng được đều cất vào không gian, nhanh chóng khóa cửa sổ, lấy ra vài khẩu súng, ngồi ở phòng khách xem TV, thái độ bình tĩnh làm người ta giận sôi gan, một chút cũng không nhìn ra cô một khắc trước đã tận mắt nhìn em mình đi vào chỗ chết.

Chuyện Cung Lê Hân ra khỏi nhà vốn là chuyện đã định từ trước, không liên quan tới mình ! Cô tự nói với chính mình.

Trong taxi, Cung Lê Hân hai tay trống trơn vội vàng tới trường học. Tuy rằng có nghe mấy người Cung Hương Di cùng Cung phụ nói chuyện, biết được chuyện tận thể, nhưng nội dung khúc sau cậu không nghe tiếp, tất nhiên không biết thời gian cụ thể bùng nổ tận thể mà Cung Hương Di đã tiên đoán.

Dựa vào việc Cung phụ gần đây vô cùng bận rộn cùng cảm xúc của Cung Hương Di ngày càng khẩn trương, cậu suy đoán tận thể sẽ xảy ra trong mấy ngày này. Vốn cũng không muốn ra khỏi nhà, nhưng bất đắc dĩ hiệu trưởng gọi tới, bảo cậu trả lại chìa khóa phòng thí nghiệm cao cấp, nói một nhóm bác sĩ phải làm nghiên cứu quan trọng, chìa khóa dự phòng phòng bị mất, muốn cậu nhanh chóng đến một chuyến.

Ngữ khí hiệu trưởng kinh sợ, trong đó còn có lo âu cùng khẩn cầu, đối với người từng nhiệt tình giúp đỡ mình, người thành thật, ăn oản rõ ràng như Cung Lê Hân tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Hướng hồ, đại học A nằm ở ngoại ô, từ Cung gia đến trường học, qua lại chỉ cần 1 giờ, cậu thăm nghĩ chính mình sẽ không xui xẻo tới mức chỉ ở đây 1 tiếng đã gặp tận thể chứ.

Nếu chính mình thật sự xui xẻo về tới nhà, vừa ra khỏi cửa liền gặp tang thi thì nên làm gì bây giờ ? Cung Lê Hân chớp mắt, đối với ý tưởng chột lóe này không chút để ý. Thật sự gặp tận thể, bằng công lực hiện tại của cậu, một đám tang thi vậy công cũng không làm gì được. Cậu ra khỏi nhà thế nào, thì khi về cũng vẫn như vậy.

Nửa giờ sau, taxi đến đại học A, Cung Lê Hân đưa chìa khóa cho hiệu trưởng, đang định gọi xe trở về, lại bị chủ nhiệm lớp bắt được. Hôm nay là kỳ thi cuối kỳ, làm người chính trực, dĩ nhiên chủ nhiệm lớp không cho phép bất cứ ai vắng.

“Lão đại chính là lão đại a, đến kỳ thi cuối kỳ dám không đến, còn để hiệu trưởng tự mình gọi tới.” Tiểu cá tử phía trước Cung Lê Hân quay đầu nhỏ giọng nịnh nọt. (tiểu cá tử : người có thân hình nhỏ con, thấp bé)

Cung Lê Hân thần nhiên liếc hán một cái, không nói gì. Đối với người chỉ biết nịnh bợ này, đòi trước cậu đã thấy nhiều, không thích để ý tới.

“Có thể cho tôi mượn một cây bút không?” Vuốt bài thi trên bàn, Cung Lê Hân hướng bạn học không xa nhẹ giọng hỏi, đôi mày thanh tú hơi nhíu, biểu tình có chút ngại ngùng.

Bị thầy giáo tóm được, đẩy ông ra tự ý bỏ đi, cậu tất nhiên sẽ không làm chuyện thất lễ như vậy, mà ngồi xuống hoàn thành bài thi. Nhưng vội vàng ra khỏi nhà, cậu không mang theo gì cả, muốn cậu làm bài cũng không thể.

Ngồi cùng bàn với Cung Lê Hân là một sinh viên thể dục, làn da ngăm đen, diện mạo thật thà chất phát, bởi vì gia đình nghèo khó, học phí cần phải lấy học bổng để chi trả, hoàn toàn bất đồng với Cung Lê Hân. Thấy cậu đã tới chậm, mà bút viết cũng không mang, hán theo phản xạ nhíu mày, trong mắt lóe qua tia phản cảm rồi biến mất.

“Cầm cái này đi, tôi vẫn còn.” Thiếu niên tâm địa tốt bụng, dù không có hảo cảm với Cung Lê Hân, vẫn cho cậu mượn.

“Cám ơn.” Cung Lê Hân mỉm cười, thấp giọng nói. Thiếu niên cũng không nhìn cậu, vui đầu giải đề.

Trong phòng học vang lên tiếng sột soạt do ma sát của bút trên giấy, sáng sớm mùa hè có vẻ đặc biệt yên tĩnh bình thản. Cung Lê Hân nhìn kỹ bài thi hóa học như Thiên Thư trong tay, hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, vẻ mặt buồn rầu. (*vô vai tiểu Hân* chta đều giống nhau ko thik Hóa ah~)

Cậu đang định đặt bút bắt đầu viết, đánh đại vài ký hiệu thì bầu trời bên ngoài bỗng dần tối, mặt trời đỏ rực như bị một quái thú vô danh cắn nuốt, hiện lên một lỗ thủng. Lỗ thủng càng lúc càng lớn, bóng tối cũng dần lan ra toàn thành phố, nhật thực—bắt đầu.

Trong phòng học có người sợ hãi hét chói tai, có người hưng phấn hô lên, thầy giáo thì nghiêm khắc quát lớn, hỗn loạn thành một đoàn.

Cùng lúc đó, quân đội tỉnh A cưỡng chế điều động radio cùng truyền thông, tuyên bố tin tức tận thể cho dân chúng, nghiêm túc cảnh cáo người dân đề phòng những người đột nhiên cuồng bạo, không được dễ bị thương, cũng nhanh chóng tìm một nơi ẩn nấp, chờ đợi quân cứu viện.

Đang buồn rầu vì bài thi Hóa, Cung Lê Hân nghe radio trong trường không ngừng phát tin, đôi mày thanh tú nhíu lại. Vừa ra khỏi nhà đã gặp tận thể, không lẽ mình thật sự mang mệnh hung ? Cậu mím môi, biểu tình nghiêm túc trầm nghĩ.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ánh mặt trời dần biến mất cuối chân trời, toàn bộ Địa Cầu bị bóng tối bao phủ. Đây không phải nhật thực bình thường, mặt trời hoàn toàn bị che khuất, ngay cả một vầng sáng màu vàng cam cũng không lưu lại, toàn cầu đều đồng thời chỉ thấy một cảnh tượng như vậy, tình huống này nhìn thế nào cũng thấy ảm đáu một cổ quỷ dị.

Nhưng mà, giờ phút này, mọi người đều đắm chìm trong hoặc là ngạc nhiên hoặc là khủng hoảng, một chút cũng không cảm nhận được khác thường.

Hơn mười phút sau, bóng tối vẫn duy trì như cũ, thậm chí càng lúc càng dày đặc, như một chất lỏng lưu động, quanh quẩn bốn phía, lẳng lặng chui vào lỗ chân lông mọi người không một tiếng động, làm tất cả đều cảm thấy ớn lạnh.

Phòng học hỗn loạn bất tri bất giác an tĩnh lại, âm thanh không ngừng phát ra trên radio cũng phảng phất như bị ai đó bóp chặt họng, trở nên đứt quãng, xiêu xiêu vẹo vẹo, cuối cùng im bật chỉ còn tiếng xẹt xẹt.

Cung Lê Hân im lặng ngồi tại chỗ, hai mắt ngưng tụ nội lực, đem tình cảnh trong phòng học toàn bộ thu hết vào mắt.

Bạn học cùng ban đại đa số đều ngồi yên, biểu tình đại ra, đồng tử khuếch tán, tròng mắt như bị nghiền nát, đục ngầu, tơ máu trải rộng. Rất nhanh sau đó, tròng đen dần lan sang tròng trắng, biến hốc mắt bọn họ trở nên đen kịt trống rỗng.

Đồng thời, làn da bọn họ cũng chuyển vàng, khô héo, héo rút, mạch máu màu tím cùng dây thần kinh đều lòi ra ngoài da, trông y như mấy con giun đang

bò lúc nhúc, hình tượng cực kỳ ghê tởm đáng sợ. Mặc cho ai thấy hình dáng lúc này của bọn họ, cũng không dám tin một giây trước họ vẫn còn là người.

Nhật thực vẫn tiếp tục diễn ra, biến hóa trên cơ thể những người này cũng tiếp tục tăng. Bởi vì ngũ cảm siêu tuyệt, Cung Lê Hân đã ả ả ngửi được mùi thối rữa trên người bọn họ.

Cậu biết, những người này đã chết, chết vô thanh vô tức, chết đến không kịp đề phòng chống cự, giờ phút này ngồi trong phòng học chỉ là những cỗ thi thể mà thôi. Ít phút nữa khi thật sự chấm dứt, biến dị triệt để hoàn thành, mấy thi thể này sẽ nhảy dựng lên, ăn tất cả người sống xung quanh chúng.

Trong phòng có vài người còn thanh tỉnh thấy chung quanh im lặng quỷ dị, nhớ lại nội dung trên radio, trong lòng cảm thấy bất an, biểu tình đều có chút kinh sợ.

“Tận thế đã tới rồi, ít phút nữa nhật thực chấm dứt, người ở đây phần lớn sẽ biến thành tang thi, các người nên thừa dịp còn thời gian mau rời đi đi.” Cung Lê Hân trong bóng đêm vẫn hành động tự nhiên, giờ phút này không chút trở ngại đi về phía cửa, quay đầu lại hạo tâm nhắc nhở.

“A, thực xin lỗi!” Thiếu niên ngồi bên phải cậu cũng không bị lây nhiễm, hiện tại đã đứng dậy, sờ soạn đi tới cửa, không ngờ đụng phải cạnh bàn, té xuống cạnh chân Cung Lê Hân, khuỷu tay đụng phải chân cậu.

Có nội lực hộ thể, Cung Lê Hân không cảm thấy chút đau đớn, trên người thiếu niên này lại không có sát khí, cậu cũng lười né tránh (囧). Ngược lại, thiếu niên bị té chỉ cảm thấy khuỷu tay như đánh vào miếng sắt, vô cùng đau nhức.

“Không có gì, các người mau rời đi đi.” Thử mở đèn phòng học, thấy không có phản ứng, Cung Lê Hân thân nhiên mở miệng, lại nhắc nhở.

Lời cậu nói phảng phất như đánh vỡ ma chú, những học sinh đang do dự lập tức đứng dậy, nương theo ánh sáng trên màn hình di động, nghiêng ngả lao đảo chạy như điên tới cửa phòng, không cần thận thoảng nhìn qua biến hóa của người xung quanh, sợ tới mức kêu la liên tục.

Cung Lê Hân né sang một bên, đợi tất cả mọi người chạy hết, cậu đem tất cả cửa sổ cùng cửa trước cửa sau đóng lại, lúc này mới điềm tĩnh tự nhiên, bộ pháp vững vàng đi tới cửa. Khi bị giam ở địa cung, Tiêu Lâm đã chế tạo ra nhóm Thi Khôi còn ghê tởm hơn tang thi mấy vạn lần, cậu sớm đã nhìn quen.

“Cung Lê Hân, sao cậu không mau chạy đi, còn đóng cửa làm gì?” Thiếu niên có da ngăm đen cũng chưa chạy xa, lúc Cung Lê Hân đóng tất cả cửa phòng học có tang thi lại, hấn từ ánh sáng mỏng manh của di động đã thấy được.

“Tang thi này còn trong giai đoạn tê cứng, khớp xương không thể gấp khúc, hành động vô cùng chậm chạp, khóa cửa sổ lại, chúng nó sẽ không ra được. Tuy rằng chỉ chặn được mấy chục, nhưng thiếu đi một vẫn là thiếu, sẽ có một ngày diệt sạch tang thi. Mặc kệ chúng ra ngoài, không biết sẽ có thêm bao nhiêu người chết trong tay chúng.” Cung Lê Hân vừa đi vừa chậm rãi giải thích, thái độ không hề có chút không kiên nhẫn. Nếu như không phải không đủ thời gian, cậu còn muốn đá hết đầu những tang thi đó xuống.

Tuy rằng không nhìn rõ biểu tình của Cung Lê Hân, nhưng nghe bộ pháp vững vàng, động tác không nhanh không chậm cùng thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo cũng đã thể hiện rõ vẻ ung dung bình tĩnh của cậu. Đối mặt với tận thế mà bộ dáng vẫn giữ vẻ dù núi Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mắt, mặt cũng không đổi sắc*, nhất định không phải người bình thường.

(*: Thái Sơn băng vu tiền nhi sắc bất biến 泰山崩於前而色不改 : chỉ sự điềm tĩnh trước gian khó, nguy hiểm)

Thiếu niên lẳng lặng đi theo sau Cung Lê Hân, nhìn bóng lưng đứng thẳng, bộ pháp không chút bối rối, tâm cũng dần bình tĩnh trở lại, mở miệng, “Tôi có thể cùng đi với cậu không? Trên đường có người đi cùng cũng an toàn hơn.”

Nghe đề xuất của thiếu niên, Cung Lê Hân không quay đầu nói, “Tùy cậu.” Người này khi này mới giúp cậu, cậu cũng không phiền để hấn đi cùng.

Dứt lời, chợt nhớ tới gì đó, cậu nghiêng đầu hỏi, “Cậu tên gì?”

“Tôi tên Vương Thao, Vương trong đế vương, Thao trong thao quang dưỡng hối*.” Cung Lê Hân bình thường cũng rất ít tiếp xúc với bạn học trong lớp, thậm chí tên đám “người hầu” cũng không nhớ hết, Vương Thao biết rõ điều này, vội vàng tự giới thiệu, trong lòng không hề có cảm giác bị nhục mạ. (* : giấu tài, giấu nghề)

Hắn lúc này đã bị một loạt cử chỉ điềm tĩnh, tự nhiên của cậu trấn trụ, đi theo Cung Lê Hân, hấn có cảm giác vô cùng yên ổn, hình tượng của đối phương trong lòng hấn nháy mắt cao lên, trong lòng không hề có chút tính toán so đo.

“Ân.” Cung Lê Hân trầm giọng đáp, không nói gì thêm, một thân một mình đi về phía trước, không có đèn chiếu sáng nhưng một bậc thang cũng chưa hề bước sai, một cục đá nhỏ cũng có thể tránh đi.

Vương Thao vốn là người can đảm can trọng, giỏi về suy xét, cũng giỏi về quan sát người khác, hấn dựa vào đèn trên di động mà còn bị té mấy lần, không khỏi vì thị lực của Cung Lê Hân mà âm thầm kinh hãi, đương nhiên hình tượng của cậu trong lòng hấn lại tăng thêm vài phần.

Hai người một trước một sau im lặng đi, bước chân không hề nao núng, ngày càng xa tiếng hét chói tai cùng tiếng bước chân nghiêng ngả lao đảo chạy như điên phía sau.

Vương Thao nhắm mắt theo đuôi Cung Lê Hân, lần đầu tiên thống hận diện tích rộng lớn của khu vườn đại học A, thế nhưng từ phòng học đi tới cổng mất tận hai mươi phút. Lộ trình đã đi được một nửa, sắc trời dần dần sáng hơn, ánh mặt trời lại chiếu sáng toàn bộ Địa Cầu, nhưng không phải mang lại ánh sáng, mà là cực hạn hắc ám.

Trong dãy phòng học phía xa, tiếng kêu sợ hãi đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên, liên miên không ngừng, trong đó có cả tiếng kêu cứu hỗn loạn thể lương cùng tiếng rống của dã thú, từ xa nghe thôi cũng tưởng tượng được tình cảnh đáng sợ huyết tinh đến mức nào.

Vương Thao cả người rét run, run rẩy không ngừng, vội vàng bước nhanh sánh vai đi cùng Cung Lê Hân, nghiêng đầu nhìn biểu tình của cậu, thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như ngọc của đối phương không có nửa phần hoảng sợ hay bối rối, chỉ có kiên định cùng lạnh nhạt.

Thân thể run rẩy của Vương Thao bỗng ngừng run rẩy, bình tĩnh trở lại, gắt gao đi cạnh Cung Lê Hân, không dám cách xa nửa bước.

“Có tang thi đến gần thì công kích đầu bọn chúng. Chăm lấy.” Đi tới một góc dãy lầu, vành tai Cung Lê Hân khẽ nhúc nhích, tay không đập vỡ cửa thủy tinh của tủ phòng chữa cháy, lấy cây rìu vứt cho Vương Thao.

“Cám ơn.” Vương Thao lập tức tiếp được, nhìn về phía Cung Lê Hân, lo lắng mở miệng, “Vậy cậu thì sao ? Hay cậu cầm cây rìu này đi, tôi là vận động viên bóng rổ, thể trạng khỏe hơn cậu, khả năng đánh cũng tốt hơn.” Vừa nói hắn vừa đưa cây rìu chữa cháy lại, hai mắt nhìn về phía bàn tay trắng nõn không có chút thương tổn của cậu đảo quanh.

“Cậu cầm đi, tôi dùng cái này là được.” Cung Lê Hân lắc đầu cự tuyệt, đi tới bồn hoa cạnh dãy lầu, trong tay cầm một cành cây.

Vương Thao trừng mắt nhìn cành cây mềm mại trong tay cậu, vẻ mặt bất khả tư nghị, đang muốn há mồm phản đối thì sáu tang thi nam mình trần mặc quần đùi đã đi qua ngã rẽ dãy lầu đi tới chỗ bọn họ, cứng ngắc đánh tới, hai hốc mắt tuy tối như mực nhưng vẫn có thể cảm nhận được khát vọng cắn nuốt huyết nhục vô tận từ chúng nó.

Những người này rõ ràng là đàn anh ở đại học, phỏng chừng thi xong chưa về nhà, ngủ nướng trong phòng học, cũng không ngờ mình sẽ biến thành tang thi. May là đầu tháng 7 trường đại học đều nghỉ, những người còn lại thì trong phòng học trung học thi cuối kỳ, biến thành tang thi thân thể cứng ngắc, hành động chậm chạp, trong một hồi không thể ra được, nhưng không thể kéo dài. Tang thi du dương trong vườn trường cơ bản là các đàn anh đàn chị trong đại học, số người ít, lực công kích có hạn.

Vương Thao siết chặt cây rìu trong tay, tiến lên hai bước che trước người Cung Lê Hân. Đứng cùng Vương Thao làn da ngăm đen, thể trạng cường tráng, bộ dáng trắng trẻo mềm mại của Cung Lê Hân vừa thấy đã khiến người nghĩ đây là một thiếu gia yếu đuối. Kết bạn đi cùng Cung Lê Hân, Vương Thao hắn chỉ muốn an tâm, cũng không trông cậy đối phương có thể giúp mình, thời điểm mấu chốt còn muốn bảo vệ tốt đối phương. (bảo tiêu #1 của tiểu Hân đã hiện hình (— — —))

Hắn cắn chặt hàm, vung rìu bổ về phía tang thi, rìu găm vào bả vai đối phương, máu máu đỏ sẫm văng tung tóe, tỏa ra mùi hôi thối nồng đậm. Tang thi kia phát ra tiếng găm nhẹ, đối với trọng thương trên vai không chút để ý, vuron tay định cào mặt Vương Thao.

Khi rìu bổ vào da thịt tang thi, mặt Vương Thao đã trắng bệch, tay cầm cán rìu có chút nhũn ra. Hắn nghiêng mặt tránh đi máu phun tới, nhưng mùi tanh hôi ngay chớp mũi lại kích thích thần kinh, khiến dạ dày cuộn lên làm hắn muốn ói.

Tưởng tượng thì dễ, làm thật thì không dễ chút nào, đặc biệt là giết người.

Mắt thấy tang thi sắp bắt được da mặt Vương Thao, Cung Lê Hân một cước bay tới, đem nó đá văng. Tang thi kia bay ngược lại mấy trượng, lúc rơi xuống thì tiếng xương cốt vỡ vụn đều vang lên, ngoại trừ đầu và xương cổ còn có thể đứng đưa, thì nó đã xụi lơ, trở thành một đồng thịt thối đúng nghĩa.

“Đầu là nhược điểm của chúng nó, công kích vào đầu.” Cung Lê Hân vừa chậm rãi nói, người đã lướt qua Vương Thao đang ngốc lăng, mặt khác khi ngũ chỉ (năm ngón tay) của tang thi vuron tới, cành cây mềm mại liên rung động, đánh thẳng vào đầu đối phương.

Cành cây nhìn như muốn gãy trong tay Cung Lê Hân tràn đầy nội lực, trở thành thứ vũ khí cứng nhất thiên hạ, đánh vào đầu tang thi, tang thi lập tức ngã xuống đất, trên sọ hiện ra một vết rạn sâu, óc não hồng hồng trắng trắng bắn tung tóe, muốn chết lại cũng không được. Chỉ ngăn ngừ vài giây, sáu gã tang thi đều chết trong tay Cung Lê Hân gầy yếu.

Một cước liền đá bay nam nhân cả trăm cân, xương cốt toàn thân vỡ vụn, sức mạnh này lớn cỡ nào a? Vương Thao vừa từ trong kinh ngạc hồi thần, thấy Cung Lê Hân dùng một cành cây đại sát tứ phía, mắt lại choáng váng.

Trên thực tế, Cung Lê Hân không cần bất cứ vũ khí gì, chỉ cần một đạo chuông phong cũng có thể làm tang thi kia biến thành tro bụi. Nhưng thể chất đặc biệt của cậu từ nhỏ đã bị Tiêu Lâm nhìn trúng, chịu rất nhiều tra tấn, tự nhiên liền biết bất đồng với người khác cũng không phải chuyện tốt. Cho nên, cậu khắc chế công lực chính mình, không để mình gây chú ý quá mức. Có lẽ, đợi đến khi Cung Hương Di tiên đoán sẽ xuất hiện nhóm dị năng cường giả, cậu không cần phải tiếp tục kiềm chế nữa.

Thế nhưng nội lực của Cung Lê Hân vô cùng cường đại cũng cực kỳ bá đạo, cái ‘khắc chế’ của cậu với người khác mà nói cũng đủ để người ta kinh thế hãi tục*. (* : việc đi ngược lại quy tắc, khiến cho mọi người đều phải kinh hãi)

Vương Thao nhìn thiếu niên tiêu sái vứt đi cành cây, thần nhiên nói ‘Đi thôi’, sùng bái trong lòng liền cuộn cuộn dạt dào như nước sông, cao như núi Thái Sơn không hề có điểm dừng lại.

Đến tận thể cũng đã đến, xuất hiện một cao thủ tuyệt thế cũng chẳng còn là chuyện kỳ quái. Trong mắt Vương Thao, Cung Lê Hân chính là một cao thủ thâm tàng bất lộ, có thể lấy một cành cây mềm mại biến thành vũ khí đánh vỡ được sọ đầu cứng rắn của con người, chiêu thức sắc bén như vậy tràn ngập phong phạm của một cao thủ.

Hắn nắm chặt cây rìu dính đầy máu trong tay, nhanh chóng đuổi kịp bộ pháp Cung Lê Hân, lướt qua cành cây kia còn cố ý dùng chân nghiền hai cái, xác định đây là một cành cây bình thường không thể bình thường hơn, sùng bái cuồng nhiệt trong mắt cơ hồ muốn tràn cả ra hốc mắt.

Đi cùng Cung Lê Hân, không thể nghỉ ngơi chính là quyết định sáng suốt nhất đời hắn !

*****

Hồ hồ bắt đầu hành trình tung hoành của tiểu thiếu chủ và lần lượt gặp gỡ nhóm ‘bảo tiêu’ của em ý nà, chương này cũng gặp anh công đáng thương nhất trong truyện luôn nga! *chăm chăm nước mắt*

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoành Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Hai người lập tức đi thẳng về phía cổng, trên đường đi liên tục giết thêm vài tên tang thi. Một cước của Cung Lê Hân có thể phé đi một tên, tang thi bị cậu đá bay tuy không chết được, nhưng cả người trừ cái đầu còn nguyên thì những bộ phận khác đều vỡ nát, nằm xụi lơ trên đất, tình trạng so với khi chết càng thêm không thể chịu nổi.

Có Cung Lê Hân vô cùng cường hãn mở đường, Vương Thao như uống phải thuốc an thần, cầm rìu đi theo phía sau, đối với cá lọt lưới một phát bỏ xuống, chuyên tiếp đón ót bọ chúng.

Cái mày giết không phải người, chỉ là một đồng thịt thối thôi ! Trong lòng hắn không ngừng lặp lại lời Cung Lê Hân, động tác bỏ chém ngày càng thuần thục, ngày càng hung mãnh.

Đội hai người đi được tới cổng, Vương Thao cơ hồ đã thành huyết nhân (ý nói người anh ý đầy máu ấy :D), đứng cùng một chỗ với Cung Lê Hân vốn thích sạch sẽ khoan khoái, có vẻ đặc biệt chật vật.

“Bây giờ chúng ta đi đâu ?” Xử lý xong bảo vệ cổng đã biến thành tang thi, trốn vào phòng bảo vệ, Vương Thao thấp giọng hỏi.

“Tôi muốn về nhà, papa sẽ cho người tới đó đón tôi.” Thanh âm Cung Lê Hân bình thản, biểu tình cực kỳ kiên định.

Vương Thao buồn mi, thần sắc âm trầm, giọng khàn khàn, “Tôi cũng muốn về nhà, nhưng nhà lại ở khu trung tâm, phỏng chừng nơi đó đã sớm biến thành thi son thi hải*, cha mẹ tôi còn sống hay không cũng không biết.” (* : núi thi biển thi, ý nói tang thi đâu cũng có)

Ngoại ô người thừa thốt còn hỗn loạn như thế, càng không cần phải nói tới khu trung tâm tập trung 90% dân số. Chỗ đó bây giờ biến thành dạng gì, Vương Thao hoàn toàn không dám tưởng tượng.

“VẬY cậu tạm thời theo tôi về nhà đi. Khi papa tôi đưa quân vào cứu viện thì cậu có thể đi theo. Chứ hiện tại, bằng thể đơn lực bạc* của cậu, xông vào khu trung tâm cũng không được, càng không cần bàn tới phải mang thêm hai lão nhân.” Cung Lê Hân trầm ngâm một lát, vỗ vai Vương Thao nói. (* : [势单力薄] : một mình lực yếu)

Vẫn còn là đứa trẻ khi bị Tiêu Lâm bắt đi khỏi cha mẹ, sống mười sáu năm, chưa một ngày được hưởng thụ phụ tử mẫu ái, Cung Lê Hân có thể hiểu Vương Thao quyến luyến song thân như thế nào.

“Àn, cảm ơn.” Vương Thao lau đi nước mắt nơi khóe mắt, cảm kích hướng Cung Lê Hân gật đầu. Không nghĩ tới Cung Lê Hân nhìn qua thì lạnh lùng, thực tế lại cực kỳ đơn thuần thiện lương, là người dễ ở chung như thế. Có thể đi cùng cậu, Vương Thao cảm thấy mình thật sự rất may mắn.

Hai người từ lưới chống trộm nhìn ra ngoài, ở cổng thỉnh thoảng có xe chạy nhanh qua, cùng tiếng chủ xe kêu khóc gào thét chói tai, còn có tang thi tập tễnh đi theo bám riết không tha phía sau, vung lợi trảo khô gãy, găm rỗng, tình cảnh hỗn loạn không chịu được. (lợi trảo : móng tay sắc bén)

“Bây giờ đi ra ngoài khẳng định không được, tang thi nhiều lắm” Vương Thao nuốt nuốt nước miếng, gian nan mở miệng, sau đó nhìn về phía Cung Lê Hân, mắt mong chờ hỏi, “Cậu có xe không ?”

“Không có.” Cung Lê Hân nhú mày nhìn hỗn loạn trên đường, thấp giọng đáp.

Không có phương tiện thay việc đi bộ, cậu còn có khinh công, dễ dàng rời khỏi nơi này. Nhưng đáng tiếc là cậu từ nhỏ bị địa cung giam cầm, trong đầu không có khái niệm đông tây nam bắc, ở đây lại toàn tòa nhà chọc trời sừng sững, nhìn không có chỗ nào khác nhau, không có người chỉ đường, cậu ra

khỏi nhà chắc chắn không thể tìm được đường về.

Nói ngắn gọn, Cung Lê Hân chính là một tên mù đường, hoàn toàn mù đường.

Mây càng lúc càng nhúu chặt, Cung Lê Hân nghiêng đầu nhìn lại Vương Thao, nghĩ sẽ dùng khinh công mang Vương Thao rời đi, để hắn thay cậu nhìn đường.

Vương Thao không chú ý tới ánh mắt đánh giá của Cung Lê Hân, nhìn nhanh tới phía chiếc xe thể thao Ferrari màu hồng, biểu tình uể oải lập tức chuyển thành hưng phấn. “Chúng ta có thể đi nhờ xe người khác, cậu chờ, tôi đi đón xe.” Dứt lời, hắn liền lao ra khỏi phòng bảo vệ, đứng ở cổng trường liều mạng phát tay.

Không đề phòng có người đột nhiên lao ra giữa đường, đầu xe lách qua, hướng bên cạnh tránh đi, bánh xe ma sát với mặt đường, phát ra âm thanh ken két chói tai, tốc độ ô tô mặc dù có giảm bớt nhưng không hề có ý dừng xe.

“Chờ một chút, đây là con trai Cung thủ trưởng, mang theo cậu ta, đảm bảo quân đội sẽ cho người tới đưa các người an toàn rời khỏi đây.” Vương Thao can trọng, lập tức hướng về phía chiếc Ferrari hét to.

Nhưng đối phương không chút nào để ý tới, một mạch chạy đi, biến mất tại góc ngã tư. Về mặt Vương Thao uể oải, suy sụp gục bả vai xuống. Cung Lê Hân vỗ vỗ bả vai rộng lớn của hắn an ủi, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ. Không có xe, cũng như khiêng cái người cao lớn này rời đi, đối với cậu mà nói không vất vả chút nào.

“Đi thôi, tôi có cách mang cậu rời đi.” Cung Lê Hân nghiêng đầu nhìn Vương Thao, ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

“Àn.” Không hề nghi ngờ, Vương Thao lập tức tin lời Cung Lê Hân, bả vai gục xuống lập tức vuron lên, thần sắc suy sụp cùng uể oải cũng bị đánh tan.

Hai người đang muốn cất bước rời đi, góc đường bỗng vang lên tiếng động cơ gầm rú, chiếc Ferrari màu hồng kia thể nhưng lại xuất hiện, nhanh chóng chạy về phía hai người, cửa kính xe mở ra, một âm thanh bằng lãnh đầy nam tính vang lên, “Trong hai người ai là con trai Cung Viễn Hằng?”

Cung Lê Hân cùng Vương Thao cúi người nhìn vào trong xe.

Trong xe có 3 người, đều là nam. Một người mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc thời trang, tuy rằng diện mạo anh tuấn, nhưng mặt mày lại đầy kiêu căng, vừa nhìn là biết thiếu gia nhà giàu cao cao tại thượng. Hai người còn lại bộ dáng cỡ hai tám hai chín tuổi, thể trạng đều cường tráng, một thân tây trang màu đen phẳng phiu. Một người ở phía trước lái xe, một người ở phía sau che chở cậu thiếu gia kia, về mặt đề phòng, rõ ràng là bảo tiêu của hắn.

Câu hỏi là từ người lái xe kia. Khuôn mặt hắn tuấn tú cứng nhắc, có một vết sẹo từ trán bên trái, khó khăn tránh đi mắt trái, kéo dài xuống thái dương, khiến cho gương mặt vốn lãnh ngạnh của hắn càng thêm vô tình. Cặp lông mày thẳng xéo cau lại, dưới đôi mày dày là đôi mắt tối đen thâm thúy khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mặc dù đã cực lực khắc chế, nhưng trên người hắn vẫn nhẹ nề tỏa ra lệ khí. Vương Thao bị khí thế của hắn trấn trụ, cuống quýt tránh đi ánh mắt của hắn.

So với ác ma Tiêu Lâm tàn nhẫn vô tình có thể khiến Cung Lê Hân cảm thấy sợ hãi, một thân uy thế của người này tất nhiên không mấy may ảnh hưởng đến cậu. Cậu tiến lên một bước, lễ phép mở miệng, “Cha tôi là Cung Viễn Hằng, xin hỏi các anh có thể chở chúng tôi một đoạn đường không?”

“Nhanh lên xe.” Từng từ xa nhìn thấy Cung Lê Hân một lần, lúc ấy cậu đang đứng cạnh Cung Viễn Hằng. Nam nhân nhanh chóng đánh giá, xác định không nhìn lầm liền lạnh giọng thúc giục.

“Cám ơn.” Không gian xe thể thao có hạn, đằng sau ngồi ba nam nhân liền hết chỗ, Cung Lê Hân vừa nói lời cảm ơn vừa tự nhiên mở cửa trước, ngồi xuống cạnh nam nhân kia, nghiêng đầu, khẽ cười với hắn.

Nụ cười thiếu niên tuy rằng thực nhạt, nhưng trong đó lại ẩn chứa chân thành cảm kích, nhất cử nhất động có lẽ có tiết, không có nửa điểm kinh hoàng rồi ren, cũng không bị khí thế khiến người ta sợ hãi của nam nhân làm dao động, so sánh cùng thiếu gia nhà giàu bị dọa lạnh run đằng sau, thật sự là khác một trời một vực.

Không hổ là đứa nhỏ xuất thân từ gia đình quân nhân, khí độ bất phàm. Sắc mặt nam nhân thoáng dịu đi, nhưng thấy làn da cậu trắng nõn cùng thân thể so với thiếu gia kia còn gầy yếu hơn, mày liền cau lại. Từ kính chiếu hậu nhìn đánh giá Vương Thao đi cùng cậu, thấy làn da hắn ngăm đen, thể trạng cường tráng, riu trong tay cùng quần áo trên người hắn đều dính đầy máu, rõ ràng đã giết qua không ít tang thi, biểu tình lúc này mới hơi thả lỏng. Ba người bảo hộ hai thiếu gia, miễn cưỡng coi như đủ đi. (hay một mình ai đó bảo hộ cả bọn nhỏ =v=)

Trong lòng cân nhắc, nam nhân lại mở miệng, thanh âm trầm thấp, “Các người muốn đi đâu?”

“Về nhà. Papa sẽ phái người tới đó đón tôi.” Cung Lê Hân nghiêng đầu nhìn thẳng nam nhân, thành thật nói.

Quay về trụ sở quân khu? Đầu não nam nhân nhanh chóng hoạt động. Tỉnh A đích thị là nơi quân đội đóng quân, tập hợp đủ loại binh chủng lực quân (bộ binh). Trụ sở nằm ở ngoại ô, cách đại học A không xa, diện tích rộng lớn, nhân viên cũng rất ít lui tới, phương tiện thiết bị phòng ngự vô cùng nghiêm mật chặt chẽ, là địa phương thập phần an toàn.

Hơn nữa, trong trụ sở quân khu còn có một thông đạo đặc biệt, đi thẳng tới đại doanh đóng quân, chuyên dùng để vận chuyển xe thiết giáp cùng xe tăng,

nếu quân đội phái binh tới ngoại ô cứu viện, nhất định sẽ đi tới đây, đến Cung gia khẳng định sẽ được cứu viện đầu tiên. Cung Viễn Hàng tuổi cao vất vả lắm mới có con, chắc chắn không để mặc không quan tâm.

Đi Cung gia ! Nam nhân lập tức đưa ra kết luận, nhìn lướt qua Cung Lê Hân, trầm giọng nói, “Bọn tôi sẽ đưa cậu về nhà an toàn, đến lúc đó hy vọng Cung thủ trưởng có qua có lại, phái người hộ tống bọn tôi trở về thủ đô.”

“Cái này tôi không biết, các anh gặp ông ấy có thể tự mình nói.” Cung Lê Hân nghiêng đầu, chậm rãi giải thích, không vì vội vã muốn về nhà mà đồng ý có lệ.

Nam nhân nghe vậy nhìn biểu tình thần nhiên của thiếu niên liếc mắt một cái, đối cậu lại thêm vài phần hảo cảm, ngữ khí nói chuyện cũng không cứng rắn lạnh lùng như trước, “Được, tôi sẽ tự nói chuyện với ông ấy.”

“Cung Viễn Hàng dám không hộ tống ta sao ! Hân có biết papa ta là ai ? Nghe tới Lục Chấn Hiên chưa? Là người đứng đầu hắc đạo C quốc, ngay cả Tổng gia cũng phải nhượng papa ta ba phần mặt mũi!” Thiếu niên ngồi ở phía sau chậm rãi phục hồi tinh thần, nghe hai người nói chuyện, liền hùng hổ mở miệng, thái độ vô cùng ngang ngược.

“Lục Vân, muốn sống trở về gặp cha người thì cảm miệng cho ta !” Nam nhân đầu cũng không quay lại, lạnh giọng cảnh cáo, ngữ khí khó nén mất kiên nhẫn. Tận thế, mặc kệ thanh danh Lục gia lúc trước như thế nào, so với Cung Viễn Hàng có được cả một quân đội thì kém xa. Lục Vân nếu chọc giận thì từ Cung Viễn Hàng, đối với bọn họ mà nói không hề có lợi.

Hân vốn là lính đánh thuê lưỡi đao liếm máu, nếu như không phải thiếu Lục Chấn Hiên một mạng, hân tuyệt không hạ mình làm bảo tiêu cho tên Lục Vân kiêu căng bốc đồng này. Lại nói thêm, nếu không phải Lục Vân học xong còn muốn ở lại trường tán gái, bọn họ đã sớm trở lại thủ đô an toàn, căn bản không rơi vào hiểm cảnh lần này.

Nghĩ đến đây, biểu tình nam nhân càng thêm băng lãnh, môi hung hăng mằn thành một đường thẳng tắp, biểu lộ biểu tình nôn nóng của hân.

“Tôi chưa từng nghe qua cái tên Lục Chấn Hiên, người này cùng việc papa tôi đưa các người về nhà có liên quan sao?” Cung Lê Hân quay đầu, mặt đầy nghi hoặc hỏi.

“Người...” Lục Vân chỉ vào Cung Lê Hân, cứng họng nửa ngày không nói nên lời. Bảo tiêu cùng Vương Thao cạnh cậu ta đều đồng thời cúi đầu, cố nén cười.

Nam nhân lái xe quay đầu, cẩn thận đánh giá biểu tình thiếu niên, thấy thần sắc ngây thơ vô số tội của cậu không giống giả vờ, hiển nhiên không hiểu mình đang cùng Lục Vân “chiến đấu” cho cha mình*. Trên đời vẫn còn có đứa nhỏ đơn thuần thế này sao, thật sự hiếm thấy. Tâm tình nôn nóng của nam nhân dần bình tĩnh lại, đôi môi lạnh lùng không dấu vết giờ lên(nhếch mép cười).

(* : chữ gốc là 拼爹, nghĩa là xem cha ai quan cao hơn/ độ sức bằng chức vị của ông cha, nhưng mà nếu ghi ra hết thì dài dòng lắm nên đành chú thích bên cạnh vậy)

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Năm người chạy về phía khu dành cho gia đình quân nhân, dọc đường gặp không ít xe gặp nạn, vài ngã tư đều bị chắn, căn bản không qua được.

Biểu tình nam nhân trầm ổn, mỗi khi gặp phải đường bị chặn thì lập tức quay đầu, đi theo đường vòng. Nhưng liên tục vài lần sửa lộ tuyến, khoảng cách tới khu gia đình quân nhân ngày càng xa, mi nhãn sắc bén của nam nhân cũng lộ ra vài tia lo âu.

Mất hân nhìn phía trước, định thần lại, bắt đầu nói chuyện cùng Cung Lê Hân.

“Trước khi xảy ra tận thế, trên truyền thông quân đội có phát tin cảnh cáo, cha cậu đã sớm biết chuyện tận thế, hân đã có chuẩn bị đi?” Hân không quan tâm làm thế nào Cung Viễn Hàng biết chuyện, hân chỉ quan tâm Cung Viễn Hàng có cách ứng phó hay không. Huống hồ, nếu có hỏi, thiếu niên cũng không hân sẽ nói.

“Ân, papa đã sớm biết, đã chuẩn bị một năm nay. Anh yên tâm, papa tôi nhất định sẽ tới cứu người, ông chắc chắn không bỏ mặc dân chúng.” Biểu tình

Cung Lê Hân kiên định, đối với cha vô cùng tín nhiệm.

Nam nhân gật đầu, không nói gì thêm. Tên bảo tiêu kia ở phía sau lại không nhìn được, lòng đầy căm phẫn mở miệng, “Nếu ông ta một năm trước đã biết, tại sao không công bố tin tức cho người dân sớm chuẩn bị?”

Thiếu gia nhà giàu kia cũng lộ ra thần sắc phẫn uất, chỉ có Vương Thao không nói một lời, ngồi im lặng. Cung Lê Hân là thần tượng của hắn, hắn tuyệt không chỉ trích cha thần tượng a.

“Nói ra các người sẽ tin sao? Những người này sẽ không biến thành tang thi sao?” Cung Lê Hân chỉ chỉ đám tang thi chằng chịt ngoài cửa xe, đôi mày thanh tú khẽ nhíu.

Tận thế, lời nói vô căn cứ như thế, ai sẽ tin? Nhờ papa chuẩn bị không tốt, có thể còn bị “Hoàng đế” nơi này gắn tội danh mê hoặc dân chúng, sau đó tịch thu tài sản, cả nhà trăm kẻ có tội! Cung Lê Hân đối với pháp luật hiện đại không biết gì cả ngẫm suy đoán.

Nói đúng, lời nói hoang đường thế này ai tin được? Nếu một năm trước có người nói với mình như thế, chính mình chắc chắn sẽ mắng hắn một câu “Đồ thần kinh”! Hơn nữa, nếu công bố ra ngoài, Cung thủ trưởng nhất định sẽ bị cấp trên gắn tội danh gây nhiễu loạn trật tự xã hội, chức vụ cũng sẽ bị lấy mất. Cung gia gặp chuyện, những người ngoài kia vẫn sẽ biến thành tang thi, quân đội không được phòng bị trước, tự lo còn chưa xong, còn có thể tuyên bố thông cáo nói sẽ tới cứu viện sao?

Tên bảo tiêu kia nghĩ thông suốt, giận dữ trên mặt rút đi, gãi gãi đầu, ngượng ngùng không mở miệng. Lục Vân héch mếu, hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không oán giận nữa. Đầu đã là thanh niên mười bảy mười tám tuổi, đạo lý cơ bản hắn vẫn biết, đây là thiên tai, không phải chuyện chỉ dựa vào một hai người là có thể giải quyết.

Nam nhân quay mặt, nhìn về phía thiếu niên mày đang nhíu chặt lo lắng cho cha mình, đường cong lãnh ngạnh trên mặt một lần nữa lại giãn ra. Đứa nhỏ đơn thuần như vậy, hắn bình sinh hiếm khi thấy, đối với cậu, một chút cứng rắn hắn cũng không làm được.

“Nếu cha cậu đã sớm biết, cậu còn đến trường làm gì? Ở nhà chờ ông ấy không phải tốt hơn sao?” Thanh âm nam nhân lúc này đã không còn băng lãnh như trước, hơi lộ chút quan tâm.

“Cái này nguyên nhân có chút phức tạp, nói ra dài lắm. Tóm lại, là do tôi bất cẩn thôi.” Nghĩ đến Cung Hương Di giấu diếm cùng bản thân lỗ mãng, đôi mắt trong trẻo của Cung Lê Hân liền trầm xuống, ngữ khí vô lực, đầu gục xuống, lộ ra vầng cổ tuyết trắng, trông càng có vẻ đáng thương.

Nam nhân cũng không truy vấn, cứng nhắc an ủi, “Yên tâm, tôi sẽ đưa cậu trở về an toàn.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rưng rờ sinh huy của cậu bị bao phủ một tầng hắc ám, bộ dáng ỉu xiu, không hiểu sao hắn lại cảm thấy phiền lòng.

“Cảm ơn!” Tuy rằng không cần người khác bảo hộ, nhưng lời nói chân thành cùng quan tâm của nam nhân, Cung Lê Hân vẫn cảm nhận được, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hướng nam nhân nhẹ cười, đôi miều đồng hồ hơi cong, xúc tỉnh thần lại.

“Không có gì.” Khóe miệng nam nhân cứng nhắc gợn lên, lâu rồi không cười, rõ ràng có chút không quen. So với ở cùng Lục Vân đại thiếu gia tùy ý làm bậy, kiểu căng lại bốc đồng, đối mặt với thiếu niên nhu thuận hiểu chuyện thế này, hắn có chút khó ứng phó, nhưng trong lòng lại cực kỳ thoải mái.

“Đúng rồi, còn chưa biết mọi người tên gì. Tôi tên Vương Thao, cậu ấy là Cung Lê Hân.” Lại đi một đoạn đường, trong xe vẫn trầm mặc, không khí có chút áp lực, Vương Thao rốt cục không nhìn được mở miệng.

“Hạ Cẩn.” Nam nhân trả lời ngắn gọn. “Tôi là Ngô Minh, Ngô trong Chu Ngô Trịnh Vương(1), Minh trong minh thiên(2).” Tên bảo tiêu còn lại có ý giải thích một chút. Không còn cách nào, tên của hắn phát âm ra mang hàm ý khác a.

(1) Các họ chính của Trung Quốc.

(2) Minh thiên/minh nhật 明天 : ngày mai/trong lai.

“Tôi tên Lục Vân. Các người có thể gọi tôi Lục thiếu.” Lục Vân ngẩng đầu, biểu tình hạ mình lại cao quý.

“Ngạ.” Đối với bộ dáng héch mếu của Lục Vân không nói gì, càng không để ý tới tôn xưng của hắn, Vương Thao cảm giác có chút nhàm chán, ậm ừ có lệ một tiếng liền chủ động cầm miệng.

Trong xe lại lâm vào trầm mặc, đường chính rộng lớn trước mắt cũng dần dần bị kẹt, con đường phía trước lộ ra một dãy xe đầu đuôi chồng lên nhau, kéo dài không thấy điểm cuối. Hai bên con đường chật ních tang thi đi lại tập tễnh, thông thả, cứng nhắc bao vây người trong xe.

Xe cộ chi chít, dồn thành một đoàn, ngay cả một khe hở để mở cửa cũng không có. Chiếc xe dừng tại ven đường bị nhóm tang thi bao vây, bên trong cửa kính đóng chặt không ngừng phát ra tiếng hét chói tai, khiến đám tang thi càng thêm kích động, móng vuốt khô gầy không ngừng đập vào thủy tinh, muốn đem mấy người bên trong tiễn về thế giới bên kia. Giữa dòng xe cộ trung tâm, một chủ xe thấy nhóm tang thi chưa tới, vội vàng mở cửa nóc xe, đập lên từng đầu xe định chạy trốn. Nhưng tiếng bước chân hoảng loạn nặng nề vang lên lại kéo một bầy tang thi đuổi theo.

Ngã tư đường trống trải sạch sẽ ngày thường bây giờ tùy ý có thể thấy được từng khối máu cùng mấy cỗ thi thể nội tạng hoặc bị găm cán hoặc bị vét sạch. Thậm chí không thiếu các cơ quan nội tạng cùng ruột già bị vứt đầy trên mặt kính các cửa hàng ven đường hoặc lơ lửng giắt trên mấy ngọn đèn hai bên đường.

Tình cảnh này... đại khái chỉ có thể dùng từ “Địa ngục trần gian” để hình dung.

Sắc mặt Lục Vân vừa khôi phục lại bình thường lập tức trắng bệch, hai hàm va vào nhau, phát ra âm thanh cộp cộp, hiển nhiên là đã sợ tới mức run cầm cập. Ngay cả Hạ Cẩn cùng Ngô Minh vốn nhìn quen sinh tử, sắc mặt cũng không khỏi trở nên ngưng trọng.

Vương Thao theo phản xạ nhích tới gần chỗ Cung Lê Hân, cứ như càng tới gần cậu thì càng an toàn vậy. Ngoại ô dân số thừa thối, xe cộ không nhiều đã loạn thành như vậy thì khu trung tâm đã biến thành cái dạng gì? Người ở đó còn ai sống sót không? Vương Thao cảm thấy tuyệt vọng.

“Đường này cũng đi không được, chúng ta đổi đường.” Hạ Cẩn nhanh chóng quyết định quay đầu xe, không ngờ phía sau một chiếc Buick SUV chạy tới, làm bọn họ kẹt giữa dòng xe.

“Mẹ kiếp!” Hạ Cẩn rủa thầm, vội vàng kiểm tra tình huống phía thiếu niên, thấy cậu vẫy tay nói không bị gì, lúc này mới quay ra hỏi mấy người phía sau, “Các người có bị gì không?”

“Không có.” Ba người dồn thành một đoàn, vất vả ngồi dậy, sờ soạng cả người từ trên xuống dưới xong đáp lại.

Động cơ chiếc Buick SUV kia hình như bị hỏng, nổ máy vài lần cũng không được, trái lại tiếng nổ máy lại đưa tới một đám tang thi khác. Chủ xe hoảng loạn, liền mở cửa xe chạy như điên về phía ngược lại. Mùi thịt sống lập tức dẫn đi phần lớn tang thi nữa.

“Chỗ này không thể ở lâu, chúng ta cần tìm nơi khác tạm lánh đi.” Hạ Cẩn cời dây an toàn, thấp giọng nói. Hắn phát hiện tang thi đặc biệt miễn cảm với âm thanh.

“Chỗ đó thế nào?” Trên mặt Cung Lê Hân không có nửa điểm kinh hoàng, chỉ về phía tòa nhà xây dở ở một góc ngã tư đường hỏi.

Tòa nhà kia có hơn mười tầng, không biết vì nguyên nhân gì mà đình công, nhưng phía dưới có rất nhiều vật liệu xây dựng, có cả mấy ống tuýp có giá trị. Để tránh cho ống tuýp bị trộm, xung quanh tòa nhà có một tường vây cao ba thước, còn có cửa sắt tương đối rắn chắc, dùng một cái khóa thô to khóa lại.

Bức tường cao ba thước cùng cửa sắt không cao lắm nhưng đủ để ngăn cản tang thi còn trong giai đoạn tê cứng. Hạ Cẩn cho Cung Lê Hân một cái nhìn tán thưởng, gật đầu nói. “Chỗ đó không tồi, liền tới đó vậy.”

“Các người điên sao? Hai bên lề đường chật ních tang thi, ở giữa thì bị nhiều xe ngăn cản, chúng ta làm sao đi tới đó?” Thanh âm Lục Vân the thé, tràn ngập hoảng sợ.

“Chạy trên nóc xe.” Cung Lê Hân chỉ vào mấy nóc xe chồng chất cơ hồ tạo thành một con đường, chậm rãi nói.

“Quyết định như thế đi!” Hạ Cẩn dứt khoát quyết định, ánh mắt nhìn về phía Cung Lê Hân có thêm vài phần tán thưởng. Đứa nhỏ này tuy tính tình đơn thuần nhưng không hề nhát gan yếu đuối, làm cho hắn càng ngày càng yêu thích.

“Vạn nhất ngã xuống thì sao? Anh không thấy sao? Mấy chủ xe trong dòng xe đó đều bị biến thành tang thi, bị chúng trao một cái chúng ta sẽ không còn mạng!” Lục Vân gắt gao bám vào người Ngô Minh, nói thế nào cũng không muốn xuống xe.

“Cậu bây giờ là muốn cá cược một lần hay là muốn ở trong xe chờ bọn chúng tới ăn?” Thanh âm Hạ Cẩn đầy băng lãnh cùng mắt kiên nhẫn, chỉ vào tang thi gần cửa xe hỏi.

“Cậu ta không đi thì thôi, chúng ta đi mau.” Vương Thao mở cửa xe, lười để ý tới Lục thiếu gia kiêu căng nhất gan.

“Lục thiếu, để tôi cõng cậu, không có gì đâu.” Ngô Minh khác Hạ Cẩn, hắn là chân chính bán mạng cho cha Lục Vân Lục Chấn Hiên, vội vàng mở miệng an ủi, vừa nói vừa kéo Lục Vân ra khỏi xe, đặt cậu ta lên lưng.

Lục Vân thấy tang thi ngày càng tới gần, cũng không dám nhiều lời, vội vàng ôm cổ Ngô Minh, hạ giọng thúc giục, “Còn không mau chạy?!”

“Muốn tôi cõng cậu không?” Thấy Ngô Minh cõng Lục Vân, vững vàng bước lên nóc xe, Hạ Cẩn nhìn Cung Lê Hân trắng trắng mềm mềm, người gầy teo, chủ động hỏi.

“Không cần, tôi có thể tự đi.” Cung Lê Hân phát tay, nhún mũi chân, cả người nhẹ nhàng nhảy lên, nhanh chóng lao về phía trước.

Bóng dáng thiếu niên chạy xa, uyển chuyển nhảy lên từng nóc xe như đi trên mặt đất bằng phẳng, tư thế đẹp vô cùng. Biểu tình Hạ Cẩn kinh ngạc, về mặt Vương Thao lại đầy sùng bái. Hai người cũng không chậm trễ, lập tức cất bước đuổi theo.

Hữu kinh vô hiểm(3) chạy tới phụ cận tòa nhà, bốn người lại phát hiện, trước bức tường chật ních tang thi, người người ngửa mặt lên trời tê rống, tiếng rống làm người ta Mao cốt từng nhiên(4) tràn ngập hương vị đói khát.

(3) Hữu kinh vô hiểm : gặp chuyện kinh sợ nhưng không có nguy hiểm

(4) Mao cốt từng nhiên : rụng rợn đến lông tóc dựng đứng, xương như nhũn ra.

“Sao lại thế này? Vừa nãy rõ ràng không nhiều tang thi như thế! Thế này sao vào được, Hạ ca, chúng ta làm gì đây?” Ngô Minh buông Lục Vân xuống,

chân như nhũn ra, thờ hồn hèn hoi.

“Trước trốn đi đã, xem xét tình hình rồi tính sau.” Hạ Cẩn nâng tay, bảo mọi người cúi xuống, trốn xuống gầm xe tránh đi đàn tang thi.

Ba người nghe vậy, đều tự tìm xe ẩn nấp. Hạ Cẩn kéo bà vai gầy yếu của Cung Lê Hân, bảo hộ cậu trong ngực, cùng trốn xuống gầm xe. Đứa nhỏ này tuy rằng thực dễ mọi người bớt lo nhưng là chính hắn không tự giác muốn đi chiếu cố, bảo hộ cậu. Loại cảm giác này, đối với Hạ Cẩn đã ở trong bóng tối nửa đời người mà nói, thật mới mẻ cũng thật trân quý.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Mấy người tránh dưới gầm xe, mắt nhìn thẳng về phía tòa nhà bị đàn tang thi vây quanh, không biết bên trong có gì làm bọn chúng hứng thú như vậy.

“Bên trong có người, hình như đang gặp rắc rối.” Cung Lê Hân kè sát tai Hạ Cẩn, nhỏ giọng nói.

Khí tức ấm áp thổi vào tai Hạ Cẩn, chớp mũi truyền tới hương vị đặc biệt như có như không trên người thiếu niên, Hạ Cẩn cảm thấy nửa mặt mình như tê dại, không được tự nhiên mím môi, dùng ánh mắt hỏi : Làm sao cậu biết ?

Cung Lê Hân chỉ chỉ vào lỗ tai mình, ý nói cậu nghe được.

Rất nhanh liền có đáp án. Chỉ nghe từ trong tòa nhà ầm ầm truyền tới tiếng thét chói tai, mang theo hoảng sợ cùng tuyệt vọng. Thực hiển nhiên, bên trong có người sống, cậu còn phát hiện động tĩnh này hấp dẫn phần lớn tang thi. Thính lực tang thi phi thường sắc bén, cơ hồ lập tức liền phát hiện.

Hạ Cẩn kinh ngạc nhìn Cung Lê Hân. Đứa nhỏ này thế nhưng có thính lực ngang ngửa tang thi ! Thực tế, hắn không biết rằng, thính lực của cậu dù tang thi có thính ngửa cũng thua kém.

Tiếng thét chói tai càng lúc càng tới gần, một nam nhân cả người dơ bẩn, quần áo tả tơi xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Hắn ta nghiêng ngả chạy tới cửa sắt, theo sát phía sau là một tang thi đồng dạng quần áo rách rưới. Thực rõ ràng, hai người này nguyên bản là mấy tên lang thang tránh trong tòa nhà này, trong đó có một người bị biến dị, người còn lại liền biến thành thức ăn của người kia.

Tên lang thang kia vốn định chạy ra khỏi cửa sắt, liều mạng chạy tới, thấy ngoài cửa đầy tang thi, đang điên cuồng vuron tay muốn trào gĩa. Gĩa phát ra một tiếng kêu sợ hãi, thiếu chút nữa té xuống đất. Trước không lối thoát, sau có truy binh, tên lang thang nước mắt giàn giụa, chân như nhũn ra, ngồi phịch trên đất, không chạy nữa.

Bản thân hiện giờ sống cũng chỉ là tuyệt vọng, chỉ bằng chết cho xong chuyện.

Thức ăn tươi sống gần trong gang tấc, thính thoảng phát ra âm thanh nức nở, bày tang thi ngoài bờ tường thấy được, nghe được, lại cố tình không bắt được. Có mấy tang thi sát cửa sắt bắt đầu trở nên cuồng bạo, rống tên lang thang đang ngồi xụi lơ trên mặt đất. Tiếng gào thét hết lần này tới lần khác lại càng hấp dẫn thêm nhiều tang thi tụ lại tòa nhà xây dở kia.

Tên lang thang kia giờ phút này hoàn toàn chìm trong tuyệt vọng, chỉ còn chờ bạn gĩa tới cắn nuốt, không hề có chút ý thức phản kháng.

“Nếu gĩa ta tiếp tục khóc như thế sẽ đưa tới rất nhiều tang thi. Chờ khi bạn gĩa tới xé nát gĩa, mùi máu tỏa ra, chỉ sợ tòa nhà đó sẽ bị bày tang thi ủa vào.” Hạ Cẩn đề thấp giọng nói. Thật vất vả mới tìm được nơi lánh nạn tốt như thế, cứ như vậy bỏ đi, tâm tình hắn thật không tốt.

Trốn dưới một chiếc xe khác, Ngô Minh cách Hạ Cẩn chỉ vài mét nghe vậy, sắc mặt có chút lo âu, thấp giọng hỏi, “Thế chúng ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ ở cứ ở đây chờ người tới cứu ?” Thế thì biết tới năm nào tháng nào?

“Có cách, cứ giết tên tang thi đuổi theo tên lang thang kia là được, cho gĩa đỡ phải ầm ĩ.” Khuôn mặt Hạ Cẩn lãnh tức, Vương Thao thấp giọng nói tránh ở một bên, “Đưa rìu của cậu cho tôi mượn dùng chút.”

“A, được.” Vương Thao một tiếng đáp ứng, đề rìu sát mặt đất đẩy qua.

Hạ Cẩn cầm lấy búa, một tay xoa đầu Cung Lê Hân, ôn thanh nói, “Ngoan ngoãn ở yên đây, tôi sẽ nhanh chóng trở về.”

Không đợi Cung Lê Hân trả lời, hắn đã nhanh chóng chui khỏi gầm xe, bỏ vào đầu vãi tên tang thi trước mặt, chạy tới trước cổng tòa nhà, thấy khoảng cách vừa đủ, hắn liền hung hăng ném cây rìu trong tay thẳng vào trong.

Rìu xuyên qua tầng tầng tang thi cùng hàng rào cửa sắt, chuẩn xác, găm thẳng vào đầu tên tang thi trong tòa nhà kia. Tang thi bỏ nhào xuống cạnh người tên lang thang, tiếng sọ rớt xuống kêu cồm cộp, sau đó lăn tới gần tên lang thang, mùi máu đen bắn đầy mặt gã.

“Aaaaa...!” Gã nhìn gần cái đầu tang thi, thấy đầu nó bị rạn nứt, trong đầu chảy ra óc não trắng trắng hồng hồng, cuối cùng không kìm nổi sợ hãi trong lòng, hét lên một tiếng vô cùng thê lương, tiếng hét như tới tận trời cao.

“Mẹ kiếp!” Không nghĩ tới giết xong tang thi, gã lang thang ngược lại kêu càng dữ hơn, gân xanh trên trán Hạ Cẩn giật giật, hung hăng rửa thắm.

Bỗng từ phía sau hắn, một tiếng xé gió truyền tới, một hòn đá bay tới thẳng huyết thái dương tên lang thang. Gã hét lên một tiếng rồi trợn trắng mắt, ngã sấp xuống, hôn mê.

Hạ Cẩn kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy sau hắn là Cung Lê Hân, đang ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt đen nhánh thanh triệt thấy đáy.

“Cục đá đó là cậu ném sao?” Giọng nói Hạ Cẩn đầy vẻ không thể tin được. Dùng một cục đá đánh ngã xỉu một nam nhân cách xa hơn 30 mét, lực đạo cùng tính chuẩn xác này chứng minh cho điều gì? Chứng minh thiếu niên này là một cao thủ mạnh không thua gì hắn.

“Àn.” Cung Lê Hân gật đầu, một chút cũng không biết chút tài mọn của mình đã làm Hạ Cẩn chấn động.

“Cao..cao...cao thủ a!” Lục Vân nằm sấp dưới gầm xe lấp bấp mở miệng. Ngô Minh cũng đã cứng họng. Bọn họ vốn tưởng rằng Hạ Cẩn đã được xem là cao thủ đứng đầu rồi, lại không nghĩ rằng, Cung Lê Hân nhìn có vẻ yếu đuối lại có thực lực không dưới hắn, hơn nữa, Cung Lê Hân còn chưa trưởng thành, tương lai chắc chắn càng rộng mở!

Gặp được Cung thiếu chính là vận khí của bọn họ! Ngô Minh thầm nghĩ.

“Thiết, cái này có là gì, Cung Lê Hân chỉ dùng một nhánh cây cũng có thể đánh nát đầu tang thi, các người thật là thiếu hiểu biết!” Vương Thao nói nhỏ, biểu tình đầy tự hào.

Ngô Minh cùng Lục Vân hai mắt nhìn nhau, trong mắt đều là thần sắc bán tín bán nghi. Nhưng chuyện Cung Lê Hân là cao thủ là không thể nghi ngờ, nhớ tới bộ dáng thoải mái của cậu phóng qua vô số xe vẫn không thờ dốc cùng với hành động vừa rồi của cậu, dù Vương Thao không nói khoa trương như vậy, thì sự thật khẳng định cũng gần như thế.

Ba người dưới gầm xe bị chuyện Cung Lê Hân ra tay làm cho kinh sợ, như ăn phải thuốc an thần mà dần bình tĩnh lại. Hai người bên ngoài lúc này lại gặp phiền toái.

Hạ Cẩn cùng Cung Lê Hân trước sau xuất thủ, tiếng động trong tòa nhà dần im ắng trở lại, nhưng bọn hắn cũng đã thành điểm chú ý của đàn tang thi. Bầy tang thi quay đầu lại, hướng hai người đánh tới, hốc mắt tối như mực cơ hồ vì đói khát mà dấy lên hai ngọn lửa.

“Đề tôi dẫn chúng nó rời đi, cậu mang những người khác trèo tường qua đi.” Hạ Cẩn nhanh chóng giao việc, không đợi Cung Lê Hân đáp ứng, đã huyt sáo chạy xa. Chạy ra phía mấy chiếc xe phía xa thì kế hoạch của hắn sẽ ổn.

Động tĩnh Hạ Cẩn gây ra rất lớn, lập tức dẫn đi phần lớn tang thi. Chỉ còn lại một nhóm nhỏ lão đạo đánh tới Cung Lê Hân.

Cậu cũng không nghĩ nhiều, mũi chân liên tục đá tới, đảo qua một lượt, tất cả đầu của tang thi đều bị đánh nát, lần lượt ngã xuống đất. Chỉ ngắn ngủi vài giây, một đồng thối thối đã nằm xung quanh cậu, cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

“Vô...vô...vô ảnh cước!” Lục Vân lại lấp bấp, đối Cung Lê Hân sùng bái tới tận đỉnh. Đây chính là vô lâm cao thủ trong truyền thuyết a! Tiêu diệt tang thi thoải mái như cắt rau vậy á! Trên mặt Ngô Minh cũng lộ ra thần sắc hoảng sợ. Tuy kém hơn Hạ Cẩn, nhưng hắn cũng có thể xem như một cao thủ, bằng không cũng sẽ không được Lục Chấn Hiên phái tới bảo hộ độc đinh Lục gia. Mà vừa rồi khi Cung Lê Hân ra chiêu, hắn ngay cả thân ảnh cũng không thấy. Như thế xem ra, chênh lệch giữa hắn và Cung Lê Hân chỉ sợ là một trời một vực, có khi Hạ ca cũng không phải đối thủ của cậu ta.

Cung Viễn Hàng đến tốt cùng là đã huấn luyện con trai mình thế nào a? Tuổi còn nhỏ cũng không cần lợi hại như thế chứ! Ngô Minh thầm cảm thán.

Lại xử lý tang thi xong tới, Cung Lê Hân đi tới chỗ mấy người đang tránh né dưới xe gần đó, thấp giọng nói, “Hiện tại tạm thời an toàn, các người mau trèo tường qua đi.”

“Vâng, đa tạ Cung thiếu!” Ngô Minh vội vàng kéo Lục Vân ra, thái độ thập phần cung kính, không có chút không phục trước đó. Nhìn quần áo trên người Cung Lê Hân sạch sẽ như mới, trong lòng hắn có chút xấu hổ. Nguyên lai, Cung thiếu giết tang thi cần bàn không làm bẩn tay, làm hắn lúc trước còn tưởng Cung thiếu tay trái gà không chặt, toàn nhờ Vương Thao bảo hộ, thật là có mắt không trông mà!

“Cung...Cung Lê Hân, cảm ơn cậu!” Lục Vân ngượng ngừng vô đầu, nhìn về phía thiếu niên vân đạm phong khinh*, ánh mắt nóng rực.

(* : nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến bất cứ điều gì)

“Đừng nhiều lời, các người đi mau.” Vương Thao vừa ra khỏi gầm xe đã kéo Cung Lê Hân chạy tới tòa nhà, vừa chạy vừa quay đầu thúc giục.

Cung Lê Hân rút cánh tay bị Vương Thao kéo đi, một cước đá bay tang thi, tạo thành một thông đạo an toàn, giúp 3 người đằng sau không hề trở ngại đến được tòa nhà, sau đó thả người nhảy lên đầu tường cao 3 mét, vron tay xuống mấy người đang trợn mắt há hốc mồm phía dưới, thấp giọng nói, “Mau lên đi !”

“Khinh..khinh..khinh công a !” Từ khi thấy Cung Lê Hân liên tục ra tay, Lục Vân luôn trong tình trạng lắp bắp.

“Mau nhảy lên.” Cung Lê Hân khẽ nhủ mảy, hướng Lục Vân đang ngẩng mặt sùng bái thúc giục.

“A, được được ! Cảm ơn !” Lục Vân phục hồi tinh thần, nắm chặt tay Cung Lê Hân, Ngô Minh nâng eo hân đẩy một cái, phi thường thuận lợi nhảy qua đầu tường.

Thân thủ Ngô Minh vốn không tồi, không cần Cung Lê Hân kéo qua, một bước chạy lấy đà, bước vài bước lên tường liền nhảy qua. Vương Thao thân người cao to, cỡ một mét tám mét chín, là hậu vệ trong đội bóng rổ, khả năng bật nhảy rất tốt, hai tay bám vào được đầu tường, chân vừa bật cũng nhẹ nhàng qua được.

“Các người vào trốn trước đi, tôi đi tìm Hạ đại ca.” Cung Lê Hân tin tưởng giao việc, đang tính nhảy xuống, như nhớ đến cái gì, lại xoay mặt hướng Ngô Minh dặn dò, “Ngô đại ca, anh cũng kéo gã lang thang kia vào đi, miễn cho tí gã tính lại nháo ầm ĩ đưa tang thi tới đây.”

“Cung thiếu, việc này cậu để Vương Thao làm đi, tôi và cậu cùng đi tìm Hạ ca.” Ngô Minh vẫy tay, trong mắt lộ ra lo âu.

“Không cần, em rất nhanh sẽ mang anh ấy về. Hạ ca sẽ không có việc gì, anh yên tâm.” Cung Lê Hân lắc đầu nói, dựa vào ngũ cảm siêu tuyệt cậu có thể biết được địa điểm cụ thể của Hạ Cẩn, đưa hân trở về an toàn là chuyện nhỏ, không cần giúp đỡ.

“Vậy làm phiền Cung thiếu! Đại ân đại đức này Ngô Minh tôi suốt đời không quên.” Ngô Minh cùng Hạ Cẩn tình như thủ túc, thấy Cung thiếu không sợ gian nguy đi cứu Hạ Cẩn, hân cảm động đến rơi nước mắt, cũng không còn không biết xấu hổ kiên trì đi theo, miễn làm phiền cậu. Xã hội lạnh lùng hiện tại, người trọng nghĩa như Cung thiếu thật sự là hiếm thấy.

Trên thực tế, tính tình Cung Lê Hân vô cùng đơn giản, ai đối cậu tốt, ai đối cậu xấu, trong lòng cậu đều rõ ràng, tới đúng thời điểm sẽ hồi báo. Dọc đường đi, Hạ Cẩn đối cậu chiều cô có thừa, cậu đều xem vào trong mắt ghi tạc trong lòng. Cứu Hạ Cẩn đối với cậu mà nói là nhát tay chi lao*, thật sự không tính là gì cả, cậu một khi quay đầu cũng sẽ quên việc này, không cần người khác cảm ơn hay báo đáp.

(*) nhát tay chi lao 举手之劳 : chỉ việc nhẹ và dễ, không tốn tí sức lực nào, chỉ như nhấc một cánh tay, thường thấy trong tình huống làm gì đó giúp đỡ người khác, được người ta cảm ơn,...thì khiêm tốn nói là ‘nhát tay chi lao’.

Ở một góc cách tòa nhà không xa, Hạ Cẩn cầm một ống tuýp trong tay, leo lên đầu một xe tải, nhủ mảy nhìn đàn tang thi dưới chân, khuôn mặt lạnh lùng.

Bầy tang thi đã đói khát thành cuồng, không ngừng lắc lư thùng xe tải, tạo nên âm thanh ầm ầm, nghiêng trái ngã phải. Nhiều con kiến có thể cắn chết một con voi, tang thi nhiều như vậy, sớm muộn cũng sẽ đẩy ngã xe tải. Hạ Cẩn chống ống tuýp dính đầy máu đen, quỳ một gối xuống, há mồm thờ đóc, trên mặt lại không có một tia sợ hãi hay tuyệt vọng.

Đã quen ngày ngày lưỡi dao liếm máu, hân cũng sớm dự đoán sẽ có một ngày như vậy. Bất quá, lại bị bầy tang thi ăn vào bụng, hân thật sự không cam lòng, dù sao cũng phải liều mạng, giết thêm vài tên nữa cũng tốt, coi như tạo phúc cho nhân loại. Kỳ thật hân có thể mở đường máu, nhưng tang thi toàn thân kịch độc, chỉ cắt qua da cũng sẽ bị chúng nó lây nhiễm, Hạ Cẩn không nắm chắc mình sẽ lông tóc vô thương, biết rõ chính mình dư nhiều lạnh ít.

Gắt gao nắm chặt ống tuýp trong tay, Hạ Cẩn híp lại hai mắt, gương mặt anh tuấn như càng thêm sắc bén, đứng thẳng dậy, chuẩn bị nhảy xuống bầy tang thi đại khai sát giới.

*****

Chương này thiệt là hại não -_-b kiểm tư liệu muốn điên _._|||

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Ngay lúc Hạ Cẩn kiễng chân chuẩn bị nhảy xuống, một đạo thanh âm thanh thúy của thiếu niên đứng cách đó không xa vang lên: “Bên này !”

Nghe con mồi phát ra thanh âm, bảy tang thi đói khát cứng ngắc quay đầu, còn chưa kịp gầm hai tiếng làm đối phương kinh sợ, một hòn đá đã nhanh như chớp bay tới, hai tiếng ‘phốc phốc’ liên tiếp vang lên, sạch sẽ lưu loát đánh nát đầu chúng nó.

Hơn mười tang thi đồng thời ngã xuống đất, làm nhẹ bớt tình thế nguy cấp của Hạ Cẩn. Hạ Cẩn nhìn chăm chăm “động nhỏ” ngay mi tâm đám thi thể, màu sắc chuyển động không ngừng. Độ chính xác cùng cường độ như thế, so với một chiêu đánh choáng gã lang thang vừa rồi lại cao hơn một bậc. Vốn tưởng rằng vừa nãy đã là toàn bộ thực lực của thiếu niên, không nghĩ tới cậu vẫn lưu lại một phần. Không, có khi là mấy phần a.

Thiếu niên này vẫn còn là vị thành niên đi? Hạ Cẩn không xác định nghĩ.

Tang thi sơ cấp đều như mấy cái xác không hồn, vừa không có dị năng, lại không có suy nghĩ, chỉ với huyết nhục tươi sống là tràn đầy khát vọng. Cho nên, bọn chúng không chút nào sợ một chiêu sắc bén của Cung Lê Hân, đều quay lại hướng cậu vung trảo. Chỉ còn mấy con bám riết không buông, nhìn chăm chăm Hạ Cẩn trên nóc thùng xe. Bất quá, bọn chúng không còn là uy hiếp của hắn nữa.

“Thất thần làm gì? Mau chạy !” Hạ Cẩn cũng không lập tức nhảy xuống xe chạy thoát thân, mà quay đầu quát Cung Lê Hân đang đứng yên cách đó không xa.

Cung Lê Hân nhấc chân, nhưng không quay đầu chạy trốn, ngược lại nghênh diện một đám tang thi tiến đến. Hạ Cẩn thấy động tác cả gan của cậu, tim chột co rút lại, cơ hồ quên nhảy lên, trong đầu càng trống rỗng.

Nhưng mà, rất nhanh hắn liền thấy choáng váng. Chỉ thấy Cung Lê Hân chạy tới đám tang thi gần đó, mỗi chân khẽ nhích, thoải mái nhảy lên đỉnh đầu tang thi trước mặt, giẫm lên đầu một đám tang thi, như đi trên mặt đất bằng phẳng thản nhiên vút vút bước qua, an an ổn ổn nhảy xuống đất, lại hai ba bước tới gần xe tải.

Lưu loát đá chân, vẫn như cũ đá bay tang thi canh giữ gần đó, Cung Lê Hân ngẩng mặt, kêu Hạ Cẩn, “Hạ đại ca, mau xuống.”

Hạ Cẩn vẫn duy trì biểu tình trợn mắt há hốc mồm, đợi tới khi tiểu hài tử trước mắt kêu thêm vài tiếng, hắn mới khó khăn lấy lại tinh thần, hốt hoảng nhảy xuống xe.

“Hạ đại ca, chúng ta đi mau.” Cung Lê Hân kéo cổ tay Hạ Cẩn, ý bảo hắn mau đi cùng mình. Cổ tay truyền đến cảm giác ấm áp mềm mại, như một tia điện nhỏ chui vào thân thể hắn. Hắn lập tức hồi thần, theo sau Cung Lê Hân chạy như điên về phía tòa nhà kia.

Mất thấy con mồi bay qua đỉnh đầu, một đám tang thi ngao ngao kêu to, quay đầu đuổi theo hai người. Cung Lê Hân lấy một cục đá bên chân đá xuyên chân tên chạy đầu trong bảy tang thi, làm vấp ngã vài tên đi đầu. Do khớp xương cứng ngắc, không thể gấp khúc, tang thi bị ngã không thể đứng dậy, làm mấy tên sau đó cũng ngã theo.

Như mấy quân bài domino, đám tang thi hùng hùng hổ hổ vừa rồi lần lượt ngã ầm ầm một mảnh, ngoại trừ nằm rạp trên đất ngao ngao gào khóc thì không còn cách nào khác, tình cảnh vô cùng hùng tráng cũng vô cùng buồn cười.

Hạ Cẩn quay đầu vài lần, khóa miệng lãnh ngạnh vô thức giơ lên, tâm tình vừa rồi dần thả lỏng, quyết tuyệt cùng bi tráng trong giây lát đều biến mất. Ở cùng một chỗ với đứa nhỏ này, ngay cả chạy trốn cũng có thể thoải mái thích ý như thế, hắn bất khả tư nghị thâm nghĩ.

Cười nhẹ vài tiếng, hắn chạy nhanh đến bên người thiếu niên, hai người vô cùng ăn ý, hợp lực xử lý thêm vài tang thi đánh tới dọc đường đi, thuận lợi nhảy qua đầu tường.

“Cậu có luyện qua nội công sao ?” Hạ Cẩn dựa lưng vào tường, thở hổn hển hỏi.

“Àn.” Cung Lê Hân gật đầu trả lời.

“Khó trách thân thủ tốt hơn tôi. Đã luyện võ hai mươi mấy năm, có khi còn kém một nửa cậu.” Hạ Cẩn xoa đầu Cung Lê Hân, thản sắc thản nhiên, không hâm mộ, cũng không hề ghen tị. Luyện nội công phải dựa vào thiên phú. Thiên phú hơn người, hai ba năm đã có nội lực, không có thiên phú, dù luyện hơn mười năm hai mươi năm cũng không được một tia nội lực, hắn hâm mộ cũng hâm mộ không được.

“Kỳ thật, Hạ đại ca cũng rất lợi hại.” Thái độ lạnh nhạt của Hạ Cẩn làm thần kinh buộc chặt của Cung Lê Hân dần thả lỏng, cậu cảm cổ tay hắn, chậm rãi mở miệng, “Trong cơ thể Hạ đại ca cũng có một cỗ khí, chỉ là Hạ đại ca không biết dùng thế nào mà thôi.”

Vừa rồi ở ngoài kia, khi cậu giữ chặt cổ tay Hạ Cẩn đã phát hiện một cỗ khí ẩn dấu trong mạch đạo. Cỗ khí này không giống nội lực, tụ trong đan điền tuần hoàn sinh ra, mà là trải rộng toàn thân Hạ Cẩn, ngấm dần trong kỳ kinh bát mạch* của hắn.

(* : Theo người xưa, 4 khí dương từ trên đi xuống (Thiên khí) và 4 khí âm (địa khí) từ dưới đi lên, 8 dòng khí hóa trên giao lưu qua cơ thể con người, tạo thành 8 kinh, gọi là Kỳ kinh bát mạch)

Đây có lẽ là dị năng theo lời Cung Hương Di nói. Cậu bởi vì hảo kỳ, đã từng vô tình xem qua mạch đập Cung Hương Di, phát hiện trong cơ thể cô có một cỗ khí đồng dạng. Chăng qua, khí của Cung Hương Di mạnh hơn so với Hạ đại ca.

“Nga? Anh hoàn toàn không có cảm giác.” Hạ Cẩn buông mi, vận khí đan điền, sau một lúc lâu thân thể vẫn không có chút cảm giác đặc thù.

“Khí của Hạ đại ca không ở đan điền mà ở trong kinh mạch. Cổ khí này cũng không gọi là nội lực, mà là dị năng. Đợi tới nửa tháng sau, tang thi có tiến hóa, trong óc sẽ kết xuất tinh hạch, Hạ đại ca có thể thu thập tinh hạch để tu luyện.” Cung Lê Hân nhớ lại lời của Cung Hương Di, đem tình hình thực tế nói cho Hạ Cẩn.

Hạ Cẩn nghe vậy biểu tình có chút vi diệu (vi diệu : thâm thúy, sâu xa), hần cúi người, nhìn thẳng vào đôi mắt thanh triệt của tiểu hài tử, thấp giọng hỏi, “Lê Hân, trong quân đội có phải có người nhìn thấy tương lai, cho nên em mới biết rõ như vậy ?” Trừ bỏ điều này, hần thật sự không nghĩ ra giải thích hợp lý nào khác.

“Ấn.” Cung Lê Hân gật đầu, không hề nhiều lời.

Hạ Cẩn một bộ biểu tình ‘Quả nhiên là thế’, cũng không truy vấn nữa, chỉnh lại thần sắc, đôi mắt hẹp dài gắt gao nhìn biểu tình của thiếu niên, thanh âm hơi buộc chặt mở miệng, “Em đem chuyện trọng yếu như vậy nói cho anh, không sợ về sau anh qua sông đoạn cầu, gây bất lợi với em sao?” Ai biết được bí mật trọng đại như vậy sẽ được giữ kín? Đứa nhỏ này nói bí mật này với hần như nói chuyện phiếm, trong lòng Hạ Cẩn liền nghĩ vị tạp trăn.

“Việc này sớm muộn gì mọi người đều biết, nói cho anh cũng không sao. Hơn nữa, dù anh có mạnh cũng không đánh lại em.” Cung Lê Hân nháy mắt mấy cái, vô cùng thành thật nói.

Khỏe miệng Hạ Cẩn cứng đờ, có loại cảm giác dở khóc dở cười. Hần quả thật sẽ không gây bất lợi cho cậu, hần vẫn còn thiếu cậu một mạng, cho dù đứa nhỏ này có bảo hần chết, hần cũng tuyệt đối không nói hai lời. Nhưng không hiểu sao, nghe cậu trả lời, trong lòng hần có chút mất mát.

Cung Lê Hân dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng, “Hơn nữa, Hạ đại ca sẽ không gây bất lợi cho em, anh không phải người như thế.” Ngữ khí cậu vô cùng bình tĩnh bởi cậu trời sinh rất nể cảm với thiện ác, biết người nào nên tránh đi, người nào có thể tin nhiệm thân cận. Tựa như Lục Vân, tuy rằng nhìn cậu ta rất kiêu căng ngạo mạn, nhưng Cung Lê Hân không có nửa điểm ác cảm, vì cảm giác được trong đó ẩn dấu một trái tim mềm yếu vô hại.

Hạ Cẩn gật mình, nhếch môi nở nụ cười, cười sung sướng thoải mái trước nay chưa từng có, mất mát trong lòng cũng nháy mắt tiêu tán. Cung Lê Hân tin nhiệm hần thì được rồi ! Đây đúng là đáp án mà hần mong đợi !

Hần cảm thấy thật may mắn lúc trước đã quay đầu xe, gặp được thiếu niên đơn thuần này. Trên người cậu, hần không hề nhìn thấy chút tuyệt vọng bất lực hay bàng hoàng trước tận thế. Ngược lại về mặt bình tĩnh thân nhiên của cậu từng chút từng chút một ảnh hưởng đến người xung quanh, mang tới hy vọng cho họ.

Cung Lê Hân nửa điểm cũng không biết Hạ Cẩn chỉ vì một cậu đơn giản của mình mà trong lòng âm lên, lập tức lướt qua Hạ Cẩn, đi vào trong tòa nhà. Không nghe thấy tiếng bước chân đi theo của Hạ Cẩn, cậu quay đầu nhìn lại, đã thấy Hạ Cẩn đang nhìn chăm chăm bàn tay mình, như muốn nhìn xuyên qua da thịt lòng bàn tay, nhìn thấu cổ khí ẩn dưới kinh mạch kia.

“Cổ khí đó vận chuyển như thế này.” Cung Lê Hân buông mi nghĩ nghĩ, trở lại bên người Hạ Cẩn, đầu ngón tay ngưng tụ nội lực, di chuyển trên cánh tay hần, bức dòng khí trong kinh mạch trên cánh tay hần tụ lại lòng bàn tay.

“Từ bả vai đến khuỷu tay, lại đến [nội quan cùng thần môn, cuối cùng từ lao cung đi ra ngoài].” Cậu chậm rãi giảng giải con đường vận hành của dòng khí, cuối cùng dừng lại ở lòng bàn tay Hạ Cẩn. Khi cậu lấy đầu ngón tay về, không bị nội lực của cậu áp chế, dòng khí bị ngưng tụ liền mạnh mẽ theo huyết [lao cung] ở lòng bàn tay trào ra ngoài.

([ ] : đây là minh họa cho đường đi của dòng khí đó nè, tại ta ko kiểm được thuật ngữ của mấy cái này _._|||)

Một cổ kinh phong gào thét xoáy lại, bị Hạ Cẩn nhẹ nhàng giữ trong lòng bàn tay, thổi loạn mái tóc trước trán hần.

“Hạ đại ca là phong hệ dị năng giả.” Cung Lê Hân lùi về sau hai bước, đôi miêu đồng đầy ngạc nhiên, mắt không chớp nhìn lốc xoáy nhỏ trong lòng bàn tay Hạ Cẩn.

Hạ Cẩn đã kinh ngạc không nói ra lời, đầu não lại nhanh chóng vận chuyển, đem lời chỉ dẫn con đường vận khí của Cung Lê Hân ghi tạc trong lòng. Người hiện đại không hiểu cách kinh mạch vận hành, cho nên, về sau dị năng giả chỉ biết điều động dị năng dựa vào tinh thần lực, khi chiến đấu, không chỉ tiêu hao thể lực, mà còn ảnh hưởng đến trí não khá lớn, cho dù mạnh cũng không thể kéo dài.

Hạ Cẩn chính là nhờ lời chỉ dẫn này của Cung Lê Hân, mà điều động dị năng nhanh hơn người khác, cũng không hao tí tinh thần lực nào, trở thành một trong những cường giả đứng đầu. Đương nhiên, đây đều là nói sau.

Đội gió xoáy trong bàn tay hoàn toàn biến mất, tuy chỉ mới có mấy chục giây nhưng Hạ Cẩn có cảm giác như cả người mất hết sức lực. Hần lao đảo vài bước, suýt nữa té ngã, Cung Lê Hân nhanh tay lẹ mắt đỡ cánh tay hần.

“Anh bị sao thế? Cả người đều không có chút sức lực !” Hạ Cẩn mặt mày tái nhợt, nhìn có vẻ vô cùng mệt mỏi nhưng con ngươi lại lóe lên ánh sáng, tinh thần phi thường phấn khởi.

“Anh vừa sử dụng dị năng trong cơ thể, có chút hư thoát thôi, nghỉ một lát sẽ ổn.” Cung Lê Hân xem xong mạch tượng của hần liền nói.

Dị năng cùng nội lực quả nhiên bất đồng. Nội lực tụ ở đan điền, không ngừng vận chuyển sinh ra, kéo dài không ngừng. Dị năng lại nằm trong kinh mạch,

dùng xong cũng chỉ có thể đợi nó ngưng tụ lại, hoặc tìm kiếm tinh hạch bổ sung, còn có một giai đoạn suy yếu. Như vậy xem ra, dị năng giả thần thông quảng đại trong miệng Cung Hương Di bất quá chỉ có thể, so sánh với chính mình có thể đối chiến liên tục mười ngày không ngừng cũng không kiệt sức mà nói, còn cách xa lắm ! Cung Lê Hân thầm nghĩ.

“Lê Hân cũng là dị năng giả đi ?” Thấy đứa nhỏ trước mắt hiểu rõ dị năng như thế, Hạ Cẩn bình tĩnh hỏi.

“Ngô... xem như là vậy đi.” Cung Lê Hân trả lời, theo bản năng che dấu chỗ khác biệt của mình. Hạ Cẩn thấy cậu không muốn nói nhiều, cũng không tiếp tục truy vấn, dựa vào người cậu thở dốc.

“Hạ ca, anh không có việc gì ! Thật tốt !” Mấy người Ngô Minh lo lắng không thôi, vừa định chuẩn bị chạy ra xem xét tình huống, đã thấy hai người đứng cạnh bờ tường, kinh hãi kêu lên.

“Tôi đã sớm nói, Cung lão đại nhất định có thể cứu được Hạ đại ca về mà.” Vương Thao đi đến sau cùng, cười hi hi mở miệng.

“Cung Lê Hân, thật cảm ơn cậu ! Về sau nếu cậu có gì, có thể nói cho tôi, Lục Vân tôi quyết bất chấp gian nguy không chối từ.” Bản thân luôn bị ám sát không ngừng, Hạ Cẩn đã vô số lần cứu mạng nhỏ của Lục Vân, sớm đã đối đãi với hắn như đại ca, ngoài trừ sùng bái với Cung Lê Hân, phần lớn chính là cảm kích. Thấy Hạ Cẩn ngoài trừ mệt mỏi, trên người lông tóc vô thương, cậu không nói hai lời liền ôm lấy Cung Lê Hân nhỏ gầy, vỗ vỗ ngực mình hào phóng cam đoan.

“Không cần, nhất tay chi lao thôi.” Cung Lê Hân lắc đầu, biểu tình có chút không được tự nhiên. Chỉ là đem Hạ đại ca trở về thôi, cậu cũng không cảm thấy việc mình làm có gì kinh thiên động địa cả, Lục Vân nhiệt tình như thế, cậu có chút không quen.

“Được rồi, có gì vào trong nói.” Hạ Cẩn theo bản năng kéo Lục Vân đang động tay động chân với Cung Lê Hân ra, thân nhiên mở miệng. Mọi người đều cười đáp ứng, vào trong tòa nhà kiểm chỗ sạch sẽ nghỉ ngơi.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

“Hạ đại ca, tiếp theo mọi người tính làm gì ? Khi nào thì rời khỏi đây ?” Đợi thần sắc mọi mặt của Hạ Cẩn khôi phục lại bình thường, Cung Lê Hân có hơi đứng ngồi không yên, đi tới cạnh hắn ôm đầu gối ngồi xuống, nghiêng đầu, trong lòng đầy chờ mong hỏi.

“Mạt thế tới bất ngờ, phòng chừng toàn bộ giao thông trong thành phố đều bị tai nạn xe cộ và mấy chiếc xe bị phá hỏng chắn kín. Trừ khi quân đội cho xe thiết giáp và xe tải tới mở đường, bằng không chúng ta không cách nào ra được. Đợi một chút xem tình huống thế nào rồi tính tiếp.” Hạ Cẩn nhíu mày, thanh âm trầm thấp vang lên.

Biểu tình chờ mong của Cung Lê Hân lập tức ảm đạm, đầu cúi xuống, tỏ ra ỉu xiu.

Hạ Cẩn thấy thế trong lòng liền khó chịu, kéo cậu về phía mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, ôn nhu an ủi, “Không cần lo lắng, anh nhất định sẽ đưa em an toàn trở về.”

Hạ Cẩn ngoại hiệu ‘mặt than’, thái độ lúc nào cũng lạnh như băng, rất ít khi đối xử ôn hòa với ai như thế, thậm chí có thể gọi là tươi cười ôn hòa. Ngô Minh kinh ngạc nhìn hắn vài lần, nhưng nghĩ đến Cung thiếu đã cứu mạng Hạ đại ca, hắn liền lập tức không cảm thấy kỳ quái nữa.

“Em có thể tự bảo vệ mình.” Thần sắc Cung Lê Hân vẫn ảm đạm như trước, dứt lời, cậu dừng một chút, ngữ khí thận trọng, “Hạ đại ca, chỗ này không thể ở lâu, các anh cũng không thể ngồi chờ quân đội cứu viện tới. Qua bốn năm ngày nữa, tang thi sẽ tiến hóa, khớp xương dẻo dai hơn, ngũ cảm linh nắn, chạy nhảy leo trèo đối với chúng nó không còn là vấn đề, đến lúc đó, cái tường cao ba mét ngoài kia chắc chắn không thể chặn chúng nó được nữa.”

Từ phát thanh radio trước mặt, biết được quân đội nắm phần lớn tin tức, hơn nữa đều cực kỳ chính xác, lời Cung Lê Hân nói đều được những người còn lại tin tưởng.

Lục Vân rụt cổ, ngồi dậy kêu rên, “Mẹ nó ! Tang thi còn có thể tiến hóa ? Thế nếu quân đội không đến cứu chúng ta, chẳng phải chúng ta chết chắc sao ?”

“Hoảng cái gì ? Quân đội không cứu, chúng ta có thể tự cứu. Cứ theo kế hoạch đã định, trong vòng bốn năm ngày đưa Lê Hân về nhà. Trong đại viện của quân khu có một thông đạo đưa ra ngoài, nối thẳng với nơi đóng quân. Chỗ đó tuyệt đối không bị chặn, chúng ta có thể theo đó đi ra khỏi thành phố. Nếu vận khí tốt, có lẽ giữa đường sẽ gặp được quân đội. Bất quá, tôi cần chút thời gian để tìm cách nào đến đại viện an toàn đã.” Hạ Cẩn trầm ngâm.

Đôi mày thanh tú của Cung Lê Hân hơi nhíu lại, há mồm định nói cái gì, cuối cùng lại cắn môi im lặng.

Ngô Minh làm bảo tiêu cho Lục Vân đã bảy tám năm, trải qua vô số lần bắt cóc ám sát, giỏi nhất về đoán ý qua sắc mặt, một động tác nhỏ thôi hắn cũng có thể đọc được ý nghĩ thật của người khác.

Thấy vẻ mặt do dự của Cung Lê Hân, Ngô Minh kinh ngạc mở miệng, “Cung thiếu, cậu sẽ không định một mình rời đi đó chứ? Cho dù thực lực của cậu vô cùng mạnh cũng rất nguy hiểm!”

Nhân lực của Hạ Cẩn cao hơn Ngô Minh, nghe vậy lập tức quay đầu nhìn Cung Lê Hân, thấy mặt cậu quả nhiên có ý định rời đi, liền tức giận hung hăng trách mắng, “Em muốn chết sao ? Tương thân thủ mệnh tốt thì có thể lên trời xuống đất sao? Bên ngoài có bao nhiêu tang thi em biết không ? Hơn sáu mươi mấy vạn! Mà mới chỉ ngoại ô đã như thế, bọn chúng “nói” văng nước miếng cũng có thể dìm chết em!” (thật sự ta ko hiểu câu cuối ý ảnh là gì luôn :v)

Lục Vân cũng phụ họa, “Đúng thế ! Không nói văng nước miếng, chỉ nói tới cổ vị trên người chúng nó thôi cũng đủ dìm chết cậu!” Lục thiếu của chúng ta có hơi khiết phích. (khiết phích : bệnh yêu sạch sẽ)

Vương Thao nín thở không nói, bất quá nhìn biểu tình cũng biết rất không tán thành quyết định của Cung Lê Hân.

“Em sẽ không một mình rời đi.” Cung Lê Hân nghiêng đầu, nhẹ nhàng trả lời. Ban đầu cậu dự tính sẽ mang theo Vương Thao rời đi, để hắn chỉ đường về nhà. Bất quá thấy mình chỉ nhảy qua đầu tường cao ba mét thôi cũng đã khiến mấy người Lục Vân kinh ngạc, cậu lập tức liền bỏ đi ý niệm trong đầu.

Nếu vượt nóc tường mang Vương Thao trở về, Vương Thao nhất định sẽ xem cậu như quái vật. Thật vất vả cậu mới có được tất cả : tự do, ánh sáng, người nhà, bạn bè. Cậu không muốn mất đi, cũng không muốn khác biệt với người bình thường, hiện tại cậu là Cung Lê Hân, không phải là thiếu chủ ở địa cung.

Đương nhiên, áp lực này chỉ là tạm thời, đợi khi dị năng giả liên tục xuất hiện, cậu cũng sẽ thể hiện chút thực lực, dù sao, ngay tại mặt thể được coi như địa ngục này, không có thực lực sẽ không sống được.

Thấy trên mặt mọi người vẫn còn hoài nghi, Cung Lê Hân cúi đầu, rầu rĩ mở miệng, “Em sẽ...không một mình rời đi...Em...không biết đường.”

“Phốc~” Lục Vân ‘phụt’ một tiếng, có đánh chết hắn cũng không nghĩ tới Cung Lê Hân sẽ lấy lý do này. Vương Thao khó khăn xoa mặt, che dấu khóe miệng đang run rẩy vì nhin cười.

Ngô Minh cùng Hạ Cẩn hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Cung Lê Hân, chần chờ hỏi, “Em nói là...em không biết đường về nhà?”

“Àn.” Cung Lê Hân buông mi không nhìn biểu tình của mọi người, sau đó gật đầu thấp giọng nói, “Em không phân biệt được đông tây nam bắc, hơn nữa, mỗi ngày ra ngoài đều có người đưa đi, căn bản không cần nhớ đường.”

Bị giam cầm trong địa cung mười sáu năm, Tiêu Lâm nghiêm khắc hạn chế phạm vi hoạt động của cậu. Bình thường nếu cậu không ở phòng ngủ thì ở phòng luyện công, không ở phòng luyện công thì về phòng ngủ, đi bằng cửa ngầm dưới đất, thử hỏi cậu làm thế nào phân biệt được phương hướng chứ. Huống chi hiện tại đường phố ở đây đa số còn phức tạp hơn cả mạng nhện, ngay cả người lái taxi cũng thỉnh thoảng không phân biệt được.

Ngô Minh cúi đầu cố nén cười. Hạ Cẩn thấy đứa nhỏ trước mặt tuy biểu tình nghiêm túc, cổ trắn định nhưng vành tai đã lặng lẽ nhuộm một tầng đỏ ửng, bộ dáng cố gắng che dấu ngượng ngập đáng yêu không nói nên lời, làm trong lòng hắn cảm thấy ngứa ngáy, tức giận vừa rồi cũng biến mất vô tung.

Đều là bệnh thiếu gia, nhưng Lục Vân làm hắn nghiêng răng nghiêng lợi, còn Cung Lê Hân lại khiến hắn thích không chịu được, tâm lãnh ngạnh đều nhuộm thành một đoàn.

“Từ nay về sau sẽ không có xe đưa đi, em nên tự mình học cách nhớ đường đi biết không!” Khóe miệng Hạ Cẩn giờ lên, thanh âm ôn nhu chưa từng có, dừng một chút, tay xoa đầu thiếu niên về mặt uể oải trước mặt, an ủi, “Bất quá không cần vội, cứ từ từ. Bây giờ, Hạ đại ca sẽ phụ trách việc đưa em về.”

“Àn, cảm ơn Hạ đại ca.” Hạ Cẩn chân thành quan tâm khiến Cung Lê Hân khôi phục tinh thần, miêu đồng cong thành một đường, nhu thuận đáp.

Bộ dáng của thiếu niên lúc chưa động võ, nhu nhu nhược nhược, khiến người khác không khỏi thương tiếc. Mọi người giờ phút này đã hoàn toàn quên đi thân thủ sắc bén hơn người vừa rồi của cậu, đều lần lượt mở miệng an ủi.

Ngay lúc này, gã lang thanh bị Cung Lê Hân đánh ngất xỉu tỉnh lại, sờ sờ huyết thái dương trướng đau chậm rãi ngồi dậy, biểu tình có chút mê mang. Sau một lúc lâu, gã nhớ lại cảnh tượng trước khi mình té xỉu, nắm vạt áo hốt hoảng kêu to, “Không ! Xác chết sống dậy ! Aaaaa, giết người !”

“Câm miệng !” Hạ Cẩn nhíu mày, quay đầu nhìn gã đang ngồi ở một xó quát mắng, “La thêm lần nữa ta đá ngươi ra ngoài uy tang thi !”

Diện mạo Hạ Cẩn vốn lạnh lùng, ở thái dương còn có một vết sẹo dài, cả người không giấu đi khí tức băng lãnh, vừa nhìn là biết không phải nhân vật dễ chọc. Tên lang thang lập tức cắn miệng, cuống quýt nhích vào góc tường, cả người run rẩy.

Thì ra không phải xác chết vùng dậy mà là tang thi ! Gã biết rõ tình trạng xong càng run rẩy lợi hại hơn.

Lục Vân thấy có người còn nhát hơn mình, trong lòng cảm thấy hơi cân bằng một chút, nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Cung Lê Hân, lắp bắp hỏi, “Cung thiếu, cậu không sợ sao? Tôi thấy cậu giết tang thi cứ như cắt rau, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.” Trong lòng vô cùng sùng bái Cung Lê Hân, Lục Vân rất tự nhiên dùng tôn xưng gọi cậu, cũng không tự gọi mình là Lục thiếu nữa.

Ngô Minh cùng Hạ Cẩn lại may mắn không cảm thấy kì quái. Nếu quân đội đã sớm có tin tức, như vậy Cung Viễn Hằng nhất định sẽ nghiêm khắc huấn luyện nhi tử, cho cậu có thể an nhiên sống sót tại mặt thế.

Không đợi Cung Lê Hân trả lời, Vương Thao đã giành mở miệng trước, “Cung lão đại nói, tang thi không phải người, chỉ là một đám thịt thối, chúng ta cứ xem việc giết nó như chuyện chặt thịt là được, không cần sợ !”

“Chặt thịt, chặt thịt...” Lục Vân thấp giọng lặp lại nhiều lần bỗng bùng tỉnh, kích động nói, “Ừ, cứ coi như chặt thịt đi nha ! Không sợ ! Hạ ca, cho em vũ khí đi, em cũng muốn giết tang thi, dù sao cứ để mọi người bảo hộ cũng không phải chuyện tốt !”

Lục thiếu gia kiêu căng cũng có lúc phần khởi như vậy, thật không dễ dàng a! Quả nhiên có đối lập mới có tiến bộ! Ngô Minh vô cùng vui mừng nghĩ, rút cây súng lục bên hông ra đưa hẳn, “Cầm cái này đi thiếu gia, bên trong còn ba viên đạn.”

Băng đạn vốn đầy, bất quá lúc ở trường học Ngô Minh đã bắn mấy phát giết chết cô gái mà Lục thiếu đang theo. Dĩ nhiên là do bỗng nhiên cô gái kia biến thành tang thi, muốn ăn Lục thiếu. Lúc sau phát hiện tang thi hành động chậm chạp, ngoại trừ cho nổ tung đầu, thì những chỗ khác dù đánh thế nào cũng vô dụng, Ngô Minh liền lập tức tiết kiệm đạn, dựa vào chủy thủ quân dụng mở đường máu thoát ra.

“Chỉ còn ba viên? Không có cái khác sao?” Về mặt Lục Vân thập phần chán ghét.

“Cầm !” Hạ Cẩn lấy chủy thủ đeo bên hông ném cho Lục Vân. Hẳn làm việc cẩn thận, khi ra khỏi nhà trên người luôn mang theo rất nhiều loại vũ khí phòng ngừa vạn nhất.

Lục Vân chính là một đại thiếu gia tay chân vô dụng, động tác chậm một nhịp, không bắt được chủy thủ làm nó rơi xuống đất, tiếng ‘leng keng’ vang vọng trong tòa nhà.

Vành tai Hạ Cẩn giật giật, lấy một chủy thủ khác thả xuống đất, nghiêng tai lắng nghe, sau một lúc lâu nói, “Dưới lầu có lắp ống dẫn nước.”

Ngô Minh nghe vậy hai mắt sáng lên, nhanh chóng tiếp lời, “Chúng ta có thể men theo ống dẫn đi tới quân khu đại viện !”

Lục Vân, Vương Thao hai mắt đầy mong chờ nhìn Hạ Cẩn, chỉ có tên mù đường Cung Lê Hân là ngây thơ không hiểu.

Hạ Cẩn cúi đầu trầm ngâm, vẫy tay nói, “Cách này không được. Ống dẫn ngầm so với giao thông trên đường phức tạp hơn gấp mấy trăm lần, y hệt mê cung. Hiện tại khoảng cách giữa chúng ta và quân khu đại viện rất lớn, nếu tùy tiện đi, có khi ra khỏi cũng không biết đã đi tới đâu, nếu càng đi càng xa thì càng nguy hiểm. Trừ phi có bản đồ ống dẫn nước, bằng không chúng ta không đi được.”

Lời Hạ Cẩn nói như dội một thùng nước lạnh vào đầu, làm tắt toàn bộ nhiệt tình của ba người Ngô Minh, Lục Vân, Vương Thao. Chỉ có Cung Lê Hân vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

Vương Thao hữu khí vô lực gục vai xuống, lúi đi động ra phiền chán bầm số.

“Thế nào? Gọi được không?” Lục Vân chờ mong hỏi. Từ sau khi bắt đầu nhập thực, tín hiệu di động đều không bắt được, dọc đường đi hẳn cũng đã bấm gọi hơn trăm cuộc rồi.

“Không được.” Vương Thao cảm di động nhét lại vào túi, đầu vùi vào giữa hai gối, che đi hốc mắt phỉếm hồng. Hẳn lúc này vô cùng hy vọng có thể nghe được tiếng cha mẹ, xác định họ vẫn an toàn vô sự.

Lục Vân nghe vậy cũng hơi nản lòng, bất quá vẫn lấy ra di động bấm loạn như cũ, trong lòng hy vọng chút may mắn.

Cung Lê Hân khi ra khỏi nhà ngoại trừ chìa khóa phòng thí nghiệm thì không mang theo gì khác. Thấy Vương Thao lấy di động ra, cậu tính mượn dùng một chút, lại nghe di động không có tín hiệu, liền ngậm miệng không đề cập tới.

Hạ Cẩn cùng Ngô Minh cũng nhin không được lói di động ra xem xét, mọi người nhất thời im lặng không nói gì. Cung Lê Hân ngồi im không quấy rầy bọn họ, sau một lúc lâu, vành tai cậu khẽ động, nhẹ giọng nói, “Có hai người đang chạy về phía chúng ta, khoảng chừng năm phút nữa sẽ tới.”

Nhĩ lực Cung Lê Hân thế nào, Hạ Cẩn là người rõ ràng nhất, vội vàng rút chủy thủ ra, về mặt đề phòng. Những người khác cũng lập tức lấy lại tinh thần, cùng Cung Lê Hân và Hạ Cẩn xem xét tình huống bên ngoài.

Chương 25

Nhìn xuyên qua cánh cửa sắt cách hàng rào vài bước có thể thấy bảy tang thi ngoài bờ tường đã tan đi, tập tễnh bước ở ngã tư đường và dòng xe cộ kéo dài. Làn da khô héo của chúng bắt đầu thối rữa, trên bề mặt vết thương loang lổ là huyết nhục thối nát sẫm hoá thành màu đen, tình trạng so với lúc đầu càng khiến người ta thêm sợ hãi.

Nghe nơi nào truyền tới động tĩnh, chúng lập tức quay đầu xem xét, khớp xương cổ rõ ràng so với lúc vừa kết thúc nhập thực linh hoạt hơn nhiều.

“Chúng nó quả nhiên bắt đầu tiến hoá, khớp xương cổ đã thoát khỏi trạng thái tê cứng, kế tiếp chính là tứ chi. Chúng ta cần nắm chắc thời gian rời khỏi đây, nếu không qua vài ngày nữa, bức tường kia chắc chắn sẽ không cần được chúng nó.” Hạ Cần nhíu mày, trầm giọng nói.

Mọi người nghe thấy liền trở nên lo lắng. Gã lang thang kia thấy bọn họ rời đi, không dám đứng một mình bên trong liền theo sát phía sau, nghe được lời Hạ Cần nói, thân mình lại run run.

Đợi đúng năm phút, ngoài tường truyền tới tiếng nói chuyện gấp gáp, sau đó một thân ảnh nhanh chóng phóng qua đầu tường, đáp xuống bên trong toà nhà. Không đợi người nọ đứng vững, lại một thân ảnh khác phóng qua, đáp xuống cạnh hắn.

Cả hai đều là thanh niên ngoài hai mươi, dáng người cao ráo. Một người diện mạo bình thường, khuôn mặt đeo kính không gọng trông rất nhã nhặn, đôi mắt đen kịt lộ ra tính khôn khéo của hắn; người còn lại diện mạo anh tuấn, nhưng mi mắt thoáng rũ xuống cùng chiếc mũi ưng* làm hắn trông có hơi hung ác nham hiểm hơn người khác.

(* : Mũi chim ưng là người có Sống mũi hẹp, hơi nhô cao lên và trơ xương; chuẩn đầu (chóp mũi) dài và nhọn, cong quắp xuống như mỏ chim ưng. Trong thuật ngữ nhân tướng học, mũi mỏ chim ưng được gọi là ưng trảo ty, theo tướng thuật thì đây là loại mũi “bất thành tựu”. Chủ nhân có lòng tham lam, thâm độc. Họ sẵn sàng chà đạp tất cả, không từ mọi thủ đoạn nào, không loại trừ người thân để đạt được mục đích của mình)

Trên người cả hai đều dính đầy máu đen, máu đen trên đường đao(1) vẫn còn chưa đông lại, dọc theo lưỡi đao nhỏ xuống không ngừng.

Nếu là trước đây, nhìn bộ dạng hiện tại hai người này chắc chắn sẽ bị cảnh sát xem như cuồng sát nhân mà bắt lại, nhưng ở mặt thế nó lại trở nên vô cùng bình thường.

Hạ Cần nhìn chằm chằm vào thân ảnh hai người, thần sắc đề phòng không chút lơ lửng. Lục Vân nhìn Cung Lê Hân sùng bái, lấp bắp mở miệng, “Cung Cung thiếu, năm phút đồng hồ trước cậu đã nghe thấy tiếng bước chân của họ ? Vãi ! Thần nhân a!”

Song song với sự sợ hãi của Lục Vân, thần sắc của Ngô Minh cùng Vương Thao đều là sự kính sợ đối với Cung Lê Hân. Tai nghe được bốn phương tám hướng, mắt quan sát toàn bộ xung quanh, Cung thiếu càng ngày càng khiến bọn họ cảm nhận sâu sắc được thể nào gọi là tuyệt thế cao thủ.

Cung Lê Hân mím môi, biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt ngây thơ, không rõ chuyện này có gì đáng ngạc nhiên. Với cậu mà nói, tra xét động tĩnh trong phạm vi trăm dặm chỉ là chút tài mọn, nếu không phải bên ngoài tang thi quá nhiều, tiếng bước chân rất hỗn loạn, cậu đã sớm biết có người tới gần.

Hai người sau khi trèo tường vào lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng phát hiện bên trong có mấy người. Thanh niên mang chiếc kính không gọng âm thầm nắm chặt chuôi đao, đi tới phía trước vài bước, thấy Lục Vân thì lấy làm kinh hãi, lấp bắp kêu lên, “Lục Vân ? Cậu cũng ở đây ?”

Nghe có người gọi, Lục Vân nghiêng đầu, nhìn người nọ, khẩu khí ngạo mạn, “Cậu là ai ? Bản thiếu gia biết cậu sao ?”

Thanh niên nhã nhặn màu sắc tối dần nhưng biểu tình vẫn ôn hòa. Thanh niên diện mạo anh tuấn kia lại bị khẩu khí ngạo mạn của hắn chọc giận, châm chọc khiêu khích nói, “Quả nhiên là quý nhân thường hay quên, trong trận thi đấu kiếm đạo tháng trước, cậu chính là bại tướng dưới tay thủ hạ của Cố Nam.”

“Nga, thì ra là cậu !” Lục Vân bừng tỉnh đại ngộ. Người con trai đeo kính trông nhã nhặn chính là quán quân cuộc thi kiếm đạo sinh viên toàn quốc— Cố Nam, là sư huynh Lục Vân, lớn hơn cậu ta hai khóa. Mặt khác, bạn tốt Cố Nam, Mã Tuấn cũng là cao thủ kiếm đạo.

Kiểm thuật hai người xuất sắc, khi tận thế bùng nổ vừa đúng lúc bọn họ đang luyện tập ở câu lạc bộ kiếm đạo. Nghe thấy radio của quân đội, lập tức mang theo hai thanh đường đao, một đường giết tang thi chạy ra. Có thể bình yên vô sự đến tạm lánh trong tòa nhà này, hai người quả thật có vài phần thực lực.

“Không nghĩ tới cậu còn sống, thật đúng là mạng lớn !” Mã Tuấn liếc Hạ Cần và Ngô Minh bên cạnh Lục Vân vài lần, ngữ khí đầy châm chọc cùng khinh miệt. Đối với tên nhị thế tử Lục Vân này, hắn vốn đã nhìn không vừa mắt từ lâu, bây giờ đã là mặt thế, thân phận, địa vị, tài phú đều là phù vân, chỉ có thực lực tài năng mới đại biểu hết thảy. Hắn lúc trước là vì thân phận Lục Vân mới phải khúm núm, hiện tại thì không. Có trời mới biết chỗ dựa lớn nhất

của Lục Vân Lục Chấn Hiền còn sống hay không ? Có lẽ đã sớm biến thành tang thi hoặc bị tang thi ăn vào bụng rồi.

Mã Tuấn cười lạnh, trong lòng ngầm suy đoán. Cổ Nam cũng nghĩ như hấn, trong mắt lướt nhanh một tia sung sướng khi người gặp họa.

“Nhà ngươi là có ý gì ? Trù bản thiếu gia chết sao ?” Lục Vân tiến lên hai bước, hung hỏ chất vấn.

Cổ Nam người này vô cùng nhạy bén, liếc mắt một cái liền biết hai bảo tiêu kia cũng không phải người tốt gì, vội vàng mở miệng hòa giải, “Nào có ! Bọn tôi chỉ là hơi kinh ngạc thôi, không nghĩ tới sẽ gặp Lục thiếu ở đây. Mọi người đều là cứu tử nhất sinh trốn được tới đây, thật vất vả nhất lại được cái mạng nhỏ này, lại là bạn học, có thể thấy là cũng có chút duyên phận, không cần chỉ vì việc nhỏ mà ảnh hưởng tới hòa khí. Tòa nhà này lớn như thế, bọn tôi chỉ lấy một góc ngồi an ổn, sẽ không ảnh hưởng tới Lục thiếu.”

Thấy thái độ Cổ Nam ăn nói khép nép, Lục Vân cũng lùi so đo, hừ lạnh một tiếng liền không để ý nữa. Đầu đã tới thời điểm sinh tử tồn vong, thật không cần phải hao phí tâm lực với hai tên xa lạ. Nơi này không phải Lục gia, người khác muốn tới tị nạn, Lục Vân cũng sẽ không làm chuyện táng tận lương tâm mà đuổi bọn họ ra ngoài chịu chết.

“Thì ra đều là bạn học ! Hai người mau vào. Tôi là Vương Thao, học trung học, đây là bạn cùng lớp Cung Lê Hân, đây là Hạ đại ca và Ngô đại ca. Hai vị sư huynh là...” Thái độ làm người của Vương Thao vô cùng thật thà chất phác, cho rằng ở mặt thế, mọi người đều là bạn, nhiệt tình tiến lên tự giới thiệu.

Cổ Nam cùng Mã Tuấn liền thuận theo tự nhiên, vội vàng mỉm cười tự giới thiệu. Dù sao bên Lục Vân người đông thế mạnh, còn có hai người vừa rồi nhìn là biết có võ công, nếu xung đột với bọn họ, chỗ tránh nạn vất vả mới tới được sẽ không thể ở được. Hai người nghĩ giống nhau, tư thái liền thu lại không ít.

Cổ Vương Thao cùng bọn họ đáp lời, không khí lập tức dịu đi. Tám người quay trở lại đại sảnh lầu một, phân thành ba nhóm, mỗi bên đều tự chiếm lấy phần mình.

Cổ Nam quét qua tên lang thang một cái thì không chú ý nữa, tầm mắt luôn nằm trên người Cung Lê Hân tướng mạo xuất chúng. Thấy tên Lục Vân luôn hễnh mũi nhìn trời kia thế nhưng đối thiếu niên thái độ ăn cần tất cung tất kính, cứ một tiếng lại một tiếng ‘Cung thiếu’, trong mắt liền lướt qua một mặt tinh quang.

Ở trường A, có ai còn có thể khiến Lục Vân gọi một tiếng ‘Cung thiếu’ ? Cổ Nam cúi đầu trầm ngâm, xác định được gì đó liền kéo Mã Tuấn tới gần Cung Lê Hân, thử mở miệng, “Cung đồng học, cha cậu hấn sẽ phái người tới đây cứu viện đi ?”

“Àn, sẽ đến.” Cung Lê Hân bình tĩnh gật đầu trả lời.

“Vậy thì tốt rồi.” Cổ Nam thấp giọng đáp, đôi mắt với Mã Tuấn, trong mắt cả hai đều lướt qua một tia vui mừng. Thế nhưng có thể gặp được con trai Cung Viễn Hằng, theo sát cậu ta khẳng định sẽ được quân đội cứu viện đầu tiên, quả thực quá may mắn !

Hai người cố nén vui sướng trong lòng, về mặt kiêu ngạo giảm đi vài phần. Lục gia tuy rằng là đại ca giới hắc đạo, nhưng cũng không đáng để đặt cược, bây giờ mặt thế bùng nổ, thế lực phong chừng có thể đã tan rã. Cung gia lại bất đồng, trong tay nắm giữ quân đội, ở thời kỳ loạn thế này chính là nhân vật hùng bá một phương. Trước mặt con trai Cung Viễn Hằng, bọn họ chỉ có thể xu nịnh.

Cung Lê Hân cũng không chú ý tới biểu tình hai người mà nhìn thẳng vào đường đao trong tay bọn họ, về mặt đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu.

“Thanh đao này có thể cho tôi mượn một lúc không ?” Người thế giới này thích sử dụng súng ống, loại vũ khí lạnh cổ như đường đao này, cậu đã lâu chưa thấy.

Có thanh niên nào chưa từng thích đao kiếm ? Có cơ hội xây dựng quan hệ với Cung Lê Hân, Cổ Nam lập tức đưa đao trong tay cho cậu, nhiệt tình giới thiệu, “Thanh đường đao này dài 75 tấc, lưỡi đao bằng thiết, có bốn mặt, tay cầm khắc hoa văn màu tím, thân đao bằng thép đã qua cách xử lý nhiệt đặc thù, chém sắt như chém bùn, vỏ đao màu đen, là đường đao cực phẩm” (1 tấc = 1/10 mét = 0,0645 mét)

Cung Lê Hân vừa nghe vừa gật đầu, đầu ngón tay lướt qua lưỡi đao.

Lục Vân không có hảo cảm với Mã Tuấn và Cổ Nam, khinh thường trào phúng nói, “Thiết, nói thì hay như thế, trong tay các người có thể là thứ tốt sao ? Ta thấy nó chỉ là một thanh đao vô giá trị !”

Hạ Cẩn cùng Ngô Minh chỉ vài lần liếc qua đã biết hai thanh đao này bất phàm, bất quá Lục thiếu đang nói với hai người kia, nên cả hai tuyệt không tham dự. Vương Thao lại kích động đến gần Cung Lê Hân, thấy cậu không ngừng vuốt vỏ đao trong tay, con ngươi lộ ra thần sắc cực kỳ hâm mộ. So sánh với đường đao sắc bén này, cây rìu chữa cháy trong tay hấn quả thực rất khó coi.

Cổ Nam nghe Lục Vân trào phúng cũng không sinh khí, cười nhẹ nói, “Hai thanh đao này là tập đoàn Lâm thị tặng khi trường A xây xong, tuyệt đối là cực phẩm hàng thật giá thật. Tập đoàn Lâm thị hẳn là quen thuộc với Cung thiếu đi ? Tổng tài đương nhiệm của Lâm thị Lâm Văn Bác hình như là anh rể của cậu.”

“Àn, đúng vậy.” Cung Lê Hân gật đầu đáp.

Biểu tình Lục Vân lập tức ghen lại, không dám lên tiếng. Phi báng thanh đao này chẳng khác nào phi báng anh rể Cung thiếu, hấn hận không thể khâu miệng mình lại, nói hươu nói vượn đả tị người không nên đụng tới a.

Về mặt Cổ Nam cùng Mã Tuấn không đổi, thấy biểu tình kinh ngạc của Lục Vân, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Mấy người bọn họ sóng ngầm mãnh liệt, Cung Lê Hân một chút cũng không chú ý tới. Cậu xem xét từng chỗ một của thanh đao trong tay, sau đó dựng thẳng lưỡi đao, đầu ngón tay khẽ ấn một cái lên thân đao. Một tiếng ‘Đinh’ giòn vang, thân đao liền cắt thành hai đoạn.

“Lục Vân nói đúng, thanh đao này không được tốt lắm. Tuy rằng làm thực tình xảo, nhưng thân đao rất yếu ớt, không chịu nổi một kích.” Cung Lê Hân cầm thanh đao chỉ còn nửa đoạn trong tay, mày nhíu lại, ngữ khí thất vọng.

Cậu nhớ rõ, Tiêu Lâm cũng có một cây đao, dùng Thiên Huyền thiết cùng máu tươi của nữ đồng chín chín tám mươi mốt ngày đúc thành, không thể phá vỡ, chém sắt như chém bùn. Đem đường đao này so sánh với nó, quả thực là khác nhau một trời một vực.

“...”

Trong sảnh im lặng tới mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi, tất cả mọi người đều bị một chiêu của Cung thiếu làm chấn động. Đây, thanh đao này chẳng phải là từ thiết tinh chất đúc lên sao ? Như thế nào tới tay Cung thiếu lại không khác gì một khối đậu hũ a ?

Bốn chữ ‘không chịu nổi một kích’ không ngừng xoay quanh trong đầu, Cổ Nam sắc mặt hoảng hốt, nhặt lên nửa thanh đao dưới đất, dùng sức niết. Lưỡi đao sắc bén lập tức khảm vào da thịt, tạo nên một vết thương thật dài !

‘Tê’ Cổ Nam đau nhức hít một ngụm lạnh khí, vội vàng che miệng vết thương. Hiện tại hẳn có thể xác định, thanh đao này thật làm bằng thiết, không phải là đậu hũ. Nhưng Cung Lê Hân có thể nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay búng một cái liền bẻ gãy nó, đây là khái niệm gì a ?

Tuyệt thế cao thủ ! Bốn chữ này tự dung đồng thời xuất hiện trong đầu Cổ Nam và Mã Tuấn. Bọn họ cũng là người luyện võ, dĩ nhiên có thể nhìn ra nhất chỉ vừa rồi của Cung Lê Hân ẩn chứa uy lực. Nếu như ví như đạn trên người, phòng chừng không kém với việc bị đạn bắn chết là bao. Sắc mặt cả hai trắng bệch, lại nhìn Cung Lê Hân, trong mắt đầy kính sợ, tâm tư nịnh bợ lập tức tiêu tán.

Cung Lê Hân người này, chẳng những gia thế hiển hách, thực lực còn hơn người, cũng không phải là người dễ sống chung ! Cổ Nam cùng Mã Tuấn xấu hổ, chỉ cảm thấy mình cùng đối phương cách nhau quá xa, căn bản không cùng một tầng lớp. Cả hai cũng không dám oán hận hành vi hủy đao của Cung Lê Hân, liếc nhau, yên lặng quay về chỗ cũ.

“Không...không phải chứ !” Lục thiếu lại lấp bắp, trừng mắt chỉ vào nửa lưỡi đao trên đất, cả kinh kêu lên, “Đạn Chi thần công ? Chiêu này là Đạn Chi thần công sao ?”

Cho rằng chính mình vừa rồi đã rất khắc chế thực lực, biểu tình Cung Lê Hân liền nghiêm túc, thành thật giải thích, “Không phải Đạn Chi thần công. Bất quá chỉ là nhẹ nhàng búng một cái thôi, không nghĩ tới sẽ làm nó gãy. Xem ra, thứ Lâm đại ca đưa cũng không phải đều là thứ tốt.” Khi này, cậu rõ ràng chỉ dùng một tia nội lực mà thôi a.

“Phải phải ! Tôi đã nói đây là một thanh đao vô dụng mà.” Lục Vân lau mồ hôi, tươi cười nịnh nọt, tâm tư tiểu nhân liền biến thành sùng bái.

Vương Thao nhìn hai đoạn đường đao, lại nhìn cây rìu cứng rắn vững chắc bên người, cảm thấy vẫn là cây rìu này tốt hơn, dù sao cũng là Cung lão đại đưa cho hẳn, hơn nữa, hẳn là có thể chống lại hai kích của lão đại đi ?

Hạ Cẩn nghĩ rằng Cung Lê Hân là cường hóa dị năng, đối hành vi bừa hăn của cậu không chút ngạc nhiên, chỉ thầm tưởng tượng một chút tương lai mình biến cường sẽ như thế nào, có thể đủ mạnh để sống vai cùng thiếu niên này hay không. Không biết vì sao, hẳn đối với điều này vô cùng để ý.

Ngô Minh thấy Hạ ca thật trấn định, nếu chính mình biểu lộ ngạc nhiên thì có vẻ không được, chả phải sẽ cùng một trình độ với Lục thiếu sao, chỉ đành áp chế biểu tình kinh dị trên mặt. Cung Viễn Hằng đến tốt cùng là đã đường con trai mình thế nào a ? Cho ăn linh đan diệu dược sao ? Có thể nửa đường “nhặt” được Cung thiếu, bọn họ thật đúng là mệnh cứng chó a ! Hắn thầm nghĩ.

---

(1) Đường đao :

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26

Nhật thực xảy ra khoảng 9 giờ sáng, mọi người chạy trốn tới đây đã sớm tỉnh bì lực tẩn, đều tùy ý nằm ngòì trên mặt đất hoặc dựa lưng vào tường nghỉ ngơi. Tới khi lấy lại được sức thì cũng đã hơn 4 giờ chiều, ánh dương biến mất dần ở phía tây, sức nóng cũng không còn khắc nghiệt như lúc giữa trưa nữa. Mọi người cả ngày mệt mỏi, trên người đều dính đầy mùi hôi và máu, trông chật vật vô cùng. Chỉ có Cung Lê Hân, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có, trên người vẫn nhẹ nhàng khoan khoái, quần áo cũng sạch sẽ như mới, nhìn vô cùng nổi bật trong mấy người bọn họ. Đây chính là thực lực a. Giống như Cung thiếu vậy, có tài trí cùng năng lực hơn người, sống ở mặt thể cũng có thể thoải mái thích ý như thế. Mọi người không hèn mà ngầm suy đoán, vô hình trung trong lòng đã đối với cậu thêm vài phần kính sợ. Chỉ duy Hạ Cẩn cau mày, cảm thấy không cam tâm vì khoảng cách giữa cả hai có vẻ như càng lúc càng xa. Tang thi không ngừng tiến đến khu vực gần toà nhà, không ra được, mọi người chỉ đành ngốc ngốc ngồi im, tự nghĩ về tâm sự của mình. Bất tri bất giác qua tiếp hai tiếng đồng hồ, gần 7 giờ, ánh mặt trời chói chang đã sớm dung nhập thành một vói đường chân trời phía tây, bóng tối như thể nhân cơ hội này chui ra, nhiệt độ không khí trở nên thoải mái hơn nhiều. Tuy nói hoàn cảnh khốc liệt, mọi người không có tâm trạng thêm ăn, nhưng mặc cho ai chạy đi chạy lại nửa ngày, lại chỉ ăn một bữa sáng, chắc chắn đều cảm thấy đói khát, đặc biệt khi nhiệt độ càng lúc lại càng thêm mát mẻ thế này. Không biết là ai, bụng bỗng ‘thăm thì’ kháng nghị, âm thanh vang lên ngay giữa đại sảnh im ắng, khiến tất cả đang lâm vào trầm tư đều bừng tỉnh. Lục Vân không đánh đã khai, ôm bụng không ngừng kêu to, mặt đỏ tai hồng nhìn về phía Hạ ca, ấp úng,”

Hạ ca, em..em hơi đói bụng.”

Hắn dù sao cũng biết nên khiêm tốn, ngay lập tức chuyển từ ‘chết đói’ xuống mức độ thấp một chút ‘hơi’. Hạ Cẩn liếc một cái, sau đó không nói gì. Lục Vân nhìn về mặt lạnh lùng của hắn, xấu hổ cúi đầu, bỗng nhiên cậu có cảm giác mình là một tên cật hoá, còn phải thêm một định ngữ nữa, một tên cật hoá vô dụng ! “Ngô, em cũng đói. Sáng nay chỉ ăn một chén cháo.”

Cung Lê Hân là một hải tử thành thật thẳng thắn, chậm rãi nói ra tiếng lòng, đúng lúc giải vây cho Lục Vân đang xấu hổ. “Lê Hân trước kiên nhẫn chút, anh ra ngoài coi sao đã.”

Tiểu hải tử nhìn hắn đầy chờ mong, giống như chú chim con đang ngao ngao đòi ăn, cần người ta chăm sóc bảo hộ, cảm giác có một khoảng cách vô hình vừa rồi lập tức biến mất, mất mát trong lòng Hạ Cẩn nháy mắt biến thành vui sướng. Khoé môi hắn khẽ gợn lên, sờ sờ đầu đứa nhỏ trước mắt, ôn nhu giải thích. Lục Vân nghe vậy liền an tâm, chỉ cần Hạ ca không bỏ đói hắn là được. Bất quá, Hạ ca bình thường đối mặt mình nếu không phải là hung thần ác sát thì cũng là vẻ mặt lạnh như băng, tại sao lại trở nên ôn nhu với Cung thiếu a ? Lại nhìn bộ dáng nhu thuận hiểu chuyện, diện mạo vô cùng có hảo cảm của Cung thiếu, Lục Vân liền cúi đầu, không có mặt mũi so sánh nữa. “Từ hướng cửa sắt đi thẳng con đường Sùng Văn một trăm thước đến ngã tư rẽ phải là một chuỗi các cửa hàng, cái thứ tư là một siêu thị mini, mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng có bán đồ ăn, chúng ta sẽ đi tới đó.”

Làm một lính đánh thuê, việc tra xét địa hình và bố cục xung quanh cơ hồ đã khắc vào xương cốt, biến thành bản năng. Hạ Cẩn thoáng nghĩ, trong đầu liền hiện lên sơ đồ mặt phẳng của khu vực này. (1 thước (1 xích, tchì) = 10 tấc = 0,23 m = 100 thước = 23 mét) “Được rồi, quyết định đi quét cửa hàng đi thôi !”

Ngô Minh cảm lấy chủy thủ, đáp ứng không do dự. Lâm vào hiểm cảnh, đầu tiên phải nắm chắc hai yếu tố là sức khoẻ và thể lực. Nếu vì e ngại nguy hiểm, ở yên một chỗ không hành động, tình nguyện chịu đói, đó chính là hành vi tự tìm cái chết. Chỉ khi ăn no, tinh lực dư thừa, mới có hy vọng tiếp tục đi. “Em cũng đi !”

Lục Vân thấy Ngô Minh có ý định để mình lại liền quật cường nắm chặt chủy thủ trong tay mở miệng, “Lục thiếu, bên ngoài rất nguy hiểm, cậu nên ở lại đây đi.”

Ngô Minh lo lắng nói, hấn sợ Lục thiếu lúc ra ngoài sợ tới chân nhũn ra, đến lúc đó mình còn phải bảo hộ đưa Lục thiếu quay về nữa. “Em không sợ !”

Lục Vân nghe thấy, mặt đỏ tai hồng, hiển nhiên cũng nghĩ tới một màn mình bị dọa đến chân nhũn ra, trong lòng đầy xấu hổ và giận dữ. “Cứ để cho cậu ta đi, đã là mặt thể, chẳng lẽ cậu còn muốn bảo hộ cậu ta cả đời sao ? Để cậu ta học được nên dựa vào chính mình !”

Hạ Cẩn vỗ vai Ngô Minh, trầm giọng mở miệng. “Hạ ca nói đúng, dựa vào mọi người không bằng dựa vào chính mình.”

Lục Vân nhanh chóng phụ họa, dứt lời liền nhìn lại Hạ Cẩn, ngượng ngùng mở miệng,”

Chỉ là..Hạ ca có thể đối vũ khí cho em không ? Chủy thủ này quá ngắn, em hơi sợ !”

Hạ Cẩn nghe vậy, sắc mặt hoà hoãn không ít, nhìn xung quanh toà nhà, rút từ đồng vật liệu xây dựng hai ống tuýp dài ngắn vừa phải, đưa một cái cho Lục Vân, thận trọng dặn dò,”

Nhớ kỹ, không cần lãng phí thể lực, thấy tang thi trực tiếp đánh vào đầu nó.”

Lục Vân gật đầu đồng ý, Hạ Cẩn đưa cây còn lại cho Cung Lê Hân, cái gì cũng chưa nói, chỉ yêu thương xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu, liền nhận được tươi cười nhu thuận khả ái của cậu. Năm người tự cầm lấy vũ khí của mình, đi về phía tường vây. Cổ Nam cùng Mã Tuấn do dự vài giây, cũng lập tức đuổi theo. Trong tay Cổ Nam còn cầm nửa thanh đường đao, tuy là đoản đao, uy lực cũng mạnh hơn ống tuýp nhiều. Tên lang thang thấy thế cũng đứng lên, vừa chạy ra vài bước, thấy đám tang thi đầy ngoài cửa sắt, sắc mặt trắng bệch, lùi về chỗ cũ. Gã lựa chọn chịu đói. Đi tới gần tường, xoay mình tính nhảy qua, thấy hai người Cổ Nam, sắc mặt Hạ Cẩn băng lãnh nói,”

Các người lo phần mình, bọn ta tự lo phần bọn ta, không ảnh hưởng tới nhau, nghe rõ chứ ?”

Hai người này nếu tính toán chiếm tiện nghi từ bọn họ, Hạ Cẩn tuyệt không khách khí. Cả người Hạ Cẩn tràn ngập sát khí đã nhiều lần trải qua huyết tinh, vết sẹo dài trên khuôn mặt anh tuần làm tăng thêm vài phần hung ác, mặt Cố Nam cùng Mã Tuấn trắng bệch, lập tức cúi đầu đáp, ”

Nghe rõ.”

Hạ Cẩn liếc mắt nhìn hai người một cái, lưu loát trôi qua tường, Cung Lê Hân điểm nhẹ mũi chân, người đã qua được đầu bên kia. Mấy người Lục Vân thấy nhưng sớm không ngạc nhiên, chỉ có Cố Nam cùng Mã Tuấn hai mặt nhìn nhau, trong mắt đầy kính sợ cùng chấn động, lại càng không dám có tâm tư gì với nhóm năm người. “Lê Hân, theo sát anh !”

Biết tiểu hài tử không biết đường, Hạ Cẩn liền nắm tay cậu, thân trọng dẫn dò. Đội Cung Lê Hân nhu thuận gật đầu, mọi người lập tức chạy như điên về phía siêu thị mini theo lời Hạ Cẩn, trên đường cũng giết không ít tang thi. Cách siêu thị còn năm mươi thước, mọi người liền tăng tốc, bỗng nhiên Cung Lê Hân dừng bước, giật nhẹ tay Hạ Cẩn, chỉ vào tiệm thức ăn nhanh kiểu dáng Tây Âu đối diện ngã tư, đôi mắt sáng lên mở miệng, ”

Hạ đại ca, em muốn ăn bánh ngọt, pizza, pudding tiêu đường và cánh gà nướng ót !”

“Ta kháo ! Cung thiếu, giờ không phải thời điểm kén chọn a ! Có một gói mì ăn liền cũng tốt rồi !”

Lục Vân liếc một con tang thi trong tiệm thức ăn nhanh Tây Âu một cái, oa oa kêu lên. Thức ăn ở đó hẳn rất ngon, cho nên có rất nhiều thực khách, cách cửa kính trong suốt có thể thấy bên trong đầy tang thi thực khách, do khớp xương không linh hoạt nên không ra được, chỉ có thể ngoay ngoay rống lên bên trong. “Giết sạch chúng nó là được.”

Cung Lê Hân nghiêng đầu, thành thật nói, tiện đà kéo kéo tay Hạ Cẩn, đôi mắt trong trẻo đầy khát vọng, ngữ khí khẩn cầu nói, ”

Hạ đại ca, đi thôi ?”

“Đi !”

Bị ánh mắt tha thiết của tiểu hài tử nhìn chăm chăm, Hạ Cẩn chỉ cảm thấy nếu tiểu hài tử bảo hắn hái sao trên trời cho cậu, hắn cũng sẽ đáp ứng không do dự. (ôi mẹ ơi, sến quá >v<) Hai người nhìn nhau cười, quay đầu chạy về phía tiệm thức ăn nhanh phố đối diện. Hạ Cẩn cũng không quên dặn Ngô Minh, bảo hắn sau khi lấy thức ăn trong siêu thị thì tới tập trung ở tiệm Tây Âu. “Kháo ! Hạ ca cũng sùng Cung thiếu quá đi ! Muốn ăn gì cho ăn cái đó ! Trong đó nhiều tang thi như thế anh ấy không thấy sao ? !” Lục Vân đứng bên đường do dự, nghĩ có nên đi theo hay không. Nếu là mình đưa ra yêu cầu này, nhất định sẽ bị Hạ ca mắng đến thối đầu ! Lục Vân chưa chưa thâm suy đoán. “Đi thôi ! Bọn họ lo được !”

Ngô Minh kéo Lục Vân, bình tĩnh nói. Cả nhóm chia thành hai đường, tự mình đi tìm thức ăn. Nhanh chóng chạy tới gần tiệm thức ăn nhanh, Cung Lê Hân không chút do dự đẩy ra cửa thủy tinh trong suốt sạch sẽ, Hạ Cẩn nghiêm mặt, bước nhanh hai bước, muốn đi lên phía trước bảo hộ cậu. Hai người tuy rằng chỉ mới biết nhau mấy tiếng nhưng lúc chiến đấu vô cùng ăn ý, lưng dựa lưng, công kích tang thi đang không ngừng đánh tới. Cung Lê Hân bỏ ống tuýp xuống lập tức đáng nát đầu một tang thi, về mặt Hạ Cẩn lãnh khốc, ánh mắt hung ác nham hiểm, giờ tay chém xuống, chính xác chém đúng cổ một tang thi khác. Không đến mười phút, xung quanh hai người nằm đầy thi thể hôi thối, trong đó không ít đầu lâu nằm rải rác, cảnh tượng đáng sợ đến cực điểm. Hai người tạo nên tình cảnh này lại may mắn không biến sắc, từng chút một xử lý toàn bộ tang thi bên trong tiệm thức ăn. Hạ Cẩn không hề phát hiện, không biết từ lúc nào hắn đã xem Cung Lê Hân là người hắn có thể an tâm giao phó sau lưng. Phòng bếp và phòng bảo quản thức ăn đặt ngoài mặt tiền cửa hàng nằm ở tận cùng bên trong, men theo đám tang thi ngã xuống, trong cổ hôi thối của đồng thi thể truyền đến một hương thơm ngọt ngào. Cung Lê Hân nhúc nhích mũi, từ hương truyền đến mùi hương nhìn lại, lực chú ý nhanh chóng bị một khối bánh ngọt bơ phô mai vàng óng thơm ngào ngạt hấp dẫn. Phía sau cậu, một tên tang thi bất chợt vung trào đánh tới. “Lê Hân, cẩn thận !”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Cẩn lần đầu tiên hiện lên nỗi khiếp sợ. Khoảng cách với tiểu hài tử quá xa, không thể cứu kịp, hai mắt hắn tràn ngập to mầu, đột nhiên một dòng khí trong cơ thể bạo tăng, hắn không do dự liền nâng tay để dòng khí thoát ra ngay thẳng tang thi kia. Một cỗ kinh phong sắc bén nhắm ngay gáy tang thi, ‘phốc xuy’ một tiếng liền bỏ đời đầu nó. Một dòng máu tươi hôi tanh bắn tung toé, Cung Lê Hân lập tức lắc mình né tránh. “Em trong mắt chỉ có bánh ngọt, ngay cả mạng cũng không cần sao ? Ân ?”

Thở hổn hển đi đến trước mặt tiểu hài tử, Hạ Cẩn cúi người, hai tay nắm lấy bả vai lắc mạnh, giận dữ quát. Thanh âm hắn khàn khàn che dấu sợ hãi trong lòng, hai chân run rẩy, tim đập dồn dập, đến khi cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ thân thể tiểu hài tử mới ổn định lại. “Hạ đại ca, không cần lo lắng, lúc tang thi kia tới gần em biết, em có thể đối phó.”

Nhưng đương sự lại vô tâm sờ sờ hai tay nổi đầy gân xanh của hắn, ôn nhu an ủi. Hạ Cẩn hít thở sâu một hơi, tiến đến vùi đầu vào hõm vai cậu, đôi mắt lạnh lùng tràn đầy vô lực cùng mất mát. Hắn nghĩ có thể làm tất cả bảo vệ tốt đứa nhỏ này, kết quả phát hiện cậu vốn không cần hắn bảo hộ, hắn lo lắng sợ hãi như thế lại trông thập phần buồn cười, điều này làm hắn lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là bất lực. Như cảm giác được tâm tình Hạ Cẩn không tốt, Cung Lê Hân mím môi trầm mặc một lát, cẩn thận vươn tay sờ đầu hắn, ôn thanh nói, ”

Hạ đại ca thật lợi hại ! Lực đạo phong nhận vừa rồi chẳng những mạnh đủ mười phần, mà còn vô cùng chuẩn xác ! Hạ đại ca thiên phú trắc tuyệt, chỉ cần luyện thêm nhất định sẽ trở thành tuyệt thế cao thủ !”

Hạ Cẩn nghe vậy lại càng cảm thấy mình vô lực. Lúc này chẳng những tâm mệt, mà do tiêu hao gần hết dị năng nên mệt mỏi cũng ập tới. Hắn ôm lấy thân thể mềm mại dẻo dai của Cung Lê Hân, đợi thể lực hồi phục lại. Cung Lê Hân biết hắn đang trong giai đoạn suy yếu do tiêu hao dị năng, ngoan ngoãn để mặc hắn ôm, bất quá hai tay cũng không nhàn rỗi, đẩy ra cửa phòng bảo quản giữ tươi, lấy khối bánh ngọt phô mai đã sớm nhìn trúng, cắn một ngụm lớn. “Ăn ngon !”

Cậu cười nheo mắt , đưa bánh ngọt đến bên miệng Hạ Cẩn, thân thiết nói, ”

Hạ đại ca mau ăn một miếng đi, bổ sung thể lực.”

Hai mắt thanh triệt của tiểu hài tử trước mắt nhìn hấn đầy lo lắng cùng quan tâm, bóng đèn màu cam trong phòng bảo quản phản chiếu khiến gương mặt như ngọc của cậu như ánh lên một vầng sáng, nhìn vô cùng ấm áp, làm động lòng nhân tâm. Cảm giác vô lực nhanh chóng biến mất, trong mắt Hạ Cẩn từng chút một ẩn đầy tiểu ý. “Nha, thật sự ăn rất ngon !”

Cung Lê Hân lại đưa miếng bánh đã cắn một ngum đến sát Hạ Cẩn một chút. Hạ Cẩn liếc mắt nhìn tiểu hài tử một cái, ngay chỗ cậu cắn vừa rồi chuẩn xác cắn xuống. Hương vị đậm đà cùng miếng phô mai trắng mịn tan trong miệng, Hạ Cẩn neho mắt, thần nhiên nói,”

Ăn, hương vị cũng không tồi.”

Khoé môi hấn mang ý cười, tâm tình mát mát cùng uể oải vừa rồi đã sớm biến mất vô tung. “Lần sau phải cẩn thận một chút biết không ? Tuy rằng em rất mạnh, nhưng cũng sẽ có lúc khó phòng bị.”

Đứng thẳng dậy, Hạ Cẩn vò loạn đầu tiểu hài tử, thận trọng dặn dò. “Ăn.”

Cung Lê Hân vừa cắn miếng kế tiếp, vừa nhu thuận gật đầu đáp ứng. Hạ Cẩn cũng không thích đồ ngọt lắm, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy khối bánh trước mắt vô cùng mỹ vị, phô mai trắng mịn và bơ mà bình thường hấn chán ghét cũng đưa tới tư vị tuyệt vời bất đồng lúc trước. Có lẽ là vì bây giờ là mặt thế, rất khó kiềm thức ăn nên trở nên trân quý đi. Hấn nghĩ như vậy, vồ vồ đầu Cung L ê Hân nói,”

Khối bánh này ăn cũng được, cho anh thêm một miếng.”

Cung Lê Hân lập tức đưa bánh ngọt đến gần miệng hấn. Cũng cắn ngay đầu răng khéo léo của cậu, Hạ Cẩn lại cảm thấy được mùi ngon. Hai người ta một miếng, người một miếng, vô cùng thích ý hưởng thụ mỹ thực. Trong cửa hàng không khí ấm áp lại khoái hoạt, huyết tinh cùng tàn khóc nơi tận thế giờ phút này như đều biến thành bối cảnh nhọt nhọt vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lúc Hạ Cẩn và Cung Lê Hân ăn xong miếng bánh ngọt, mấy người Ngô Minh cũng vừa lúc chạy tới, mang theo túi thức ăn đẩy cửa bước vào. Thấy đồng thi thế chổng chát, tất cả đều giật mình, về mặt lo âu lập tức liền thả lỏng.

“Thơm quá a !” Đã đói sắp chết, mũi Lục Vân còn thính hơn cả chó, lập tức ngửi được hương vị bị mùi máu che mất.

“Oa, ta kháo ! Trúng mãnh rồi ! bánh gato, bông lan, bánh trứng, sữa, cà phê, chân gà, hamburger ! Toàn đồ ngon a !” Thấy thức ăn được giữ trong ngăn giữ tươi và giữ ẩm của cửa hàng, hai mắt Lục Vân sáng bùng, miệng chảy dãi. Loại thức ăn nhanh giá rẻ này, bình thường hấn thậm chí còn không thèm liếc mắt một cái, nhưng bây giờ nhìn chúng lại vô cùng mê người.

“Còn nhìn cái gì, mau lấy nhanh lên, tốc chiến tốc thắng !” Hạ Cẩn vừa trầm giọng dặn dò vừa lấy ra hộp chuyên dùng để gói bánh ngọt trong quầy, lấy tất cả bánh ngọt mà tầm mắt Cung Lê Hân đảo qua bỏ vào.

Ba người Ngô Minh, Lục Vân, Vương Thao căn bản không cần Hạ Cẩn lên tiếng, đã lấy túi đựng thức ăn trong quầy, càn quét toàn bộ tiệm thức ăn. Ngô Minh còn nhân tiện lấy luôn mấy dụng cụ trong phòng bếp đóng gói mang đi.

—Khi năm người mang theo thức ăn thơm ngào ngạt thắng lợi trở về, Cố Nam và Mã Tuấn đã sớm quay về toà nhà bỏ hoang, đang mở ra mấy bịch bánh quy ăn lang thôn hồ yết*. Bọn họ thể đơn lực bạc nên không dám mạo hiểm, vội vàng lấy ít thức ăn và mấy bình nước khoáng đã quay trở lại. (* : ăn ngẫu nhiên)

Vì thế khi thấy năm người mang túi lớn túi nhỏ trở về, hai mắt đầy vẻ hâm mộ không hề che dấu.

Năm người ngồi vây quanh trong góc, khăn cấp mở ra túi giấy. Mùi cánh gà nướng và hương vị ngọt ngào của bánh ngọt nháy mắt tràn ngập cả sảnh, làm gã lang thang, Cố Nam và Mã Tuấn không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

“Đây, chân gà nướng cay em muốn !” Hạ Cẩn lấy túi giấy bao kín nhất đựng chân gà đưa Cung Lê Hân.

“Cám ơn Hạ đại ca !” Đôi miều đồng lập tức cười cong lên thành hai vầng trăng khuyết, lập tức cầm lấy túi giấy mở ra, cầm một miếng chân gà bỏ ngay vào trong miệng cắn. Có lẽ do quá đói, giờ phút này tiêu thiếu chủ cũng không thèm để ý đến lễ nghi nữa, tướng ăn có khi còn lang thôn hồ yết hơn Lục Vân và Vương Thao.

“Ăn từ từ ! Còn đây là sữa, cơ thể em còn đang trong giai đoạn trưởng thành, còn bổ sung chất.” Nghĩ đến tiểu hài tử còn chưa trưởng thành, về sau sẽ chịu đủ loại đau khổ, Hạ Cẩn cầm ống hút vào hộp sữa, trong lòng phiền muộn không nói nên lời.

“Ân, Hạ đại ca cũng ăn.” Cung Lê Hân nhận hộp sữa, hút một hớp, hai mắt híp lại, biểu tình vô cùng hưởng thụ.

Thấy con ngươi đen tuyền trong suốt của tiểu hài tử đầy hân hoan và thoải mái, Hạ Cẩn liền mỉm cười, phiền muộn trong lòng lập tức bay biến, cũng cầm lấy hamburger ăn.

Chưa từng thấy Hạ Cẩn cẩn thận chiếu cố người nào bao giờ, Ngô Minh kinh ngạc nhìn hẩn vài lần. Nhưng trước thức ăn, hẩn lập tức ném khác thường của Hạ Cẩn ra sau đầu.

Tên lang thang ở một góc tối đã sớm đói sắp chết bị tướng ăn của mọi người và mùi thức ăn làm cho thèm chảy dãi, do dự một hồi, chậm rãi đi gần tới chỗ nằm người.

Hạ Cẩn lạnh lùng liếc gĩa một cái, trầm giọng nói, “Hiện tại đang là mặt thế, mọi người tự bảo vệ mình còn chưa xong, ai còn có thể bỏ thí đồ ăn cho ngươi như trước đây ? Chúng ta cho ngươi một lần hai lần, rồi đến khi bọn ta đi, ngươi sẽ để mình chờ tới đói chết sao ?”

Tên lang thang chần chờ đứng tại chỗ, không dám đến gần nữa. Gã rất sợ khí thế bức người của Hạ Cẩn.

“Ngươi có thể tự mình ra ngoài kiếm ăn. Tang thi kia nhìn qua rất khủng bố, kỳ thật hoạt động vô cùng trì trệ, rất dễ đối phó, giết một hai tên ngươi sẽ quen thôi.” Lục Vân ôn tồn chia sẻ kinh nghiệm của mình.

Cung Lê Hân vẫn tiếp tục ăn chân gà, không để ý đến tên lang thang nọ. Cậu kiếp trước nếu muốn cái gì đều chỉ dựa vào việc cố gắng luyện công để đổi lấy với Tiêu Lâm, cho nên khái niệm ‘trao đổi đồng giá’ đã thành thâm căn cố đế* trong đầu. Người khác đối với cậu như thế nào, thì sẽ dùng cách tương tự để hồi báo, mấy chữ ‘đồng tình’ hay ‘thương hại’ chưa hề hình thành trong đầu cậu. (* : định kiến từ lâu, không dễ phá vỡ)

Tóm lại, phần lớn cách đối nhân xử thế của cậu đều dựa vào trực giác, nhưng dĩ nhiên vẫn có quy tắc riêng của chính mình. Chính khí chất mâu thuẫn này đã tạo nên mị lực hiện tại. Trong khái niệm của cậu, gã lang thang chưa có trả giá, tất nhiên không thể chia sẻ thức ăn được, Hạ Cẩn làm vậy không có gì là không đúng.

Vương Thao vốn hơi mềm lòng, thấy mọi người đều thờ ơ, cũng lập tức bỏ đi ý niệm cho đồ ăn.

Không xin được thức ăn, gã lang thang nhát gan lùi về, xoay ngược lại tới chỗ Cô Nam cùng Mã Tuấn, trong mắt lộ ra khẩn cầu.

“Cút !” Mã Tuấn ác thanh ác khí gầm nhẹ, cầm đường đao quơ hai cái trước mặt. Động tác bọn họ nhanh nhẹn sợ làm ảnh hưởng tới tang thi xung quanh nên lượng đồ ăn lấy được rất ít. Một lần ra ngoài chính là một lần mạo hiểm, lúc nào cũng có khả năng mất mạng, theo số đồ ăn này thì hai người chỉ có thể chống cự được khoảng hai ba ngày, tất nhiên sẽ không cho gĩa.

Khát cầu trong mắt tên lang thang dần tắt, tập tễnh đi về một góc, lấy một dây thừng buộc chặt eo, cố gắng áp chế đói khát. Ở mặt thế, loại người giống như hẩn, không có thực lực, lại không có can đảm, việc duy nhất có thể làm chính là chờ chết. Thật bị ai là gã thậm chí còn không chịu đối mặt với hiện thực lãnh khốc.

Cô Nam cùng Mã Tuấn nhanh chóng ăn xong hai bạch bánh quy, số thức ăn còn lại bọn họ luyến tiếc ăn, cẩn thận cất ở trong góc, sau đó dựa vào tường ngăn người. Biểu tình cả hai mờ mịt, không biết qua hôm nay rồi ngày mai nên làm gì bây giờ, này đại khái có thể hình dung là ‘ăn bữa nay lo bữa mai’ đi.

Một góc khác, Ngô Minh thấy mọi người ăn xong, lấy một gói to vẫn chưa mở hẩn để bên người đặt vào giữa, cười tùm tùm nói, “Vừa rồi đi ngang qua cửa hàng quần áo, nghĩ mọi người đã chạy một ngày rồi, quần áo trên người đều bẩn, nên thuận tay lấy vài bộ.”

Vừa nói, hẩn vừa mở miệng túi phát quần áo, “Ba bộ này là của tôi, Hạ ca và Vương Thao, còn hai áo somi màu đen này là của Lục thiếu và Cung thiếu. Quần hai người thì tôi không lấy vì các số đo đều quá lớn, miễn cưỡng mặc vào sẽ ảnh hưởng hoạt động, hai người tạm chấp nhận như thế, đợi có cơ hội lại đổi.”

Hai mắt ba thiếu niên sáng lên, nhất nhất nhận quần áo lẩn qua lộn lại xem, quý trọng như nhận được lễ vật vô cùng quý giá.

“Trong đây không có nước, không thể tắm rửa, ở đây có khăn mặt mới, mỗi người một cái, lấy nó lau người rồi thay quần áo, buổi tối nghỉ ngơi cũng có thể thoải mái một chút.” Ngô Minh nháy mắt hoá thân thành bảo mẫu, chu đáo phân phát. Hầu hạ Lục thiếu tay chân vô dụng đã bảy tám năm, sớm thành thói quen, ở mặt thế cũng có thể xem xét sự việc xung quanh vô cùng chu đáo.

Mọi người đồng ý, lần lượt tiếp nhận khăn lau mặt, đến khi bỏ ra, khăn trắng đều biến thành màu xám, dĩ nhiên, chỉ trừ của Cung thiếu.

“Lo quần áo xong thì nghỉ ngơi đi. Tang thi vẫn còn tiến hoá, động tác đã linh hoạt hơn buổi sáng, cho nên buổi tối không thể khinh thường, thay phiên nhau gác đêm, mọi người không có ý kiến đi ?” Hạ Cẩn đợi mọi người lo xong xuôi, trầm giọng nói.

“Không ý kiến.” Mọi người đều lắc đầu.

“Vây là tốt, Ngô Minh, Lục Vân, Vương Thao canh từ giờ đến nửa đêm, tôi và Lê Hân sẽ từ nửa đêm đến sáng. Thế nào, có ý kiến gì không?” Hạ Cẩn nhìn mọi người hỏi.

“Hạ ca, em và anh canh nửa đêm đến sáng đi, để Cung thiếu canh trước nửa đêm.” Ngô Minh vẫy tay nói. Canh trước nửa đêm dĩ nhiên thoải mái hơn, qua 12 giờ có thể hảo hảo ngủ một giấc. Cung thiếu vẫn còn nhỏ, phải được nghỉ ngơi nhiều.

“Không cần, một mình em canh một đêm cũng không sao.” Cung Lê Hân nghiêng đầu cự tuyệt. Nội lực không ngừng vận chuyển ở đan điền, tinh lực của cậu sinh sinh bất tức, mỗi ngày chỉ cần nghỉ một hai giờ đủ, tinh thần vẫn có thể tốt như thường.

“Em một mình canh một đêm thì bọn họ làm gì a ?” Hạ Cẩn vò loạn đầu Cung Lê Hân, khoé miệng cười sâu. Tính tình tiểu hài tử này rất thành thật a, làm người ta không khỏi yêu thích, không thấy bộ dáng Lục Vân và Vương Thao nghe xong lời cậu nói đã cảm động như thế nào sao.

“Không được nha, Cung thiếu, cậu nói thế chẳng phải Lục Vân tôi rất vô dụng sao ?” Lục Vân giả bộ bất mãn.

“Lão đại, tôi một người cũng có thể canh một đêm, cậu cứ đi ngủ đi.” Vương Thao vò đầu, cười ngốc, nói ra lời quan tâm từ đáy lòng.

“Đừng nói vô nghĩa nữa, cứ định như cũ đi. Các cậu canh trước nửa đêm, tôi và Lê Hân nửa đêm đến sáng.” Hạ Cẩn không kiên nhẫn lên tiếng, dứt khoát giải quyết. An bài đưa nhỏ này canh cùng hân, vốn là không tính toán để cậu phải gác đêm. Một mình hân cũng đã đủ, đưa nhỏ này có thể an tâm ngủ ngon.

Lúc này lại không ai có ý kiến nữa, đều cảm lấy quần áo ra thay. Động tác Hạ Cẩn và Ngô Minh nhanh nhất, đổi một bộ quần áo chỉ mất mười giây, xem ra bình thường có tập luyện qua.

Quần áo cả hai giống nhau như đúc, trên ngực trái có ba chữ màu đen ‘Phi Hồ đội’, áo somi tay ngắn, quần màu xám xanh.

Dáng Ngô Minh thuộc dạng chuẩn, quần áo rất vừa. Hạ Cẩn chẳng những cường tráng, còn rất cao lớn, cuộc sống đánh thuê lúc trước đã luyện cho hân một thân cơ bắp săn chắc, làm áo somi màu đen căng ra. Bắp thịt trên cánh tay, ngực và bụng đều hiện rõ ràng trên vải, ẩn chứa một sức bật kinh người trong cơ thể.

Vương Thao và Lục Vân nhìn lướt qua dáng người Hạ ca một cái, vội vàng thay quần áo, miễn làm mình xấu hổ mất mặt trước Hạ ca. Vương Thao tuy nói là vận động viên bóng rổ, nhưng dù sao cũng là học sinh trung học, lượng huấn luyện rất ít, cánh tay và bụng đều có chút mỡ thừa. Lục Vân lại càng không cần phải nói, một thân ốm o trắng bóc.

Cung thiếu tính tình thẳng thắn vốn không có tâm tư này, coi áo somi màu trắng trên người, cảm cái màu đen lật qua lật lại xem xét. Ở đây gần một năm, cậu vẫn thường nhắm mắt trước mặt sau, đã bị Cung phụ cười nhạo rất nhiều lần.

Da thịt thiếu niên trắng nõn óng nhuận như ngọc thạch, dáng người dù gầy nhưng không ốm yếu, đầy đặn cũng không mập mạp, chính là nếu tăng một phần sẽ mập, giảm một phần sẽ rất gầy. Quần bò màu xanh nhạt không có thắt lưng, hơi tuột xuống eo, thoáng lộ ra viền quần lót, dù hoặc không nói nên lời.

Bộ dạng quần áo không chỉnh chu vô cùng hợp với mi nhân tính xảo của thiếu niên, nháy mắt hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Ngay cả Hạ Cẩn từ trước đến nay luôn lãnh tính, ánh mắt cũng dính chặt lấy thân hình thiếu niên, chỉ thấy cổ họng khô khan, môi khô, vô cùng khó chịu.

“Cung thiếu, khuôn mặt này, làn da này của cậu, còn hơn cả mấy nhỏ tôi từng quen nữa ! Mà cậu lại không phải con gái a !” Lục Vân cọt nhả tiến lên ôm chặt bả vai Cung Lê Hân, tiện tay sờ sờ ngực của cậu hai cái.

Thấy hành động đáng khinh của Lục Vân, nháy mắt một rung động kỳ lạ trong lòng Hạ Cẩn bứt ra, môi mơn mởn thành một đường, mặt lạnh nhanh chóng kéo ra hai người đang ôm sát nhau.

“Mặc quần áo cũng dây dưa, để anh.” Giọng hơi khàn khàn, Hạ Cẩn không dám ngẩng đầu nhìn cơ thể phấn nộn, trắng nõn của thiếu niên, lấy quần áo nhanh chóng trùm vào đầu cậu.

“Lớn.” Nhìn thiếu niên bị áo che cả người, Hạ Cẩn không khỏi nhẹ nhàng thở ra, buồn cười kéo vạt áo xuống đến tận đầu gối.

“Không sao, rất thoải mái.” Cung Lê Hân quơ quơ cánh tay, cười nói. Nhìn Hạ Cẩn một cái, trong mắt lộ ra biểu tình hoài niệm, thật tâm khen, “Hạ ca mặc bộ này thật đẹp ! Giống như Tổng đại ca a !”

Hạ Cẩn giật mình, cảm thấy vui sướng vì một câu khen của tiểu hầu tử, cũng nhanh chóng cau mày, vô cùng để ý đến ‘Tổng đại ca’ từ miệng cậu. Đưa nhỏ này nhìn xuyên qua hân để tưởng niệm cái gọi là ‘Tổng đại ca’. Trong lòng hiểu rõ, sắc mặt Hạ Cẩn trầm xuống, bao phủ một mảnh u ám.

Bất quá, do biểu tình Hạ Cẩn lạnh như băng nên không ai phát hiện dị thường của hân. Cả người thoải mái, mọi người nhanh chóng để quần áo bản trên đất làm đệm, nắm chặt thời gian nghỉ ngơi. Ngô Minh, Vương Thao, Lục Vân ba người thỉnh thoảng đứng lên nhìn xung quanh, đề phòng tang thi trèo vào.

Cố Nam và Mã Tuấn thấy có người gác đêm, cũng không chủ động đề nghị hỗ trợ, lại tiếp tục ngủ.

Chương 28

Ba người Ngô Minh canh đến đúng 12 giờ đêm, Hạ Cẩn tỉnh lại không sai một giây. Hắn vừa đứng dậy, Cung Lê Hân cũng mở to mắt, màu sắc trong trẻo, không có nửa điểm mơ hồ hay mơ màng khi vừa thức dậy.

Hai người nhận ca, đầu tiên là đi lòng vòng bốn phía, bên ngoài thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng hồng của tang thi, nhưng không có tang thi nào tràn vào được, tâm tình buộc chặt của cả hai mới thoáng buông lỏng, trở về sảnh lầu một ngồi xuống. Hạ Cẩn bảo Cung Lê Hân ngủ thêm một giấc nhưng cậu liên tục vẫy tay nói “Không cần.”

Tiểu hài tử vô cùng quật cường, vô luận khuyên thế nào cũng không được, trên mặt Hạ Cẩn không vui nhưng trong lòng lại càng thêm sùng cậu. Rõ ràng đều là con cháu thế gia, nhưng trên người lại không có chút kiêu căng hay tùy hứng, so với Lục Vân thì quả thực một người trên trời, còn người kia dưới đất, làm người ta kính trọng vô cùng.

Đại sảnh lầu một trống trải, tường xi măng màu xám, tỏa ra mùi bụi gay mũi. Trong tòa nhà không có gắn dây điện, tối đen một mảnh, chỉ dựa vào ánh sáng từ đèn pin nhỏ của Hạ Cẩn. Đương nhiên, cho dù có gắn dây điện, bọn họ cũng sẽ không dám mở, tang thi vẫn cảm với âm thanh, có khi đối với ánh sáng cũng như thế.

Bóng đêm thâm trầm, bên ngoài tang thi tê hồng âm ỉ, trong sân ngược lại im lặng đến đáng sợ. Hạ Cẩn quay mặt lại nhìn tiểu hài tử, thấp giọng nói “Tại sao em không cùng cha tới quân đội? Nếu không, hiện tại cũng không lưu lạc bên ngoài thế này.”

“Có thể do sợ em tuổi còn nhỏ, sẽ càng làm ông thêm phiền muộn. Còn nữa, một đám người tụ tập trong quân đội, đao thương không có mắt, không bằng ở nhà sẽ an toàn hơn.” Cung Lê Hân vốn thông minh, thoáng nghĩ đã có thể hiểu dụng tâm của Cung phụ.

“Hừ!” Hạ Cẩn cười lạnh, vẻ mặt cực kỳ bất mãn, “Để em một mình ở nhà cũng kêu an toàn? Nếu là anh, lúc nào cũng phải để em bên người mới đúng.”

Cung Lê Hân vẫy tay phủ nhận, “Không phải, chị em cũng ở nhà.”

“Chị em ở nhà còn để em một mình ra ngoài?” Hai mày Hạ Cẩn lập tức nhíu chặt, sắc mặt so với bầu trời đêm còn đen hơn gấp mấy lần.

Cung Lê Hân gác cằm lên đầu gối, hai mắt buông xuống không nói gì. Cung Hương Di cố ý giấu diếm, cậu không hề oán giận với bất kỳ ai, đối phương như thế nào cũng là chị cậu. Huống hồ, cô chỉ mặc kệ không quản, chứ không tự tay làm tổn thương cậu, trước mắt vẫn còn trong phạm vi dễ dàng tha thứ.

Hai mi mắt tiểu hài tử hạ xuống làm cậu tựa như bóng ma dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn pin, đồng thời cũng che giấu tình tự trong mắt. Nhưng không hiểu sao, từ từ thể cuộn mình lại ấy, Hạ Cẩn lại có thể nhìn rõ sự cô đơn cùng thất vọng của cậu.

Nghe nói cậu cùng chị hai chỉ cùng cha, không cùng mẹ, cách nhau một tầng huyết thống, liền nghĩ rằng quan hệ bên trong không hề hòa hợp như bề ngoài thường thấy. Hạ Cẩn trầm mặc, sau đó đưa tay kéo tiểu hài tử qua, yêu thương vỗ vỗ lưng cậu, hai mắt ẩn trong bóng tối lóe ra hàn quang. Ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp, nhưng ấn tượng của Hạ Cẩn về Cung Hương Di đã xấu đến cực điểm.

Không muốn nhắc lại chuyện làm Cung Lê Hân thương tâm, Hạ Cẩn hạ giọng kể lại không ít chuyện mạo hiểm hắn đã trải qua lúc làm lính đánh thuê cho cậu nghe. Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đối với mấy loại truyền kỳ thế này luôn thấy hứng thú, Cung Lê Hân dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, rất nhanh đã phục hồi tinh thần, nghe vô cùng hào hứng.

Bất tri bất giác một giờ trôi qua, Hạ Cẩn dùng câu chuyện, lấy từ túi plastic 2 bình cà phê, một đưa Cung Lê Hân, một cho chính mình uống hai ba ngụm đã hết sạch.

Đúng lúc này, gã lang thang ngồi trần trọc trong góc chậm rãi ngồi dậy, nhìn hai người ở xa liếc mắt một cái, rón ra rón rén tới gần chỗ Cố Nam và Mã Tuấn.

Đi đến chỗ phụ cận hai người, hắn quay đầu nhìn Hạ Cẩn và Cung Lê Hân lần nữa, thấy bọn họ chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không hề có động tác, lúc này mới khẽ thả lỏng, tay mò mẫm trong túi thực phẩm Cố Nam đặt trong góc.

Túi thực phẩm phát ra âm thanh sột soạt, gã lập tức cứng đờ, tầm mắt gắt gao nhìn hai người đang ngủ say.

Cố Nam xoay người nhưng không tỉnh, Mã Tuấn thì nằm ngửa, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ngáy. Gã liền yên lòng, chậm rãi cẩn thận lấy một bịch bánh quy từ trong túi, sau đó trở về chỗ của mình, gấp gáp mở ra bịch bánh mà lang thôn hồ yết.

Trước mặt thể, nơi này vẫn còn là một mảnh thịnh thế phồn hoa, mặc dù không có nhà để về, nhưng tìm kiếm thức ăn hoặc ở ven đường hoặc ở thùng rác cũng đủ để lấp đầy bụng, gã cùng bạn đồng hành của mình ít khi chịu đói. Gã ngủ đến khi cảm thấy mặt trời lên cao thì tỉnh lại, liền bị đồng bạn đã biến thành tang thi đuổi giết, thật vất vả sống sót qua một hồi kinh tâm động phách, đến đêm hôm khuya khoắt, gã đã đói đến bụng cũng dán vào lưng rồi, đồ ăn tới tay, động tác khó tránh khỏi có chút vội vàng, làm gây ra âm thanh rất lớn.

Gã lang thang không quan tâm nữa, vẫn lấy bánh quy vội vàng bỏ vào miệng, không hề sợ làm mình bị ghen. Cùng lúc đó, Cố Nam cùng Mã Tuấn lại bị tiếng bạch bánh đánh thức, nương theo ánh đèn pin, thấy ở một góc tối gã lang thang đang ăn ngấu ngiến, lập tức nổi giận dưng dưng.

“Mẹ nó! Lão tử liều chết đánh với đám tang thi đó lấy được đồ ăn, bản thân còn luyện tiếu động tới, ngươi dám thừa cơ nửa đêm ăn vụng! Lão tử đánh chết ngươi!” Mã Tuấn vốn là người dễ xúc động, dễ nổi giận, nay vì mặt thể bùng nổ, tâm tình đã nộ nóng, bất an, lại thấy tên lang thang trộm đi đồ ăn bọn họ vất vả lấy được, nhất thời tức giận công tâm, xông đến đoạt lại bạch bánh quy, quyền đâm cước đá thẳng tay trút xuống tên lang thang.

Cố Nam mới đầu còn thờ ơ lạnh nhạt, nhìn một lúc, tuyệt vọng cùng thô bạo đè nén trong lòng liền bùng nổ, cũng xông vào cùng Mã Tuấn. Hắn nhìn thì nhả nhặn, nhưng xuống tay ngoan độc hơn Mã Tuấn nhiều, chân đều đá vào chỗ dễ tổn thương của tên lang thang, quả thực là muốn đánh người đến chết.

Ăn cơm Bá Vương chịu một lần đánh, đây là lẽ thường. Gã lang thang tưởng rằng để hai người đánh đủ thì khi trút hết giận sẽ bỏ qua cho gã, mới đầu còn có thể nhẫn nhịn, nhưng thấy Cố Nam cùng Mã Tuấn ra tay ngày càng nặng, trong mắt lộ ra hung quang, rõ ràng là muốn giết chết gã. Gã sợ, đau đớn lại ngày càng kịch liệt, cuối cùng há miệng khóc nức lên.

Ngô Minh, Vương Thao, Lục Vân lần lượt bị đánh thức, nhú mắt nhìn Cố Nam cùng Mã Tuấn mất đi lý trí, nhưng thấy Hạ Cẩn vẫn vững vàng ngồi ở chỗ cũ, làm như không nghe thấy gì cả, bọn họ cũng không tiến lên ngăn cản. Đám tang thi bên ngoài thỉnh lực chạy bên lúc này cũng đã nghe thấy động tĩnh bên trong tòa nhà, tốp năm tốp ba dần xúm lại.

Vành tai Cung Lê Hân khẽ nhúc nhích, trong lòng biết không nên để hai người họ tiếp tục, cầm một cục đá bên người, bắn về phía Cố Nam.

Cục đá nhanh như chớp xẹt qua má Cố Nam, để lại một đạo vết máu tinh tế, cũng “thuận tiện” cắt vài sợi tóc ở thái dương hấn, sau đó ghim thẳng vào bức tường xi măng phía sau hắn, phát ra âm thanh ‘Phanh!’.

Cố Nam xoay mặt, bất khả tư nghị nhìn cái ‘động’ nhỏ như bị đạn xuyên qua trên tường, lại sờ hai má, cảm nhận được một chất lỏng âm ẩm chảy xuống, liền cảm thấy đau đớn.

Một cục đá, bất quá chỉ một cục đá, ở trong tay thiếu niên, uy lực so với viên đạn càng thêm kinh người. Nếu cục đá này lệch chút nữa, chẳng phải sẽ xuyên qua não hấn sao? Cố Nam không dám nghĩ nữa, xương cốt tứ chi như bị sợ hãi xâm chiếm, đứng cứng ngắc tại chỗ.

Mã Tuấn thì sớm đã sợ tới mức ngây ra như phỗng, mặt trắng bệch như tờ giấy, nhận thấy tầm mắt của Cung Lê Hân thì cả người kim lòng không nổi thoáng khẽ run. Tuyệt thế cao thủ trong truyền thuyết thế nhưng thật sự tồn tại! Trong đầu hấn giờ chỉ còn duy nhất ý nghĩ này quanh quẩn. Lúc Cung Lê Hân búng đường đao kia, hắn đã từng thử tưởng tượng uy lực của nhất chi kia, không nghĩ tới Cung Lê Hân đã biến điều hắn nghĩ thành sự thật, không những làm hắn rung động, còn khiến hắn thừa nhận năng lực siêu việt của cậu.

Mâu sắc thâm trầm của Hạ Cẩn liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, ngầm suy đoán: chiêu của Lê Hân không giống dị năng, này giống với võ công trong truyền thuyết hơn. Nhưng theo hấn biết, hiện tại cao thủ võ công dù lợi hại, cũng không thể biến một cục đá thành viên đạn được. Hơn nữa, hai tay Lê Hân vô cùng trắng mịn, vừa nhìn là thấy không giống người luyện võ từ nhỏ. Như thế xem ra, dị năng của Lê Hân thuộc loại cường hóa. Chỉ cần một thân đầy sức mạnh, vẫn có thể nhảy mấy trượng, biến đá thành đạn như thường.

Ngô Minh, Vương Thao, Lục Vân tuy rằng đã biết bao lần nhìn chiêu thức sắc bén của Cung thiếu, nhưng lần nào cũng bị cậu lần rung động, sùng bái đối với Cung thiếu lần lượt đều đổi mới. Giờ phút này ba người đã hoàn toàn thanh tỉnh, chạy tới bên người Cố Nam cùng Mã Tuấn, một tay kéo bọn họ ra, vây quanh ‘động’ nhỏ kia hiếu kỳ, Lục Vân thậm chí còn lấy tay cào nó, ý đồ muốn lấy cục đá kia làm kỷ niệm.

Cố Nam và Mã Tuấn tùy ý bọn họ, trên mặt đã không còn nửa điểm bạo khí lúc trước, vừa kinh sợ lại e ngại nhìn Cung Lê Hân, tay vô thức lạnh run. Gã lang thang cũng ngừng khóc, che lại cái mũi đầy máu, mắt hằm hằm cùng sùng kính nhìn thiếu niên trông vô cùng gây yếu trong bóng tối.

“Có tâm tư ngược đãi đồng loại, không bằng lưu lại khí lực giết thêm vài tên tang thi.” Tiếng nói thanh thúy của thiếu niên vang lên trong đại sảnh, “Bằng miệng vết thương lại, tang thi vô cùng miễn cảm với mùi máu và âm thanh, hiện tại bên ngoài tường tập trung ít nhất mấy trăm tang thi đang chờ cắn nuốt huyết nhục các người.”

Thiếu niên vừa dứt lời, mọi người lúc này mới chú ý tới ngoài bức tường tiếng tang thi tru lên đã tăng thêm vài đề-xi-ben.

Cố Nam và Mã Tuấn giờ đã lấy lại lý trí, nghe lời cậu nói thì vô cùng xấu hổ, vội vàng tiến lên vài bước, tất cung tất kính, cẩn thận nhận thuốc sát trùng từ tay cậu. Đây là Ngô Minh lúc chiều trên đường đi đã thuận tay lấy từ tiệm thuốc. (Carly: Minh ca chu đáo kinh hồn =v=)

Mã Tuấn lấy ra hai miếng băng gạc, nhanh chóng thay Cố Nam băng lại vết thương trên tay và hai má. Gặp phải Cung thiếu, Cố Nam cũng phải chịu thua. Băng bó cho Cố Nam xong, thấy tên lang thang chảy máu mũi không ngừng, hấn im lặng đặt chai sát trùng trước mặt đối phương.

“Không phải chỉ là hai bạch bánh quy sao? Có thể cũng muốn đem người đánh chết? Thiếu chút nữa đã làm đàn tang thi vây công! Thiết~ hẹp hòi!” Lục Vân không cạy ra được cục đá kia, chỉ đành phẫn nộ dùng tay, ngược lại quay ra châm chọc khiêu khích hai người Cố Nam.

Nhưng hai người nữa chữ cũng không dám lên tiếng, chút ngao khí sót lại sớm đã bị Cung thiếu làm biến mất, muốn lấy ra cũng không được.

Lục Vân thấy không thú vị, quay ra lấy một hộp sữa cùng một cái bánh mì ném trong túi đồ ăn ném tới trước mặt tên lang thang, tức giận nói, “Này, cho ngươi, ta cũng không phải là một tên ham ăn, bản thiếu gia còn nhiều! Có sức chịu đánh thế này, không bằng lăn ra ngoài kiếm ăn? Đói là chết, liều mạng cũng là chết, nếu là ta, chắc chắn sẽ không chịu chết mất thể diện thế này! Thật xấu hổ ngươi còn là nam nhân!”

Lục Vân nói lời khó nghe, nhưng gã lang thang một chút cũng không để ý, hai tay run cầm cập cầm lấy sữa và bánh mì, bang bang đập đầu với Lục Vân cùng Cung Lê Hân, miệng không ngừng nói “Đa tạ hai vị thiếu gia”, nước mắt dính đầy trên gương mặt đầy tro bụi.

Vốn đã sắp tuyệt vọng, tên lang thang chờ bị đánh chết cảm thấy chính mình sống trở lại, chẳng những thân thể sống, tâm sống, ngay cả linh hồn cũng sống lại. Bây giờ hắn vô cùng khát vọng mình đường đường chính chính đứng lên, sống cho ra con người, không muốn để hai vị thiếu gia xem thường nữa.

Cho nên nói, mặt thế tựa như chiếc hộp Pandora, bên trong không chỉ có bóng tối và hủy diệt, mà còn gửi gắm hy vọng và ánh sáng, nó chỉ đơn giản xem bạn lựa chọn cái nào mà thôi.

Tên lang thang lấy bông y tế chặn máu mũi lại, ăn ngấu nghiến bánh mì và sữa, cảm kích nhìn Cung Lê Hân, sau đó chần chờ một chốc, mới chậm rãi đi đến gần cậu, do dự mở miệng “Thiếu gia muốn theo đường ống nước ngầm rời khỏi nơi này đến quân khu đại viện đúng không? Tôi biết phải đi thế nào. Lúc trước tôi đã sống hai năm ở đường ống ngầm, đối với đường đi vô cùng quen thuộc.”

Khi này tỉnh lại vừa lúc nghe năm người nói chuyện rời đi như thế nào, lúc ấy gã không quen bọn họ nên lựa chọn im lặng không nói, hiện tại là hắn bức thiết muốn báo đáp Lục Vân và Cung Lê Hân.

Mọi người nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hạ Cần nheo mắt, ánh mắt lợi hại đảo qua người tên lang thang, âm thanh trầm thấp vang lên, “Ngươi quen thuộc con đường ống dẫn ngầm tới trình độ nào? Nên biết, sau khi xuống đó, nếu ngươi nói không nhớ được, quay về sẽ càng thêm khó khăn, có khả năng sẽ làm tất cả chúng ta càng thêm nguy hiểm.”

Tên lang thang lau đi mồ hôi nước mắt trên mặt, ngữ khí không còn hèn mọn và nhát gan như trước, chỉ còn lại kiên định và tự tin, “Tôi ở dưới đó hai năm, không nói đi dạo khắp thành phố, dù ở ngoại ô này tôi nhắm mắt cũng không lạc đường. Mùa đông trong ống dẫn rất ẩm, che gió tránh mưa, so với trên mặt đất thì ở tốt hơn, nếu không phải do có một lần mưa to, ống dẫn bị tắc, làm chết đuối hai người anh em của tôi thì lúc này tôi vẫn còn ở dưới đó.”

Hạ Cần nhìn hai mắt hắn trong trẻo, không hề có dấu hiệu nói dối, thoáng gật đầu, lại hỏi, “Từ nơi này đến quân khu đại viện mất bao lâu?”

Tên lang thang cúi đầu suy nghĩ, khẳng định nói, “Nơi này cách quân khu đại viện khá xa, lái xe cũng phải mất hai tiếng, đi bộ ước chừng ít nhất bốn năm tiếng mới đến.”

“Được, ngày mai cậu dẫn đường giúp chúng tôi, về phần thức ăn chúng tôi bao.” Hạ Cần nói với tên lang thang, hắn liền kích động, thiên ân vạn tạ trở về chỗ cũ.

Hạ Cần lại quay đầu nói với mấy người phía sau, “Giữa trưa mai chúng ta lại đi, buổi sáng đi ra ngoài trước tìm chút dây thừng, đèn chiếu sáng, thức ăn, nước khoáng đem về đây.”

“Được!” Mọi người cùng lên tiếng xác nhận, hai mắt tràn đầy hi vọng.

“Hạ ca, Cung thiếu, chúng tôi có thể đi cùng không?” Cố Nam sợ hãi rụt rè tiến lên, nhẹ giọng hỏi, Mã Tuấn nghe vậy, cũng lập tức gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Cố Nam trước đó đã nghe nhiều lần Hạ Cẩn nói tang thi hành động càng ngày càng linh hoạt, cũng vì thế đã chú ý, cẩn thận quan sát một hồi, quả nhiên tốc độ tang thi đã nhanh hơn. Cứ tiếp tục như thế, tưởng vậy bên ngoài sớm muộn cũng không ngăn được chúng nó.

Còn nữa, ngay cả cao thủ như Cung thiếu còn muốn rời khỏi đây, mà không phải ở yên chờ cha tới cứu viện, có thể thấy đây không phải nơi có thể ở lâu. Tâm tư Cố Nam xoay chuyển, lập tức tiến lên hỏi. Mã Tuấn đối với lời Cố Nam nói không ý kiến, có thể đi theo cạnh Cung thiếu, hẳn liền cảm thấy an toàn, cầu còn không được.

Hạ Cẩn nhướng mày, lạnh lùng liếc hai người không nói gì.

Tư thái Cố Nam càng thêm hạ thấp, thật cẩn thận mở miệng nói, "Đường ông dẫn dưới mặt đất rất phức tạp, trong tối không biết ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm, trong đội ngũ thêm hai người cũng là thêm hai phần trợ lực. Đến quân khu đại viện, vạn nhất quân đội chưa tới, phải ở bên ngoài vài ngày, tôi cùng Mã Tuấn có thể giúp gác đêm, buổi tối mọi người có thể ngủ thêm vài tiếng. Đồ ăn chúng tôi có thể tự lo, tuyệt đối sẽ không làm phiền đến Hạ ca và Cung thiếu!" Nói xong lời cuối cùng, trong mắt hắn toát ra ý khấn cầu.

Mấy chữ "có thể ngủ thêm vài tiếng" đã động đến Hạ Cẩn, nghĩ tiểu hài tử vẫn còn trong giai đoạn trưởng thành, rất cần dinh dưỡng và giấc ngủ, tâm tư hắn liền dao động, quay ra nhìn Cung Lê Hân hỏi, "Lê Hân, em thấy sao?"

Cái miệng nhỏ nhỏ của Cung Lê Hân đang uống cà phê, liếm liếm khóe môi, đôi miêu đồng nhìn đoàn đao trong tay Cố Nam, chậm rãi mở miệng, "Bọn họ có chân, nếu vụng trộm đi theo, chúng ta cũng không thể chặn nó. Cứ để cho bọn họ đi cùng đi." Xem như bồi thường hành vi lỗ mắng của cậu lúc trước vậy.

Hạ Cẩn nghe vậy thì quay lại nhìn Cố Nam và Mã Tuấn thoáng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cổ hai người run run, cảm thấy hai chân lạnh lẽo, vội vàng cúi người cảm ơn, sau đó động tác cứng ngắc lui về chỗ ban đầu.

Lục Vân sớm đã bị mấy người Cố Nam nói đến buồn ngủ, đến gần bên người Cung Lê Hân, choàng bả vai cậu, thần bí hề hề mở miệng, "Cung thiếu, thành thật mà nói, có phải trước đây cậu đã từng lên núi? Ăn qua linh quả? Hoặc là đã gặp phải lão nhân nào đó, được một quyển bí tịch tuyệt thế võ công?"

Màu sắc Cung Lê Hân kỳ dị liếc hắn một cái, yên lặng lắc đầu. Bí tịch tuyệt thế võ công? Đương nhiên là có! Nhưng là chuyện của kiếp trước, cậu đã tính toán vĩnh viễn vùi vào đáy lòng, sẽ không nói cho ai.

Tiểu hài tử chỉ nói chuyện dị năng cho mình, Hạ Cẩn trong lòng mừng thầm. Thấy cậu không muốn nhiều lời cùng người khác, Hạ Cẩn cũng không tính để lộ ra, chỉ chờ sau này tách khỏi cậu thì nói cho Lục Vân và Ngô Minh. Cậu không hề đặc biệt dạn dỏ gì, có nghĩa cũng không cần giữ bí mật, hơn nữa, cậu cũng đã nói chuyện này sớm muộn người khác cũng biết.

Nghĩ mình và Cung Lê Hân sẽ nhanh chóng tách ra, trong lòng Hạ Cẩn phiền muộn không biết vì sao, mắt nhìn Lục Vân một cái, âm thanh lạnh lùng nói, "Có tính thần nghị miên man như thế, còn không bằng nghỉ sớm, ngày mai còn phải chạy đi."

Lục Vân đối với lời của Hạ Cẩn chính là nói gì nghe nấy, thấy Cung thiếu cũng không có hứng thú để ý mình, chỉ đành buồn bực trở về ngủ.

Cùng thời gian đó, cùng dưới bầu trời đêm, xa xa tại khu huấn luyện tân binh ở biên giới tỉnh A, Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên vừa kết thúc một hồi giết chóc kéo dài gần 10 tiếng đồng hồ.

Hai người cả người đầm máu, đều tự châm một điếu thuốc lá, màu sắc tối đen nhìn thi thể chất chồng thành núi trên sân huấn luyện. Trong núi thì sông máu đỏ, những binh lính không biến thành tang thi cần răng chảy lệ, đứng lên gom từng khối thi thể, chờ hừng đông lên mang đi thiêu hủy.

"Lần đầu tiên giết người, còn một hơi giết nhiều như thế, trong lòng thấy thế nào?" Tổng Hạo Nhiên thờ ra một làn khói, quay đầu nhìn kỹ biểu tình Lâm Văn Bác, thấy mi nhân hắn ngầy ra nhưng ánh mắt vẫn thanh tỉnh, thì thoáng yên lòng. Lần đầu giết người thì còn có rào cản, qua được rồi thì về sau vô kiến bất hối, tâm vững như sắt. Nếu không được, một đời này có thể xem như phế đi.

"Cậu nói sai rồi, tôi không giết người, mà là giết tang thi." Lâm Văn Bác không có tâm tư tiếp tục hút thuốc, quăng đi nửa điếu thuốc còn lại, lạnh giọng nói.

Hắn mới đầu xác thực có chút không thích ứng, muốn nôn, cả người không nhịn được đổ mồ hôi lạnh. Giết tiếp một hồi hắn dần chết lặng, không còn cảm giác gì nữa. Bởi hắn biết, ở mặt thế, giết chóc là con đường duy nhất. Lâm Văn Bác luôn luôn không phải kẻ yếu, mặc kệ phương pháp sống sót tàn khốc thế nào, hắn đều sẽ không chút do dự lựa chọn.

Tổng Hạo Nhiên nghe vậy cười khở, gật đầu nói, "Cậu nói đúng, chúng ta không phải giết người."

Nhìn binh lính qua lại khuôn vác thi thể, Lâm Văn Bác cảm thán, "May mắn Lê Hân và Hương Di không đến đây, bằng không lại bị dọa. Bảy tám ngàn người, giết đến cuối cùng chỉ còn không đến hai trăm, Địa Ngục bắt quá cũng chỉ thế này."

Tổng Hạo Nhiên liếc hắn một cái, phì phì tàn tro dư thừa trên điếu thuốc, trầm giọng nói, "Cậu sai rồi, tôi lại muốn để bọn họ tận mắt chứng kiến tất cả, chứng kiến tàn khốc ở mặt thế, về sau càng sống kiên cường hơn."

Lâm Văn Bác lắc đầu, thanh âm khàn khàn, “Tôi và cậu bất đồng, tôi chỉ muốn tận lực bảo hộ bọn họ, để bọn họ cách xa tuyệt vọng và đau khổ. Những thứ xấu xa gì đó, một mình tôi chịu đựng là được.”

Tổng Hạo Nhiên nghe vậy không nói gì thêm. Trọng điểm cả hai bất đồng, nhưng đều là vì muốn tốt cho người mình thương yêu. Không thể nói rõ ai đúng ai sai.

“Đi thôi, lên trực thăng đến chỗ Cung thúc và Lâm lão gia tử xem, lúc này chắc Cung thúc cũng dọn dẹp sạch sẽ đại doanh đóng quân rồi, cũng nên đi đón Lê Hân và Hương Di trở về.” Thấy trực thăng trên sân bay xa xa đã sắp xếp xong, Tổng Hạo Nhiên ném tàn thuốc xuống, bước đi. Hắn có chút lo lắng cho thiếu niên ở quân khu đại viện, tuy biết ở đó an toàn hơn ở đây, nhưng trong lòng hắn vẫn có cảm giác nôn nóng.

Quan quân trụ trong quân khu đại viện tám chín phần là thuộc cấp trung tâm của Cung Viễn Hằng, đã sớm nhận được tin tức, đều bảo người nhà chuẩn bị tốt công tác phòng bị. Người trong đại viện hừ hừ thực thực nhiệm một tầng không khí cách ly, ngay cả thủ vệ tuần tra cũng đổi thành binh lính không bị lây nhiễm virus. Công tác an toàn phòng bị vô cùng hợp lý.

Mặc khác, các sĩ quan dưới quyền Tổng Hạo Nhiên cũng đã được Cung phụ thông tri ba ngày trước đó, bọn họ nhận được tin, đương nhiên sẽ thay người nhà chuẩn bị, không tin là không có biện pháp. Dù sao đến lúc đó các nhà đều sẽ đóng chặt cửa sổ, lấy vũ khí, chờ trực thăng quân đội đến cứu, sẽ không rảnh rỗi quan đến nhà người khác, có thể sống sót hay không, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

Trực thăng chậm rãi cất cánh, tầm nhìn phía khu huấn luyện càng lúc càng nhỏ, phi cơ đảo qua địa phương phản chiếu lại ánh sáng, khắp nơi đều là một mảnh huyết sắc, dày đặc mùi vị hôi tanh dù bay lên mấy trăm thước cũng vẫn ngửi được.

Màu sắc Lâm Văn Bác tối đen nhìn chăm chăm phía dưới, trầm giọng mở miệng, “Nhiều máu như vậy, cho dù nước sông Nguyên Giang chảy ngược cũng không rửa sạch được.” (sông Nguyên Giang [tiếng Trung : 元江] là tên gọi của một đoạn thuộc sông Hồng chảy qua lãnh thổ tỉnh Vân Nam, Trung Quốc)

Mọi người trong trực thăng nghe vậy đều lâm vào trầm mặc, áp lực trong không khí cơ hồ làm bọn hắn không thể hô hấp.

Cùng lúc đó, Cung phụ và Lâm lão gia tử đã xử lý sạch sẽ đại doanh bộ đội đóng quân. Một vạn năm ngàn người, cuối cùng chỉ còn không đến ngàn người sống sót, trong đó còn có một hai trăm người bị thương khi chiến đấu, đã được cách ly, biến thành tang thi cũng là chuyện sớm muộn.

Đây chính là một hồi chiến dịch Cung phụ đã trải qua khó khăn nhất, cảnh tượng máu chảy thành sông kia, còn có thảm trạng đồng loại tự giết nhau đó, ông vĩnh viễn khó có thể quên. Phía trước có rất nhiều công tác hậu cần cần phụ trách, lo lắng đến nỗi từ cùng nữ nhi ở ngoại ô phía xa và nhóm người nhà của các thuộc cấp trung tâm với mình, Cung phụ không dám chậm trễ, lập tức phái bốn trực thăng đến cứu viện.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Trong quân khu đại viện, tay Cung Hương Di gắt gao nắm khẩu Desert Eagle[1], thần sắc túc mục ngồi chờ trên sô pha. Đồi trước, cô là cùng với Cung Lê Hân trốn dưới gầm xe hơi đợi hơn mười ngày, cuối cùng Cung phụ tìm được bọn họ, cô tin tưởng, đồi này, Cung phụ đã sớm có chuẩn bị sẽ đến cứu viện ở đây đầu tiên.

Quả nhiên, vốn vẹn mười mấy tiếng sau khi mạt thế bắt đầu, vào buổi tối, trên bầu trời bên ngoài vang lên tiếng cánh quạt của trực thăng cứu viện, chậm rãi đáp xuống sân bay gần đó, theo đó là tiếng súng, đại khái binh lính đụng phải tang thi nghe tiếng máy bay đuổi tới, hai bên đang giao thủ.

Cũng may quân khu đại viện quản lý nghiêm khắc, ít có người ngoài xâm nhập, lúc trước lại được Cung phụ âm thầm thanh lý một lần nên tang thi không quá nhiều, phần lớn đều là người nhà các sĩ quan hoặc người làm không nghe lời Cung phụ nói, thiệt hại không lớn.

Đội tiếng súng qua đi, vạn vật đều yên ắng trở lại. Lại qua vài phút, một chuỗi tiếng bước chân đến gần Cung gia, sau đó tiếng gõ cửa vang lên ở cửa chính.

“Cung tiểu thư, Cung thiếu gia, chúng tôi là đội cứu viện Cung thủ trưởng phái đến, mời hai người theo chúng tôi rời khỏi đây.” Ngoài cửa binh lính nôn nóng vừa gõ cửa vừa nói ra thân phận.

“Đi thôi!” Cung Hương Di mở cửa ra, nắm chặt súng trong tay, hướng bốn người binh lính võ trang đầy đủ gật đầu nói.

Bốn người thấy cô liền nhắc chân đi, vội vàng đuổi kịp, đi được mấy thước, một binh lính cảm thấy không đúng, chần chờ mở miệng, “Cung tiểu thư, tại sao chỉ có mình cô? Cung thiếu gia đâu?”

Cung Hương Di đầu không quay lại lạnh lùng mở miệng, “Nó và tôi bị tách ra. Bây giờ biết người mờ mịt, biết đi đâu tìm? Đi thôi, về gặp cha tôi rồi bàn sau.”

Cung Hương Di nói sai một chút, giờ chỗ nào là biết người mờ mịt? Rõ ràng là thi hải mờ mịt! Binh lính căn bản không có gan vào khu trung tâm tìm kiếm, nghe vậy chỉ có thể im lặng không nói, đưa Cung Hương Di an toàn rời khỏi đây đã.

Sắc mặt âm trầm của Cung Hương Di bị bọn họ tự động lý giải thành cô đang lo lắng cho em trai mình, trên đường đi không còn có người dám mở miệng nói chuyện với cô sợ đụng đến chuyện thương tâm.

Trong cabin đã tập trung được mười mấy phụ nữ, lão nhân cùng tiểu hải tử, phần lớn đều là người nhà cấp dưới của Cung phụ. Mọi người thấy Cung Hương Di bước lên đều mở miệng chào hỏi, thái độ cung kính mang theo cảm kích. Lúc trước nam nhân trong nhà đã nói tin tức này cho các cô, lúc đó bọn họ còn nghĩ Cung phụ là một lão hồ đồ, giờ nghĩ lại, không khỏi cảm thấy may mắn cho trung tâm và cơ trí của nam nhân nhà bọn họ.

Cung Hương Di thần sắc thản nhiên gật đầu đáp lại, ngồi xuống chỗ mọi người đã sắp xếp, mặt vô biểu tình nhìn bóng đêm thâm trầm bên ngoài, không biết đang nghĩ gì.

“Cung Hương Di, người nhà Cung gia các người tại sao lại ích kỷ, dè tiện như thế! Tin tức lớn như thế chỉ nói cho quan viên của mình, sống chết người khác lại không quản? Nam nhân của tao, con tao bây giờ vẫn còn ở bên ngoài, sinh tử không rõ, mà phải đền mạng cho bọn họ!” Một phụ nữ đang ngồi khóc trong một góc thấy Cung Hương Di bước đến, bỗng nhiên bạo khởi, có ý đồ muốn cào mặt Cung Hương Di.

Hai binh lính đi theo bảo hộ thấy thế vội vàng đứng dậy muốn kéo người phụ nữ lại, lại không đoán được khẩu Desert Eagle trong tay Cung Hương Di đã đi trước một bước đặt ngay thái dương người phụ nữ kia.

“Người im lặng cho ta! Chỉ cần là cấp dưới cha ta thì đều được thông báo ba ngày trước! Ta cũng không tin chồng người sau khi về lại nửa câu cũng không nói! Là các người chính mình không tin, còn chê cười, nay chuyện xảy ra trước mắt lại đổ hết lên đầu Cung gia, đến tốt cùng là ai dè tiện! Cung gia ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu cảm thấy không hài lòng thì lập tức đi xuống cho ta!”

Dứt lời, tay Cung Hương Di dùng sức, nòng súng băng lãnh áp chặt vào thái dương người phụ nữ.

Trong cabin ngoài trừ tiếng ồn ào của cánh quạt, không còn nghe thấy âm thanh khác. Sắc mặt mọi người trắng bệch nhìn Cung Hương Di tựa như Tu La, cảm thấy vô cùng xa lạ và sợ hãi. Phụ nữ kia cũng bị dọa lạnh run, nước mắt nước mũi đầy mặt, trong miệng chỉ còn tiếng giải thích xin tha thứ. Cô cuối cùng vẫn là sợ chết, sợ bị Cung Hương Di bỏ lại.

“Hừ! Không muốn chết thì im lặng cho ta!” Cung Hương Di thu hồi súng, xoa mi tâm nhắm mắt lại. Mọi người thấy cô thần sắc mệt mỏi, đều tự giác im lặng. Cung Hương Di vừa rồi lạnh khốc vô tình, khí thế bức người, lưu lại ấn tượng trong lòng bọn họ vĩnh viễn không thể xóa nhòa, khiến bọn họ về sau đối Cung Hương Di vô cùng nhún nhường, tôn kính nhưng không dám thân cận.

Bốn chiếc phi cơ chở những người may mắn sống sót trở về đại doanh đóng quân an toàn, sau đó lại bay đi đón những người khác, cứ như thế năm sáu lần mới cứu hết toàn bộ. Nhóm binh lính đứng quanh sân bay, có người đoàn tụ cùng người thân, ôm nhau mà khóc, có người người nhà gặp nạn mà vui đầu khóc rống, tóm lại, đêm thứ nhất sau mặt trời đã định là một đêm mất ngủ.

Cung Hương Di nhũn mày, mắt không chớp xuyên qua đám người, mỉm cười đi đến chỗ Cung phụ, Lâm lão gia tử, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên đang đứng chờ.

Lê loi một mình bước đến, cô lại lạnh bạc vô tình, lúc này không tránh khỏi có chút bồn chồn, không ngừng nghĩ nên ứng phó thế nào khi mọi người phát hiện Cung Lê Hân mất tích.

Quả nhiên, Cung Viễn Hằng không ngừng nhìn phía sau lưng cô, phát hiện không có thân ảnh nhi tử, mỉm cười trên mặt liền biến mất, thanh âm run rẩy hỏi, “Hương Di, Lê Hân đâu?”

Song quyền Tống Hạo Nhiên nắm chặt, đôi ung mục sắc bén gắt gao nhìn chằm chằm biểu tình Cung Hương Di. Lâm Văn Bác đã sớm thu hồi vui sướng trên mặt, đỡ cánh tay Lâm lão gia tử, hai người bình tĩnh nhìn Cung Hương Di đợi cô trả lời.

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, cổ họng Cung Hương Di từng đợt phát khô, há miệng nửa ngày, lại phun không ra một chữ.

“Con nói mau, em con đâu? Ân? Không phải trước khi ra khỏi nhà đã bảo con phải hảo hảo chiếu cố nó sao?” Thấy biểu tình muốn nói lại thôi của nữ nhi, Cung Viễn Hằng lại bước lên vài bước, lớn tiếng thúc giục. Đáy lòng ông ần ần nổi lên dự cảm bất an.

“Em ấy... nó lạc đường. Con chỉ là vào không gian sửa sang lại vật tư, chỉ trong chốc lát, trở ra đã không thấy tăm hơi em ấy. Nhật thực lại nhanh chóng bắt đầu, một mình con cũng không dám ra ngoài tìm kiếm. Papa con xin lỗi!” Hốc mắt Cung Hương Di phấp phỏng, cúi đầu không dám nhìn biểu tình Cung phụ.

“Con... ta không phải đã nói con phải nói chuyện tận thể cho nó sao? Chẳng lẽ con chưa nói? Nếu không tại sao lúc đó nó lại một mình đi ra ngoài?” Là cấp trên đã lâu, trong lòng Cung phụ kinh hãi, cực kỳ bị thương, nhưng cũng lập tức phát hiện trong lời nữ nhi nói có chỗ không đúng.

Cung Hương Di im lặng, trầm mặc nửa ngày mới thấp giọng đáp, "Papa con xin lỗi, con quên nói chuyện này với em ấy, con nghĩ, ít hôm nữa nói cũng không muộn, không nghĩ rằng ngay lúc con không ở đó em ấy đã ra ngoài."

"Chuyện này mà con cũng có thể quên sao? Sửa sang lại vật tư? Vật tư có quan trọng như em con không?! Chỉ lo mấy vật chết, lại đánh mất em trai mình, con muốn làm ta tức chết sao!" Lớn tuổi mới có được con trai, Cung phụ đối Cung Lê Hân là yêu như trân bảo, chăm lo vô cùng, giờ phút này tức giận nhìn Cung Hương Di cúi đầu không thấy biểu tình, bàn tay giờ lên lại hạ xuống, rồi lại giờ lên, cuối cùng hai mắt khế đảo, hôn mê bất tỉnh.

Cung Viễn Hàng vốn lớn tuổi, làm lụng một ngày một đêm vất vả, lại trải qua một hồi gian nan chiến đấu, đột nhiên chịu kích thích lớn như thế, trái tim có chút chịu không được.

Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên thấy thế cũng không để ý chuyện khác nữa, vội vàng nâng Cung phụ chạy đến phòng y tế. Lâm lão gia từ màu sắc tối đen liếc mắt nhìn Cung Hương Di một cái, cất bước đuổi kịp, trong lòng không khỏi một lần nữa cảm thấy may mắn cháu trai đã hủy hôn lễ! Biểu tình Cung Hương Di tuy rằng trầm không, nhưng lạnh bạc trong mắt lại không tránh được ánh mắt ông, loại người có thể tùy lúc vứt bỏ người thân như thế, ông thật không chấp nhận được! Cũng không biết có phải sau này nó thấy cháu trai mình không còn giá trị lợi dụng, sẽ đối xử tệ như vậy hay không?!

Xác định Cung phụ không có việc gì, chỉ là chịu kích thích quá lớn, qua vài tiếng đồng hồ sau sẽ tỉnh lại, Tống Hạo Nhiên vô tâm chất vấn Cung Hương Di, vội vã trở về phòng thay đổi trang phục, chuẩn bị tập trung người suốt đêm ra ngoài tìm kiếm Cung Lê Hân.

Hắn nghiêm cẩn kiểm tra súng ống đạn dược bày trên bàn, gương mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, trong đôi mắt tối đen ngưng tụ ánh lửa hùng hục, tựa như có thể thiêu cháy tất cả.

"Cậu tỉnh suốt đêm ra ngoài tìm tiểu Hân sao?" Lâm Văn Bác đi theo hắn về phòng, thấy động tác nhanh chóng đầu vào đẩy chuẩn bị súng và chủy thủ để trên đại lung, ở bắp chân và trong giày của hắn thì hỏi.

"Ân. Chạm một giây, Lê Hân lại thêm một phần nguy hiểm." Tống Hạo Nhiên đầu cũng không ngẩng lên, trầm giọng đáp. Hắn điều chỉnh tốt ống ngắm thanh[2] trên súng lục đặt trước mặt, thanh âm lãnh khốc chưa từng có, "Tôi sớm nên biết không thể tin tưởng Cung Hương Di. Từ lúc cô ta không biết sao có được năng lực tiên tri và không gian thì càng lúc càng tách biệt, chỉ biết mình và vật tư. Cậu biết không? Vừa rồi thiếu chút nữa tôi đã chìa súng vào đầu cô ta, muốn hỏi kỹ xem, rốt cuộc là vật tư quan trọng, hay là người nhà quan trọng!"

Dứt lời, hai mắt đỏ thắm nhìn thoáng qua Lâm Văn Bác, sâu trong mắt chứa một tia thương hại. Cung Hương Di đã không còn là Cung Hương Di lúc trước, điểm này, bạn tốt chắc chắn rõ ràng hơn hẳn.

Lâm Văn Bác nhắm mắt lại, khi mở ra hai mắt cũng đồng dạng phủ đầy tơ máu, trầm giọng nói, "Tôi cũng về thay đồ đi cùng cậu."

"Hành động nhanh một chút, tí nữa tập hợp trước sân bay." Tống Hạo Nhiên đặt thanh chủy thủ cuối cùng ở bên hông, vừa nhanh chóng bước ra ngoài, vừa lạnh giọng thúc giục.

Lâm Văn Bác gạt đầu, lập tức trở về phòng sửa sang đồ dùng, đẩy cửa phòng ra, đã thấy Cung Hương Di im lặng ngồi bên cửa sổ, về mặt ủy khuất cũng khổ sở.

"Văn Bác! Hãy tin em, em thật sự không cố ý, em không nghĩ Lê Hân sẽ đột nhiên ra ngoài như thế." Thấy Lâm Văn Bác bước vào, Cung Hương Di lập tức đứng lên, tiến đến nắm chặt tay hắn giải thích.

Lâm Văn Bác im lặng gỡ tay cô ra, lấy vũ khí vừa tay, đặt ở mấy chỗ trên người, đối với lời cô nói mắt diếc tai ngơ.

Thấy hắn không trả lời, Cung Hương Di vẫn khốc lóc giải thích, mong muốn vẫn hỏi hình tượng từng ôn nhu săn sóc cô của hắn. Sau khi cha vì bị kích thích quá độ mà té xỉu cô mới giật mình, cô bỏ lại Cung Lê Hân quá mức vội vàng. Sau khi tận thế bắt đầu, cô có vô số cơ hội thân không biết quý không hay bỏ lại Cung Lê Hân, mà không phải như bây giờ, phải đối mặt với ngờ vực vô căn cứ cùng chỉ trích của mọi người. Thật sự là thất sách!

Cung Hương Di lúc này ảo não đến cực điểm. Đời trước cô chỉ là một cô gái chỉ biết trốn dưới cánh tay Lâm Văn Bác, căn bản không hề sử dụng đến âm mưu quỷ kế gì.

"Em nói xong chưa?" Lâm Văn Bác chuẩn bị xong, xoay mặt nhìn lại Cung Hương Di, thanh âm bình thản, là loại bình thản còn bi ai hơn cả tâm tư muốn chết, "Hương Di, tính cách em anh hiểu rõ nhất. Em thật sự quan tâm đến vật tư, nhưng nếu nói em vì sửa sang vật tư quên nói chuyện tận thế cho tiểu Hân, lại bởi vì kiểm tra vật tư, nhất thời sợ ý để tiểu Hân một mình ra khỏi nhà, lời này, Cung thúc có thể sẽ tin, nhưng Lâm Văn Bác anh thì không. Em thận trọng như thế, khi thu thập vật tư thì cả một cục áo cũng không ném đi, nếu em thật sự có quan tâm đến tiểu Hân, em ấy tuyệt đối sẽ không thoát khỏi tầm mắt của em, trừ phi em cố ý không quản. Anh nói đúng không?"

Nhận được tầm mắt của Lâm Văn Bác, Cung Hương Di thoáng co rúm lại, mắt tự nhiên cúi đầu, lại nhanh chóng nâng lên, miễn cưỡng nói chính mình không cần né tránh ánh mắt của hắn. Lâm Văn Bác trước mặt cô rất ôn hòa, rất ngoan ngoãn nghe lời, làm cô cơ hồ đều quên mất bản tính của hắn—đa nghi, cường thế, ánh mắt sắc bén, ngầm ngầm tính kế.

Thấy động tác giấu đầu lòi đuôi nhỏ của cô, sắc mặt Lâm Văn Bác càng thêm tối đen, cúi người để sát vào tai cô, từng câu từng chữ chậm rãi mở miệng, "Hương Di, em nghe cho kỹ. Nếu tiểu Hân có chuyện, anh vĩnh viễn cũng không tha thứ cho em." Dứt lời, hắn nhìn kỹ Cung Hương Di rồi liếc mắt một cái, cất bước rời đi.

"Văn Bác, anh đợi đã, chẳng lẽ anh quên sao? Một tháng trước Lê Hân cũng có dấu hiệu phát sốt, có khi hiện tại đã biến thành tang thi!" Cung Hương Di sắp chết gãy dựa la lên.

“Chẳng lẽ bởi vì sợ em ấy biến thành tang thi, cho nên em mới cố ý giấu tin tức, mặc kệ em ấy rồi đi sao?” Cuộc bộ Lâm Văn Bác dừng một chút, đầu cũng không quay lại hỏi, ngữ khí băng lãnh chưa từng có. Cung Hương Di vừa nói như thế, hần nhảy mắt đã hiểu rõ tất cả.

Chuyện Cung Hương Di đã làm, so với ý định mưu sát có gì khác nhau? Hơn nữa còn là mưu sát người thân của cô. Là vì muốn tự bảo vệ mình không phải sao? Nghĩ đến đây, cả người Lâm Văn Bác phát lạnh, trong lòng mờ mịt. Nữ nhân này không còn là Cung Hương Di trước kia hần yêu nữa. Vì sống sót, ngay cả người thân cũng có thể không chút do dự vứt bỏ, tại sao cô ấy lại biến thành như vậy?

Trong lòng quần đau, Lâm Văn Bác khàn khàn mở miệng, “Mặc kệ em ấy biến thành cái dạng gì, sống hay chết, anh đều sẽ đi tìm về. Anh hỏi em, trước nhất thực em ấy đã rồi đi bao lâu, khi đi mặc đồ gì?”

Cung Hương Di một lòng muốn cứu vãn, không chút suy nghĩ liền đáp, “Lúc đi nó mặc áo somi màu trắng và quần bò màu xanh, sau khi đi khoảng năm mươi phút thì nhất thực bạo phát.”

Lâm Văn Bác nghe vậy thì người liền cứng ngắc, trầm mặc thật lâu mới chậm rãi nói từng câu từng chữ, “Em quả nhiên là tận mắt chứng kiến em ấy rồi đi!” Nếu không tại sao biết được khi tiểu Hân ra ngoài mặc quần áo gì. Dứt lời, hần quay đầu, ánh mắt hung ác nguy hiểm liếc Cung Hương Di một cái, sau đó ầm một tiếng đóng cửa ra ngoài.

Trong phòng, Lâm Văn Bác vừa ly khai, Cung Hương Di lập tức hư nhuyển tê liệt té xuống ghế bên cửa sổ, trên đầu và mặt đều đầy mồ hôi lạnh.

Lời nói vừa rồi rõ ràng là Lâm Văn Bác thử cô, mà cô cũng trúng chiêu, cô quả thật nhớ rõ bộ dáng lúc Cung Lê Hân rời đi, tái nhợt đơn bạc, phảng phất như tùy thời đều có thể biến mất dưới ánh mặt trời. Cho nên, cô chưa kịp tự hỏi đã há mồm nói ra. Ánh mắt Lâm Văn Bác trước lúc rời đi kia không hề có độ ấm, như thể muốn xuyên thẳng vào linh hồn, nhìn thấu tư tâm của cô. Giờ khắc này, cô vô cùng hối hận quyết định qua loa lúc trước, để cho mình ngày càng xa cha, Lâm tổ phụ, Hạo Nhiên và Văn Bác.

Phải làm sao? Rốt cuộc phải làm gì mới tốt? Cung Hương Di một lần lại một lần tự hỏi chính mình, cuối cùng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Cung Lê Hân biến thành tang thi, bị Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên tìm thấy, sau đó chết trong tay bọn họ, ai cũng sẽ không chỉ trích cô nữa. Cô dù sao cũng chỉ là phụ nữ, đối mặt với người nhà sắp biến thành tang thi, cũng có thời điểm ích kỷ nhất gan. (Carly : haizz vẫn chưa biết mình sai ah ==!)

---

(1) Khẩu Desert Eagle : một loại súng ngắn bán tự động nòng lớn vận hành bằng khí nén chủ yếu được chế tạo ở Israel bởi nhà máy IMI cho công ty Magnum Research.

(1) ống hầm thanh : là bộ phận được gắn ở nòng súng, dùng để giảm âm thanh do súng tạo ra khi bắn

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên một chút cũng không dám chậm trễ, lên trực thăng lập tức bay đi.

“Ngày 4 tháng 6 là ngày trường trung học thuộc đại học A thi cuối kỳ, Lê Hân có thể là đi dự thi. Hơn năm mươi phút đồng hồ, đủ để em ấy thuận lợi đến trường, chúng ta cứ tìm xung quanh đó. Nếu tìm không thấy thì dựa theo lộ tuyến về nhà mà tìm.” Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác nói với mười thuộc hạ đi cùng mình.

“Rõ.” Bọn thuộc hạ đều lên tiếng đồng ý. Bọn họ đều là cao thủ trong khu huấn luyện bộ đội đặc chủng, ở chung với Cung Lê Hân hơn nửa năm, tình cảm đối với tiểu hài tử là không cần phải nói.

“Đây là kính nhìn đêm và ống hầm thanh, các cậu đều đeo vào. Tang thi mắt cảm với âm thanh và ánh sáng, động tĩnh quá lớn sẽ làm bày tang thi vậy công, mọi người cẩn thận một chút.” Tống Hạo Nhiên lấy thiết bị quân sự đã chuẩn bị ra, dặn dò mọi người.

Tất cả vội vàng tiếp nhận, tự mình trang bị tốt.

“Tiểu Hân mặc áo somi trắng và quần bò màu xanh, mọi người lúc tìm nhớ chú ý tới quần áo. Mặc kệ là người hay tang thi đều phải chú ý.” Lâm Văn Bác nặng nề dặn, nói xong câu cuối cùng, thanh âm nghẹn lại, trong lòng như bị dũa thú hung hăng xé rách, đau đớn khôn cùng.

Tổng Hạo Nhiên đột nhiên quay lại nhìn hần, hai mắt như ngưng tụ hai ngọn lửa hùng hực, phảng phất như muốn đốt cháy Lâm Văn Bác.

“Đừng nhìn tôi như thế !” Lâm Văn Bác nhắm chặt mắt, biểu tình thống khổ khó nén lại, “Cậu đừng quên, tiểu Hân cũng từng phát sốt, chứng minh cơ thể em ấy cũng phát sinh dị biến. Hiện tại, em ấy có khả năng biến thành dị năng giả, cũng có khả năng biến thành tang thi. Cậu tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý.”

Tổng Hạo Nhiên chậm rãi quay đầu, biểu tình vận vẹo, chớp mắt một cái thì kiên định mở miệng, “Mặc kệ biến thành cái gì, tôi cuối cùng cũng sẽ tìm được em ấy.” Nếu thật sự biến thành tang thi, hần sẽ tự tay giải thoát cho em ấy, tính tình em ấy đơn thuần như thế, khẳng định không chịu đựng được chính mình biến thành quái vật ăn thịt người !

Nửa câu sau, hần nắm chặt hai tay, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Trực thăng rất nhanh bay tới phía trên sân thể dục đại học A, mọi người kiểm tra trang bị lại một lần, xác định bộ đàm thông với vệ tinh quân sự, lúc này mới xuống dây thừng xuống.

Tín hiệu di động và cáp quang trên Địa Cầu đều bị sóng điện từ không rõ quấy nhiễu, không thể gọi điện, cũng may vệ tinh quân đội xa ngoài vũ trụ nên không bị ảnh hưởng. Có bộ đàm, sau khi bọn họ tìm được Cung Lê Hân rồi liên lạc thì trực thăng lập tức có thể đến tiếp ứng.

Một cột sáng chiếu vuông góc xuống đất từ trực thăng, cánh quạt không ngừng xoay tròn, phát ra tiếng gầm rú cực đại. Nhóm tang thi xung quanh tựa như bướm đêm, theo ánh sáng đuôi tới.

Mười hai người, chỉ tốn mười phút toàn bộ đã hạ cánh hoàn tất. Xuống mặt đất, bọn họ lập tức rút súng, xử lý những tang thi đến gần, sau đó nhanh chóng rời đi, chạy đến phòng học của Cung Lê Hân ở trường trung học.

Trực thăng đến gần mặt đất một khoảng, sau đó tiếng cánh quạt và cột sáng di chuyển, đem một đoàn tang thi dẫn đi. Mọi người dưới sự yểm hộ của trực thăng an toàn rời đi, hướng về mục tiêu.

“Báo cáo thiếu tướng, không phát hiện thân ảnh mục tiêu !” Cách cửa sổ đang đóng chặt, cẩn thận nhận dạng mấy chục tang thi bị giam trong phòng học, một binh lính ngữ khí kinh hi nói.

“Các cửa phòng khác đều rộng mở, chỉ có cửa lớp tiểu Hân là khóa trái, đây rõ ràng là có người cố ý làm thế, cậu không cảm thấy kỳ quái sao ?” Lâm Văn Bác to mắt đảo một vòng các phòng trên lầu một, thấp giọng hỏi.

Phát hiện bạn cùng lớp đều biến thành tang thi đáng sợ, đứa nhỏ nào không bị sợ đến mức tè ra quần, ai còn đi nghỉ phải đi khóa nhanh cửa sổ ? Nếu thật có người làm, tố chất tâm lý người này tương đối vững vàng, thậm chí có thể nói là dũng cảm không biết sợ.

Nghĩ đến bộ dáng bình tĩnh thản nhiên của Cung Lê Hân bình thường lúc huấn luyện, một thuộc cấp giật mình mở miệng, “Phong cách hành sự này thật sự giống với Lê Hân !”

Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên nhận tình lập tức sáng lên, thái độ buộc chặt ụ dột trên mặt bắt đầu có dấu hiệu thả lỏng. Bọn họ đều có dự cảm, cửa sổ đóng chặt này là bút tích của thiếu niên. Điều này chứng minh sau nhật thực cậu không biến thành tang thi, mà trở thành dị năng giả rất hiếm thấy.

Đây không nghi ngờ gì đây chính là tin tức cực tốt, có dị năng, dù Cung Lê Hân không biết sử dụng ra sao, nhưng tố chất cơ thể khẳng định cường hãn hơn người bình thường, tốc độ, ngũ cảm đều sẽ được nâng lên trên diện rộng, tỷ lệ sống sót cũng sẽ gia tăng.

“Đi, ra ngoài tìm !” Tổng Hạo Nhiên nâng tay, lập tức ra lệnh mọi người rời đi.

Đoàn người một đường đi một đường giết, thấy đường bế tắc đầy nóc xe thì chạy gấp qua tìm kiếm, hoặc nhìn dưới gầm xe, nằm sấp tìm kiếm. Nhưng thi hải mờ mịt, ngoại ô to như thế, muốn đi tìm một tiểu thiếu niên, này khó khăn như tìm muối trong biển. Đến khi trời tờ mờ sáng, tất cả mọi người đều mệt không chịu nổi, bọn họ vẫn không tìm được thân ảnh thiếu niên, thậm chí không phát hiện một người sống.

Nhìn gương mặt tiêu tụy của thuộc cấp, Tổng Hạo Nhiên dù lòng như lửa đốt cũng không thể không tạm dừng, tìm một cửa hàng quần áo không người, đóng công tác ở mặt tiền cửa hàng, sau đó để mọi người nghỉ ngơi.

Dựa lưng vào tường ngồi xuống, hai mắt Tổng Hạo Nhiên nhắm chặt, trong lòng lại vô cùng phiền muộn cùng bất an, lúc suy đoán thiếu niên hiện đang ở đâu, ở một mình có sợ hãi hay không, lúc lại lo lắng cậu có bị thương không, tuy rằng thân thể đã mệt đến cực điểm nhưng thần kinh không dám mảy may thả lỏng.

Con người ở mặt thế, chỉ có tín niệm mới có thể giúp chính mình sống sót, không bị tuyệt vọng hay sợ hãi làm bản thân suy sụp. Bất tri bất giác, Cung Lê Hân trong lòng Tổng Hạo Nhiên đã trở thành sự tồn tại như thế, hần đã hơn một lần phát thệ (thề thốt), sẽ luôn che chở Lê Hân, để cậu lớn lên một cách bình an khoái hoạt.

Chỉ vì một lần ngoài ý muốn không kịp đề phòng đã lạc mất cậu, từng phút thời gian trôi qua, Tổng Hạo Nhiên đã gần đến cực hạn, nếu lần này không tìm được Cung Lê Hân, hần không biết chính mình sẽ như thế nào. Loại hậu quả này, thậm chí nghĩ hần cũng không dám.

Lâm Văn Bác ngồi đối diện Tổng Hạo Nhiên, mí mắt khẽ khép lại, mặt không chút thay đổi, nhưng trên trán nổi gân xanh, tơ máu trái đầy hai mắt đã biểu lộ rõ nội tâm hấn lúc này. Hấn thích Cung Lê Hân không thua gì bạn tốt, nhưng ngoại trừ lo lắng, hấn còn thất vọng tột cùng— thất vọng về Cung Hương Di, ***g ngực từng vì Cung Hương Di mà tim nhảy lên đã dần trở nên băng lãnh, sinh ra một vết nứt đã không thể khép lại.

Nghỉ ngơi hai tiếng, thời gian đã 12 giờ trưa, mọi người lấy bánh quy trong balo ra bổ sung năng lượng. Nhanh chóng ăn xong, ngồi khoảng mười phút, bọn họ liền mở cửa, tiếp tục công tác tìm kiếm

“Phía trước phát hiện có người khá giống mục tiêu, mọi người mau xem !” Một binh lính ghé vào cạnh xe buýt, thủ thế với đồng bạn chung quanh.

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác giương mắt nhìn lại, quả nhiên, cạnh phòng chữa cháy bên đường, có một thiếu niên dáng người khá gầy, thân xuyên một áo somi màu trắng, quần bò màu xanh trong bấy tang thi, lao đảo bước về phía trước. Nhìn bóng dáng, có ít nhất chín phần tương tự Cung Lê Hân.

Tuy rằng xác định sau nhật thực Cung Lê Hân không biến thành tang thi, khó có khả năng bảo cậu trên đường vô ý bị đồng hóa thành chúng. Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác hiển nhiên đều hiểu đạo lý này, nhìn chằm chằm vào bóng dáng thiếu niên nọ, tim co rút lại như muốn ngừng đập.

“Đề tôi nhìn xem.” Tổng Hạo Nhiên rút cuộc không chịu nổi, chui khỏi gầm xe, chạy về phía thiếu niên, vừa chạy vừa rút ra chủy thủ bên hông, cắt đứt cổ tang thi trào về phía hấn.

“Mau yểm hộ !” Không nghĩ tới bạn tốt lại xúc động như thế, một mình chạy tới đàn tang thi, Lâm Văn Bác lập tức ra lệnh mọi người tới cứu viện.

Động tác Tổng Hạo Nhiên nhanh phi thường, chỉ ngắn ngủi mười giây đã chạy đến phía sau thiếu niên, nắm lấy bả vai khiến cậu quay lại. Nhóm chiến hữu của hấn không ngừng nổ súng thay hấn dọn sạch tang thi bỏ tới xung quanh.

Nửa bên mặt thiếu niên đã muốn hư thối, lộ ra cơ nhục màu hồng dưới da cùng dây thần kinh xanh tím, hai phiến môi đã sớm bóc ra, lộ ra phần nướu trắng hồng, giữa kẽ răng thỉnh thoảng khép mở tỏa ra mùi thi thể hôi thối. Nhưng dựa vào nửa khuôn mặt vẫn còn hoàn hảo còn lại, Tổng Hạo Nhiên vẫn có thể lập tức nhận ra, đây không phải người mà hấn tâm tâm niệm niệm.

Tâm tư buộc chặt dần thả lỏng, Tổng Hạo Nhiên lưu loát né tránh nanh vuốt nhọn hoắt của nó, linh hoạt lui về phía sau. Đám chiến hữu tiếp tục nổ súng yểm trợ.

Đã gần ống hầm thanh, đề-xi-ben khi bắn cũng giảm đi rất nhiều, nhưng hơn mười cây cùng bắn, động tĩnh cũng không nhỏ. Hơn nữa Tổng Hạo Nhiên cả gan làm loạn, hành vi một mình đánh tang thi cơ hồ đã chọc giận chúng. Tang thi trong khu vực gần đó liền tiếp gào thét, chạy về phía bọn họ.

“Chạy mau !” Tổng Hạo Nhiên lui lại ra hiệu, mọi người lập tức chui khỏi gầm xe, leo lên nóc, một đường vô mục đích chạy như điên.

Chạy trên nóc xe chừng hai mươi mấy phút, thấy một tòa nhà bỏ hoang gần đó, thần sắc Tổng Hạo Nhiên liền buông lỏng, làm thủ thế ‘trèo qua tường’.

Tòa nhà này chính là tòa nhà mấy người Cung Lê Hân tới hôm qua lánh nạn, chỉ tiếc, ngay lúc này, đoàn người Cung Lê Hân đã chui vào cổng thoát nước, đi đã xa. Hai nhóm người cứ như vậy lướt qua nhau.

“Cứ tìm như vậy cũng không phải biện pháp !” Một binh lính ngồi thở hổn hển ở chân tường, ngữ khí tuyệt vọng nói, “Chúng ta mười đại nam nhân tự bảo vệ mình còn khó như thế, một hài tử như Cung Lê Hân thì thoát ra ngoài như thế nào ? Có khả năng cậu ấy đã biến thành tang thi, cũng có khả năng đã bị tang thi cắn nuốt, ngay cả thi thể cũng không thấy. Chúng ta nên bỏ cuộc quay về thôi !” Mặc dù là bộ đội đặc chủng, nhưng họ cũng chưa từng trải qua mặt thế, trong lòng khó có thể sự thật tàn khốc trước mắt.

“Cậu đang nói cái gì ?!” Khuôn mặt Tổng Hạo Nhiên vận vẹo, hung hăng nắm lấy cổ áo tên lính nọ, chất vấn, “Cậu dám trù Lê Hân của tôi chết ?” Vừa dứt lời, hấn liền một quyền đánh tới làm tên lính ngã ngay xuống đất.

Tổng thiếu tướng tuy rằng tính tình không tốt, nhưng đối với người ngoài mà nói, đánh chiến hữu của mình thì đây là lần đầu tiên. Mấy người còn lại vội vàng tiến lên kéo hai người ra. Binh lính vừa lờ lỉ kia cũng hối hận, được mọi người nâng dậy lập tức xấu hổ.

Ánh mắt Tổng Hạo Nhiên nhiệm đồ nhìn gã, còn muốn tiến lên đánh tiếp, hai thuộc hạ lập tức chế trụ tay chân hấn.

“Hiện tại không phải thời điểm đánh nhau ! Nhìn xem đây là cái gì !” Lâm Văn Bác bước ra từ đại sảnh trong tòa nhà, trong tay cầm một chiếc áo somi màu trắng và một áo thun thể thao. Áo somi là của Cung Lê Hân, áo thể thao là của Vương Thao, mặt trên còn in rõ chữ ‘Đội bóng rổ trung học A’.

Tổng Hạo Nhiên lập tức thoát khỏi ràng buộc của mọi người, cầm lấy áo somi lật qua lại xem xét, thậm chí đưa đến gần mũi khẽ ngửi. Mùi thơm quen thuộc truyền đến, trong mắt Tổng Hạo Nhiên lướt qua một tia vui mừng.

“Đây là áo của Lê Hân, không sai.” Tổng Hạo Nhiên bình tĩnh mở miệng. Mọi người thấy động tác ngửi quần áo của hấn, biểu tình có chút vi diệu. Không nghĩ tới Tổng thiếu tướng đến thời khắc mấu chốt có thể biến thành cánh khuyên. (=)))

Lâm Văn Bác thấy biểu tình quái dị của mọi người vẫn thần nhiên. Kỳ thật lúc phát hiện thấy mấy bộ quần áo này hấn cũng làm động tác tương tự. Người khác có lẽ không biết, nhưng sớm chiều sống cùng tiểu Hân, hấn biết trên người cậu có mùi thơm từ hỗn hợp thảo dược và dược liệu, tạo nên một hương vị độc đáo, thấm vào ruột gan, ngửi qua một lần sẽ không quên.

“Bên trong còn vài bộ quần áo, mọi người vào xem đi.” Lâm Văn Bác vừa nói vừa bảo mọi người xem xét manh mối hấn phát hiện được, “Tôi đã xem qua, phân tích theo vụn thức ăn còn sót lại thì nơi này lúc trước hấn là có tám người. Thời gian bọn họ rời đi ước chừng khoảng ba bốn tiếng trước, bởi

xương gà và vụn bánh mì này đều đã cứng.”

“Không sai.” Khuôn mặt tức mưng của Tống Hạo Nhiên nhìn qua quần áo và thức ăn thừa lưu lại, khẳng định gật đầu nói, “Xem ra Lê Hân đã an toàn trốn đi. Chúng ta ra ngoài, lập tức đi tìm!” Đứng thẳng dậy, hắn khẩn cấp ra lệnh.

“Hạo Nhiên, tôi đoán có lẽ Lê Hân bọn họ chạy về phía quân khu đại viện. Xét thời gian bọn họ rời đi, không bằng chúng ta chia làm hai đường, cậu tìm trên mặt đất, tôi lên trực thăng, bay đến quân khu đại viện xem bọn họ có tới hay không. Thế nào?”

“Được, cứ như vậy đi.” Tống Hạo Nhiên trầm ngâm một lát, cũng hiểu làm như vậy là tốt nhất, sẽ không bỏ qua Lê Hân.

Lâm Văn Bác thấy hắn đồng ý, lập tức lấy bộ đàm gọi trực thăng tới, dẫn người bay tới quân khu đại viện.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Khi Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên tìm kiếm trên mặt đất, đoàn người Cung Lê Hân sớm do tên lang thang dẫn dắt đã ở trong ống dẫn, hướng quân khu đại viện xuất phát.

Tháng bảy là thời điểm mùa hè nắng nóng, trong ống dẫn lại lạnh lẽo, hơi ẩm nhẹ nhẹ, đập vào mặt là hương vị hơi tanh khó ngửi, cùng một mùi tang thi hư thối.

“Nôn~~” Vừa xuống miệng cống tối như mực, Lục Vân liền che mũi miệng, từng đợt nôn khan. Mấy người còn lại, ngoại trừ Hạ Cẩn, Cung Lê Hân và tên lang thang, cũng đều nhíu mày che mũi, lộ ra vẻ mặt thống khổ.

“Cầm lấy che mũi, qua một hồi sẽ quen.” Hạ Cẩn nhíu lại, lấy ra băng gạc, đồ chút cồn vào, đưa cho Lục Vân, ngửi khí lạnh túc, “Cậu đã không còn là Lục thiếu gia trước kia, tật xấu khiết phích này tốt nhất là nhanh chóng bỏ đi!” (____)b đại ca, tiểu Hân cũng khiết phích đó)

Dứt lời, hắn nhìn lại Cung Lê Hân vẻ mặt bình thường bên cạnh, đáy mắt không dấu vết hiện lên ôn nhu. Đầu là thiếu gia, nhưng trên người Lê Hân không một chút yếu ớt, trong mắt hắn chính là sự tồn tại hoàn mỹ, dù Lê Hân có bệnh mù đường, thì nó cũng chỉ cũng như thêu hoa thêu gấm*, càng khiến đối phương thêm đơn thuần khả ái. (* : ví như điều làm cho một thứ gì đó thêm đẹp hơn)

Ngô Minh vừa liên thanh phụ họa lời Hạ Cẩn vừa lấy ra một chai nước khoáng trong balô đưa cho Lục Vân. Vương Thao, Cố Nam, Mã Tuấn vội vàng đưa đèn pin qua chiếu sáng cho hắn.

Lục Vân vội vàng tiếp nhận nước khoáng súc miệng rửa tay, lại cầm lấy băng gạc thấm cồn che mũi, hít vài hơi, mùi còn nồng đậm nháy mắt cứu sống hô hấp bị nghẹn đến hấp hối của hắn.

“Hạ ca, em thật thất sách, sớm biết nên mang theo vài cái khẩu trang, cứ che như vậy thật bất tiện nha!” Có tinh thần, Lục Vân lập tức mở miệng oán giận, bản tính tặc mao liền bại lộ không thể nghi ngờ.

“Ít nói nhảm! Đi mau!” Hạ Cẩn không kiên nhẫn liếc cậu một cái, lạnh giọng mở miệng, nắm chặt tay Cung Lê Hân, đi theo tên lang thang. Mọi người lập tức cất bước, Cố Nam và Mã Tuấn vì muốn thay đổi hình ảnh trong mắt Cung thiếu, chủ động yêu cầu bảo hộ phía sau.

Qua bảy tám rẽ ngoặt gần ba tiếng, bọn họ cách quân khu đại viện ngày càng gần, quả nhiên so với đi trên mặt đất thì thuận lợi hơn nhiều.

“Hạ ca, Cung thiếu, qua đường này, phía trước chính là quân khu đại viện.” Gã lang thang chỉ về phía cửa sắt dùng xích sắt và một ổ khóa lớn khóa lại nói.

Quân khu đại viện mặc kệ là trên mặt đất hay là dưới mặt đất đều do quân đội quản lý, cho nên công thoát nước cũng đặc biệt thiết kế cửa sắt, để tránh mấy tên đạo chích nhân cơ hội len vào. Trừ khi ống thoát nước này cần bảo trì, thì bình thường tuyệt đối không mở ra.

“Đẹp đi! Vất vả đi tới tận đây, vậy mà lại bị khóa! Công thoát nước mà cũng có cửa, có bệnh hả!?” Lục Vân tiến lên cố mở cửa sắt, khó thở hỏn hỏn mắng.

“Quản lý của quân đội chính là như thế.” Hạ Cẩn nghiêm mặt tiến lên, cầm lấy khóa sắt nghiên cứu một hồi, rút ra dao Thụy Sĩ đeo bên hông chuẩn bị cạy mở.

Cung Lê Hân thấy Hạ Cẩn cầm dao nhỏ cạy khóa, biểu tình vô cùng chuyên chú, bộ dáng như đã tính trước mọi việc, liền buông tay bỏ ý định tiến lên chém khóa.

Dao nhỏ và khóa sắt không ngừng ma sát, phát ra từng đợt âm thanh kim loại đụng nhau, vang vọng không ngừng trong ống dẫn, từng đợt lại từng đợt truyền ra ngoài. Vành tai Cung Lê Hân khẽ nhúc nhích, sắc mặt đột nhiên buộc chặt, nhanh chóng nói với Hạ Cẩn, ‘Hạ đại ca, có một bầy gì đó đang chạy về phía chúng ta, tốc độ rất nhanh.’

Mọi người nghe vậy sắc mặt liền trắng bệch, ánh mắt chờ đợi nhìn về phía Hạ Cẩn. Cánh tay đang cạy khóa dừng chốc lát, lập tức tăng tốc. Nhưng khóa này đã dùng lâu năm, trong ống dẫn lại dày đặc hơi ẩm, ổ khóa đã sớm gỉ sét, dùng chìa khóa có khi còn khó mở, nói chi tới dùng dao cạy ?

Vật thể không xác định đến ngày càng gần, Cung Lê Hân nhíu mày, bình tĩnh mở miệng, ‘Hạ đại ca, anh tránh ra. Mã Tuấn, đưa đường đao của anh cho tôi mượn chút.’ Dứt lời, cậu như tia chớp rút đường đao của Mã Tuấn ra, chém xuống khóa sắt trên cửa, mà Hạ Cẩn ă ý sớm đã vọt đến một bên.

Chém ổ khóa và xích sắt thành hai nửa như cắt đậu hũ, dùng chiêu phong mở cửa sắt đóng chặt trước mặt, Cung Lê Hân quay lại hướng mọi người phân phó, ‘Mau tìm lối ra !’

Hai mắt mọi người như muốn lồi ra nhìn Cung thiếu ra uy, bị khí thế lúc chém xuống một kiếm và chiêu phong của cậu làm cho chấn nhiếp. Thấy hình ảnh chỉ xuất hiện trong phim điện ảnh kiếm hiệp thì ngay cả chạy thoát cũng quên bống.

“Còn không mau đi, muốn chết sao ?” Hạ Cẩn lớn tiếng thúc giục, kéo Ngô Minh và Lục Vân đi.

“Nga ! Nga !” Mọi người nghe vậy mới phục hồi tinh thần, nói năng lộn xộn trả lời, chạy qua cửa tìm kiếm lối ra. Tuy rằng trước mắt không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào, nhưng bọn họ đối với lời Cung thiếu nói là rất tin không hề nghi ngờ. (=)) fan cuồng là đây XD)

Lục Vân và Vương Thao khi chạy qua cửa sắt, thấy trên cửa sắt lưu lại rõ ràng một chường ấn tinh tế, hai mắt mở lớn, trong nội tâm lắng lắng đầy cao hình tượng của Cung thiếu lên đến thần tiên.

Nước trong đường ống chảy xiết, đoàn người lại qua vài lối rẽ, cuối cùng phát hiện một thông đạo hình tròn phía trước.

“Chúng nó sắp đuổi đến rồi, mau lên trên đi.” Cung Lê Hân cầm đường đao đề trước ngực, thúc giục nói.

Ngô Minh kéo Vương Thao qua đề cậu lên trước. Ở đây ngoại trừ Cung thiếu thì Vương Thao nhỏ nhất, dĩ nhiên nên đề cậu lên trước. Thời gian là sinh mệnh, Vương Thao cũng không từ chối, vội vàng leo thang lên, tay đẩy nắp đẩy cổng thoát nước.

“Hạ ca, mở không ra !” Vương Thao dùng sức khỏe cường tráng nuôi bằng sữa mẹ từ nhỏ đẩy mạnh, sắc mặt đỏ lên nói.

“Cậu xuống đi để tôi xem.” Hạ Cẩn trầm giọng nói. Vương Thao nghe vậy lập tức nhảy xuống. Khi hai người đổi vị trí thì một động tĩnh lớn truyền tới gần cửa ống dẫn.

“A, là bầy chuột !” Nghe âm thanh mao cốt từng nhiên quen thuộc, gã lang thang lập tức kêu lên. Gã có một người bạn đã bị lão thử cắn rớt lỗ tai khi đang ngủ. Lão thử ở cổng thoát nước so với con ở khu dân cư hung hãn gấp trăm lần, tụ tập lại lực sát thương càng lớn hơn. (thử = chuột; lão thử=chuột già)

Nhưng mà, đợi khi hình dáng của âm thanh phát ra từ cửa ống dẫn xuất hiện, sắc mặt mọi người lập tức trắng bệch. Đúng như lời gã lang thang nói, thứ chạy đến chính là bầy chuột, nhưng là bầy chuột đã qua biến dị. Mâu lông chúng nó loang lổ, từ chi đang dần hư thối, lộ ra bạch cốt bên trong, lại không hề ảnh hưởng đến tốc độ nhanh như chớp của nó, con mắt lúc này đã biến thành đỏ hồng, trong bóng đêm phát ra quang mang quỷ dị, răng nanh và tứ trảo đặc biệt sắc nhọn, khi ma sát trên mặt đất thì phát ra âm thanh chói tai.

Bầy chuột như hồ rình mồi nhìn chăm chăm tám người trước mặt, ngẩng đầu lên, mũi nhúc nhích, miệng phát ra âm thanh ‘Chi chi’. Chúng nó không lập tức công kích, chỉ hít hít, hít sâu mùi huyết nhục tươi sống phát từ tám người, phảng phất như một đạo mùi hương của bữa cơm ngon lành.

Ngoại trừ Cung Lê Hân nghiêm túc đối mặt, thì mấy người còn lại đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng cùng tuyệt vọng. Một bầy chuột biến dị thể này, đừng nói tám người, cho dù là tám mươi người, chỉ sợ cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Trán Hạ Cẩn toát ra mồ hôi lạnh, không ngừng đập mạnh vào nắp sắt trên đầu. Không mở được, lòng bàn tay hấn liền ngưng tụ một đạo gió xoáy, một quyền hướng về phía khe hở của nắp cổng. Kính phong sắc bén rung động, vô không bất nhập*, phá hủy đi chướng ngại vật ngay tại khe hở nắp cổng, nắp liền buông lỏng. (* : chỗ nào cũng có)

Sắc mặt Hạ Cẩn vui mừng, tay dùng lực đẩy mạnh nắp ra. ‘Bang’ một tiếng, nắp cổng ngoan cố cuối cùng cũng xê dịch sang một bên, một cột sáng chói chang chiếu xuống, cũng đột sáng hy vọng trong mắt mọi người.

Bầy chuột bị ánh sáng kích thích, biết đồ ăn của mình muốn chạy, cố không ngửi mùi thức ăn nữa, kêu ‘chi chi’ phát động tấn công.

“Mọi người lên đi, tôi đi sau.” Cung Lê Hân bình tĩnh phân phó, người tiến lên vài bước, múa đường đao trong tay kín không hề hở, phát ra hàn quang sắc bén.

Động tác bầy chuột biến dị nhanh như điện, lại không có con nào có thể đột phá được kiếm quang của thiếu niên. Thanh kiếm trong tay thiếu niên vô

cùng linh hoạt, liên tiếp chém nát hết thảy vật sống có gan tiến tới, nhưng những người phía sau cậu lại lông tóc vô thương, thậm chí thỉnh thoảng còn có kiếm khí phá không bay ra, một nhát giết chết mấy con chuột biến dị có ý đánh lên mặt người bọn họ.

“Dựa vào ! Đây là kiếm pháp gì a ? Độc...Độc... Cô Cừu Kiếm ? Tịch...Tịch Tà kiếm pháp ?” Lục Vân lúc này đã quên sợ hãi, hưng phấn ngao ngao gọi bậy. Tình thế này, chuột biến dị rõ ràng không phải đối thủ Cung thiếu ! Giờ phút này hắn cực muốn ngửa mặt lên trời mà hét dài một tiếng ‘Cung thiếu uy vũ’.

“Ít nói nhảm ! Mau đi !” Gân xanh trên trán Hạ Cẩn bạo khởi, lớn tiếng quát. Mấy ngày nay, dị năng của hắn cũng dần tăng trưởng, khi này sau khi phát ra một đạo gió xoáy mạnh mẽ kia, hắn không có cảm giác thoát lực.

“Dạ !” Lục Vân vội vàng đáp ứng, nhanh chóng leo thang, những người khác cũng không dám chậm trễ, hai ba bước bám sát theo móng cậu trèo lên, sau đó, cúi mặt xuống miệng công nhìn thiếu niên đang bị kiếm quang bao quanh phía dưới.

Kiểm pháp thiếu niên phi thường hoa lệ, lại nguy hiểm cực hạn, tiêu diệt tất cả chuột biến dị bỏ tới. Đội thiếu niên thu hồi kiếm, tiếng kiếm khí sắc bén chói tai rồi cuộc ngừng lại, lấy thiếu niên làm tâm, chiều dài tay đang cầm kiếm của cậu làm bán kính, trong vòng tròn không hề có chút bẩn, thập phần sạch sẽ, mà bên ngoài vòng tròn đó, khắp nơi đều có thi thể chuột biến dị và máu đen, mùi tanh hôi nồng đậm bốc lên trong đường hầm.

“Theo tôi đoán, một thân Cung thiếu phải có nội lực ít nhất trăm năm ! Cung gia bọn họ có thể là võ lâm thế gia đã ở ẩn !” Lục Vân nhìn Vương Thao, thần bí hề hề nói nhỏ. Vương Thao kích động gật đầu. Về mặt mấy người còn lại tuy không biểu hiện gì nhưng trong lòng đều đồng ý với phỏng đoán của Lục Vân trăm phần trăm. Có thể đi cùng với Cung thiếu, bọn họ khẳng định đời trước đã đốt rất nhiều hương ! Mọi người không hẹn mà cùng suy đoán. (hương = nhang)

Hạ Cẩn nghe vậy, ánh mắt tối lại. Tiểu hài tử thực lực quả thật sâu không lường được, nói là dị năng, thì càng nhìn càng thấy giống võ công. Nhưng sắc thái ra chiều huyền huyền như vậy, thì chỉ xuất hiện trong phim điện ảnh võ hiệp, không có khả năng có thật ngoài đời. Nhất thời đoán không ra nội tình về thân thủ tiểu hài tử nhưng Hạ Cẩn cũng không rối rắm. Quan nhiều làm gì, tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử mà hắn thích, không hề thay đổi.

Trong sự sùng bái của mọi người, Cung thiếu chúng ta một chút cũng không có phong phạm của một cao thủ, chậm rãi leo thang lên, đứng trên mặt cỏ xanh rờn nhìn về phía xa. Cách đó không xa có mấy cỗ tử thi nằm thất linh bát lạc (bừa bộn, lộn xộn), nhưng không hề phát hiện người sống, trong đại viện có vẻ phi thường im lặng. “Chắc quân đội đã đến đây rồi, đưa tất cả những người sống sót rời khỏi đây.” Hạ Cẩn nhíu mày, sau đó xoa đầu tiểu hài tử, ngữ khí ôn nhu, “Lê Hân, nhớ đường về nhà chứ ?”

“Àn, chỗ này em biết. Đi về phía trước, sau những căn nhà đó là nhà em !” Cung Lê Hân nghiêng đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn cuối cùng cũng lộ ra tư thái tươi cười.

Nhìn biểu tình ‘May mắn con đường này mình biết’ của tiểu hài tử, khóe miệng lãnh ngạnh của Hạ Cẩn nở nụ cười, ôm bả vai cậu cùng đi theo hướng cậu nói. Mọi người vui mừng khôn xiết vội vàng đuổi theo. Tuy rằng có khả năng quân đội đã đi qua, nhưng trong đại viện có thông đạo đi thẳng đến nơi đại doanh đóng quân, trên đường chắc chắn không bế tắc, đi theo nó tin chắc sẽ được cứu viện.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đi đến Cung gia, thấy cửa chính mở toang, sắc mặt Cung Lê Hân liền trầm xuống, trầm nghĩ quả nhiên chị hai đã được papa đón đi. Hạ Cẩn thấy thế cũng chau mày, quay mặt liếc nhìn Ngô Minh, ý bảo hắn đi xem xét các nhà xung quanh. Ngô Minh nhanh chóng chạy đi mấy nhà, sau khi trở về cũng âm thầm lắc đầu.

“Lê Hân, không cần lo lắng, Hạ đại ca sẽ giúp em tìm người nhà.” Hạ Cẩn đầu tiểu hài tử về mặt cô đơn ôn nhu an ủi, ngược lại nhìn mấy người khác trầm giọng nói, “Quân đội đã đi nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, không bằng đi tìm hai chiếc xe trực tiếp chạy đến chỗ quân bộ. Tất cả đi xem trong đại viện xem có gì hữu dụng thì mang về Cung gia, nửa giờ sau tập hợp.”

“Được !” Mọi người đều lên tiếng đồng ý, sau đó chạy ra khỏi cửa.

Lục Vân cùng Vương Thao và Cung Lê Hân thì lên lầu thu thập. Hạ Cẩn thì ở Cung gia xem xét các nơi, xem xét tình huống, phát hiện Cung gia đã được thu thập khá sạch sẽ, cơ bản là thứ có thể mang đều mang đi, ngay cả tủ lạnh trong phòng bếp cũng đã ngắt điện, thức ăn bên trong không còn chút đồ thừa.

Hạ Cẩn càng xem mặt càng đen, nén xuống tức giận trong lòng, đi đến phòng Cung Lê Hân.

Phòng Cung Lê Hân vẫn như cũ, cái gì cũng chưa mang đi. Phòng chừng Cung Hương Di cho rằng cậu sau khi rời đi sẽ không trở về nên hoàn toàn không thay cậu mang đi đồ dùng hằng ngày.

Nghĩ đến phòng Cung Hương Di trống trơn, ngay cả đồ trang trí nhỏ xíu cũng không bỏ lại, hoàn toàn đối lập với căn phòng trước mắt, đôi mắt tối đen tàn khốc của Hạ Cẩn chột lóe lên một tia tàn ác, thầm nghĩ người Cung gia đây rốt cuộc là ý gì? Cứ thế mà khẳng định đứa nhỏ này sẽ không sống sót trở về? Ngay cả một người lưu lại cũng không có, đồ của cậu cũng không đem theo! Nếu bọn họ chiếu cố cậu không tốt, hẳn rất nguyện ý tiếp nhận!

Nhưng thấy tiểu hài tử vui đùa tìm đồ của mình, cô đơn trong đôi mắt sáng sủa của cậu đã biến mất, không có chút âm trầm, bộ dáng hiển nhiên không để ý đến điều gì, Hạ Cẩn cũng quyết định không nói đến chuyện làm cậu thương tâm, chỉ đành áp tàn ác cuộn cuộn trong lòng xuống, tiến lên giúp cậu dọn dẹp.

“Lấy đồ bỏ vào đây đi.” Từ trong phòng một người hầu lấy ra một túi leo núi lớn, đưa cho Cung Lê Hân, Hạ Cẩn ôn thanh nói.

“Àn, cảm ơn Hạ đại ca.” Cung Lê Hân ngửa đầu cười ngọt ngào, khó nén vui mừng cầm lấy túi bỏ đồ vào.

Biểu tình tiểu hài tử hôn nhiên vô lo, như một dòng suối róc rách, trong suốt thấy đáy, thấm vào ruột gan. U ám trong lòng Hạ Cẩn dần tán đi, đưa tay xoa mái đầu hỗn độn nhưng mềm mại của cậu, đôi mắt thâm thúy lộ ra vài tia đau lòng.

“Oa dựa vào! Tôi đã nói Cung gia là vô lâm thế gia mà, cậu tin chưa! Nhìn một loạt bí tịch này đi, toàn mấy bản phồn thể đóng bằng chì, tuyệt đối là đồ thật!” Âm thanh như quý kều của Lục Vân đứng một bên bỗng đánh tan yên tĩnh trong phòng.

“Cung thiếu, Cung thiếu, có thể cho tôi mấy bản không? Thuận tiện thu tôi làm đồ đệ?” Lục Vân ưỡn mặt tươi cười nịnh nọt, vẻ mặt Vương Thao cũng đồng dạng mong chờ, ánh mắt nóng rực nhìn thần tượng của mình.

“Các cậu thích thì cứ lấy, tôi đã nhớ hết rồi.” Cung Lê Hân nghĩ nghĩ, trí nhớ cậu vô cùng tốt, được cho là đã gặp qua sẽ không quên được.

Nói tới đây, cậu dừng một chút, khó xử vẫy tay, thành thật giải thích, “Các cậu cũng đã qua số tuổi tốt nhất để học võ rồi, miễn cưỡng đi luyện sẽ không hiệu quả, chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi.”

Vương Thao và Lục Vân nghe vậy sắc mặt liền trầm xuống nhưng cũng biết tính tình thẳng thắn của Cung thiếu, lời nói ra tất nhiên là thật, trong lòng tuy rằng có hơi thất vọng, lại không có chút oán than nào, nhìn mấy cuốn bí tịch mình kiếm được, trên mặt lại khôi phục nét cười, liên tục cảm ơn cậu.

Cung Lê Hân mỉm môi cười cười, cúi đầu tiếp tục thu thập này nọ.

“Cái này là gì?” Hạ Cẩn thấy tiểu hài tử cầm nắm bình dược nhỏ cùng một bình thuốc nhỏ ghi ‘Phương Diệp’ bỏ vào trong túi, nhin không được mở miệng hỏi. (có ai nhớ bé này hơn =v=)

“Nga, là dược em chuẩn bị cho người nhà.” Cung Lê Hân vui đầu, giải thích đơn giản. Tuy rằng có hảo cảm với Hạ Cẩn, nhưng vẫn kém chút so với Tống Hạo Nhiên, chưa tới mức làm cậu tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tâm*, trừ phi quan hệ giữa hai người bền chắc hơn một chút, tín nhiệm của cậu với hẳn tăng một chút còn may ra. (*: biết thì sẽ nói, nhất định không giấu diếm)

Tích Cốc đan ở mặt thể được xem là bảo vật trân quý, nhất định sẽ khiến người khác tìm cách tranh đoạt, ngay cả tự hồi cũng không kịp, lập tức theo bản năng giấu tên dược. Còn về phần bình xuân dược, đừng hoài nghi, cho dù là mặt thể, cậu cũng chưa bao giờ quên, trừ khi xác nhận được Phương Diệp đã chết.

Cũng may Hạ Cẩn không hỏi nhiều, chỉ là tâm tình có chút phức tạp xoa xoa đầu cậu. Người Cung gia đối xử lạnh lùng như vậy, nhưng cậu vẫn tâm tâm niệm niệm chuẩn bị này nọ cho họ, tiểu hài tử nhu thuận khá ái như vậy, thế nào lại có người nhẫn tâm bỏ lại? Thật sự là mất bị mù!

Tâm tình không tốt của Hạ Cẩn lại bị gọi lên, sợ Cung Lê Hân nhìn ra khác thường, liền bước đến tủ quần áo giúp cậu lấy theo mấy bộ quần áo sạch sẽ và đồ dùng hằng ngày. Lăn qua lăn lại nửa ngày, cuối cùng chọn ba bộ quần áo thể thao rộng rãi cùng mấy cái quần lót.

Quần lót tiểu hài tử đều là những kiểu khá lưu hành hiện nay, quần tam giác nhỏ nhỏ, in đồ án màu sắc rực rỡ, phi thường tinh xảo cũng phi thường khá ái. Hạ Cẩn như bị ma xui quỷ khiến, cầm lấy quần lót chà xát trong lòng bàn tay, trong đầu hiện lên cảnh tượng chiếc quần con bao trụ cái mông vĩnh mướt mà của cậu, đáy lòng nổi lên một trận rung động khó nhịn.

Một luồng nhiệt nóng bỏng truyền lên toàn thân, lòng bàn tay như bị lửa đốt, Hạ Cẩn hoảng hốt buông vật trong tay xuống. Đợi khi hần ý thức được bản thân khác thường, cứng ngắc nhìn bốn phía, thấy Lục Vân và Vương Thao vẫn đang nghiên cứu bí tịch võ công, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng lấy mấy cái quần lót cùng quần áo đã chọn nhét vào balô của tiểu hài tử.

“Lấy xong đồ thì ra trước cửa tập hợp, ta đi ra nhìn trước.” Áp chế khác thường trong lòng, Hạ Cẩn nhanh chóng dẫn dò ba người rồi ra khỏi phòng, cứ như đang trốn chạy.

Trước cửa Cung gia đã đậu hai chiếc xe, một chiếc Hummer H6(1), một chiếc Iveco một buồng(2), ba người Ngô Minh, Cổ Nam, Mã Tuấn thì đang kiểm tra tình trạng xe. Tên lang thang đang vơ vét thức ăn trong tủ lạnh của các gia đình xung quanh, một chuyến lại một chuyến chuyển vào trong xe. Hắn vội vàng tắm nhanh, không biết từ nơi nào đã thay một bộ quần phục vừa người, râu trên mặt tuy rằng vẫn lộn xộn nhìn không rõ bộ dáng nhưng rõ ràng nhìn rất có tinh thần.

“Chiếc này không được, đổi lại ! Gầm xe quá thấp, tay lái cứng kèn, tiêu hao lượng dầu lớn, không thích hợp để chạy trốn. Đi đổi lại một chiếc SUV đi.” Hạ Cẩn lái xe thử xong, nhủ mảy nói.

“Nhưng mà Hạ ca, không có buồng ngủ, buổi tối chúng ta ngủ ở đâu ?” Cổ Nam cẩn thận mở miệng.

“Vài tên nam nhân thôi, chỉ cần một cái thảm, nằm chỗ nào cũng ngủ được.” Hạ Cẩn liếc mắt nhìn hắn, lạnh giọng nói.

Cổ Nam vội vàng đáp ứng, cùng Mã Tuấn chạy đi nhà khác tìm xe, dù sao trong quân khu đại viện cũng không thiếu SUV. Tên lang thang nghe vậy thì lại mang thức ăn từ trên xe xuống, một chút oán hận cũng không có.

Hạ Cẩn thấy thế liền tiến lên hỗ trợ, khi thấy tủ lạnh được gắn với vách xe, con người sáng lên.”Cậu đi tìm chút hoa quả tươi, rau cải, các loại thịt, sữa đến đây, thuận tiện tìm luôn chút nôi chén.” Hắn vừa lục lọi tìm cách tháo rời tủ lạnh, vừa phân phó tên lang thang.

Gã vội vàng đáp ứng, nghe lời hắn tìm thêm rất nhiều đồ ăn mới. Đến khi gã trở lại thì Hạ Cẩn đã tháo rời tủ lạnh trên xe ra, nôi với bình ắc-quy, đặt ở chỗ ngồi phía sau trong chiếc Hummer.

Hai người hợp lực đem tất cả thức ăn cất vào chỗ trống trong tủ lạnh.

“Yêu, Hạ ca, anh lo thiệt chu đáo ! Rất hưởng thụ a !” Có Vương Thao đến hỗ trợ sửa sang lại các thứ, Lục thiếu tay chân vô dụng căn bản, không có đất dụng võ, thuận tay lấy mấy bộ bí tịch liền đi xuống lầu, thấy tủ lạnh trong xe, nhân tình sáng lên.

Hạ Cẩn và tên lang thang cũng không để ý cậu ta, tiếp tục sửa sang bên trong.

“Hạ ca, cho em mang theo vài chai bia nha ? Mùa hè rất thích hợp ngồi uống bia ướp lạnh, đã là mặt thể rồi, em cũng không cần phải để ý đến tuổi thích hợp để uống a.” Lục Vân xoa xoa tay, cười tủm tỉm đề nghị.

“Không bỏ thêm vào tủ lạnh được.” Hạ Cẩn đầu cũng không nâng, lạnh lùng bác bỏ.

“Ném mấy hộp sữa này đi là được. Nhiều như vậy, ai uống a ?” Lục Vân chỉ vào hơn mười hộp sữa được đặt trong tủ lạnh nói.

“Đây là để cho Lê Hân uống, không ai được đụng vào. Em ấy còn nhỏ, đang trong giai đoạn cần bổ sung năng lượng và canxi nhất.” Hạ Cẩn liếc Lục Vân một cái cảnh cáo.

Chưa từng được Hạ Cẩn cẩn thận săn sóc như thế, trong lòng Lục Vân cảm thấy cay cay, ủy khuất mở miệng.”Hạ ca, em cũng cần bổ sung dinh dưỡng ! Anh không thể chỉ lo cho Cung thiếu mà mặc kệ em a !”

“Lê Hân còn chưa trưởng thành, cậu cũng chưa trưởng thành ?” Hạ Cẩn đóng cửa tủ lạnh, tức giận hỏi.

Lục Vân xòe tay tính tính, thật không khéo, cậu vừa mới trưởng thành. Ủy khuất vạn phần liếc Hạ ca một cái, dư quang bên khóe mắt thấy Cung thiếu cùng Vương Thao xuống lầu, cậu lại cười,”Vương Thao cũng chưa trưởng thành mà, anh cũng phải hỏi Vương Thao một chút xem cậu ta muốn ăn cái gì chứ. Em nhớ Vương Thao bình thường thích uống hai chén rượu nhỏ. Vương Thao, đúng không ?”

Nhận được ánh mắt ám hiệu của Lục Vân, tuy rằng nghe không rõ hai người nói gì, Vương Thao vẫn gãi gãi đầu, ngốc ngốc trả lời,”Dạ.”

Lục Vân dương dương tự đắc nhìn Hạ Cẩn, trên mặt lộ ra nụ cười chiến thắng.

“Vương Thao cũng cần bổ ?” Hạ Cẩn cười lạnh,”Tôi là thấy cậu ta có quá nhiều dinh dưỡng !” Dứt lời, hắn liền nhìn từ trên xuống dưới Vương Thao thân cao một mét tám cùng thịt thừa trên cánh tay và đùi.

Nghe vậy, Lục Vân lập tức đứng yên, Vương Thao vẫn duy trì nụ cười ngây ngô, Cung Lê Hân thì đem balô bỏ vào trong xe, quay ra nhìn về mặt mọi người, biểu tình ngây thơ. Trong mắt Hạ Cẩn hiện lên ý cười, ôn nhu xoa đầu cậu.

Đúng lúc này, Ngô Minh và tên lang thang xách tới vài cái thùng, hưng phấn hô,”Hạ ca, anh xem bọn tôi tìm được gì này ? Là cơm và bánh quy, mấy thùng này thôi cũng đủ để chúng ta ăn hai ba tháng !”

Hạ Cẩn nhướng lông mày liếc Lục Vân nói,”Vừa lúc, cậu ăn cái này đi, vừa no vừa bổ dưỡng.”

Lục Vân tức mà không dám nói gì gật đầu, ngửa mặt lên nhìn trời bằng nửa con mắt, chỉ đành nhận mệnh tiến lên hỗ trợ. Hạ ca cũng thật quá bất công, gặp được Cung thiếu là đổi nghề thành vú em luôn ! Theo mình làm bảo tiêu thật sự như nhân tài không được trọng dụng ! Trong lòng thầm oán muốn sắp xếp lại vị trí cho Hạ Cẩn, bất quá chỉ hai ba giây, mặt Lục Vân lại hớn hờ. Đây là phương pháp thắng lợi tinh thần AQ* mà cậu sử dụng thành thục nhất a.

(* : xuất phát từ bộ truyện “AQ chính truyện” của Lỗ Tấn, nói về anh chàng AQ ít học và không có nghề nghiệp ổn định, anh nổi tiếng về phương pháp

thắng lợi tinh thần của mình, ví dụ như mỗi khi bị người ta đánh thì anh cứ nghĩ “chúng đang đánh bố chúng”,...Anh ta tự thuyết phục bản thân có tinh thần cao cả hơn những kẻ áp bức mình trong khi anh ta chịu sự bạo ngược của chúng.)

Cố Nam cùng Mã Tuấn cũng rất nhanh tìm được một chiếc Ford SUV, cũng thu thập thêm mấy cái thảm trải giường cùng một số đồ sinh hoạt cần thiết, chạy đến trước cổng Cung gia để Hạ Cẩn xem xét.

“Ân, không tồi, đã đầy đủ rồi.” Hạ Cẩn xem qua một lượt, rất vừa lòng với biểu hiện của hai người.

Cung Lê Hân thấy hai người, liền bước vào chiếc Hummer, lấy một bộ dao quân dụng đặt trong balô leo núi rút ra, đưa tới trước mặt Cố Nam nói, “Bộ dao này là của cha ta, lưỡi dao dài 79 tấc, cũng được rèn bốn mặt, vật liệu thép quân dụng đặc chế, chém sắt như chém bùn, không thể đi so với đường dao trước kia của cậu.”

Dứt lời, vì muốn chứng minh lời mình nói không sai, cậu rút dao ra, dựng thẳng đầu ngón tay, nhẹ nhàng bắn một cái.

Thấy động tác quen thuộc, đặc biệt là Cố Nam trong lòng có dự cảm, vội vàng cùng kêu lên, “Cung thiếu, không cần a !”

‘Đinh’ một tiếng giòn vang, thân dao run run lại an nhiên vô sự. Mọi người im lặng một hồi, đều nhẹ nhàng thở ra, Lục Vân còn khoa trương vỗ vỗ ngực. Ở một bên, Hạ Cẩn nhìn bộ dáng khấn trương của bọn họ, khóe miệng nhếch lên, lại thấy tiểu hài tử chớp chớp mắt, biểu tình ngây thơ nghi hoặc, tiểu ý trong mắt lại càng sâu thêm.

“Thanh dao này là để đền bù cho cậu. Lần trước là tôi lỗ mãng, thực xin lỗi.” Thu hồi lại bỏ vào vỏ dao, Cung Lê Hân cười xin lỗi với Cố Nam. Lần trước là cậu không biết vũ khí thế giới này yếu như thế, lần này cậu đã khổng chế lực đạo, lại không dùng nội lực, thanh dao này dĩ nhiên không sao.

Nội tình trong đó chỉ mình cậu biết, nhưng Cố Nam thì không, còn đem thanh dao được Cung thiếu thừa nhận làm bảo đao, vội vàng cảm động đến rơi nước mắt cầm lấy, ôm vào lòng không ngừng vuốt phẳng như bảo bối, làm Lục Vân, Vương Thao và Mã Tuấn đứng một bên ghen tị không thôi, hận mình lúc trước không đem vũ khí của mình dâng lên cho Cung thiếu bắn một cái.

“Hào, mọi chuyện xong hết chưa ? Xong thì xuất phát !” Hạ Cẩn tiến lên, ngăn cản ánh mắt nóng rực của mọi người với tiểu hài tử, mở miệng thúc giục nói.

Tám người cùng lên tiếng đồng ý, phân thành bốn người một tổ, bước lên xe chạy tới đại doanh đóng quân.

Sau khi bọn họ đi được một tiếng, một chiếc trực thăng chậm rãi đáp xuống sân bay trong quân khu đại viện, Lâm Văn Bác mang theo hai chiến hữu hóa tốc chạy tới Cung gia, thấy Hummer đặt ở gara bị lấy đi, lại thấy phòng Cung Lê Hân bị lục lộn xộn, thì biết mình đã chậm một bước.

Trong lòng biết tiểu hài tử hết thấy đều bình an, hân áp chế vui mừng trong lòng, lập tức lên trực thăng, đuổi theo hướng nơi đại doanh đóng quân. Ở nhà tìm không thấy người, tiểu hài tử khẳng định sẽ tới Quân bộ tìm Cung phụ.

---

(1) Hummer H6 :

(2) Iveco một buồng : (cái chữ một buồng này là chém đó, ta nhìn thì hiểu nhưng ko biết nói _.___||| nguyên văn trong QT là “Iveco phòng xe”, ý chỉ cái “phòng” trong xe đó *chỉ chỉ cái hình*)

(3) Ford SUV :

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Thời điểm hai nhóm người trước sau chạy tới đại doanh thì trong đại doanh đã trống tuếch, chỉ lưu lại thi thể cùng máu tươi.

Nguyên lai, qua một ngày, Cung phụ từ trong hôn mê tỉnh lại, khi biết được Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác đã đi vào trong thành phố tìm kiếm tiểu nhi tử của mình, ông cũng đứng ngồi không yên, lập tức điều động quân đội, xuất phát đến kho hàng Cửu Châu, Tây Giao.

Lâm thị mua đạn được không giao cho Cung Hương Di giữ mà do Lâm lão gia từ bí mật an trí tại kho hàng Cửu Châu thuộc tập đoàn Lâm thị tại Tây Giao. Quân đội nếu muốn vào thành phố cứu viện thì đầu tiên phải dọn dẹp cho thông đường. Mà muốn dọn sạch đường phố, phải cần nhiều xe thiết giáp cỡ lớn, xe tăng, xe tải mới dọn được.

Tỉnh A tuy rằng là tỉnh nắm giữ đại binh nhưng do Cung gia làm chủ, nên luôn bị Tống gia chèn ép, vật tư cho quân đội cực kỳ thiếu thốn, khu lân cận có một trăm xe tăng, xe thiết giáp, phi cơ, trực thăng thì đều bị xuống cấp, đã bị đào thải 60 năm trước, căn bản không thể dùng để thực chiến, bình thường chỉ dùng để trang trí, trên thực tế là sự cố chông chát. Lúc diễn tập, quân khu tỉnh A còn phải mượn tạm vũ khí ở tỉnh lân cận, vô cùng uất ức. Nếu không phải bị khống chế, Cung Viễn Hằng cũng sẽ không mặt dày nhờ Lâm lão gia từ bỏ vốn.

Quân đội ở kho hàng Cửu Châu chuẩn bị hoàn tất, lập tức đi đường vòng xuất phát đến Bắc Giao, cố gắng trong thời gian ngắn nhất tìm được Cung Lê Hân. Bởi Cung Viễn Hằng biết rõ, chỉ dựa vào mười mấy người bên Tống Hạo Nhiên, đi tìm nhi tử chẳng khác nào mò kim đáy bể. Ông là một quân nhân nhưng đồng thời cũng là một người cha. Bình thường bận rộn việc trong quân khu, đôi khi xem nhẹ nhi tử của mình, đến lúc này khi sắp mất đi, mới ý thức được tầm quan trọng của con mình trong lòng mình.

Cho nên, Cung Viễn Hằng bình sinh chính trực vô tư, lần đầu tiên lấy quyền mưu tư, quyết định đi tìm con mình trước, mới trở lại thành phố cứu người. Thiên chức của quân nhân là bảo vệ quốc gia, nay quốc đã không còn, vẫn là nên bảo vệ gia đình hơn.

Lúc Cung phụ gần đi, đã lưu lại một bộ phận nhân thủ để vận chuyển súng ống đạn dược còn thừa mang đến khu huấn luyện tân binh ở biên giới tỉnh A, do Lâm lão gia từ phụ trách giám thị công tác vận chuyển. Lâm lão gia từ đã gần tám mươi, không thể ép buộc đứng trên chiến trường.

Trong lúc Cung phụ sắp xếp quân đội, Cung Hương Di nhiều lần muốn tìm ông giải thích, đều bị ông diện vô biểu tình đuổi đi. Ông hiện tại không có tâm trí đi nghe con gái giải thích ủy khuất và vô tội của mình, hết thấy tìm về nhi tử rồi nói.

Cung Hương Di tâm tình không yên ngồi trên xe tải quân dụng, hộ tống Lâm lão gia từ xuất phát đến biên giới tỉnh A. Nhìn một đoàn xe cùng hơn mười nóc phi cơ trực thăng vận chuyển vũ khí dài gần một km, cô quay đầu nhìn Lâm lão gia từ đang nhắm mắt dưỡng thần, có tâm lấy lòng nói, "Tổ phụ, nhiều vũ khí như thế, sao lúc trước người không đưa vào không gian của con ? Không gian còn rất nhiều chỗ, hiện tại cũng không cần phải tốn công vận chuyển thế này."

Lâm lão gia từ mở mắt, đôi mắt cơ trí sâu thẳm liếc cô, từ từ mở miệng, "Không cần, Lâm Mậu ta không sợ phiền toái." Dứt lời, ông lại nhắm mắt, hiển nhiên không muốn nói chuyện cùng Cung Hương Di nữa.

Cung Hương Di đề Cung Lê Hân là cố ý hay vô ý, ông cùng Cung Viễn Hằng đều là người thông minh, liếc mắt một cái là thấy. Đại khái là vì muốn tự bảo vệ mình nên dựa vào khả năng em mình có thể biến tang thì mà đề cho nó tự động rời khỏi nhà mà thôi. Thủ đoạn thấp kém, tâm tư ngoan độc, Lâm lão gia từ vô cùng khinh thường.

Đối với ông, chỉ cần người nhà còn 1% hy vọng sống sót thì chắc chắn không buông tay, dù cuối cùng Cung Lê Hân biến dị, Cung Hương Di có thể tự tay giết chết cậu, còn hơn chưa xác nhận đã vứt bỏ người thân như thế !

Nữ nhân tàn nhẫn vô tình, mất hết tính người như thế, may mắn không trở thành con dâu mình. Cũng may lúc trước mình làm việc cẩn thận, kiên quyết muốn Lâm thị bảo quản vũ khí, bằng không, vũ khí cùng vật tư để hết cho nữ nhân như vậy quản lý, ông không tin tưởng mình muốn tiếp tục hợp tác cùng Cung gia hay không. Phải biết là nếu một ngày nào đó tôn tử không còn giá trị lợi dụng với Cung Hương Di, thì bằng thủ pháp làm việc hiện nay của cô ta, chắc chắn sẽ đối xử không tốt với cháu ông ! Lâm Mậu thâm nghĩ, không dấu vết thờ dài.

Đội có cơ hội phải lấy lại vật tư tôn tử đưa cho Cung Hương Di, không thì thật khiến ông không yên lòng. Lâm Mậu nghĩ nghĩ, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Chuẩn bị quân đội tiến vào Bắc Giao, vận chuyển vũ khí đến khu huấn luyện tân binh, công tác tất cả suốt đêm hoàn thành đầu vào đấy, đến khi trời sáng, đại doanh đóng quân đã không còn một bóng người. Không có quân đội canh gác, tang thi du đảng quanh đại doanh lập tức chiếm địa bàn.

Khi đoàn người Cung Lê Hân chạy tới đại doanh thì quân đội đã rút khỏi được một ngày. Thật đúng là âm soa dương thác* a, lần nữa lại gặp thoáng qua. (*: hay có thể nói là âm kém dương sai, chỉ sự lệch lạc về thời gian, địa điểm, con người)

"Hạ ca, có phải em nghĩ sai không, trong đại doanh ngoại trừ tang thi, một người cũng không có !" Đậu xe ven đường, nhìn qua dây thép phòng hộ, Ngô Minh sắc mặt ngưng trọng nói.

"Không sai được ! Không có người chứng minh quân đội đã rút lui khỏi đây." Hạ Cẩm hưng hăng nhũ mảy, trong lòng thật muốn nắm lấy cổ áo Cung Viễn Hằng mắng. Nhi tử bên ngoài sinh tử không biết, ông trái lại mang theo quân đội chạy trốn. Không cần nhi tử thì nói, hần lập tức mang người đi, dù sao hần cũng rất vui lòng !

"Rút lui... có thể đi đâu a ?" Lục Vân ghé vào cửa kính xe thấp giọng rên.

"Hạ ca, bên trong không có người. Bây giờ làm sao ? Đi đâu đây ?" Cố Nam cách cửa kính xe hỏi.

Hạ Cẩm nhìn tiểu hài tử bên người, ôn nhu hỏi, "Lê Hân, em có nghe cha em nhắc tới nơi bố trí binh lựa sau mặt thế không ? Nếu rút khỏi quân bộ, ông khẳng định sẽ tìm đến nơi tốt để đóng quân, em có ấn tượng nào không ?"

Cung Lê Hân nghiêng đầu nhớ lại, sau một lúc lâu mở miệng khẳng định, "Em nhớ, ông có nói qua muốn an trí quân đội trong khu huấn luyện tân binh ở

cầu Nguyên Giang.”

Khu huấn luyện tân binh cầu Nguyên Giang ? Hạ Cẩn cúi đầu trầm ngâm. Địa phương kia phía trước đối diện tiệm , dễ thủ khó công, phía sau là đường cao tốc, người ở thừa thớt, tại mặt thể quả thật là căn cứ quân sự tuyệt hảo. (hào xây xung quanh thành gọi là tiệm)

“Lần này sẽ không sai, bây giờ đi chỗ đó. Hiện tại đã gần sáu giờ, trời sắp tối rồi, đến nơi ít nhất cũng cần bảy tám giờ, chúng ta đã mệt mỏi cả ngày rồi, vì an toàn, buổi tối chúng ta sẽ không đi trên đường, đi tìm một nơi tránh thôn trấn nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lại đi.” Hạ Cẩn trầm giọng nói.

Nếu là quá khứ, người ta đi nghỉ ngơi nhất định sẽ kiếm thôn trấn làm chỗ đặt chân, hiện giờ là ngược lại, nơi nào không có người mới dám đi đến. Đây chính là nét đặc biệt của mặt thể.

Mọi người cùng lên tiếng đồng ý, lập tức lái xe đi. Khu huấn luyện tân binh nằm ở biên cảnh tỉnh A, muốn đi đến đó, trên đường phải đi ngang qua vài thôn trấn cùng khu đất trồng rau trái dài. Khu vực này chính là nơi gieo trồng rau xanh cung cấp cho tỉnh A, người dân giàu có đồng đúc, nhân khẩu đông, tang thi khẳng định cũng không ít, nếu muốn an toàn đến nơi thì khó khăn không nhỏ.

Bất quá quân đội đã đi qua trước, nói vậy trên đường đã xử lý không ít tang thi, tính nguy hiểm hẳn là đã giảm nhiều. Hạ Cẩn vừa lái xe vừa phân tích.

Hắn không dự đoán được, quân đội quả thật đi trước, nhưng không phải đi đường này mà là quốc lộ 319 nối với kho hàng Cửu Châu. Cho nên, ban đêm vẫn nguy cơ tứ phía.

Hai chiếc xe đi thẳng tắp trên đường quốc lộ, hai bên đường là khu đất trồng rau rộng lớn, sau nó là phòng ốc nối tiếp nhau, đó là thôn trấn cho nhóm nông dân trồng rau cư ngụ. Thôn trấn như vậy dọc đường đi còn có thêm vài cái nữa. Nếu là đi vắng, lái xe mệt mỏi còn có thể xuống xe vào trấn tìm các hộ gia đình xin chút thức ăn, lại tìm một chỗ sạch sẽ ở nhờ một đêm cho qua một ngày mệt nhọc. Nhưng trước mắt, Hạ Cẩn càng hận không thể cách xa mấy thôn trấn này càng xa càng tốt.

Trên bầu trời phía tây hiện lên một màu rắng đỏ, dưới ánh mây như ẩn như hiện ánh mặt trời đỏ như máu. Cảnh hoàng hôn này tuy rằng tuyệt đẹp, lại lộ ra một cổ yêu tà cùng thê lương.

Mấy người Hạ Cẩn chạy tăng tốc về phía trước, ý đồ trước buổi tối tìm một nơi không người ngủ ngoài trời một đêm. Khi tình hình giao thông bắt đầu tốt lên, hai chiếc xe thuận buồm xuôi gió chạy đi, nhưng không qua bao lâu, trên đường bắt đầu xuất hiện xe nông dụng, máy kéo, xe lữ hành, thỉnh thoảng còn có tang thi du dương bên đường.

Máy mướn chiếc Hummer H6 đã được Cung gia cải tiến, thân xe dài hơn, thép dày hơn, mã lực cũng lớn hơn, dễ dàng đậu hai chiếc xe bên đồng ruộng.

“Hạ ca, tình huống không đúng ! Đường này không giống như quân đội đã đi qua. Em nghi quân đội đã đến nơi khác.” Ngô Minh nhúm mày nói.

“A? Lại đi lầm đường ?” Lục Vân thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kêu rên nói, “Làm thế nào a ? Cung Viễn Hàng đến tốt cùng là đang làm gì, quân đội của ông ta là ám vệ hay Cẩm Y Vệ a ? Đến vô tung đi vô ảnh !”

Cung Lê Hân nhúm mày, xoay qua nhìn Hạ Cẩn, trong mắt tất là đều là sầu lo cùng thất vọng.

Hạ Cẩn bị cậu nhìn trong lòng cứng lại, lớn tiếng quát, “Lục Vân, cậu câm miệng cho tôi ! Đi đến cầu Nguyên Giang không chỉ có đường này, có lẽ lộ tuyến của quân đội không giống chúng ta. Tóm lại cứ đợi đến khi đến nơi rồi nói, hiện tại không phải lúc bối rối.” Nếu quân đội thật không ở đó, hẳn liền dẫn tiểu hải tử rời khỏi tỉnh A, trực tiếp đến kinh đô. Dù sao Cung gia đã sớm bỏ lại cậu, nay hẳn nhất định, tiểu hải tử là của hắn (a nói thiệt hay a~ (¬_¬))

Trong đầu nghĩ vậy, đôi mắt lợi hại của Hạ Cẩn không dấu vết vụt qua một tia vui mừng, tay nhu nhu đầu tiểu hải tử, im lặng an ủi. Cung Lê Hân nghiêng đầu cọ cọ tay hắn, khôi phục biểu tình an nhiên lúc đầu.

Cảm thấy Hạ Cẩn nói cũng có lý, quân đội rút lui không nhất định đi đường này, mọi người trong lòng trấn định lại. Lại nghĩ, nếu quân đội thật sự không ở đó, dù sao quốc lộ này thông với đường cao tốc trở lại kinh đô, bọn họ trực tiếp chạy về phía bắc cũng tốt. Cẩn nhắc một phen, bầu không khí khẩn trương liền tiêu thất, đoàn người an tâm tiếp tục chạy đi.

Lại đi hơn mười phút, bầu trời dần tối, phòng ốc hai bên đường cũng nhiều lên, đây là một thị trấn lớn thuộc chính quyền— Thanh Thủy trấn. Qua Thanh Thủy trấn chính là khu đất bỏ hoang không người, chỗ đó mới là mới đặt chân tốt mà Hạ Cẩn nhắm tới.

Liếc cột mốc dựng đứng bên đường ghi ba chữ Thanh Thủy trấn một cái, đôi mày Hạ Cẩn nhíu chặt, trong lòng nâng cao đề phòng. Nơi này nhà nhiều, người nhiều, tang thi tất nhiên cũng nhiều, là khu vực rất nguy hiểm.

Quả nhiên, đi không bao xa, liền thấy một chiếc Porsche SUV. SUV đụng vào cây ven đường, đầu xe tổn hại hoàn toàn, lộ ra động cơ bên trong. Cạnh xe là một thi thể bụng đã thối rữa, bị cán đến thay đổi hình dạng, thi thể mặc quân trang màu xanh, quân hàm trên vai không thấp, là một đại tá. Một đám tang thi khỏe miệng dính máu, rõ ràng chưa ăn no bỏ quên thi thể nam nhân không còn trọn vẹn, chỉ như hủ rình mỗi nhìn hai nữ tử trong xe.

Hai nữ tử bị dọa trở thành một đoàn, nước mắt giàn dụa trên mặt, thấy có xe chạy đến, có không sợ hãi hơn, vội vàng bỏ nhào vào cửa kính xe đập bang bang, miệng hô to cứu mạng.

Chương 35

Lục Vân ghé sát mặt vào cửa kính xe, nhìn chăm chăm chiếc Porsche màu sâm banh bị tang thi bao vây, chần chờ mở miệng. "Hạ ca, trong xe kia có người, cứu hay không cứu đây?"

"Không cứu." Hạ Cẩn không chút suy nghĩ cự tuyệt. Hai nữ nhân không có năng lực tự bảo vệ mình, cứu chỉ tổ mang theo gánh nặng, hấn chỉ quản người cần quản, người không liên quan tự cầu phúc đi.

Dứt lời, hấn bỗng nhiên giật mình, quay đầu lại nhìn tiểu hải tử, sợ cậu cảm thấy hấn quá mức lãnh khốc vô tình. Hấn thật không muốn lưu lại ấn tượng xấu trong lòng cậu.

Nhưng thấy cậu nhìn hấn, đôi mắt trong veo sáng sủa, khoe mỗi phần nộn hơi giờ lên, nghiêng đầu nhìn hấn cười, trên mặt không có chút phản đối hay nghi ngờ. Hạ Cẩn trong lòng thả lỏng, xoa đầu cậu khẽ cười. Người trước mặt khiến hấn càng lúc càng khó dứt bỏ, tính tình đơn thuần cũng không hề yếu đuối, đơn giản hồn nhiên, lại không có một chút đồng cảm, tựa như một khối thủy tinh do hắc bạch song sắc tạo thành, mặc kệ là màu nào, đều tinh thuần trong sáng như thế, không có một chút tì vết.

Hạ Cẩn đến tuổi này chưa từng gặp qua hải tử nào đặc biệt như Cung Lê Hân, có thể đặt hồn nhiên cùng tàn khốc dung hòa cùng một chỗ hoàn mỹ như vậy, hình thành nên một loại dụ hoặc chí mạng. Loại mâu thuẫn đặc biệt này đã hấp dẫn hấn, cuốn hấn vào nơi hắc ám không lối thoát, trong lòng lại muốn hướng tới một nửa trong sáng hồn nhiên kia.

Thật sự là làm người ta luyến tiếc buông tay a ! Hạ Cẩn thâm than, lại hy vọng tiểu hải tử không tìm được người nhà thì tốt. (Σ(° Δ °|||) Hạ ca thiệt ko phúc hậu nha)

Xe không hề giảm tốc, tiếp tục chạy thẳng về phía trước, Lục Vân ghé vào bên cửa sổ, nhìn hai người trong xe, bỗng nhiên hô to một tiếng. "Hạ ca, mau dừng xe ! Các cô ấy là Linh Ngữ và Linh Âm nhóm Sunny !"

Hạ Cẩn có tai như điếc, tiếp tục lái xe đi về phía trước. Linh Ngữ và Linh Âm này hấn biết, là nhóm hai cô gái hàng đầu trong giới giải trí. Hai người là chị em song sinh, diện mạo tinh thuần lại quyến rũ, đáng người lại càng mê người, đẹp vô cùng, từng khiến Lục Vân thần hồn điên đảo, có tâm tư muốn bao dưỡng.

Chỉ tiếc có người nhanh chân đến trước, người nợ thuộc Tổng gia ở kinh đô, Lục Vân đây đưa một trận không có kết quả mới phần nợ từ bỏ. Nói như vậy, quân nhân đã chết vừa rồi chính là người bao dưỡng hai chị em, ngay lúc chạy trốn cũng không quên mang theo, có thể thấy được trình độ si mê đối với bọn họ.

Nghĩ đến đây, Hạ Cẩn lại càng nhúu chặt mày, con người trần ngập chán ghét, lại càng không muốn dừng xe xuống cứu.

Lục Vân đáng thương hề hề cầu xin một hồi, thấy Hạ ca thờ ơ, chỉ còn phải trầm không dán mặt lên cửa xe, mắt thấy càng lúc càng xe chiếc Porsche, trong lòng đánh thay hai chị em cầu nguyện.

Nhưng không quá vài giây, cậu ta lại hồi phục tinh thần, vỗ điều khiển của Hạ Cẩn kêu lên, "Hạ ca, mau quay lại, Cố Nam, Mã Tuấn, Vương Thao, Đại Lưu [tên lang thang] mau xuống cứu người ! Tôi sẽ theo hỗ trợ !" ([ ]: tiếng Trung gốc là lưu lạc hán, nghĩa là tên lang thang, vì thế tên sau này sẽ đổi thành Đại Lưu luôn)

Hạ Cẩn qua kính chiếu hậu nhìn lại, quả nhiên thấy Cố Nam cho chiếc Ford đậu ven đường, bốn người cầm vũ khí, nghĩa vô phần có* xông đến bày tang thi. (* : làm việc nghĩa không được chùn bước, đạo nghĩa không cho phép chùn bước)

Thần tượng có mị lực thật lớn, mà cũng thật không khéo, Cố Nam, Mã Tuấn cùng Vương Thao đều là mấy tên fan nào tàn của nhóm Sunny. Thấy bọn họ gặp nạn, miễn bàn chuyện hưng phấn thế nào, toàn thân liền trở nên hăng tiết, dù lúc này là một đám tang thi, bọn họ cũng dám bước xuống. Một đường đi cùng Cung thiếu, đã nhìn qua tư thái giết tang thi của Cung thiếu, lá gan bọn họ đã sớm luyện cho ngày càng lớn hơn.

Sắc mặt Hạ Cẩn tối đen, miệng rủa thầm một tiếng, bắt đầu đi quay xe lại. Xe còn chưa dừng xong, Lục Vân đã nhanh chóng mở cửa xe, cầm một thanh đao đã qua chém giết chạy tới. Ngô Minh lập tức đi theo bảo hộ, tận trung với cương vị của mình.

Hạ Cẩn cùng Cung Lê Hân chậm rãi xuống xe, dựa vào thân xe bàng quan nhìn bọn họ chém giết, không hề có ý muốn lên hỗ trợ. Nhóm tang thi này còn rất yếu, hàng động tương đối chậm chạp, sáu người đã có kinh nghiệm chém giết, mỗi tên một đao, không đến mười phút, toàn bộ tang thi đều nằm dưới đất.

Hai nữ nhân trong xe hiện lên thần sắc hy vọng, ôm nhau mà khóc.

“Được rồi, không sao rồi, mai xuống xe đi.” Tang thi cuối cùng ngã xuống đất, Lục Vân vội vàng tiến lên ân cần nói. Cố Nam cùng Mã Tuấn không cam tâm mình đến sau, cũng đồng loạt đưa tay ra, ngay cả người thô lỗ như Vương Thao cũng không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho hai người lau nước mắt.

Hai người đứng như nhũn ra, một thân chặt vật, dù vậy vẫn lộ ra biểu tình mảnh mai xinh đẹp, liên tục cảm ơn mọi người.

“Bớt nói nhảm đi, mau rời khỏi đây.” Hạ Cẩn sắc mặt cực kỳ không kiên nhẫn, lạnh giọng mở miệng, phá hư bầu không khí sôi nổi hầu như không còn. Đám nhóc này thật non nớt, trong đầu chỉ nghĩ cứu người, chưa từng nghĩ tới cứu người rồi về sau an trí bọn họ thế nào. Bọn họ hiện tại ngay cả tự bảo vệ mình còn khó, nói chi đến việc dưỡng vại người an nhàn ngồi ăn cơm không làm gì? Về sau chắc chắn sẽ hối hận.

Bất quá, Hạ Cẩn cũng không tính nhắc nhở bọn họ, đợi về sau xuất hiện vấn đề, có giáo huấn sẽ nhớ càng sâu hơn. Ở mặt thể, có năng lực mới làm được đại sự, điểm này sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ sớm hiểu được.

Thấy chiếc Hummer H6 sang trọng cùng cơ thể cường tráng và khí tức bá đạo của Hạ Cẩn, hai chị em không dấu vết liếc nhau, trong mắt vụt ra một tia vui mừng. Các cô tất nhiên biết Hạ Cẩn, lúc trước khi vẫn còn được Lục Vân sủng đã từng gặp hắn vài lần, từng nghe có người nói thân thủ đối phương rất tốt.

Thời điểm đó các cô còn không chấp nhận, rất khinh thường thân phận bảo tiêu của Hạ Cẩn. Nhưng bây giờ thì khác, tới mặt thể, thực lực tài năng đại biểu tất cả, đi theo Hạ Cẩn, có hắn che chở, về sau khẳng định có thể sống khá giả. Hai chị em đều lạnh lợi, lập tức có chung nhận thức, tươi cười thoải mái đi đến chỗ Hạ Cẩn, cực kỳ chủ động leo lên chiếc Hummer H6.

Động tác mời hai người lên chiếc Ford SUV của Cố Nam liền cứng lại, hơn nửa ngày mới phản nộ buông tay. Mỹ nhân yêu xe đẹp, đến mặt thể cũng như thế.

Lục Vân mỉm cười quay về xe, thấy sắc mặt tối đen của Hạ Cẩn liền cười nịnh nọt, nói mình xúc động, lần sau sẽ không lấy lý do này nữa. Hai chị em thấy thái độ hạ mình của Lục thiếu, thì càng thêm kiên định ý tưởng muốn lấy lòng Hạ Cẩn.

Đến lúc mọi người chuẩn bị lên xe, Lục Vân dừng lại, nhìn Cung Lê Hân chần chờ, “Cung thiếu, cậu có nghe thấy không? Hình như có người kêu cứu mạng.”

Cung Lê Hân chỉ về ruộng rau cách đó không xa, thân nhiên mở miệng, “Ồ bên kia, có người kêu.” Theo thanh âm thì là một thiếu nữ cùng một đứa nhỏ, nhưng ở địa cung, cậu đã sớm có thói quen chỉ lo cho bản thân, không hề nghĩ sẽ đi cứu hai người xa lạ.

Hạ Cẩn lạnh lùng lên xe, khởi động xe. Hắn cũng đã sớm nghe thấy, nhưng hắn cũng giống Cung Lê Hân, không tính đi cứu.

Có người kêu mà vẫn không để ý? Trên trán Lục Vân đổ mồ hôi lạnh, ngẩng cổ nhìn theo hướng Cung thiếu chỉ, trong chớp lát, một thiếu nữ dáng người khỏe mạnh, làn da ngăm đen, trên lưng cồng một đứa bé khoảng mười tuổi từ trong ngã rẽ chạy ra, thấy ba chiếc xe ven đường, hai mắt liền sáng lên, vừa kêu to cứu mạng vừa chạy nhanh tới.

Phía sau cô có khoảng bốn năm chục con tang thi, nhìn từ xa đông nghìn nghịt một mảng, tình huống có chút ‘đồ sộ’.

“Giờ...cứu...hay...không cứu đây?” Chân Lục Vân run run, lắp bắp hỏi.

“Không cứu.” Hạ Cẩn lạnh giọng mở miệng, xoay sang nhìn Cung Lê Hân, ngữ khí trở nên ôn nhu, “Lê Hân, lên xe thôi, lúc này em cũng đói bụng rồi, đi khoảng 20 phút có thể dừng lại nghỉ ngơi rồi.”

“Ân.” Cung Lê Hân gật đầu, trèo lên ghế phó lái.

Lục Vân biểu tình âm thầm hỏi, “Thật sự không cứu sao? Bọn họ nhìn thật đáng thương!”

“Bây giờ cậu có lên không? Không lên thì bọn tôi đi.” Hạ Cẩn nhướn mày nhìn Lục Vân đang do dự, ánh mắt sắc bén bao phủ một tầng sương mù. Cứ giống như Lục Vân đồng cảm như thế, sớm muộn gì cũng sẽ hại chết chính mình.

“Coi như xong rồi Lục thiếu, tang thi nhiều như thế, nếu chúng ta đến gần, không cẩn thận sẽ kéo luôn chính mình vào.” Ngô Minh vỗ vỗ lưng Lục Vân, kéo lên xe. Ở mặt thể, sẽ còn nhiều thời điểm vô năng vô lực như thế này, Lục thiếu cũng sẽ phải làm quen dần thôi.

Thấy nhóm người trên đường làm như không thấy mình, chuẩn bị lái xe rời đi, ánh mắt trong veo của thiếu nữ liền trở nên âm trầm, yết hầu khàn khàn không còn phát ra được thanh âm nào.

“Chị, để em xuống, chị mau chạy đi!” Tiểu nam hài dựa trên lưng cô, trên trán rướm máu, hơi thở mỏng manh nói.

“Không! Có chết thì cùng chết!” Cô gái ngửa đầu, ánh mắt quật cường ngăn nước, cước bộ không ngừng chạy đến bờ ruộng.

Đoạn đối thoại ngắn của hai chị em rơi vào tai Cung Lê Hân, một chữ cũng không thiếu, vành tai cậu giật giật, giật mình nhớ đến đoạn ký ức ở địa cung khi còn bé. Khi đó không biết cậu làm sai cái gì, Tiểu Lâm muốn ném cậu vào vụn xà động để trừng phạt, tỷ nữ Tiểu Đào đã ghé vào cửa động, mặt đầy nước mắt kéo tay cậu, cũng nói một câu như thế.

‘Có chết thì cùng chết’, nắm chữ cờ nào tàn khốc, nhưng lại chứa ký ức ôn nhu nhất cậu có được. Đôi mắt sâu thẳm của Cung Lê Hân hiện lên hoài niệm, bỗng nhiên mở miệng nói, ‘Hạ ca, dừng xe, em muốn cứu bọn họ.’

Xe vừa đi được mấy mét, nghe thấy lời tiểu hài tử nói, Hạ Cẩn theo phản xạ phanh lại. Chiếc Ford ở phía sau cũng phát ra âm thanh ma sát chói tai.

“Em muốn xuống cứu bọn họ ?” Sau khi ổn định Hạ Cẩn nhìn lại tiểu hài tử, không xác định hỏi lại một lần.

“Ân.” Cung Lê Hân vừa trả lời vừa đưa tay hướng Lục Vân ở đằng sau, thản nhiên hỏi, “Đưa dao của cậu cho tôi mượn chút.”

“Cung thiếu, thỉnh.” Lục Vân cúi đầu, hai tay dâng dao, thái độ tất cung tất kính chỉ còn kém quý xuống thôi. Có Cung thiếu ra tay, bốn năm mươi tang thi còn không đủ xem !

“Coi như xong, tang thi nhiều như vậy, cậu đi chỉ có chịu chết ! Chúng ta đi mau đi, Hạ đại ca !” Song bào thai tỷ, lớn lên xinh đẹp tinh xảo, Linh Âm lo sợ không yên mở miệng, còn không quên đưa ra ánh mắt thê lương nhìn Hạ Cẩn.

“Cô nói ai chịu chết ?” Hạ Cẩn đột nhiên quay đầu nhìn cô, ánh mắt tối đen trở nên băng lãnh, làm Linh Âm như đông thành băng. Linh Ngữ vốn định phụ họa cũng run run, cảm như hén.

“Đi, Hạ đại ca đi cùng em cứu bọn họ.” Thấy tiểu hài tử đơn thuần đáng yêu, Hạ Cẩn xoa xoa đầu cậu, dẫn đầu mở cửa xe nhảy xuống bờ ruộng, chạy về phía hai chị em. Cung Lê Hân ngăn người chớp mắt một cái, mi nhãn cong cong đuôi theo. Hạ Cẩn luôn ủng hộ cậu vô điều kiện cậu cảm giác được, trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

“Dựa vào ! Em muốn cứu người, Hạ ca không đồng ý ! Cung thiếu muốn cứu người, Hạ ca không nói hai lời đã nhảy xuống cứu ! Ngô ca, anh nói anh ấy có phải rất bất công không ?” Lục Vân ghen tị nói, cùng theo Ngô Minh nhảy xuống bờ ruộng, cũng tiến đến cứu viện.

“Cậu có thể so với Cung thiếu sao ? Thực lực của cậu bằng cậu ấy sao ?” Ngô Minh rút chủy thủ ra, hỏi ngược lại. Lục Vân bị hỏi liền im miệng, không có hứng nói chuyện nữa.

Mấy người Cổ Nam trong chiếc Ford cũng hiểu được ý đồ của hai người, lần lượt nhảy xuống hỗ trợ. Sau người chạy đến phụ cận, Hạ Cẩn và Cung Lê Hân đã hợp tác ăn ý tấn công.

Hai người lưng tựa lưng, chém về phía sau hai chị em, những nơi đi qua đầu tang thi đều lần lượt rơi xuống, đầy cả một mảng, tựa như lúa mùa thu hoạch, sạch sẽ lưu loát, lại giống như điệu múa xinh đẹp hoa lệ, ưu nhã thản nhiên.

Sáu người đứng ngốc ở một bên, hai người này múa đao quá mức kín, không có chút kẽ hở, cước bộ bọn họ do dự, thật sự không biết nên nhúng tay chỗ nào.

Vẫn là Ngô Minh người giỏi gan cũng lớn, khễ cần môi, thừa dịp cước bộ hai người lộ ra chút khe hở, đi về phía trước một bước, bước thứ hai còn chưa kịp nhắc chân, một tia kinh phong đã đánh úp lại, thần kinh hắn căng cứng, nghiêng đầu tránh né, vài sợi tóc ở thái dương lao đảo rơi xuống đất.

“Không được bước lại đây ! Cẩn thận kiếm khí !” Ngô Minh cứng ngắc đứng tại chỗ, không dám lộn xộn, đồng thời không quên la lớn về phía mấy người đằng sau.

Câu này nếu là lúc trước nói ra, Ngô Minh chắc chắn sẽ bị mọi người cười nhạo một phen, lại còn nói ‘Anh tưởng đây là quay phim sao ? Bệnh thần kinh !’. Nhưng trong đội có tuyệt thế cao thủ, không có người dám nói lời cảnh cáo của hắn ra đùa, lập tức dừng lại cước bộ.

Mã Tuấn vừa ngừng chân, liền nghe một tiếng vù vang lên, cách mũi chân hắn hai tấc, mặt đất bị kiếm khí vô hình chém ra một hình bán nguyệt, dài chừng một thước, Nếu hắn chậm một bước, chân này chắc chắn sẽ bị phé đi. Bắp chân Mã Tuấn run lên, thiếu chút nữa xụi lơ xuống đất. Cao thủ so chiêu, quả nhiên không thể loạn can dự vào, có khi sẽ bị chém thành mảnh vụn ! Hắn đỏ mồ hôi lạnh ngẫm suy đoán.

Giết hết tang thi xung quang hai chị em, Hạ Cẩn và Cung Lê Hân liền tấn công đến mấy tang thi lọt lưới đang bỏ tới, Ngô Minh kịp lúc vội vàng kéo hai chị em bị dọa sợ qua, bảo hộ trong đám người.

Lục Vân nhìn hai người thành thực, chọc chọc cánh tay Ngô Minh, thấp giọng nói, “Ngô ca, anh thấy Hạ ca và Cung thiếu rất ăn ý không, hai người hợp tác cứ như một ! Hơn nữa, hình như Hạ ca lợi hại hơn lúc trước.”

“Ân, Hạ ca hợp tác với Cung thiếu, quả thực vô địch. Đáng tiếc...” Đáng tiếc thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, bọn họ chung quy phải rời đi. Nửa câu sau Ngô Minh không nói, trong mắt lộ ra uẩn tiếc. Ở cùng một chỗ với Cung thiếu rất thoải mái, rất khoái trá, khiến hắn cơ hồ như quên đi sự trầm trọng của mặt thể, lúc này đột nhiên nhớ tới phải chia tay, tâm tình vô cùng khó chịu.

Lục Vân rõ ràng cũng nghĩ như hắn, đôi mắt ngang ngược trở nên ỉu xiu, nhìn hai người cách đó không xa ngơ ngẩn đến ta đi, giết đến bất diệc nhạc hồ*, hốc mắt hơi phiếm hồng. (* : vui vẻ không ngừng)

Bên bờ ruộng, hai chị em ngồi trong chiếc Hummer H6 ghé vào cửa sổ nhìn tình hình phía dưới, tuy rằng cách xa, nhìn không rõ tình hình cụ thể, nhưng thấy tang thi lần lượt đổ xuống cũng đủ để các cô đại khai nhãn giới, có nhận thức mới với thiếu niên nhỏ gầy kia.

“Đứa nhỏ kia thật lợi hại !” Linh Ngữ chỉ vào Cung Lê Hân trong đàn tang thi nói, “Thân thủ ngang bằng với Hạ Cẩn, rõ ràng là đứa nhỏ đã trải qua huấn

luyện nghiêm khắc. Hơn nữa, thái độ của Hạ Cẩn đối với cậu ta là thiên y bách thuận*, Lục thiếu thì tất cung tất kính, thân phận chắc chắn không thấp. Tại tỉnh A, đến mặt thể còn có thể duy trì thân phận tôn quý, chị nghĩ xem còn có người nào ?” (* : ý nói tiểu Hân muốn gì Hạ ca cũng đồng ý đó :3)

Hai chị em mười bảy tuổi lần đầu xuất hiện trong giới giải trí đã nổi tiếng, đầu óc tuyệt đối không thấp, Linh Âm hơi trầm ngâm, ngữ khí run rẩy mờ miệng.”Hình như chị nghe Lục thiếu gọi cậu ta là Cung thiếu, chẳng lẽ là con trai Cung Viễn Hàng ?” Ở tỉnh A hiện nay, còn ai xứng đáng được gọi một tiếng Cung thiếu ?

Hai chị em đối mặt nhìn nhau, trong mắt không che giấu vui mừng. Các cô vốn cùng với kim chủ tìm Cung Viễn Hàng để nương tựa, nghe kim chủ nói Cung Viễn Hàng đã sớm biết tin về mặt thể, thực lực rất mạnh, ngày sau sẽ trở thành bá chủ một phương, đầu nhập vào Cung Viễn Hàng càng có tiền đồ hơn là vào Tổng gia. Bọn họ vừa rồi còn muốn xem làm thế nào để nhắc Hạ Cẩn, hiện tại tốt rồi, không nghĩ tới trong xe có con trai Cung Viễn Hàng, mê hoặc cậu ta, về sau chẳng phải sẽ sống tốt sao ? (_ _ nghĩ cũng hay wa)

Hai chị em nhìn nhau cười, quay lại nhìn thiếu niên tuấn dật thân thủ bất phạm, ánh mắt trở nên nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Hạ Cẩn và Cung Lê Hân giết xong bốn năm chục tang thi, nhưng không chút thở gấp, mồ hôi cũng không có, tư thái vô cùng thoải mái.

Hạ Cẩn cúi người, mượn vạt áo một tên tang thi lau vết máu trên đao, âm thầm kinh ngạc đối với tố chất thân thể của mình. Hắn cảm nhận rõ ràng, gần đây thể lực và ngũ cảm của hắn như từng ngày được cải thiện, có lẽ đây cũng là lợi ích mà dị năng mang đến chẳng, giống như Lê Hân vậy.

Cung Lê Hân có thói quen sử dụng vũ kỹ vô cùng hoa lệ, dựa theo kiếm pháp vẩy đi vết máu, bởi nội lực dùng lúc chiến đấu còn chưa kịp thu hồi, nên máu rơi xuống đất mang uy lực không nhỏ, phát ra âm thanh phốc phốc, vạch một hồ sâu trên mặt đất, làm đất xung quanh văng lên một ít.

“Oa ngô !” Tiểu nam hài tựa trên lưng cô gái khẽ gọi một tiếng, ánh mắt nhìn Cung Lê Hân tràn ngập cảm kích và sùng bái, vô cùng nóng rực. Thiếu nữ kia cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn thiếu niên gây yếu tố nổi bật trước mắt. Mấy người còn lại thấy nhưng không thể trách, biểu tình cũng thấp phần bình tĩnh, kỳ thật bên trong đầu đã chứa đầy sự sùng bái.

“Vết thương của nó là do đâu ? Ngoại trừ đầu, còn chỗ nào bị thương không ?” Nghe thấy tiếng hô của tiểu nam hài, hai mắt Hạ Cẩn quay lại nhìn bé, lạnh giọng hỏi.

“Do chạy nhanh quá, té trên đất nên bị thương, mắt cá chân cũng bị trật, những chỗ khác không có.” Cô gái vội vàng mở miệng, vừa buông đứa nhỏ xuống ôm vào trong ngực, để Hạ Cẩn nhìn rõ ràng.

“Lên xe đi, nó chảy máu quá nhiều, mau chóng băng bó. Mũi máu tươi nồng như thế, khó trách bị nhiều tang thi đuổi theo.” Hạ Cẩn cẩn thận quan sát miệng vết thương cậu nhóc, lại kiểm tra trên người bé một lần, xác nhận lời cô gái nói, lúc này mới mở miệng cho bọn họ đi theo.

“A, cảm ơn vị đại ca này !” Cô gái vội vàng xoay người nói cảm ơn, Ngô Minh đón lấy đứa nhỏ ôm vào trong ngực, Cố Nam tiến đến đỡ thiếu nữ đi đến bờ ruộng. Vết thương trên đầu đứa nhỏ rất sâu, máu qua hai bên má chảy xuống cổ, nhiễm đỏ cả vạt áo trước ngực, lại lại tựa lên lưng thiếu nữ, nên làm bà vai cô cũng nhiễm đỏ, bộ dạng đầm máu của hai người nhìn qua vô cùng dọa người.

Thấy bọn họ trở lại, Linh Âm và Linh Ngữ vội vàng xuống xe, chạy đến bờ ruộng đón, thấy bộ dạng chật vật của cô gái nọ, không dấu vết lui vài bước, trong mắt đầy vẻ ghét bỏ. Thấy Hạ Cẩn cùng Cung Lê Hân cùng bước lại, hai người vội vàng điều chỉnh sắc mặt, lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Cung thiếu, cậu thật lợi hại ! Chỉ trách tôi lúc trước hồ đồ, thế nhưng lại không nhận ra.” Linh Âm cười vui vẻ, thanh âm thanh thúy, thái độ thoải mái hào phóng, gương mặt trái xoan ngượng ngừng phỉếm đỏ, nhìn qua vô cùng xinh đẹp động nhân.

“Đúng vậy ! Hôm nay bọn tôi mới biết được cái gì là chân nhân bất lộ tướng.” Linh Ngữ cười trêu ghẹo, đôi mắt lưu quang dật dật, thập phần hấp dẫn.

Chị em hai người đứng cùng một chỗ chính là cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp, hơn nữa các cô cười lên lại thêm xinh đẹp, liếc một cái, muốn làm thiếu niên ngây ngô mê đảo tâm trí là chuyện rất dễ dàng. Đừng nói tới Vương Thao đã đỏ rần mặt, ánh mắt né tránh, ngay cả cao thủ tình trường như Lục Vân trong mắt cũng lộ ra một tia si mê.

Hai nữ nhân này triển khai mị lực, có ý đồ gì nhìn qua là hiểu ngay. Thái dương Hạ Cẩn giật giật, trong lòng vô cùng phiền muộn, chỉ cảm thấy hai người vô cùng chướng mắt, hận lúc này không thể ném đi.

Dur quang khỏe mắt thấy Ngô Minh đang muốn đưa tiểu nam hài vào chiếc Ford, con người liền lóe lên, mở miệng nói, "Ngô Minh, đưa hai người bọn họ lên xe chúng ta đi." Dứt lời, hần liền lạnh lùng nhìn hai nữ nhân trước mặt, thanh âm không chút độ ấm, "Hai người ngồi xe sau đi."

"Vì sao?" Linh Âm và Linh Ngữ ai oán kêu lên, biểu tình kinh ngạc. Các cô thường được người theo đuổi, bị ghét bỏ thế này là lần đầu tiên.

Âm thanh sắc nhọn của hai người vô cùng chói tai, giống như chịu phải uy khuất. Cung Lê Hân mím môi, thân nhiên mở miệng, "Hạ đại ca bảo các người ngồi ở đâu thì ngồi đó đi, có ý kiến thì có thể đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của thiếu niên không có chút biểu tình dư thừa nào, ngữ khí cũng vô cùng nghiêm túc thành thật, hiển nhiên không nói đùa. Hai chị em được xưng là sát thủ thiếu nam, nữ thần trạch nam nhất thời ngăn người đứng tại chỗ, có chút không chấp nhận được đối đãi như vậy.

"A~~" Hạ Cẩn khẽ cười xoa đầu tiểu hài tử, vẻ mặt sung sướng. Tiểu hài tử này chính trực ngay thẳng như vậy, bộ dáng không chút đồng tình, nào có thương hoa tiếc ngọc? Đôi mắt tối đen của cậu không hề pha tạp, rõ ràng không hề hiểu rõ tình tình a! Ý thức được điều này, không biết vì cái gì Hạ Cẩn cảm thấy vô cùng khoái hoạt, tâm tình phiền muộn khó tả vừa rồi, lúc này đã trở nên phi thường thoải mái.

"Chúng ta lên xe thôi!" Ôm vai tiểu hài tử đi đến ghế phó lái, khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Cẩn sớm đã hòa tan thành xuân thủy.

"Em cùng Linh Âm, Linh Ngữ đi xe sau đi." Lục Vân nảy lên sắc tâm, kích động nói, đưa hai chị em còn chưa hồi phục tinh thần đẩy về chiếc Ford.

"Cám ơn hai vị đại ca, cảm ơn vị tiểu huynh đệ này."

Cô gái sau khi lên xe liền nói cảm ơn, Ngô Minh liên tục vẫy tay nói không sao. Hạ Cẩn thì không đáp lại, lập tức khởi động xe chạy về phía trước.

"Mau băng bó vết thương cho em trai cô đi, tang thi rất mất cảm với mùi máu tươi." Đi được một đoạn, Cung Lê Hân quay đầu lại nhắc nhở.

"A, cảm ơn." Thiếu nữ cảm lấy băng gạc Ngô Minh đưa tới, vẻ mặt cảm kích. Nam hài trong lòng cô sắc mặt trắng bệch, môi thâm tím, ánh mắt khẽ hép, trông vô cùng suy yếu.

"Hai người tên gì? Cha mẹ đâu?" Ngô Minh vừa thay cô gái xức thuốc khử trùng vừa nhẹ giọng hỏi.

"Em tên Tôn Diễm Diễm, em trai gọi là Tôn Kiệt. Cha mẹ em đều đi làm công, bây giờ không biết sống chết thế nào." Thanh âm cô gái có chút khàn khàn, ánh sáng vừa ngưng tụ trong mắt trở nên âm trầm, khỏe mắt còn lưu lại một giọt nước mắt.

"Nha.." Ngô Minh xấu hổ lên tiếng, sau một lúc mới mở miệng, "Em thật là người chị tốt, mang theo em trai bị thương như thế mà vẫn bình an trốn được tới đây, thật không dễ dàng a!"

"Nào có, đều là nhờ mọi người. Hơn nữa, cha mẹ không bên người, em trai chính là trách nhiệm của em, dù chết cũng phải chung một chỗ." Tôn Diễm Diễm ngưng ngưng cười cười, cúi đầu xử lý vết thương của em mình, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Tôn Kiệt mới mười tuổi đầu gắt gao nắm lấy vạt áo chị, trong mắt đầy lưu luyến.

Cung Lê Hân nghe hai người đối thoại, nhin không được quay đầu nhìn Tôn Diễm Diễm một cái.

Hạ Cẩn nắm lấy cầm cậu xoay trở về, thấy trong đáy mắt cậu một tia hâm mộ và cô đơn chưa kịp thu hồi, trong lòng như bị kim đâm, ần ần đau đớn.

Im lặng sờ sờ hai má tiểu hài tử, Hạ Cẩn tiếp tục chuyển tâm lái xe, khớp tay nắm vô-lăng trở nên trắng bệch. Đều là người thân, chị của tiểu hài tử so với cô gái kia, thật đúng là khiến tâm người khác cảm thấy lạnh băng! Nghĩ đến đây, khuôn mặt hần liền buộc chặt, vết sẹo trên mặt giật giật, trông vô cùng dữ tợn.

Xe chạy vào một khu rừng trải dài, lại chạy thêm mười phút, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, Hạ Cẩn chậm rãi đem xe đậu ven đường, tìm một khoảng đất khá bằng phẳng nghỉ ngơi.

"Chúng ta nghỉ một đêm ở đây. Qua khu rừng này còn vài thôn trấn nữa, mọi người đã mệt mỏi một ngày rồi, miễn cưỡng chạy đi rất nguy hiểm." Hạ Cẩn vừa nói vừa lấy ra một tấm thảm, bao quanh người Cung Lê Hân, thay cậu che chắn gió lạnh trong rừng thối tói.

"Được rồi, mau làm đồ ăn thôi! Em đói chết rồi!" Lục Vân trái ôm phải ấp đặt mông ngồi xuống, lớn tiếng oán giận.

Khỏe miệng Linh Âm có một nốt ruồi, ngữ quan so với chị gái Linh Ngữ càng thêm mềm mại đáng yêu, rất dễ phân biệt. Linh Âm mất tự nhiên tránh đi ôm ấp của Lục Vân, cong chân ưu nhã ngồi xuống, cười vui vẻ với Hạ Cẩn và Cung Lê Hân. Đáng tiếc hai người đang cúi đầu nói chuyện, không hề để ý đến cô. Bề tình xinh đẹp của Linh Âm lập tức cứng đờ.

Ngô Minh nghe thiếu gia oán giận, vội vàng đem nồi chén cùng nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh lấy ra đặt trên mặt đất, cũng làm một bếp lò bằng đất đơn giản, lại lấy thêm mấy nhánh cây, chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm.

Tôn Diễm Diễm diện mạo thanh tú, làn da ngăm đen lúc này chủ động mở miệng, "Để em giúp cho? Tài nấu ăn của em cũng không tồi." Được người ta cứu, lại còn hảo tâm thu lưu, nên chuyện có khả năng làm cô đều giành lấy.

"Vây em làm đi." Vô cùng hiểu tâm tình Tôn Diễm Diễm, Ngô Minh cũng không khách khí, đặt thớt và dao trước mặt cô. Tìm được nhiều thức ăn như

vậy, còn cố ý tháo dỡ tủ lạnh mang theo trên xe, Hạ ca thật có tâm tư. hần nhớ rõ lúc trước Hạ ca không để ý như thế a. Ngô Minh âm thầm kinh ngạc.

Tay chân Tôn Diễm Diễm khá nhanh nhẹn, cầm miếng bơ cho vào trong nồi, bỏ com vào, sau đó bỏ tiếp chân giò hun khói cắt miếng và đậu hà lan vào, thêm chút muối, nhanh chóng hoàn thành món com chiên dương châu thơm phức ngon lành.

Mọi người đã sớm đói đến bụng cũng biểu tình kêu lên, ngửi được mùi thơm đều nuốt nước miếng. Lục Vân thì đã gấp gấp cầm chén plastic đi tới, biểu tình cứ như bị bỏ đói tám đời.

“Gấp cái gì ! Không thiếu phần cậu !” Hạ Cẩn nhú mày trách mắng.

Lục Vân rút bả vai, ngượng ngùng lui về. Hạ Cẩn đưa chén mình cho Tôn Diễm Diễm, ý bảo cô múc com. Bối xong tám chén com, Hạ Cẩn trước tiên đưa cho tiểu hài tử đang chờ mong bên cạnh, ánh mắt thêm nhỏ dãi, cười cười dặn dò, “Ăn từ từ.”

Tiểu hài tử nuốt nước miếng, nhu thuận gật đầu, chậm rãi nhai nuốt, tư thái ưu nhã. Khóe miệng Hạ Cẩn mang theo ý cười sủng nịch, quay lại nhìn Tôn Diễm Diễm nói, “Lại múc cho em cô đi.”

“A, cảm ơn.” Tôn Diễm Diễm cảm kích gật đầu, vội vàng múc cho em mình một chén.

Mọi người đều tiến lên nhận com, trật tự theo thứ tự, động tác lấy com của Tôn Diễm Diễm cũng rất cẩn thận, sợ làm đổ com ra ngoài. Ở mặt thế, không cần nghĩ cô cũng biết thức ăn quan trọng thế nào.

Còn một chén cuối cùng, Hạ Cẩn múc vào chén mình, sau đó lấy ra một cái nồi, đổ vào chút nước rửa sơ qua, rồi bỏ một miếng bơ vào.

“Hạ đại ca muốn ăn gì ? Để em làm cho.” Tôn Diễm Diễm thấy hành động của hần, vội vàng buông chén xuống tiến lên muốn hỗ trợ.

“Không cần, cứ để tôi làm.” Hạ Cẩn vừa nói vừa đập trứng cho vào chảo, động tác vô cùng thành thạo. Trứng gà này là hần làm cho tiểu hài tử ăn thêm với com, không biết vì cái gì, hần không muốn mượn tay người khác làm.

Đi~ là mùi trứng chiên, Lục Vân chờ mong nhìn Hạ Cẩn, nuốt một ngụm nước miếng. Đang định há mồm năn nỉ, Hạ Cẩn đã lên tiếng trước, “Trứng này là để cho Lê Hân và Tôn Kiệt, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ. Muốn ăn thì tự làm.”

Nghe nói là để cho Cung thiếu và tiểu nam hài, Lục Vân lập tức cảm miệng. Những người khác tất nhiên cũng không có ý kiến. Hạ Cẩn chia trứng gà làm hai, một nửa đưa cho Tôn Kiệt, một nửa bỏ vào chén Cung Lê Hân, sau đó lấy hai hộp sữa trong tủ lạnh ra đưa cho hai người.

Tôn Diễm Diễm thay em trai nhận lấy, thiếu chút nữa cảm động òa khóc. Không nghĩ tới Hạ Cẩn nhìn qua lãnh khốc vô tình, đáy lòng lại ôn nhu như thế. Ngô Minh và Lục Vân cũng lần lượt nhìn Hạ ca, đối với hành động thiện lương của hần cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Trên thực tế, Tôn Diễm Diễm đã nghĩ lầm Hạ Cẩn là người tốt. Nếu không phải tiểu hài tử lên tiếng, Hạ Cẩn nhất định sẽ thấy bọn họ chết mà không cứu, việc đưa trứng gà và sữa cho Tôn Kiệt, cũng chỉ là hảo cảm với hành động bảo vệ em trai của Tôn Diễm Diễm mà thôi. Hạ Cẩn khác thường, đại khái chỉ có thể dùng một câu để hình dung là “Yêu ai yêu cả đường đi” mà thôi.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Khi một hàng Hạ Cẩn ngủ ngoài trời trong rừng thì trực thăng của Lâm Văn Bác cũng đã bay đến đại doanh, nhanh chóng bay qua phía trên đại doanh. Bởi vì sắc trời hôn ám, không nhìn rõ lắm tình hình trên mặt đất, bọn họ không dám bay gần xuống, cũng không dám tùy tiện chiếu sáng do sợ đưa tang thì tới, làm người ở dưới lâm vào nguy hiểm, nên chỉ đành phải mở thiết bị cảm ứng nhiệt(*) để tiến hành xem xét. ((*) : đây là loại thiết bị mà khi quét qua một vùng, nếu trên màn hình của máy có hiện lên những đốm đỏ, thì cho thấy ở đây có người, còn nếu ko có thì ko có người, mng có thể thấy trong các bộ phim hành động của Mỹ ấy :v tại hình hơi khó kiểm nên ta ko minh họa được) “Văn Bác, ở dưới không có người sống !”

Một bộ đội đặc chủng ở ghế phó lái nhìn chăm chăm xuống xem xét, nghi ngờ nói. “Không có người ?”

Tim Lâm Văn Bác thoáng co rút, chưa từ bỏ vẫn cố nhìn màn hình chăm chú, hy vọng có thể thấy những đốm hồng lấp lăm lăm mà hần mong muốn. Phi cơ

lại bay thêm vài vòng trên không nhưng vẫn không thể thu hoạch được gì. “Bọn họ chắc hẳn thấy trong đại doanh không có người nên đã rời đi rồi.”

Người điều khiển trực thăng phân tích,”

Cậu có muốn chúng tôi bay một vòng quanh đây tìm bọn họ không ?”

“Không được, tiếng ồn của trực thăng sẽ thu hút tang thi lại, nếu bọn họ ở dưới, chúng ta nhất thời không cứu viện kịp thì sẽ rất nguy hiểm. Trừ phi biết được chính xác vị trí, còn không thì chúng ta chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.”

Lâm Văn Bác bình tĩnh phân tích. Càng không tìm thấy người, hẳn lại càng tự nói mình không được kích động. Hắn có dự cảm, hẳn cách tiêu Hân càng ngày càng gần. Mọi người trầm mặc, tự mình suy nghĩ biện pháp khả thi. Lâm Văn Bác nhu nhu thái dương, trong đầu bỗng lóe lên một tia linh quang. Hắn nhanh chóng cầm bộ đàm quân dụng lên, gọi cho bộ phận kỹ thuật khu huấn luyện tân binh, yêu cầu bọn họ tìm vị trí cụ thể chiếc Hummer H6 của Cung gia. Chiếc xe đó đã được cải tiến, trong xe có thiết bị định vị vệ tinh, hẳn lẽ ra nên sớm nhớ đến mới phải. Tuy rằng quá trình chờ hồi âm chỉ ngắn ngủi một phút đồng hồ, nhưng với Lâm Văn Bác thì lại vô cùng lâu. Phảng phất như đã qua một thế kỷ, tay cầm microphone của hắn đã run nhè nhẹ, đến khi thấm một tầng mồ hôi lạnh thì rốt cuộc cũng truyền tới tiếng trả lời. “Vĩ độ là 31°1’56.07” độ Bắc, kinh độ 121°13’31.89” độ Đông, trước mắt vẫn không có dấu hiệu di chuyển sao? Được, đã biết.”

Lâm Văn Bác một bên lặp lại tọa độ địa lý, một bên ra hiệu chiến hữu bên người tìm kiếm vị trí trên bản đồ. “Thấy rồi, ở vùng rừng núi cách Thanh Thủy trấn phía trước khoảng 20km, theo quốc lộ 306. Xem ra bọn họ muốn đi theo hướng về căn cứ của chúng ta.”

Một bộ đội đặc chủng chỉ vào một địa điểm trên bản đồ nói. “Không đâu, tiểu Hân không biết căn cứ chúng ta ở đâu, tôi nghĩ bọn họ muốn chạy đến đường cao tốc. Thừa dịp bọn họ chưa chạy tới đó, chúng ta nhanh đuổi theo.”

Lâm Văn Bác vỗ vai người điều khiển thúc giục. “Rõ.”

Phi công lập tức đổi phương hướng, bay tới Thanh Thủy trấn, cảm thán,”

Không hổ là con trai Cung thủ trưởng, chẳng những an toàn ra khỏi thành phố, còn đi được xa như vậy, thật không biết cậu ta làm thế nào a! Nghe nói cậu ta năm nay cũng chỉ mới 16 đi ?”

“Đúng thế ! Hải tử này quả thật rất lợi hại, mười mấy người bọn ta cũng không phải đối thủ của cậu ta. Cậu ta thoát không được chúng ta mới kinh ngạc a !”

Bộ đội đặc chủng làm phi công phớt lờ tiếp lời, một nửa là thật tâm bội phục Cung Lê Hân, một nửa cũng là vì tâm trạng Lâm Văn Bác. Tuy trên mặt hắn không biểu hiện gì, nhưng không khí khẩn trương bao quanh hắn mọi người đều cảm nhận được. Quả nhiên, nghe hai người đối thoại xong, đội mây nhũn nhũn của Lâm Văn Bác cũng thoáng thả lỏng, trái tim kinh hoàng khi nãy cũng bình phục một ít, chỉ còn đôi mắt tối đen gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng đêm ngoài cửa sổ, phảng phất như muốn nhìn xuyên thấu một mảnh hắc ám, nhìn thẳng đến chỗ Cung Lê Hân hiện tại. ———— Trong một mảnh rừng hoang vắng theo con đường quốc lộ 306, đoàn người thật vất vả chạy trốn được đến đây đã ăn cơm xong, tất cả đều vây quanh một đồng lửa nhỏ thành một vòng. Cung Lê Hân hút ống hút, cái miệng nhỏ, đôi môi đỏ mọng nhấp nháy sữa. Trước mắt thức ăn vẫn còn đủ, cậu không cần lấy Tích Cốc đan ra. Hạ Cẩn ngồi cạnh cậu, thay cậu chỉnh lại tấm thảm đã tuột đến eo, sau đó nhìn mọi người xung quanh, từ từ mở miệng.”

Đêm này vẫn làm theo quy định cũ, thay phiên trực đêm. Hai người một tổ, mỗi tổ canh 2 tiếng. Có ý kiến gì không ?”

“Không !”

Mọi người đồng loạt lắc đầu. “Em muốn chung tổ với Hạ đại ca !”

Không đợi Hạ Cẩn mở miệng, Cung Lê Hân đã buông ống hút, ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt khẩn cầu. Ở cùng nhau mấy ngày, cậu càng ngày càng thích Hạ đại ca trầm ổn đáng tin cậy cùng ôn nhu săn sóc của hắn, cảm tình của cậu với hắn cũng nhiều hơn những người khác trong đội. “Đương nhiên.”

Hạ Cẩn khoác vai tiểu hài tử, trong đôi mắt tối đen lướt qua một tia sung sướng. “Ai~ em muốn cùng tổ với Cung thiếu a !”

Lục Vân đối diện hắn nhấc tay kháng nghị. Hạ Cẩn bằng linh liếc một cái, liền lập tức im lặng, phần nộ buông tay. Ngô Minh vỗ vai Lục Vân, an ủi,”

Lục thiếu, tôi với cậu một tổ.”

Lục Vân ghét bỏ bĩu môi nhưng cũng không phản đối. (aiya~ thật sự cảm thấy 2 người này rất hợp nha, chuẩn thê nô nữ vương luôn nà :’<) Bốn người cuối cùng cũng thống nhất ý kiến, Cố Nam và Mã Tuấn một tổ, Đại Lưu và Vương Thao một tổ, bắt đầu từ 12 giờ, mỗi tổ canh 2 tiếng. Vì nhiều người nên phân công nhiệm vụ cũng rất nhẹ nhàng, mỗi người đều có thể ngủ đủ giấc. “Kỳ thật, em cũng có thể hỗ trợ gác đêm, em từ nhỏ có cùng gia gia học qua chút quyền cước công phu.”

Ôm đê đê đã sớm ngủ, Tôn Diễm Diễm nhẹ nhàng mở miệng. “Không cần, đã đủ người. Nếu không đủ, đừng nói cô, ngay cả em cô cũng phải gác đêm !”

Hạ Cẩn liếc một cái, hảo cảm với cô tăng lên không ít, rút bốn thanh chủy thủ trong bao bên cạnh ra, đưa đến trước mặt cô hai thanh,”

Cầm, em cô cũng cầm một cái đi, để mà phòng thân.”

“A, cảm ơn !”

Tồn Diễm Diễm thiên ân vạn tạ* tiếp nhận. (* : cảm ơn ân huệ ngàn vạn lần) Mặt khác Hạ Cẩn đưa hai thanh còn lại cho Linh Âm ngồi bên sườn Cung Lê Hân và Linh Ngừ ngồi cạnh Lục Vân. Hai người đều có chút do dự, nhưng vẫn thuận theo cầm lấy, cảm lồng trong tay, như cầm hai đóa hoa. Hạ Cẩn thấy thế liền chán ghét nhủ mảy. Linh Âm không để ý đến chùy thủ trong tay dịch đến một bên, nhìn Cung Lê Hân đang hút ống hút chuyên tâm uống sữa, ngọt ngào mở miệng,”

Cung thiếu, cậu còn sữa không ? Có thể cho tôi một hộp không ? Tôi cũng có thói quen buổi tối phải uống sữa, không uống không ngủ được.”

Nghe thanh âm giả vờ, bộ dáng làm bộ làm tịch của cô, vết sẹo bên trán trái Hạ Cẩn giật giật, trong mắt bao phủ một tầng lệ khí. “Không được !”

Cung Lê Hân đầu cũng không nâng, rõ ràng cự tuyệt. “Vì cái gì ?”

Âm thanh Linh Âm đột nhiên cất cao, có chút không tin vào tai chính mình. Quen được người phùng*, nuông chiều, cô nhất thời không thể chấp nhận được thái độ của Cung Lê Hân. Cô cũng hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ bị đối phương cự tuyệt. (phùng = sùng) Lệ khí trong mắt Hạ Cẩn lập tức biến mất, sùng nịch xoa đầu tiểu hài tử. đối với biểu hiện của cậu vô cùng hài lòng. “Đây là của Hạ đại ca, cô muốn uống thì phải có sự đồng ý của anh ấy.”

Cung Lê Hân cứng nhắc nói lại. Hạ Cẩn cho cậu, cậu liền lấy, Hạ Cẩn không cho, cậu sẽ không mặt dày đi đòi. Nhưng cậu nửa điểm cũng không phát hiện, trứng gà vừa rồi và sữa hiện tại đều là do Hạ Cẩn cố ý chuẩn bị cho cậu. Linh Âm cũng ngắc nhìn lại Hạ Cẩn, nhưng thấy đôi mắt tối đen của Hạ Cẩn nhìn mình, trong con ngươi là một tia hung ác thô bạo không hề che dấu, vết sẹo bên thái dương được biểu tình lạnh lẽo của hắn phụ trợ càng thêm dữ tợn, phảng phất như sắp bùng nổ, bay đến gần cổ một ngum. Linh Âm sợ hãi cúi đầu, không dám mở miệng nữa. Linh Ngừ ngồi một bên thấy thế, nhìn không được cười nhạo một tiếng. Cô đã sớm nhìn ra, Hạ Cẩn ngoại trừ Cung thiếu thì với bất cứ ai đều không hề lộ ra biểu tình hòa nhã, ngay cả cố chủ Lục Vân cho hắn cũng thế. Về phần Cung thiếu, đó thuần túy là một hài tử chưa được thông suốt, ở trước mặt cậu ta phóng mị nhân tương đương như diễn cho người mù xem vậy. Nghĩ muốn kẻ cận hai người bọn họ, không bằng câu tên Lục Vân háo sắc để bị kích thích còn thực tế hơn, lão tử của Lục Vân Lục Chấn Hiền cũng là một nhân vật đặc biệt. Nghĩ như vậy, Linh Ngừ vụng trộm kéo vạt áo Lục Vân, đỏ mặt nhỏ giọng nói,”

Lục thiếu, tôi muốn đi WC, cậu có thể đi với tôi không ?”

Thấy bộ ngực đầy đặn của thiếu nữ ma sát cánh tay chính mình, đôi mắt mình lờn, ần tình nhìn mình, động tác tứ chi lộ ra nét ái muội rõ ràng. Tuổi nhỏ nhưng đã trải qua nhiều cuộc hoan, Lục Vân lập tức vui vẻ, vội vàng gật đầu đáp ứng. Linh Âm thấy thế thầm cắn răng, lặng im trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Cung Lê Hân, uốn bộ ngực đầy đặn của mình nhích đến gần cậu, bàn tay trắng nõn đặt lên đùi cậu, vừa định mở miệng lại bị thanh âm lạnh lẽo của Hạ Cẩn đánh gãy,”

Muốn đi WC thì tự mình đi, hay muốn tôi cho cô ghen luôn.”

Thời điểm nói những lời này, Hạ Cẩn đã sầm mặt đặt lưỡi dao lên mu bàn tay có ý đồ xấu của Linh Âm, chỉ cần nhẹ nhàng vẽ loạn vài đường, chắc chắn sẽ đáng gãy gân tay cô. (nếu là Nhiên ca thì s nhở →.→ giết ngay tức khắc ?! =v=) Cung Lê Hân vẫn tiếp tục hút, hai má phồng lên, ánh mắt ngây thơ liếc nhìn hai người một cái. Hạ Cẩn cúi đầu nhìn cậu, sắc lạnh trên mặt thoáng dịu xuống, ôn nhu thay cậu lau đi chút sữa bên khóe môi. Linh Âm chỉ cảm thấy lưỡi dao lạnh lẽo vô cùng, khiến lông tơ trên người dựng cả lên, cả người cứng ngắc. Sau một lúc lâu, cô mới tìm lại được âm thanh của mình, run rẩy nói “Tôi không đi”, ánh mắt cầu xin nhìn Hạ Cẩn. Song đồng tử đen không chút độ ẩm liếc cô một cái, chậm rãi thu hồi dao găm. Linh Âm lập tức dùng tay còn lại che dấu dao ẩn trên mu bàn tay, trong lòng có cảm giác như vừa sống sót sau tai nạn. Với hai người này, có đánh chết cô cũng không dám tơ tưởng nữa. “Linh Âm tiểu thư, hay để tôi đưa cô đi nhé ?”

Mã Tuấn cẩn thận mở miệng, sắc mặt ửng đỏ, trong mắt tràn đầy mong chờ. “Không cần đâu, cảm ơn.”

Linh Âm cứng ngắc cười cười cự tuyệt. Mã Tuấn xấu hổ im miệng, ngượng ngùng. Trong nhất thời, ngoại trừ tiếng lách tách rất nhỏ của lửa trại ra, trong rừng yên tĩnh đến nỗi chỉ một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được. Qua vài phút, chiếc Hummer đậu bên đường đột nhiên chấn động, cùng lúc đó vang lên tiếng nhục thể va chạm hòa với tiếng nữ nhân uyển chuyển rên rỉ. Tất cả mọi người đều cứng đờ, đương nhiên ngoại trừ Cung Lê Hân có nhĩ lực hơn người. Ở địa cung, cậu đã thấy rất nhiều cảnh tượng *** nữ các loại, sớm đã nhìn quen. “Chỉ, sao xe động đây như thế vậy ?”

Tồn Kiệt vừa mới tỉnh lại không bao lâu chỉ vào chiếc xe đậu cách đó không xa, hiểu kỳ hỏi. Tồn Diễm Diễm mặt đỏ tai hồng, che lại miệng bé, thuận tiện che luôn hai tai bé lại. Âm thanh trong xe càng lúc càng lớn, trong lúc đó còn kèm theo tiếng nam nhân gầm nhẹ lúc đến đỉnh, thật sự là vô cùng không thích hợp cho trẻ nhỏ. Gương mặt vốn ngăm đen của Vương Thao trước ánh lửa trại đã đỏ đến phát tím, ở đứng quần cũng lạng lẹ ‘dựng lều trại’. Hắn vội vàng xoay người, co chân che biến hóa sinh lý của mình. Cố Nam và Mã Tuấn cũng lần lượt gấp chân lại, khuôn mặt nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng vành tai đã đỏ đến sung huyết. Đi theo người Lục thiếu đã lâu, cũng đã quen với cảnh tượng này, Ngô Minh tất nhiên thấy nhưng không thể trách, như lão tăng ngồi yên chỗ mình nhìn lửa trại. Cung Lê Hân cuối cùng cũng uống hết sữa, khi ném hộp sữa vào đồng lửa thì lơ đãng nhìn thoáng qua chiếc xe đang rung bên kia. Sắc mặt Hạ Cẩn sớm đã biến đen, hung hăng nghiêng răng. Nếu không phải sợ mở xe ra sẽ khiến tiểu hài tử nhìn thứ không nên nhìn, thì hắn hận không thể lôi Lục Vân ra đánh cho một trận. Quả nhiên là vì có người bảo hộ, mỗi ngày đều rất thoải mái, mới khiến cậu ta sau lưng còn có tâm tư tìm nữ nhân. “Không có gì tốt cả, đừng nhìn.”

Hạ Cẩn một bên trầm giọng nói, một bên ôm cậu vào lòng, áp hai má cậu vào ngực mình, chặn tầm mắt, thuận tiện che đi hai tai cậu. Tiểu hài tử còn chưa trưởng thành, tiếp xúc sớm với những thứ này không tốt. Ngày mai dù nói gì cũng phải quăng hai nữ nhân không an phận này lại ! Hắn nghiêng răng nghiêng lợi thâm nghĩ. “Ngô, Hạ đại ca, buông em ra, em nghe có tiếng phi cơ trực thăng bay đến đây.”

Cung Lê Hân vỗ vỗ mu bàn tay Hạ Cẩn nói. Phi cơ trực thăng ? Hạ Cẩn nghe vậy lập tức buông tay, nghiêng tai lắng nghe. Trên mặt mọi người cũng lộ ra thần sắc kinh hi, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực. Sau một lúc lâu, mọi người đều ưỡn oai thu hồi tầm mắt. Ngoại trừ tiếng lửa cháy cùng tiếng

gió cực nhỏ thì bọn họ chẳng nghe thấy gì cả. “Còn 30 phút nữa máy bay mới đến.”

Cung Lê Hân thần nhiên mở miệng. Biểu tình uể oải của mọi người lập tức trở nên vui mừng, nỗ lực Cung thiếu tất nhiên bọn họ tin tưởng không hề nghi ngờ. Cổ Nam và Mã Tuấn vội vàng thêm củi vào đồng lửa để nó cháy lớn hơn, Ngô Minh đứng dậy chạy đến chiếc Hummer không ngừng chân động, kêu Lục thiếu nhanh chóng ngừng lại, miễn cho khi máy bay đến lại không kịp mặt quần. ===== Chương sau tiểu Hân gặp lại Bác ca nà XD

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thê Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Lục Vân thỏa mãn bước xuống xe, trên cổ còn ần ần vài hồng ần. Linh Ngữ đi theo sau hấn sắc mặt ửng hồng, trên cổ cùng xương quai xanh lại càng dày đặc dấu hôn.

“Cậu thành thật một chút cho tôi, hiện tại không phải thời điểm ngoạn ... !” Liếc nhìn tiểu hài tử lặng im trong lòng, Hạ Cẩn cắn môi, đem hai chữ ‘nữ nhân’ xóa đi.

“Dạ, dạ Hạ ca, là em sai.” Lục Vân vội vàng nhận sai, thái độ thành khẩn, cuối cùng nhìn lên trời, thất vọng mở miệng. “Chẳng phải nói có trực thăng bay đến sao? Sao không thấy?”

“Máy bay còn nữa tiếng nữa mới đến. Cung thiếu nghe được động tĩnh.” Ngô Minh mở miệng giải thích. Lục Vân nghe vậy trên mặt liền lộ ra biểu tình vui sướng, chen giữa Linh Âm, ngồi cạnh Cung thiếu nín nọt.

Linh Âm và Linh Ngữ liếc nhìn nhau, con người lộ ra thần sắc nghi hoặc bán tín bán nghi. Trực thăng xa như thế đã nghe được, không nói gần chứ? Tôn Diễm Diễm và Tôn Kiệt ngược lại không hề hoài nghi, bọn họ đã từng nhìn thiếu niên ra tay, hiểu rõ thực lực của cậu, nếu cậu nói có thì nhất định không sai. Hơn nữa, vừa nhìn là biết cậu là người khinh thường nói dối.

Mọi người lẳng lặng chờ đợi hơn hai mươi phút, từ bầu trời tối đen dày đặc đến nhìn không thấy sao truyền đến một trận âm thanh cách cách, từ xa lại gần.

“Đến rồi.” Hạ Cẩn vừa nói vừa thêm củi vào lửa trại, những người còn lại cũng lần lượt đứng lên, kích động nhìn lên trời, chỉ chờ lúc máy bay đến thì lớn giọng kêu cứu.

Vành tai Cung Lê Hân khẽ nhúc nhích, gương mặt lộ ra biểu tình ngưng trọng. Ngoại trừ tiếng cánh quạt gầm rú, cậu còn phảng phất nghe được trong đó âm thanh hỗn loạn, có động vật không minh bạch đang chạy đến gần bọn họ.

Từng gặp qua lão thử biến dị, Cung Lê Hân đã không còn khinh thường bất cứ sinh vật nào ở mặt thế. Nhưng trước mắt thanh âm quấy nhiễu bên dưới cánh quạt như có như không, cậu cũng không dám hoàn toàn xác định, chỉ có thể mở to mắt, gắt gao nhìn lên trời, đồng thời nắm chặt chủy thủ trong tay.

Trực thăng bay đến ngày càng gần, thấy lửa trại trên mặt đất, không đợi mọi người kêu cứu lập tức bay đến, nhẹ nhàng trên đỉnh đầu mọi người, cánh quạt thổi mạnh khiến tàn tro của đám lửa bay loạn chung quanh, tia lửa bắn tứ tung.

Kéo Cung Lê Hân gắt gao bảo hộ trong lòng, Hạ Cẩn ngẩng đầu bình tĩnh nhìn trực thăng trên không, mấy người còn lại khó nén vui mừng, nhảy nhót lớn tiếng la lên ‘Chúng ta ở đây!’

Chỉ chốc lát sau, một sợi dây thừng từ trực thăng được ném xuống, một bóng đèn chuẩn bị tuột xuống.

“Lâm đại ca?” Màn đêm tối đen không ngăn được tầm mắt lợi hại của Cung Lê Hân, thấy khuôn mặt tuấn mỹ phi phạm của người tới, cậu không nhịn được nhẹ gọi một tiếng.

Lâm đại ca? Bọn họ là vì hài tử mà đến? Hạ Cẩn trầm nghĩ, tâm tình vui sướng vì được cứu bất tri bất giác nhạt dần, trong lòng mạc danh phiền muộn.

“Không ổn! Là con dơi! Lâm đại ca cẩn thận!” Không đợi Hạ Cẩn hiểu rõ tâm tình khác thường của hấn, Cung Lê Hân đã thoát khỏi ôm ấp, dùng nỗ lực truyền âm thanh của mình đến Lâm Văn Bác, đồng thời nhẹ đá lên một miếng củi sắp cháy hết, đá thẳng về hướng Lâm Văn Bác.

Miếng củi xé gió bay lên, hỏa diễm lác lác trong không trung, tựa như mũi tên, bay thẳng về phía bóng người trên không trung, tốc độ nhanh như chớp kia, vừa nhìn đã biết uy lực không nhỏ.

Cách sau Lâm Văn Bác vài giây, một bộ đội đặc chủng đang nắm dây thừng chuẩn bị nhảy xuống thấy người bên dưới gây rối bên mình liền dừng động tác lại, biểu tình kinh ngạc vạn phần. Ai ra tay sắc bén như thế a ? Xem miếng củi lửa kia như mũi tên bắn tới ? Hắn không nhìn lầm đi ? Còn có, vì sao vô duyên vô cớ lại công kích bọn họ ?

Ngay một giây hắn đang tự hỏi, củi lửa đã bay đến trước mặt Lâm Văn Bác, hai bộ đội đặc chủng trên máy bay và phi công đều trừng lớn mắt, mắt không chớp nhìn bóng người đang treo giữa không trung.

Lâm Văn Bác nhìn ‘hỏa tiễn’ bay đến trước mặt, trong lòng giật mình, vốn định tránh né, nhưng bên tai truyền đến rõ ràng tiếng Cung Lê Hân cảnh cáo, hắn liền nắm chặt dây thừng, định chỉ mấy động tác dư thừa.

Củi lửa xẹt qua má hắn, tốc độ vô cùng nhanh, lại một chút cũng không hề làm cháy da hắn. Chênh lệch khoảng 0.1 giây, sau đầu hắn vang lên một tiếng kêu bén nhọn, nguyên lai, củi lửa là đập vào một điểm đen giữa không trung, hóa thành [đốm lửa nhỏ] văng khắp nơi, tựa như pháo hoa, rực rỡ lộng lẫy nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Trên người đốm đen kia mang theo mấy đốm hỏa tinh rơi xuống rừng hoang cách đó không xa, mà mọi người trên mặt đất đã trợn mắt há hốc mồm, không nói nên lời. Thứ kia nhỏ như vậy, lại tối đen như thế, Cung thiếu là nhìn được thế nào a ? Còn có thể từ khoảng cách trăm mét, chống lại được cuồng phong từ cánh quạt trực thăng, đá miếng củi lửa trên mặt đất chuẩn xác vào nó như thế ? Có cần phải buh như vậy không ?

Lâm Văn Bác cũng kinh ngạc vạn phần, thậm chí quên cả việc đi xuống. Khoảng cách xa như vậy, lại thêm tiếng gầm rú từ trực thăng, hắn sao nghe được tiếng tiểu Hân cảnh cáo ? Còn có, người ra tay thật là tiểu Hân sao ? Loại thân thủ này, cũng không phải là thứ dễ dàng có thể làm được.

Nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, thanh âm Cung Lê Hân lại truyền đến, “Lâm đại ca mau xuống dưới, trên không trung còn rất nhiều doi.”

Lâm Văn Bác không hề do dự, vội vàng nhanh chóng nhảy xuống. Trong quá trình hắn nhảy xuống, Cung Lê Hân không ngừng đá lên mấy miếng than củi, đánh rơi mấy con doi ở gần, có ý đồ tấn công Lâm Văn Bác. Than đánh vào người doi, phanh một tiếng bắn ra vô số hỏa tinh thật nhỏ, đàn doi hỗn loạn thê thảm hét chói tai, như một màn bắn pháo hoa rực rỡ kiểu mới.

Khói lửa văng tứ tung, theo đó là từng điểm đen một ngã xuống, hỏa tiễn vô hư, chuẩn xác không hề sai. Không riêng trên trực thăng, ngay cả người trên mặt đất từ lâu đã nhìn ngây ngốc.

“Kia...kia, người đang đá than củi lên ở bên dưới hình như là Cung Lê Hân !” Một bộ đội đặc chủng bình tĩnh nhìn thân ảnh gầy yếu quen thuộc bên lửa trại, lập bắp nói.

“Khó trách có thể chạy trốn được xa như vậy ! Cung thủ trưởng đã bồi dưỡng nhi tử mình như thế nào a ? Thân thủ này, nếu không phải tận mắt gặp, tôi còn cho là đang đóng phim !” Phi công một bên điều khiển máy bay, một bên không nhịn được nhìn xuống phía dưới, trong miệng chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

Lâm Văn Bác an toàn đáp xuống mặt đất, hai người trên máy bay cũng lấy lại tinh thần, đang tính nhảy xuống, thì một con doi biến dị phanh một tiếng bay đến tấm kính đầu máy bay, thủy tinh chậm rãi nứt ra.

Phi công hoảng sợ, vội vàng ổn định thân máy bay, thông qua bộ đàm nói, “Không ổn, nhiều doi lắm, bọn họ không thể nhảy xuống được. Chỗ này rừng cây xum xuê, không thích hợp để đáp xuống, mọi người lái xe về phía trước, đến khu đất trồng rau Hướng Dương trấn chờ tôi, tôi sẽ đáp máy bay ở đó.”

Lâm Văn Bác đáp ứng hai tiếng, đôi mắt gắt gao tập trung nhìn vào thiếu niên gầy yếu đứng cạnh lửa trại, lập tức chạy đến chỗ cậu. Cùng lúc đó, bảy doi trên không trung thấy máy bay bay đi, lập tức dời mục tiêu, đông nghìn nghịt đánh tới mọi người trên mặt đất.

“Nhiều doi lắm, vào trong xe đi.” Cung Lê Hân cầm miếng than trên mặt đất lên, che trên người Tôn Diễm Diễm và Tôn Kiệt, bình tĩnh nói, mà lúc Lâm Văn Bác chạy đến chỗ cậu, đôi mắt đã văng bình tĩnh như thủy hiện lên vài tia gọn sóng kích động.

Hạ Cẩn thấy thế, ném tấm thảm bên chân cho Ngô Minh, sau đó nghiêm mặt đi theo sau Cung Lê Hân.

Ngô Minh tiếp được tấm thảm, liền che cho Lục Vân, kéo hắn chạy đến chiếc Hummer đậu ven đường, đồng thời vung trường đao trong tay, chém một con doi bay đến thành hai nửa.

Dòng máu đen tanh hôi dính dính vẩy ra, văng lên dính đầy đầu đầy mặt Linh Ngừ bên người Lục Vân. Linh Ngừ một bên hét chói tai, một bên lung tung quệt đi máu trên mặt mình, chân mềm nhũn ngồi phịch trên mặt đất không nhúc nhích. (giờ mọi người biết ai trong 2 chị em này sẽ là một trong những thành viên chủ chốt trong đội tiểu Hân sau này chưa ? =v=)

Ngô Minh vốn định bỏ lại cô ta, đưa Lục Vân an toàn rồi đi, nhưng thấy Lục Vân liên tục nhìn lại, vẻ mặt lo lắng, chỉ đành bất đắc dĩ xoay người, khiêng cô lên, tay kéo Lục Vân, nghiêng ngả lao đảo chạy đến chiếc Hummer.

Hai chị em Tôn Diễm Diễm sớm đã được Đại Lưu và Vương Thao kéo lên xe, ngoái ba người Ngô Minh cách đó không xa. Linh Âm thì được Cổ Nam và Mã Tuấn che chở, chạy vội đến chiếc Ford gần đó.

Trên cỏ chỉ còn Cung Lê Hân, Lâm Văn Bác và Hạ Cẩn đang chìm trong vòng vây của bảy doi đông nghìn nghịt, tình huống vô cùng nguy cấp.

Ba người một bên vung vũ khí trong tay, một bên càng đi càng gần, mắt thấy sắp đến gần, Lâm Văn Bác đột nhiên thả người nhảy, ôm Cung Lê Hân bỏ

nhào về phía trước, lăn đến mép bãi cỏ.

Cùng lúc đó, từ trong đám cây cối phía sau văng ra một con báo biến dị bị kiếm khí của Cung Lê Hân chém thành hai nửa, mạnh mẽ rớt xuống đất. Nhìn thi thể con báo bị chém thành hai nửa trên mặt đất, lại nhìn khe núi hướng hai người kia ngã xuống, Hạ Cẩn nhíu mi rủa thầm một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Lúc này trong lòng hắn vô cùng tức giận. Không cần tên kia đến cứu, Lê Hân đã sớm phát hiện công kích của con báo kia, nếu không phải đối phương nhiều chuyện, Lê Hân cũng sẽ không ngã xuống khe núi. Tình huống dưới đó không rõ, so với trên đồng cỏ cũng không an toàn được bao nhiêu.

Bầy doi mất đi mục tiêu thì bay qua bay lại trên bờ cỏ trống trải, chỉ chỉ âm ỉ. Máy chục con ở cạnh đồng cỏ thấy hướng ba người chạy đi, liền bay đuổi theo.

Lâm Văn Bác sợ lắm bị thương Cung Lê Hân, lúc ngã nhào xuống đã ném vũ khí trong tay đi, kéo cậu vào lòng bảo hộ kín kẽ. Khe núi cũng không phải dốc đứng, địa hình xung quanh còn có một tầng cỏ xanh xum xuê bao phủ, hai người ngã nhào xuống đấy, trên người ngoại trừ dính đầy cỏ ra thì không bị thương.

Lâm Văn Bác vốn định kiểm tra xem người trong lòng có an toàn không, nhưng không đợi hắn mở miệng, từ trên khe núi truyền đến âm thanh kích động, trong lòng hắn liền biết, bầy doi đã đuổi tới.

Cung Lê Hân nhanh chóng rời khỏi ôm ấp của Lâm Văn Bác, vung kiếm trong tay, chém về phía không trung, mấy con doi cách hai người còn năm thước liền bị kiếm khí bổ tới tứ phân ngũ liệt, máu đen văng tung tóe.

Lâm Văn Bác trợn to mắt, chưa kịp thu hồi biểu tình kinh ngạc thì thấy có càng lúc càng nhiều con doi bay đến, hắn vội vàng vận chuyển dị năng, tập trung kim lực vào hai tay, tay không xé rách từng con doi bay đến trước mặt.

Thấy biểu hiện dũng mãnh của Lâm Văn Bác, màu sắc Hạ Cẩn vừa chạy đến lóe lên, một bên dùng phong nhận chém đứt cỏ bọn doi, quăng ra ngoài, đánh vào con doi phía không trung, một bên vung đao trong tay, bổ đôi từng con một bay đến gần.

Ba người hợp lực, trong khe núi như trải qua một hồi huyết vũ [mưa máu], không đến năm phút đồng hồ mấy chục con doi đều bị tiêu diệt, tứ chi và cánh không trọn vẹn rớt xuống đất.

“Tiểu Hân ! Em có khỏe không ?”

Lâm Văn Bác ba bước thành hai chạy vội đến bên người Cung Lê Hân, vươn tay định kiểm tra người cậu, nhưng thấy lòng bàn tay dính đầy máu đen, liền thu lại, phóng ra kim lực, kim hệ dị năng bao trùm lên da hắn. Máu đen theo năng lượng dần biến mất, rớt xuống cỏ, Lâm Văn Bác lúc này mới ôm gấu gao thiếu niên mình ngày nhớ đêm mong vào lòng, trấn an trái tim kinh hoàng, đau nhứt không ngừng mấy ngày nay của mình.

“Lâm đại ca, em rất tốt !” Thanh âm thiếu niên thanh thúy uyển chuyển, ngữ khí bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng nếu nghe kỹ, sẽ không khó nghe ra kích động nhột nhột cùng vài tia ủy khuất, giống như trở về vòng ôm ấp của chủ nhân, như tiểu miêu nhẹ nhàng cào vào nhân tâm, làm người ta không nhịn được mà yêu thương.

Nhìn hai người đang ôm nhau cách đó không xa, màu sắc Hạ Cẩn tối đen mờ mịt, khóe môi vốn lãnh ngạnh cũng mãn thành một đường thẳng tắp.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Hai người lẳng lẳng ôm nhau trong chốc lát, Lâm Văn Bác lập đi lập lại động tác vỗ về lưng Cung Lê Hân, như đang an ủi cậu, càng giống hơn là an ủi chính mình. Một khắc kéo cậu ôm vào lòng kia, sợ hãi luôn bị hắn áp xuống sâu trong lòng mới được phóng ra, đánh mạnh vào tim hắn. Hắn siết chặt tay, sợ hãi đây chỉ là một hồi hư ảo mộng cảnh.

Cung Lê Hân cảm nhận được bất an cường liệt của hắn, chỉ hơi nhíu mày, cũng không hề tránh né.

“Hai ngày hai đêm, các người tới thật đúng lúc !” Sắc mặt Hạ Cẩn tối đen, rồi cuộc mở miệng cắt ngang hai người, trong giọng nói là châm chọc cùng bất mãn không hề che dấu.

Thế nhưng ngay cả một chút gì của tiểu hài tử cũng không giúp mang đi, hắn còn tưởng rằng Cung gia đã hoàn toàn buông tay cậu. Cũng không nghĩ

rằng, ngay tại thời điểm hán hạ quyết tâm mang đi tiểu hài tử thì Cung gia lại đuổi theo, trong lòng hán cảm thấy phiền muộn không nói nên lời.

Lâm Văn Bác chậm rãi buông Cung Lê Hân ra, đứng thẳng dậy nhìn về mặt bất thiện của Hạ Cẩn.

“Anh là...?” Hân chần chờ mở miệng, từ trực giác cảm thấy không thích nam nhân này. Hơn nữa, nam nhân này cũng đồng dạng không ưa hân, nhìn hân bằng ánh mắt bao hàm lạnh lẽo cùng địch ý.

“Đây là Hạ đại ca.” Cung Lê Hân đi đến bên người Hạ Cẩn, chủ động kéo tay hân giới thiệu hai người với nhau, “Hai ngày nay em đều đi cùng Hạ đại ca.”

Hạ Cẩn xoa nắn bàn tay trắng mịn mềm mại của tiểu hài tử, địch ý trong mắt mới giảm bớt đi, khóe miệng gợi lên một nụ cười nhợt nhạt, vô cùng hài lòng với sự tín nhiệm và thân cận không chút che giấu của cậu. Hân vươn tay hướng Lâm Văn Bác, ngữ khí cứng nhắc, “Chào, Hạ Cẩn.”

Lâm Văn Bác cũng bắt tay lại, cảm kích mở miệng, “Chào, Lâm Văn Bác. Cảm ơn anh đã chiếu cố tiểu Hân, nếu anh có yêu cầu gì, đợi khi trở về căn cứ, bọn tôi sẽ tận lực thỏa mãn.” Theo bản năng kéo ra khoảng cách giữa Hạ Cẩn và đứa nhỏ nhà mình, biến quan hệ hai người thành một hồi giao dịch.

Đây cũng vốn là ý định ban đầu của Hạ Cẩn, nhưng hiện tại nghe Lâm Văn Bác nói lời này, hân chỉ cảm thấy mào tai đau đớn, tim co rút lại. Hân không dám nhìn đôi mắt thanh triệt của thiếu niên, ngữ khí cứng nhắc mở miệng, “Chiếu cố Lê Hân là việc nên làm, các anh không cần cảm ơn. Chỉ là, nếu Cung gia đã sớm biết được tin tức, tại sao lại ngay thời điểm nguy hiểm nhất bỏ lại em ấy?”

Người ghen khuất lúc này liền đổi thành Lâm Văn Bác. Hân không thể nói ‘chuyện tốt’ của Cung Hương Di ra, chỉ có thể xấu hổ cười cười, ánh mắt nhìn Hạ Cẩn cũng trở nên bất thiện. Hai nam nhân đồng dạng cao lớn đứng đối diện nhau, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng phảng phất đã có cảm giác không hợp nhau, khiến không khí xung quanh như đông lại.

“Lâm đại ca, Tổng đại ca đâu? Papa và tổ phụ có khỏe không?” Cung Lê Hân đứng lúc mở miệng, cắt ngang sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người.

Hạ Cẩn nghe vậy thì chau mày, vô cùng để ý đến ‘Tổng đại ca’ từ miệng tiểu hài tử nói ra.

Lâm Văn Bác lúc này mới nhớ tới bạn tốt còn ở trong thành phố tìm kiếm tiểu Hân, vội vàng lấy điện thoại vệ tinh ra, quả nhiên thấy vài cuộc gọi nhờ, có Cung phụ, có Tổng Hạo Nhiên, có tổ phụ, duy độc chỉ thiếu Cung Hương Di.

Hân cau mày, áp chế lãnh ý trong lòng, ôn nhu mở miệng, “Tổng đại ca của em còn ở trong thành phố tìm em, mọi người đều ổn, đều rất lo lắng cho em. Chúng ta rời khỏi đây trước, đợi đến nơi an toàn lại gọi báo bình an cho bọn họ.”

“Àn, chúng ta mau đi!” Cung Lê Hân buông tay Hạ Cẩn, đi về phía đồng cỏ.

Hạ Cẩn nắm lại bàn tay trống rỗng, ấn bờ ngực đang cảm thấy khó thở, cất bước đuổi theo. Lâm Văn Bác cũng đi nhanh hai bước, đi ở một bên khác của Cung Lê Hân.

Chân bước vào một cái ao nhỏ trong bãi cỏ, thân mình Lâm Văn Bác lao đảo hai cái, bộ quân trang ấn vào cỏ, gây ra một trận đau đớn. Hân nhíu mày, sờ soạn vào chỗ đau, lòng bàn tay liền chạm đến miệng một vết thương dài hai tấc, chậm rãi chảy ra máu tươi.

Mở bàn tay ra trước mắt, hai mắt chợt xẹt qua một tia hắc trầm. Hân giật mình đứng yên tại chỗ, màu sắc tối đen mờ mịt, không nhớ rõ mình bị bày doi kia trào thương lúc nào. Bất quá, bây giờ đã không còn quan trọng, tuy nói dị năng giả có năng lực miễn dịch với máu tang thi, nhưng bị trực tiếp cắn hoặc trào thương thì cũng vẫn bị lây nhiễm.

Trong đầu Lâm Văn Bác cảm thấy trống rỗng, mờ mịt nhìn thiếu niên vẫn đang cất bước phía trước, sau một lúc thì cười khò. Chậm rãi thu hồi chua xót trên mặt, quyết đoán gọi lại Cung Lê Hân.

“Lâm đại ca, sao thế?” Cung Lê Hân dừng bước, nghiêng đầu nhìn hân.

“Anh không thể tiếp tục đi cùng em, em cùng mọi người rời đi đi.” Lâm Văn Bác cất bước đến gần cậu, cúi người, nhìn thẳng vào hai mắt cậu nghiêm túc mở miệng.

Khi thanh lý quân đội, có rất nhiều binh lính bị cắn, cho nên hân phi thường rõ ràng, loại độc tố này sẽ trong 48 giờ tùy thời phát tác. Nói cách khác, hân có khả năng biến dị sau hai ngày khi trở về, cũng có khả năng biến dị sau mười phút hoặc một hai giờ sau, quy luật này không thể nói cụ thể, chỉ có thể dựa vào thể chất từng cá nhân. Cho nên, hân không dám mạo hiểm đi cùng bọn họ. Nếu hân phát tác lúc lên máy bay, mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.

“Cậu bị con doi làm bị thương?” Hạ Cẩn trong lòng sở động, tiến lên hai bước, đôi mắt ung sắc bén tìm kiếm vết thương trên người Lâm Văn Bác.

Lâm Văn Bác cười khò, mở áo, để lộ ra miệng vết thương, chậm rãi nói, “Tôi tùy thời đều có thể phát tác, đi theo các người chỉ khiến các người gặp nguy hiểm.” Dứt lời, hân cúi người yêu thương vuốt ve hai má Cung Lê Hân, ôn thanh dặn dò, “Đi nhanh đi, Lâm đại ca sẽ tự xử lý tốt, không cần lo lắng. Em cầm điện thoại này đi, đến nơi an toàn thì nhớ báo bình an cho người trong nhà, số đều nằm trong danh bạ.”

Ngữ khí hân vô cùng lạnh nhạt, không hề có chút yếu ớt cùng tuyệt vọng. Nhìn thiếu niên hốc mắt phỉếm hồng, nhíu chặt đôi mày thanh tú, hân thờ dài, trong lòng lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Chỉ cần tiểu Hân sống tốt là được, em ấy còn nhỏ như vậy, về sau còn một đoạn đường rất dài phải đi. Thời điểm hân ra ngoài đi tìm tiểu Hân, hân đã nghĩ có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn nên sớm đã chuẩn bị tâm lý, coi như là thay Cung Hương Di đền tội.

“Cậu định xử lý thế nào ?” Hạ Cẩn trầm giọng hỏi.

Lâm Văn Bác theo bản năng sờ khẩu súng bên hông. Bên trong có đủ đạn, cũng đủ cho hắn dùng.

Cung Lê Hân thông minh cỡ nào, lập tức nhìn thấu ý đồ của hắn, nhanh như chớp tìm kiếm bên hông hắn, đoạt súng, thờ hồn hèn mở miệng, “Lâm đại ca muốn tự sát sao ? Vì sợ biến thành tang thi ? Nhưng không phải hiện tại anh còn chưa biến dị sao ? Em sẽ không bỏ lại anh, dù anh biến thành tang thi cũng sẽ không bỏ lại !” Dứt lời, cậu dùng một chút, ngữ khí yêu thương mở miệng, “Không cần tự sát, tự sát rất đau ! Anh dù biến thành tang thi em cũng sẽ chăm sóc anh, nếu anh muốn ăn thịt người thì em cũng có thể tìm giúp anh !” Cậu không muốn Lâm đại ca chết, nếu Lâm đại ca thật sự biến dị, cậu cũng có thể chăm sóc tốt, tựa như Tiểu Lâm nuôi dưỡng Thi Khôi vậy.

Một câu cuối cùng đầy tính trẻ con cùng tàn nhẫn tăng tăng lớp lớp đánh vào tim Lâm Văn Bác. Mấy chữ ‘dù biến thành tang thi em cũng sẽ chăm sóc anh’ không ngừng quanh quẩn trong tai hắn, khiến tai hắn chấn động. Tàn nhẫn với người khác, nhưng với người của mình lại hết sức chân thành, phản cảm tình cô chấp sâu nặng này, giống như đóa anh túc ngọt ngào bọc đường, khiến người ta không thể cự tuyệt, biết rõ nguy hiểm, lại nghĩa vô phản cố* ngày càng trầm luân say mê. (* : làm việc nghĩa không được chùn bước)

Trái tim Lâm Văn Bác đập một cái lại một cái nhanh hơn, bất cứ ngôn ngữ nào cũng không thể miêu tả tâm tình hắn giờ phút này. Hắn muốn há mồm quát trách tiểu hài tử ngây thơ lại tàn nhẫn trước mắt, nhưng lời đến đầu lưỡi, lại một chữ cũng không phát ra được, chỉ có thể hung hăng ôm đứa nhỏ này vào lòng, muốn khảm chặt cậu vào người.

Hạ Cẩn cũng bị lời nói hồn nhiên và tàn nhẫn của Cung Lê Hân làm rung động, sau một lúc mới lấy lại tinh thần, tiến lên kéo hai người ra. Lòng ngực hắn đầy chua xót, giật mình nghĩ đến, nếu tình cảnh của hắn và Lâm Văn Bác đổi cho nhau, hắn cũng nguyện ý. (_ _ _ _ _ e lạy a, người ta ko muốn thành tang thi, a lại hận mình ko thể biến thành nó =v=)

Áp chế ghen tị cuộn cuộn trong lòng, hắn lạnh giọng thúc giục, “Đi nhanh đi ! Nếu cậu biến thành tang thi, tôi chắc chắn sẽ một phát chấm dứt cậu. Nuôi cậu rất hao tâm tốn sức !” Kỳ thật hiện tại hắn đã nhìn không được muốn cho Lâm Văn Bác một phát rồi.

“Không được ! Có lẽ sự tình cũng không đến nỗi như vậy, để em xem có thể bức độc ra cho Lâm đại ca hay không.” Cung Lê Hân nghe xong lời Hạ Cẩn nói, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn liền cau lại, trong đầu linh quang chợt lóe, lập tức mở miệng ngăn cản. Không biết độc tang thi với độc bình thường có giống nhau không, nếu giống, cậu hẳn sẽ có biện pháp. Nhưng nếu không giống, cậu sợ sẽ làm Lâm đại ca thất vọng.

“Bức ra ?” Lâm Văn Bác vuốt tóc Cung Lê Hân, lắc đầu bật cười, “Dùng nội lực sao ?” Nhớ đến lúc trước chuyện hài tử có nói với hắn cậu có nội lực hộ thể, Lâm Văn Bác liền cảm thấy muốn cười. Ở cùng một chỗ với đứa nhỏ này, không lúc nào là không cảm thấy thoải mái, chẳng sợ phải đối mặt với tử vong, chỉ cần có cậu làm bạn, hắn cũng cảm thấy vạn lần ngọt ngào.

Hạ Cẩn nghe vậy nhướng mày nhìn lại Cung Lê Hân, trong lòng khẽ động.

Cung Lê Hân vẫn nắm lấy cổ tay trái Lâm Văn Bác, cẩn thận kiểm tra mạch, một lát sau khẳng định nói, “Phải, dùng nội lực bức ra.” Là thi độc ! Có thể giải ! Phát hiện mạch đập âm hàn cực điểm của Lâm Văn Bác, trong mắt cậu lướt qua một tia vui mừng.

“Hạ đại ca, canh chừng giúp bọn em phòng ngừa bầy doi tấn công đến đây để em giúp Lâm đại ca bức độc ra.” Hướng Hạ Cẩn gật đầu, Cung Lê Hân đi ra phía sau Lâm Văn Bác đang kinh ngạc, đề nặng bả vai để hắn ngồi xuống, lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, đặt ngay giữa lưng hắn, truyền vào cơ thể giúp hắn đưa độc tố ra khỏi cơ thể qua miệng vết thương.

“Đừng nhúc nhích ! Tin tưởng Lê Hân.” Thấy biểu tình kinh hãi của Lâm Văn Bác, hiển nhiên cũng không biết chuyện hài tử có võ công, tâm tình Hạ Cẩn hơi bớt giận, trong giây lát liền quên chuyện tiểu hài tử lừa hắn nói đây là dị năng trước đó. Giấu chuyện với người vừa mới gặp không lâu, hắn hoàn toàn hiểu được. Nếu hài tử vừa gặp đã nói hết mọi chuyện cho hắn thì bây giờ hắn mới cảm thấy đau đầu. Tiểu hài tử hiện tại hoàn toàn tin cậy hắn không hề giả vờ, hắn tất nhiên cảm nhận được.

Cảm giác cực nóng lại thoải mái từ lòng bàn tay Cung Lê Hân truyền đến toàn thân, Lâm Văn Bác khép lại hai mắt, lập tức thả lỏng thân thể, để mặc cho Cung Lê Hân hành động. Theo miệng vết thương hàn ý xâm nhập cốt tủy từng chút một rút đi, máu độc màu đen trào khỏi miệng vết thương, rơi vào mu bàn tay Lâm Văn Bác. Cũng may trang phục của bộ đội đặc chủng là thuần một màu đen, dù dính máu cũng nhìn không ra.

Bàn tay Cung Lê Hân chuyển từ sau lưng đến cổ, máu chảy từ miệng vết thương dài hai tấc không còn màu đen, mà đã trở lại màu máu tươi khỏe mạnh. Lâm Văn Bác khép hờ mắt, yên lặng cảm nhận loại cảm giác sôi trào toàn thân này.

“Được rồi, Lâm đại ca ổn rồi.” Cầm lấy cổ tay Lâm Văn Bác bắt mạch, Cung Lê Hân thờ phào.

“Tiểu Hân, em dùng nội lực sao ?” Lâm Văn Bác chân chờ mở miệng, “Vậy năng lực lúc trước của em là dị năng hay võ công ?” Đã nghe Cung Hường Di nhắc đi nhắc lại, hắn cũng khá hiểu về dị năng, thân thủ của Cung Lê Hân, hắn không nhận ra nó thuộc loại dị năng nào.

“Là võ công. Em không có dị năng.” Cung Lê Hân thành thật mở miệng, dứt lời, kéo tay Hạ Cẩn nhẹ giọng nói, “Hạ đại ca, thật xin lỗi lúc trước đã lừa anh.”

“Không sao.” Hạ Cẩn vỗ nhẹ đầu tiểu hài tử, vô cùng hưởng thụ khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ, đôi mắt mở to, biểu tình thành tâm khẩn cầu tha thứ đáng yêu lúc này của cậu.

“Tiểu Hân vẫn luôn lợi hại như vậy hay chỉ mới đây thôi ?” Lâm Văn Bác hơi giật mình, đang cố gắng tiêu hóa chuyện tiểu hài tử gầy yếu đột nhiên biến

thành tuyệt thế cao thủ.

“Lúc trước luyện thì không có lợi hại như vậy, gần đây mới thế.” Cung Lê Hân cúi đầu, thấp giọng mở miệng. Cậu chỉ trần thuật sự thật, nội tình trong đó thì không dám nói rõ ràng với Lâm Văn Bác. Cậu tham luyện âm áp và mĩ hảo mà thân phận Cung Lê Hân này đem lại, tất cả chuyện ở địa cung, cậu tuyệt không nhắc tới trước mặt bất kì ai. Cậu là Cung Lê Hân, cũng chỉ có thế là Cung Lê Hân.

“Như vậy xem ra, năng lực của tiểu Hân tuy không phải dị năng, nhưng cũng không kém với dị năng bao nhiêu, đều là do bị phóng xạ không rõ ảnh hưởng. Có được thực lực, đây là chuyện tốt.” Lâm Văn Bác mỉm cười mở miệng, tự dưng nghĩ đến cái gì, lập tức thu lại tiểu ý, nghiêm túc dặn dò, “Tiểu Hân, năng lực của em là dị năng, không phải võ công, điểm này em phải nhớ kỹ ! Về sau cũng không được tùy tiện bức độc cho người khác, trừ khi em và người đó có giao tình. Năng lực của em rất đặc thù, nếu để người tâm hoài bất quỷ* biết, bọn họ chắc chắn sẽ gây bất lợi cho em.” (* : trong lòng có ý đồ xấu)

Võ công bất luận ai đều có thể tu luyện, cũng không có nhiều giới hạn như dị năng. Trên thế giới này không thiếu mấy lão đại không có dị năng nhưng trong tay lại cầm quyền, nếu chuyện này truyền ra ngoài, rất khó bảo đảm trong đầu bọn họ không có tâm tư gì với tiểu Hân. Tiểu Hân từ nhỏ đã si mê võ công, đam mê cất giữ bí tịch, điểm này mọi người đều biết, người hữu tâm tra một cái liền có thể được biết. Đến lúc đó, sẽ bắt tiểu Hân lại, buộc cậu ra ngoài ám sát người khác là vô cùng có khả năng. Nếu lại để người khác biết tiểu Hân có thể đối kháng với tang thi độc, thì hậu quả càng không thể tưởng tượng. Tiểu Hân sẽ bị xem như quái vật mà giam lại, lợi dụng, nghiên cứu, sống không bằng chết.

Sắc mặt Lâm Văn Bác tái nhợt, nghiêm túc nhìn Cung Lê Hân chờ cậu trả lời.

“Em biết. Em sẽ không tùy tiện nói cho người khác. Trước mắt, em chỉ nói cho anh, Hạ đại ca và Tống đại ca thôi, ngay cả papa cũng không biết.” Kịp trước, cuộc tranh đoạt thâm khốc của người trên giang hồ với Nghịch Mạch Thần Công tuy rằng cậu không trải qua, nhưng cũng thường nghe phó dịch ở địa cung nói đến, cho nên, lúc còn rất nhỏ cậu đã hiểu được đạo lý ‘hoài bích có tội’*. (* : nguyên văn là ‘thất phu vô tội, hoài bích có tội’ : kẻ vô tri ko có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà có tội – có nghĩa là chỉ người vốn ko có tội nhưng vì mang vật quý bên người mà gặp họa, cũng có nghĩa gần với câu ‘hồng nhan gặp họa’ khi đem so sánh với người có tài hoa)

“Vậy thì tốt rồi.” Lâm Văn Bác nhẹ nhàng thở ra, thận trọng dặn dò, “Chuyện này không cần nói với Cung thúc, cứ để ông nghĩ em là dị năng giả đi. Không cần hỏi anh nguyên nhân, chỉ cần nhớ kỹ, càng ít người biết bí mật của em thì em càng an toàn.”

Cung thúc xưa nay rất thương Cung Hương Di, tuy lần này đã xuất hiện ngăn cách nhưng hai người dù sao vẫn là phụ nữ [phụ trong phụ tử, nữ trong nữ nhi, not phụ nữ, con gái gì đó nhá =v=], cảm tình thì sẽ có ngày được bù lại. Đến lúc đó sẽ có khả năng để lộ bí mật của tiểu Hân.

Cung Hương Di ngay thời điểm nguy nan có thể không chút do dự bỏ lại tiểu Hân, có thể thấy được không có bao nhiêu tình cảm với tiểu Hân, chắc chắn sẽ không toàn tâm toàn ý vì cậu mà tính toán. Cô có thể bán đứng cậu một lần, cũng có thể bán đứng cậu lần hai, lần ba.

Cho đến lúc này, tín nhiệm của Lâm Văn Bác với Cung Hương Di đã hoàn toàn sụp đổ, không thể không phòng bị cô. Nhưng chuyện Cung Hương Di đã làm, hẳn cũng không muốn nói cho Cung Lê Hân, sợ làm cậu thương tâm khổ sở.

“Àn, em biết rồi. Nếu papa không hỏi, em sẽ không nói.” Cung Lê Hân nghiêng đầu thành thật đáp.

Lâm Văn Bác vừa lòng gật đầu, đảo mắt nhìn biểu tình ngưng trọng của Hạ Cần, lạnh lùng mở miệng, “Chuyện vừa rồi, tôi hy vọng anh có thể quên toàn bộ, bằng không, tôi hoàn toàn có năng lực để anh không thể ra khỏi tỉnh A.” Vừa nói hẳn vừa vận chuyển dị năng, lòng bàn tay ngưng tụ một cương châm sắc bén sáng chói, nhấn thẳng vào ấn đường Hạ Cần.

Hạ Cần cười lạnh, nâng tay phóng ra một đạo kinh phong sắc bén, khinh miệt mở miệng, “Cậu có thể thử xem”

Hai người giằng co nhau, giương cung bạt kiếm, phóng ra tất cả áp lực cùng lệ khí trong lòng mình, không ai nhường ai.

“Không được đánh nhau !” Cung Lê Hân xen vào giữa hai người, nhú mồm mở miệng, “Hiện tại không phải lúc đánh nhau. Em tin tưởng Hạ đại ca, anh ấy tuyệt đối sẽ không nói với ai, càng sẽ không làm chuyện tổn thương đến em”

Hạ Cần nghe vậy lập tức thu hồi gió xoáy trong lòng bàn tay, xoa mái đầu mềm mại của tiểu hài tử, nở nụ cười ôn nhu, vui vẻ hăng hái.

“Anh đương nhiên sẽ không nói với ai. Ai dám thương tổn Lê Hân, Hạ Cần tôi chắc chắn sẽ để hắn sống không bằng chết ! Cậu cũng quản tốt miệng mình, nếu có lời đồn đãi gây bất lợi cho Lê Hân, tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho cậu !” Hạ Cần hung ác hăm dọa, thần nhiên liếc Lâm Văn Bác một cái, ôm bả vai tiểu hài tử đi về phía đồng cỏ.

Nếu không phải thấy Lâm Văn Bác thật tâm suy nghĩ cho tiểu hài tử, nhận phải loại khiêu khích này, Hạ Cần và hẳn đã sớm sống chết không chịu thua. Hơn nữa, khổ tâm dụng ý của Lâm Văn Bác khiến Hạ Cần vô cùng bất mãn, hẳn cảm thấy quyền lợi của mình phải đem chia sẻ cho người khác, đáy lòng ghen ghét không nói nên lời.

Lâm Văn Bác mỉm môi, khuôn mặt tuấn mĩ bao phủ một tầng sương, đôi mắt thâm thúy nhìn kỹ biểu tình Hạ Cần, xác nhận lời hắn nói đều xuất phát từ đáy lòng, lúc này mới chậm rãi thu hồi cương châm trong tay.

Bị Hạ Cần bán ôm tha đi, Cung Lê Hân không quên quay đầu, vẫy tay gọi Lâm Văn Bác, ý bảo hẳn mau đuổi theo, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nhu thuận khả ái nở nụ cười. Sắc lạnh trên mặt Lâm Văn Bác trong nháy mắt liền rút đi, khẽ nhếch môi cười, đi đến gần cậu.

Ba người đi đến đồng cỏ liền bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động. Chỉ thấy cách đó không xa, khu rừng đầy lên ngọn lửa hùng hục, cây cối rậm rạp

giờ phút này đã biến thành những ngọn đuốc khổng lồ, phát ra những âm thanh đom đóp cuồng bạo, khí nóng đập thẳng vào mặt, mang theo mùi khét gay mũi nồng đậm. Bầy dơi đông nghịt bị thanh âm thiêu đốt hấp dẫn, không sợ chết xông vào, từng lớp từng lớp bay vào đám lửa lớn kia, trong khoảnh khắc hóa thành một mảnh tro tàn. Trong rừng không ngừng có cây cối bị thiêu đốt, ầm ầm ngã xuống đất, làm bụi đất bay lên một mảnh tối đen.

Khó trách bọn họ dừng trong khe núi chừng hai mươi phút mà không có con dơi nào đuổi tới. Ba người giật mình, thấy mấy người Lục Vân bước xuống xe, không ngừng vẫy bọn họ, biểu tình vô cùng nôn nóng. Ba người không hề do dự nhanh chóng chạy qua đồng cỏ bốc cháy, bằng tốc độ nhanh nhất chạy về phía xe.

Khi bước qua biển lửa, chỉ cần tốc độ nhanh thì sẽ không bị liệt diễm thiêu đốt. Ba người thực lực xuất sắc, bình yên vô sự chạy vào trong xe. Lục Vân lập tức khởi động xe, chạy về phía Hưong Dương trấn.

*****

Chương này sẽ xuất hiện nhân vật mà ta ghét nhất nè -_-

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lục Vân điều khiển chiếc Hummer H6 chạy như bay về phía Hưong Dương trấn. Ngô Minh cả người vô lực ngồi dựa vào ghế phó lái, hai chị em Tôn Diễm Diễm ngồi cùng nhau, mặt đầy nỗi kinh sợ chưa định thần lại, kể bên cô là Linh Ngữ người dính đầy máu ngồi lạnh run. Cũng may chiếc H6 này đã được cải tiến, dù thêm vào ba người Hạ Cẩn, Lâm Văn Bác và Cung Lê Hân, không gian vẫn rộng rãi như cũ. Năm người Vương Thao, Cổ Nam thì điều khiển chiếc Ford chạy phía sau họ. “Cô bị thương?”

Sau khi giới thiệu Lâm Văn Bác với mọi người, Hạ Cẩn thấy một thân chặt vật của Linh Ngữ, liền nhướn mày lớn tiếng hỏi, thủ tục thế chị cần cô gạt đầu liền đã cô ra ngoài. Lâm Văn Bác nghe vậy tầm mắt cũng trở nên sắc bén, nhìn kỹ từng chỗ một trên người Linh Ngữ. Linh Ngữ bị ánh mắt băng lãnh của hai người nhìn đến cứng ngắc, hơn nửa ngày mới lắp bắp mở miệng,”

Không...không có, đây đều là máu mấy con dơi, không phải của tôi, tôi không bị thương. Không tin các anh có thể kiểm tra.”

Vừa nói, cô vừa vội vàng đưa tay kéo áo mình ra, sợ hai người sẽ thật sự đá cô đi. Vốn là cổ áo thấp đến không thể thấp hơn lại được mở ra, nội y gợi cảm màu đen làm bằng tơ tằm ôm lấy ngực, lộ ra bán cầu đầy đặn tròn trĩnh đầy dấu yêu ngân đỏ sẫm, cảnh sắc vô cùng hương diễm. “Mặc quần áo vào !”

Hạ Cẩn và Lâm Văn Bác khó có được lúc trăm miệng một lời quát lớn, biểu tình vô cùng khó coi. Tiểu Hân (Lê Hân) còn ở trên xe, nữ nhân này muốn làm gì ? Gân xanh trên trán hai người giật giật, không hện mà cùng ngầm suy đoán, lại song song xem nhẹ Tôn Kiệt mới chỉ mười tuổi bên cạnh. Linh Ngữ bị biểu tình dữ tợn cùng ngữ khí lạnh lẽo của hai người làm sợ hãi, giật bắn người lập tức che áo lại, hai tay gắt gao ôm trước ngực, mắt hạnh ngân nước. “Xoay lưng lại ! Hiện tại đã là mặt thế, thu hồi bộ dáng yêu mị lúc trước của mình đi ! Nếu không, tôi sẽ lập tức quăng cô xuống !”

Lâm Văn Bác xác nhận cô không bị thương thì băng lãnh mở miệng. Đối với loại nữ nhân bụng dạ khó lường này, hẳn thực vô cùng chán ghét. Hạ Cẩn khẽ nhích người, ngăn cản tầm mắt Cung Lê Hân nhìn Linh Ngữ. Hai mắt Linh Ngữ rung rung, sợ hãi quay lưng lại, động tác run rẩy chỉnh lý quần áo, không dám lộ ra nửa điểm cảnh xuân. Thế đạo bây giờ quả nhiên thay đổi, mỹ sắc đã không còn tác dụng, cô hốt hoảng nghĩ. Lục Vân ngồi phía trước lúc này mới mở miệng, ngữ khí vô cùng vội vàng,”

Em đã kiểm tra rồi, mọi người đều không bị thương. Hạ ca, cứ mặc kệ anh ta, mau nhìn Ngô ca một chút, vừa rồi một hỏa cầu bay ra từ tay Ngô ca, đốt toàn bộ rừng cây, hiện tại cả người vô lực, không nhúc nhích được.”

Hạ Cẩn nghe vậy trong lòng khẽ động, tiến lên kiểm tra tình trạng Ngô Minh. Lâm Văn Bác chậm rãi giải thích thắc mắc,”

Không cần lo lắng, đó là dị năng, dị năng hệ hỏa. Hiện tại cậu ta vô lực là di chứng khi sử dụng hết dị năng thôi.”

“Hà ? Dị..dị..dị năng ?”

Bàn tay cầm lái của Lục Vân sợ run lên, đầu xe nghiêng qua một bên. “Chuyên tâm lái xe !”

Hạ Cẩn lạnh lùng trừng mắt liếc hán một cái nói,”

Tôi cũng là dị năng giả, hệ phong. Lúc tiêu hao dị năng đều sẽ bị như vậy, nghĩ ngợi hai mấy phút là được.”

Đứt lời, đầu ngón tay hắn liền xuất ra một lốc xoáy nhỏ, chém miếng bùa bình an treo ngay kính trước thành hai nửa. Lục Vân hoảng sợ làm xe lại chệch qua. Hắn vội vàng chỉnh lại tay lái, nửa ngày không nói nên lời, chỉ có thể máy móc lái xe về phía trước. Ngô Minh trừng mắt nhìn nửa miếng bùa bình an trên sàn xe, biểu tình kinh nghi trên mặt rút đi, lộ ra một tia vui mừng, hào kì hởi,”

Hạ ca, tại sao em lại có dị năng ? Anh phát hiện của mình lúc nào ?”

“Tôi cũng vừa phát hiện không lâu.”

Hạ Căn thân nhiên mở miệng,”

Phong chùng cùng thời điểm người khác biến thành tang thi, cơ thể chúng ta cũng biến đi, bất quá chuyển biến theo hướng tốt thôi.”

“Ai, em có thể có dị năng không ? Cung thiếu lợi hại như vậy có phải do dị năng không ? Mà Cung thiếu là dị năng gì ?”

Lục Vân nhanh chóng tiêu hóa hiện thực huyền huyền này, ngữ khí chờ mong hỏi. Tôn Diễm Diễm và Tôn Kiệt cũng biểu lộ biểu tình hiếu kỳ, chỉ có Linh Ngữ vẫn còn ngây ngốc, rõ ràng vẫn còn bị hung thần ác sát hai người dọa hoảng sợ. “Cậu có dị năng hay không phải đợi khi trở về căn cứ mới biết được, ở căn cứ bọn tôi có công cụ kiểm tra dị năng. Về phần Lê Hân thuộc dị năng gì thì bọn tôi cũng không biết, đại khái là nhiều hệ dị năng đi.”

Lâm Văn Bác trả lời có lệ nói. Theo lời Cung Hương Di thì trong không gian của cô có sinh ra một ít trang bị, trong đó có một năng lượng thạch không có thuộc tính, có thể kiểm tra ra một người có dị năng không và là dị năng nào. Hắn cũng trải qua kiểm tra mới biết mình là kim hệ dị năng giả. Lục Vân liên tục thần thốt sợ hãi, càng mong chờ đến căn cứ mà Lâm Văn Bác nói, đập ga chạy thẳng về phía trước, gia tốc chạy về phía Hướng Dương trấn. “Lâm đại ca, em muốn gọi cho papa và Tổng đại ca, phải làm thế nào ?”

Cung Lê Hân vẫn im lặng ngồi bấm điện thoại, cuối cùng đành thất bại mở miệng. Loại thiết bị này so với di động có nhiều điểm khác nhau, kiến thức cổ nhân nông cạn của cậu thật sự dùng không được, rất cao cấp a~. “Ai~~”

Còn tưởng rằng tiểu Hân tay vẫn cầm điện thoại vệ tinh nhưng không gọi nói chuyện là do chưa chuẩn bị tâm tình, không nghĩ đến cậu thật là không biết sử dụng. Bộ dáng tỉnh tỉnh mê mê, ảo não không thôi này của cậu thật sự rất khả ái, khiến Lâm Văn Bác cười khẽ thành tiếng. Hắn cầm lấy điện thoại vệ tinh, lần lượt gọi cho cung phụ và Tổng Hạo Nhiên. ~~~ Sau khi Lâm Văn Bác rời khỏi tòa nhà hoang, bọn họ tìm kiếm dọc theo con đường trở về Cung gia. Nhưng vì tang thi khắp nơi, đường cũng không thông nên bọn họ không thể không dừng một chút, tiến độ vô cùng chậm chạp. Mất thấy sắc trời tối dần, gây bất lợi cho việc tìm kiếm, ngũ tạng hắn tất cả như bị thiêu đốt, mi tâm vì tâm tình lo lắng ngày càng trầm trọng mà nhú thành một đường, khóe miệng khô rát cũng phồng rộp lên. “Thiếu tướng, phía trước là đoạn đường phồn thịnh nhất Bắc Giao—— đại lộ thể kỷ, xe bị tai nạn vô cùng nghiêm trọng, chúng ta qua như thế nào ?”

Một bộ đội đặc chủng chỉ vào biển xe không thấy điểm cuối, đè thấp giọng hỏi. “Toàn bộ nằm sấp xuống bò đi.”

Tổng Hạo Nhiên ra dấu, dẫn đầu đi dưới gầm xe. Tám người còn lại nhìn biển xe kéo dài và tang thi tập kết hai bên đường, tuy da đầu có chút run lên nhưng vẫn nghĩa vô phản cố đi theo bước chân thiếu tướng. Đoàn người đi dưới gầm xe được vài trăm thước, quần áo đều bị ma sát đến rách bươm, giữa dòng xe đột nhiên xuất hiện một khu đất trống, hình thành nên một thành trì tự nhiên. Tổng Hạo Nhiên ra khỏi gầm xe, kéo dẫn gân cốt, trốn sau một chiếc taxi nhìn về phía trước. Những người còn lại tự mình tìm một chỗ quan sát tốt, tra xét tình hình xung quanh. “Quả nhiên là nơi phồn hoa nhất Bắc Giao, nơi nơi đều là thi sơn thi hải[núi thi biển thi] !”

Nhìn đàn tang thi bị dòng xe cộ cản lại ở lối đi bộ, một bộ đội đặc chủng biểu tình ngưng trọng, nhỏ giọng nói. Con người Tổng Hạo Nhiên hắc trầm, lấy điện thoại vệ tinh ra gọi cho Lâm Văn Bác. Đầu kia bắt được tín hiệu nhưng không có ai trả lời, hắn cắt điện thoại đi, ẩn đường giữa mi tâm càng sâu thêm. Bỗng nhiên, có tiếng kêu cứu như có như không từ một ngõ nhỏ cách đó không xa truyền đến, Tổng Hạo Nhiên có dị năng, ngũ cảm sắc bén hơn so với người thường, lập tức nghe thấy. Tám người đi cùng cũng có mấy người vênh tai nghe, nhìn về phía phát ra âm thanh. “Có người kêu cứu ! Năm mươi thước hướng 3 giờ ! Đi !”

Tổng Hạo Nhiên nhanh chóng ra hiệu, nhanh chóng chui vào gầm xe đi, những người còn lại lập tức đi theo. Ghé vào gầm xe nhìn về phía đầu ngõ, tiếng kêu truyền đến từ sâu trong ngõ nhỏ bị bầy tang thi bao vây. Cùng lúc đó, có không ít tang thi nghe được động tĩnh đều chậm rãi đến gần. “Lên !”

Vắt và phát hiện được người sống, Tổng Hạo Nhiên không hề do dự, nhanh như chớp chui khỏi gầm xe chạy đi, mũi dao sắc bén trong tay lập tức cắt đứt đầu tang thi, một thân xông lên. Tám người khác không cam tâm chịu thua, chui thủi trong tay mưa may lay động, mở một đường máu chạy về phía phát ra tiếng kêu cứu. Tám bộ đội đặc chủng thân kinh bách chiến đối phó với đám tang thi hành động chậm chạp cứng nhắc quả thật là dễ như trở bàn tay, chỉ ngần ngừ vài phút, tất cả tang thi đều ngã xuống, chết toàn bộ. “Cám ơn ! Cám ơn ! Các anh là người trong quân đội sao ? Quân cứu viện ?”

Một lão nhân gần bảy mươi gian nan chui ra từ thùng rác, thấy chín người mặc chế phục của bộ đội đặc chủng, vui mừng khóc. Chín người nhìn ông gật đầu, đem những thùng rác bằng sắt đem chặn trước hẻm, ngăn chặn con đường nhỏ hẹp, sau đó ra hiệu bảo ông lão ngồi xổm xuống, che thân ảnh sau thùng rác. Tang thi tụ tập ở đầu hẻm lang thang qua lại, không thấy bóng người cũng không nghe thấy động tĩnh mới chậm rãi tản ra. “Đừng, quân đội đã chuẩn bị vào thành phố, nhanh chóng sẽ đến cứu viện.”

Sau khi xác định đã giải trừ nguy cơ, Tổng Hạo Nhiên thấp giọng nói,”

Chúng tôi trước mắt còn nhiệm vụ, phải đến quân khu đại viện, không tiện mang ông theo. Lúc trước ông trốn ở đâu thì bây giờ trở về đó, tôi sẽ thông tri bộ đội đến đón.”

Tổng Hạo Nhiên trước mắt một lòng một dạ chỉ muốn tìm kiếm Cung Lê Hân, không có hơi đi lo người khác. Hắn biết như vậy rất ích kỷ, nhưng hắn không thể không chế chính mình. “Phía trước không đi được, rất nguy hiểm ! Các anh trước đi theo ta, ta sẽ từ từ nói rõ, tiếp tục đi về phía trước chính là chịu chết ! Tin tưởng ta !”

Ông lão nôn nóng giữ chặt tay Tổng Hạo Nhiên, kéo hắn vào sâu trong hẻm. Tổng Hạo Nhiên nhìn nhóm chiến hữu đối diện, thấy ông lão thật sự sợ hãi, quyết định đi theo ông trước, đợi biết rõ ràng tình huống rồi tính tiếp. Con hẻm rất sâu, vô cùng im lặng, hai bên đều vẽ những hình tròn màu đỏ, hai chữ ‘Dỡ bỏ’ được ghi trước một tòa nhà cũ nát. Đây là một khu nhà sắp bị hủy đi, có lẽ không lâu nữa sẽ khởi công, cho nên không có người ở, cũng không có tang thi, ngược lại đã trở thành một nơi an toàn. Ông lão dùng chìa khóa yên lặng không một tiếng động mở ra cánh cửa sắt cuối hẻm, vẫy tay bảo mọi người theo ông. Sau cửa sắt là một cầu thang đi xuống, do trời tối nên cầu thang nhìn như không có điểm cuối, có vẻ có chút âm trầm khủng bố, khí lạnh nhẹ bốc lên. Mọi người Tổng Hạo Nhiên bất giác nắm chặt vũ khí trong tay. “Nơi này lúc trước là hầm trú ẩn thời chiến tranh, sau lại bị chính quyền cải tạo lại thành khu vui chơi mùa hè, đừng nhìn bên ngoài bị phá hủy, thực ra bên trong rất tốt.”

Ông lão vừa đi vừa thấp giọng giải thích. Quả nhiên, đi qua địa đạo tối như mực, trong hầm trú ẩn sáng lên ngọn đèn màu da cam, trông rất ấm áp yên tĩnh. Hệ thống thông gió trong hầm khá tốt, cũng không quá ẩm ướt khó chịu, trên đất trải vài tấm chiếu, trong một góc phòng thậm chí còn bày một bàn mặt chược chưa đánh xong. Nếu tận thể không tới thì nơi này quả thật là một nơi tốt để nghỉ mát. (Carly : aiya, đến rồi đến rồi >>) “Gia gia, tìm được thức ăn rồi sao ?”

Trong một góc phòng âm u, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi vọt tới trước mặt ông lão, chờ mong mở miệng. Do quá mức đói khát nên đã xem nhẹ mấy người Tổng Hạo Nhiên đi cùng ông. “Không có.”

Lão nhân âm thầm lắc đầu, vì đã hai ngày không ăn, nên chỉ một động tác nhỏ cũng làm ông có chút gian nan. “Lại không có ? Ông như thế nào lại vô dụng như vậy, có đi ra ngoài không ? Bên ngoài chắc chắn có nhiều thức ăn !”

Sắc mặt thiếu niên cực kỳ tái nhợt, dưới mí mắt là một quầng đen, khiến dung mạo thanh tú của hắn có chút thâm trầm, lúc này vì tức giận lại càng thêm vận vẹo, trông vô cùng khó coi. Hắn vừa nói vừa không ngừng đẩy ông lão, thái độ có chút cuồng loạn, phòng chừng đã bị tuyệt vọng và đói khát bức đến điên rồi. “Một người trẻ tuổi như cậu không tự mình đi tìm thức ăn, lại để gia gia mình đi, còn nói được ?! Có bản lĩnh thì cậu thử ra ngoài nhìn xem ! Có biết vừa rồi gia gia cậu thiếu chút nữa đã bị tang thi ăn không ?”

Tổng Hạo Nhiên cắt lại chủ đề, đến trước mặt thiếu niên, nắm lấy cổ áo hắn hung hăng quát mắng. “Anh là ai?”

Thiếu niên lúc này mới thấy được mấy người Tổng Hạo Nhiên, chớp mắt một cái, đột nhiên kinh hi kêu lên,”

Các anh là quân nhân ? Có phải đến cứu bọn tôi không ? Mau.. mau đưa bọn tôi ra ngoài đi ! Chúng tôi đã không ăn hai ngày, sắp chết đói rồi !”

Hắn nắm chặt cánh tay Tổng Hạo Nhiên gào khóc, cứ như bắt được cọng rom cứu mạng. “Cậu im lặng cho tôi.”

Thanh âm thiếu niên phi thường sắc bén, vang lên trong hầm trú ẩn nhỏ hẹp vô cùng chói tai. Tổng Hạo Nhiên lớn tiếng quát lớn, cố nén một tia không kiên nhẫn trong lòng. “Đây là bánh quy, các người ăn cái này trước đi.”

Tổng Hạo Nhiên lấy ra hai bịch bánh quy trong balô đưa cho hai người. Thiếu niên lập tức ngừng khóc, xé bịch bánh quy ăn lang thôn hồ yết. Ông lão thử vài lần đều không thể mở bịch bánh ra, nhìn tôn tử chỉ lo chính mình, bất đắc dĩ thở dài. Một bộ đội đứng bên cạnh thay ông xé bịch bánh, trong mắt lộ ra một tia thương hại. Ở cùng một người thân chi vì tư lợi như vậy nương tựa lẫn nhau, thật sự là bi ai. Tổng Hạo Nhiên trong lòng cũng xúc động, nghĩ đến chuyện Cung Hương Di đã làm, bất giác nắm chặt chuôi dao trong tay. Nếu Lê Hân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn không biết mình sẽ làm chuyện gì với Cung Hương Di. Ông lão ăn vài miếng, cảm thấy đã hơi lấp bụng thì chậm rãi mở miệng.”

Phía trước không qua được, đó là đoạn đường phồn hoa nhất Bắc Giao, trung tâm có nhà ga, đông có bệnh viện lớn nhất tỉnh, nam có khu công viên vui chơi cho trẻ em, đều là những nơi đầy người, tang thi rất nhiều, không ai dám đi qua. Hơn nữa, hôm qua đã xuất hiện ba tang thi rất lợi hại, có thể chạy có thể nhảy, mấy người trốn dưới gầm xe cũng bắt được, cách chúng nó mười thước, chỉ cần có hơi thở là chúng nó đều biết. Một con là một tiểu cô nương mặc quần ca-rô, một con là đứa bé khổng lồ cao lăm lăm màu trắng, đứa còn lại là một nhóc con mới hai ba tuổi. Nhóc con kia là người lợi hại nhất, động tác còn nhanh hơn điện, có thể đẩy người lớn hơn mình mấy lần, dùng răng nanh cắn vào da thịt, bám chặt vào người người đó, chỉ trong nửa giờ có thể ăn người đó thành cái xác trống rỗng.”

Lão nhân nói đến đây, người không nhận được liền rung mình, sau một lúc mới áp chế sợ hãi, tiếp tục mở miệng,”

Bọn tôi ở đây vốn có mười một người, hôm qua đã bị nó ăn mất tám rồi, hôm nay chỉ còn tôi và tôn tử, còn có một bảo vệ. Cậu ta cũng ra ngoài tìm thức ăn, không biết có thể trở về hay không.”

Dứt lời ông lão liền thở dài. “Tám người đã bị ăn ?”

Không nghĩ tới tang thi tiến hóa xuất hiện nhanh như thế, lại nhất định ngay con đường Lê Hân về nhà, tìm Tổng Hạo Nhiên như thất lạc, móc ra bóp tiền trong balô, run giọng hỏi,”

Vậy ông có gặp qua đứa nhỏ này không ?”

Ông lão cầm lấy bóp tiền mở ra, dưới ngọn đèn nhìn chăm chú một lát, lắc đầu nói,”

Chưa gặp qua. Đứa nhỏ bộ dạng xinh đẹp như vậy, nếu ta thấy thì nhất định không quên.”

Tổng Hạo Nhiên cất lại bóp tiền, cả bàn tay đều đang run rẩy, cả người như có cảm giác thoát lực. Hắn cỡ nào sợ hãi nghe được đáp án khẳng định từ ông lão. Một chiến hữu thấy phản ứng kịch liệt của hắn thì vỗ vai hắn trấn an, lo lắng ngầm suy đoán : Thiếu tướng phản ứng lớn như vậy, có thể thấy được Cung Lê Hân đối với hắn có bao nhiêu quan trọng. Hy vọng Cung Lê Hân bình an vô sự, không thì nếu thiếu tướng trở nên cuồng bạo, ai có thể trấn áp được hắn ?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Ông lão và tôn tử chuyên tâm ăn bánh quy, tám bộ đội đặc chủng cũng đã mệt mỏi cả ngày, đều đói bụng lần lượt lấy lương khô ra, chỉ có Tổng Hạo Nhiên vẫn tỉnh tề vuốt phẳng ảnh trong bóp tiền, đôi mắt tối đen sâu không thấy đáy tràn ngập tưởng niệm.

“Thiếu tướng, cậu ăn chút gì bổ sung thể lực đi. Không thì không có sức để tìm Cung Lê Hân.” Một cấp dưới vỗ vỗ vai hắn, nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Àn.” Tổng Hạo Nhiên gật đầu đáp ứng, đóng bóp lại, trân trọng bỏ vào túi áo, máy móc lấy ra một bịch bánh trong balô ra ăn.

Nhìn thiếu tướng như người mất hồn, vài cấp dưới tương đối thân thiết với hắn liếc nhau, bắt đầu đi lắc đầu.

Thiếu niên kia liên tục ăn mấy miếng bánh quy, ngay cả nhai cũng chưa mà nuốt xuống, thiếu chút nữa bị nghẹn chết. Gia gia hắn lập tức tiến tới vỗ lưng hắn, thật vất vả giúp hắn thuận khí trở lại.

“Các anh là tìm người trong ảnh sao ?” Thiếu niên vỗ vỗ ngực, thờ hồn hèn nói.

“Đúng vậy, không tìm được cậu ta chúng tôi sẽ không trở về, các người tạm thời trốn ở đây 2 ngày, bọn tôi sẽ liên lạc bộ đội đến đón. Đúng rồi, phụ cận quanh đây ngoài trừ các người, không còn người nào sống sót sao ?” Một bộ đội thấy Tổng thiếu tướng không có ý trả lời liền thay hắn nói.

“Có thấy, bắt quá đều chết sạch. Lá gan bọn họ quá lớn, phía trước là khu tam giác tử vong, đã nói bọn họ đừng đi bọn họ lại càng muốn đi, chết là đáng !” Ngữ khí thiếu niên đầy khinh miệt, phảng phất thấy sách lược trốn trong hàm trú ẩn của mình rất đắc ý.

Mọi người đều im lặng, không để ý hắn. Đứa nhỏ này lúc nói chuyện mang theo một cỗ lãnh huyết lạnh bạc, tính cách luôn vì tư lợi, nhát gan yếu đuối, làm bọn hắn lại càng không ưa. Tổng Hạo Nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, tầm mắt sắc bén như dao, lạnh buốt. Đứa nhỏ này ra về ta đây khiến hắn nhớ tới Cung Hương Di, trong lòng liền không tự giác dâng lên một cỗ lệ khí.

Thiếu niên bị Tổng Hạo Nhiên nhìn đến co quắp, lập tức cảm miệng. Lại qua vài phút, hắn kiên trì mở miệng, “Anh đưa ảnh tôi nhìn thử xem, ông nội tôi chưa thấy nhưng có lẽ tôi thấy thì sao.”

Tổng Hạo Nhiên cúi đầu trầm ngâm, cuối cùng lấy ảnh ra. Chỉ cần có một tia hy vọng, hắn sẽ không buông tha.

Thiếu niên cầm lấy ảnh, để sát vào đèn nhìn, Tổng Hạo Nhiên híp lại hai mắt, gắt gao tập trung vào biểu tình và động tác của hắn. Qua nửa ngày, thiếu niên ngẩng đầu lên, nhìn lại Tổng Hạo Nhiên, tiếc nuối mở miệng, “Người này tôi có thấy, ngày cái ngày mạt thế bùng nổ, ngày đó tôi vừa vận tới đây đưa sinh hoạt phí cho gia gia. Bắt quá, cậu ta đã chết, bị một đám tang thi ăn, ngay trước chỗ rẽ đầu hẻm. Lúc ấy cậu ấy có hét lên cứu mạng nhưng tang thi quá nhiều, tôi không dám qua. Xin lỗi !”

Thiếu niên nói đỏ hốc mắt, xấu hổ cúi đầu. Gia gia hắn kinh ngạc, thấy tôn tử khổ sở vội vàng vỗ lưng hắn an ủi, sau đó nhìn xin lỗi Tổng Hạo Nhiên, trong mắt lộ ra vài tia đồng tình.

Tổng Hạo Nhiên diện vô biểu tình nhìn chằm chằm hai ông cháu, nửa ngày không nói, không khí trong hẻm dần trở nên âm trầm.

Thiếu niên âm thầm cắn chặt răng, lau đi khóe mắt, nhẹ giọng nói, “Đại ca ca, anh không cần thương tâm. Mạt thế chính là như vậy, có khi là ngay bây giờ, có khi là liền ngay sau đó, con người tùy thời đều sẽ gặp tử vong, các anh nên nghĩ thông suốt. Cậu ta đã chết, các anh sẽ làm gì ? Có phải sẽ quay về không ? Có thể mang tôi và gia gia theo không ?”

Đây mới là mục đích chân chính của hắn. Địa phương quý quái này, hắn một khắc cũng không muốn ở lại, trời biết mấy người Tổng Hạo Nhiên đi rồi, quân đội có đến đón bọn họ hay không, phải chịu sự tuyệt vọng trong chờ đợi thế này, không bằng gắt gao bám trụ mấy người trước mắt này.

“Thời điểm cậu nhìn thấy em ấy, em ấy mặc quần áo gì ?” Tổng Hạo Nhiên nhắm chặt hai mắt, ngữ khí bình tĩnh hỏi, nhưng trong con mắt tối đen đang

dần nổi lên phong ba bão táp.

Ánh mắt thiếu niên chột lóe, âm thầm siết chặt góc áo, ra về trấn định nói, "Lúc ấy cậu ta bị trọng thương, cả người đầy máu, lại bị một đám tang thi vây quanh, tôi nhìn không rõ."

"A~" Đem động tác chột dạ của thiếu niên thu hết vào đáy mắt, Tống Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng, đột nhiên nắm lấy cổ áo hắn, hung hăng kéo đến trước mặt mình, tay còn lại nhanh chóng rút súng bên hông ra, đặt ngay huyệt thái dương hắn, ngữ khí âm hàn, ẩn ẩn mang theo sát khí, "Cậu có bản lĩnh thì nhìn thẳng mắt tôi, lặp lại lần nữa ! Cậu nói đúng, bây giờ lại mặt thế, lúc nào cũng sẽ có người chết, thế cậu đoán xem, ngay sau đây cậu có chết hay không ?"

Thiếu niên cảm giác được áp lực cùng nồng súng băng lạnh ngay thái dương mình, đứng run cả lên, lại bị dọa đến không thể không ché, sau một lúc lâu cũng nói không nên lời.

Tình huống phát sinh quá mức bất ngờ, mọi người còn chưa kịp phản ứng, mạng thiếu niên đã rơi vào tay Tống Hạo Nhiên đã mất đi lý trí, ngàn cân treo sợi tóc. Ông lão khiếp sợ thiếu chút nữa đã ngất xỉu, tám người còn lại cũng vội vàng tiến lên ngăn cản.

Chỉ tiếc, Tống Hạo Nhiên khi đang nổi giận lực tay vô cùng lớn, kéo thế này cũng không chịu buông tay. Đám thuộc hạ không dám động thủ, sợ hắn nổ súng, chỉ đành không ngừng khuyên nhủ.

Ánh mắt đỏ hồng của Tống Hạo Nhiên nhìn chăm chăm người trong tay, tai như điếc không nghe lời khuyên của đám thuộc hạ. Thực rõ ràng, Cung Lê Hân chính là nghịch lân của hắn, ai cũng không thể đụng vào. Hắn mặc kệ đối phương có phải đứa nhỏ vị thành niên hay không, hắn có vì quyền lợi mà bóc đồng hay không ? Thăng nhóc này vì sinh tồn của chính mình mà có thể tùy ý hy sinh tính mạng người khác ? Đây là đạo lý gì ? Lê Hân của hắn cũng đồng dạng phải lưu lạc bên ngoài, gặp đối khác và sợ hãi, nếu hắn thật sự tin thì sẽ có ai đi cứu em ấy đây ?!

Nghĩ đến đây, biểu tình Tống Hạo Nhiên cũng trở nên dữ tợn, ngón tay ngay cò súng giật giật.

"Này, có chuyện gì thế ?" Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, một nam nhân trung niên một tay cầm một cái túi, một tay cầm một thanh đao dính đầy máu đi vào, bỗng nhiên thấy nhiều thêm chín người liền kinh ngạc, lại thấy trong đó có một người giờ súng ngắm vào đầu Triệu Cảnh, nhất thời sợ hãi cả kinh, lắp bắp hỏi.

"Đại Hải, mau cứu..cứu tiểu Cảnh !" ông lão bảy mươi tuổi vội vàng gọi nam nhân nọ.

"Đại Hải ca, mau cứu em !" Thanh âm thiếu niên run rẩy, nước mắt giàn giụa.

"Vị huynh đệ này, có gì từ từ nói, tiểu Cảnh chỉ là đứa nhỏ ! Nhìn quần áo này thì anh hẳn là quân nhân ? Quân nhân chính là như vậy sao ? Lấy súng nhắm vào người dân ?" Nam nhân vội vàng tiến lên, ý đồ kéo tay Tống Hạo Nhiên ra.

Tống Hạo Nhiên liếc hắn, ánh mắt không chút độ ấm khiến đối phương cứng lại, vô cùng áp úng. Tống Hạo Nhiên cắn chặt răng, lại nhìn Triệu Cảnh, từng câu từng từ trầm giọng mở miệng, "Lặp lại những lời vừa rồi một lần nữa !"

"Tôi..tôi không dám nữa, tôi nói dối, tất cả đều là nói dối. Tôi căn bản chưa từng thấy cậu ta, tôi...chỉ muốn các anh mau chóng mang tôi ra ngoài, tôi một giây cũng không muốn ngồi ngục ở trong này. Cậu ta không chết..nhất định không chết !" Thiếu niên nước mắt nước mũi đầy mặt, nói năng lộn xộn.

Tống Hạo Nhiên nắm chặt súng, ánh mắt sắc bén như dao nhìn thật sâu vào thiếu niên như muốn khoét hắn ra, cuối cùng buông bàn tay đầy gân xanh, hung hăng đẩy hắn đi. Ông lão vội vàng chạy đến ôm tôn tử, trốn ở một góc phòng, cách xa Tống Hạo Nhiên. Tuy tôn tử ông trước đó lừa gạt nhưng người này cũng quá ngoan, tại sao có thể nhắm súng vào đầu một hài tử chứ ?!

Mấy người còn lại đều nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ : Hoàn hảo cuối cùng thiếu tướng cũng tìm lại được lý trí, không một phát bắn người ta.

Tống Hạo Nhiên tuy rằng tính tình tàn bạo nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của một quân nhân, chưa hề đối với một dân thường tay trái gài không chặt làm gì cả. Một mặt tàn nhẫn vô tình như thế, bọn họ cũng là lần đầu nhìn thấy.

Tống Hạo Nhiên cảm súng, mặt không chút thay đổi ngồi một góc. Những người khác yên lặng như ve, không dám phát ra nửa điểm tiếng vang, sợ quấy nhiễu hắn. Trong hầm trú ẩn yên tĩnh đến nỗi kim rơi xuống cũng nghe được, bỗng vang lên âm thanh 'tích tích'.

"Thiếu tướng, hình như là tiếng điện thoại vệ tinh." Một bộ đội đặc chủng thấy Tống Hạo Nhiên không có phản ứng, cẩn thận cất tiếng nhắc nhở.

"Ân ?" Tống Hạo Nhiên hỏi thần, nhanh chóng lấy điện thoại vệ tinh để bên hông ra, ấn phím nghe.

"Uy, là Tống đại ca sao ?" Một tiếng nói thiếu niên rõ ràng, thanh thúy từ microphone truyền đến, Tống Hạo Nhiên ngẩn ra, mày giãn ra, lại kích động không nói nên lời.

"Tống đại ca, anh đang ở đâu ?" Không thấy tiếng trả lời, thiếu niên rất kiên nhẫn lại hỏi một lần.

"Đây ! Tống đại ca ở đây !" Phải tốn rất nhiều khí lực, Tống Hạo Nhiên mới áp chế được ghen ngào cùng run rẩy trong giọng nói, ánh mắt kiên nghị dâng lên lệ ý, hốc mắt cũng hơi phồng hồng.

Nghe thấy thanh âm vô cùng ôn nhu của thiếu tướng, cảm giác được hàn băng trên người hắn nháy mắt hòa tan, tỏa ra ấm áp nồng đậm, nhóm thuộc hạ

đi theo trong lòng khẽ động, đều đứng thẳng dậy, vênh tai cẩn thận lắng nghe dư âm từ microphone.

“Tổng đại ca, em rất nhớ anh !” Tiếng nói thiếu niên mềm mại ôn nhu, lại chất chứa quyền uy không chút che giấu, từ microphone truyền đến tai, quơ quào màng tai Tổng Hạo Nhiên. Trái tim lúc nào cũng treo cao của hắn chậm rãi trở lại ***g ngực, từng đợt rung động tê dại truyền khắp toàn thân, khiến hắn không nhận được mỉm cười, gương mặt ôn nhu vụn vỡ.

“Anh cũng nhớ em !” Tổng Hạo Nhiên cười nhẹ trả lời.

Trong hầm dân tăng độ ẩm, đám thuộc hạ nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên biểu tình may mắn. Là Cung Lê Hân ! Cuộc gọi này đến rất đúng lúc, cứ tiếp tục như khi nãy, thiếu tướng cũng sắp điên rồi.

“Tổng đại ca, anh có bị thương không ? Hiện giờ đang ở đâu ?” Trong microphone, Cung Lê Hân thân thiết hỏi.

“Anh ổn, không bị thương, em thì sao ? Hiện tại ở đâu ?” Tổng Hạo Nhiên thu lại tiểu ý, trong mắt lộ ra một tia lo âu, sợ nghe phải tin tức không tốt.

“Em ổn, hiện tại đang ở cùng Lâm đại ca. Anh đang ở đâu ? Em đến đón anh !” Thiếu niên vừa dứt lời, đầu bên kia liền truyền đến một giọng nói nam tính trầm thấp, nghiêm túc mở miệng, “Hạo Nhiên, báo vị trí của các cậu, bọn tôi sẽ đưa máy bay đến.”

Tổng Hạo Nhiên nói tọa độ, cuối cùng nghiêm chỉnh cảnh cáo Lâm Văn Bác, “Phái người đến đón thì được rồi, đừng để Lê Hân đến đây, rất nguy hiểm !”

Đầu kia trầm mặc trong giây lát, giọng Lâm Văn Bác lại vang lên, “Vừa xem bản đồ, chỗ cậu không thích hợp để hạ cánh, tốt nhất tìm một chỗ trống bằng phẳng. Giữa tòa nhà chỗ cậu có một sân tennis ngoài trời, cậu biết nó không ? Đến đó chờ bọn tôi !”

“Chỗ đó tôi biết !” Nghe được tiếng vọng từ microphone, nam nhân tên Đại Hải kích động mở miệng. Ở góc phòng, hai ông cháu cuối cùng cũng khôi phục tinh thần lại, mang theo hy vọng nhìn Tổng Hạo Nhiên, không cảm thấy hắn đáng sợ nữa.

Tổng Hạo Nhiên nhìn gật đầu nhìn Đại Hải, quay đầu lại nói với microphone, “Được, bọn tôi sẽ đến đó.”

“Một tiếng sau máy bay sẽ đến, bên đó nhớ chuẩn bị sẵn sàng.” Lâm Văn Bác thận trọng nói.

Tổng Hạo Nhiên đáp ứng, đang tính ngắt điện thoại, giọng nói thanh thúy của Cung Lê Hân lại truyền đến, “Tổng đại ca, đừng sợ, em sẽ nhanh chóng đến đón anh, chú ý an toàn !”

Trong lòng Tổng Hạo Nhiên đầu tiên là một trận tê dại, sau đó là sợ hãi cả kinh, quát lớn không đồng ý Cung Lê Hân đến vào microphone. Đáp lại hắn chỉ là âm thanh ‘Đồ đồ’, hắn tức giận ném mạnh xuống đất.

“Thiếu tướng, đừng tức giận, Lê Hân là có tình có nghĩa thôi ! Nguy hiểm như thế còn muốn đến cứu ngài.” Một thuộc hạ vội vàng an ủi, thấy vẻ mặt thiếu tướng dần ôn hòa thì không ngừng cố gắng nói, “Chúng ta trước chạy đến sân tennis, thanh lí chỗ đó chặt chẽ, một khi máy bay hạ cánh, chúng ta lập tức leo lên, sẽ không nguy hiểm gì.”

Tổng Hạo Nhiên gật đầu, trầm giọng, “Đi thôi, bây giờ đến sân tennis !” Nghĩ đến nhanh chóng có thể gặp thiếu niên mình ngày nhớ đêm mong, hắn có chút gấp gáp.

Đại Hải ở phía trước dẫn đường, Tổng Hạo Nhiên ở gần bảo hộ hắn, hai ông cháu thì được tám người còn lại bảo hộ ở giữa, bò sát dưới gầm xe, đến sân tennis.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Trong xe Hummer, khi Cung Lê Hân cùng Cung Viễn Hàng trò chuyện, Hạ Cẩn không cảm thấy gì, đến khi hai mắt Cung Lê Hân ửng đỏ đối thoại nói lên câu ‘Tổng đại ca, em rất nhớ anh’, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống.

Tiểu hài tử khi ở cùng một chỗ với hắn luôn ung dung bình tĩnh, kiên cường độc lập, chưa từng có thời điểm thấy cậu dễ lộ cảm xúc ra ngoài như vậy. Một khắc này, hắn thấy rõ ràng sự yếu ớt cùng quyền uy không muốn xa rời từ cậu. Đây là một mặt cảm tình chỉ khi đối diện với người thân mật nhất mới lộ ra !

Ý thức được điều này, Hạ Cẩn cảm thấy trong lòng phiền muộn không nói nên lời, quay đi mặt không chút thay đổi nhìn cửa sổ, đôi mắt lóe lên tia sáng, đen tối không rõ.

Lâm Văn Bác cũng nhận ra giạt mình, kim lòng không đậu nhớ lại khi tiểu hài tử gặp lại hắn. Không hề có lời nhớ nhung, cậu chỉ thoáng kích động gọi hắn ‘Lâm đại ca’. Lâm Văn Bác hạ mi, áp chế cảm giác mất mát không hiểu vì sao trong lòng.

Khu rừng bị lửa thiêu vẫn bùng bùng cháy, lan từ khu rừng này sang khu khác, nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, lớn cực kỳ. Đi cách xa mấy km, mùi cháy nồng đậm vẫn quanh quẩn quanh mũi.

“Oa dựa vào ! Nếu như trước đây thì Ngô ca phóng hỏa thế này đã sớm đi tù a !” Lục Văn nhìn kính hậu, hô to.

Ngô Minh buồn cười nhìn hắn không nói. Lục Văn cảm thấy không khí trong xe trầm xuống, tìm chủ đề nói, “Cung thiếu, cậu muốn đi cứu Tổng đại ca của cậu sao ? Đợi lát nữa đến chỗ trực thăng, tôi có thể một mình lái xe đến căn cứ. Xe này có mấy chức năng rất tốt, thích hợp để chạy trốn, tôi cũng rất tiếc nếu bỏ nó lại !”

Hạ Cẩn vốn vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ liếc hắn một cái, cảm thấy mấy chữ ‘Tổng đại ca của cậu’ trong câu vừa rồi thật chói tai.(ai kia đang ăn giấm (~□)~)

“Nếu cậu thích xe này thì cứ đậu ven đường, ngay mai tôi cho người đến đưa về căn cứ, chạy vào buổi tối không an toàn. Cũng sẽ liên lạc cho một máy bay khác tới, mọi người không phải đợi lâu.” Lâm Văn Bác xoa đầu Cung Lê Hân đang tỉnh mơ miệng, thay cậu trả lời. Những người này một đường đã chiếu cố tiểu Hân, chỉ cần trong phạm vi năng lực, hắn có thể tận lực thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

“A, thật tốt ! Cảm ơn Lâm đại ca !” Lục Văn cười phi thường nịnh nọt. Lâm thị đã mở rộng trong cả hắc bạch lưỡng đạo, nằm trong tay Lâm Văn Bác lại càng phát triển thêm lớn mạnh, phú khả địch quốc*, Lâm Văn Bác là dạng nhân vật gì, Lục Văn đã từng nghe từ chỗ lão ba, nên thái độ bảy phần cung kính, ba phần lấy lòng. (* : vô cùng giàu có)

“Không cần khách sáo, tôi còn phải cảm ơn các cậu đã chiếu cố tiểu Hân.” Lâm Văn Bác cười nhẹ.

“Nào có nào có ! Kỳ thật một đường đều là Cung thiếu chiếu cố bọn tôi !” Một câu này của Lục Văn vừa nghe là biết xuất phát từ tâm can.

“Các người lát nữa muốn đi cứu người sao ? Tôi cũng đi cùng.” Hạ Cẩn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí cường thế không để người khác cự tuyệt. Hắn muốn nhìn xem một chút, Tổng đại ca trong miệng tiểu hài tử là dạng nhân vật gì, có thể khiến cậu nhớ mãi không quên như vậy. Loại phiền muộn này đến mức danh kỳ diệu*, muốn áp chế cũng không được. (* : chả hiểu vì sao, không biết từ đâu ra)

“Không cần đâu, không thể để Hạ tiên sinh gặp nguy hiểm.” Lâm Văn Bác vẫy tay cự tuyệt.

“Thêm một người lại thêm một phần lực lượng. Hơn nữa, theo quan hệ của tôi và tiểu Hân, chút chuyện nhỏ này sao lại không thể giúp cơ chứ ?” Hạ Cẩn nhếch môi cười, vỗ vai Cung Lê Hân, động tác thân mật như nói rõ quan hệ thân thiết giữa hắn và tiểu hài tử.

“Cảm ơn Hạ đại ca.” Tiểu hài tử đơn thuần vui vẻ tiếp nhận ý tốt của Hạ Cẩn, cũng ngọt ngào nở một nụ cười chân thành khả ái.

Mây kiếm Hạ Cẩn nhướng lên, trong mắt là nồng đậm tiếu ý [y cười]. Lâm Văn Bác bắt giác mím chặt môi, sắc mặt trầm xuống, cuối cùng không nói lời từ chối nữa.

Đoàn người cách Hướng Dương trấn ngày càng gần, trên đường cùng hai bên khu trồng rau tập trung ngày càng nhiều tang thi, chen chúc xô đẩy nhau lũ lượt chạy đến khu rừng bị cháy, xem hai chiếc xe như không khí, không hề có ý đồ công kích.

“Bọn nó rất miễn cảm với ánh sáng, âm thanh, mùi hương, nguồn nhiệt, giờ đang bị ngọn lửa kia hấp dẫn, sẽ không để ý chúng ta, tăng tốc, nghiền nát bọn nó !” Lâm Văn Bác thấy Lục Văn giảm phanh lại, hơi do dự chần chừ, lập tức mở miệng nói.

“A, được !” Lục Văn khề cần môi, đạp mạnh chân ga, chạy thẳng vào một đám tang thi đi tới. Xe thép cực dày lần lượt khiến tang thi bay ngược trở ra, tiếng ‘bang bang’ vang không dứt, thân xe lại không hề có một chút dấu lõm xuống. Bánh xe nghiền nát tứ chi tang thi, phát ra tiếng gãy răng rắc, làm người ta mao cốt từng nhiên. Nhưng sau khi quen rồi thì lại khiến người ta có cảm giác vô cùng thống khoái.

Lục Văn cuối cùng ngo ngoe kêu lên đạp chân ga mạnh hơn, biểu tình vô cùng hưng phấn, so với bộ dáng lúc đầu bị tang thi dọa đến chân nhũn ra thật cách biệt một trời một vực.

“Lâm đại ca, xe này thật cường悍 a, anh ngày mai nhất định phải giúp em mang về!” Hắn vừa lái vừa kích động nói, hoàn toàn quên xe này là lấy từ Cung gia. [Carly : vì Bác ca lớn tuổi hơn và về sau cũng khá thân với nhau nên sẽ đối xưng hô nhé, tiểu Văn kêu anh xưng em, Bác ca gọi cậu xưng tôi]

Trong xe bị cậu nháo lên này giờ, không khí cũng trở nên sôi nổi hơn nhiều, tinh thần mọi người đều tốt lên, lộ ra biểu tình thả lỏng. Khóe miệng Lâm Văn Bác cong lên, sáng khoái đáp ứng yêu cầu của hắn.

Chờ mấy người bọn họ đến được đích đến thì toàn bộ tang thi đều bị trận hỏa hoạn thu hút đi, dù hai chiếc trực thăng có phát ra tiếng gầm rú cũng không

hề đưa lại phiền toái. Đoàn người vội vàng leo lên, mỗi chiếc tự bay về mục tiêu của mình.

Trong thành phố, một hàng Tổng Hạo Nhiên cùng La Đại Hải dẫn đường phía trước cuối cùng đến được phụ cận sân tennis. Thật may mắn, ngay ven đường sân tennis, xung quang đều được thiết kế dây thép phòng hộ, ngăn cách một đám tang thi bên ngoài. Do chỉ mở cho hội viên, cửa sắt sân tennis khóa chặt, phải có thẻ hội viên mới mở được.

Đoàn người nín thở trốn dưới gầm xe, đợi một đám tang thi tập tễnh đi xa, Tổng Hạo Nhiên nhìn về một thuộc hạ giỏi bẻ khóa nhất. Người nọ ngẫm hiểu, nhanh chóng chui khỏi gầm xe, ngón tay cầm dụng cụ cách cách hai cái, không đến nửa giây liền mở được cửa.

Người nọ đẩy cửa ra, ngoác đồng bọn dưới gầm xe, ý bảo bọn họ mau lên. Tổng Hạo Nhiên nhìn hai ông cháu, ngẫm bảo hai người đi trước. Thiếu niên tên Triệu Cảnh gắt gao trốn dưới gầm xe, liều mạng lắc đầu, không dám nhúc nhích nửa điểm.

Sắc mặt Tổng Hạo Nhiên tối đen, một tay kéo áo Triệu Cảnh, kéo hẳn ra khỏi xe, kẹp ngay nách nhanh chân chạy đến cửa, gia gia hẳn cũng được La Đại Hải cùng một bộ đội đặc chủng khác nâng đến sân tennis an toàn.

Vô thanh vô tức khóa cửa sắt lại, chín người nhanh chóng xử lý hơn mười tang thi trong sân tennis, lại cắt đứt lưới giữa sân đặt một bên, sau đó chạy vào phòng thay đồ ẩn nấp. Đi một đường, vài chỗ khuỷu tay và đầu gối bọn họ đều bị rách, người cũng vô cùng mệt mỏi, trực tiếp ngồi bịch xuống đất há mồm thở dốc.

Triệu Cảnh vừa vào phòng thay đồ, lập tức lạnh run chui vào lòng gia gia, gia gia hẳn yêu thương ôm lấy, không ngừng vỗ lưng nhỏ giọng an ủi. Hình ảnh này nhìn thì như ấm áp, nhưng người ở đây ai cũng âm thầm lắc đầu. Đứa nhỏ này ở mặt thế, nếu không nhanh chóng kiên cường độc lập đứng lên, nhất định sẽ không trưởng thành được, hành động này của ông lão không phải là yêu thương mà chỉ là hại hắn thôi.

Tổng Hạo Nhiên vốn đang lo lắng cho Cung Lê Hân, nhưng thấy hai ông cháu này, lại cảm thấy đề cập đến cứu hắn chính là một cơ hội tồi tệ hiểm có. Hắn sẽ che chở Lê Hân lớn lên, nhưng sẽ không dùng phương pháp như vậy, mà là làm bạn cạnh Lê Hân, cùng cậu trải qua mưa gió.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, từ bên ngoài phòng thay đồ truyền đến tiếng cánh quạt, bừng tỉnh tâm tư của mọi người.

“Trực thăng đến rồi!” Mọi người vui mừng, lập tức mở cửa phòng thay đồ, nhìn về bầu trời tối đen như mực, ánh sáng từ trực thăng như sao mai, bừng sáng trước mắt bọn họ.

“Có thể ra ngoài rồi, nhớ chú ý tình hình bốn phía.” Đợi vài phút cho trực thăng bay đến phía trên sân tennis, sau đó từ từ đáp xuống, Tổng Hạo Nhiên trầm giọng ra lệnh.

Chín bộ đội đặc chủng đứng thành vòng trong bảo hộ ba dân thường bên trong, một bên chạy về giữa sân tennis, một bên nắm chặt súng đề phòng.

Phi công thấy thế lập tức đáp xuống nhanh hơn, mấy người Cung Lê Hân trên trực thăng lần lượt lộ đầu ra nhìn xuống. Trực thăng cách mặt đất ngày càng gần, còn 200 thước, 100 thước, 50 thước,...

Ngay lúc này, trong đàn tang thi ngoài cửa bỗng nhiên có hai thân ảnh nhỏ gầy lao ra, tốc độ nhanh đến quỷ dị, không tốn mấy giây đã bay lên dây thép phòng hộ, như thần lân nhanh chóng bò vào sân banh, nhảy xuống đất.

Đó là hai tang thi tiến hóa. Một con là một cô nhóc tám chín tuổi, mặc quần ca-rô, đứa còn lại mặc áo khoát trắng, vóc dáng thấp bé. Da chúng nó thối rữa, nhưng tứ chi vốn nên héo rút cơ thịt lại đặc biệt cường tráng, năm ngón tay cũng dài ra móng màu đen còn lợi hại hơn đao phong, bóng đêm dày đặc cũng không thể che giấu được hàn quang lưu chuyển.

“Chú ý đằng sau!” Một khắc kia khi hai tang thi lao tới Tổng Hạo Nhiên đã phát hiện ra, lập tức cao giọng hô.

Mọi người nghe vậy lập tức quay súng lại, cùng một lúc nã vào hai tang thi đang chạy tới nhanh như điện. Đứa quần ca-rô tả xung hữu đột, nghênh diện tránh né viên đạn bắn tới. Mắt thấy mọi người sắp đến gần mình, cổ nó bỗng dựng ngẩng lên, bị một màn mưa đạn bắn vào mi tâm, khựng giữa không trung, sau đó theo quán tính mà trượt đến trước mặt một bộ đội đặc chủng.

Tên lính kia nhìn chằm chằm vào ngũ trảo sắc bén cùng tứ chi cường kiện của đứa quần ca-rô, tay nắm súng đỏ một tầng mồ hôi. Nhưng không đợi hắn hồi thần, đứa áo khoát trắng phía sau đã bỏ tới. Động tác lại càng linh mãnh hơn, liên tục tránh được đạn, ngũ trảo sắc nhọn hướng thẳng đến Tổng Hạo Nhiên, mục tiêu là trái tim hắn.

Tổng Hạo Nhiên cùng đồng thời mở lòng bàn tay ra, một tiểu hỏa cầu nghênh diện tang thi mặc áo khoát trắng bay tới, mạnh mẽ tiến vào xương cốt nó, một tiếng ‘phanh’ vang lên, hỏa cầu bạo khai, nổ tung đầu tang thi.

Hai tang thi song song khỏi xương tấn công lại chỉ trong ngắn ngủi năm giây đã chết bất đắc kỳ tử, nhưng chỉ năm giây này thôi cũng đủ kinh tâm động phách. Trên dưới trực thăng, mọi người đều bị phản chiếu từ hỏa cầu của Tổng Hạo Nhiên trấn trụ.

Cung Lê Hân ngay từ thời điểm tang thi công kích đã nhìn ra Tổng Hạo Nhiên đang trong trạng thái vận sức chờ tấn công nên cũng không lo lắng. Lâm Văn Bác cùng Hạ Cận lại đổ ra một thân mồ hôi lạnh, âm thầm vì sức phán đoán chính xác và dị năng cường hãn của Tổng Hạo Nhiên mà ngạc nhiên. Hỏa cầu kia nhìn như rất nhỏ nhưng thực lực lại không nhỏ tí nào, mà sau khi phóng ra Tổng Hạo Nhiên cũng không xảy ra tình huống bị thoát lực, có

thể thấy hân không hề tung ra toàn lực.

Hạ Cẩn giờ phút này đã có bước đầu nhận thức về Tổng Hạo Nhiên, nam nhân này, thực lực không dưới hân. Không biết vì cái gì, trong lòng hân này lên cảm giác đầy nguy cơ.

~~~~~

Gặp Nhiên ca zòì XD ghen đê ghen đê =v= hô hô

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Tổng Hạo Nhiên một chiêu đã nổ tung đầu đưa mặc áo khoác trắng, óc trắng trắng hồng hồng cùng huyết nhục hòa vào nhau, trông vô cùng đáng sợ. Dưới ánh sáng từ máy bay chiếu xuống, trong đồng hỗn độn kia tựa hồ có một tia ánh sáng lấp lóe, trong lòng Tổng Hạo Nhiên khẽ động. Tinh hạch năng lượng? Tang thi sơ cấp sau khi tiến hóa lên cấp 1, trong đầu sẽ kết xuất ra một viên tinh hạch năng lượng trong suốt hình lục giác. Loại tinh hạch này phù hợp cho bất cứ dị năng giả nào, được dùng để gia tăng thực lực. Tiến hóa đến cấp 2, tang thi cũng sẽ có dị năng, tinh hạch cũng phân thành các màu khác nhau theo dị năng, cấp bậc càng cao, màu sẽ càng đậm. Đến lúc đó, dị năng giả chỉ có thể hấp thu tinh hạch đồng hệ với mình để tăng sức mạnh. Trong đầu hiện lên một đoạn miêu tả của Cung Hương Di về tinh hạch tang thi, màu sắc Tổng Hạo Nhiên lóe lên, rút chui thủ bên hông, đây một đồng óc đã biến thành bãi ra, trong đó quả nhiên có một tinh hạch lục giác, so với kim cương lại càng thêm lấp lánh. Nếu như không phải tận mắt thấy, Tổng Hạo Nhiên tuyệt đối không thể tưởng tượng được, tang thi bề ngoài xấu xí như thế nhưng bên trong sẽ sinh ra một bảo thạch thuần khiết mỹ lệ như thế! “Không ổn! Tổng đại ca cẩn thận!”

Ngay một khắc khi Tổng Hạo Nhiên xoay người, sắc mặt Cung Lê Hân bỗng nhiên căng thẳng, dùng nội lực hô với phía dưới, đồng thời bước khỏi cabin, nhảy xuống chỗ Tổng Hạo Nhiên. “Lê Hân [Tiểu Hân]!”

Khỏe mặt Lâm Văn Bác và Hạ Cẩn như muốn nứt ra, cùng lúc đưa tay muốn giữ cậu lại nhưng đều chậm một bước, chỉ có thể trở mắt nhìn cậu nhảy xuống. Từ đây cách mặt đất còn bốn năm mươi thước, cao hơn mười tầng lầu, sau khi nhảy xuống thì Cung Lê Hân sẽ như thế nào? Hai người đều không dám tưởng tượng. Mặt khác, phi công cùng hai bộ đội trên máy bay cũng sợ đến ngất người. Cung Lê Hân đây là muốn là gì? Dù lo lắng cho Tổng thiếu tướng cũng không cần phải nhảy xuống tự sát nha! Đây là cứu người hay tự tử a? Mọi người dưới đất đã nghe rõ ràng tiếng cảnh báo trước đó, cũng đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trực thăng, vừa lúc thấy một màn thiếu niên thả người nhảy xuống, nhảy mất đứng chết trân. “Lê Hân!”

Tổng Hạo Nhiên đã không còn để ý đến tinh hạch nữa, mắt đỏ ngầu nhìn hướng Cung Lê Hân nhảy xuống chạy tới. Nhưng khi vừa chạy được hai bước, mọi người càng thêm kinh dị nhìn sự tình phát sinh trước mắt, thiếu niên không hề thẳng một đường hạ xuống, mà giống như tuyệt thế cao thủ trong phim võ hiệp, tà tà bay về phía Tổng Hạo Nhiên, dáng người nhẹ nhàng phiêu dật, ưu nhã lưu động không nói nên lời. Cảm mọi người đều rớt xuống mấy tấc, ánh mắt một thời gian cũng không thu lại. Lâm Văn Bác cùng Hạ Cẩn đứng dậy nhìn xuống lúc này mới từ từ ngồi xuống, không hèn mà cùng đưa tay để ngực trái thờ ra. Một giây kia, tim bọn họ thiếu chút nữa lộn ra khỏi cổ họng. Thiếu niên hành động bình tĩnh nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, không đến một giây đã hạ xuống bên người Tổng Hạo Nhiên, kéo hân về phía mình, đồng thời đá một cước vào không trung. Một tiếng ‘phịch’ trầm đục vang lên, một bóng đen bị cậu hung hăng đá ra, bay ngược những mấy trượng, nện mạnh lên dây thép lưới phòng hộ. Mọi người tập trung nhìn lại, đó đúng là một tang thi em bé 3 tuổi, quần áo trên người đã nát vụn, lộ ra da thịt trần trụi, tứ chi nhỏ nhỏ cực không xứng với cơ thể phát triển, không chỉ riêng ngón tay mà ngay cả ngón chân cũng dài ra móng tay sắc bén màu đen, đang nắm lấy thanh sắt trên lưới phòng hộ, lơ lửng giữa không trung. Bởi thân thể còn nhỏ, nó đã sớm qua được giai đoạn tê cứng, tiến hóa thành tang thi cấp 1, tốc độ cực kỳ nhanh, xuyên qua bóng đêm như con thoi, tới lui vô tung, ngay cả tàn ảnh cũng khó bắt giữ. Nếu không phải thị lực Cung Lê Hân hơn người, vừa rồi nó cũng đã thành công. Chẳng trách có mấy tang thi tiến hóa đều tấn công về phía Tổng Hạo Nhiên. Tựa như dị năng giả có thể lấy tinh hạch của tang thi vậy, tang thi ăn dị năng giả cũng đồng dạng có thể gia tăng thực lực. Cho nên trong mắt chúng nó, Tổng Hạo Nhiên chính là một bữa tiệc mỹ vị, lực dụ hoặc không nhỏ. “Là... là tiểu quý đó!”

Thấy rõ hình dạng bóng đen, hai ông cháu cùng La Đại Hải lập tức thất kinh la to lên, chân đứng dằn nhừn ra. Bọn họ đã từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp lúc tiểu quý kia ăn thịt người, cũng khắc sâu trong lòng, trở thành ác mộng cả đời không quên được. Mấy người còn lại đã nghe qua ông lão miêu tả tiểu quý đáng sợ thế nào, sau lại nhìn thấy tốc độ quỷ dị của nó, cũng không khỏi có chút bối rối. Tổng Hạo Nhiên dẫn đầu gọi súng lên nhắm vào tiểu quý mà bắn. Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, đồng loạt bắn trả. Đạn lù lượt bay đến chỗ tiểu quý. Nó buồm móng tay đang nắm lấy thanh sắt, nhanh chóng nhảy xuống đất. Đạn bắn đinh đinh đang đang vào lưới phòng hộ, bắn ra vô số hỏa tinh [đom lửa nhỏ]. Không hề mọi người kịp quay súng, nó khụy chân sau xuống, đột nhiên nhảy lên, như đạn bắn thẳng đến chỗ Cung Lê Hân. “Cẩn thận đừng để nó bám lên người!”

La Đại Hải cao giọng cảnh cáo. Đây chính là động tác ăn thịt người thành thực của tiểu quý. Nó bám lên người ai thì lập tức cắn vào da thịt, tiến vào thân thể người đó, đem từng tấc một từ ngoài vào trong ăn sạch, động tác còn nhanh hơn điện. (eo, kinh wa >

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Sau khi nhận được cuộc gọi báo bình an đầu tiên của nhi tử, Cung Viễn Hàng đã bắt đầu rút quân đội Bắc Giao về. Quân đội cũng vừa trải qua một hồi hạo kiếp[con họa lớn], những binh lính may mắn còn sống sót đã mệt không chịu nổi, cần cấp bách nghỉ ngơi một thời gian, nghỉ rồi mới có sức đi cứu dân chúng. Bản thân vì tư lợi mà huy động nhiều người như vậy, loại sự tình này Cung Viễn Hàng đều là làm lần đầu tiên, trong lòng cũng hơi áp lực, cũng có áy náy, nhưng tuyệt không hối hận.

Con người khi tới mặt thế, vật tư tất nhiên trân quý, nhưng cảm tình thì không thể thiếu. Mất đi bạn bè và người thân, bản thân có nhiều vật tư thì được gì ? Đến cuối cùng vẫn là cô đơn chờ chết mà thôi.

Cung Viễn Hàng tuổi đã lớn, tinh lực hữu hạn, nếu không phải vì muốn bảo hộ hai đứa con, ông cũng không muốn nắm quân đội trong tay. Ông vốn không phải người có dã tâm.

Đến khi về đến căn cứ, thì cuộc gọi báo bình an thứ 2 cũng đến. Nghe âm thanh thì có lẽ đang trong trực thăng, nhưng thần kỳ là Cung Viễn Hàng lại có thể nghe rõ từng câu từng từ của nhi tử bên tai, phảng phất như đang nói bên tai không hề có cản trở.

Gác điện thoại, Cung Viễn Hàng đi gặp Lâm lão gia tử, báo tin bọn nhỏ sắp bình an trở về. Hai người ngồi trong văn phòng nói chuyện, , ngữ khí vô cùng cảm khái, bất quá chỉ mới hai ngày hai đêm, mà cứ như cách nhau đã mấy đời.

“Papa, Văn Bác bọn họ khi nào thì về ? Đã tìm thấy em ấy sao ?” Cung Hương Di nghe tiếng quân đội trở về, liền đẩy cửa vào văn phòng Cung Viễn Hàng.

“Con vẫn chưa gọi cho bọn nó sao ?” Cung Viễn Hàng nhíu mày hỏi.

“Con không có số bọn họ.” Cung Hương Di ngồi xuống đối diện hai lão nhân, mặt hiện lên nét xấu hổ.

Ba người Cung phụ đi cực kỳ vội vàng, lại không hề đưa cho cô phương thức liên lạc, cũng muốn hỏi Lâm lão gia tử, nhưng mỗi lần gõ cửa phòng ông đều không được đáp lại, cô còn tưởng rằng ông đã sớm nghỉ ngơi, không nghĩ lại thấy ông đang nói chuyện với cha trong văn phòng, nhìn ý tứ rõ ràng là không muốn quan tâm cô.

Lâm Mậu khẽ nâng mắt, vẻ mặt đạm mạc.

Cung Viễn Hàng thoáng gật đầu nói, “Bọn nó một tiếng sau sẽ về tới, đi cùng với em con.”

“Em ấy không bị gì ?” Mặt hạnh Cung Hương Di trợn lên, kinh ngạc hỏi. Cô tưởng rằng Cung Lê Hân ra khỏi cửa, chờ đợi cậu cũng chỉ có cái chết, đây là vận mệnh kiếp này của cậu, đối với điều này cô rất tin không hề nghi ngờ. Nhưng mà, Cung Lê Hân trở lại, lại còn làm một dị năng giả, điều này đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo dự đoán của cô, cũng khác hẳn với điều đã xảy ra đời trước, làm sao mà cô không kinh ngạc ?

“Con có vẻ như có chút không thể chấp nhận ?” Thấy trong mắt con gái có hoài nghi, có kinh ngạc, lại có tình không có hài lòng hay vui sướng, sắc mặt Cung Viễn Hàng liền trầm xuống.

Lâm Mậu cũng ngược nhìn Cung Hương Di, ánh mắt soi xét.

“Không phải.” Cung Hương Di chỉnh lại sắc mặt, vội vàng phẩy tay, “Con..con chỉ hơi lo lắng, không biết phải đối mặt với em ấy thế nào. Dù sao cũng vì con sơ sẩy nên mới để em trai phải lưu lạc bên ngoài, phải chịu nhiều khổ, con sợ sau khi em ấy về sẽ vì thế mà hận con.”

Màu sắc Cung Viễn Hàng tối lại, nhu nhu thái dương trướng đau, trầm giọng hỏi, “Hương Di, nói thật cho ta, con thật là vì sơ sẩy nên mới bỏ lại đệ đệ mình sao ?”

“Papa, ba có ý gì ?” Cung Hương Di ngồi thẳng dậy, thanh âm hơi run rẩy.

“Tính cách con thế nào ta hiểu nhất, dù sao con cũng là đứa con gái ta đã nuôi 25 năm.” Cung Viễn Hàng thở dài, Lâm Mậu cũng không thể không lắc đầu.

Sống lưng Cung Hương Di buột chặt, hai tay bắt giắc nắm thành quyền.

Cung phụ tiếp tục nói, “Tính con rất thận trọng, làm chuyện gì cũng sẽ cân nhắc nhiều lần để tránh sai lầm, không phải người hay sợ ý. Quên nói cho đệ

đệ, nhất thời sợ ý đề lạc, những lời này, ta chưa bao giờ tin. Con có ý để nó đi đúng không ? Vì sợ nó biến thành tang thi, biến thành uy hiếp, đúng không ?”

Cung phụ nhìn chằm chằm Cung Hương Di như muốn nhìn thấu linh hồn cô. Nếu không vạch ra lời nói dối của con gái, nó sẽ bị vùi lấp, dần dà sẽ ảnh hưởng đến tâm lý, sớm muộn gì cũng sẽ thành thói quen.

Con gái càng ngày càng lạnh nhạt, có tâm tính chết lặng với sinh mệnh sắp tiêu vong, ngay cả sống chết người thân cũng không xem vào mắt. Sự thay đổi này khiến Cung phụ kinh hãi. Nếu không mạnh tay thức tỉnh con gái, mà cứ nhân nhượng cho qua, tiếp tục để cô nói dối, sau này có lẽ còn có thể làm ra chuyện tàn nhẫn hơn, đây chính là điều Cung phụ lo lắng nhất.

“Papa, con không có ! Sao ba có thể nghĩ con như vậy ?” Sắc mặt Cung Hương Di trắng bệch, thề thốt phủ nhận.

“Không cần gạt ta, ta và Lâm tổ phụ con đã sống hơn nửa đời người, sẽ không nói bừa, mắt cũng không nhìn lầm” Cung Viễn Hàng suy sụp ngã vào sofa, trong mắt đầy thất vọng với nữ nhi.

Lâm Mậu thần nhiên liếc Cung Hương Di một cái, trong mắt lại không có chút cảm tình, ánh mắt vô cùng đậm nhạt cho thấy rõ ông đã sớm nhìn thấu sự thật.

Móng tay Cung Hương Di bấu chặt vào lòng bàn tay. Cô buồn mi, thật lâu không nói, khi lại giương mắt, giọng nói tràn đầy châm chọc, “Papa, ba có tư cách nói con sao ? Ba rõ ràng có thể đưa đệ đệ đến bộ đội, lại để nó ở lại trong nhà, chẳng lẽ không phải vì sợ nó biến thành tang thi, ba không đành lòng ra tay sao ? Ba lựa chọn trốn tránh, con tại sao lại không ? Con không muốn giết nó nên để nó ra ngoài tự sinh tự diệt chẳng phải tốt sao ? So với ba thì con có gì sai ? Có người cha nào lại để con gái mình gặp nguy hiểm chứ ?” (đồ con gái bất hiếu -_-)

Lời còn chưa dứt, Cung Hương Di đã khóc không thành tiếng.

Cung Viễn Hàng hoàn toàn bị lời của cô làm khiếp sợ, hơn nửa ngày mới hồi thần lại. Ông không nghĩ tới con sẽ hiểu lầm như vậy. Làm một người cha, ông cũng có lúc tin tưởng mù quáng vào nhi tử, trong tiềm thức vẫn tin cậy không sao, cho nên mới muốn con được an toàn. Cũng đồng thời suy xét cho nữ nhi, ông đã lưu lại một số vũ khí, súng ống đạn dược và các loại đao cụ, tất cả đều để ở nơi có thể dễ dàng lấy. Cho dù cuối cùng nhi tử có biến dị, con gái thực sự giết chết nhi tử thì ông cũng sẽ không một lời trách cứ.

Ông tưởng rằng đã làm hết những gì một phụ thân nên làm, không nghĩ tới con gái sẽ hiểu lầm sâu như thế.

Cung Viễn Hàng cười khổ, muốn mở miệng giải thích nhưng thấy trong đáy mắt cô ẩn dấu hận ý, cuối cùng không thể nói được gì. Giải thích thì sao ? Tâm tính con gái nấn cầm, rất dễ ý đến chuyện vụn vặt, đã nhận định ông sai thì dù nói gì cũng vô dụng.

Cung Viễn Hàng cúi đầu bóp trán, cảm thấy mọi mệt chưa từng thấy. Lâm Mậu vỗ vỗ vai ông, vô thanh an ủi. Ông nhìn ra, đồng đạo lý kia của Cung Hương Di chỉ là lấy già mồm át lễ phải, thực sự có định mưu hại thân đệ mình. Nhưng cô rất hiểu Cung Viễn Hàng, hiểu rõ nói gì có thể làm đối phương tổn thương, để đối phương mất đi sức phán đoán.

Nữ nhân ích kỷ lãnh huyết như vậy, chỉ khiến Lâm Mậu càng thêm chán ghét. Nhưng đây là việc trong nhà Cung Viễn Hàng, ông nếu ngắt lời sẽ bị nghi là châm ngòi ly gián, vì thế ông lựa chọn im lặng, trong lòng lại tự nhủ, phải nhanh chóng lấy lại vật tư tôn tử đã gửi cho Cung Hương Di.

“Quên đi, nếu em con đã bình an vô sự thì chuyện này bỏ qua, về sau ta không muốn nhắc lại.” Cung phụ vuốt mặt, vô lực mở miệng, “Chờ em con trở về, thì tôi xin lỗi nó, không cần xa lạ như thế. Ta không còn sống được bao lâu, hai chị em chung quy vẫn phải nương tựa nhau mà sống. Nhớ kỹ, hai đứa là người nhà, người nhà phải sống nương tựa lẫn nhau.”

“Đã biết papa.” Nghĩ đến thân thể cha ngày càng sa sút, chẳng bao lâu sẽ trở bệnh, mâu sắc Cung Hương Di tối sầm lại, lập tức đáp ứng.

“Đi đi !” Cung Viễn Hàng mệt mỏi phát tay. Cung Hương Di áy náy liếc ông một cái, chậm rãi ra khỏi phòng.

“Tính cách nó đã hư rồi !” Đợi Cung Hương Di đi xa, Lâm Mậu cuối cùng nhin không được mở miệng, “Năng lực tiên tri đã khiến nó cảm giác mình nắm quyền, vô cùng coi thường sinh mệnh con người. Trong mắt nó, chỉ sợ một khắc khi Lê Hân ra khỏi nhà đã biến thành người chết, bị nó triệt để bỏ qua. Người không cần trông cậy nó sẽ chiếu cố Lê Hân.”

Cung Viễn Hàng chấn động, sau một lúc lâu mới thờ dài nói, “Coi thường cũng được, bỏ qua cũng thế, cứ tùy nó, ta giờ đã không quản được nó rồi. Lúc ta còn sống, chỉ cần hai chị em nó không biến thành kẻ thù thì tốt rồi. Lê Hân ta sẽ giúp nó nhanh chóng độc lập. Không có ta, thì vẫn còn Hạo Nhiên và Văn Bác, tụi nó sẽ thay ta để ý.”

Lâm Mậu nghe vậy trong lòng xúc động, cũng thờ dài một hồi.

Hơn một tiếng sau, trực thăng thuận lợi về đến căn cứ. Cung Viễn Hàng và Lâm Mậu lập tức lấy lại tinh thần, đi đến sân bay đón. Cung Hương Di im lặng đứng sau bọn họ, sắc mặt phức tạp nhìn lên trời. Lục Vân và Ngô Minh cũng đứng một bên, nghênh đón Hạ Cẩm trở về.

Trực thăng chậm rãi đáp xuống, chưa kịp đợi máy bay ổn định, một thân ảnh nhỏ gầy đã từ cabin nhảy xuống, bay nhanh đến chỗ Cung phụ. Cung phụ lập tức giang hai tay, ôm lấy nhi tử bỏ nhào vào mình, quay mấy vòng, trên mặt nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày nay.

Một năm nay, nhi tử không còn e ngại ông như lúc trước, ngược lại còn thường tìm thời gian bồi ông đọc sách, nói chuyện phiếm, quán quýt ông không rời, phụ tử chỉ gian rất thân mật khăng khít.

Nhưng sự thay đổi này, Cung Hương Di lại bỏ lỡ, nên khi thấy hai người hỗ động, cô kinh ngạc vạn phần, nhất thời ngất người tại chỗ, quên tiến lên nghênh đón.

Tổng Hạo Nhiên cười cười đi đến bên người hai cha con, đỡ lấy eo Cung Lê Hân chưa kịp đứng vững khi ông buông cậu xuống, phòng cậu bị ngã. Lâm Văn Bác cũng dang tay ôm lấy Lâm tổ phụ, vỗ lấy tấm lưng gầy yếu của ông, không biết nói gì biểu đạt an ủi của mình.

Cung Lê Hân ôm Cung phụ xong, lại ôm lấy Lâm tổ phụ, mặt mày hớn hờ, bộ dáng vô ưu vô lo khiến hai người thoải mái cười mãi không thôi.

Ở bên này, đến khi Cung Hương Di hồi thần lại, thì đã không biết phải bắt đầu thế nào, chỉ có thể câu nệ đứng một góc, tựa như chỉ là một người xem, không hề có quan hệ với họ, trong lòng vừa xấu hổ lại ảo não.

Hạ Cẩn bước theo sau cũng đứng một bên, xa xa nhìn nụ cười xán lạn của tiểu hài tử còn lấp lánh hơn bầu trời đầy sao, đáy lòng bị mất mát cùng chua xót như thủy triều đánh úp lại.

“Hạ ca, đừng nhìn nữa, một nhà Cung thiếu đoàn tụ, chúng ta cũng đoàn tụ a. Mà nói anh này, căn cứ này thật rất tốt, thiết bị tương đối đầy đủ, phòng ở sạch sẽ ngăn nắp, đồ ăn mỹ vị. Em cố ý chừa cho anh một bàn thịt nướng, còn có mấy chai bia, đi ăn khuya thôi!” Lục Vân tiến lên kéo tay hắn, vui vẻ nói.

“Chỉ có bia sao?” Hạ Cẩn nhìn sâu vào tiểu hài tử bị một đám người vây quanh, quay đầu lại khàn khàn hỏi.

“Anh muốn uống rượu để em giúp anh lấy. Người của Cung thức rất tốt, nghe nói chúng ta đưa được Cung thiếu về thì cố ý phân phó người nói em muốn gì liền cấp cái đó!” Lục Vân xoa xoa tay, nhanh chóng chạy về phía hậu cần. Hiếm khi Hạ ca muốn uống rượu, hẳn nhất định sẽ phụng bồi. Phải biết là, Hạ ca vì duy trì đầu óc thanh tỉnh, từ trước đến nay chưa từng uống rượu.

“Lấy mấy chai đi, uống say tối nay ngủ ngon một giấc.” Hạ Cẩn nhìn bóng dáng kích động của Lục Vân liền nói.

Lúc đến quân khu đại viện, thấy phòng cậu y nguyên không được động tới, hẳn nguyên bản nghĩ Cung gia đã triệt để buông tay, liền hạ quyết tâm mang cậu đi. Nhưng khi thấy biểu tình kích động thất thổ của Cung Viễn Hằng, sự tỉnh rõ ràng không đúng như hắn nghĩ. Mặc kệ bên trong cất giấu nội tình gì, chỉ cần tiểu hài tử bình an khoái hoạt thì tốt rồi, cảm giác mất mát nhanh chóng qua đi, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó khăn, thậm chí muốn thống khoái uống hai chén để giải tỏa sầu muộn trong lòng.

Lục Vân không quay đầu, lắc lắc tay đáp ứng. Ngô Minh lại mang biểu tình hiểu rõ nhìn Hạ Cẩn liếc một cái, thầm nghĩ: Mạt thế xảy ra, hẳn còn tưởng Hạ ca tâm băng sắt, vẫn có thể bình tĩnh, thì ra trong lòng cũng có áp lực, cần mượn rượu giải sầu a!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Con trai bình an trở về, Cung Viễn Hằng thờ phào nhẹ nhõm. Cùng con trai về phòng, kiểm tra cậu từ trên xuống dưới, lật trái lật phải xem xét.

“Papa, con không bị thương.” Cung Lê Hân vỗ vỗ bàn tay cha đặt trên vai mình, an ủi nói.

“Biết là con không bị thương. Bất quá chỉ hai ngày hai đêm không gặp được con, ba thấy cứ như hai đời vậy, để ba hảo hảo nhìn một chút cũng không được sao?” Cung Viễn Hằng xoa đầu nhi tử, yêu thương nói.

“Được, papa cứ nhìn đi.” vừa nói Cung Lê Hân vừa dang hai tay, nghiêm túc xoay hai vòng trước mặt Cung phụ làm ông vui vẻ cười ra tiếng. Nhi tử chưa bao giờ chọc cười người khác, cũng không hề có khiếu hài hước, nhưng mỗi hành động thẳng thắn khả ái của cậu đều khiến mọi người cảm thấy khoái hoạt, chẳng sợ mạt thế bùng nổ, một mình cậu đã từng lưu lạc bên ngoài chịu nhiều khổ cực, điểm này một chút cũng không thay đổi.

Cung phụ cảm thấy rất hạnh phúc. So với nữ nhi lạnh lùng vô tình, cán cân trong lòng ông bất tri bất giác đã đổ về phía tiểu nhi tử nhu thuận khả ái.

Thu lại tiểu ý, Cung phụ chỉnh lại thần sắc, nói cho nhi tử chuyện Cung Hương Di có năng lực tiên tri và không gian, lại kể cụ thể tình hình tang thi toàn bộ ra, để cậu có chuẩn bị tâm lý trước.

“Lê Hân, chuyện chị con có không gian, papa mong con có thể giữ bí mật. Nếu để cho người ngoài biết, nó chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Lần này chị con không có cố ý để con lại, cũng đã cảm thấy áy náy, mong con không giận nó. Chung quy hai đứa vẫn là chị em, nên sống nương tựa lẫn nhau. Biết

không?”

Cung phụ chậm rãi mở miệng, ngữ khí hơi chút mát tự nhiên. Nữ nhi làm hại nhi tử, ông lại còn muốn thay cô che giấu, thay cô khuyên bảo nhi tử, trong lòng ông có chút không thoải mái. Nhưng ông đâu còn cách nào khác? Trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là cốt nhục, ông không muốn hai đứa trở mặt thành thù, làm tổn thương nhau.

“Ân, con biết rồi.” Do vì cha yêu cầu nên Cung Lê Hân không hề có chút miễn cưỡng mà sẵn lòng đáp ứng.

“Hào hài tử.” Nhìn đôi mắt trong suốt thấy đáy, không có chút âm trầm hay oán hận, Cung phụ thoải mái cười, vò loạn đầu cậu, ôn thanh nói, “Con cũng mệt rồi, sớm nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, gọi Tổng đại ca và Lâm đại ca của con tới đi, ta có việc giao cho bọn nó.”

“Dạ.” Cung Lê Hân ngoan ngoãn gật đầu, ra khỏi phòng gọi Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên liền trở về phòng mình.

Vào phòng tắm, rửa sạch bụi bẩn trên người, Cung Lê Hân lấy ra một bộ đồ Hạ Cẩn đã chuẩn bị cho cậu trong túi leo núi thay vào, theo đó lấy viên tinh hạch trong túi quần, cầm lên cẩn thận nghiên cứu.

Một viên tinh hạch lớn như vậy, sáu hình thoi, không có một tia tạp chất, dưới ngọn đèn chiếu xuống càng thêm trong suốt, so với kim cương tinh chất càng thêm lấp lánh.

Cung Lê Hân giờ nó lên, nghiên cứu dưới ngọn đèn nửa ngày, lại nâng nó trong lòng bàn tay, âm thầm truyền vào một tia nội lực, tinh hạch vẫn như cũ, không có chút dị thường nào.

Không có gì đặc biệt a?!. Cung Lê Hân nghiêng đầu, bình tĩnh nhìn chăm chú vào tinh hạch trong tay, biểu tình thập phần khó hiểu. Lại lật qua lật lại hơn mười lần mới dừng tay, cất nó vào bao gối, vì cậu nghe được tiếng bước chân của Cung Hương Di đang đến gần phòng mình.

“Lê Hân, em ngủ chưa? Chị muốn nói chuyện với em.” Cung Hương Di vừa gõ cửa vừa thấp giọng hỏi.

“Vào đi.” Bàn tay quơ vào không trung, còi bỏ chốt khóa trái trên cửa, cậu ngồi xếp bằng trên giường, thân nhiên mở miệng. (cái chiêu này thiệt đã nha, ta cũng muốn có =3=)

Cung Hương Di đẩy cửa phòng, chậm rãi đến bên giường cậu ngồi xuống, vẻ mặt đầy vẻ thân thiết và áy náy, thấp giọng nói, “Lê Hân, hai ngày nay đã để em phải chịu khổ rồi. Đề do chị, chỉ lo sửa sang này nọ mà không coi chừng em, thật xin lỗi!” Cô vừa nói vừa vờn tay, định xoa đầu Cung Lê Hân vỗ về an ủi.

Cung Lê Hân mặt không chút thay đổi nghiêng đầu, né tránh cánh tay vờn đến của cô, chậm rãi nói rõ ràng từng câu từng từ, “Chị, xin lỗi em không thể chấp nhận. Bởi vì em biết, chị là cố ý để em rời đi, chị muốn để em bên ngoài tự sinh tự diệt.” Bị giam cam trong địa cung mười sáu năm, lại được một ma đầu như Tiêu Lâm nuôi lớn, cậu cũng không phải thuần lương tiểu bạch thỏ, có thể tùy tiện lừa gạt.

Nét ôn nhu ân cần trên mặt Cung Hương Di nháy mắt đông lại, bàn tay vờn giữa không trung cũng quên thu lại. Qua nửa giờ, cô mới lấy lại tinh thần, khàn khàn mở miệng, “Lê Hân, em nói bảy bọ gì đó? Sao chị có thể làm vậy? Chị rất thương em!” Nói xong câu cuối cùng, ngữ khí cô vô cùng mất tự nhiên.

“Không phải, chị hận em.” Cung Lê Hân thẳng thắn lắc đầu, “Lúc em rời đi, chị liền đứng bên cửa sổ lạnh lùng nhìn em. Ánh mắt của chị, em có thể cảm nhận được.” Ánh mắt đầy địch ý và cừ hận, lấy ngữ cảm trắc tuyệt của cậu, sao có thể không hay không biết?

“Em...” Cung Hương Di mở miệng muốn biện giải, nhưng đối diện ánh mắt sáng như sao, nhìn thấu hết thấy của Cung Lê Hân, ma xui quỷ khiến thế nào mà một lời cũng không nói được.

“Tại sao chị hận em?” Không kiên nhẫn nghe Cung Hương Di biện giải, Cung Lê Hân tiếp tục chất vấn vấn đề mình quan tâm nhất. Trong trí nhớ của cậu, hai chị em bọn họ đều rất hòa thuận, không có bất cứ thâm cừ đại hận nào.

“Chị có hận em đâu? Đứa nhỏ này, chắc chắn là bị sợ hãi đến hồ ngôn loạn ngữ rồi.” Cung Hương Di kiên quyết phủ nhận, khuôn mặt tái nhợt nở một nụ cười gượng ép.

Trời biết, cô muốn hung hăng bóp cổ người trước mặt lắc mạnh thế nào, lớn tiếng nói với cậu, phải, tao hận mày! Tao hận không thể làm mày chết đi! Nhưng không được, cô không còn là Cung Hương Di bị người tùy ý đùa bỡn, bị tàn phá đến chịu không nổi kia, cũng không còn là Cung Hương Di vừa bị chồng đụng vào đã sợ hãi thét lên kia. Một khắc kia khi cô trọng sinh thì đã quyết định phải vĩnh viễn chôn vùi quá khứ đầy dơ bẩn kia, cô của hiện tại đã khác, sạch sẽ không dơ bẩn. Cho nên, cô không thể nói, mối hận này, không thể nói ra.

“Có hồ ngôn loạn ngữ hay không, chị biết rõ, em cũng biết.” Cung Lê Hân thân nhiên mở miệng, không có hứng truy vấn. Bất luận Cung Hương Di có hận cậu hay không, cô cũng không tạo thành uy hiếp gì với cậu, vì thế không hề để bụng.

Dừng một chút, Cung Lê Hân tiếp tục mở miệng, biểu tình bình thản cứ như nói chuyện về thời tiết, “Chị để em tự sinh tự diệt, sau này em cũng sẽ bỏ mặc chị không để ý. Nếu chị muốn hại em, em cũng sẽ không dễ dàng tha thứ, sẽ không chút do dự giết chết chị đâu.”

“Em...sao em có thể nói như thế?” Cung Hương Di cứng họng, bị vây trong nỗi khiếp sợ cực độ. Thiếu niên khí thế bức nhân trước mắt cùng với Cung Lê Hân âm trầm ít nói trong trí nhớ cô quả thật là cách biệt một trời một vực, khiến cô vô cùng bối rối. Sau sự bối rối là cả người phát lạnh, bởi vì cô thấy rõ không sai sót ý nồng đậm trong mắt Cung Lê Hân. Giờ phút này, cô nhận thức được, lời Cung Lê Hân là thật, chỉ cần cô chọc đến cậu lần nữa,

cậu sẽ thật sự động thủ.

Phải, cô chút nữa đã quên, Cung Lê Hân cũng có nóng này, chỉ là cậu đề nén lửa giận trong lòng, lẳng lặng chờ thời cơ thích hợp bùng nổ. Nay có dịp này, không hề giống như đời trước dựa vào người khác sống qua ngày, cho nên không che dấu bản tính sao ? Cung Hương Di yên lặng ngầm suy đoán, trong lòng có chút thoải mái.

Như vậy cũng tốt, cô đã sớm không muốn diễn vở kịch cái gì tỷ đệ tình thâm với Cung Lê Hân, vạch mặt ngược lại càng hợp ý cô. Cung Lê Hân muốn đối nghịch, cô một chút cũng không sợ, muốn giờ âm mưu quỷ kế, cô sẽ tiếp, đừng tưởng rằng có dịp năng thì mặt thể có thể dễ mặc mảy hoành hành.

Vạch ngăn cửa sổ mỏng manh bị đâm thủng, Cung Hương Di lập tức thu lại lớp nguy trang, liếc nhìn Cung Lê Hân cười lạnh, đứng lên, "A~ nói rất hay ! Nếu mày đã nói như thế, tao cũng không giả vờ nữa. Cung Lê Hân, về sau nếu mày lại hại tao, tao nhất định sẽ khiến mày sống không bằng chết ! Nhớ kỹ !"

"Lại hại tao?" Chũu cũ thân xác này đã từng hại Cung Hương Di sao ? Lời này có ý gì ? Cung Lê Hân nghiêng đầu, chớp đôi mắt to thanh triệt, biểu tình hoang mang.

"Nga ? Phải không ? Cô sẽ khiến Lê Hân sống không bằng chết thể nào ? Không bằng nói thử tôi nghe xem." Song quyền Tống Hạo Nhiên nắm chặt, biểu tình dữ tợn đứng bên cánh cửa khép hờ. Sau lưng hắn là Lâm Văn Bác sắc mặt ngưng trọng, đúng thái độ cực kỳ xa lạ nhìn Cung Hương Di.

Hai người sau khi gặp Cung Viễn Hằng liền muốn đến xem tiểu hài tử coi thể nào, lại không nghĩ rằng sẽ nghe được đoạn đối thoại không thể tưởng tượng nổi thể này. Mặc dù trong lòng đã sớm hoài nghi, Tống Hạo Nhiên vẫn không thể tin vào tai mình, nếu đối phương không phải con gái Cung thúc, hắn đã lập tức vọt vào bẻ gãy cổ cô. Nhưng giờ phút này, hắn chỉ có thể nhẫn nại, nhẫn đến sắc mặt đều trở nên vụn vụn.

"Các anh... các anh đến đây từ lúc nào?" Cung Hương Di sắc mặt trắng bệch như giấy, lắp bắp hỏi.

"Được một lúc rồi." Lâm Văn Bác nhìn sâu vào cô liếc một cái đáp.

"Vậy các anh cũng nghe thấy lời nó nói đi? Nó nói muốn giết em !" Cung Hương Di chỉ vào Cung Lê Hân, khó thở hổn hển nói, thanh âm lên cao sắc nhọn làm người ta đau tai.

Lâm Văn Bác kéo Tống Hạo Nhiên đang đầy lệ khí vào phòng, đưa tay đóng cửa lại, mỗi một dựa trên sofa, thanh âm trầm xuống, "Nghe thấy, bất quá, chỉ cần em không động vào Lê Hân, Lê Hân tuyệt không động vào em."

Cung Hương Di nghe vậy khuôn mặt tái xanh, không thể nói nên lời. Kinh ngạc, thống hận, không dám tin, đủ loại biểu tình tiêu cực hiện trên mặt cô. Cô tuyệt không nghĩ đến, ngay cả Lâm Văn Bác cũng sẽ nói thay cho Cung Lê Hân. (con neta nói đúng có đúng gì đến thím đâu, nói thay là đúng rồi -_-)

Tống Hạo Nhiên lập tức ngồi xuống bên giường, dùng tư thái bảo vệ kéo tiểu hài tử về mặt vô tội ôm vào lòng, yêu thương vuốt hai má cậu, sau đó mới liếc Cung Hương Di, lạnh lùng mở miệng, "Lê Hân trong lòng tự có đúng mực. Cô nếu không làm hại Lê Hân, thì Lê Hân sẽ không động đến cô." Đưa nhỏ nhà mình, hắn sao lại không biết ? Tính cách cậu rất đơn thuần, chắc chắn sẽ không chủ động đi hại người.

"Còn câu 'lại hại tao' kia là có ý gì ? Lê Hân lúc nào đã hại cô ? Rõ ràng là chính cô phạm sai lầm, lại nói người bị hại là mình, Cung Hương Di, từ khi nào cô đã ghê tởm như thế ?" Dừng một chút, Tống Hạo Nhiên tiếp tục mở miệng, nói chuyện không chút lưu tình.

"Nó sao không hại tôi ? Nó đã hại tôi..." Thiếu chút nữa nói ra chuyện kiếp trước, Cung Hương Di nhận thấy lập tức im miệng. Chuyện này, cô không bao giờ muốn nhắc lại, nếu có C quốc có thể khiến người ta mất đi ký ức, cô sẽ lập tức không do dự nuốt vào."

"Em ấy đã hại cô cái gì ? Nói !" Mâu sắc lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô, Tống Hạo Nhiên thúc giục nói.

Cung Hương Di vài lần muốn mở miệng lại không nói được lời nào.

"Cung Hương Di, đầu cô cổ bệnh, tốt nhất nên đi gặp bác sĩ đi." Thấy trong mắt Cung Hương Di là cừu hận thấu xương và không cam tâm, Tống Hạo Nhiên siết chặt đũa nhỏ trong lòng, nghiêm túc mở miệng. Câu này không hề có chút ý châm chọc nào, hắn nói thật. Từ khi Cung Hương Di có được năng lực tiên tri, cô càng ngày càng trở nên xa lạ. Nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bức điên bản thân.

Tiên tri cũng không phải năng lực gì tốt, nếu thấy cái gì quá nhiều, sẽ trở nên hỗn loạn, sớm muộn cũng sẽ không chịu nổi. Tống Hạo Nhiên yên lặng nghĩ.

"Đầu óc tôi không bệnh ! Tôi rất thanh tỉnh, chưa bao giờ thanh tỉnh như lúc này !" Cung Hương Di đứng lên lớn tiếng phủ nhận, con người trái đầy to máu hung tợn trừng Tống Hạo Nhiên và Cung Lê Hân, tựa như muốn ăn cả hai người.

"Đù rồi, Cung Hương Di, đừng nháo nữa !" Lâm Văn Bác cuối cùng không thể tiếp tục trầm mặc, tiến lên nắm lấy tay Cung Hương Di, lạnh giọng nói, "Đi thôi. Để tiểu Hân nghỉ ngơi sớm."

"Văn Bác ?" nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lâm Văn Bác phủ một lớp hàn sương, về mặt Cung Hương Di có chút hoảng hốt.

"Hương Di, có khả năng vì năng lực tiên tri, nên bây giờ em không phân biệt được giữa mộng cảnh và hiện thực. Em cũng nên nghỉ ngơi, đi thôi." Lâm Văn Bác vừa nói vừa mở cửa phòng, đứng ở cửa bình tĩnh nhìn cô.

Hoài nghi cùng thất vọng trong mắt hắn lập tức đập vào người Cung Hương Di, khiến cô nháy mắt thanh tỉnh. Đúng vậy, bây giờ Cung Lê Hân cái gì

cũng chưa làm, cô nói thế này có ích gì ? Không ai tin tưởng cô. Nếu cứ tiếp tục, chỉ là thứ khiến người khác chán ghét mà thôi.

Nghĩ thông suốt, Cung Hương Di thu lại cảm xúc trên mặt và đáy mắt, cùng Lâm Văn Bác ra khỏi phòng.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Đội Lâm Văn Bác cùng Cung Hương Di đi xa, Tống Hạo Nhiên mới chậm rãi buông lỏng cánh tay đang trụ tiểu hải tử, cúi đầu ôn nhu nhìn kỹ cậu, thật trọng mồm miệng.”Đầu óc Cung Hương Di có bệnh, về sau em cách xa cô ta một chút, biết không ?”

“Àn, biết rồi.” Cung Lê Hân gật đầu. Cậu cũng thấy được sở tác sở vi* của Cung Hương Di rất mặc danh kỳ diệu**.(* : hành động đã thực hiện; ** : không hiểu vì sao, quái lạ, ù ù cạc cạc)

“Ngoan !” Tống Hạo Nhiên xoa mái tóc mềm mại của cậu, cảm thán nói, “Không nghĩ tới Lê Hân của anh lại là một tuyệt thế cao thủ !” Vừa rồi một đường tới đây, Lâm Văn Bác đã kể chuyện của tiểu hải tử cho hắn.

“May mắn..may mắn Lê Hân có năng lực tự bảo vệ mình.” Dứt lời, trong lòng Tống Hạo Nhiên dâng lên nỗi sợ hãi, đầu chôn sâu vào hõm cổ Cung Lê Hân, hít vào hương thơm khoan khoái khiến hắn cảm thấy an tâm, nhẹ nhàng. Cảm giác như vậy vẫn chưa đủ để trấn an thần hồn như muốn vỡ ra mấy ngày nay của hắn, hắn lại ngẩng đầu, hạ xuống vô số nụ hôn trên trán và hai má Cung Lê Hân. Cảm xúc mềm mại âm áp trên môi, mịn màng như tơ lụa, làm hắn muốn ngừng mà không được.

Cung Lê Hân nghiêng đầu, sờ sờ quai hàm có chút ngứa, nhử mi nhìn Tống Hạo Nhiên, vẻ mặt đau lòng.”Tống đại ca, môi anh sao bị thương vậy ? Kết thành một lớp da rồi.”

Tống Hạo Nhiên không để ý mồm miệng.”Mấy hôm trước miệng bị phỏng rộp lên thôi. Không sao, đã kết da thì đại biểu đã tốt lên rồi.”

“Môi phỏng rộp là vì ngoại cảm lục ***, tâm quá nóng giận mà gây nên. Tống đại ca nhất định đã rất lo cho em.” Cung Lê Hân mày càng nhíu lại, vươn đầu ngón tay trắng nõn, mềm mại chạm nhẹ vuốt ve môi Tống Hạo Nhiên, đôi mắt thanh triệt nhìn hắn đầy đau lòng cùng yêu thương.

Cánh môi được mon trón như bị lửa đốt, lại thêm ánh mắt manh chết người của tiểu hải tử, tim Tống Hạo Nhiên đập ngày càng gia tốc, mắt tự nhiên nghiêng đầu đi, tránh bản thân bị cậu vuốt ve đến run cả người, trêu tức nói, “Biết anh lo cho em thì tốt, còn có chút lương tâm.”

Tiểu hải tử nghe vậy, cả mặt đều nhăn thành một đoàn, biểu tình thập phần áy náy, đáng thương khả ái không nói nên lời.

Tống Hạo Nhiên nhìn đến muốn bật cười, xoa nắn quai hàm cậu an ủi,”Được rồi, về sau không được chạy loạn, đi đâu phải nói cho bọn anh biết một tiếng.” Dứt lời, hắn nhìn không được cười khẽ một tiếng.”Không nghĩ tới lúc trước em nói đến ‘nội lực hộ thể’ đều là thật. Vậy chuyện em luyện Tích Cốc đan cũng là thật ?”

“Àn, là thật, em đều mang theo.” Nhãn tình Cung Lê Hân sáng lên, lập tức thoát khỏi ôm ấp của hắn, lấy ra từ trong túi leo núi năm bình dược lớn.

“Đây là của anh, trong đó có năm trăm viên, mỗi nửa tháng ăn một viên, đủ để anh ăn nhiều năm. Mấy bình kia của papa, Lâm tổ phụ, Lâm đại ca và em.” Cung Lê Hân lần lượt chỉ ra nói.

“Sao không có của Cung Hương Di ?” Tống Hạo Nhiên biết đứa nhỏ này không phải người keo kiệt, không khỏi có chút kỳ quái.

“Em không có luyện cho chị ấy, chị có không gian, không hiểm của lạ này nọ của em. Hơn nữa, chị hận em, em cũng không muốn chọc tới.” Cung Lê Hân thành thành thật thật đáp.

“Em đã sớm biết chị em có không gian ?” Tống Hạo Nhiên lập tức bắt được trọng tâm.

“Biết, em nghe lén mọi người nói chuyện.” Đối với Tống Hạo Nhiên, Cung Lê Hân dĩ nhiên là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn*. (* : biết thì sẽ nói, nhất định không giấu diếm)

“Nếu vậy em cũng nghe được ngày xảy ra tận thế đi ?” Gân xanh trên trán Tống Hạo Nhiên giật giật.

“Em chỉ nghe lén hai lần, khi đó mọi người còn chưa nói đến thời gian bắt đầu tận thế.” Cung Lê Hân chớp đôi mắt to, biểu tình cực kỳ vô tội.

Tống Hạo Nhiên ôm lấy tiểu hài tử, xoa loạn đầu cậu, hận rên sát không thành thép nói, “Nếu đã nghe lén thì phải nghe cho hết chứ ! Về sau mọi việc đều phải biết kỹ càng, không được hiểu biết nhớ chưa !”

“Nhờ kỹ.” Cung Lê Hân bị Tống Hạo Nhiên vò đầu đến đầu não choáng váng, hai mắt một tầng sương, sắc mặt ửng hồng, yếu ớt đáp.

Tống Hạo Nhiên liếc thấy biểu tình đáng thương hề hề khiến người yêu thương của cậu, nhìn không được cúi đầu hôn hôn, sau đó ôm cậu cùng nhau nằm xuống, cảm thấy vô cùng nỡ nấn thở một hơi. Cảm giác có lại sau khi mất đi thật rất tốt, tốt đến mức có chút không thật, điều này làm cho hắn không dám buông cánh tay đang ôm Cung Lê Hân ra.

Cái ót đụng đến một vật cứng rắn, lúc này Cung Lê Hân mới nhớ đến tinh hạch được cậu giấu dưới gối, vội vàng kéo Tống Hạo Nhiên dậy, lấy tinh hạch ra để trước mặt hắn.

“Tổng đại ca, cái này cho anh tu luyện.” Cậu ngượng mặt, cười tủm tỉm nhìn Tống Hạo Nhiên.

“Tinh hạch năng lượng ? Của tiểu quỷ tang thi kia ?” Đồng tử Tống Hạo Nhiên rút lại, cầm lấy tinh hạch đặt dưới bóng đèn cẩn thận quan sát.

“Àn, Tổng đại ca anh mau hấp thu nó đi.” Tiểu thủ Cung Lê Hân đặt trong đại thủ của Tống Hạo Nhiên niết tinh hạch thúc giục nói, trong mắt lộ ra nét hiếu kỳ. [đại/tiểu thủ : bàn tay lớn/nhỏ]

“Sao em không lưu trữ cho mình ?” Tống Hạo Nhiên phản thủ xoa bóp lòng bàn tay trắng nõn của cậu, cười ôn nhu hỏi. (phản thủ : phản là ngược lại, nghĩa là tiểu Hân nắm tay Nhiên ca, anh nắm lại nên gọi là phản thủ ấy :v khó chuyển sang thuần Việt cho hay nên để nguyên vậy)

“Em không có dị năng, giữ cũng vô dụng, anh mau hấp thu đi. Về sau em tìm được tinh hạch đều cho anh.” Cung Lê Hân ngừ khí đương nhiên nói.

Lòng ngực Tống Hạo Nhiên như được bơm đầy, khoe miệng không nhịn được cong lên. Chế trụ trái tim suýt bốc lên vì sung sướng, hắn trêu chọc nói, “Sao em không chờ cho Lâm đại ca, cậu ta mà biết nhất định sẽ có ý kiến.”

“A, em quên.” Cung Lê Hân buột miệng, có chút ngượng ngừng bỏ sung, “Có nhiều sẽ cho Lâm đại ca, còn Hạ đại ca nữa.”

Nghe Hạ Cẩm cũng có một phần, Tống Hạo Nhiên giật mình, cảm thấy thật ngoài ý muốn. Bất quá chỉ người vừa quen hai ngày, tiểu hài tử đã tín nhiệm hắn như thế. Dù sao cũng khó trách, trong quá trình cùng trải qua khó khăn, người với người dễ nảy sinh cảm tình, hơn nữa loại cảm tình này thường không gì phá nổi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tống Hạo Nhiên cảm thấy dị thường phiền muộn, cũng càng thêm chán ghét sờ tác sờ vì lúc trước của Cung Hương Di. Cũng may phân lượng của mình trong cảm nhận của Lê Hân là nặng nhất, không có mình nhắc, chẳng phải Lê Hân thiếu chút nữa đã quên bọn họ sao. Tống Hạo Nhiên vừa chuyển ý nghĩ, trong lòng liền cảm thấy được an ủi chút ít. (tự giận tự xoa luôn _._|| quả nhiên yêu làm ngta mù quáng nha XD)

Thấy Cung Lê Hân ngượng khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh nhìn mình, hảo kỳ nóng bỏng trong ánh mắt, Tống Hạo Nhiên mỉm cười, cầm tinh hạch trong tay, phát ra một tia dị năng, cẩn thận thâm nhập vào trong tinh hạch.

Tia dị năng chui vào tinh hạch, tựa như chất xúc phát nguồn điện của bóng đèn, tỏa ra quang mang hồng sắc nhu hòa, đem cả người Tống Hạo Nhiên bao phủ. Hồng quang giống như sương mù, lại như có nước, lưu chuyển quanh thân hắn, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy nhập vào tứ chi bách hài* hắn. Đến khi hồng quang biến mất, chui vào thân thể hắn thì tinh hạch trong lòng bàn tay hắn cũng như giọt sương bốc hơi mất.

Đôi miều đồng của Cung Lê Hân lưu động, mắt không chớp nhìn chăm chăm kỳ cảnh trước mắt. Đợi Tống Hạo Nhiên chậm rãi mở mắt ra thì cậu đã nhanh chóng đưa tay chạm vào thân thể đối phương, cũng phóng ra một tia nội lực, dò xét xem hắn có gì thay đổi.

“Em đang làm gì?” Thanh âm Tống Hạo Nhiên có chút khàn khàn. Bàn tay tiểu hài tử mềm mại, nóng hằm hập, sờ tới lui trên ngực cùng tay hắn, nơi cậu chạm qua như dẫn tới ngọn lửa, làm cho hắn miệng lưỡi khô nóng, tâm dương khó nhịn.

“Nhìn xem anh có biến hóa gì không. Dị năng của anh thật sự có gia tăng, tuy rằng không nhiều nhưng em cảm nhận được. Tổng đại ca, về sau em nhất định sẽ thu thập thật nhiều tinh hạch để anh tu luyện.” Mi nhân Cung Lê Hân cong cong, ngữ khí mềm mại đầy quyến luyến cùng lấy lòng, tựa như sợi lông vũ quơ quào tâm Tống Hạo Nhiên.

Thân thể vốn đã khác thường của Tống Hạo Nhiên thiếu chút nữa đã bị châm hóa. Hắn yêu thương xoa đầu cậu, xóc chân lên, ôm lấy tiểu hài tử đặt xuống giường, sau đó bao cậu lại, cách chân ôm chặt lấy, ôn nhu nói, “Được, vậy về sau Tổng đại ca nhờ cả vào Lê Hân. Hai ngày nay không nghỉ ngơi tốt đúng không ? Nhanh nhắm mắt ngủ !”

Cung Lê Hân mỉm cười an tâm nhắm mắt lại. Bên cạnh có người tối thân cận cùng tín nhiệm, cậu nhanh chóng rơi vào mộng đẹp. Tống Hạo Nhiên khẽ động tay chân, để hạ phúc cách xa tiểu hài tử một chút, biểu tình ảo não cùng xấu hổ, không biết từ lúc nào, hạ thân hắn đã đứng lên, dựng thẳng ngay đứng quân.

May mà Lê Hân đã ngủ, không phát hiện trò hề của mình. Minh thế nào lại chỉ vì bị em ấy sờ hai cái đã phản ứng ? Chẳng lẽ là tác dụng phụ của việc hấp thu tinh hạch ? Tống Hạo Nhiên cười khổ thầm nghĩ. Nhưng khi thấy biểu tình đờn dẹt của mình điềm tĩnh an nhiên, lộ ra nét thần nhiên cùng hạnh phúc,

thì lửa nóng trong cơ thể nhanh chóng biến mất, kê sát vào hai má tiểu hài tử, nhẹ nhàng hôn, sau đó cũng nhanh chóng lâm vào trầm miên. Hiện nhiên từ lúc lạc mất tiểu hài tử, đây là lần đầu tiên hân chân chính ngủ ngon giấc.

Lâm Văn Bác đưa Cung Hương Di về chính phòng mình, lấy một ly nước nóng uống thuốc an thần, cân nhắc một lúc từ từ mở miệng, "Hương Di, vì sao em hận tiểu Hân ? Có phải đoán được tương lai nào đó của tiểu Hân không ? Tương lai không tốt ?"

Hắn vừa nói, ánh mắt sắc bén vừa tập trung vào sắc mặt Cung Hương Di, không buông tha một chút biến hóa nào của cô.

Trong lòng Cung Hương Di giật mình, động tác uống nước thoáng dừng. Cô nên trả lời thế nào ? Nói gì đây ? Nếu Lâm Văn Bác hỏi cô, tương lai thế nào mà lại khiến cô hận Cung Lê Hân như thế, hận không thể khiến cậu chết, cô nên nói thế nào ? Thăng thần nói ra?

Không không không ! Nội tâm Cung Hương Di điên cuồng mà lắc đầu. Cô không thể Văn Bác biết được chuyện này, cô hy vọng đời này mình trong lòng Văn Bác là sạch sẽ thuần khiết, là người chỉ duy nhất thuộc về hắn. Cho nên, cô không thể nói !

Nghĩ thế, Cung Hương Di ngẩng đầu, biểu tình trấn định vẩy tay, "Không thấy được tương lai gì cả, là do đầu óc em có chút hồ đồ. Giống như anh nói, có thể do em thấy rất nhiều chuyện, nên bản thân không nhận ra đâu hiện thực đâu là mơ nữa. Em nghĩ em nên nghỉ ngơi một giấc. Còn có, em cũng không hận Lê Hân, em mặc kệ thằng bé rời đi là do bản thân yếu đuối, em sợ nó sẽ biến thành tang thi, nhưng em không muốn tự tay giết nó..cho nên..." Nói đến đây, cô không nói nữa, đứng lúc dừng lại.

Nhìn vẻ mặt ra vẻ trấn định của cô, màu sắc Lâm Văn Bác ám ám, trầm giọng mở miệng, "Em liền như thế mà khẳng định tiểu Hân sẽ biến thành tang thi ? Hôn nữa, còn có 50% hy vọng có thể trở thành dị năng giả. Em buông tay có phải rất dễ dàng không ? Nếu là anh, em cũng sẽ thế sao."

"Đương nhiên là không ! Anh khác thằng bé !" Cung Hương Di nhanh chóng phản bác.

"Nga? Anh và tiểu Hân có gì bất đồng ? Anh chỉ là người yêu em, nhưng tiểu Hân là thân nhân huyết mạch tương liên của em. Ai nặng ai nhẹ không phải vừa nhìn là biết ngay sao ?" Trong giọng nói lộ ra chán nản, đáy lòng trở nên nguội lạnh.

Cung Hương Di tâm hoảng ý loạn, nói năng lộn xộn đáp, "Đó là bởi vì..em..em chưa từng trải qua chuyện khủng khiếp như vậy, cho nên không dám đối mặt. Về sau sẽ không như thế. Còn nếu là anh, em nhất định sẽ tự tay giúp anh được giải thoát, sau đó sẽ đi theo anh."

Cô vừa nói vừa điềm điềm đáng yêu ôm eo Lâm Văn Bác, muốn vùi vào lòng hắn tranh thủ tình cảm

Lâm Văn Bác nhếch môi, muốn cười nhưng không thành công. Tuy lời Cung Hương Di nói rất hoa lệ, rất thâm tình, lãng mạn, lại rất thích hợp với nhân sinh quan và giá trị quan, nhưng không biết vì sao, lại một chút cũng không thể đã động đến tâm hắn. So với lời thề tàn nhẫn lại ngây thơ kia của Cung Lê Hân, hắn cảm thấy câu nói bình thản của Cung Hương Di vô cùng cứng nhắc đáng sợ.

Mình sao lại kỳ quái thế này ? Không đúng ! Đây rất không bình thường ! Lâm Văn Bác đẩy Cung Hương Di ra, chế trụ trái tim đột nhiên kinh hoàng của mình, lạnh mặt thâm suy đoán.

"Văn Bác, anh sao vậy ? Chán ghét em sao ?" Cung Hương Di ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Lâm Văn Bác, bắt an hỏi.

Lúc này cô mới nhớ ra, từ sau khi cô sống lại, chưa một lần ôn tồn với Lâm Văn Bác. Thứ nhất là vì vội vàng chuẩn bị thu thập vật tư, thứ hai là vì đời trước đã trải qua thương tổn, cô cực kỳ bài xích với chuyện hoan ái của nam nữ. Lâm Văn Bác vì nghe theo cảm xúc của cô, bình thường ngoại trừ ôm ra rất ít khi làm ra động tác vượt giới hạn, dần dà cũng trở thành thói quen.

Hiện tại cô mới giật mình nhận ra, trạng thái quan hệ của bọn họ rất không bình thường. Tinh lữ chi gian sao có thể thiếu hành động thân mật ? Nghĩ đến đây, Cung Hương Di âm thầm cắn răng, một tay run nhẹ cởi cúc áo trước ngực, một tay âm chỉ định vuốt ***g ngực Lâm Văn Bác.

"Được rồi Hương Di, em sớm ngủ đi, anh mệt rồi." Lâm Văn Bác nắm lấy tay Cung Hương Di, môi mở miệng. Hắn có thể cảm nhận được thân thể băng lãnh cùng cứng nhắc của Cung Hương Di, mà tâm hắn cũng đồng dạng như thế.

"Vậy được rồi, anh sớm nghỉ đi." Cung Hương Di nhẹ nhàng thờ ra, cài lại quần áo sau đó vội vã rời đi.

Đợi cô đi xa, Lâm Văn Bác suy sụp ngã xuống giường, cảm thấy bản thân mê mang chưa từng có. Hiện tại Cung Hương Di xa lạ như thế, xa lạ đến nỗi tâm hắn không còn chút gọn sóng nào, cũng không biết nên đối mặt thế nào với cô, mỗi khi nhớ đến chuyện cô đã làm với tiểu Hân, trong lòng hắn như bị đâm, muốn rút ra cũng không được, thường xuyên ần ần đau.

Quên đi, cứ thuận theo tự nhiên thôi ! Một môi khép lại hai mắt, Lâm Văn Bác thở dài một tiếng không ai nghe thấy.

Chương 47

Cung Viễn Hằng mang theo quân đội đến Bắc Giao tìm kiếm, tuy rằng không thể tìm thấy Cung Lê Hân, nhưng lại ngoài ý muốn cứu về hơn bốn năm mươi người sống sót. Khu huấn luyện tân binh có thể chưa hai vạn người nay vào trụ được hơn 1500 người, tuy có vẻ còn trống trải nhưng cũng đã có một tia nhân khí.

Hôm sau, Cung Viễn Hằng đi vào bộ hậu cần, nhìn nhóm người sống sót tới lui nhận những yếu phẩm cần cho sinh hoạt, mỗi người đều mang vẻ mặt vui sướng sau khi sống sót qua tai nạn cùng cảm kích quân đội, ý thức trách nhiệm của một quân nhân trong ông trở nên kiên định. Trong thành phố khẳng định còn rất nhiều người sống sót chờ cứu viện, ông phải nắm chắc thời gian.

“Lâm lão gia tử, vất vả cho ông.” Tiễn nhóm người sống sót cuối cùng, Cung Viễn Hằng nói với Lâm Mậu phụ trách phần hậu cần.

“Nào có, chỉ cần có thể hỗ trợ mọi người, chút vất vả đó có hề gì. Mạt thế xảy ra, chúng ta lại càng phải đoàn kết, cùng nhau đứng lên, cùng nhau gánh vác. Giống như thời kỳ băng hà lúc trước, chính vì nhân loại dựa sát vào nhau sưởi ấm mà huyết mạch chúng ta mới kéo dài đến ngày nay.” Lâm Mậu cảm thán.

“Chính là đạo lý này !” Cung Viễn Hằng đầy đồng cảm, gật đầu nói, “Cho nên nửa tháng này chúng ta phải nắm bắt thời gian, tiến hành triệt để một lần cứu mọi người trong thành phố, cứu hết những người may mắn còn sống về. Nếu đợi đến khi tang thi tiến hóa mới cứu cũng muộn.”

“Papa, cứu nhiều người như vậy, chúng ta làm sao có dư vật tư để nuôi mọi người ?” Cung Hương Di cũng là người phụ trách hậu cần, đứng một bên nghe được lời Cung phụ nói, lập tức mở miệng phản đối, “Bây giờ cứu người, phải đưa quân đội đi, không bằng thừa dịp tang thi chưa tiến hóa mang thêm nhiều vật tư về. Đồng khu có hai nhà máy chế biến lương thực quy mô cỡ vừa, chúng ta có thể phái người đi xem xét.”

Cung phụ cùng Lâm lão gia tử không dấu vết nhủ mày. Nói chuyện cùng Cung Hương Di, không tới một hai câu cô liền chuyển đến vật tư, Cung phụ thật sự không hiểu, vì sao cô cố chấp với vật tư như vậy, giống như Eugenie Grandet*, ngoài trừ tiền tài, cũng chỉ còn một hình người vận vẹo. (* : nhân vật nữ chính trong tác phẩm cùng tên của Pháp, là một cô gái xinh đẹp giàu có, tính tình tốt đẹp nhưng có người cha keo kiệt, về sau cô ngoài trừ gia sản của cha thì còn thành vợ của một chánh án, lại càng thêm giàu, cô có tất cả nhưng không hạnh phúc trong tình yêu, cái cô có nhiều nhất chỉ là tiền)

Lặng im một lát, mâu quang Lâm Mậu lóe lên, từ từ mở miệng, “Nói đến vật tư, ta nghĩ đến một chuyện. Hương Di, cô lấy ra số vật tư Văn Bác gửi cô đi. Căn cứ vừa thành lập, chúng ta cần chứng minh thực lực của mình để ổn định nhân tâm. Còn nữa, về sau căn cứ có thể không ngừng gia tăng nhân khẩu, không thể luôn không có cơ sở mà lấy từ cô, đợi đến khi không gian dị năng giả khác xuất hiện, người ngoài sớm muộn sẽ hoài nghi trên đầu cô. Như vậy cũng rất bất lợi.”

Cung phụ nghe vậy gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cung Hương Di nhủ mày, có chút không muốn, nhưng nghe đến câu cuối cùng của Lâm Mậu, trong lòng cả kinh.

Hiện tại mọi người còn không biết, không gian dị năng giả là dị năng giả đặc thù nhất, bọn họ cũng giống tang thi, trong đầu kết xuất một tinh hạch màu đen. Bởi không gian ngoại trừ tinh thần lực, còn phải cần đến một vật dẫn để chống đỡ. Nếu giết không gian dị năng giả, lấy ra tinh hạch trong đầu người đó, thì không gian dị năng giả khác khi hấp thu vào sẽ có thể chiếm được toàn bộ không gian cùng vật tư làm của riêng, nhưng rơi vào trong tay dị năng giả hệ khác, viên tinh hạch cũng biến thành một vật chết.

Về sau khi bí mật này bị phát hiện, không gian dị năng giả chẳng những sẵn bán tang thi, lại càng thích sẵn bán đồng loại. Không gian Cung Hương Di sở dĩ lớn như vậy, cũng là do lấy tinh hạch của đồng loại hấp thu. Nếu năng lực của cô bị người khác biết được, về sau nhất định gặp rất nhiều nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Cung Hương Di không hề do dự, lập tức gật đầu đồng ý.

“Ta đã cố ý lưu lại rất nhiều thùng không kho hàng ở Cửu Châu, cô ngày mai theo ta một chuyến, lấp đầy chúng. Qua hai ngày ta sẽ phái người mang về.” Lâm Mậu cười đậm nhạt mở miệng. Ông biết, chỉ cần liên quan đến lợi ích của mình, Cung Hương Di không lý nào không đồng ý, nữ nhân này tính lạnh bạc và ích kỷ đã khắc vào xương tủy rồi.

Đạt thành chung nhận thức, Lâm Mậu trong lòng thoải mái không ít, sắc mặt Cung Hương Di lại có chút ngưng trọng, thầm nghĩ về sau cần phải giấu kỹ dị năng không gian của mình.

Cung phụ không chú ý tới tâm tư khác nhau của hai người, thấy thời gian không còn sớm, đứng dậy cười nói, “Đi thôi, giữa trưa ta đã mời bạn bè của tiểu Hân ăn cơm, hai người cũng cùng đi đi.”

Hai người một người cười chân thành, một cười miễn cưỡng, song song đáp ứng.

Buổi sáng mờ to mắt, bỗng thấy gương mặt thuần nhiên điềm đạm an tâm ngủ của Cung Lê Hân gần trong gang tấc, Tổng Hạo Nhiên ngưng hồi lâu

mới thanh tỉnh lại. Cánh tay để bên hông tiểu hài tử siết chặt, đôi mắt bình tĩnh nhìn chăm chú đường cong ôn nhu trên mặt cậu, một lúc lâu không muốn dời đi, cảm thấy vĩnh viễn cũng không đủ.

Thẳng đến khi Cung Lê Hân cảm giác được có một ánh mắt nóng rực chăm chăm nhìn mình, mơ màng tỉnh lại thì hân mới mắt tự nhiên thu hồi ánh mắt. Nếu về sau mỗi ngày rời giường đều có Lê Hân làm bạn bên người thì tốt bao nhiêu. Trong lòng hân đột nhiên nảy lên ý nghĩ như vậy, trên gương mặt anh tuần liền lộ ra một nụ cười vui sướng.

Hai người rửa mặt sẵn sàng, ăn bữa sáng đơn giản liền cùng nhau đến quân bộ, xem xét tình trạng hồi phục nghỉ ngơi. Cung Lê Hân đối với việc trong quân đội không biết gì cả, đi sau Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác nghe cái gì cũng không hiểu, trong mắt lưu chuyển đầy dấu hỏi.

Lâm Văn Bác thấy thế liền buồn cười, không để ý đủ loại phản đối của Tổng Hạo Nhiên, lên tiếng để cậu tự do hoạt động. Thấy tiểu hài tử cười tủm tỉm chạy đến nơi mấy người Hạ Cẩn ở, sắc mặt Tổng Hạo Nhiên lập tức tối đen, làm đám thuộc cấp nom nớp lo sợ, thấp thỏm không yên. Lâm Văn Bác tính cách hướng nội, dùng nụ cười tao nhã che dấu khó chịu ở đáy lòng.

Quyết định sắp xếp tốt kế hoạch cứu viện, Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác không hẹn cùng nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã đến giờ ăn trưa, lập tức phân công cho thuộc cấp lo liệu, bản thân thì đi tìm tiểu hài tử cùng đi ăn.

Hai người còn chưa đến gần phòng Hạ Cẩn, xa xa trên hành lang đã nghe thấy tiếng Lục Vân hô to cái gì đó. Càng đến gần, thì chỉ còn nghe được vài âm cuối, phảng phất như ‘Đừng tưởng rằng người uốn tóc thì ta không nhận ra’ linh tinh.

Lâm Văn Bác nhướn mày, không nghĩ tới Lục Vân thế mà lại thích diễn mấy loại truyện cười con nít cù rích này. Tổng Hạo Nhiên với việc không liên quan với chuyện quân đội thì không có hứng thú, chỉ khẽ nhíu mày, không thích việc Lục Vân gây âm ỉ.

Lại đi thêm hai bước, trong phòng bỗng truyền đến tiếng cười ‘Khanh khách’, thanh thúy uyển chuyển không nói nên lời, êm tai dễ nghe, lướt qua tai làm người ta như muốn nhún ra.

Cước bộ Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác khựng lại, trong mắt song song lướt qua một tia kinh ngạc, trái tim cũng cùng run rẩy. Đây là tiếng cười của Cung Lê Hân, tuy rằng chưa từng nghe qua nhưng bọn họ tuyệt đối không nhận sai. Giờ phút này, bọn họ với ý thức được, đã thấy Lê Hân cười ngọt ngào, cười mỉm, cười nhạt, nhưng chưa từng thấy Lê Hân cười sáng khoái, cười ra tiếng lại càng không.

Xem ra, Lê Hân cũng nên có mấy người bạn cùng tuổi mới tốt, tính cách mới ngày càng cởi mở. Khóe miệng hai người khẽ nhếch, không hẹn mà cùng ngẫm suy đoán, đồng thời, ấn tượng đối với Lục Vân cũng tốt lên không ít. Có thể khiến đứa nhỏ nhà mình cười như thế, Lục Vân xem ra cũng không tồi.

Hai người đi nhanh thêm vài bước, đứng bên cửa nhìn vào.

Lục Vân kể chuyện cười xong, thấy ánh mắt vừa lòng của Hạ ca nhìn mình, cảm thấy rất hưng phấn, thuận miệng nói một câu phụ họa. Không có biện pháp, hân cũng muốn kể mấy chuyện cười mới, rất khôi hài cho Cung thiếu nghe, nhưng bắt đĩ Cung thiếu nghe không hiểu a. Người như Cung thiếu lại thích nghe về ân oán của bánh bao, màn thầu[1], mì sợi[2], sủi cào[3], bánh bột mì[4]. Chỉ có chuyện này cậu ấy mới hiểu được, nói cách khác, ánh mắt cậu tử đầu đã ngây thơ mờ mịt, không biết gì, làm cho Lục Vân nghĩ rằng mình đang nói tiếng ngoài hành tinh.

Lục Vân một bên mi phi sắc vũ*, một bên âm thầm cảm thán Cung thiếu thật hồn nhiên. (* : vui mừng hơn hờ, mặt mày hơn hờ)

Hạ Cẩn ôm bả vai cung Lê Hân đang cười đến giữa tới giữa lui, biểu tình ôn nhu bất khả tư nghị*, ngay cả vết sẹo trên thái dương cũng không đáng sợ như thường ngày. Hân vốn không hài lòng với biểu hiện gần đây của Lục Vân, đang tính toán tìm thời gian hảo hảo dạy dỗ hân một phen, nhưng thấy hân có thể khiến tiểu hài tử vui vẻ khoái hoạt, trong lòng từ bi quyết định để dạy dỗ sau vậy. (* : không thể tưởng tượng giải thích nổi)

Nhìn chăm chăm vào cánh tay của Hạ Cẩn đặt trên đầu vai tiểu, màu sắc Tổng Hạo Nhiên tối sầm lại, cũng cố không tiến lên ngăn cản tiểu hài tử vui vẻ, hân gõ gõ cửa, không đợi chủ nhân lên tiếng đi thẳng vào phòng.

“Cũng vừa vặn 12 giờ trưa rồi, đi ăn thôi, Cung thúc đã mở một bữa tiệc nhỏ trong phòng khác, mời mọi người đến.” Thân mật kéo Cung Lê Hân vào lòng, Tổng Hạo Nhiên khách khí nói. Hân không hề ý thức rằng, hành động đột ngột của mình đã mang dục vọng độc chiếm cường liệt thể mức nào.

Khuôn mặt Hạ Cẩn một giây trước còn ôn nhu trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo. Đồng tử hân rút lại, môi mím chặt, thân hình cường kiện căng cứng toát ra một tia lệ khí.

“Lê Hân cũng đói bụng rồi, chúng ta xuống thôi.” Lâm Văn Bác đứng tựa cửa mỉm cười mở miệng, lập tức cắt ngang dịch ý vừa ngưng tụ trong mắt Tổng Hạo Nhiên cùng Hạ Cẩn.

“Đi thôi.” Hạ Cẩn không nỡ để tiểu hài tử chịu đói, hướng hồ, hân cũng không có lập trường đi đoạt lại tiểu hài tử. Thu lại lãnh khí đứng dậy, hướng đến cửa bước đi, Lục Vân cùng Ngô Minh vội vàng đuổi theo, không dám nói gì. Bọn họ có thể cảm giác được, tâm tình Hạ Cẩn từ sau hôm qua trở về đã phi thường không tốt, vừa rồi văt và hồi phục một chút, hai người kia vừa đến đã lại mất hứng rồi.

“Mấy người Vương Thao đâu?” Vừa đi hai bước, Cung Lê Hân giật nhẹ ống tay áo Tổng Hạo Nhiên hỏi.

“Đã sớm phái người gọi bọn họ rồi, lúc này có khi đã chờ ở phòng khách rồi.” Tổng Hạo Nhiên luôn mặc kệ việc văt, miệng há ra nhưng không trả lời được. Lâm Văn Bác mới tiến lên hai bước, ôn nhu xoa đầu cậu ôn thanh nói.

Cung Lê Hân hướng Lâm Văn Bác nhoeen mỉm cười, đến nỗi chói cả mắt hân. Trong lòng Tống Hạo Nhiên có chút không thoải mái, hạ quyết tâm từ giờ về sau phải biết rõ mọi chuyện của đứa nhỏ nhà mình, hơn nữa còn phải an bài thỏa đáng.

Thấy Cung Lê Hân được Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác một trái một phải bảo hộ ở giữa, Hạ Cẩn buồn mi, cước bộ nhanh hơn đi trước bọn họ. Một màn này không hiểu sao làm mắt hân đau đớn, khiến hân hô hấp không thông. Cảm giác này quá mức mạo danh kỳ diệu, hân không muốn bắt luận ai biết được khác thường này của mình.

Trong phòng khách ở lầu một, thời điểm Cung Hương Di, Lâm Mậu, Cung Viễn Hàng đến, Vương Thao, Cố Nam, Mã Tuấn, Đại Lưu, Linh Âm, Linh Ngữ, còn có hai chị em Tôn Diễm Diễm đã có mặt, ngồi ngay ngắn ở chỗ mình.

Cung Viễn Hàng cùng Lâm Mậu thân thiết tiến đến gặp mặt, thăm hỏi tình huống bọn họ đi dọc đường. Hai vị lão nhân tuy rằng chức cao, nhưng thái độ lại cực kỳ bình dị gần gũi, khiến đám người vốn khẩn trương e ngại nhanh chóng trầm tĩnh lại, không khí trên bàn ăn cực kỳ hòa hợp.

Cung Hương Di mặt không chút thay đổi ngồi xuống chỗ mình, ngược mắt đảo qua đám người ‘bạn bè Cung Lê Hân’, trong lòng âm thầm cười lạnh. Không có lấy một gương mặt quen thuộc, không có cái tên nào quen thuộc, cho thấy những người này đều là mấy nhân vật nhỏ không chút tiếng tăm trong căn cứ, về sau không biết sẽ chết ở xó nào, không cần thiết phải lo việc kết giao. (thím sẽ hối hận ah~ -_-)

Nghĩ như vậy, biểu tình trên mặt cô càng thêm xa cách, thái độ cũng vô cùng lãnh đạm, làm hai chị em Linh Âm Linh Ngữ vốn muốn lên chào hỏi cô phi thường xấu hổ.

Đúng lúc này, cửa phòng khách bị đẩy ra, Lâm Văn Bác dẫn đám người Hạ Cẩn nhanh chóng bước vào, Tống Hạo Nhiên cùng Cung Lê Hân vào cuối cùng.

Thấy Cung Viễn Hàng ngồi ghé chủ vị, gương mặt anh tuấn lạnh lùng của Hạ Cẩn thoáng nhu hòa, cung kính tiến lên chào hỏi tự giới thiệu. Tối qua khi cùng tiểu hải từ trở về, không muốn quấy rầy một nhà cậu đoàn tụ nên còn chưa đến chào hỏi Cung Viễn Hàng.

Cung Viễn Hàng cùng Lâm Mậu cùng đứng dậy bắt tay hân, bảo hân ngồi xuống cùng ăn cơm vừa trò chuyện. Thời điểm nói chuyện không ai chú ý thấy sắc mặt đại biến của Cung Hương Di.

Khi thấy Hạ Cẩn, đồng tử Cung Hương Di liền kịch liệt co rút. Cô vội vàng cúi đầu, che dấu biểu tình khiếp sợ của mình. Hạ Cẩn? Sao Hạ Cẩn lại xuất hiện ?! Cô nắm chặt tay, bất khả tư nghị thầm nghĩ.

Ngon wa đi (￣▽￣)

[1] Mìn thầu 馒头 :

[2] Mì sợi (diện điều) 面条 :

[3] Sủi cảo 饺子 :

[4] Bánh bột mì/bánh mì hấp 花卷 :

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48

Hạ Cẩn, trước mặt thế trong giới lính đánh thuê là một nhân vật uy danh hiển hách, tự thành lập một đội lính đánh thuê, tuy nhân số không nhiều nhưng mỗi người đều là cao thủ lấy một địch trăm. Ủy thác nhiệm vụ cho hân, mặc kệ có khó khăn thế nào, hân đều có thể hoàn thành, giữ nguyên kỷ lục bất bại hơn mười năm. Nói ra tên hân, có lẽ sẽ có vài người không biết, nhưng nói đến danh hiệu ‘Độc Lang’ thì trong hắc bạch lưỡng đạo không ai là không biết.

Lục Chấn Hiên có thể bảo hân làm bảo tiêu cho con trai mình hai năm cũng là vì vận cứt chó. Chỉ do một lần Lục Chấn Hưng đến công tác ở nước

ngoài, trong lúc vô ý lại nảy lòng tốt, thấy ai cũng là đồng bào, dùng tiền cứu vài tên người C quốc bị tổ chức khủng bố nước đó bắt được, trùng hợp là, những người đó lại là đội viên của Hạ Cẩn. Khi Hạ Cẩn đến tìm Lục Chấn Hiền muốn người, gã kinh hi đến vài ngày ngủ không yên. Biết không thể mời chào Hạ Cẩn, đầu óc gã liền chuyển, dứt khoát nhờ Hạ Cẩn làm bảo tiêu cho con trai mình.

Đây tất nhiên là đại tài tiểu dụng*. Nhưng Hạ Cẩn làm người rất có nguyên tắc, nợ người khác một ân tình thì nhất định phải trả, huống chi còn là ân cứu mạng huynh đệ hần, chuyện làm bảo tiêu lại dễ như trở bàn tay, hần tất nhiên không cự tuyệt. Hạ Cẩn đến đó, đội viên hần tự nhiên cũng sẽ không bỏ mặc lão đại mình, đều cùng tới Kinh đô, ngẫu nhiên giải quyết phiền toái của Lục Chấn Hiền xem như trả nợ. (* : nhân tài không được trọng dụng)

Trời được Hạ Cẩn như trời cá đội lính thuê của Độc Lang. Lục Chấn Hiền vậy mà được cuộc mua bán lớn.

Cung Hương Di chẳng những biết Hạ Cẩn không muốn để người khác biết quá khứ của mình, còn biết cả tương lai hần. Ấn tượng của cô đối với Hạ Cẩn đã khắc quá sâu, muốn quên cũng không được, bởi trong tương lai, Hạ Cẩn sẽ thành một cao thủ đứng đầu trong đám dị năng giả, ngay cả Tổng Hạo Nhiên từng thiếu chút nữa chết trong tay hần.

Đời trước, Cung phụ tuy rằng cường khổng quân đội nhưng lại không có căn cứ của chính mình. Một đường bọn họ lãnh nạn, đầu tiên là gia nhập vào căn cứ ở tỉnh lân cận, căn cứ này sau đó bị đường ca Tổng Hạo Nhiên Tổng Hạo Hiền chiếm cứ, thế lực Cung gia bị Tổng gia thôn tính, mà Cung phụ về sau cũng sinh bệnh qua đời.

Lúc ấy Hạ Cẩn là thuộc hạ đắc lực nhất của Tổng Hạo Hiền. Nhân lúc hai nhà đang tranh đoạt căn cứ, Hạ Cẩn phụng lệnh chặn giết Tổng Hạo Nhiên. Tổng Hạo Nhiên không địch lại, mệnh căng như dây, nếu không phải nhờ Lâm Văn Bác ngay thời khắc mấu chốt mang người làm chứng tới, dù dẫu Hạ Cẩn, thì Tổng Hạo Nhiên khẳng định đã chết trong tay hần.

Về sau Hạ Cẩn bị xúi giục, liên thủ với Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên giết chết Tổng Hạo Hiền, cường khổng căn cứ Tổng gia. Nhưng hần lại không tham quyền quyền thế và vật tư trong căn cứ, ngược lại mang theo thủ hạ của mình ly khai, tự thành lập thế lực của chính mình, từ đó về sau không còn liên quan đến căn cứ nữa.

Sau này, Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên đoạt được ‘Niết Bàn’, chuẩn bị xây dựng căn cứ lớn nhất C quốc, thì Hạ Cẩn đột ngột tìm tới cửa, đại biểu thể hiện ý muốn tranh đoạt quyền khổng chế căn cứ. Mà lúc ấy thế lực của hần đã tương đối lớn, có xu thế ngang ngửa với Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên.

Nguyên nhân chính vì Hạ Cẩn gây rối, Lâm Văn Bác mới bận đến sứt đầu mẻ trán, mà Cung Hương Di vì trốn đi cũng bỏ mình. Sau đó ai tranh đoạt thắng lợi, Cung Hương Di không biết, nhưng cô biết, Hạ Cẩn người này chỉ có thể là bạn, không thể là địch.

Tâm tính Hạ Cẩn lãnh khốc, thủ đoạn ngoan độc, ngoại trừ đội viên của mình, tuyệt đối không dễ dàng tin người khác. Nhưng hần làm người lại cực kỳ có nguyên tắc, nếu có ân với hần, chẳng sợ đánh cược cả mạng, hần cũng nhất định sẽ dốc sức tương trợ. Cho nên nói, Hạ Cẩn người này rất dễ ở chung, lại cũng rất khó ở chung.

Cúi đầu yên lặng tìm tòi ký ức có liên quan đến Hạ Cẩn, con người Cung Hương Di lướt qua một đạo tình quang. Tuy rằng không rõ tại sao Hạ Cẩn vốn nên ở phía bắc lại xuất hiện ở đây, nhưng cũng không phải không có trong ký ức. Cô đã cải biến lịch sử, vận mệnh con người tất nhiên cũng thay đổi theo. Bướm đã đập cánh*, Cung Hương Di nhanh chóng bình ổn kinh ngạc ở đáy lòng, niềm vui dâng lên. (* : ám chỉ hiệu ứng bướm bướm, cụm từ miêu tả khái niệm trong thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ với điều kiện gốc, thường nói về quan hệ nhân quả hay nghịch lý thời gian; giải thích một cách đơn giản là nếu chúng ta chỉ thay đổi 1 điều nhỏ trong 1 trình tự thời cũng có thể thay đổi cả kết quả của nó □ ý là Hương Di trọng sinh tiên tri cho mng nên lịch sử ko còn như trước, đã thay đổi)

Lần này, cô nhất định phải mượn sức Hạ Cẩn, để Hạ Cẩn vì cô mà làm việc. Hiện tại Hạ Cẩn còn chưa trải qua việc bị anh em phản bội, tâm tính không phóng túng bài xích, không để người khác tiếp cận như đời trước, khả năng cô có thể thu được đối phương về rất lớn.

Hạ quyết tâm, khi lại ngừng đầu, lạnh lùng và xa cách trên mặt Cung Hương Di tất cả đều tiêu tán, lộ ra tươi cười cực kỳ thoải mái.

Khách đã đến đủ, thức ăn cũng được nhân viên hậu cần lần lượt mang lên, không sơn hào hải vị, chỉ là những món ăn thông thường, nhưng khẩu phần khá lớn, hương vị nồng đậm theo hơi nóng bốc lên tỏa khắp phòng, kích thích vị giác mọi người. Tại mặt thể có thể ăn được một bữa cơm như vậy cũng là một loại xa xỉ.

Bốn ba bên ngoài hai ba ngày, mọi người đều kim lòng không đầu nuốt nước miếng, trong lòng thầm nghĩ số mình tốt. Ở cùng Cung thiếu, vừa có cảm giác an toàn, lại vừa có thịt ăn.

Cung Lê Hân nhìn chằm chằm cá sốt chua ngọt trước mặt mình, đôi miều đồng vốn to lại càng mở to hơn, trong đó còn lóe lên ánh sáng cực kỳ nóng bỏng.

Thấy bộ dáng ham ăn của cậu, Tổng Hạo Nhiên lúc đầu cảm thấy buồn cười, sau trái tim lại ần ần đau, sắc mặt cũng trầm xuống. Lưu lạc bên ngoài hai ngày hai đêm, không biết Lê Hân đã chịu bao nhiêu cực khổ, chỉ sợ ngay cả dùng chân yên ổn ăn bữa cơm, ngủ một giấc cũng khó đi.

Cùng nghĩ giống hần, còn có mấy người Lâm Văn Bác, Lâm tổ phụ và Cung phụ. Ba người không hẹn mà cùng nhìn về phía tiểu hài tử, đáy mắt ai cũng mang theo thần sắc đau lòng.

“Mọi người ăn đi, không cần khách khí, ăn xong vẫn còn nữa, đủ cả.” Liếc mắt nhìn bộ dáng ham ăn của tiểu nhi tử, Cung phụ lập tức cầm đũa, cười nói.

Mọi người đều lên tiếng đồng ý, vội vàng bưng bát ăn.

Hạ Cẩn vốn định ngồi cạnh Cung Lê Hân, nhưng Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác cực kỳ ăn ý, vừa vào đã chiếm hai vị trí trái phải Cung Lê Hân. Màu sắc Hạ Cẩn tối sầm, lui về vị trí thứ hai, ngồi đối diện cậu, cũng chính là chỗ cạnh Cung Viễn Hàng.

Ngồi chỗ này cũng tốt, lúc ăn có thể thấy mặt tiểu hài tử, Hạ Cẩn yên lặng nghĩ.

Cung phụ thấy Hạ Cẩn khí độ bất phàm, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có chút câu nệ hay bối rối của ngoại nhân, rất có hảo cảm với hắn, cười hỏi, "Trên người cậu có khí chất quân nhân, có phải lúc trước đã từng làm lính không?"

Hạ Cẩn gật đầu, thái độ tất cung tất kính, "Nhân lực Cung thủ trưởng thật tốt, quả thật lúc trước tôi đã từng phục vụ cho hải quân lục chiến ở nước H."

Cung Viễn Hàng vốn thuộc quân chính quy, ánh mắt hiện rõ một cổ ngay thẳng cương trực. Hạ Cẩn không biết ông có phản cảm với lính đánh thuê hay không, bởi vậy cũng không dám nói thật, chỉ đành nói ra danh hào trong quân đội đã từng thuê hắn. Nói đến cũng lạ, hắn tung hoành nội ngoại nhiều năm như vậy, đã gặp qua vô số đại nhân vật hai giới quân chính [quân đội và chính phủ], nhưng người có thể khiến hắn thu liễm lệ khí, đối xử cung kính cũng chỉ một mình Cung Viễn Hàng này.

Vừa nghĩ đến Cung Viễn Hàng là cha Cung Lê Hân, hắn không tự chủ liền muốn lưu lại một ấn tượng tốt trong cảm nhận của ông.

Biểu tình Cung Viễn Hàng lộ ra một bộ 'quả thế', tiếp tục hỏi, "Cậu là công dân nước H?"

Hạ Cẩn gật đầu nói, "Đúng vậy, nhập quốc tịch nước H. Lần này về nước giúp an hem chút chuyện, không nghĩ tới sẽ gặp phải tận thế. Bất quá may mắn trở lại, chính cái gọi là khó rời xa quê hương, lá rụng về cội, càng là thời điểm gian nan thì càng muốn trở về đất nước mình."

Trên thực tế, Hạ Cẩn là cô nhi, một thân một mình, lại vì nguyên nhân công tác, không có chỗ ở ổn định, quốc gia lẩn lộn, đối với hắn không có gì khác nhau. Nhưng hắn giỏi về nhìn người, biết nói thế nào để có được hảo cảm của Cung Viễn Hàng. Hơn nữa, may mắn mà hắn nói là phát ra từ đáy lòng, may mắn hắn trở lại, không thì cũng sẽ không gặp được Cung Lê Hân, có được một lần gặp gỡ khó quên như vậy.

Cung Viễn Hàng nghe thế quả nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ vai Hạ Cẩn an ủi, hai người một người có hảo cảm, một người tận lực hòa theo, trò chuyện rất hợp ý.

Phía bên kia, Cung Lê Hân chỉ lo vui đầu ăn cơm, cái miệng nhỏ nhắn căng phồng, tay gấp liên tục, không có chút nhàn rỗi nào trò chuyện. Tổng Hạo Nhiên nghiêng đầu mỉm cười nhìn cậu, thỉnh thoảng còn giúp cậu lau vết dầu nơi khóe miệng. Thấy đồ ăn trong chén cậu hết thì lập tức thêm vào.

"Đây, gà ướp muối[1] em thích." Tổng Hạo Nhiên đứng lên, lấy đến một cái chân gà cách cả nửa bàn cho Cung Lê Hân.

"Cá sốt chua ngọt[2], đã chọn lựa kỹ." Lâm Văn Bác mỉm cười, lấy một miếng thịt cá đã xử lý tốt bỏ vào chén tiểu hài tử.

"Hong thiêu sư tử đầu[3], mùi vị không tồi." Lâm tổ phụ cũng thêm đồ ăn, còn từ ái vỗ vỗ đầu Cung Lê Hân.

Cung Viễn Hàng thấy thế cũng dừng nói với Hạ Cẩn, liên tục gấp thêm nhiều đồ nhĩ tử thích ăn vào chén cậu, đến lúc chén cậu như muốn tràn mới dừng lại.

Cung Lê Hân vừa ăn vừa tùm tùm cười nói cảm ơn, tình cảm một nhà đầy ôn nhu ấm áp.

Vương Thao nhìn mà mắt dần phiếm hồng, nhìn không được hỏi, "Cung bá bá, lúc nào thì quân đội sẽ vào thành phố cứu viện ạ? Con có thể đi cùng không? Con muốn cứu cha mẹ."

Cung Viễn Hàng biểu tình nhu hòa, ôn thành nói, "Đã vất vả trốn thoát, không thể lại để con gặp nguy hiểm, con vẫn còn nhỏ, cứu người đã có quân đội lo. Chúng ta hiện tại mỗi ngày đều phải trực thăng vào thành phố, sử dụng máy cảm ứng nhiệt để tìm những người sống sót, chắc chắn sẽ cứu được người về. Nhà con ở đâu thì đưa địa chỉ cho ta, ta sẽ bảo người đặc biệt chú ý."

Vương Thao cảm động đến rơi nước mắt, vội vàng nói lên địa chỉ nhà. Kỳ thật hắn đã biết rõ, khu trung tâm là nơi vô cùng nguy hiểm, tỉ lệ người sống sót rất ít ỏi, nhưng hiện thực tàn khốc cũng không thể ngăn cản nhớ thương của hắn.

Bị cảm xúc của Vương Thao ảnh hưởng, Lục Vân cũng có chút buồn bã, lấp bắp mở miệng, "Cung bá bá, chừng nào thì người có thể đưa chúng con về nhà ạ?" Vẫn không thể liên lạc cho cha, sau khi thoát khỏi hiểm cảnh hắn luôn lo lắng không yên.

"Lúc nào cũng có thể xuất phát, tụi con cứ chuẩn bị tốt rồi nói cho ta một tiếng là được." Cung Viễn Hàng từ ái mở miệng. Con trai bình thường rất ít tiếp xúc với đám bạn cùng trang lứa, tính tình hơi khép kín. Ông vẫn luôn vì thế mà lo lắng. Không nghĩ đến tận thế, nhĩ tử ở bên ngoài một chuyến đã gặp được nhiều bạn bè như thế, người làm cha như ông cảm thấy khá an tâm, dĩ nhiên muốn sắp xếp ổn thỏa cho bọn họ, không để nhĩ tử phải khó xử."

"Cảm ơn Cung bá bá." Lục Vân vui vẻ, liên tục nói cảm ơn.

"Các cậu ở đây hai ngày đi, sáng hai hôm sau căn cứ sẽ tiến hành thí nghiệm kiểm tra dị năng, sao không ở lại đợi hết thí nghiệm rồi đi?" Vẫn không tìm được đề tài Cung Hương Di đứng lúc mở miệng.

Câu này của Cung Hương Di là ý muốn nói với Hạ Cẩn, vốn muốn gọi hứng thú của hắn, nhưng mắt Hạ Cẩn buông xuống, biểu tình lãnh túc, không chút

quan tâm đến.

Giờ phút này Hạ Cẩn đang có hơi buồn bực. Hắn muốn gấp thức ăn cho Cung Lê Hân, nhưng thấy lần lượt từng người trong Cung gia gấp vào đầy chén tiểu hải tử, làm hắn không có cơ hội xuất thủ, chỉ đành không cam tâm từ bỏ, ngược lại toàn tâm toàn ý ghi tạc trong đầu mấy món mà tiểu hải tử thích ăn.

Lục Vân lại vô cùng hiếu kỳ với lời Cung Hương Di nói, mắt sáng rực. Nhưng nhớ tới xa xa ở Kinh Đô, cha vẫn không rõ sống chết, sắc mặt hắn liền nhanh chóng âm trầm, không còn hứng thú truy vấn. Tâm tình của hắn hiện nay, muốn nói ‘nhớ nhà’ cũng không đủ.

Hạ Cẩn cũng muốn nhanh chóng trở về, thứ nhất là vì muốn trả xong ân tình cho Lục Chấn Hiên, thứ hai là lo lắng cho huynh đệ ở Kinh Đô. Kỳ thật, đáy lòng hắn phi thường khát vọng được ở lại, làm bạn bên người tiểu hải tử, nhưng hắn biết mình hiện tại còn chưa có tư cách đó. Đợi đến khi hắn không còn vướng bận, lại có đủ thực lực bảo hộ cậu, chẳng sợ tiểu hải tử xua đuổi hắn, hắn cũng sẽ không rời đi.

Khi tiểu hải tử không để ý gian nguy, chạy khỏi tòa nhà hoang nghĩ cách cứu viện cho hắn; khi hắn đứng trên nóc xe tải nhìn xuống nụ cười sáng lạn trên gương mặt tinh xảo của cậu, đáy lòng hắn bất tri bất giác đã lưu ấn tượng khó phai của tiểu hải tử. Mạng này của hắn là thuộc về Cung Lê Hân, hắn đã sớm nhận định như thế.

Thấy cả đám Lục Vân không có người nào để ý đến mình, nụ cười của Cung Hương Di cứng đờ, bắt đầu tìm đề tài khác thử bắt chuyện với Hạ Cẩn.

Thấy thái độ đột nhiên thân thiện của Cung Hương Di, màu sắc Lâm Văn Bác chợt lóe lên, hàm xúc ý tứ không rõ liếc cô một cái.

~~~~~
[1] 盐焗鸡 :ko bik phải gọi nó là gì cả, chỉ biết hình dạng nó thế này -_- ta ko thạo nấu ăn mà :’< [2] Cá sốt chua ngọt 糖醋鱼 : [3] Hồng thiêu sư tử đầu (thịt viên) 红烧狮子头

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Sau lần Hạ Cẩn cùng Cung Lê Hân về Cung gia một chuyến, cảm thấy vô cùng phần nộ với hành vi triệt để buông tay tiểu hải tử của Cung gia, đã từng một lần muốn đem cậu đi.

Nhưng sau khi đến căn cứ, nhìn thấy thái độ che chở bảo hộ tiểu hải tử của Cung Viễn Hàng, trong lòng liền biết trong chuyện này nhất định có chút hiểu lầm. Nhớ đến lúc rời nhà đến nỗi thất lạc là ở trong nhà một mình cùng Cung Hương Di, mà Cung Hương Di lại đối đãi với tiểu hải tử lãnh đạm đến cực điểm, nửa điểm cũng không giống chị em máu mủ tình thâm, nếu nói trong đây không có Cung Hương Di giờ trò thì hắn tuyệt đối không tin tưởng.

Ấn tượng đối với Cung Hương Di đã sớm nằm ở đáy cốc, thậm chí có thể nói ghét cay ghét đắng. Hạ Cẩn há phải quan tâm đến cô, chỉ trăm mặc ăn, một chữ dư thừa cũng lười đáp lại.

Biết Hạ Cẩn băng lãnh vô tình, khó có thể tiếp nhận người khác, Cung Hương Di đối với thái độ coi thường của hắn cũng không lưu tâm, vẫn duy trì nụ cười thoải mái, kiên trì nói chuyện cùng hắn. Cũng may có Lục Vân và Ngô Minh đáp lời, cô cũng không quá xấu hổ.

Bữa cơm đã qua được nửa buổi, Cung Hương Di nói đến miệng khô lưỡi khô, nhưng Hạ Cẩn ngay cả mí mắt cũng không nâng, một ánh mắt lại càng không. Cung Hương Di âm thầm cắn răng, cố nén xuống nồn nóng cùng lửa giận trong lòng, tươi cười thoải mái trên mặt đã sớm biến dạng vụn vụn, cứng ngắc. Nếu không phải biết rõ tường tận tương lai, trong lòng lại có một cỗ chấp niệm chống đỡ, cô đã sớm không thể kiên trì được nữa.

Mà phía bên kia, Cung Lê Hân cuối cùng cũng ăn tận hứng, cầm lấy khăn tay ưu nhã lau khóe miệng, sau đó lần lượt gấp thức ăn cho những người xung quanh, Cung phụ, Lâm tổ phụ, Tổng Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác, lại tặng thêm một nụ cười nhu thuận khả ái, khiến tâm tình mọi người đều trở nên vui vẻ, khẩu vị trở nên tốt hơn.

Thấy mấy người bọn họ hỗ động thân mật kháng khí, Hạ Cẩn có cảm giác mình bị bỏ qua, bị cách ly bên ngoài, trong lòng dâng lên từng cơn khó chịu, lại thêm Cung Hương Di vô cùng ồn ào, khiến cho hắn phi thường phiền chán.

Sự tính kế đầu trong mắt cùng thái độ xu nịnh của nữ nhân này làm sao có thể qua mắt được Hạ Cẩn ? Nếu là nữ nhân khác, Hạ Cẩn tuyệt đối không khách khí, hắn không phải quân tử, không quan tâm đến chuyện ‘không đánh nữ nhân’. Nhưng đối phương là con gái Cung Viễn Hàng, nên lòng hắn có cổ kị, chỉ đành cường chế áp xuống phiền muộn cuộn cuộn ở đáy lòng, cho Cung Hương Di một ánh mắt cảnh cáo.

Bị ánh mắt hàm ý không kiên nhẫn cùng sát khí đảo qua đông cứng người, sắc mặt Cung Hương Di tái nhợt, cuối cùng ngậm miệng lại. Hạ Cẩn quả nhiên là người không thích người lạ tiếp cận, mình nên làm gì bây giờ ? Mình có khả năng mượn được sức hấn sao? Cung Hương Di cúi đầu tận lực suy nghĩ.

Không hề nhận thấy sóng ngầm mãnh liệt giữa Hạ Cẩn và Cung Hương Di, Cung Lê Hân duỗi tay, cách bàn thêm đồ ăn cho Hạ Cẩn, cũng tìm tìm cười, "Hạ đại ca, anh ăn nhiều một chút."

Cuối cùng, cậu nhìn về phía những người khác, không gấp đồ ăn nữa, chỉ cười nâng tay nói mọi người không cần khách khí. Nhất cử nhất động của cậu đều toát ra sự coi trọng và thân mật với Hạ Cẩn, rõ ràng bất đồng với người khác. Loại thái độ thân sơ lập tức chữa khỏi tâm đang đóng băng của Hạ Cẩn, xua tan không khí u ám quanh quần người hấn.

Hạ Cẩn nâng mắt, thoáng gạt đầu, lại cúi đầu, ăn đồ ăn tiểu hài tử gấp cho mình đến không còn một miếng, khoe miệng lãnh ngạnh bất tri bất giác giương lên một độ cong, trong mắt cũng lộ ra nồng đậm tiểu ý.

Cảm xúc hấn biến hóa rõ ràng như vậy, khiến cho Lục Vân và Ngô Minh bên cạnh lập tức cảm nhận được. Hai người âm thầm thở phào, lúc này mới yên tâm thưởng thức cơm trưa. Gần đây Hạ ca thật hi nộ vô thường, tình tình lạnh như băng không còn dễ hầu hạ như trước a. Hai người không hẹn mà cùng ngầm suy đoán.

Ngoại trừ Lục Vân và Ngô Minh, Cung Hương Di ngồi bên sườn hấn cũng cảm thấy được thái độ chột tốt lên của hấn, trong lòng nhất thời lộ bộp, chân chờ hỏi, "Quan hệ của các cậu với Lê Hân rất tốt ?"

Hạ Cẩn cúi đầu dùng bữa, tai như điệp làm lơ lời Cung Hương Di. Lục Vân tiếp nhận câu chuyện, kích động nói, "Đúng vậy ! Tôi cùng Cung thiếu một đường đồng cam cộng khổ, vào sinh ra tử, mạng của Hạ ca cũng là do Cung thiếu cứu !"

Ngô Minh cũng phụ họa, "Trên thực tế, không chỉ mạng Hạ ca, mạng của mọi người đều là do Cung thiếu cứu, không có Cung thiếu, chúng tôi không biết đã chết bao nhiêu lần."

Cung phụ nghe vậy cảm thấy thật vui mừng, thay mặt nhi tử nói lời khiêm tốn, gương mặt già nua lại tươi cười đến nở hoa. Hôm qua ông đã nghe Lâm Văn Bác nói, nhi tử là dị năng giả, hơn nữa thực lực phi thường cao, điều này khiến ông như được uống thuốc an thần. Nhi tử có năng lực tự bảo vệ mình thì tốt, thế thì có thể nhanh chóng tự lập, không cần nữ nhi phải chiếu cố. Bất quá, vật tư đều để ở chỗ nữ nhi, ông còn cần phải lấy ra một phần lưu lại cho nhi tử, như vậy ông mới hoàn toàn yên tâm.

Giờ phút này tâm tình Cung Hương Di lại hoàn toàn tương phản với Cung Viễn Hằng. Nghe Lục Vân nói đến Cung Lê Hân có ân với Hạ Cẩn, cả người cô như rơi vào hầm băng, bị hơi lạnh thấu xương ăn mòn, ngay cả xương cốt cũng rét run.

Cung Lê Hân đời trước chỉ bám víu một tên thuộc hạ nhỏ nhoi trong căn cứ Tổng Hạo Hiên đã có thể ở sau lưng Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên đẩy mạnh cô vào hố lửa, nhận hết thất bại. Đời này nếu nó bám vào người cực kỳ bao che khuyết điểm, mà thủ đoạn lại ngoan độc như Hạ Cẩn, chờ đời cô không chỉ đơn giản là một chữ "chết".

Cung Hương Di rất hiểu thủ đoạn của Hạ Cẩn, Hạ Cẩn nếu muốn đối phó ai, người này chỉ bằng tự kết liễu mình, vừa được chết thống khoái lại được toàn thân, so với lúc rơi vào trong tay hấn, sống không bằng chết thì tốt hơn gấp trăm lần.

Cung Lê Hân đời này vốn có dị năng đã khó đối phó, nếu lại có thêm Hạ Cẩn này làm đồng minh, Cung Hương Di quả thật không dám tưởng tượng đến tương lai mình. Có lẽ, bi kịch của cô có thể tái diễn, thậm chí, còn thảm thiết hơn đời trước.

Không, không được, Hạ Cẩn người này nhất định phải mượn sức về ! Cung Hương Di vừa cúi đầu ăn đồ ăn vừa hung hăng thầm nghĩ.

Tuy rằng Cung Lê Hân nói rằng cô không động chạm, cậu sẽ không đối phó cô. Nhưng có đời trước làm giáo huấn, Cung Hương Di không dám tiếp tục tin lời Cung Lê Hân nói. Bất quá, trước mắt cô đã đi nhầm một bước, không thể làm gì với Cung Lê Hân nữa, bằng không sẽ khiến mọi người thật sự tức giận, bị cô lập hoàn toàn. Vì kế hoạch, cô chỉ có thể tận lực phòng bị, sắp xếp thời gian.

Khi Cung Hương Di miên man suy nghĩ thời gian đã trôi qua. Đợi khi cô hồi thần lại, mọi người đều đã rượu đủ com no, chuẩn bị ly khai về phòng mình nghỉ ngơi.

Tổng Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác, Hạ Cẩn không hẹn mà cùng nhìn lại Cung Lê Hân, muốn đưa cậu về phòng mình trò chuyện, không nghĩ rằng Cung phụ đã sớm tiên hạ thủ vi cường*, choàng vai nhi tử trở về phòng mình, chuẩn bị tâm sự với cậu. (* : ra tay trước thì có lợi thế)

Đôi mắt tối đen của Hạ Cẩn lộ ra một tia mát mẻ, mặt không chút thay đổi hướng Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác gạt đầu, sau đó nhanh chóng rời đi. Lục Vân và Ngô Minh về mặt đau khổ đuổi theo, rõ ràng khi ăn cơm vẫn còn tốt, sao chỉ mới một lúc, Hạ ca lại mất hứng rồi ? Chẳng lẽ mỗi tháng Hạ ca đều có vài ngày như vậy ? Đây rất không đạo lý nha !

Thấy Hạ Cẩn đi, Cung Hương Di gạt mình, kinh ngạc một chốc sau đó nghiêng chặt hàm, vội vàng nhanh chân đuổi theo.

Màu sắc đen tối của Lâm Văn Bác nhìn bóng dáng gấp gáp của Cung Hương Di, tạm biệt Tổng Hạo Nhiên đang muốn đến bộ chỉ huy, cũng lặng lẽ đi theo phía sau. Hấn biết hành vi của mình có vấn đề, nhưng đối mặt với Cung Hương Di càng ngày càng khác thường, hấn không thể không làm thế.

Cung Hương Di đuổi theo tới cửa phòng Hạ Cẩn, đứng ở hành lang sắp xếp lại từ ngữ, lúc này mới miễn cưỡng gõ cửa.

“Là cô ?” Vội vàng mở cửa phòng, thấy Cung Hương Di đứng bên ngoài, sắc mặt Hạ Cẩn lập tức trầm xuống, lạnh lùng mở miệng, “Cô có chuyện gì?” Hắn còn tưởng người đến là Lê Hân, nét vui mừng trên mặt còn chưa kịp rút đi.

“Anh có thể đi theo tôi một lát không ? Tôi có chuyện muốn nói.” Cung Hương Di thoáng nhìn qua Lục Vân và Ngô Minh trong phòng, do dự mở miệng.

“Tôi với Cung tiểu thư hình như không quen không biết, có gì đáng nói.” Hạ Cẩn nhướn mày, biểu tình lãnh đạm, ngữ khí băng lãnh.

“Có liên quan đến vận mệnh của anh, anh không muốn nghe sao?” Cung Hương Di dè dặt giọng nói.

Đôi mày xéo của Hạ Cẩn lập tức nhếch cao, từ trên liếc xuống Cung Hương Di, lâu đến nỗi Cung Hương Di bất an không yên mới từ từ mở miệng, “Được, đến đâu ?”

Cung Hương Di nhẹ nhàng thở ra, chỉ vào một phòng sâu trong hành lang nói, “Vào đó đi.” Hạ Cẩn cất bước theo sau cô, đôi mắt tối đen lướt qua một tia u ám.

Hai người đi vào căn phòng cuối hành lang, không thấy thân ảnh nữa.

Lục Vân rút cổ ngóng một hồi thì nói với Ngô Minh, “Đó không phải vợ chưa cưới Lâm đại ca, chị Cung thiếu Cung Hương Di sao? Cô nam quả nữ, cô ấy tìm Hạ ca làm gì ? Không phải xem trọng Hạ ca chúng ta chứ ? Không được, em phải đi xem ! Anh đi không?”

Ngô Minh liên tục vẫy tay, tỏ vẻ bản thân không nhàm chán như vậy. Lục Vân nhún vai, rón ra rón rén đến gần căn phòng kia. Vừa đến gần cửa, lỗ tai kê sát cửa phòng, còn chưa nghe được động tĩnh bên trong, hắn liền cảm thấy trên đầu có một bóng đen.

Lục Vân ngửa đầu nhìn lại, lập tức sợ hãi cả kinh, Lâm Văn Bác lặng yên không tiếng động đứng phía sau hắn, cũng đang nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng. Thấy ánh mắt hoảng sợ của Lục Vân, hắn liền dựng thẳng ngón trỏ đặt lên miệng, làm động tác chó có lên tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhìn không ra biểu tình.

Càng không có biểu tình, Lục Vân lại càng kinh hãi. Lục Vân cứng ngắc gật đầu, cam đoan mình sẽ không lên tiếng, lại quay sang, tiểu nhân trong nội tâm bắt đầu điên cuồng cầu nguyện, hy vọng Hạ ca cùng Cung Hương Di không làm ra mấy chuyện xã giao ám muội, bằng không, chỉ rước lấy đám chua của Lâm Văn Bác, bọn họ đã không trở về được.

Trong phòng, Hạ Cẩn biếng nhác tựa vào vách tường, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm Cung Hương Di. Tư thái hắn tùy ý, nhưng cơ thịt trong tứ chi lại ẩn chứa sức bật kinh hồn, nhìn thì giống như nhàn nhã, lại có thể tùy lúc công kích, dồn kẻ địch vào chỗ chết. Mặc dù Cung Hương Di chỉ là một nữ nhân tay trời gà không chặt, hắn vẫn theo bản năng mà phòng bị.

Chỉ có trước mặt đội viên của mình, Hạ Cẩn mới thật sự trầm tĩnh. Đương nhiên, hiện tại đã thêm một Cung Lê Hân. Tuy thời gian biết nhau chỉ ngắn ngủi hai ngày nhưng tiểu hài tử cứu hắn trong lúc tuyệt vọng, tín nhiệm của hắn đã không hề giữ lại mà giao phó toàn bộ cho đối phương.

“Chuyện gì, nói đi.” Không kiêng nể cố ý tỏ ra sát khí thường ngày cố ý áp chế, Hạ Cẩn nhướn mày nhìn Cung Hương Di, trầm giọng mở miệng.

Cung Hương Di gian nan nuốt một ngụm nước miếng, thoáng cúi đầu, không dám nhìn ngũ quan tà tứ lãnh khốc cùng vết sẹo dữ tợn bên trán trái hắn. Đồi trước, nhân vật như Hạ Cẩn, cô cũng chỉ từ xa nhìn qua vài lần, chưa bao giờ dám đi tiếp xúc, càng chưa hề tự mình trải ngộ qua uy thế phát ra từ người hắn.

Chuyện đến trước mắt, cô mới biết được, muốn chống đỡ uy áp của đối phương mà trực tiếp nói chuyện có bao nhiêu khó khăn. Bất quá cũng không sao, trong tay cô có tin tình báo cực kỳ trọng yếu, đủ để cứu mạng Hạ Cẩn, sau khi nghe xong hắn sẽ cảm kích cô ! Cung Hương Di lặng lẽ động viên chính mình, cuối cùng chậm rãi mở miệng, “Tôi muốn nói cho anh, thuộc hạ anh xem trọng nhất Triệu An đã phản bội anh đầu phục Tổng Hạo Hiên. Lần trở về bắc này chính là anh tự chui đầu vào lưới.”

Khinh miệt cùng châm chọc trong mắt Hạ Cẩn nhanh chóng tiêu tán, đứng thẳng dậy, tới gần Cung Hương Di, ngữ khí lạnh lẽo truy vấn, “Tổng Hạo Hiên? Con trưởng hiện tại của gia chủ Tống gia ? Làm sao cô biết ?”

Thấy thái độ dần thận trọng của hắn, Cung Hương Di cố nén trụ ý niệm muốn lùi lại, đứng thẳng dậy nghênh đón ánh mắt sắc bén như dao của hắn, trong lòng chột dạ.

Đội viên chính là uy hiếp của Hạ Cẩn, mà Triệu An càng là uy hiếp trong uy hiếp. Hắn cùng Hạ Cẩn đều ở cùng một cô nhi viện, từ nhỏ đã cùng nhau vào sinh ra tử, tình cảm với Hạ Cẩn rất sâu nặng, thân như tay chân. Chính là vì hắn ta phản bội mới tạo ra Hạ Cẩn tàn nhẫn vô tình, sống buông thả sau này. Chuyện có liên quan đến hắn, Hạ Cẩn sao lại không quan tâm chứ ?

Chương 50

Ánh mắt hung ác nham hiểm của Hạ Cẩn nhìn chằm chằm Cung Hương Di, phảng phất như chứa độc được, khiến lưng cô phát lạnh, da đầu cũng run lên.

Cổ nén trụ nội tâm sợ hãi, Cung Hương Di nuốt nước miếng, giọng khàn khàn mở miệng, "Anh cũng biết là cha tôi trước mặt thế đã biết được tin tức đi, cho nên mới có thể bảo toàn một bộ phận lực lượng quân sự, cũng thành lập được căn cứ này?" Dứt lời, cô cẩn thận liếc Hạ Cẩn một cái, quan sát phản ứng đối phương.

Hạ Cẩn cười lạnh, bình tĩnh mở miệng, "Cô chính là người có thể biết trước tương lai kia sao?"

Cung Hương Di gật đầu, thanh âm chậm rãi trấn định, "Đúng vậy, tôi có thể biết trước tương lai. Một khắc kia khi anh xuất hiện tôi đã biết được tương lai của anh, một tương lai không tốt, cho nên tôi cảm thấy nên nói cho anh biết. Anh là bạn Lê Hân, tôi không thể để anh chịu chết."

Thân thể đứng thẳng của Hạ Cẩn một lần nữa lười biếng tựa lên tường, hai tay đút túi, màu sắc tối đen nhìn gương mặt đầy đồng tình cùng bi thương của Cung Hương Di, thân nhiên mở miệng, "Cô nói xem"

Cung Hương Di hạ mắt, song quyền bất giác siết chặt, lại nhanh chóng lỏng ra, chậm rãi nói, "Lục Chấn Hiên đã chết, bị thủ hạ giết chết sau khi biến thành tang thi. Anh em của anh Triệu An lôi kéo các đội viên khác của binh đoàn Độc Lang, lấy toàn bộ vũ khí đạn dược của Lục gia công cho Tổng gia, đổi lấy một căn cứ nhỏ cùng ít vật tư. Hiện tại nói thể nào hân chính là người nắm quyền, trở thành một tư bản sống sót nơi mặt thế, nhưng nếu anh mang Lục Vân trở về, hết thảy của hân sẽ tan thành bọt nước, bởi vì đội viên Độc Lang chỉ biết trung với anh. Cho nên, hân sẽ liên hợp với người nắm giữ Tổng gia trước mặt Tổng Hạo Hiên giết anh. Lần này nếu các anh trở về chỉ có một con đường chết."

Cung Hương Di hợp thời dừng lại câu chuyện, gương mặt nhìn biểu tình Hạ Cẩn. Khúc đầu cô nói đều là thật nhưng câu cuối cùng là nói dối. Hạ Cẩn nếu trở về cũng không chết. Tổng Hạo Hiên sau khi tìm hiểu được thực lực cùng tâm tính Hạ Cẩn đã thay đổi chủ ý, ra mặt cứu Hạ Cẩn, giết Triệu An, đương nhiên, Lục Vân cùng Ngô Minh cũng không thể tránh được một kiếp.

Tổng Hạo Hiên giỏi nhìn người, càng giỏi về giữ người, quyết định giết Hạ Cẩn là hân, mà quyết định cứu Hạ Cẩn cũng là hân, nhưng hân ta đầu quá kỹ, rất ít người biết được nội tình. Hân lấy tư thái người cứu mạng xuất hiện, Hạ Cẩn về sau quả nhiên quyết một lòng với hân. Nếu không phải thủ hạ của hân xử lý không tốt chuyện sau đó, làm một người biết chuyện, cũng sẽ không khiến Lâm Văn Bác lợi dụng sơ hở xúi giục Hạ Cẩn.

Đôi mắt tối đen của Hạ Cẩn càng thêm thâm trầm, mặc dù sóng to gió lớn đang cuồng cuộn trong lòng, trên mặt lại nãy may không hiện chút gì.

Hân đang cố gắng tiêu hóa lời Cung Hương Di nói. Những lời này, hân không phải không tin, nhưng cũng không tin hoàn toàn. Đội viên của hân hai năm nay đều vận chuyển súng ống đạn dược của Lục Chấn Hiên, khẳng định biết rõ nơi chứa chúng, hơn nữa, hân rất hiểu tính tình đội viên mình, bọn họ vốn không trung tâm với Lục Chấn Hiên, nay người chết, dùng vũ khí của ông ta đổi lấy cơ hội sống sót, chuyện này thì trăm phần trăm bọn họ làm được. Nếu lúc đó hân ở kinh đô thì cũng sẽ làm tương tự.

Cái lay động hân là chuyện Triệu An phản bội. Đầu nói quyền lực cùng mỹ sắc làm mê hoặc con người, Triệu An người này không yêu mỹ sắc, lại có chút đề ý đến quyền thế, không thì lúc trước cũng không tận lực khuyên hân đem sức phục vụ Lục Chấn Hiên. Huống hồ, từ sau mặt thế, tư tưởng cảm người khác hay hành vi pháp luật và hệ thống tiêu chuẩn đạo đức đã từng chút một sụp đổ, các hiện tượng rối loạn xã hội con người sâu sắc trong lòng, tính cách xấu nhất đều như được xúc tác mà bộc phát ra. Cho nên, Triệu An vô cùng có khả năng phản bội hân.

Thấy biểu tình mình nói chuẩn xác của Cung Hương Di, Hạ Cẩn buông mi đầu đi băng lãnh trong mắt.

"Chi còn đường chết?" Hân lặp lại lời Cung Hương Di, khinh miệt nở nụ cười, "Triệu An trong lòng nghĩ gì, tôi liếc một cái là có thể nhìn thấu, muốn đối phó tôi thì còn non lắm, hơn nữa, Tổng gia thì sao? Hạ Cẩn tôi cũng không chỉ ngồi không như vậy." Dứt lời, hân dựng thẳng người dậy nhìn gần Cung Hương Di, trên mặt lộ ra thần sắc hoài nghi.

Cung Hương Di bị nhìn đến run rẩy, kiên trì nhìn thẳng hân, cứng ngắc mở miệng, "Nếu lời dự đoán của tôi không sai thì anh là phong hệ dị năng giả, hơn nữa thực lực cũng không tồi, xác thực có năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng đừng quên, cạnh anh còn có Lục Vân, cậu ta chỉ là một phế nhân không có dị năng, tính cách lại cực kỳ lỗ mãng xúc động, sau khi biết đồng bọn anh dùng súng ống đạn dược Lục gia đổi lấy vinh hoa phú quý, anh mang theo cậu ta không thể nghi ngờ chính là mang theo một quả bom hẹn giờ. Cậu ta không những hại chết mình, còn có thể hại chết anh cùng anh em của anh."

Lục Vân ở ngoài cửa nghe vậy, trong lòng chấn động. Hân tận lực nén xuống hô hấp ồ ồ lên của mình, sắc mặt trắng đến dọa người. Tin dữ đến liên tiếp đánh vào đầu não hân, khiến hân không cách nào suy xét, lại càng không biết phải đối mặt với Hạ Cẩn thế nào.

Hân lùi về một bước, đụng vào người Lâm Văn Bác. Lâm Văn Bác bắt lấy bả vai hân, làm một động tác xua đuổi. Lục Vân hoảng hốt gật đầu, vô tri vô giác rời đi.

Trong phòng, mâu quang Hạ Cẩn chột lóe lên, liếc nhìn Cung Hương Di, tựa tiểu phi tiểu* hỏi, "Cung tiểu thư đó giờ chưa từng dự đoán sai?" (*: cười như không cười)

Cung Hương Di ngao ngễ gật đầu, "Đương nhiên, từ đó đến nay chưa bao giờ sai."

Hạ Cẩn lại hỏi, "Có phải vận mệnh mọi người Cung tiểu thư đều có thể đoán được?"

"Cũng không phải tất cả," Cung Hương Di vẫy tay, "Chỉ có những người thân nhất mới đoán được."

Hạ Cẩn càng đứng thẳng, chậm rãi thong thả bước đến gần trước mặt Cung Hương Di, nhìn xuống cô, thanh âm băng lãnh, "Nếu là vận mệnh của người thân nhất Cung tiểu thư đều có thể đoán được, lúc trước vì sao lại không đoán được Lê Hân sẽ ra khỏi nhà? Vì cái gì lúc đó lại không xem chừng, bảo vệ tốt cho em ấy?"

Cung Hương Di lùi về sau hai bước, trong lòng bối rối, không rõ vì sao lại nhắc đến Cung Lê Hân.

Hạ Cẩn cười lạnh, tiếp tục nói, "Có lẽ...Cung tiểu thư đã sớm đoán được, nhưng lại để mặc Lê Hân tự sinh tự diệt." Thấy biểu tình chột dạ của Cung Hương Di, trong lòng Hạ Cẩn liền dấy lên lửa giận, ngữ khí trở nên ngoan độc, "Có thể đối xử tuyệt tình với em trai thân sinh của mình như vậy, vì sao lại quan tâm đến một người xa lạ như tôi? Đừng nói vì tôi là bạn Lê Hân, sau khi bỏ mặc Lê Hân, cô không thấy lý do này rất mực cười sao? Nữ nhân như cô tôi đã thấy rất nhiều, trong mắt chỉ có lợi ích, sở dĩ nói cho tôi là vì tôi có gì đó cô muốn lợi dụng đi? Bởi tương lai tôi sẽ là cường giả, coi trọng năng lực của tôi? Cái gọi là "chỉ có đường chết" thực ra chỉ là nói dối, muốn tôi lưu lại để cô sử dụng đúng không? Nếu không phải, tôi thật không biết người ắt phải chết có gì đáng giá với Cung tiểu thư."

Hạ Cẩn đem tư tâm của Cung Hương Di đâm phá, biểu tình trên mặt cũng càng thêm lạnh lẽo. Hắn chậm rãi nâng tay, lòng bàn tay ngưng tụ một đạo phong nhận vô hình, như muốn đâm vào mặt Cung Hương Di.

"Dừng tay, nơi này là căn cứ của Cung thúc, không phải nơi anh có thể tùy tiện giết người." Lâm Văn Bác cảm nhận được uy áp từ dị năng của Hạ Cẩn, lập tức đẩy cửa phòng bắt lấy tay hắn.

Nhưng hắn chung quy chậm một bước, phong nhận thoát khỏi tay Hạ Cẩn, sát qua hai má Cung Hương Di, phanh một tiếng đánh vào bức tường đối diện. Vách tường xuất hiện một đạo hình bán nguyệt, vết nứt sâu vài thước, bụi trên tường như tuyết trắng đỏ ào ào xuống.

Một lọn tóc dài bên tai rơi xuống đất, trên mặt cũng có một vết như bị cắt qua, tuy không bị vết thương làm đau nhưng Cung Hương Di một tay che mặt, một tay nắm lấy cánh tay Lâm Văn Bác, đứng như muốn nhũn ra. Cô vốn tưởng rằng Hạ Cẩn sẽ cảm kích mình, lại không nghĩ Hạ Cẩn sẽ làm như thế.

Biết vậy cô chẳng làm, càng hận hành vi lỗ mãng mặc kệ Cung Lê Hân đi của mình. Nếu Cung Lê Hân không rời đi, thì nó thế nào lại xúc phát dị năng? Lại biết được Hạ Cẩn? Đây có phải báo ứng khi cô tự tiện thay đổi vận mệnh người khác không? Sớm biết thế thì cái gì cũng không làm, chỉ cần yên lặng phòng bị Cung Lê Hân thì tốt rồi.

Nhưng trên thế gian không bán thuốc hồi hận, Cung Hương Di nay chỉ có thể trốn phía sau Lâm Văn Bác, tìm kiếm che chở từ hắn.

Hạ Cẩn nhìn Lâm Văn Bác, trên mặt còn lưu lại một cỗ sát khí. Hắn thu tay lại, từ từ mở miệng, "Yên tâm, chỉ dọa cô ta thôi. Nể mặt Cung thúc, tôi sẽ không động đến con gái ông."

Dứt lời, khóe môi hắn cong lên, trong giọng nói dày đặc trào phúng, "Bất quá, tôi thật hoài nghi ánh mắt của cậu, rốt cuộc là coi trọng điểm nào của cô ta? Ích kỷ hay tuyệt tình? Cậu có biết, khi bọn tôi trở về Cung gia, trong Cung gia đã được thu thập sạch sẽ, trong tủ lạnh một chút rau xanh cũng không có, nhưng đồ trong phòng Lê Hân lại nguyên xi chưa động tới. Khi cô ta đi không mang theo chút gì của Lê Hân, nhưng những thứ khác lại dọn sạch sẽ! Cho nên, tôi hảo tâm khuyên cậu một câu, nhanh chóng rời khỏi nữ nhân này đi, miễn cho sau này rơi vào kết cục bội tình bạc nghĩa."

Liếc về mặt vô cùng khó coi của Lâm Văn Bác, Hạ Cẩn cười nhạo một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Hắn không thể giết Cung Hương Di để trút giận, nhưng có thể khiến cô ta khó chịu. Hắn có thể thấy rõ ràng, Cung Hương Di có thể không để ý đến ai, nhưng thật sự yêu Lâm Văn Bác. Có đôi khi, tra tấn tinh thần một người, khiến hắn từng chút một mất đi những thứ quan trọng, so với trực tiếp giết càng hữu hiệu hơn, mà cổ tình Hạ Cẩn lại hiểu rõ cách này. Hơn nữa, Cung Hương Di là con gái Cung Viễn Hàng, chị gái Lê Hân, thân phận như vậy làm người ta rất khó lòng phòng bị, chỉ có đâm thủng lớp mặt nạ giả dối của cô mới có thể làm người khác cảnh giác hơn với cô, Lê Hân càng về sau càng an toàn hơn, mà lúc hắn đi cũng có thể an tâm hơn.

Đợi Hạ Cẩn đi xa, Lâm Văn Bác lùi lại hai bước, tránh đi tay Cung Hương Di đặt trên cánh tay mình, xoay mặt nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt của cô.

"Lời Hạ Cẩn nói đều là thật sao?" Hắn thấp giọng hỏi, thanh âm có chút u ám, xen lẫn đau xót nhẹ nhàng.

"Em..." Cung Hương Di không thể giải thích nữa, vội vàng cúi đầu che dấu chột dạ cùng bối rối trong mắt.

"Khi cô đi vẫn chưa thu thập này nọ hay chuẩn bị trước cho tiểu Hân? Thời gian một năm, đủ để cô chuẩn bị đủ, đưa cho tôi, tôi đưa cho em ấy." Nghĩ đến căn phòng trống rỗng tối qua hắn nhìn thấy, lại so sánh với căn phòng hoa mỹ bài trí tinh xảo của Cung Hương Di, biểu tình Lâm Văn Bác nháy mắt có chút vụn vặt.

Đầu Cung Hương Di lại càng cúi xuống, thái dương đỏ một tầng mồ hôi lạnh. Cô lấy đầu ra đưa cho Lâm Văn Bác? Nhận định rằng Cung Lê Hân sẽ chết, cô căn bản không hề chuẩn bị đồ dùng hằng ngày cho đối phương.

Hai người đứng thẳng đối nhau không nói gì. Lâm Văn Bác nhếch môi, nở một nụ cười khó coi, thấp giọng nói, "Cung Hương Di, cô được lắm! Mấy thứ cô chuẩn bị chuẩn cho tôi tự mình giữ đi, tôi không cần!"

Nói xong, hắn nhìn sâu vào vẻ mặt không thể tin cùng đau lòng nhìn hắn của Cung Hương Di, không chút lưu luyến rời đi. Tình cảnh ở chung lúc trước không ngừng hiện lên trong đầu, hắn nhắm chặt mắt, nhắm tâm xóa bỏ từng hình ảnh. Cảm động lúc trước khi Cung Hương Di tỉ mỉ vì hắn mà chuẩn bị quần áo và đồ dùng hằng ngày, nay đã biến thành băng lạnh thấu xương cùng thất vọng.

Rõ ràng là cùng một người, vì cái gì lại thay đổi lớn như vậy ? Lớn đến nỗi hắn khó có thể chấp nhận ! Trái tim Lâm Văn Bác kịch liệt co thắt lại đau đớn, mắt hôn mê vấp trở về phòng.

Ngần ra trong chốc lát, hắn mở tủ quần áo, lấy toàn bộ quần áo xếp chỉnh tề bên trong ra, đặt trên giường chọn lựa. Chỉ lưu lại cho mình một phần nhỏ, còn lại đều gom bỏ vào túi du lịch, lại vào phòng tắm lấy dao cạo râu, kem đánh răng, xà phòng cùng mấy đồ dùng sinh hoạt xếp vào, sau đó mang đến phòng Cung Lê Hân.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Lúc Lâm Văn Bác đi đến, thì Cung Lê Hân cũng đã tạm biệt Cung phụ trở về phòng mình, đang giặt sạch quần áo bẩn tối qua. Không có biện pháp, hiện tại đang mạt thế, Cung gia đã sớm không còn người hầu để hầu hạ cậu, hơn nữa cậu tổng cộng chỉ có bốn bộ quần áo, chậm trễ việc giặt giũ thì về sau sẽ không còn đồ thay.

“Lâm đại ca, anh muốn ra ngoài sao ?” Thấy Lâm Văn Bác cầm túi du lịch, Cung Lê Hân rửa xà bông trên tay, hảo kỳ hỏi.

“Không phải, mấy thứ này đều là đưa cho em, mau tới đây xem.” Đối diện với ánh mắt thanh khiết không có chút ham muốn vật chất hay tạp chất nào của Cung Lê Hân, đáy lòng Lâm Văn Bác bất tri bất giác như được thanh tẩy, trên gương mặt lạnh lùng hiện ra một nụ cười sùng nịch.

“Là gì thế ?” Cung Lê Hân lau khô tay, bước đến bên người hắn mở túi du lịch nhìn vào, thấy bên trong chất đầy quần áo, mi nhãn liền cười cong cả lên.

Cậu đang nghĩ quần áo mình quá ít, có nên đi đâu kiếm về mấy bộ hay không. Sống ở thế giới hiện đại đã hơn một năm, cậu đã hình thành thói quen ở nhà mặc thường phục, ra ngoài mặc chính trang, đi ngủ mặc đồ ngủ. Nhưng nay ngay cả lúc ngủ cậu vẫn phải mặc một bộ quần áo thể thao, thật sự cảm thấy không thoải mái. Mà cậu không có thói quen ngủ lỏa thể, chỉ đành cực lực nhẫn nại.

Không thể trách trước đó Hạ Cẩn lấy quá ít đồ. Loại đồ dùng sinh hoạt như quần áo, mang theo một hai bộ để thay đổi cũng đủ rồi, ngược lại, thức ăn, vũ khí, thuốc men thì Hạ Cẩn gom lấy không ít. Tình huống lúc đó, đương nhiên bảo mệnh quan trọng hơn, hưởng thụ để sau.

Thấy biểu tình kinh hi của tiểu hài tử, tươi cười bên khóe miệng Lâm Văn Bác càng sâu thêm, xoa đầu cậu nói, “Em xem còn thiếu gì thì nói để anh tí sẽ lấy cho em.”

“Dạ.” Cung Lê Hân gật đầu, lấy một bộ quần áo ra ướm thử trên người.

Thân hình Lâm Văn Bác cao lớn, quần áo hắn tất nhiên không phù hợp với dáng người nhỏ nhắn của Cung Lê Hân. Nhưng Lâm Văn Bác đã tính đến điều này, mang đến phần lớn là áo T-shirt, mặc trên người, dù có thêm vài ký hiệu cũng không quá khó coi, hơn nữa hoạt động rất thoải mái. Theo lời Cung Hương Di thì sau mạt thế, thời tiết cũng biến đổi, quanh năm nắng nóng, không phân ra bốn mùa, mấy cái T-shirt ngắn tay này có thể mặc đủ một năm.

Trong lúc Cung Lê Hân thử từng bộ quần áo thì Lâm Văn Bác lơ đãng xem phòng cậu, cuối cùng mở ra tủ quần áo nhỏ đặt ở góc phòng, sắc mặt lập tức tối đen.

Trong tủ quần áo, ngoại trừ một balô leo núi ra thì không còn thứ gì khác. Lâm Văn Bác chau mày, lại bước vào phòng tắm. Trên bồn rửa mặt chỉ có một cục xà phòng hình tròn nhỏ, đây là căn cứ chuẩn bị cho người dân, giặt quần áo, tắm rửa, gội đầu, rửa mặt đều chỉ có thể dùng một cục này.

Nghĩ đến phòng tắm mình được Cung Hương Di chất đầy các loại dầu gội, sữa tắm, kem cạo râu, xà phòng này nọ, ngực Lâm Văn Bác như bị một tảng đá đè nặng, đau đớn không thôi, đồng thời cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Nhìn ngày thơ hoạn hi trong mắt tiểu hài tử, hốc mắt hắn hơi nóng lên, hốt hoảng vội cúi đầu, không có mặt mũi nhìn đối phương.

“Lâm đại ca, anh sao vậy ? Sao bỗng đứng lại không vui ?” Cung Lê Hân miễn cưỡng nhận ra cảm xúc khác thường của Lâm Văn Bác, tay chụp lên bả vai hắn lo lắng hỏi.

“Không có, Lâm đại ca rất tốt.” Lâm Văn Bác phản thủ nắm bàn tay mềm mại trắng nõn của cậu, gút gao nắm trong lòng bàn tay, tươi cười miễn cưỡng

an ủi.

“Nga.” Thấy Lâm Văn Bác không muốn nói, Cung Lê Hân lại không có hứng thú tìm hiểu riêng tư người khác, thấp giọng đáp một tiếng rồi không hỏi gì nữa.

Vì muốn Lâm Văn Bác vui lên, cậu lấy từ trong balô leo núi hai bình Tích Cốc đan đưa qua, thành thật giảng giải cách dùng và công hiệu, còn dẫn hân nhớ đưa một bình cho Lâm tổ phụ.

Lâm Văn Bác niết bình được, lòng càng thêm xấu hổ. Đối lập với sự lạnh bạc vô tình của Cung Hương Di, Cung Lê Hân trong lúc chạy trốn cũng không quên thay bọn họ mang theo chút đồ, không nói đến trân quý của nó, mà đây chính là tâm ý của cậu, đã vượt xa giá trị của nó ngàn lần vạn lần.

“Tiểu Hân, sao em có thể ngoan như thế a ? Lâm đại ca càng lúc càng thích em, làm sao đây ?” Lâm Văn Bác đem tiểu hài tử đang mở to mắt đưa vật quý cho hân kéo vào lòng ôm chặt, cảm vuốt ve đỉnh đầu cậu, thấp giọng nỉ non.

Trong lòng Cung Lê Hân khẽ động, ngửa đầu cẩn thận nhìn hân, trong đôi mắt thanh triệt ẩn chứa thỏa mãn cùng mong chờ. Lâm đại ca càng ngày càng thích mình ? Có thích hơn ‘Cung Lê Hân’ lúc đầu không ? Cậu yên lặng nghĩ. Cậu là vô tình thay thế Cung Lê Hân, đối với việc lấy đi tất cả những thứ thuộc về Cung Lê Hân, kỳ thật cậu phi thường để ý, cho nên mới càng muốn được ở bên người thân, cố gắng giành được sự quan tâm thương yêu của bọn họ.

“Hai người đang làm cái gì ?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm đánh gãy hai người đang ôm nhau, bầu không khí âm áp yên tĩnh trong phòng nháy mắt biến mất.

“Không có gì, chỉ là mang đến vài bộ quần áo cho Lê Hân thôi.” Liếc nhìn Tống Hạo Nhiên biểu tình cứng ngắc đứng cạnh cửa, Lâm Văn Bác lưu luyến buông thân thể mềm mại trong lòng ra, thần nhiên nói.

Tống Hạo Nhiên gật đầu, áp chế khó chịu vừa rồi nảy lên trong lòng, thông thả bước đến bên người Cung Lê Hân ngồi xuống.

“Đồ hình như là quần áo của cậu.” Tự nhiên ngồi cạnh Cung Lê Hân, ôm chặt vai cậu nhìn vào túi du lịch mở rộng, Tống Hạo Nhiên nhíu mày. (Carly : a tự nhiên kinh dị ==)

“Ừ, Lê Hân tổng cộng chỉ có bốn bộ để thay đổi, cho nên tôi mang vài bộ của mình qua.” Lâm Văn Bác vừa nói vừa vuốt phẳng từng bộ quần áo, móc vào giá móc, treo vào tủ. (mng có thấy cái cảnh tượng khá ba trăm ko : Tống phụ thân ngồi hỏi thăm con, Lâm mẫu thân đang đang cắt quần áo, nhi tử khá ái, gia đình 3 người a~~~~=□= mới phát hiện ra *vuốt mồ hôi*)

“Sao lại thế ? Ai phụ trách việc phát vật tư ? Gọi hân lại đây !” Sắc mặt Tống Hạo Nhiên trầm xuống nói.

Ngoại trừ quần vụ thì hân vốn không để ý mấy việc vặt. Lúc đến căn cứ, phòng đã được sắp xếp thỏa đáng, quân trang, đồ hằng ngày, quần áo lót đều được đặt ngay ngắn chỉnh tề trong tủ, hân thấy cũng không có cảm giác gì kỳ quái, còn nghĩ đây là phối trí tiêu chuẩn của căn cứ. Thấy đứa nhỏ nhà mình không được sắp xếp chu đáo, trong lòng liền dấy lên lửa giận.

Màu sắc Lâm Văn Bác tối xuống, cho Tống Hạo Nhiên một ánh mắt, ý bảo hân cùng mình vào phòng tắm nói chuyện.

Tống Hạo Nhiên cố nén giận, đen mặt cùng Lâm Văn Bác vào phòng tắm, phản thủ đóng cửa phòng. Trong lòng hân biết, lời kế tiếp của Lâm Văn Bác không thích hợp để Lê Hân nghe.

Lưng tựa vào cửa phòng tắm, vẻ mặt Lâm Văn Bác tiêu tụy, vô lực vuốt mặt, thấp giọng nói, “Đồ của chúng ta không phải do bộ hậu cần phân phát, mà là Cung Hương Di đã chuẩn bị trước. Cô ấy không chuẩn bị gì cho Lê Hân cả.”

Tống Hạo Nhiên giật mình, lát sau phục hồi tinh thần, trong thanh âm trầm thấp phảng phất ẩn chứa một con bạo phong, vô cùng nguy hiểm, “Ý cậu là gì ? Có cả một năm mà cô ta vẫn chưa chuẩn bị gì cho Lê Hân ?”

Lâm Văn Bác liếc biểu tình sắp bạo phát của bạn tốt một cái, thấp giọng mở miệng, “Đúng vậy. Cậu hân cũng thấy, cô ấy từ một năm trước, thời điểm có được năng lực tiên tri thì đã...đã muốn tiểu Hân chết.”

Nói xong câu cuối cùng, giọng Lâm Văn Bác có chút khàn khàn, như không nói được gì nữa. Dừng một chút, hân đón lấy ánh mắt giết người của bạn tốt, tiếp tục nói, “Có khả năng cô ấy đoán được tiểu Hân có liên quan đến tương lai của mình, tiểu Hân có thể làm chuyện gì đó tổn thương đến cô ấy cho nên mới trở nên như thế.” Căn cứ vào lời nói và hành động thường ngày của Cung Hương Di, Lâm Văn Bác sớm nhìn ra manh mối.

Tống Hạo Nhiên mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Lâm Văn Bác, sau một lúc lâu không lên tiếng. Bỗng nhiên, hân cười giễu cợt, cúi đầu nói, “Tiểu Hân sẽ hại cô ta, cho nên ra tay trước, để tiểu Hân tự tìm cái chết ? Nực cười ! Chỉ bằng mấy việc cô ta đã làm thì về sau tiểu Hân có giết thật thì cũng là tự cô ta tạo nghiệt ! Là nhân quả báo ứng !”

Giọng nói mang theo sự lãnh khốc cùng vô tình mà trước đây chưa từng có, Tống Hạo Nhiên nhìn Lâm Văn Bác, trầm giọng nói, “Mặc kệ Cung Hương Di biết được cái gì, tất cả đều không liên quan đến Lê Hân. Từ một năm trước cô ta đã điên rồi, đây chính là mưu sát, một lần không thành, cô ta có thể sẽ gây họa lần hai, lần ba. Cậu nên trông chừng cô ta, đừng để cô ta tiếp cận Lê Hân. Nếu còn tiếp tục, đừng trách tôi không niệm tình cũ.”

Lâm Văn Bác gật đầu, buông mi che đi chưa xót cùng xấu hổ trong mắt. Hân chưa từng nghĩ tới, từng trách nhiệm ngọt ngào lúc trước giờ lại biến thành gông xiềng trói hân, khiến hân lần nữa thất vọng, lần nữa tuyệt vọng. Hiện tại, khi ở chung với Cung Hương Di, tâm hân đã không còn rung động nữa,

ngược lại chỉ có cảm giác vô cùng mệt mỏi. Nhưng đã yêu nhau nhiều năm như vậy, hẳn tuyệt đối không ngay lúc tinh thần cô không ổn rồi đi, lương tâm hẳn không cho phép.

Quên đi, vì kế hoạch, chỉ có thể đi một bước xem một bước. Lâm Văn Bác nuốt xuống chua xót dâng lên nơi cổ họng, bắt đầu đi thăm nghĩ. Bỗng nghĩ đến cái gì, hẳn đảo mắt nhìn bạn tốt, nhẹ nhàng kể lại chuyện Cung Hương Di mượn sức Hạ Cẩn không thành.

Tổng Hạo Nhiên vừa nghe vừa xắn tay áo, giặt sạch quần áo Cung Lê Hân đang ngâm trong bồn nước. Đến khi Lâm Văn Bác dứt lời, hẳn không quan tâm nói, "Trương lai Hạ Cẩn thế nào không liên quan đến chúng ta. Hẳn không phải là người đơn giản, Cung Hương Di muốn mượn sức hẳn chính là đã chọn sai người."

Cười nhạo một tiếng, tâm tình phiền muộn của Tổng Hạo Nhiên có chút tốt lên. Hạ Cẩn nghe xong lời Cung Hương Di nói, chẳng những không ở lại thêm vài ngày, ngược lại còn muốn mau chóng rời đi. Chỉ trong hai ngày đã có được tin cậy cùng yêu thích của Lê Hân, hẳn mặc danh đối với Hạ Cẩn có một loại kiêng kỵ và địch ý. Mà Hạ Cẩn cũng có tâm tình tương tự với hẳn. Bây giờ, nhân vật tối phiền toái muốn đi, sẽ không còn xuất hiện trước mặt Lê Hân, Tổng Hạo Nhiên không thể không thừa nhận. hẳn có một cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Văn Bác gạt đầu, giúp Tổng Hạo Nhiên giặt sạch đồng quần áo, sau đó móc lên giá áo, mang ra treo ở ban công ngoài phòng tắm. Hai người phân công hợp tác, nghiễm nhiên biến thành vú em.

Trải qua cuộc nói chuyện lần nữa, bọn họ không còn muốn dùng đồ Cung Hương Di đã chuẩn bị nữa, tình nguyện mạo hiểm vào thành phố đi thu thập, đây cũng dường thành đam mê thay Cung Lê Hân sắp xếp đồ sinh hoạt của bọn họ, cũng cảm thấy khá thích thú.

Ngoài phòng tắm, Cung Lê Hân ngồi xếp bằng trên giường, một bên nghịch dao cạo và kem cạo râu Lâm Văn Bác mang đến, một bên không chút để ý nghe bọn họ nói chuyện. Không có biện pháp, ngũ cảm linh nẫn, chẳng sợ dù bọn họ có đề thấp giọng, cậu cũng vẫn có thể nghe rõ ràng mạch.

Không hứng thú với việc Cung Hương Di muốn hại mình, Cung Lê Hân chỉ nghe như gió thoảng qua tai, cũng không có phản ứng dư thừa nào, nhưng nghe đến đoạn của Hạ Cẩn, cậu cau mày, không khỏi có chút lo lắng. Đã có giao tình đồng sinh cộng tử, cậu tất nhiên không muốn Hạ Cẩn gặp bất cứ nguy hiểm nào.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Khi Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác ra khỏi phòng tắm, thì thấy Cung Lê Hân im lặng ngồi xếp bằng trên giường, trong tay cầm dao cạo râu lần qua lộn lại xem, khuôn mặt nhìn không rõ biểu tình, chỉ thấy được hai hàng lông mi cong như cánh quạt run run, trông có vẻ đặc biệt nhu thuận điềm đạm.

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác không hẹn mà cùng nhu hòa biểu tình lãnh túc, khoe môi cong lên, chậm rãi bước qua.

"Lê Hân có phải muốn cạo râu ? Tổng đại ca giúp em" Nàng khuôn mặt đang cúi xuống của tiểu hài tử lên, Tổng Hạo Nhiên ôn thanh nói, không thấy nửa điểm thô bạo cùng vô tình khi ở phòng tắm.

Lâm Văn Bác đang muốn mở miệng nói tương tự, lại chậm một bước hơn bạn tốt, chỉ đành đem xà phòng trong túi du lịch bỏ vào phòng tắm sắp xếp chỉnh tề.

"Không phải. Cái này vô dụng với em, chỉ cần nhìn chút thôi." Cung Lê Hân giương mắt nhìn Tổng Hạo Nhiên, lắc lắc dao cạo trong tay nói.

Tổng Hạo Nhiên cẩn thận đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mịn, đầu ngón tay vuốt ve cằm và má cậu, bị cảm xúc tròn mắt khó tin nơi ngón tay làm mê hoặc, khàn giọng nói, "Em còn chưa có râu, trên mặt rất sạch sẽ. Lê Hân còn chưa lớn đâu, vẫn là hài tử a !" Hẳn thấp giọng cảm thán, chán ghét với Cung Hương Di lại tăng thêm một tầng.

Cung Lê Hân đáp một tiếng, buông mi che đi bất thường nơi đáy mắt. Mười sáu tuổi đã là tuổi mọc râu rồi, nhưng vì thể chất 'Thuần Âm' của cậu, mà cậu với thể mao* bất luận là kiếp trước hay kiếp này đều cùng cậu vô duyên, cho dù hai mươi sáu tuổi, mấy thứ này cậu vẫn sẽ không dùng được. (* : lông tóc trên thân thể)

Có chút tò mò với râu, ngoạn tâm nổi lên, đưa tay vuốt chòm râu lõm chòm trên cằm Tổng Hạo Nhiên, còn nghịch ngợm gãi nhẹ vài cái, đầu ngón tay

trắng nõn từ chiếc cảm kiên nghị hấp dẫn của hắn đi xuống hầu kết, còn nhẹ nhàng đảo nhẹ vòng quanh hai cái. (chắc, thiệt tội, phải chịu đựng a chịu đựng~~)

Hành động này so với tán tỉnh không khác nhau mấy, nhưng biểu tình hồn nhiên vô cớ[không dơ bẩn], động tác mềm nhẹ ẩn chứa sự vô tình cùng không để ý, so với cố ý khiêu khích càng thêm rung động lòng người.

Hầu kết Tổng Hạo Nhiên bị kích thích, một cỗ nhiệt lưu từ dưới hạ thân lan ra toàn cơ thể. Hắn lập tức bắt lấy đầu ngón tay đang không ngừng đốt lửa của tiểu hài tử, gắt gao nắm trong lòng bàn tay, trong đầu hiện lên lại là hình ảnh thân thể trắng nõn tinh xảo cùng ‘chỗ đó’ phản nộ khả ái của cậu. Vì thế mà lửa nóng đốt cháy cơ thể càng lúc càng lớn.

“Không nên tùy tiện sờ vào hầu kết nam nhân, em nghe không?” Tiếng nói có chút âm u, Tổng Hạo Nhiên hô hấp ồ ồ cảnh cáo.

“Tại sao?” Cung Lê Hân ngưỡng mặt hiếu kỳ hỏi.

“Như vậy không lễ phép.” Tổng Hạo Nhiên nỗ lực áp chế ám hỏa nơi đáy lòng, thấp giọng bổ sung, “Với anh còn được, còn người khác, nhất định không thể làm thế.” (*nhìn khinh bỉ* (¬_¬))

“Được, em biết rồi.” Cung Lê Hân nhu thuận gật đầu, tự nhiên tiến sát vào lòng Tổng Hạo Nhiên, hai má cọ trên vai hắn, trong hành động thân mật khẳng khít có thêm vài phần lấy lòng. Cậu cảm thấy được, Tổng đại ca hình như có chút khó chịu, cũng có thể vì cử chỉ không lễ phép của cậu nên sinh khí.

Tổng Hạo Nhiên ôm Cung Lê Hân, trên mặt là nụ cười bất đắc dĩ, đáy lòng cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời, nghiêng đầu, cúi người hạ xuống một nụ hôn nhẹ trên gương mặt trắng nõn. Cánh môi lướt qua khoe miệng tiểu hài tử, Tổng Hạo Nhiên màu sắc trầm xuống chớp một cái, mắt giăng co dưng lại ở đường cong bờ môi cậu lưu luyến không rời khỏi.

Khi Lâm Văn Bác ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy chính là một màn bạn tốt cúi người hôn môi Cung Lê Hân. Trong lòng nam nhân cuồng tráng anh tuấn đang ôm thiếu niên nhỏ nhắn khả ái, hình ảnh hài hòa tốt đẹp không nói nên lời, không khí mười phần ấm áp động nhân. Nhưng không biết vì sao, Lâm Văn Bác xoa ngực, cảm thấy trái tim truyền đến từng đợt từng đợt nặng nề ngọt ngào, không hoàn toàn khó chịu mà dai dẳng không dứt, vô cùng đau đớn.

“Đã sắp xếp xong rồi, Lê Hân còn thiếu cái gì thì để Lâm đại ca mang đến cho.” Tươi cười có chút gượng ép, Lâm Văn Bác mở miệng cắt ngang hai người, ngồi xuống bên còn lại của Cung Lê Hân, bàn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, thâm trầm trong ánh mắt ẩn chứa ôn nhu không thể nhận ra.

“Không cần, thiếu gì thì về sau tôi vào thành phố mang về cho Lê Hân.” Thử nữ nhân kia giữ hắn không cần. Nói được nửa câu, sắc mặt Tổng Hạo Nhiên có chút khó coi. Trước mặt Cung Lê Hân, hắn phải buộc mình không được biểu lộ rõ chán ghét với Cung Hương Di. Tuy nói quan hệ giữa hai chị em đã rạn nứt nhưng cách ly hai người là được, không nên khiến mâu thuẫn gay gắt thêm, không thì sẽ khiến Cung thúc khó xử.

“Ừ, tạm thời như thế đi.” Lâm Văn Bác gật đầu, sắc mặt nháy mắt trở nên băng lãnh. Vừa nghĩ đến thời gian một năm trước Cung Hương Di đã lên kế hoạch dồn tiểu Hân vào tuyệt lộ, trong lòng hắn tựa như bị hung hăng đâm một nhát, máu chảy không ngừng.

Nguyên nhân sự việc khiến không khí trong phòng đột nhiên ngưng trệ, đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Lâm Văn Bác lập tức thu lại cảm xúc, đứng dậy mở cửa.

Dáng người cao lớn của Hạ Cẩn lập tức rơi vào mắt, Lâm Văn Bác đầu tiên là nhíu mày, sau đó nở nụ cười ôn nhã giả dối hỏi, “Anh tới tìm tiểu Hân sao?”

“Phải, không thể mời tôi vào sao?” Thấy trên nụ cười giả dối trên gương mặt tuấn mỹ của Lâm Văn Bác, ôn nhu trên mặt Hạ Cẩn liền biến mất, khoe môi cứng nhắc, trầm giọng hỏi. Lại thoáng thấy Tổng Hạo Nhiên cũng ở trong, đôi mắt vốn tối đen của hắn lại càng sâu thẳm không thấy đáy.

“Hạ đại ca, mau vào đi.” Thoát khỏi ôm ấp của Tổng Hạo Nhiên, Cung Lê Hân cười cười đi đến cửa kéo tay Hạ Cẩn.

Lâm Văn Bác mỉm cười, lúc này nghiêng người để Hạ Cẩn vào phòng. Hạ Cẩn nắm lấy bàn tay trắng nõn của tiểu hài tử, thân mật niết niết, lãnh túc trên mặt bất tri bất giác hiện lên tiếu ý.

Hướng Tổng Hạo Nhiên gật đầu xem như chào hỏi, hắn kéo tiểu hài tử từ ngồi xuống cạnh mình, thấy trong tủ quần áo mở rộng treo đầy quần áo, đuôi lông mày khẽ nhướng, tựa tiểu phi tiểu mỗ miệng, “Sao, mang quần áo đến cho Lê Hân? Đã sớm biết tin tức về tận thể, công tác của các cậu có phải hơi chậm không? Còn có, kích cỡ này hình như hơi lớn, Lê Hân mặc không vừa.” (phát hiện Cẩn ca rất thích nói xéo ngta nha =v=)

Sắc mặt Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác nhất thời tối đen, ánh mắt sắc bén như dao hung hăng quét qua Hạ Cẩn.

Ngay tại thời điểm máu chốt lại không thể làm bạn bên người Lê Hân bảo hộ, chiếu cố cậu, hai người bọn họ rất hối hận, áy náy, cũng càng tự trách mình, không nơi nào có thể phát tiết. Mà Hạ Cẩn lại cố tình dẫm đạp vết thương lòng bọn họ, còn xát thêm muối vào. Loại tính cách cường thế này ở chung với Lâm Văn Bác thì còn tốt, nhưng đối với loại cường thế tương tự như Tổng Hạo Nhiên phảng phất như kẻ địch trời sinh, rất khó chung sống hòa bình.

Hạ Cẩn đối với ánh mắt bất thiện của hai người làm như không thấy, tự nhiên quàng vai Cung Lê Hân, thận trọng mở miệng, “Lê Hân, Hạ đại ca sáng mai sẽ đi, về sao em phải bảo trọng, không được tùy tiện chạy loạn, đỡ phải lại tìm không thấy đường về nhà. Đây là điện thoại vệ tinh papa em đưa cho em, trong đây có lưu số anh, anh cũng có một cái, chỉ cần ấn phím 1 là có thể trực tiếp nói chuyện với anh.”

Vừa đến chỗ Cung phụ chào tạm biệt, Hạ Cẩn thuận tiện xin phúc lợi cho mình. Nay đã là mặt thể, thể đạo so với dĩ vãng bất cứ lúc nào cũng đều nguy hiểm, hấn sợ lần này đi rồi sẽ mất đi liên hệ với tiểu hải tử. Vừa nghĩ đến khả năng kia, Hạ Cẩn đã vài lần nghĩ đến việc buông tay huynh đệ đang ở Kinh đô, liêu linh lưu lại bên người tiểu hải tử. Nếu không phải tâm trí cực kỳ kiên định, làm người rất có nguyên tắc thì hấn đã sớm mở lời với Cung Viễn Hằng.

Nghe thấy Hạ Cẩn muốn đi, gánh nặng trong lòng Tống Hạo Nhiên liền được hạ xuống, sắc mặt cũng không còn khó coi. Hơn nữa, thấy hốc mắt đột nhiên phiem hồng cùng nét quyến luyến trên mặt đứa nhỏ nhà mình, hấn hận không thể đóng gói Hạ Cẩn, suốt ngày suốt đêm đưa đi, không bao giờ cho hấn trở về. Mà Lâm Văn Bác sau khi nghe xong thì thái độ tao nhã chân thành được một chút.

“Hạ đại ca, anh cũng đi đường cẩn thận, đến Kinh đô nhớ gọi điện thoại báo bình an cho em.” Cung Lê Hân giật nhẹ vạt áo Hạ Cẩn, lưu luyến nói.

“Được.” Thấy tiểu hải tử không níu kéo mình, Hạ Cẩn nhẹ nhàng thở ra đồng thời có chút mất mát. Nhưng nghĩ đến tính tình tiểu hải tử nhu thuận hiểu chuyện sẽ không làm ra mấy chuyện ép buộc người này, đáy lòng hấn lại trở nên thoải mái. Tóm lại, mặc kệ Cung Lê Hân đối với hấn thế nào, giữ hấn hay đuổi hấn, hay thờ ơ, Hạ Cẩn đều có thể chấp nhận tất cả.

“Kỳ thật, nếu cậu muốn bắt kịp thời gian, tôi có thể cho người suốt đêm mang các cậu đi.” Tống Hạo Nhiên liếc mắt nhìn điện thoại trong tay tiểu hải tử, ánh mắt âm âm, ngược lại nhìn về phía Hạ Cẩn, vờ nhiệt tình mở miệng.

“Phải, chúng tôi có thể phải nhiều phi công thay phiên điều khiển, cam đoan đêm nay có thể đưa các anh đến Kinh đô an toàn.” Lâm Văn Bác mỉm cười mở miệng, phụ họa nói.

Vết sẹo bên trán chợt giật giật, Hạ Cẩn lạnh mặt cự tuyệt, “Không cần, Cung thủ trưởng đã an bài tốt, mười giờ sáng mai cho người đưa bọn tôi đi. Hơn nữa, lúc này Lục Vân lại chạy đâu mất rồi, muốn đi cũng không đi được.”

Cho dù khẩn cấp, hấn cũng không đuổi kịp thời gian, hơn nữa, Tống Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác càng muốn hấn nhanh chóng rời đi thì hấn càng muốn ở lâu, dù chỉ thêm một giây ở bên cậu cũng đã tốt rồi.

Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên thất vọng gật đầu, trong lòng sáng tỏ. Lục Vân phỏng chừng là nghe thấy lời Cung Hương Di nói nên chạy đến nơi nào chữa thương đi.

Hạ Cẩn lại ngồi thêm một chút, không phiền chán dằn dò Cung Lê Hân đủ chuyện, lại lập lại nói cậu không được chạy lung tung khi ở một mình, miễn cho lại đi lạc, lúc này mới dưới ánh mắt không kiên nhẫn của Tống Hạo Nhiên rời đi. Nếu không phải không an tâm Lục Vân, Hạ Cẩn rất thích ý ở trong phòng tiểu hải tử ngồi ngốc cả ngày, cho dù bị Tống Hạo Nhiên trừng mắt thủng người bao nhiêu lỗ thì cũng không để ý.

Tiền Hạ Cẩn đi xong, Tống Hạo Nhiên lập tức cầm lấy điện thoại trong tay Cung Lê Hân, nhanh chóng đổi số phím 1 thành số mình. Lâm Văn Bác thấy hấn chỉnh xong thì nhanh chóng đổi số phím 2 thành số mình.

Đội hai người làm xong, đối diện ánh mắt ngây thơ của tiểu hải tử, không khỏi có chút xấu hổ, lúc này mới thấy hành động của mình trẻ con bao nhiêu, như hai đứa nhóc không hiểu chuyện tranh giành đường quả[kẹo] ngon lành vậy.

Lục Vân khó có thể chấp nhận dự ngôn của Cung Hương Di, bàng hoàng bất lực chạy ra khỏi ký túc xá tân binh, lang thang không mục đích trong sân thể dục rộng lớn. Đến khi Linh Ngữ từ xa thấy, chạy tới giữ chặt hấn, mới kéo hồn hấn trở về.

Nhìn nụ cười xinh đẹp, vẻ mặt làm nũng của Linh Ngữ, Lục Vân nào còn tâm tư hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc, chỉ lãnh đạm đẩy đi, nói đối phương hấn sắp trở về Kinh đô sau đó vội vàng rời đi.

Có lẽ cha không chết, có lẽ mình sẽ không chết, lại càng không hại chết người khác, có lẽ dự ngôn của Cung Hương Di cũng có lúc sai. Lục Vân không ngừng an ủi mình nhưng vẫn hiểu đây là lừa mình dối người, trực giác nói với hấn, chuyện này tám chín phần mười là thật.

Tựa như cô hồn đã quỷ mất đi ràng buộc lại không được vào luân hồi, Lục Vân cước bộ yếu ớt chậm chạp trở về phòng mình. Giờ phút này, trong lòng hấn chỉ có hốt hoảng bất lực cùng sợ hãi cái chết, không có chút oán hận nào với Hạ Cẩn. Việc chiếm lấy súng ống đạn dược của Lục gia không phải do Hạ Cẩn sai khiến, oan có đầu, nợ có chủ, ngoại trừ Triệu An, hấn không hận ai cả. Ngược lại, hấn rất cảm kích Hạ Cẩn, cảm kích đối phương trong lúc gian nan như vậy vẫn không vứt bỏ hấn, cho dù người cha từng hô phong hoán vũ một thời của hấn đã qua đời.

Ở hành lang gặp phải Ngô Minh đang vô cùng lo lắng sáng hôm sau sẽ rời đi, Lục Vân vô tri vô giác trả lời, sau đó đóng cửa phòng, lấy chăn bao lấy thân thể lạnh run, ước chừng qua hơn một tiếng mới từ trạng thái thất hồn lạc phách* trở về bình thường (* : hồn phách thất lạc, ám chỉ sự sợ hãi)

Đúng lúc đó, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Lục Vân về mặt tiểu tụy ra mở cửa, thì thấy Linh Ngữ vừa rời tạm biệt đứng ngoài cửa, hai mắt rung rung, đầm đìa đáng yêu nhìn hấn.

“Lục thiếu, có thể mang tôi theo không ? Cậu đi tôi rất sợ !” Linh Ngữ nghẹn ngào nhào vào lòng Lục Vân, như tiểu thú bị chủ nhân vứt bỏ, vừa đáng thương lại đáng yêu.

Trong lúc con người yếu ớt nhất, không cần tình ái an ủi, chỉ một cái ôm là đủ. Lục Vân ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng, sợ hãi trong lòng dần bình ổn. Nhưng trong lúc rung động, hấn đã xem nhẹ nhiệt độ cơ thể quá mức băng lãnh cùng sắc mặt tối đen của Linh Ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hảo Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Có Linh Ngừ làm bạn, cảm xúc của Lục Vân rõ ràng tốt lên rất nhiều.

Siết lấy thân thể mềm mại thơm tho của nữ nhân, lần đầu tiên trong đầu hắn không có chút ý niệm gì, chỉ ôm nhau như vậy, bình bình an an ngủ một đêm, thẳng đến sáng sớm hôm sau, ánh da cam ấm áp xuyên qua màn cửa chiếu xuống giường, mới chậm rãi mở mắt ra.

Khí lạnh sáng sớm còn chưa lấy hết nhiệt độ dương quang, lướt qua thân thể mang theo mát lạnh nhẹ nhẹ, Lục Vân run run, chậm rãi ngồi dậy. Đứng đến cánh tay băng lãnh của Linh Ngừ, hắn nhíu mày, kéo chăn qua che cho cô.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa có quy luật, Lục Vân vừa nhặt quần áo lên vừa ra mở cửa.

“Lục thiếu, chúng ta mười giờ sẽ đi, tôi đến giúp cậu thu dọn.” Ngô Minh vừa nói vừa nhìn vào phòng, thoáng thấy mái tóc dài của phụ nữ bị chặn che đi, thì giật mình.

“Àn, vào đi.” Lục Vân nghiêng người để Ngô Minh vào, thấy tầm mắt hắn hướng tới chỗ Linh Ngừ, ngừ khí cầu xin nói, “Linh Ngừ muốn theo cùng chúng ta, có được không Ngô ca ?”

Ngô Minh khó xử, nghĩ đến phản ứng của Hạ Cẩn, cảm thấy khả năng đồng ý vô cùng thấp, không dám tùy tiện đáp ứng, đành thành thật trả lời, “Để tôi thu dọn trước đã, tí nữa đi ăn sáng hỏi Hạ ca xem sao.”

Nhắc tới Hạ Cẩn, biểu tình Lục Vân có chút không được tự nhiên, yên lặng gật đầu, ngồi bên giường nhìn Ngô Minh thay hắn thu dọn. Mặc dù đã mặt thế, mặc dù biết Lục gia có khả năng đã sụp đổ, nhưng nhất thời hắn vô pháp thay đổi bộ dáng thiếu gia mười mấy năm nay.

Ngô Minh lại phải chịu mệt nhọc, vui đầu thu dọn này nọ, sau đó sắp xếp chỉnh tề bỏ vào túi du lịch ở đầu giường.

Kiểm tra xong đồ dùng trong túi, Ngô Minh kéo khóa lại, ngẩng đầu nhìn về phía Lục Vân định gọi hắn đi ăn sáng, đột nhiên sắc mặt đại biến, một bên trầm giọng kêu ‘Cẩn thận!’, một bên kéo Lục Vân ra, đứng che trước hắn.

Lục Vân ngồi đưa lưng về phía giường, đột nhiên bị Ngô Minh kéo dậy, lao đảo hai bước chặt vật tề ngồi phía sau hắn, sau đó liền hoảng sợ.

Chỉ thấy Linh Ngừ tối qua vẫn còn tốt, lúc này mặt đã trở nên xanh trắng, há cái miệng đầy máu, lộ ra hàm răng sắc nhọn, gương nanh múa vuốt đánh tới hai người. Phòng trong ký túc xá tân binh vốn nhỏ hẹp, sau khi bày đồ ra thì không còn nhiều chỗ trống, Ngô Minh lại phải che chở cho Lục Vân phía sau, tránh cũng không thể tránh, chỉ đành đối mặt đón nhận.

Hắn nhanh tay lẹ mắt bắt tay hai tay Linh Ngừ, nghiêng đầu tránh đi tanh hôi phun ra từ miệng Linh Ngừ, la lên với Lục Vân đang bị dọa ngốc một bên, “Lục thiếu, bên hông tôi có dao, mau rút ra giết cô ta!”

Kêu liên vài tiếng, mắt thấy Ngô Minh sắp chống đỡ không nổi nữa, Lục Vân mới khôi phục tinh thần, rút dao bên hông Ngô Minh ra, nhắm ngay thái dương Linh Ngừ đâm tới.

Hắn quang trên lưỡi dao sắc bén ‘Phốc xuy’ một tiếng tiến vào đầu Linh Ngừ, khiến cô thống khổ rống lên mấy tiếng, lực đạo đánh về Ngô Minh dần yếu bớt, biểu tình ngưng trọng của Ngô Minh lúc này mới buông lỏng.

Lục Vân thấy thế, vội vàng rút chủy thủ ra, sau đó lại bỏ xuống. Máu đen sền sệt theo vết đao phun ra, văng lên cánh tay hắn, đầu não hắn trống rỗng, không thể nghĩ được gì, chỉ biết máy móc rút dao, rồi lại bỏ xuống.

‘Phốc xuy phốc xuy’, liên tục đâm bảy tám nhát dao xuống, đầu óc Linh Ngừ triệt để bị vỡ nát, thân thể ngã xuống giường, phát ra một tiếng ‘phịch’, đôi mắt tối om nhìn thẳng vào gương mặt chết lặng của Lục Vân.

Giết tang thi gương mặt vốn hư thối với giết người ngay cạnh mình bị biến dị, hai loại cảm giác này hoàn toàn khác nhau, hơn nữa tối qua còn ôm đối phương ngủ một đêm, vì thế kích động lại càng dữ dội hơn. Lục Vân ngẩn ngơ nhìn chăm chăm đôi mắt đục ngầu của Linh Ngừ, biểu tình chết lặng dần biến thành hoảng sợ, cuối cùng hoàn toàn sụp đổ. Hắn như thế nào cũng không tưởng tượng được, nữ nhân tối hôm qua còn cho hắn an ủi ấm áp, hôm nay đã biến thành một tang thi bộ dạng đáng sợ như thế.

“Ô ô ô...” Tiếng khóc kìm nén của Lục Vân nhanh chóng tràn ra từ cổ họng, nước mắt rơi xuống, càng hiện rõ nội tâm tuyệt vọng cùng hoảng sợ của hắn. Giờ này phút này, hắn mới thật sự thấy rõ tận thế tàn khốc, qua một hôm nay, có lẽ sẽ không có ngày mai, khiến người ta cảm thấy như rơi vào vực sâu tối đen tuyệt vọng, mà nhân loại chỉ có thể từ dưới đáy vực giãy dụa nhìn lên, không còn biện pháp khác.

“Lục thiếu, đừng lấy dính máu lau mặt. Linh Ngữ có thể do mắt miệng dính máu dơ bẩn đi nên mới bị lây nhiễm.” Ngô Minh bắt lấy cánh tay dính đầy máu đen, thận trọng nói. Tính tính thời gian, hắn nhanh chóng đoán được nguyên nhân Linh Ngữ bị lây nhiễm.

Cánh tay muốn bùm mặt của Lục Vân cứng lại, biểu tình trên mặt càng thêm sụp đổ.

“Chuyện gì đây?” Hạ Cẩn đẩy cửa phòng, thấy tình trạng chật vật của hai người cùng thi thể ăn mặc gọi cảm của Linh Ngữ trên mặt đất, mặt lãnh tức mở miệng.

Ngô Minh đứng dậy, nhanh chóng kể lại tình huống cho hắn.

Nghe xong sắc mặt Hạ Cẩn càng đen thêm, một phen bắt lấy Lục Vân, kéo hắn vào phòng tắm, cầm lấy vòi sen, bật chọt mở nước lạnh, xối xuống đầu hắn.

Lục Vân sợ run cả người, lúc này mới khôi phục tinh thần muốn tránh đi. Hạ Cẩn hung hăng giữ lấy áo hắn, cọ rửa máu đen trên áo hắn, âm thanh lạnh lùng, “Cậu muốn tránh đi đâu? Lúc trước tôi đã nói cậu không cần xen vào việc người khác cậu không nghe. Không có năng lực gì thì đừng mưu toan gánh vác trách nhiệm với người khác! Hậu quả không phải cậu có thể tưởng tượng được! Lục Vân, hiện tại là mặt thế, cậu cũng không còn là thiếu gia Lục gia lúc trước, cứ tiếp tục dẫn đầu như vậy, sớm muộn cậu cũng sẽ hại chết chính mình, còn ảnh hưởng đến người cạnh mình!”

Nghe xong lời Hạ Cẩn nói, lại kết hợp với dự ngôn của Cung Hương Di, khuôn mặt Lục Vân dần vận vẹo, trong đôi mắt đục ngầu lộ ra thần sắc thống khổ cùng cực. Nếu không phải cổ áo bị Hạ Cẩn nắm lấy, hắn đã sớm xụi lơ trên mặt đất.

Ngoài phòng tắm, tiếng Linh Âm thê lương gọi tý tý đột nhiên truyền đến, trong đó còn xen lẫn tiếng thấp giọng an ủi của Ngô Minh. Lại thêm một lúc thì nghe thấy tiếng nhân viên trong căn cứ mang theo vài tên lính chạy tới.

Hạ Cẩn nhanh chóng rửa sạch sẽ cho Lục Vân, sau đó buông cổ áo hắn, bước khỏi phòng tắm ứng phó thăm hỏi của binh lính.

“Hạ đại ca, phát sinh chuyện gì vậy?” Cung Lê Hân cầm một hộp quà gói tinh xảo đứng cạnh cửa hỏi.

“Cung thiếu.” Nhân viên căn cứ thấy cậu lập tức tiến lên chào hỏi, kể lại sự tình một lần, sau đó cung kính nói, “Hiện tại chúng tôi muốn đưa bọn họ đi kiểm tra một lần, nếu trên người bọn họ có miệng vết thương nào thì có khả năng phải cách ly 24 giờ mới có thể rời đi.”

Cung Lê Hân gật đầu, mặt hàm lo lắng nhìn Hạ Cẩn.

“Có thể, kiểm tra ở đâu?” Hạ Cẩn hướng Cung Lê Hân thoáng nhếch môi cười, biểu tình nháy mắt nhu hòa, sau khi quay sang phía nhân viên căn cứ thì diện vô biểu tình hỏi.

“Vị tiểu thư đến phòng cách vách, còn các anh ở tại đây kiểm tra đi. Cung thiếu, nếu kiểm tra thấy có gì không đúng, chúng tôi tất yếu phải áp dụng biện pháp thích hợp, đến lúc đó xin cậu thứ lỗi. Đây là quy định của căn cứ, cũng là suy nghĩ cho an toàn tính mạng mọi người.” Nhìn ra quan hệ thân thiết của Hạ Cẩn và Cung Lê Hân, nhân viên công tác cung kính giải thích.

“Ân, các anh cứ tra đi.” Cung Lê Hân gật đầu, ôm hộp quà bước đến bên người Hạ Cẩn, kiễng chân, đưa tay vỗ vai hắn trấn an.

Hạ Cẩn nhìn về mặt lo lắng của thiếu niên, khóe môi lạnh lùng không nhìn được cong lên, không thừa lời nhanh chóng cởi quần áo trên người, lộ ra đường cong hoàn mỹ cùng dáng người tam giác ngược cường tráng.

Ngô Minh thấy thế cũng chậm rãi cởi quần áo, để quân y tùy ý kiểm tra. Lục Vân mắt hồn mất vía được hai binh lính đưa ra, cởi xuống áo sơ mi cùng cái quần ướt sũng.

Cung Lê Hân thông thả bước đến bên người Hạ Cẩn, giúp quân y kiểm tra xem hắn, đầu ngón tay thỉnh thoảng lướt qua mấy vết sẹo cũ đầy trên người Hạ Cẩn, trong mắt chứa đầy đau lòng.

Tiểu hài tử trong lúc vô ý dụ hoặc trên dưới, cả người Hạ Cẩn như bị lửa đốt, nơi đó thể tích vốn khoa trương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy dần cứng lên, dừ tợn thô to, dựng thẳng ở bụng dưới, chiều dài cơ hồ đến rốn. (Σ(° Δ °|||) ..... (°o°)!))

Mọi người trong phòng, ngoại trừ Lục Vân đang mất hồn, đều nhìn chỗ đó của hắn, đáy mắt lộ ra thần sắc sợ hãi. Ngay cả quân y kiến thức rộng rãi cũng không khỏi ngẩn người, ngừng động tác kiểm tra, trong lòng âm thầm tự ti.

Hạ Cẩn sắc mặt bình thản nhìn Cung Lê Hân, mâu quang ám trầm chớp một cái, lại nhìn về phía quân y, không để ý mở miệng, “Chưa thấy nam nhân cương sao? Kiểm tra xong chưa, bọn tôi còn phải bắt kịp thời gian.”

Trong cử chỉ của hắn trời sinh lộ ra một cổ trầm tĩnh khí phách, quân y lập tức khôi phục thái độ bình thường, theo lời tăng tốc độ kiểm tra, cũng không dám đụng chạm nhiều thân hình cường kiện của hắn, như sợ hắn áp xuống. (câu cuối này chém=|||||)

“Không có vấn đề.” Tinh tế kiểm tra cơ thể ba người, không phát hiện bất cứ ngoại thương nào, quân y gật đầu với người phụ trách nói.

“Sao cả người cậu ta ướt sũng thế ?” Người phụ trách chỉ Lục Vân, biểu tình nghi hoặc hỏi.

“Tay dính máu tang thi nên rửa cho cậu ta. Các anh yên tâm, bọn tôi mười giờ sẽ rời khỏi căn cứ, nếu có xảy ra chuyện gì thì sẽ tự mình chịu trách nhiệm” Hạ Cẩn trầm giọng giải thích, ánh mắt nhìn đối phương thập phần cường ngạnh, không để người cự tuyệt.”

Người phụ trách liếc nhìn Cung Lê Hân đang lo lắng cho hắn đứng bên cạnh, do dự vài giây liền gật đầu đồng ý, mang binh lính cùng quân y rời đi.

Hạ Cẩn cúi xuống nhặt quần áo lên, xoay người lấy từng cái, chạm đến hạ phúc vẫn còn cứng rắn, trong mắt lướt qua một tia dục vọng thâm trầm. Hắn đã trải qua huấn luyện đặc biệt, là người có lực tự chủ rất mạnh, chẳng sợ đụng phải ‘thuốc’, cũng sẽ mây may không ảnh hưởng đến hắn. Bị người chạm một cái lập tức sụp đổ thế này, đây vẫn là lần đầu tiên, cũng là lần hung mãnh nhất từ trước đến nay, tà hỏa tán loạn trong cơ thể có xu thế như lửa đốt ngoài đồng cỏ, không ngừng thiêu đốt thần kinh buột chặt của hắn.

“Lê Hân, anh còn có vài thứ cần thu dọn, phải về phòng một chuyến. Em ở đây xem Lục Vân đi, tinh thần cậu ta không tốt lắm.” Giọng Hạ Cẩn u ám, động tác cứng ngắt xoa đầu Cung Lê Hân.

“Ân, anh đi đi, em sẽ chiều cổ cậu ta.” Cung Lê Hân gật đầu, đưa hộp quà ra, “Đây là lễ vật chia tay cho Hạ đại ca, đến lúc lên máy bay anh hãy mở ra, không được để người khác nhìn thấy, đây là bí mật của hai chúng ta.”

“Được, nhớ kỹ.” Hạ Cẩn tiếp nhận lễ vật, tìm từ âm thanh thân mật của tiểu hài tử mà đập loạn nhịp, chạm đến đầu ngón tay ấm áp của cậu, tà hỏa trong người vốn như lửa lan trên đồng cỏ nay lại càng lan ra nhiều hơn.

Buông mi, không dám nhìn mi nhãn tinh xảo của tiểu hài tử, Hạ Cẩn vội vàng kéo Ngô Minh rời đi.

Đội hai người đi xa, Cung Lê Hân vỗ vỗ cơ thể để trần của Lục Vân, kỳ quái hỏi, “Sao cậu còn không mặc quần áo ?”

Lục Vân hoảng hốt, mắt không có tiêu cự nhìn cậu, đầu vùi vào đầu gối, nước mắt lại tràn ra.

“Papa tôi đã chết, lần này trở về, tôi cũng sẽ chết, ngay cả Ngô ca, Hạ ca cũng sẽ bị tôi hại chết ! Khiến người khác phải chôn cùng mình, không bằng để tôi tự kết liễu mình còn hơn.” Nức nở một hồi, Lục Vân vừa bị thương nói ra hết tâm sự, vừa ngẩng đầu nhìn Cung Lê Hân.

Hai mắt hắn cực kỳ âm đạm, phảng phất bị một tầng sương mù màu xám che lấp, sự ngang ngược, tùy ý lúc trước đều biến mất không còn gì. Thấy trong đồng tử hắn không còn chút tia sáng nào, Cung Lê Hân chau mày. Ánh mắt này rất quen thuộc với cậu, ở địa cung, hằng năm đều có vài người như vậy, không chịu nổi tra tấn vô cùng vô tận của Tiêu Lâm, lựa chọn tự kết thúc chính mình. Ánh mắt bọn họ cùng Lục Vân giống nhau như đúc, đây là ánh mắt tuyệt vọng, ánh mắt chỉ muốn chết.

Cung Lê Hân gạt gao mân thẳng khóe môi, đối mặt với một Lục Vân như vậy, cậu cảm thấy không thoải mái.

Lục Vân không thấy được cảm xúc của cậu, vẫn mở miệng, “Cung thiếu, cậu có dao không ? Cho tôi mượn dùng một chút.”

Lâm nhảm của Editor : coi xong chương này cảm thấy Hạ ca thật sự rất... *bật ngón cái*... bá !! S a có thể tỉnh ruồi như thế chứ =))))

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Cung Lê Hân nhíu mày nhìn chăm chú Lục Vân, thấy trong mắt hắn chỉ có hai luồng hỏa diễm dị thường nóng rực, nhưng độ âm hòa diễm này lại là băng lãnh, còn pha lẫn một tia tử khí.

Sau một lúc lâu, Cung Lê Hân lắc đầu, từ từ mở miệng, “Tôi không có dao. Cậu lấy dao muốn làm gì ? Thật sự muốn tự sát sao ?”

Trên mặt Lục Vân lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, gật đầu nói, “Đúng vậy, chị cậu nói đúng, tôi chính là một phế nhân vô dụng, chính mình chết còn chưa tính, lại còn muốn kéo người bên cạnh theo chôn cùng. Có súng cũng được a, bóp cò một cái, mất chưa kịp nhắm đã tắt thở, chẳng những có thể nhanh chóng đi theo lão ba, còn sẽ không liên lụy Hạ ca cùng Ngô ca nữa ! Tốt bao nhiêu a !”

Khuôn mặt thanh tú của Cung Lê Hân dần buộc chặt, ngữ khí cứng nhắc hỏi, "Cậu thật sự muốn chết ? Không hối hận ?" Sinh mạng đáng quý cỡ nào a ? Cậu chịu đựng vô số tra tấn chỉ vì muốn sống sót, tại sao người khác lại không biết quý trọng nó ?

"Không hối hận, bây giờ đã tận thế, phé nhân như tôi cũng không sống được lâu !" Lục Vân vẫy tay, cúi đầu nhìn chính mình, cười khổ nói, "Như vậy cũng tốt, trần trường sinh ra, tôi cũng trần trường mà ra đi a!"

Cung Lê Hân lẳng lặng nhìn hân chăm chú, thần nhiên mở miệng, "Nếu cậu đã nghĩ kỹ thì tôi giúp cậu đi. Tôi không có súng, bắt quá tôi giết người không cần dùng tới nó."

Màu sắc Lục Vân ngưng trệ chốc lát, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Cung Lê Hân như chớp bắn hai cái vào vị trí tim hân.

"A!" Lục Vân đau kêu ra tiếng, che lại đau đớn kịch liệt ở tim, thân thể cuộn thành một đoàn, ngã xuống mặt đất bằng lãnh bên chân giường. Kêu một tiếng, hân không còn kêu được chút gì nữa, chỉ còn gân xanh bạo đột trên trán cùng sắc mặt đỏ đến tím ngắt là biểu hiện ra thống khổ của hân.

Loại thống khổ này không giống bình thường, trái tim như bị một bàn tay bóp chặt từng chút một, sau đó bóp thành những mảnh vỡ, linh hồn tựa như bị tách dần khỏi cơ thể, lỏng to từ đầu đến chân đều thừa nhận đau đớn.

Mồ hôi lạnh của Lục Vân đầm đìa, ướt cả một mảng trên sàn, lưu lại trên người hân một vết bầm xám tro. Hân cắn răng ngồi dậy, hai mắt tơ máu trải rộng ngồi tựa bên giường, nhìn về phía về mặt thờ ơ của Cung Lê Hân, tuyệt vọng trong mắt nhanh chóng bị khó tin thay thế.

Hân tuyệt không tưởng tượng được, Cung thiếu thể nhưng nói giết liền giết, ngay cả chút thời gian chuẩn bị cũng không cho, hơn nữa lại còn chọn phương thức thống khổ như vậy. Súng gì cút con mẹ nó đi, nếu phải chịu cực hạn thống khổ như vậy, hân tại sao lại muốn chết a? Sống sót tốt bao nhiêu a !

Dùng suy nghĩ phân tán đau đớn trong người, ý muốn chết trong mắt liền bị hối hận cùng không cam tâm dần thay thế.

Thấy ánh mắt hân biến hóa, Cung Lê Hân ngồi xếp bằng trên giường, tay trái để lên đầu gối chống một bên má, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm. Dưới vầng dương quang kim sắc rực rỡ, thiếu niên vốn có dung mạo phi phàm tuấn mỹ tỏa ra vàng sáng thánh khiết, bóng mờ kéo dài sau lưng tựa như đôi cánh màu đen, dưới nắng sớm chậm chậm vỗ.

Hình tượng này, trong mắt Lục Vân tựa như sứ giả thần chết, khiến hân đồng thời cảm thấy muốn kháng cự cùng bi thương. Hân há miệng muốn nói lời hối hận cầu xin tha thứ, bỗng một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng, từ trong khớp hàm phun ra, rơi xuống sàn cùng ra giường trắng như tuyết.

Máu vừa phun ra, đau đớn kịch liệt nơi trái tim như thủy triều nhanh chóng rút đi. Lục Vân lui người, xoa ngực, biểu tình không còn thống khổ, ngược lại còn lộ ra vài phần ngăn ngại.

"Tinh... tình huống gì đây ?" Hân chậm rãi ngồi dậy, giặt giặt cánh tay, cảm thấy thân thể không có khác thường nào, ngược lại còn cảm thấy sự thoải mái mà trước đây chưa từng có, tựa như một cục pin tràn ngập năng lượng, có vô số tinh lực muốn phát tiết.

Mi nhãn Cung Lê Hân cong lên, trong nụ cười sáng lạn có vài phần giảo hoạt cùng nghịch ngợm hiếm thấy, hất cằm hỏi, "Bây giờ cậu còn muốn chết không ? Muốn thì tôi thành toàn cho."

"Không, không muốn ! Cung thiếu cậu giờ cao đánh khề, bỏ qua cho tôi đi !" Lục Vân kinh sợ, vẫy tay lắc đầu, sợ Cung thiếu không cảm nhận được ý từ chối của mình.

"Không muốn chết thì tốt. Tận thế quả thật rất gian nan, chúng ta có khả năng mất đi người thân cùng bạn bè, nhưng sẽ không mất đi tự do cùng đấu tranh. Chỉ cần có hai điều này, đã đủ giúp chúng ta vượt qua bi thương mà sống thật tốt. Sống, cố gắng mạnh lên, mất đi có thể đi tìm về. Cậu còn trẻ, có thể một lần nữa xây dựng lại gia đình, có được người thân mới, cũng có thể bảo hộ bạn bè bên người thoát khỏi nguy hiểm cùng tử vong, cậu nói xem đúng hay không ?" Cung Lê Hân chậm rãi mở miệng nói từng câu từng chữ, ngữ khí mang theo sự thận trọng trước đây chưa từng có.

"Phải, cậu nói đúng ! Từ giờ tôi sẽ không bao giờ nói muốn chết nữa, nhất định hảo hảo sống." Lục Vân che nửa người dưới, chân thành nói. Hân hiểu được 'lực lượng' của lời Cung thiếu nói, mà lực lượng thế nào cũng phải sống này vô luận thế nào đều có thể phá vỡ hết thảy hắc ám cùng tuyệt vọng.

"Ân, đi tắm rửa đi." Cung Lê Hân vừa lòng, lúc này mới bỏ qua cho Lục Vân, chỉ về phía phòng tắm nói.

Lục Vân nhần nhần nhó nhó, che người chạy vào phòng tắm, nhanh chóng đóng cửa lại. Chờ khi hân trở ra, rửa mặt chải đầu sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề, lại biến thành bộ dáng ban đầu kia của Lục thiếu.

"Chiêu thức trong Thiếu Lâm kim cương quyền này khá đơn giản, lấy quyền thuật là chính, cứng cáp mạnh mẽ sắc bén, uy lực cực đại, rất thích hợp với cậu, thời gian rảnh rỗi không có việc gì thì dựa vào hình ảnh luyện đi, sẽ thu được kết quả không tưởng. Chỗ nào không biết có thể hỏi Hạ ca, Hạ ca cũng có luyện võ công." Trong tay Cung Lê Hân là bản đã chỉnh sửa của bí tịch võ công Thiếu Lâm, thấy hân đi ra thì mở một trang trong Kim cương quyền, thành thật nói.

Lục Vân cầm lấy bí tịch nhìn nhìn, chần chờ mở miệng, "Cung thiếu, không phải cậu nói tôi đã qua độ tuổi thích hợp luyện công sao ?"

"Hiện tại thì được rồi." Cung Lê Hân liếc hân một cái, bình tĩnh mở miệng, "Ngoài luyện gân cốt, trong luyện nội công. Hiện tại cậu đã có nội lực rồi, có thể luyện ngoại công rồi. Nếu tiếp tục tiến triển thì có thể tiếp tục luyện Kim Cương Trảo và Thiết Bô Sam*." (* : một loại võ công khổ luyện của phái Thiếu Lâm, người học võ công này toàn thân cứng cáp như sắt, không bị tổn thương trong bất cứ tình huống nào, mình đồng da sắt) (Kim Cương Trảo ta ko tìm được từ Thuận Việt nên để nguyên theo bản QT nha)

Lục Vân há họng, ngậy ngốc nhìn Cung thiếu, lắp lờ lời cậu nói trong đầu. Cái gì nội lực ? Hắn vỗ vỗ ngực mình, cảm thấy thân thể như thoát thai hoá cốt*, ngũ cảm đột nhiên trở nên linh mẫn, một ý nghĩ kinh thế hãi tục** xuất hiện trong đầu hắn. (* : thay da đổi thịt, trở thành người hoàn toàn khác ; ** : việc đi ngược với quy tắc, khiến cả thế gian phải kinh hãi)

“Cung. Cung thiếu, vừa rồi chẳng lẽ cậu đã thông mạch hai mạch Nhâm Đốc* của tôi sao ?” Thanh âm hắn run rẩy, mang theo kích động ẩn ẩn, càng nghĩ càng thấy sự việc đúng như vậy. Hắn cũng từng si mê võ công, biết đoạn mạch nối với hai mạch Nhâm Đốc gần vị trí trái tim, nơi có một tầng máu mỏng bị nghẽn, hủy đi chỗ máu tụ này thì hai mạch Nhâm Đốc sẽ được đã thông, mà khi này hắn phun một búng máu ra, màu đen đặc sệt, nhìn thế nào cũng thấy khả nghi. (* : mạch Nhâm là mạch đi từ huyệt Hội Âm[vị trí giữa chỗ kín và hậu môn; nơi giao nhau của mạch Nhâm và mạch Đốc] đi ngược lên bụng qua giữa vùng mu, giữa bụng, giữa ngực, giữa cổ rồi kết thúc ở huyệt Thừa Trung[vùng giữa cảm] ; mạch Đốc là mạch đi từ huyệt Trường Cường[huyệt ở móm xương đốt sống cùng, vị trí giữa xương cụt và hậu môn] chạy ngược lên theo cột sống, qua giữa gáy lên đỉnh đầu rồi vòng xuống giữa mặt và kết thúc ở huyệt Ngán Giao[huyệt vị tại điểm khi ngậm miệng đưa đầu lưỡi chạm chân răng hàm trên])

Cung Lê Hân kinh ngạc nhìn hắn, không gật cũng không lắc đầu. Cậu vừa rồi thật sự đã đã thông hai mạch Nhâm Đốc của Lục Vân.

Đoạn mạch nối với hai mạch Nhâm Đốc nằm ở sau tim, lại gần cột sống, quá trình đã thông vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận sẽ mất mạng, cho nên nếu đệ tử nhà ai cần thông mạch, bình thường đều mời vài vị trưởng bối nội công thâm hậu chậm rãi từng chút một đã thông, quá trình vô cùng gian nan, mà thành công hay không thì dựa vào ý trời.

Nhưng đối với Cung Lê Hân người đã tu luyện đến công pháp cao nhất, khống chế nội lực đã đạt đến cảnh giới cao nhất mà nói, việc đã thông kinh mạch này chỉ là nhát tay chi lao mà thôi. Cậu đã đưa hai tia nội lực nhỏ, trực tiếp thẳng vào nơi tụ máu kia, tạo một động khẩu, máu tụ tự động chảy ra ngoài. Tuy rằng phải trải qua một phen đau nhức, sống không bằng chết nhưng quá trình ngắn ngủi lại an toàn, không nguy hiểm đến tính mạng.

Cậu thay Lục Vân thông mạch, hoàn toàn là vì nhất thời nóng nảy, cũng muốn cho hắn nếm thử tư vị sống không bằng chết, cho hắn biết được sống tốt như thế nào, sau đó cũng định nói cho đối phương biết chân tướng, không nghĩ rằng Lục Vân thông mình như thế, nhanh như vậy đã phát hiện.

Thấy kinh ngạc lóe lên trong mắt Cung Lê Hân, Lục Vân không chỉ thanh âm, mà cả thân thể đều run lên, lắp bắp nói, “Không, không, không phải chứ ? Cậu thật sự giúp tôi đã thông ?”

Cung Lê Hân liếc hắn một cái, thật thật giả giả nói, “Về sau cậu phải cố luyện công, đừng tìm đến cái chết để Hạ đại ca và Ngô đại ca phải bận tâm.”

“A, biết !” Lục Vân gật lấy gật để, trong lòng khó có thể tin, cảm bản bí tịch võ công Thiếu Lâm kia trong tay kích động không biết làm sao, lúc thì luống cuống bước qua bước lại tại chỗ, lúc lại đi đến phòng tắm nhìn trái nhìn phải chính mình trong gương, tựa như không tin mình vẫn bình thường.

Chờ lúc hắn trở ra, đột nhiên hung hăng bỏ nhào đến bên giường, hai tay chộp tới phía Cung Lê Hân.

Cung Lê Hân nhanh tay lẹ mắt, một cước đá hắn văng ra, nhũn mày hỏi, “Cậu muốn làm gì?”

Lục Vân vắng ngược trở ra, hung hăng đụng vào vách tường phía sau, sau đó rớt xuống chân tường, đầu đến kêu ngo ngo lên. Cũng may thể chất hắn đã bất đồng với sự gầy yếu lúc trước, hơn nữa, Cung Lê Hân không cảm nhận được sát khí nên đã thu lại lực đạo, nếu không, xương sườn của hắn chắc chắn sẽ phân thành mấy đoạn.

“Khụ..khụ, Cung thiếu, tôi chỉ muốn hôn chân cậu để bày tỏ lòng sùng bái của mình với cậu thôi mà ! Cậu đừng hiểu lầm a !” Lục Vân vỗ ngực ho khan, ủy khuất giải thích.

Hôn chân ? Đây là lễ tiết gì ? Nhớ đến kỳ sĩ cùng nữ vương trong phim hoạt hình phương Tây, mặt Cung Lê Hân liền cứng đờ, không biết nên dùng ngôn từ gì để biểu đạt tâm tình mình lúc này. Đương nhiên, nếu cậu ở hiện đại thêm hai ba năm, sẽ biết được trạng thái hiện tại của cậu chỉ có thể dùng chữ ‘囧’ để miêu tả.

Không nói gì nhìn Lục Vân không ngừng kêu rên liếc một cái, Cung Lê Hân quyết đoán rời đi đến phòng Hạ Cẩn, còn chưa đến gần phòng hắn, đã nghe thấy từ phòng hắn truyền đến tiếng thở dốc cùng thanh âm gầm nhẹ.

Đây là thanh âm đặc hữu của nam nhân khi động tình, Cung Lê Hân dừng cước bộ, đứng tại chỗ do dự vài giây liền lạng lẽ tránh đi.

Trong phòng, Hạ Cẩn ngồi ở mép giường, quần tuột một nửa, một tay chống xuống giường, một tay đỡ lấy cự vật đang dâng trào đứng thẳng của mình, lúc nặng lúc nhẹ, lúc nhanh lúc chậm trườn động. Hắn ngưỡn mặt, chân mày nhũn chặt, híp lại hai mắt không có tiêu cự nhìn trần nhà.

Trên gương mặt anh tuấn lãnh khốc thường ngày nhiễm một tia *** gọi cảm tà tứ.

Trong đầu nghĩ đến ngũ quan tinh xảo hoặc nhân của tiểu hài tử, Hạ Cẩn vui thích gầm nhẹ một tiếng, cả người run rẩy, đầu cự vật phun ra một cổ trọc dịch nồng đặc, bần đẫy tay. Chậm rãi ngã người về phía sau, tia *** trong mắt hắn biến mất không còn một mảnh, đôi mắt sâu thẳm lưu chuyển một tia kinh ngạc, nhưng không bao lâu, kinh ngạc liền bị kiến định cùng giác ngộ thay thế, tòa sáng hai mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Tuy rằng bất ngờ phát sinh chuyện Linh Ngữ, nhưng cũng không ảnh hưởng mấy đến thời gian của mấy người Hạ Cẩn.

Tại sân bay căn cứ, một chiếc trực thăng chậm rãi khởi động cánh, tùy thời chuẩn bị cất cánh. Hạ Cẩn cùng Cung Viễn Hàng nói chuyện một hồi, chậm rãi đến trước mặt Cung Lê Hân.

Hắn cúi người, hai tay bắt lấy bả vai gầy yếu của tiểu hài tử, nhìn thẳng vào hai mắt cậu thật lâu không nói gì. Cung Lê Hân nghiêng đầu nhìn lại hắn, trong mắt đầy lưu luyến.

Hình ảnh hai người ‘thâm tình’ nhìn nhau làm mắt Tống Hạo Nhiên nhói lên như bị kim đâm, hắn tiến lên hai bước, trầm giọng mở miệng, “Thời gian tới rồi, các cậu có thể đi.”

Hạ Cẩn có tai như diếc làm lơ, đem từng đường cong tinh tế trên gương mặt tiểu hài tử vào lòng, cho đến tận khi khắc sâu từng dấu vết ẩn tượng vào lòng, vĩnh viễn không quên, hắn mới thờ dài một hồi, nâng hai má tiểu hài tử, nhìn thẳng vào cánh môi đỏ hồng của cậu, cúi người hạ xuống trán cậu vô số nụ hôn. Hôn xong thấp giọng dặn dò, “Chờ anh trở lại!”

Tiếng da thịt bị hút lấy phi thường thanh thúy, phi thường vang dội, dù tiếng cánh quạt rất lớn cũng không thể che dấu. Liếc nhìn tiểu hài tử tinh tinh mê mê đồng ý cùng biểu tình đột nhiên dữ tợn của Tống Hạo Nhiên, Hạ Cẩn nhếch môi cười cười, không chút do dự sải bước đến chỗ trực thăng. Nếu không rời đi ngay, hắn sợ mình thật sự sẽ thay đổi ý định.

Lục Vân cùng Ngô Minh bị nhiệt tình hiem thấy của Hạ Cẩn làm hoảng sợ, sừng sốt một hồi mới tiến lên, gắt gao ôm Cung Lê Hân một cái, sau đó lưu luyến vừa đi ba bước lại quay đầu nhìn.

Chưa đợi máy bay đi xa, Tống Hạo Nhiên đã kéo tiểu hài tử qua ôm vào lòng, tận lực chùi chùi trán cậu.

“Tống đại ca, đau..” Trán bị sát đến đỏ lên, Cung Lê Hân ngưỡng mặt nhìn sắc mặt sa sầm của Tống Hạo Nhiên, trên mặt hiện lên thần sắc ủy khuất cùng khó hiểu.

“Thực xin lỗi.” Tống Hạo Nhiên ngăn người chớp một cái, lửa giận trong lòng dần bình ổn, lộ ra biểu tình thần nhiên. Hắn bị mất khống chế, đơn giản chỉ bởi một nụ hôn cáo biệt bình thường. Nhưng cái thoáng nhìn ý vị thâm trường của Hạ Cẩn lúc rời đi kia lại khiến hắn ần ần cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Rối rắm trong đầu loạn một đoàn, nhưng trên mặt lại mây may không đổi, chỉ ôn nhu vuốt ve nơi đỏ ửng trên trán cậu, kim lòng không đậu cúi người hôn xuống nơi mắt không nhìn thấy nhưng khiến hắn phiền não kia nhằm xóa đi dấu vết.

Nháy mắt khi môi chạm xuống vàng trán lán mịn của Cung Lê Hân, phiền muộn trong lòng Tống Hạo Nhiên thần kỳ biến mất vô tung, đôi mắt hắn sáng lên, khoe miệng cũng vô thức cong lên.

Lâm Văn Bác đứng cách đó không xa, nhìn hai người đang kháng khí, tầm mắt dừng ở biểu tình thỏa mãn của bạn tốt, mâu sắc lưu chuyển không ngừng.

“Được trời ưu ái cho một gương mặt xinh đẹp thật đúng là may mắn !” Cung Hương Di đứng bên người hắn thấp giọng nói, dùng thái độ châm chọc cùng khiêu khích che đậy tâm tình vạn phần lo sợ của mình.

Lâm Văn Bác nghe vậy đột nhiên quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn cô, lạnh lùng nói, “Hương Di, em mở to mắt nhìn kỹ tiểu Hân xem, em ấy không hề giống như lời em nói. Trên đời này không ai đều trước sau như một bằng tiểu Hân cả.”

“Trước sau như một ? Nó xứng sao ? Các anh đều bị nó lừa !” Cung Hương Di không cam tâm gằm nhẹ, bỏ qua vẻ mặt thất vọng nhìn cô của Lâm Văn Bác, càng đi càng xa.

~~~~~“

Trên trực thăng, Hạ Cẩn hết sức chuyên chú nhìn một hộp quà đóng gói tinh xảo, trên mặt tràn đầy biểu tình chờ mong.

“Đây là cái gì ?” Lục Vân với qua hảo kỳ hỏi.

“Lê Hân tặng tôi quả chia tay.” Hạ Cẩn xoay lưng, không để hai người dò xét muốn biết trong hộp có gì.

“Tại sao bọn em lại không có ? Cung thiếu thật bất công !” Lục Vân đỏ mặt kêu lên, lại nhớ đến chuyện đã thông hai mạch Nhâm Đốc cho mình, lập tức ngượng ngùng cảm miệng, gãi đầu cảm thấy xấu hổ.

Chuyện thông mạch, hẳn không nói cho Ngô Minh và Hạ Cẩn, tuy hẳn kiên cường, làm việc tùy ý nhưng cũng không phải tên ngốc. Chuyện kinh thế hãi tục như vậy, nếu tùy tiện nói ra, nhất định sẽ gây phiền toái cho Cung thiếu. Cho nên, hẳn sẽ một đời bảo vệ bí mật này, cho tới tận lúc mang nó xuống mộ.

Biết được đôi đôi khác biệt của Cung Lê Hân, Hạ Cẩn cảm thấy vô cùng thỏa mãn, động tác mở quà có chút vội vàng. Thấy bình được trong hộp, hẳn như mong mảy khó hiểu, nhưng cũng nhanh chóng bỏ vào balô, lúc này mới lấy tờ giấy đặt dưới chiếc bình ra xem.

Chữ trên giấy như rồng bay, nét chữ cứng cáp, vừa thấy, so với hình ảnh tiểu hài tử nhu thuận khí chất bình tĩnh thoát nhìn có chút không hợp, nhưng nghĩ lại lại thấy thập phần phù hợp. Hạ Cẩn cẩn trọng vuốt phẳng một lần, lúc này mới xem kỹ nội dung, đến lúc hẳn xem xong, nội tâm chỉ còn rung động đọng lại khiến mắt hẳn phấp phồng, không biết phải phản ứng thế nào. Đây là món quà quý báu nhất mà cuộc đời này hẳn nhận được, đại biểu sự tín nhiệm không hề giữ lại gì của tiểu hài tử đối với hẳn, vô luận món quà này giá trị thế nào vẫn ẩn chứa tâm ý trong đó, chính điều này khiến hẳn không biết phải lấy gì báo đáp.

“Hạ ca, Cung thiếu tặng anh cái gì ? Cho bọn em nhìn xem” Thấy Hạ Cẩn nhìn tờ giấy ngần ngừ, Lục Vân vỗ vỗ vai hẳn nói.

“Không được!” Hạ Cẩn hồi thần, nhét mảnh giấy vào người, quyết đoán cự tuyệt. Bình được này rất trân quý, nếu lan ra ngoài, sẽ khiến tiểu hài tử rước lấy phiền toái vô cùng vô tận, hẳn tuyệt đối không thể để bất cứ ai biết được.

“Ngạ.” Lục Vân phẫn nộ cảm miệng, một lát sau lại mở miệng chờ mong, “Hạ ca, chúng ta về lo xong chuyện ở Kinh đô thì trở lại đầu nhập vào Cung thiếu được không ? Nghĩ đi nghĩ lại, đi theo Cung thiếu vẫn cảm thấy an tâm nhất.”

Hạ Cẩn neho mắt nhìn về phía hẳn, bình tĩnh mở miệng, “Cậu nghe tôi và Cung Hương Di nói chuyện ?” Nếu không thì Lục Vân người còn chưa về Lục gia đã nghĩ chuyện quay trở lại.

“Dạ..” Lục Vân cúi đầu thành thành thật thật đáp. Trải qua một hồi sinh tử, hẳn đã trở nên kiên cường có thể đối mặt với mọi chuyện sắp xảy đến. Chính như lời Cung thiếu nói, chỉ cần hẳn còn sống thì mọi chuyện đều sẽ ổn.

“Biết cũng tốt..” Hạ Cẩn mím môi, biểu tình lãnh túc, “Tôi thì nhất định sẽ trở lại đây nhưng có mang theo cậu hay không thì không nhất định. Cậu không cần nghĩ đến việc dựa vào người khác, nếu còn giống như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không mang cậu theo, đỡ phải liên lụy đến Lê Hân !”

“Không có. Em sẽ cố gắng mạnh lên, em tình nguyện chết cũng sẽ không nguyện liên lụy đến Cung thiếu, em đời này còn muốn làm trâu làm ngựa cho cậu ấy a !” Lục Vân vội vàng cam đoan nói, biểu tình thành kính chỉ thiếu giờ tay thế thôi.

“Làm trâu làm ngựa còn chưa tới phiên cậu.” Hạ Cẩn liếc hẳn một cái, không nói gì nữa.

Lục Vân vò đầu, mắt đầy mắt mắt cùng xấu hổ. Quả thật, lấy thực lực hiện tại của hẳn, không thấy ngay cả Hạ ca cũng không được hay sao !

“Lục thiếu, cậu nghĩ như vậy thì tốt rồi.” Ngô Minh vẫn luôn trầm mặc vỗ vỗ bả vai Lục Vân, cổ vũ nói.

“Ngô ca, về sau đừng gọi em Lục thiếu nữa, cứ trực tiếp gọi Lục Vân, hoặc tiểu Lục, tiểu Vân cũng được. Em không còn là đại thiếu gia Lục gia nữa, về sau anh cũng cứ đưa việc sai sử em đi, dù sao sau này em sẽ đi theo Cung thiếu a !” Lục Vân phản cảm tay Ngô Minh, thận trọng nói.

Nhìn chằm chằm đôi mắt sùng kính của Lục Vân, Ngô Minh run rẩy khóe miệng gật đầu, thầm nghĩ : Lục thiếu ngạo khí trắc nhiên[tính tình kiêu ngạo] giờ đã biến thành tay sai chó săn, Cung thiếu chẳng những vô công cao cường, ngay cả công lực điều giáo người cũng thập phần thâm hậu a !

=))) ở đây thì chúng ta hãy tạm biệt Ngô ca thôi ah, a ấy sau này sẽ chết đó :’(

~~~~~“

Sau khi tiễn mấy người Hạ Cẩn, trên sân bay không ngừng có phi cơ hạ xuống, mang đến tin tức từ khu trung tâm. Tình huống quả nhiên như Cung Viễn Hằng đoán, người sống sót vô cùng ít ỏi, cho dù có, trực thăng cũng không thể lập tức xuống cứu, còn phải phái thêm binh lính xuống mặt đất tiếp ứng.

Âm thanh vang dội của cánh quạt thập phần lớn, thường đưa đến nhiều tang thi vây quanh, cứu viện nay đã khó càng thêm khó. Vì thế, từ lúc bùng nổ mặt thế đã qua bốn ngày, người sống sót quân đội mang về không đến trăm người. Nếu không tăng lực lượng cứu hộ, qua thêm nửa tháng, phần lớn tang thi tiến hóa xuất hiện, khu trung tâm không nghi ngờ gì sẽ biến thành một tòa thành tử vong.

Ngồi trong văn phòng, nhìn danh sách người sống sót ít ỏi trong tay, sắc mặt Cung Viễn Hằng vô cùng trầm trọng. Thành phố mấy trăm vạn nhân khẩu, bất quá chỉ ngần ngừ bốn ngày, đã chỉ còn không đến trăm người sống sót, đây là khái niệm gì a ? Mặt thế quả nhiên là mặt thế, loại lực lượng hủy thiên diệt địa này khiến người ta thập phần run rẩy.

Ngay lúc Cung Viễn Hằng lâm vào thời điểm lo âu sầu muộn, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, nhóm người phụ trách trọng yếu trong căn cứ đứng giờ tới, mời ông đến hội nghị họp bàn chuyện liên quan đến việc xây dựng căn cứ.

Cung Lê Hân vẫn ngây thơ vô tri như củ cũng bị Tổng Hạo Nhiên kéo đến đây tham gia hội nghị lần này. Tư tưởng con gái trở nên lệch lạc, không biết có thể trở về như củ hay không, nên với con trai, ông càng thêm coi trọng, cố ý vô tình bồi dưỡng năng lực của cậu, để cậu nhanh chóng có thể tự mình tự lập.

Thu lại yếu ớt lơ đãng biểu lộ, Cung Viễn Hàng lại trở về Cung thủ trưởng quyết đoán thiết huyết lúc trước, đáng người cao ngất ngời ở vị trí chủ vị, không có lời mở đầu dài dòng, trực tiếp tuyên bố hội nghị bắt đầu.

Người phụ trách lần lượt báo cáo chi tiết tiến độ công tác của mình, cuối cùng đưa ra nhiều đề nghị.

Đối với việc kiến thiết căn cứ, Cung Hương Di đã trải qua hai đời có quyền lên tiếng nhất. Đối mọi người nói xong, cô chậm rãi mở miệng, "Papa, mấy việc vật đó có thể để ngày sau từ từ giải quyết, nhiệm vụ cấp bách trước mắt là phải thành lập một chế độ quản lý nhân khẩu hoàn thiện, cũng cần ban hành luật trong căn cứ, quản thúc hành vi của dân chúng để đảm bảo cho căn cứ ổn định. Ngoài ra, chúng ta cần nhanh chóng tiến hành thí nghiệm tìm ra dị năng giả, tiến hành huấn luyện đặc biệt cho bọn họ, thành lập một quân đoàn dị năng. Quân đoàn này về sau sẽ trở thành gốc rễ của căn cứ chúng ta."

Trước mắt, dưới tình huống vẫn còn đầy đủ vũ khí, căn cứ Cung gia nắm ưu thế tương đối lớn. Nhưng đợi đến khi súng ống đạn dược tiêu hao gần như không còn, căn cứ cường đại hay không sẽ được quyết định bởi số lượng và đẳng cấp của dị năng giả. Đề nghị của Cung Hương Di chính là phòng ngừa chu đáo.

Cung Viễn Hàng trầm tư một lát, gật đầu ý bảo Cung Hương Di tiếp tục.

Cung Hương Di uống một ngụm nước thuận họng, đem những việc liên quan đến kiến thiết căn cứ đời trước nhẹ nhàng nói ra, "Đầu tiên, chúng ta cần thành lập chế độ hộ tịch trong căn cứ, tra xét kỹ tư liệu của mọi người ghi vào hồ sơ, để về sau dễ phân công nhiệm vụ cho bọn họ. Vật tư trong căn cứ hữu hạn, không nuôi nổi những người dư thừa, muốn sống sót, bọn họ cần phải trả giá lượng lao động tương ứng; tiếp theo, chúng ta cần đem dị năng giả cùng người thường quản lý tách ra, cùng biện pháp quản lý bất đồng, đối với dị năng giả, chúng ta có thể trợ cấp vật tư, đề cao đãi ngộ; Ngoài ra..."

Thư kí vừa nghe vừa ghi lại lời Cung Hương Di nói, người tham dự hội nghị cũng liên tiếp gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến với ý kiến của cô.

Cung Viễn Hàng nghiêm mặt, nhìn không ra biểu tình, nhưng đáy lòng lại âm thầm kinh ngạc. Mấy thứ này, ông nghĩ kỹ một chút là có thể nghĩ đến, nhưng người chưa từng tiếp xúc với chính trị lại có thể suy nghĩ sâu xa như thế, hoàn toàn bất đồng với tính cách hồn nhiên ngây thơ thường ngày. Lại nghĩ đến thay đổi gần đây của con gái, nội tâm kinh ngạc nhanh chóng bị lo lắng thay thế.

Đối Cung Hương Di nói xong, hội trường một mảnh lặng im, tất cả đều cân nhắc kỹ lời của cô, trên mặt mang theo biểu tình tán đồng. Cung Hương Di cúi đầu, khóe miệng thoáng nhếch lên. Cô chẳng những muốn chen vào, về sau còn muốn tham gia vào sự vụ trong căn cứ, đây chỉ là mới bắt đầu.

"Àn, cô nói đem dị năng giả và người thường tách ra quản lý, về sau nhất định sẽ sản sinh việc phân hóa giai cấp, mâu thuẫn giai cấp chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến ổn định và an toàn trong căn cứ. Điểm này cô không suy xét sao?" Tổng Hạo Nhiên nghiêm mặt, trầm giọng mở miệng.

Cung Hương Di trầm mặc. Quả thật như lời Tổng Hạo Nhiên nói, đến sau thời kỳ phát triển căn cứ, dị năng giả ngày càng cường thịnh, mà vị trí xã hội người thường lại ngày càng ti tiện, mâu thuẫn giai cấp ngày càng gay gắt, hoàn cảnh sinh sống trong căn cứ so với khu an toàn bên ngoài thế giới tang thi cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Nhưng mà, nhược nhược cường thực* vốn là nguyên tắc không thể kháng cự của tự nhiên, không có bất cứ quản lý căn cứ nào lại muốn chỉ vì dân thường mà đắc tội dị năng giả. Trong hoàn cảnh nguy cơ tứ phía hiện nay, mâu thuẫn này là vô cùng nhỏ bé không đáng kể. (* : mạnh sống yếu chết)

Suy nghĩ một lúc, Cung Hương Di từ từ mở miệng, "Chuyện xảy ra mâu thuẫn giai cấp là tất nhiên, chỉ cần là người có tư tâm, tư dục, có phân chia mạnh yếu, thì phân hóa giai cấp sẽ không bao giờ biến mất. Xã hội bình đẳng chủ nghĩa cộng sản chân chính là không tồn tại, đặc biệt là trong mặt thể. Bởi mặt thể là một xã hội tang thi ăn người, cái gọi là mâu thuẫn giai cấp trong hiện thực tàn khốc này căn bản không đáng nói."

Mọi người biểu tình kỳ dị nhìn Cung Hương Di, đối với sự thích nghi hoàn cảnh mặt thể nhanh chóng của cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Tổng Hạo Nhiên lạnh lùng nhìn cô chăm chú liếc một cái, không nói gì. Hắn biết rõ lời Cung Hương Di nói là chính xác, nhưng đáy lòng không nhịn được phát lạnh. Có một điều Cung Hương Di nói sai rồi, mặt thể chẳng những là thế giới tang thi ăn người, còn là thế giới người ăn người. Hắn vô lực chuyển biến chuyện này, việc duy nhất có thể làm chính là bảo vệ bản tâm.

"Kỳ thật, chúng ta có thể thành lập một đội duy trì trật tự, tuyển người có thực lực, dị năng giả có phẩm cách chính trực vào gia nhập, để quản lý các dị năng giả khác, như vậy có thể giảm bớt rất nhiều mâu thuẫn." Lâm Văn Bác vốn vẫn bảo trì trầm mặc từ từ mở miệng.

"Biện pháp này khả thi, trước nhớ kỹ." Cung Viễn Hàng lập tức gật đầu, nói với thư kí.

Cung Lê Hân nhìn trái nhìn phải, về mặt ngây thơ vô tri. Cậu một chút cũng không hiểu những người này đang nói gì. Đối với việc quản lý gì đó, có thể nói là cậu không biết gì cả, ở trong đây hoàn toàn là góp đủ người.

Thực rõ ràng, mọi người tham dự hội nghị này cũng căn bản không để ý đến Cung thiếu gia này.

Nhìn kỹ Cung Lê Hân đang ngơ ngẩn liếc mắt một cái, ánh mắt Cung Hương Di lộ vẻ khinh thường. Đệ đệ này vẫn giống như đời trước, ngoại trừ mê hoặc người, nửa điểm năng lực cũng không có. Nghĩ như thế, tâm tình lo sợ của cô thoáng bình ổn.

Khóe miệng cong lên, Cung Hương Di cấp bách mở miệng, "Papa, việc này không nên chậm trễ, chiều nay chúng ta liền tập hợp mọi người trong căn cứ,

tiến hành việc đăng ký hộ tịch cùng thí nghiệm dị năng đi. Để nhân viên quản lý kỹ càng, cũng nhanh chóng ban hành điều lệ, đối chiếu thực thi.”

Đối với tình hạch năng lượng vô thuộc tính có thể kiểm tra được dị năng, Cung Hương Di giống người ban ân cho Cung Viễn Hằng, cùng năng lực không gian của cô mà dựng dựng sinh ra. Loại giải thích này tuy rằng huyền huyền, nhưng dưới tình huống không có cách nói nào hợp lý hơn, Cung Viễn Hằng cũng vẫn là bán tín bán nghi tiếp nhận, đối với bên ngoài chỉ nói một câu ‘Bí mật quân sự’ liền cho qua, nhóm thuộc hạ của ông cũng không có gan truy vấn. Vì thế, Cung Hương Di mới dám lấy nó ra công bố công khai.

Tình hạch năng lượng vô thuộc tính là tình hạch của thôn phệ tang thi [thôn phệ : cắn nuốt/chiếm đoạt/thôn tính]. Thôn phệ tang thi, danh như ý nghĩa, năng lực của nó chính là thôn phệ dị năng của dị năng giả để nó sử dụng, thần kỳ giống hệt với ‘đi bí chi đạo, hoàn thi bí thân’* của Cô Tô Mộ Dung[nhân vật trong phim Thiên Long Bát Bộ]. Thôn phệ tang thi vốn vô cùng thừa thớt, trong trăm triệu tang thi mới xuất hiện một. Nó có thể chuyển hóa công kích của dị năng giả thành năng lượng của mình, thuộc loại hình càng chiến càng hăng, rất khó đối phó. (* : lấy đạo của người, trả lại người; hay đơn giản là gây ông đập lưng ông)

Tình hạch của nó dưới tình huống được xúc phát dị năng sẽ hiện ra các thuộc tính bất đồng, nhưng chính nó lại không có thuộc tính nào, nên dị năng giả không thể hấp thụ, chỉ có thể dùng để thí nghiệm.

Viên tình hạch này của Cung Hương Di chính là lấy được từ một thôn phệ tang thi bị hỏa lực cùng đại lực công kích của quân đội giết chết, phi thường trân quý, cô vẫn cất chứa trong không gian của mình, không nghĩ đến sau khi trùng sinh, vật tư được giữ trong không gian vẫn không biến mất mà đi theo cô chuyển sinh hậu thế.

“Được, thông báo xuống dưới, tất cả nhân viên chia thành từng nhóm tiến hành đăng ký hộ tịch và kiểm tra dị năng cho mọi người, chiều nay sẽ bắt đầu từ khu một. Tan họp.” Cung Viễn Hằng nâng tay, giải tán mọi người.

Tổng Hạo Nhiên vỗ vỗ bả vai hồi phục tinh thần Cung Lê Hân, cùng Lâm Văn Bác trao đổi một ánh mắt thâm ý.

Lâm Văn Bác gật đầu, đi theo Cung Hương Di, vờ lơ đãng hỏi, “Hương Di, kết quả kiểm tra của tình hạch vô thuộc tính luôn đúng sao ? Có thể xuất hiện vấn đề gì không ?”

“Sẽ không,” Cung Hương Di bình tĩnh lắc đầu.

“Không có ngoại lệ sao? Ngay cả đa hệ dị năng cũng có thể kiểm tra chính xác không sai ?” Lâm Văn Bác tiếp tục truy vấn.

Cước bộ cung hương di chợt dừng lại chớp mắt một cái, chân chò mở miệng, “Đa hệ dị năng giả xác thực có tồn tại, nhưng số lượng rất ít, trong vài triệu người mới xuất hiện một. Nếu là song hệ dị năng, tình hạch vô thuộc tính có thể kiểm tra được, nhưng nếu nhiều hơn hai hệ thì em không biết.”

Cô đôi trước cũng chỉ có gặp qua một song hệ dị năng giả, đó là Tổng Hạo Hiên, lúc ấy Tổng Hạo Hiên khi nhàm chán lấy tình hạch vô thuộc tính ngắm nghía, nó đã phát ra màu tím sậm và đỏ rực hòa lẫn vào nhau, cảnh tượng mộng ảo rực rỡ vô cùng. Mà tam hệ dị năng giả hay tứ, ngũ, lục hệ dị năng giả, đừng nói gặp qua, cô ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy.

Lâm Văn Bác gật đầu, đáy mắt tối đen lộ ra thần sắc vừa lòng, không tiếp tục đặt câu hỏi nữa.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Khi dưới tình cảnh mặt thế, tính mạng không thể bảo đảm, con người càng khát cầu lực lượng đối kháng đến cực hạn. Vì thế khi nghe nói trong nhân loại có thể xuất hiện dị năng giả có thể dùng chính sức mình chống lại tang thi cường đại, thì không có người nào lại không mong đợi cả.

Để thuận tiện quản lý, quân đội chia ra mỗi đơn vị hai trăm người, dựa theo phạm vi cư trú mà chia toàn bộ căn cứ làm sáu khu phân biệt, mỗi khu vực đều có một người phụ trách quản lý.

Quân đội vừa đưa thông báo ra, người dân khu một liền nhanh chóng chạy đến sân thể dục tập hợp, trên mặt mỗi người đều mang biểu tình chờ mong cùng nóng lòng. Phải biết là, dị năng giả chẳng những có năng lực tự vệ, ngay cả đãi ngộ cũng cao hơn người thường rất nhiều, mỗi ngày đều được cấp cho vật tư đủ để một nhà ba người sử dụng, được sự ẩm no tương như rất khó thời mặt thế, quả thật là khiến người ta hâm mộ không thôi.

Hai trăm người khu một chen đầy cả một sân thể dục to như vậy, mà người của năm khu khác còn đến vây quanh sân chật như nêm cối. Cũng may quân đội đã sớm có chuẩn bị, xuất động binh lính duy trì trật tự mới không tạo thành ‘sự kiện giẫm đạp’. (thực ra bản gốc nó ko có cái ngoặc nhưng mà ta thấy dễ thì hay hơn nên. ....v)

Dân chúng tự giác xếp thành hàng đăng ký hộ tịch trước. Có chứng minh thư thì mang chứng minh thư, ghi vào hồ sơ là được, còn nếu không có chỉ có thể nói miệng, đợi về sau lại xác minh. Cái gọi là ‘về sau xác minh’ cũng chỉ là một cách giải quyết mà thôi, ở mặt thể này, muốn kiểm tra thân phận một người còn khó hơn lên trời, cho dù có người có ý khai gian, cũng có thể qua cửa trót lọt.

Tận thể là ngày tàn của nhân loại, lại cũng là ngày phục sinh, cảm nhận không thể giống nhau.

Khi dân chúng đăng ký hộ tịch, Cung phụ, Lâm tổ phụ cùng những người phụ trách lục khu tiến hành kiểm tra dị năng đầu tiên. Đối với thực lực nhóm chỉ huy tối cao của căn cứ, dân chúng tất nhiên rất chú ý, đến khi thấy tình hạch trong suốt sáu mặt hình thoi to bằng trứng bồ câu không có bất cứ phản ứng gì thì nhóm người trông mong liên tiếp phát ra những tiếng nghi ngờ.

Cung Viễn Hàng sớm đã đoán được thân phận chỉ huy căn cứ sẽ tạo thành trở ngại, nhưng ông thượng vị đã lâu, có thủ đoạn cao siêu, tất nhiên là không chút nào sợ hãi, khuôn mặt vẫn bình tĩnh bỏ tình hạch xuống, lui về một bên để những người khác kiểm tra.

Lâm lão gia từ cầm lấy tình hạch, như dự đoán, tình hạch cũng không có chút phản ứng nào. Ông lạnh nhạt cười, đứng cùng Cung phụ, bàng quan nhìn kết quả kiểm tra của người khác.

Không gian dị năng giả nếu tiếp xúc với tình hạch vô thuộc tính, pha lê trong suốt sẽ biến thành tình thể màu đen, đồng thời tỏa ra hào quang màu đen nhu hòa. Cung Hương Di tất nhiên sẽ không bại lộ dị năng của mình, nên lúc cầm lấy tình hạch không truyền vào bất cứ năng lượng nào.

Dị năng giả thời kỳ đầu không thể khống chế năng lực của mình, năng lượng trong cơ thể sẽ không tự giác mà phóng ra, một khi đụng vào tình hạch sẽ sinh ra phản ứng. Nhưng Cung Hương Di khác bọn họ, cô sớm đã có thể tự nhiên thu phóng dị năng của mình, nếu cô không muốn, năng lượng trong cơ thể một tia cũng may không thể thoát ra ngoài.

Bởi vì thế, tình hạch không sinh ra bất cứ dị trạng nào. Cô cười một cái, buông mi ngồi xuống cạnh nhân viên kiểm tra, bắt đầu hỗ trợ ghi vào hồ sơ kết quả kiểm tra của người khác. Cô sớm đã hạ quyết tâm muốn phụ trách thí nghiệm này, như thế có thể giúp cô thêm thuận lợi mời chào nhân tài vì cô làm việc.

Cung gia ba người, đã có hai người thường. Mâu quang mấy người phụ trách lục khu lóe lên, áp chế dị động trong lòng, tiến lên thí nghiệm. Sáu người phụ trách, liên tiếp bốn đều là người thường, còn hai người. Một người trong đó run tay tiến lên cầm tình hạch, tình hạch vẫn luôn không có động tĩnh bỗng tỏa ra quang mang màu lam chói mắt, làm hoa mắt tất cả mọi người ở đó.

Trong đám người phát ra tiếng than sợ hãi vang tận mây xanh, thật lâu không ổn định lại. Vốn vẫn không thấy tình hạch sinh ra phản ứng, bọn họ còn tưởng quân đội giả thần giả quỷ, lừa gạt dân chúng, cuối cùng cũng tin, nhiệt tình trong lòng liền tăng lên mức độ mà trước nay chưa từng có.

“Mâu lam, thủy hệ dị năng.” Cung Hương Di vừa nói vừa ghi chép, ghi xong thì nhìn người phụ trách kia hỏi, “Dị năng xúc phát chưa ?”

Người phụ trách kia giật mình, mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc.

“Xúc phát tức là anh có thể thi triển ra thủy hệ dị năng chưa ? Phải biết rằng, có một số người mặc dù có dị năng nhưng nếu không có cơ hội thích hợp thì cả đời cũng không phát ra dị năng. Tựa như Squib* trong Harry Potter vậy.” (* : từ dùng để chỉ các đứa trẻ sinh trong gia đình phép thuật nhưng lại không có phép thuật; P/s : ta coi trên mạng, bộ này ta có coi bao giờ =( )))

Người phụ trách búng tỉnh đại ngộ, thất vọng mở miệng, “Trước mắt chưa có.”

“Ân, không cần lo lắng, về sau tôi sẽ tiến hành huấn luyện dị năng giả, chỉ các anh xúc phát dị năng như thế nào. Được rồi, kế tiếp.” Đối mặt ánh mắt nóng bỏng của người phụ trách kia, Cung Hương Di thần sắc thản nhiên mở miệng.

Người phụ trách thứ sáu là một vị trung tướng ba mươi tuổi. Tuổi còn trẻ đã lên được vị trí này, cũng không phải có tài năng đặc biệt gì mà chỉ do gia thế hiển hách, vì thế ánh mắt lộ ra vài phần kiêu ngạo. Biểu tình hẩn tức mực, trấn định tự nhiên cầm lấy tình hạch.

Tình hạch vừa tiếp xúc lòng bàn tay hắn liền tỏa ra quang mang màu hồng, nhuộm đỏ gương mặt người xung quanh. Trong đám người lại phát ra một trận sợ hãi, có người lớn tiếng hỏi đây là dị năng gì.

Trung tướng nhìn về phía Cung Hương Di, mỉm cười nói, “Cung tiểu thư, tôi là hỏa hệ dị năng giả.” Dứt lời, hắn như khoe khoang thị uy xòe tay ra, lòng bàn tay lập tức phát ra một ngọn lửa nhỏ, màu đỏ sậm cùng hỏa diễm đứng trước gió đông đưa.

Woa ! Là thật ! Thần ! Từng đợt thốt lên sợ hãi liên tiếp phát ra trong đám người. Còn có người kiêu ngạo lớn tiếng nói, “Cậu ta là người phụ trách khu sáu bọn tôi ! Tôi nhận ra !”

Thấy phản ứng của dân chúng, mâu sắc tối đen của tên trung tướng kia nhìn Cung Viễn Hàng liếc mắt một cái, ánh mắt càng thêm kiêu ngạo, bước chân thong thả đến một bên bình tĩnh.

Cung Hương Di bĩu môi cười lạnh. Đòi trước, người không an phận hơn đã gặp nhiều, do người hay đi theo cha mưu toan cướp đoạt quyền lực của ông.

Nhưng bọn họ đều quên, gồng cẳng già càng cay, cha một đời làm tướng quân, có vô số thù hạ tài giỏi, địa vị này há có thể vì mấy tên hề dối trá mà lay động ? Chỉ là, cha dù sao cũng đã già, thân mang bệnh nặng không lâu liền rời khỏi trần thế, nếu không, có ông chăm lo, cô làm sao mà rơi đến một bước kia ? Xem ra, còn cần phải tìm thêm vài bác sĩ trong căn cứ để chăm sóc điều dưỡng cho thân thể cha mới được.

Thu lại sầu lo, Cung Hương Di đậm thanh kêu người tiếp theo.

Nhân viên quản lý xong thì tới lượt người dân bình thường, mọi người đều cố nén kích động, nhanh chóng tiến lên.

Kết quả kiểm tra không khả quan lắm, trong mười người không có lấy một dị năng giả. Kiểm tra được khoảng năm mươi người, tìm được hai người một thổ hệ một mộc hệ dị năng giả, nhưng đều chưa xúc phát. Mặc dù vậy, chỉ ba người này cũng đủ để nhận lấy đủ loại ánh mắt sùng bái nhìn lên. Một khắc này, bọn họ mới chính thức thể nghiệm được cái gì gọi là cảm giác tài trí hơn người, kiểm chế vui mừng như điên, trên mặt không khỏi tăng thêm ba phần kiêu ngạo.

Được một tiếng, Cung Hương Di tạm dừng để bọn họ nghỉ ngơi, đồng thời đem biến hóa của tinh hạch cùng dị năng tương ứng công bố cho dân chúng. Kim hệ là quang mang màu vàng, mộc hệ là quang mang màu lục[xanh lá], thủy hệ là quang mang màu lam[xanh da trời], hỏa hệ là quang mang màu đỏ, thổ hệ là quang mang màu nâu, phong hệ là quang mang màu xanh[minh họa đây :v], lôi hệ là quang mang màu tím, niệm lực hệ là quang mang màu trắng, còn cường hóa hệ là bạch quang mỏng manh.

Cố ý, vì bảo hộ chính mình, cô dấu đi thông tin về không gian hệ.

Sau khi nghỉ mười phút, thí nghiệm lại tiếp tục. Lần này kết quả tốt hơn lần trước một chút, kiểm tra mười người thì xuất hiện hai dị năng giả, một là phong hệ đã xúc phát, một là hỏa hệ chưa xúc phát.

Tuy rằng cùng là dị năng giả, nhưng xúc phát và chưa xúc phát lại khác nhau. Đã xúc phát đại biểu đi trước người khác một bước, tương lai thực lực cũng sẽ mạnh hơn hai bậc. Nếu có vận khí thì trong bọn họ nhất định sẽ có kẻ là cường giả trong tương lai.

Binh lính đứng một bên chia dị năng giả xúc phát và chưa xúc phát làm hai nhóm, nhân viên phát cho mỗi người một bộ quân phục, để tiện cho việc huấn luyện về sau. Những người này nay đã là thành viên trọng yếu trong căn cứ, khi chưa được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, căn cứ sẽ không mặc kệ bọn họ ra ngoài chịu chết.

Thí nghiệm qua được một nửa, Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên mới từ từ đưa Cung Lê Hân tới. Dựa theo sắp xếp ký túc xá thì bọn họ cũng là thành viên khu một.

“Lê Hân, nhớ kỹ lời bọn anh không ? Nếu tinh hạch kia không có phản ứng, thì trăm ngàn lần không được bối rối, cứ để anh và Lâm đại ca em giải thích.” Tổng Hạo Nhiên xoay người, kê sát bên tai Cung Lê Hân thấp giọng dặn dò.

“Nhớ kỹ.” Cung Lê Hân ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Văn Bác cười cười vò loạn đầu cậu, lơ đãng nói, “Lá gan tiểu Hân rất lớn, sao bối rối chứ ? Yên tâm, sẽ không có việc gì.”

Tổng Hạo Nhiên gật đầu, thu lại sầu lo trong đáy mắt, ôm Cung Lê Hân đi đến.

Thấy Tổng thiếu tướng, binh lính giữ trật tự lập tức tách đám người ra để bọn họ đi vào. Ba người từ xa hướng Cung phụ và Lâm lão gia từ gật đầu chào hỏi, tự giác đứng cuối nhóm cuối cùng.

“Cung thiếu, đứng chỗ bọn tôi nè !” Cố Nam nhiều lần quay đầu, thấy ba người thon dong đi đến, vội vàng phát tay chào hỏi. Vì trở về cùng Cung thiếu, bọn họ tất nhiên cũng cùng khu một với cậu. Bảy người sớm đã tự nhóm lại thành một nhóm nhỏ. Vương Thao và Linh Âm về mặt tiêu tụy, không có nửa điểm kích động, nghỉ đến, có lẽ do ảnh hưởng việc mất đi người nhà.

“Không được, tôi muốn đứng cùng Tổng đại ca và Lâm đại ca.” Cung Lê Hân lắc đầu, không chút do dự cự tuyệt.

Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên nghe vậy, không hện mà cùng vươn tay vuốt thẳng mái tóc mềm mại của cậu, không nghĩ tới, hai tay đưa lên không trung liền đụng phải tay đối phương. Hai người đối mặt, cuối cùng Lâm Văn Bác thu tay lại, buông mi cười, giấu đi ảm đạm trong mắt.

Tổng Hạo Nhiên như ý muốn xoa tóc thiếu niên, khỏe môi hơi cong cùng biểu tình nhu hòa đã biểu lộ rõ sung sướng cùng thỏa mãn đáy lòng hắn.

Khi Cố Nam chào hỏi ba người, một thiếu niên đứng xếp hàng phía trước cũng nghe thấy quay đầu lại nhìn về ba người phía sau. Khuôn mặt thiếu niên thanh tú, rõ ràng chính là Triệu Cảnh được đưa về căn cứ cùng một ngày. Nhìn thấy nụ cười ôn nhu của Tổng Hạo Nhiên, mâu quang hần lóe lên, nửa ngày cũng không di chuyển tầm mắt. Hắn không nghĩ tới, nam nhân hung thần ác sát này ngoại trừ hung ác, mắt không chế và kích động, lại có một mặt cười ôn nhu như thế.

Được đưa về căn cứ, sinh sống ổn định, Triệu Cảnh lúc nào cũng nhớ tới Tổng Hạo Nhiên, nhớ tới bản lĩnh lôi đình vạn quân* của hắn, nhớ tới vẻ mặt phần nộ mà đặc biệt lạnh lùng của hắn, càng về sau, sợ hãi ban đầu càng dần tiêu tán, chỉ còn ngưỡng mộ cùng yêu thích. Đúng vậy, Triệu Cảnh lúc nhỏ đã biết, hắn thích nam nhân, đặc biệt là nam nhân cao lớn uy mãnh. (* : sấm vang chớp giật, mang khí thể mạnh mẽ)

Hắn là hỏa hệ dị năng giả đi ? Hơn nữa dị năng rất cường đại, so với người phụ trách khu sáu kia mạnh hơn nhiều ! Trong lòng thầm nghĩ, Triệu Cảnh lại quay đầu nhìn sâu vào Tổng Hạo Nhiên liếc mắt một cái, lúc này mới lưu luyến quay đầu, ánh mắt nóng rực nhìn tinh hạch trên bàn thí nghiệm, âm thầm cầu nguyện mình cũng là dị năng giả, như thế, mới có thể khiến nam nhân kia nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. (mơ đi -_-)

Thí nghiệm tiến hành đầu vào đây, kết quả vẫn giống như trước, mà người thường lại chiếm đa số. Cung Hương Di nhìn chăm chăm danh sách dị năng giả ít ỏi trước mặt, tâm tình phiền muộn khó tả. Chỉ mười mấy dị năng giả căn bản còn không đủ để thành lập một đội quân, suy nghĩ lúc trước của cô quả thật là chuyện viễn vông. Thế thì, chỉ có thể để ít bữa nữa khi căn cứ ổn định, cường đại rồi, lại ra bên ngoài tìm nhân tài về. Có vật tư sung túc, sẽ không sợ dị năng giả nào không đồ xô vào.

Nghĩ đến đây, Cung Hương Di lại trở nên an tâm, nhìn thiếu niên diện mạo thanh tú trước mặt hỏi, "Tên?"

"Triệu Cảnh." Triệu Cảnh vội vàng trả lời, bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh lẽo siết chặt trong túi quần.

"Cầm, nhẹ nhàng cầm trong tay là được." Viết tên Triệu Cảnh xuống, Cung Hương Di đưa tinh hạch qua, dặn dò.

Triệu Cảnh nín thở, thật cẩn thận cầm lấy tinh hạch. Tựa như nghe được ý nguyện của hắn, tinh hạch tỏa ra ánh sáng màu lam nhu hòa, quang mang từ yếu dần mạnh lên, khiến dân chúng xung quanh phát ra một trận tán thưởng.

Quan sát lâu như vậy, dân chúng đã sớm ý thức được dị năng giả là tồn tại hi hữu như thế nào. Thiếu niên bình thường đến không thể bình thường hơn này đảo mắt đã biến thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Triệu Cảnh lộ ra biểu tình vô cùng kinh hãi, nhẹ nhàng bỏ tinh hạch trở lại hộp giấu kín vải nhung màu đen, cực lực khắc chế khao khát muốn quay đầu nhìn biểu tình của Tổng Hạo Nhiên.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Cung Hương Di cẩn thận quan sát Triệu Cảnh còn chưa thành niên, yên lặng ghi nhớ tên cùng diện mạo hắn. Dị năng giả trẻ tuổi so sánh mà nói thì có tiềm lực lớn hơn rất nhiều, càng đáng giá để cô bồi dưỡng tài năng và mụn sức. Vì thế, cô thư giãn biểu tình trên mặt, ôn hòa nói, "Thủy hệ dị năng. Xúc phát chưa?"

"Chưa, chưa có." Triệu Cảnh cẩn thận đáp.

"Không sao, dị năng có thể thông qua huấn luyện phù hợp để xúc phát ra, cậu về cần phải cố gắng." Cung Hương Di mỉm cười động viên.

"Vâng." Hai gò má Triệu Cảnh kích động đỏ ửng lên, cao giọng đồng ý.

Khi đi đến nhóm dị năng giả đứng, hắn vội vàng liếc nhìn Tổng Hạo Nhiên một cái, phát hiện hắn đang cúi đầu chuyên tâm cùng thiếu niên bên cạnh bàn luận chuyện gì đó, biểu tình ôn nhu không nói nên lời, hoàn toàn không để ý thí nghiệm phía trên. Hồ hạp Triệu Cảnh phút chốc như bị tắc nghẽn, nụ cười trên mặt cũng mất đi nét rực rỡ.

"Tiếp." Cung Hương Di nhìn Triệu Cảnh rời đi, đưa tay gọi.

"Chào Cung tỷ tỷ!" Một thiếu nữ mày rậm mắt to, da ngăm đen cùng một cậu nhóc khoảng chừng mười tuổi tươi cười khả ái bước lên.

"Cô biết tôi?" Thấy thái độ quen biết của đôi phương, Cung Hương Di nhún mày hỏi.

"Bọn tôi là bạn Cung thiếu, đã từng dùng cơm với cô." Đối với quý nhân hay quen Cung Hương Di, thiếu nữ một chút cũng không ngại, cười ha hả nhắc nhở.

Cung Hương Di mày càng nhíu chặt, vốn là biểu tình lãnh đạm giờ lộ ra một tia phiền chán. Bạn Cung Lê Hân chính là địch nhân của cô, chỉ dựa vào lý do này cũng đủ để cô nảy sinh ác cảm với hai chị em này.

"Tên gì?" Liếm mi, cô lạnh lùng mở miệng.

"Tôn Đằm Đằm, đây là em trai em, Tôn Kiệt." Tôn Đằm Đằm là một cô gái nông thôn chất phác, không hề cảm nhận được thái độ chuyển biến của

Cung Hương Di, vỗ đầu em trai mình nói.

Ngược lại, Tôn Kiệt nhìn Cung Hương Di liếc một cái, nhủ chặt mày sợ hãi chui vào lòng chị mình. Tiểu hài tử tâm tư đơn thuần, đối với việc phân biệt thiện ác không qua bề ngoài và ý kiến chủ quan, mà bằng trực giác, cho nên mới nói, bọn chúng có khi còn sâu sắc hơn người trưởng thành.

“Kiểm tra từng người một đi, cẩn thận một chút, đừng làm hư nó.” Cung Hương Di hất cằm lạnh giọng nói.

Thực tế, tinh hạch tang thi là vật thể cứng nhất mà cô từng thấy, cho dù lửa đạn toàn lực công kích cũng không bị tổn hại gì. Sở dĩ nói như vậy, chỉ là muốn gây áp lực với tâm lý Tôn Diễm Diễm mà thôi. Tôn Diễm Diễm xử xử càng thuần lương, cô lại càng phản cảm. Dĩ nhiên, cô đều cho rằng bạn bè Cung Lê Hân đều trong ngoài không đồng nhất, là một đám tiểu nhân khẩu Phật tâm xà.

“A, em sẽ chú ý.” Tôn Diễm Diễm thần kinh thô, không có chút tự giác cẩn thận, tùy tiện cầm lấy tinh hạch để trước mắt ngắm nghía.

“Ồi.. !” Hào quang màu lục tỏa ra chói mắt, cô sợ hãi kêu lên một tiếng, một tay che mắt đồng thời nhắm chặt hai mắt. Tiểu Tôn Kiệt ngưỡng mộ nhìn tinh hạch màu nâu trong tay tỷ tỷ, cất một tiếng tán thưởng.

Nhân viên công tác vội vàng đứng dậy, đưa tay đỡ dưới khuỷu tay Tôn Diễm Diễm, sợ cô vì khiếp sợ mà làm rơi tinh hạch. Cũng may tay cô cầm chắc, không phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Cung Hương Di gắt gao nhìn chăm chăm màu lục trong tinh hạch rút đi, cắn chặt răng, trầm giọng hỏi, “Thỏ hệ dị năng. Xúc phát chưa ?”

“Chưa.” Tôn Diễm Diễm vỗ ngực, kinh hồn chưa định trả lời.

Cung Hương Di nghe vậy, biểu tình dịu đi một chút. Người chưa xúc phát dị năng cũng coi như chưa hoàn toàn là dị năng giả. Nên biết rằng, có ít nhất 3% người có dị năng nhưng cả đời cũng không thể xúc phát. Có trở thành cường giả hay không, chẳng những nhờ vào thực lực, còn phải có vận khí.

“Đề em cô kiểm tra đi.” Ghi nhớ dị năng Tôn Diễm Diễm, Cung Hương Di nhìn Tôn Kiệt đang nóng lòng muốn thử nói.

“A..” Tôn Diễm Diễm đưa tinh hạch cho em trai.

Tiểu Tôn Kiệt đã sớm ngóng trông mong chờ, hai tay giơ cao qua đầu, nâng niu tinh hạch trong tay, bộ dáng vô cùng thành kính, cũng rất khả ái. Trong đám người phát ra tiếng cười vang thiện ý.

Tôn Kiệt mặt ửng đỏ cầm tinh hạch, hai mắt lưu động. Ngoài ý muốn, tinh hạch cũng sáng lên, nhưng không phải lục quang, mà là lam quang chói mắt, lẫn trong dòng lưu chuyển của vầng sáng còn có màu trắng bạc nhàn nhạt. Cùng quang mang màu lam của thủy hệ có chút giống, nhưng nhìn kỹ lại bất đồng.

Cung Hương Di đột nhiên đứng lên, gắt gao nhìn thẳng vào tiểu Tôn Kiệt chỉ cao hơn cái bàn một đầu, nhủ mày trừng mắt nhìn như muốn ăn thịt nhóc vậy.

Tôn Kiệt vội vàng buông tinh hạch, sợ hãi tiến vào lòng chị gái mình. Tôn Diễm Diễm nôn nóng mở miệng, “Cung tỷ tỷ, em trai em không sao chứ ? Cái này trắng không trắng, lam không lam, rốt cuộc là dị năng gì a ?”

“Băng hệ dị năng ! Thủy hệ dị năng biến dị !” Là một trong các dị năng có lực tấn công và phòng ngự tốt nhất. Cung Hương Di lại ngồi xuống, biểu tình khó chịu như nuốt phải ruồi bọ.

Dĩ nhiên, Tôn Kiệt cũng chưa xúc phát dị năng, cùng tỷ tỷ đứng một bên trong đội dị năng giả. Khi cả hai đứng vào đội ngũ thì hướng bọn Cố Nam thủ thế “fighting”.

Nếu biểu hiện của hai chị em Tôn Diễm Diễm khiến Cung Hương Di cảm thấy như nuốt phải ruồi bọ, thì kế tiếp, biểu hiện của Cố Nam, Mã Tuấn, Vương Thao càng khiến cô thêm khó chịu còn hơn nuốt phải chuột. Chỉ vì ba người này phân biệt là phong hệ, hỏa hệ và cường hóa hệ dị năng. Tuy tất cả đều chưa xúc phát, nhưng tỉ lệ cao như vậy đã đủ để cô khiếp sợ, cũng khiến quần chúng vây xem tán thưởng liên tục.

Cũng may sau đó Linh Âm và Đại Lưu kiểm tra không có dị năng, bằng không Cung Hương Di chắc chắn sẽ suy sụp tại chỗ. Cô không thể tin được, chẳng qua chỉ mới ra ngoài một chuyến mà thôi, vì sao Cung Lê Hân lại mạng tốt như vậy, đưa về bạn bè thế nhưng hầu hết đều là dị năng giả trong vạn có một.

Ông trời thật không công bằng ! Tại sao chuyện tốt đều rơi lên người Cung Lê Hân ?! Cung Hương Di hung hăng cắn chặt hàm, oán giận cùng không cam tâm trong lòng biến thành nồng đậm hận ý.

Hoàn toàn bất đồng với phần hận của Cung Hương Di, Cung phụ và Lâm tổ phụ đều liếc nhìn nhau nở nụ cười vui mừng. Đối với bạn bè của Lê Hân, bọn họ tất nhiên chú ý nhiều hơn. Kết quả như vậy đã đoán trước được, nhưng cũng khiến hai người thập phần vừa lòng. Có người chung chí hướng, thực lực cường đại như vậy làm bạn, tương lai Lê Hân sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Nhóm người cuối cùng Tống Hạo Nhiên hiển nhiên nghĩ giống hai vị lão nhân, hần cúi người vỗ vỗ bả vai Cung Lê Hân cười nói, “Lê Hân, nhớ nói bạn em chuẩn bị ăn khổ đi, anh sẽ phái người tiến hành đặc huấn bọn họ, về sau bọn họ sẽ là chiến hữu của em, thực lực không thể yếu được.”

Cung Lê Hân gật đầu đáp ứng, thoáng nhìn biểu tình âm trầm của Đại Lưu cùng Linh Âm đứng xa xa trong đám người, giơ tay hướng bọn quơ quơ, vô

thanh an ủi.

Đại Lưu cùng Linh Âm vốn mắt mát không thôi lập tức phản chấn tinh thần, nở nụ cười sáng lạn. Cung thiếu không vì thân phận người thường mà khinh thường, xa lánh bọn họ, khiến hai người cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác thấy hồ động của Cung Lê Hân cùng bạn bè, không khỏi nhìn nhau cười. Nhất cử nhất động của thiếu niên đều là tùy theo ý mình, không cố ý, không làm bộ. Cậu lạc quan có chí tiến thủ, chân thành vô nguy cũng đã khiến cậu có được tình bạn chân thành hữu nghị nhất.

Hiện tại đã thế này, về sau trưởng thành không biết cậu sẽ biến thành bộ dáng nào, Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác song song chờ mong, lại nghĩ đến bọn họ sẽ là người làm bạn bên cạnh cùng chứng kiến cậu trưởng thành, trong lòng cả hai bỗng nhiên nóng lên.

Trong lúc cả hai miên man suy nghĩ, đội ngũ xếp hàng chờ kiểm tra dần ngắn lại, cuối cùng cũng tới phiên ba người. Dân chúng vây xem cũng không giải tán, nhiệt tình vẫn tăng như trước. Mặt khác, người dân trong năm khu còn lại thỉnh thoảng phát ra tiếng tự nguyện, hy vọng quân đội không tách ra hai ngày kiểm tra, làm trong một ngày hôm nay là được, lâu bao nhiêu bọn họ cũng chờ được.

Khi ba người bước lên, người trong khu hai đã tự giác đứng thành hàng, trước tiên đăng ký hộ tịch, sau đó khăn cấp đứng xếp hàng sau Cung Lê Hân.

Người phụ trách trật tự nhìn Cung Viễn Hàng, Cung Viễn Hàng gật đầu, ý bảo quân đội cứ làm theo ý nguyện của dân chúng.

Được quan chỉ huy tối cao cho phép, mọi người đều lên tiếng nhiệt liệt hoan hô, trong tiếng náo nhiệt xung quanh, Lâm Văn Bác tiến lên trước, cầm lấy tình hạch trên bàn.

Kim quang rực rỡ chiếu sáng ngũ quan tuấn mỹ của hắn, Lâm Văn Bác nheo mắt, biểu tình đậm đặc như thần. Tiếng hoan hô vừa dứt, tiếng than sợ hãi liền nổi lên bốn phía, vì bọn họ lần đầu tiên thấy được quang mang màu vàng.

Kim hệ dị năng, là dị năng hiếm thấy đứng sau loi hệ dị năng, cũng là dị năng có khả năng vừa công vừa thủ. Trước đây, Lâm Văn Bác tuy không được trải qua huấn luyện quân sự đặc thù nào nhưng nhờ vào cố gắng cùng năng lực lĩnh ngộ về sử dụng dị năng tuyệt thế, cuối cùng đã trở thành cường giả đứng đầu.

Đời này, do có Cung Hương Di tận lực chỉ dẫn, hắn suy một ra ba, dày công tôi luyện sử dụng dị năng, sớm đã qua trung giai cấp một, có thể xem là người nổi bật trong căn cứ.

Cấp bậc của dị năng giả rất đơn giản, giống như tang thi, chia làm năm cấp, mỗi cấp lại phân thành ba giai[bậc] thấp, trung, cao, càng lên cao càng khó đột phá, cũng càng cần tình hạch cấp bậc cao. Giống như Lâm Văn Bác, vừa bắt đầu đã cao hơn mọi người hai ba giai, tương lai tuyệt đối là cường giả.

Nhìn kim quang tỏa ra xung quanh người yêu, Cung Hương Di ngưng mắt, lộ ra thần sắc si mê, đến khi kim quang rút đi mới chậm rãi hồi thần.

“Kim hệ, đã xúc phát sao?” Do thông lệ đăng ký, lại đang ở trước mặt dân chúng, Cung Hương Di đành chỉnh lại thần sắc, biết rõ cố hỏi.

“Xúc phát.” Lâm Văn Bác vừa nói vừa nâng tay phải lên, mở lòng bàn tay, từ mu bàn tay đến các xương tay toát ra kim quang hình thành kim cương trào, mỗi ngón đều sắc bén vô cùng, hàn quang lạnh thấu xương.

“Oa ! Kim cương lang* ! Quá lợi hại !” Trong quần chúng vây xem có người hô to. (* : dịch ra thì chính là anh Wolverine đó, nhưng thấy dễ nguyên có vẻ hay hơn, hay mng muốn dễ tiếng Anh ?? Cứ nêu ý kiến đi để ta thấy được thì đôi :3)

Cung Hương Di kinh ngạc nhìn về phía Lâm Văn Bác, cảm thấy biểu hiện hôm nay của hắn có phần cao điệu, không giống tác phong bình thường của hắn.

Lâm Văn Bác nghe thấy tiếng than sợ hãi của quần chúng, lập tức thu hồi kim cương trào, liếc nhanh qua Cung Lê Hân một cái, mỉm cười lui về một bên. Hắn vốn nghĩ phóng ra một kim cương châm là được rồi, nhưng nhớ đến tiểu Hân đang đứng phía sau quan sát, đầu hắn liền nóng lên, không chút suy nghĩ đã biểu diễn chiêu thức vừa nảy ra.

Hắn một chút cũng không phát hiện rằng, sở tác sở vi của mình tựa như hành động hấp dẫn công cái của công đực vậy.

“Lâm đại ca thật lợi hại ! Dị năng của anh ấy lại tiến bộ !” Người ngoài không biết nhưng người ‘trong nghề’ lại thấy rõ, khi dị năng giả ngưng tụ dị năng có phóng ra một loại uy áp tương tự như khi phóng ra chân khí. Cung Lê Hân dựa vào ngũ cảm sắc bén, lập tức phát hiện biến hóa của Lâm Văn Bác, kéo kéo ống tay áo Tổng Hạo Nhiên tán thưởng.

“Đúng vậy.” Tổng Hạo Nhiên gật đầu, cuối cùng còn bổ sung một câu dư thừa, “Kỳ thật, thực lực của anh ngang ngửa cậu ta.”

Dứt lời, hắn không hề lên báo danh tính mà trực tiếp tiến lên cầm lấy tình hạch. Tình hạch vừa chạm tay hắn nhảy mất tỏa ra ánh hồng quang cực đại, quang mang chói mắt phảng phất như muốn đâm thủng da thịt trên tay hắn.

“Tổng Hạo Nhiên, hòa hệ dị năng.” Cung Hương Di cao giọng nói.

Mang tâm tình cạnh tranh, Tổng Hạo Nhiên buông tình hạch xuống, lòng bàn tay đưa lên mở ra, ‘oanh’ một tiếng xuất ra một đoàn hỏa diễm. Hỏa diễm rực cháy, đóng băng trước gió, nhìn vô cùng hung ác, đồng thời cũng tỏa ra nhiệt lượng làm người ta sợ hãi, khiến nhân viên công tác phụ cận đều phải

đứng dậy tránh đi.

Nhìn bằng mắt thường, mọi người đều có thể nhận ra, dị năng của hắn rõ ràng lợi hại hơn tên trung tướng khu sáu kia nhiều.

Quần chúng vây xem nháy mắt lại sôi trào mãnh liệt. Tổng Hạo Nhiên nhìn Cung Lê Hân đang nhìn hắn sùng bái liếc một cái, chậm rãi thu lại hỏa cầu, thần sắc mỹ mãn lui về đứng cạnh Lâm Văn Bác.

Nhóm chỉ huy cao tầng đứng cạnh Cung phụ mặt không đổi sắc, trong lòng lại khẽ động, mỗi người đều mang tâm tư nghĩ.

Ai cũng biết, Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác đã xem như là con rể Cung Viễn Hằng, có hai mãnh tướng như vậy dưới trướng, địa vị công trước mắt khó có thể lay động. Chỉ là, có thực lực, chẳng lẽ không sinh ra tâm tư khác ? Thế nhân thường nói—Không muốn làm tướng lĩnh không phải binh lính tốt, những lời thuyết giáo này đều khắc sâu trong lòng mỗi quân nhân.

Lúc trước những người này đều là thuộc hạ trung tâm với Cung Viễn Hằng, nhưng phần trung tâm đều dựa theo cảm tình cùng ích lợi. Hiện tại thế giới cũ đã bị phá hủy, ngày tận thế tạo ra một thế giới mới, ai còn có thể tiếp tục trung tâm với Cung gia còn phải trải qua thời gian thử nghiệm.

Hiện trạng trong căn cứ trước mắt là binh cường tướng nhược, quân đội về sau vẫn của họ Cung, hay họ Lâm hoặc Tổng, không ai có thể nói chính xác. Có lẽ, đợi sau khi tiểu tử Cung gia kiểm tra xong, nên suy nghĩ lại về vấn đề này. Ai đó có tư tâm thâm nghĩ.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Làm nhi tử quan chỉ huy tối cao, kết quả kiểm tra của Cung Lê Hân thu hút vô vàn sự chú ý mà trước nay chưa từng có. Cung gia một nhà ba người, đã có hai người thường, nếu Cung Lê Hân cũng là người thường, như vậy sẽ rất ảnh hưởng đến địa vị của Cung Viễn Hằng, hơn nữa còn chịu ảnh hưởng vô cùng bất lợi.

Nền kinh tế, hệ thống pháp luật cùng tiêu chuẩn đạo đức, ba ràng buộc quan trọng tạo nên thế giới cũ hiện đã bị phá vỡ ; thủ nhi đại chi* đã trở thành đạo lý mới, không có pháp luật, cường giả vi tôn mạt thế. Người không có thực lực, cho dù địa vị cao, cũng sẽ có ngày từ mây cao té xuống đáy vực. (* : câu thành ngữ hàm ý việc thay thế hoặc chiếm lấy địa vị của người khác, có ý tương tự câu “sóng sau đè sóng trước” ; xuất phát từ Sử ký Hạng Vũ, liên quan đến việc Hạng Vũ từ người ko ham học võ trở thành Tây Sở Bá Vương nổi tiếng Trung Quốc)

Cho nên, kết quả kiểm tra lần này của Cung Lê Hân theo ý nào đó sẽ quyết định vận mệnh Cung gia. Mà dù tin tưởng nhi tử trăm phần trăm, thì giờ phút này Cung Viễn Hằng cũng không khỏi có chút khẩn trương, đôi ung mục tập trung vào thân ảnh kiên cường của cậu, không dám dời mắt.

Trong đội dị năng giả, mấy người Cổ Nam lại vô cùng thanh thản, vừa đùa giỡn vừa chờ Cung thiếu gia nhập đội ngũ mấy người bọn họ. Bọn họ rất tin tưởng Cung thiếu, trong mắt bọn họ, Cung thiếu chắc chắn là người mạnh nhất căn cứ.

Triệu Cảnh đứng sau mấy người Cổ Nam, biểu tình phức tạp nhìn Cung Lê Hân. Thực lực Cung Lê Hân so với Tổng Hạo Nhiên chỉ hơn không kém, bộ dáng cả hai khi sống vai chiến đấu vô cùng ăn ý, khắc sâu trong lòng hắn, khiến hắn mỗi khi nhớ tới đều cảm thấy khó chịu. Đối với thiếu niên này, hắn có hâm mộ, có ghen tị, thậm chí còn có một tia oán hận, nhưng mà, hắn không dám đi chọc đối phương, chỉ vì một màn đối phương bóp nát đầu tiểu quý kia đã làm hắn chấn động, đến tận bây giờ chỉ nghĩ đến thôi đã khiến hắn run rẩy không ngừng.

“Tên.” Thấy Cung Lê Hân tiến tới, màu sắc Cung Hương Di lưu chuyển không ngừng, thoáng dừng vài giây mới theo phép mở miệng. Tim cô lúc này đang đánh trống tình, ngầm đoán dị năng Cung Lê Hân thuộc hệ nào. Mấy ngày nay cô đã nhiều lần hỏi thăm, nhưng tựa như mọi người đều đề phòng tư tâm cô nên cô không hề biết được gì cả.

“Cung Lê Hân.” Thanh âm thiếu niên thấp phần êm tai dễ nghe, đọc rõ từng chữ nói ra tên mình.

“Mau nhìn, đó là nhi tử Cung thủ tướng ! Không biết cậu ta có phải dị năng giả không ?” Trong đám người xung quanh có người biết gia thế Cung Lê Hân, lớn tiếng ồn ào, khiến cậu càng thêm bị người chú ý.

“Cầm, đặt trong lòng bàn tay.” Cung Hương Di chỉ vào tinh hạch vô thuộc tính nằm trong hộp gấm.

Đôi mắt Cung Lê Hân sáng lên, cầm lấy viên tinh hạch lớn bằng trứng bồ câu để trước mặt thưởng thức, trong đôi miêu đồng lộ ra thần sắc hiếu kỳ. Tinh

hạch bị cậu lật qua lật lại, lại một chút cũng không có phản ứng.

Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác song song tiến lên vài bước, đến bên cậu một trái một phải bảo hộ. Cung phụ cùng Lâm lão gia từ đều kinh ngạc. Nhóm người phụ trách đứng bên hai người, có lắc đầu tiếc nuối, có liếm mực[thư tầm mắt], che dấu khinh miệt trong đáy mắt.

Cung Hương Di gắt gao nhìn vào tinh hạch trong tay cậu, ước chừng đợi một phút đồng hồ, vẫn không thấy phát ra quang mang, cô nhướn mày, thanh âm bất giác cất cao, ân ân mang theo đắc ý cùng chế giễu, "Cậu không phải dị năng giả !"

Không phải dị năng giả thì tốt ! Nói cho cùng, vẫn là phế vật như kiếp trước, cô còn gì phải e ngại ?

"Không thể nào ! Cung thiếu tuyệt đối là dị năng giả !" Mấy người Cố Nam đứng trong đám dị năng giả hô lên. Bọn họ cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn với kết quả kiểm tra, nhưng bọn họ lựa chọn mù quáng tin tưởng Cung thiếu. Cung thiếu không có vấn đề, khẳng định là do tinh hạch kia.

Nghĩ như vậy, Mã Tuấn lớn tiếng kêu lên, "Chắc chắn là tinh hạch có vấn đề. Vì một lần thí nghiệm quá nhiều người, nên nó có vấn đề rồi ! Đợi thêm nửa tiếng nữa đi, cái này tuyệt đối không đúng !" "

Cái gì !? Các người tưởng tinh hạch là băng điện sao ? Cung Hương Di trừng mắt nhìn Mã Tuấn, thiếu chút nữa chịu không được lật bàn. Trong đám người cũng phát ra tiếng khinh thường, cho rằng bọn họ bảo hộ Cung gia vì vuốt mõng ngựa.

"Bọn tôi có thể làm chứng. Tiểu Hân khẳng định là dị năng giả, hơn nữa còn là đa hệ dị năng. Có thể vì thế mà không thể kiểm tra được, dù sao cũng là tình huống đặc thù." Lâm Văn Bác tiến lên, cao giọng nói.

"Đa hệ cũng có thể kiểm tra được, tuyệt sẽ không sai !" Thanh âm Cung Hương Di bén nhọn thét lên, cảm thấy phẫn nộ việc Lâm Văn Bác đứng ra bảo hộ Cung Lê Hân.

"Sai hay không, cứ lấy sự thật mà đối chứng." Tổng Hạo Nhiên thân nhiên mở miệng, sau đó đưa tay xoa đầu Cung Lê Hân, ôn thanh nói, "Lê Hân, để bọn họ thấy thực lực của em đi."

Cảm nhận được ánh mắt khinh miệt cùng hoài nghi trong mắt người xung quanh, Cung Lê Hân nhú mày, lộ ra biểu tình không vui. Giấy dựa dưới địa cung mười sáu năm, cậu đã sớm biết đạo lý nhược nhục cường thực, cường giả vi tôn, cho nên cậu toàn tâm toàn ý tu luyện, vì muốn mạnh, muốn sống, hơn nữa còn phải sống tốt. Cậu chưa bao giờ thích làm người để người khác tùy ý bài bố giẫm đạp ! Cho nên, cậu cũng sẽ không buông tha.

Nếu dị năng giả đã xuất hiện, thì cậu cũng có thể bỏ đi đè nén công lực của mình, chỉ khi triển lộ thực lực chân chính, mới có khả năng sinh tồn trong mặt thế tàn khốc, càng có thể bảo vệ tốt người nhà cùng bạn bè.

Nghĩ đến đây, Cung Lê Hân cho Cung phụ cùng Lâm lão gia từ đứng cách đó không xa một ánh mắt trấn an, sau đó thấp giọng nói với Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên, "Các anh lùi lại một chút, cẩn thận tránh bị thương."

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác trong lòng hiểu rõ, biểu tình buộc chặt thả lỏng, lui về một bên.

Cung Hương Di cười lạnh, hai tay khoanh trước ngực, chờ xem Cung Lê Hân lừa bịp thế nào. Có đánh chết, cô cũng không tin Cung Lê Hân là đa hệ dị năng giả. Đa hệ dị năng giả, đó chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, cả hai đời cô đều chưa từng gặp qua, thậm chí cũng chưa từng nghe thấy.

Cung Lê Hân khẽ híp mắt, chậm rãi vận chuyển chân khí bị cậu áp chế ở đan điền, chân khí dần lan toàn cơ thể, đi về phía hai tay cậu. Cậu mở mắt, con ngươi sáng như hàn tinh[sao lạnh], không gian xung quanh cậu chợt thay đổi.

Đám người âm ỉ chột im lặng, ngay lúc này, chỉ thấy hai tay thiếu niên phân biệt tỏa ra quang mang màu đỏ cùng màu băng lam[1].

Một ngọn lửa từ tay phải thiếu niên xuất ra, hiện ra màu bạch kim rực rỡ. Hòa điểm màu bạch kim tượng trưng điều gì ? Chính là nói nhiệt độ của nó đã lên đến ngàn độ, có thể nhảy mắt đốt người ta thành tro tàn. Phía bên phải, dân chúng cùng binh lính cách cậu không xa lộ vẻ hoảng sợ, đều đồng loạt lùi ra sau mấy bước, giờ hai tay che mặt cô giảm bớt độ nóng thổi tới.

Chân khí của một tuyệt thế cao thủ sẽ chuyển hóa thành Tam Muội Chân Hỏa, uy lực của nó, người thường há có thể chịu được.

Cùng lúc đó, tay trái thiếu niên ngưng tụ ra một đoàn sương mù màu trắng, sương mù chậm rãi lưu chuyển, quanh quẩn quanh đầu ngón tay cậu, dưới ánh mặt trời, tỏa ra hào quang xinh đẹp rực rỡ. Nhưng khí lạnh nó toát ra lại chẳng tốt đẹp gì, khiến đám người bên trái bị bức lui mấy bước, hai tay ôm ngực lạnh run.

Giữa sân không còn người nào dám ồn ào, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn hào quang đỏ trắng bao phủ thiếu niên dung mạo tuấn mỹ bất phàm. Nhân viên công tác ngồi phía bàn kiểm tra lúc này sớm đã lấy đi tinh hạch thí nghiệm cùng danh sách, lôi kéo Cung Hương Di đang ngốc lảng mọt bên nhanh chóng lui về sau, để ngừa uy lực cực đại từ băng hỏa lưỡng trọng thiên lan đến.

"Tôi đã nói kiểm tra sai mà ! Cung thiếu nhất định là dị năng giả ! Hơn nữa còn là người mạnh nhất !" Cố Nam ngẩng đầu, biểu tình kiêu ngạo tột đỉnh. Mà mấy người Cung phụ đã sớm buông tâm đang treo cao, lộ ra nụ cười thoải mái.

"Ông đã sinh hảo nhi tử !" Lâm Mậu thấp giọng nói với Cung Viễn Hằng, khiến Cung Viễn Hằng cao giọng cười to. Mà trong lòng vài vị tướng lĩnh có tư tâm, giờ phút này cũng lặng yên đổ mồ hôi lạnh.

Nhưng, thiếu niên đứng trong sân còn chưa xong, chỉ thấy động tác hai tay cậu tựa như Lưu Vân thức trong Thái Cực quyền, tư thái đẹp đến cực điểm, chậm rãi khép hai tay lại. Kim điểm cùng lưu sương trong lòng bàn tay cứ như vậy mà dung hợp cùng một chỗ, hóa thành hỏa điểm băng lam sắc. Hỏa điểm trong lòng bàn tay thiếu niên cháy rực rạn rở, vừa mang theo khí lạnh của băng sương, vừa có sức nóng mãnh liệt từ hỏa điểm.

Nếu một chương này đánh lên người, người đó sẽ bị đóng băng vỡ thành từng mảnh, hay bị đốt thành tro, hay sau khi bị đóng thành băng lại bị đốt thành tro tàn ? Nói tóm lại, chết kiểu này tuyệt đối thảm khốc, không ai dám tưởng tượng. Đây chính là chiêu thức mạnh nhất có thể thi triển ra khi đạt tới tầng hai Nghịch Mạch Thần Công—Băng Hỏa chương.

Thí nghiệm lần này, Cung Lê Hân vốn không tính toán tư tâm, bởi cậu biết rõ, trước lực lượng tuyệt đối, thì các âm mưu quỷ kế đều vô ích. Người khác tuy rằng cho là cậu thiện lương nhưng không có nghĩa là cậu ngu xuẩn, tình cảnh của cha cậu đều nhìn thấy, nhưng cậu không muốn dùng thủ đoạn, chỉ có thể dùng vũ lực để chấn nhiếp. Cho nên, cậu đã sớm muốn mượn lần này thị uy, trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất của cha.

Ở một bên sân, Cung Hương Di hai mắt đỏ bừng trừng cậu, không thể tin nói nhỏ, "Có thể nào..thế mà lại là song hệ dị năng ! Hơn nữa còn có thể dung hợp hai loại dị năng hoàn toàn tương khắc, nó làm cách nào ? Ngay cả Tống Hạo Nhiên cũng không làm được ! Mình không tin !"

Trước mắt, Cung Lê Hân triển lộ băng hỏa dị năng tuy rằng không bằng với cửu thiên lôi hỏa của Tống Hạo Nhiên, nhưng Tống Hạo Nhiên có tới bốn năm năm ở mật thể, thăng tới cấp năm trung giai mới hoàn toàn thi triển ra các chiêu thức. So với Cung Lê Hân vừa xúc phát đã cường hãn mà nói thì quả thực không thể sánh bằng. Nếu để Cung Lê Hân rèn luyện thêm vài năm, thì nó sẽ trưởng thành thành bộ đáng gì ?

Thân thể Cung Hương Di cứng ngắc, trong lòng điên cuồng lắc đầu, không dám nghĩ nữa.

Nhưng, sự tình trước mắt lại càng khiến cô như muốn vỡ tung. Thiếu niên tùy ý một cái, nháy mắt thu lại hỏa điểm uy thế, sau đó đưa tay tạo ra gió xoáy. Lốc xoáy lấy cậu làm tâm chậm rãi khuếch tán bốn phía, cuốn lấy mấy tờ giấy trắng trên bàn thí nghiệm đến bên người cậu.

Trang giấy mỏng manh nháy mắt bị phong nhận cắt thành vô số mảnh nhỏ, xoay quanh theo kinh phong du long, kinh phong dần tán đi, những trang giấy trắng hóa thành sương tuyết trắng bầy, bay lơ lửng quanh người thiếu niên thần sắc đậm mực, phụ trợ cho thiếu niên tựa như thần nhân.

Cảnh tượng rực rỡ lộng lẫy, làm người xung quanh rung động thị giác cùng tâm linh cực hạn, bọn họ sớm đã quên mất từ ngữ, chỉ có thể si ngốc nhìn thiếu niên tuấn đạt phi phàm phía xa kia. Cả khu thí nghiệm toàn bộ đều im lặng đến nỗi kim rơi cũng nghe được.

Tống Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác kinh ngạc nhìn thiếu niên bề ngỗ giữa sân, tim đập càng lúc càng nhanh như sét đánh, trong mắt là si mê cùng yêu thương, không hề che dấu. Nếu giờ phút này bọn họ liếc nhau, có lẽ có thể phát hiện rõ cảm tình của mình, nhưng đáng tiếc, tâm tình bọn họ đều đặt trên người thiếu niên, không để ý ai.

Đến khi giấy trắng toàn bộ rơi hết xuống đất, mọi người mới thoát khỏi ma chú của thiếu niên hồi thần lại. Trong dân chúng có người kích động la lên, "Là tam hệ dị năng đã xúc phát ! Không sai !"

"Cung Lê Hân, băng, hỏa, phong tam hệ dị năng giả." Sự thật đã ngay trước mắt, đương nhiên chính xác hơn kết quả thí nghiệm tình hạch. Khuôn mặt Cung Hương Di tái nhợt, vô lực tuyên bố. Từng đợt tán thương nhiệt liệt vang lên, thật lâu không dứt.

Bàn tay ghi chép của Cung Hương Di có chút run rẩy. Nhìn chữ viết vắn vẹo trên giấy, cô buông bút, đưa hồ sơ cho nhân viên công tác bên cạnh, bản thân thì cúi đầu che đi sợ hãi trong đáy mắt.

Cấp bậc dị năng của Cung Lê Hân đã đạt tới trình độ nào, cô nhất thời không thể nhìn ra, nhưng không thể nghi ngờ, tuyệt đối không thấp hơn cấp ba trung giai. Cấp ba trung giai là khái niệm gì ? Dù trải qua bốn năm năm nữa, cũng có thể biến thành cường giả đứng đầu hoành hành một phương. Cung Lê Hân như thế, nếu muốn giết cô, so với giết kiến còn dễ dàng hơn, cô dựa cái gì mà đấu với nó ?

Tại sao cô lại muốn đấu với cậu chứ ? Cậu đã từng nói, chỉ cần không đụng đến cậu thì cậu cũng sẽ không làm gì cô. Hơn nữa, có papa ở một bên chăm sóc, nó sẽ không đụng đến mình, không đến căn cứ Tống Hạo Nhiên, nó cũng sẽ không đụng đến mình ! Cho nên, chỉ cần mình cách Cung Lê Hân xa thật xa, đời này mình cũng sẽ không bị gì !

Trước vũ lực mạnh mẽ của Cung Lê Hân, Cung Hương Di cuối cùng cũng nhận ra khác biệt một trời một vực của bọn họ, cửu hận vẫn còn, nhưng ý niệm trả thù trong đầu lại bị cô chôn sâu trong đáy lòng, không dám động.

---

[1] : màu băng lam

Chương 59

Cung Lê Hân thí nghiệm xong, sáu người phụ trách liền lần lượt tiến tới hướng Cung Viễn Hàng biểu thị chúc mừng cùng tranh nhau lấy lòng bằng mọi cách, toàn bộ đều ca ngợi Cung thiếu. Ngay cả tên trung tướng có hỏa hệ dị năng đã xúc phát kia lúc này cũng không còn một chút kiêu ngạo, làm một bộ biểu tình ngoan ngoãn vâng lời. Địa vị lãnh đạo của Cung gia, sau khi Cung Lê Hân thi triển thực lực đã vững như Thái Sơn, không thể lay động. Đồng thời, địa vị siêu nhiên của Cung Lê Hân trong căn cứ cũng nhân lúc này đã biến thành trụ cột vững chắc của nhân dân.

Cung phụ khí khái đứng trong đám người, đưa mắt nhìn về tiểu nhi tử của mình ở phía xa, cười cong không thấy mắt.

Cung Lê Hân thu lại chân khí phóng ra, thần tình đậm mạc bề ngoài nháy mắt liền biến mất, cứ như vừa rồi là một hồi ảo giác. Cậu chậm rãi đi tới chỗ Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, hai mắt cong lên, nở nụ cười đầy trẻ con.

Hai khí chất mâu thuẫn như thế lại ngoài ý muốn dung hợp với thiếu niên, hình thành mị lực độc nhất của cậu, làm Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác không thể kháng cự. Trái tim vừa bình ổn lại lệch nhịp, cả hai đồng thời giang tay, chờ đón tiểu hài tử bước đến.

Cung Lê Hân hí mắt, một trái một phải ôm lấy cánh tay hai người, nhẹ nhàng nhắc chân, đu trên cánh tay cứng cáp của hai người. Giải quyết được một tâm sự, cậu lộ ra biểu tình vui đùa trẻ con hiếm thấy.

Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác bị vẻ đáng yêu tình nghịch của cậu làm cười rộ lên, chịu một đòn cậu đến chỗ Cung phụ.

“Tình nghịch!” Cung phụ vờ giận dữ gõ trán cậu một cái, nhưng tiểu ý nồng đậm trong đáy mắt đã lộ rõ tâm tình sung sướng cực điểm lúc này của ông. Nhi tử càng lúc càng coi mở, ông cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cung Lê Hân xoa đầu ngược lưng, hai má đỏ ửng, khuôn mặt phấn nộn trắng nõn càng thêm chọc người ta ngứa ngáy. Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên hai mắt song song lóe lên, mắt tự nhiên dời tầm mắt.

“Nghịch thì tốt, giờ cũng là giai đoạn ‘nổi loạn’ của con trai mà!” Lâm lão gia từ xoa đầu tiểu hài tử, cười cười nói. Ông nghiêm nhiên đã đối đãi với Cung Lê Hân như tôn tử mình.

Bên cạnh, một vài người phụ trách cuối cùng cũng tìm được cơ hội chen vào, vội vàng mở miệng phụ họa, cũng lần lượt tiến lên tự giới thiệu, thái độ tất cung tất kính, đối đãi hoàn toàn không giống như với một hậu sinh văn bối. Lúc trước bọn họ chỉ cho Cung Lê Hân là một nhị thế tử bị cha nuông chiều, không để cậu vào mắt, ngay lúc này, Cung Lê Hân đã biến thành tồn tại họ cần ngược lên cũng như phải cẩn thận đối đãi.

Thí nghiệm trong sân vẫn tiếp tục, trong căn cứ xuất hiện một tam hệ dị năng giả, nhiệt tình của quân chúng lại càng tăng vọt. Mỗi người đều hy vọng mình có thể may mắn trở thành thành viên nhóm dị năng giả, nhưng sự thật chứng minh, dị năng giả đúng thật là những người may mắn được Chúa tự tay mình chọn, tuy không đến mức như phượng mao lân giác*, nhưng cũng là trong trăm chọn một, thập phần ít ỏi. (* : lông phượng sừng lân)

Khi khu hai kiểm tra xong thì đã gần nửa đêm 12 giờ, dưới yêu cầu cứng rắn của quân đội, người bốn khu còn lại không thể không thất vọng về phòng mình nghỉ ngơi, chờ hôm sau thí nghiệm.

Hai khu, hơn bốn trăm người, vốn vẹn chỉ có hơn ba mươi dị năng giả, trong đó có 8 người đã xúc phát. Tình trạng này không tính là tốt, nhưng cũng không kém. Ít nhất, đợt khi hoàn thành toàn bộ thí nghiệm thì có thể thành lập được một đội Phi Hổ tác chiến đặc biệt.

Sáng sớm hôm sau, dưới yêu cầu mãnh liệt của người dân, ngay từ lúc sớm đã bắt đầu thí nghiệm. Cùng lúc đó, quân đội cũng không ngừng phái đi trực thăng tìm kiếm người sống sót toàn thành phố.

Giữa trưa, một trực thăng bay về căn cứ, binh lính trên máy bay tựa như sốt ruột không đợi đáp xuống xong đã vội vàng nhảy xuống, chạy tới sân thể dục, nhìn biểu tình vội vàng của anh ta khẳng định là có tin quan trọng cần thông báo.

Tên lính chen vào đám người, bước đến bên người Cung Viễn Hàng, thấp giọng báo cáo. Cung Viễn Hàng ban đầu vui vẻ, sau đó biểu tình dần nghiêm trọng, nhìn những người phụ trách khác. Mấy người phụ trách đều cúi đầu trầm ngâm, không ai lập tức đứng ra trả lời đồng ý hay bác bỏ.

“Mở cuộc họp đi, đến phòng chỉ huy.” Cung Viễn Hàng trầm giọng thông báo, thoáng nhìn tiểu nhi tử đứng giữa Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên hào hứng nhìn về bàn thí nghiệm phía xa, ông vẫy tay nói, “Về sau trong hội nghị quân sự, Lê Hân con đều phải tham gia. Đi cùng papa.”

Cung Lê Hân ngoan ngoãn gật đầu, đi theo sau Cung phụ.

Các vị tướng lĩnh nghe vậy, trong lòng liền hiểu rõ. Cung thủ trưởng đây là có ý bồi dưỡng Cung thiếu, có lẽ sau này căn cứ sẽ được giao cho Cung thiếu. Việc này, bọn họ không có ý kiến, cũng không dám có.

Trên khu thí nghiệm, thấy mấy người Cung phụ nối đuôi nhau rút đi, sắc mặt Cung Hương Di khẽ biến, quyết đoán đưa hồ sơ cho nhân viên công tác, cũng đi về phía phòng chỉ huy.

Đối với sự vụ trong căn cứ, cô chắc chắn không buông lỏng, có thể nhúng tay liên tục, để tránh về sau mất đi quyền lên tiếng trong căn cứ, vẫn phụ

thuộc vào người khác như trước, dễ dàng để người quên đi cùng vứt bỏ.

“Vào đi.” Thấy con gái đuổi tới, màu sắc Cung Viễn Hàng âm ám, nhưng cũng không làm cô mất mặt mũi, trầm giọng nói.

“Hội nghị bắt đầu, báo cáo tình hình người sống sót đi.” Cung Viễn Hàng mở ra bản đồ nội thành, nói với binh lính kia.

Lính trinh sát tiến lên, chỉ vào một chỗ trên bản đồ, kể lại tình huống cho các tướng lĩnh.

Nguyên lai, hôm nay khi bọn họ đang tìm kiếm ở phía Tây khu trung tâm, nguồn nhiệt cảm ứng vốn không có động tĩnh lại thoáng hiện lên dấu đỏ biểu hiện sự sống, hơn nữa điểm đỏ vô cùng dày đặc, phỏng chừng có ít nhất năm mươi người sống sót. Tin tức này đối với trinh sát đã vài ngày không thấy gì mà nói quả thật làm người ta phấn khởi. Bọn họ điều khiển máy bay, không ngừng bay quanh phía trên quan sát, cuối cùng cũng xác định được vị trí người sống sót, là trong khu thương mại lớn nhất tỉnh A.

Mà người sống sót cũng nghe được tiếng trực thăng bay xung quanh, từ trong một cửa sổ nhỏ trên mái ló ra, cố gắng khua chiếc áo somi màu sáng lên không.

Trực thăng bay vài vòng phía trên thật lâu, kéo tới đàn tang thi xung quanh, phi công không còn cách nào, chỉ đành bay về căn cứ cầu cứu viện sau khi dẫn đàn tang thi đi.

“Khu thương mại Green Park, nơi tập trung nguồn hàng lớn nhất tỉnh A, số người vào đây mỗi ngày không dưới mười vạn, lượng tang thi khẳng định không ít, muốn cứu người, chỉ sợ không dễ dàng.” Một người phụ trách sau khi nghe trinh sát báo cáo thì sầu lo mở miệng.

“Quả thật, hơn năm mươi người, phải phải ít nhất ba trực thăng và hai mươi người tiếp ứng, lúc đó chắc chắn sẽ kinh động không nhỏ, chỉ sợ chẳng những không cứu người được, còn phải đưa người chúng ta vào.” Một người phụ trách khác nói khách quan.

“Ý các cậu là không cứu ?” Cung Viễn Hàng ngồi thẳng người ghé chủ vị, tầm mắt quét một đường quanh phòng, trầm giọng nói.

Phòng hội nghị một mảnh lặng im, ngay cả người hay lên tiếng Cung Hương Di cũng không nói chuyện. Thái độ mấy người phụ trách đã rất rõ ràng, cũng đã nói ra mấy lời cô muốn nói, cô thật không cần chọc giận Cung phụ. Cô hiểu rất rõ, tính cách Cung phụ chính trực không vụ lợi, thấy tình huống này, chắc chắn sẽ không để người dân chết mà không cứu.

Quả nhiên, Cung phụ mở miệng, ngữ khí thập phần nghiêm khắc, “Làm quân nhân, các cậu có còn nhớ trách nhiệm của mình hay không ? Chức trách của chúng ta là bảo vệ quốc gia, nay quốc gia không còn nhưng chúng ta ít nhất còn có thể bảo vệ nhà, mà nhà này không chỉ là nhà của chúng ta, còn có nhà của hàng nghìn hàng vạn C quốc này. Chẳng lẽ, các cậu nghĩ chỉ dựa vào quân đội thì có thể sống sót sao? Cả căn cứ nghìn người, phụ nữ và trẻ con may mắn còn sống được chưa đến trăm người, về sau các cậu sống thế nào đây ? Sống thế nào ? Còn không phải cô đơn chờ chết sao ?! Đến lúc đó, không phải tang thi giết nhân loại, mà là chúng ta tự diệt mình, còn bởi vì sự ích kỷ của chúng ta.”

Đạo lý này rất dễ hiểu, nhưng Cung phụ không nói ra, lại không ai nghĩ tới. Bọn họ đều bị tư lợi làm mờ mắt mình, không thấy được chuyện lâu dài về sau.

Thấy biểu tình mọi người thả lỏng, Cung phụ tiếp tục mở miệng, “Người già, con nít, đàn ông, phụ nữ, mỗi người trên thế giới này đều có quyền sống sót. Nhỏ thì chính là chúng ta cứu được thêm vài người, lớn thì là chúng ta đang kéo dài nỗi giông tố của nhân loại.”

Nhân viên tham dự hội nghị đều rơi vào trầm tư, màu quang lộ ra vài phần động dung.

“Papa, con giúp ba đi cứu người !” Nhìn lo lắng cùng nôn nóng trong mắt Cung phụ, Cung Lê Hán không hề do dự, Cung phụ vừa dứt lời liền lập tức mở miệng.

Cậu không biết cái gì gọi là lợi ích quốc gia, cũng không biết cái gọi là kéo dài sự sống nhân loại, cậu chỉ biết chỉ cần là nguyện vọng của cha, cậu nhất định sẽ giúp cha thực hiện.

Thanh âm thanh thúy của thiếu niên phảng phất như có lực xuyên thấu, tầng tầng lớp lớp đánh vào màng tai từng người trong hội nghị, làm bọn họ chấn động. Đôi mắt sáng như sao của thiếu niên đầy sự quả quyết kiên định, tư thái dũng cảm không sợ hãi, như tinh hỏa, rơi xuống hai người Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên bên cạnh, làm nhiệt huyết bọn họ sôi trào.

Lê Hán một đứa nhỏ đã không sợ, bọn họ sợ cái gì ? Áp chế sự động viên mình trong lòng, Tống Hạo Nhiên kiên định mở miệng, “Cung thúc, con lập tức phái binh đi cứu người.”

Sáu người phụ trách tuy rằng quản lý sáu khu, trong binh lực trong tay lại không thể bằng Tống Hạo Nhiên, uy vọng trong quân càng chỉ có thể nhìn bóng lưng hắn. Tống Hạo Nhiên đã tán thành thì việc này trên cơ bản liền xác định.

“Con cũng đi, chuẩn bị bốn trực thăng đi, phòng ngừa số người sống sót vượt quá dự định.” Lâm Văn Bác vừa ngay lúc Tống Hạo Nhiên dứt lời thì mở miệng.

Coi như xong, người chương không vật tư cao nhất trong quân đội Lâm Văn Bác cũng lên tiếng, việc này ngay cả phản đối cũng không được rồi. Đến giờ phút này, vài người phụ trách cũng nhận ra, quan hệ giữa Tống Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác với Cung thiếu không phải thân bình thường, nói là để Cung thiếu làm chủ, sai đâu đánh đó cũng không đủ. Ba người bọn họ thân thiết thành một đoàn, mà Cung thiếu rõ ràng đối với Cung Viễn Hàng là nói gì nghe nấy, mà căn cứ ngoại trừ Cung Viễn Hàng thì còn có người nào có thể nói nữa ?

Nhận rõ tình hình, vài người phụ trách đều lần lượt gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Tôi không đồng ý ! Cung Lê Hân mày muốn chịu chết thì một mình đi được rồi, sao phải kéo theo người khác ? Văn Bác, không cho đi !” Vừa nghĩ đến thì son thì hải trong khu thương mại Green Park, Cung Hương Di liền nóng nảy đập bàn, chỉ vào Lâm Văn Bác ra lệnh.

Sắc mặt Lâm Văn Bác xám ngắt. Tuy hẳn lúc trước đối Cung Hương Di cũng là luôn luôn thuận theo, nhưng là vì Cung Hương Di ngây thơ hiền lành, đôi khi lại tùy hứng nhưng cũng không quá phận, cho nên hẳn nguyện ý dung túng cô. Nhưng bây giờ đối mặt với một Cung Hương Di vênh mặt hất cẳng sai khiến, cả vú lấp miệng em* như thế này, hẳn chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu. (* : vênh vào hung hăng)

“Đây là hội nghị quân sự chứ không phải cuộc họp gia đình ! Hương Di, con câm miệng cho ta !” Gân xanh trên trán Cung Viễn Hằng giật giật, lớn tiếng quát.

Thấy ánh mắt kỳ dị của các tướng lĩnh khác, sắc mặt Cung Hương Di tái nhợt, chậm rãi ngồi xuống. Ngày hôm qua sau khi biết được dị năng của Cung Lê Hân, cô tuy rằng buông tha ý niệm trả thù nhưng oán hận trong lòng không được phóng thích giống như mụn nhọt, khiến cô khó chịu không thôi. Tinh thần không ổn làm cô khó có thể khống chế, không để ý tình hình liên tục bộc phát.

Nhân tình con gái càng lúc càng phai nhạt, dự vọng chương không lại tăng mạnh, bắt đầu là coi trọng vật tư, hiện tại lại mưu toan nhúng tay vào sự vụ trong căn cứ, cũng không tự xem mình có năng lực hay không.

Cung phụ nhu nhu thái dương, cảm thấy một trận phiền lòng. Nuôi dưỡng 25 năm, lúc này sao ông còn không hiểu cô chứ ? Thật khổ cho đứa nhỏ Văn Bác này, không biết đã chịu bao nhiêu ủy khuất rồi.

“Được rồi, việc này không nên chậm trễ, các con lập tức xuất phát đi.” Ấy náy vỗ vỗ bả vai Lâm Văn Bác, Cung Viễn Hằng dứt khoát phân công việc cho mọi người.

Đến gần nhĩ tử nhu thuận nghe lời, hốc mắt ông nóng lên, yêu thương xoa đầu cậu, thấp giọng dặn dò, “Chú ý an toàn. Nếu thật sự không thể thì rút lui, các con tận lực cố gắng thì tốt rồi.”

Sở dĩ vừa rồi kiên quyết tỏ vẻ muốn cứu người, thứ nhất là vì trách nhiệm quân nhân trong ông, thứ hai là vì muốn tạo ra không khí thoải mái, cùng nhau giúp đỡ trong căn cứ, thúc đẩy sự phát triển. Nhưng tính cách ông cũng không quá cứng nhắc, có thể cứu thì cứu, nếu không thể thì cũng không chấp nhất để người của mình chôn cùng, đặc biệt là trong đó còn có nhĩ tử và hai tiểu bối mà ông thương yêu nhất.

Ông đã tận lực, không hề trái ngược lương tâm, thế này cũng đã đủ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Sau khi tan họp, Tổng Hạo Nhiên dẫn Cung Lê Hân đi thay đồ, Lâm Văn Bác cũng muốn đuổi theo, lại bị Cung Hương Di giữ chặt tay quán quýt không buông. Thấy tâm mất thương hại của bạn tốt cùng thiếu niên phóng tới, sắc mặt Lâm Văn Bác vốn xám liền biến đen.

Tổng Hạo Nhiên gọi ra hai mươi bộ đội đặc chủng đi cùng, nói lại tỉ mỉ tình huống nhiệm vụ một lần.

Nghe thấy là tới khu thương mại Green Park cứu người, trên mặt nhóm người lộ vẻ chần chờ. Green Park là khu thương mại phát triển nhất tỉnh A, mỗi ngày người đến người đi, dùng cọ vai sát gối, chặt như nêm cối hình dung cũng không đủ.

Tận thế bùng nổ là vào hơn 10 giờ sáng, là thời điểm khu thương mại nhiều người nhất, lượng người bình quân mỗi ngày khoảng mười vạn, số tang thi ở đó cũng có thể tưởng được. Nhớ lại tình cảnh náo nhiệt của khu thương mại lúc trước, lại tưởng tượng dòng người kia biến thành tang thi, hai mươi người đến da đầu cũng run lên.

“Không muốn đi có thể không đi. Chưa xuất phát đã sợ hãi như thế thì đi cũng là chịu chết.” Cảm nhận được sợ hãi của mọi người, Cung Lê Hân ở một bên vừa mặc quân phục vừa thần nhiên mở miệng.

Nếu khi Tiêu Lâm gia nhiệm vụ mà thuộc hạ lộ sợ hãi thì Tiêu Lâm nhất định sẽ giết bọn họ tại chỗ. Nhóm hán tử này nên cảm thấy may mắn vì Cung thiếu chỉ học được ba phần tâm tính của Tiêu Lâm, còn chưa biến thành người tùy ý tàn sát người của mình.

“Bọn tôi đi !” Có Cung thiếu ở đây còn sợ cái gì ! Một bộ đội đặc chủng từng nhìn qua thân thủ buru hăn của Cung Lê Hân lớn tiếng nói. Những người khác cũng bình tâm lại, vội vàng phụ họa.

“Tốt, cho các cậu năm phút chuẩn bị, sau năm phút thì tập trung ở sân bay.” Ngay cả phép khích tướng cũng biết dùng, không tồi ! Về sau có thể thử đề Lê Hân dẫn đội. Nghĩ đến đây, Tổng Hạo Nhiên vui mừng vỗ vai Cung Lê Hân, nhìn đồng hồ lớn tiếng ra lệnh.

“Rõ !” Hai mươi người cùng lớn tiếng đồng ý, âm thanh chấn động trời cao.

“Được, cứ bảo trì khí thế này !” Tổng Hạo Nhiên gật đầu, dẫn đầu đưa Cung Lê Hân đến sân bay.

Năm phút sau, mọi người đứng giờ tới. Tổng Hạo Nhiên nhìn đồng hồ, trong lòng có chút không kiên nhẫn, vì vẫn chưa thấy bóng dáng Lâm Văn Bác.

Khẳng định là bị Cung Hương Di cuốn lấy, nữ nhân này thật phiền phức ! Tổng Hạo Nhiên nhú mày, ra lệnh cho phi công, “Cất cánh đi, không cần đợi.”

“Đợi thêm một chút đi, Lâm đại ca đang trên đường tới.” Vành tai Cung Lê Hân giật giật, ra tiếng ngăn cản. Cậu vừa dứt lời thì thấy thân ảnh Lâm Văn Bác xuất hiện ở chỗ ngoặt ở sân bay, thấy trực thăng còn chưa cất cánh, biểu tình buộc chặt liền thả lỏng, tăng tốc chạy tới.

“Cậu cuối cùng cũng tới ! Làm thế nào mới khiến cô ta thả người thế ?” Đợi bạn tốt ngồi vào chỗ của mình, Tổng Hạo Nhiên tức giận hỏi.

Sắc mặt Lâm Văn Bác tối đen, theo bản năng nhìn về Cung Lê Hân. Cung Lê Hân không rõ nên vừa thấy hăn, mi nhãn liền cong lên nở nụ cười, nụ cười cực kỳ thuần khiết, khiến Lâm Văn Bác vui vẻ không thôi.

Biểu tình Lâm Văn Bác nháy mắt trở nên nhu hòa, thân nhiên mở miệng, “Tôi muốn đi, không cần phải được ai cho phép.”

Tổng Hạo Nhiên nhìn thấy bất đắc dĩ cùng bất mãn của hăn, vỗ vỗ vai hăn an ủi. Mọi người trên đường bay đến kiểm tra lại một lần vũ khí trang bị, sau đó ngồi yên không nói chuyện, chờ đến mục tiêu.

“Thiếu tướng, kho hàng thứ ba từ phải qua chính là nơi có người sống sót.” Phi công chỉ vào một hàng kho hàng phía dưới nói.

Trước kho hàng là một bãi đất trống để dễ dàng chất hàng hóa và cho xe tải đỗ, cũng dễ dàng để trực thăng đáp xuống. Nếu không có đàn tang thì, đáp xuống đây cứu người rất tiện lợi. Nhưng nhìn đàn tang thì dày đặc dưới mặt đất vì tiếng động của trực thăng mà đưa tới, biểu tình mọi người đều thấp phần ngưng trọng, không biết nên làm thế nào.

Cứ vậy mà đáp xuống thì chưa đợi trực thăng hạ cánh, kho hàng này sẽ liền bị đàn tang thì nghe tiếng đuổi tới chôn vùi. Thế thì bọn họ là hại người chứ không phải cứu người.

Làm sao đây ? Mọi người nhất tề nhìn về phía Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác đang trầm tư.

Lúc này, dưới kho hàng có động tĩnh, một thanh niên từ cửa sổ trên nóc chui ra, không ngừng vẫy một chiếc somi màu cam. Hăn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, muốn lớn tiếng kêu cứu, lại sợ làm tang thi chú ý, chỉ có thể đứng tại chỗ lo lắng.

Cũng may đám tang thi đều gào thét ngửa đầu lên trời nên không phát hiện ra hăn.

Buông mi nhìn về mặt kích động của thanh niên, Tổng Hạo Nhiên nhất thời nảy ra ý tưởng. Nếu hăn thả thang dây xuống, để từng người sống sót leo từ cửa sổ trên nóc kho hàng tới cabin thì cũng có thể được. Nhưng ở dưới không chừng có phụ nữ, người già hoặc trẻ con, không thể làm được hành động yêu cầu kỹ thuật cao như thế được. Hơn nữa, cách này rất tốn thời gian, đến lúc đó, đám tang thi đói khát có khả năng sẽ phá cửa kho hàng ăn luôn người trong đó.

“Phóng một trận hỏa lớn ở nơi khác dụ đàn tang thi đi.” Cung Lê Hân vốn trầm mặc đột nhiên nói.

“Tang thi nhạy với ánh sáng, nhiệt, âm thanh, biện pháp này được.” Nhớ tới trận hỏa ở Thanh Thủy trấn kia, Lâm Văn Bác lập tức mở miệng.

“Được.” Tổng Hạo Nhiên suy xét một chút cũng quyết định làm theo, ra lệnh với phi công, “Bay một vòng xung quanh chọn nơi thích hợp phóng hỏa. Đừng gần quá, cũng đừng xa quá.”

“Rõ.” Phi công tinh thần đang sa sút lập tức phấn chấn, cao giọng đồng ý. Hăn bay tới đây hai lần, đều nhìn thấy thanh niên vung áo somi phía dưới từ mừng như điên lâm vào tuyệt vọng, nói thật, lòng hăn cũng không dễ chịu gì.

Trực thăng không bay quanh nữa, điều chỉnh đuôi máy bay, nhanh chóng bay khỏi khu thương mại. Người thanh niên kia đứng thẳng một hồi thì suy sụp buông áo somi trong tay, hai mắt mờ mịt nhìn về hướng máy bay dần đi xa, tựa như một pho tượng.

Nghe tiếng trực thăng bay khỏi, dân chúng trong kho hàng lại lâm vào tuyệt vọng. Đây là lần thứ hai, lần thứ hai quân đội từ bỏ bọn họ. Không biết là ai, bỗng nhiên cất tiếng nghẹn ngào. Sự bi thống liền bị tiếng thút thít này khuếch đại, kho hàng lần lượt phát ra tiếng khóc, không khí cũng trở nên trầm trọng làm người ta nghẹt thở.

Bay một vòng quanh khu Green Park, mọi người cẩn thận chọn nơi phóng hỏa.

“Tổng đại ca, phía dưới có một xe xăng dầu, cho nổ nó đi.” Từ TV thấy qua tin tức nổ xe xăng dầu, Cung Lê Hân thị lực nhạy bén chỉ xuống mặt đất.

“Không được, trên đường đậu nhiều xe như vậy, nếu châm lửa vào xe dầu thì làm nó nổ liên hoàn, đến lúc đó mấy phố lân cận đều sẽ bị phá hủy, mấy cao ốc dưới đó cũng sẽ bị nổ. Cả khu này sẽ bị chúng ta hủy diệt.” Tống Hạo Nhiên không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Những người khác cũng gật lấy gật để, bác bỏ đề nghị của Cung thiếu, bọn họ là quân nhân chứ không phải phần tử khủng bố. Lâm Văn Bác không phát biểu ý kiến, ngồi một bên cúi đầu trầm ngâm.

“Hủy diệt thì thế nào ? Thế giới này vốn đang dần bị hủy diệt. Phải phá thì mới xây lại được, hủy rồi thì lập lại. Thế giới tự phá hủy cũng là để xây dựng lại một thế giới mới. Tầm nhìn của các người thật hạn hẹp.” Cung Lê Hân nhún mày thần nhiên nói.

Đối với việc vứt bỏ gì đó, cậu chưa hề hối tiếc, lại càng không ích kỷ, quyết đoán từ bỏ nó, bởi vì cậu biết rõ, nếu không hy sinh, thì sẽ không thu được gì.

Dùng một khu đất nhỏ không có sinh mệnh chỉ có tử vong cùng mạng vô số tang thi đổi lấy sự an toàn sống sót của hơn năm mươi người, cậu cảm thấy thật đáng giá, không có gì phải do dự.

Cậu nói đậm mặt lại quả quyết của Cung thiếu đối với người trong trực thăng mà nói quả thực như một phát đánh cảnh tỉnh, làm bọn họ giật mình tỉnh ngộ. Đúng vậy, mặt thế xảy ra, thế giới này đã định sẽ tiêu vong, bọn họ cần gì phải cố chấp giữ lại ? Lúc này, sinh mạng giá trị cao hơn hết thảy.

Nghĩ thông suốt, ánh mắt mọi người nhìn về Cung Lê Hân đều đổi khác, sự hâm mộ cùng khâm phục lúc trước biến thành sùng kính[sùng bái kính trọng]. Cung thiếu chẳng những có thực lực mạnh, còn có tính cách kiên định, người như vậy, đã định là bất phàm !

“Nói rất hay !” Ngay lúc mọi người trầm tư, Lâm Văn Bác cao giọng mở miệng, người thứ nhất đồng tình với Cung Lê Hân. Mâu sắc thâm trầm của hắn lướt qua vẻ quả quyết dứt khoát của thiếu niên, rung động trong lòng xen lẫn với thần phục, ngưng tụ lại thành nham thạch nóng chảy, làm tan chảy bức tường rắn chắc của hắn.

Lâm Văn Bác là thương nhân, hơn nữa còn là một thương nhân phi thường thành đạt, so với bất luận kẻ nào thì hắn vô cùng hiểu cái gì gọi là quy luật chọn lọc. Nhưng thấy Cung Lê Hân tuổi còn nhỏ mà đã kiên định hơn hắn, cũng quyết đoán hơn, hắn có cảm giác thống khoái như tìm được tri âm tri kỷ, tìm đập càng cuồng loạn.

“Cho nổ đi, đưa bazooka cho tôi.” Tống Hạo Nhiên cũng hồi phục tinh thần, kiên định mở miệng.

Hắn lúc trước còn lo lắng Lê Hân không thể thích ứng với mặt thế tàn khốc, nhưng lời nói vừa rồi của Lê Hân đã cho hắn biết, Lê Hân so với hắn lại càng thêm thông suốt. Hắn thật không bằng cậu, nhưng đây lòng lại không có bất cứ bất mãn nào, ngược lại tràn đầy vui sướng. Chỉ khi Lê Hân ngày càng cường đại, hắn mới có thể an tâm.

Một bộ đội đặc chủng yên lặng đưa bazooka cho hắn.

Cầm chắc vũ khí, nhắm vào mục tiêu, Tống Hạo Nhiên không chút do dự bóp cò.

Hỏa tiễn một đường khói dài bay thẳng vào bồn xăng, ‘oanh’ một tiếng, đầu xe văng lên rồi rơi xuống, làm đầu một chiếc xe biến dạng. Thân xe bị nổ cháy bùng lên, nhiệt độ cực cao lập tức lan ra làm cháy các xe bên cạnh.

Thời điểm bạo tạc trực thăng bay quanh trên không, trong hơn hai mươi phút, liên tiếp vang lên tiếng nổ mạnh nối tiếp nhau, mấy nhà hàng cùng cửa tiệm cũng lần lượt bốc cháy, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng thủy tinh vỡ vụn cùng tiếng hỏa diễm nuốt chửng đồ vật.

Mùi khói đen gay mũi dày đặc bốc lên, tựa như một cự long dữ tợn, cuốn lấy bốn trực thăng phía trên.

“Đi thôi.” Nhìn đàn tang thi điên cuồng lao vào đại hỏa phía dưới, thần sắc Tống Hạo Nhiên khẽ thả lỏng, nói với phi công.

Tang thi cấp thấp chỉ có thể hành động theo bản năng, chờ bọn chúng tiến hóa qua cấp hai, có nguy cơ sẽ sinh ra ý thức, thì cách này sẽ không dùng với chúng được.

Trực thăng quay đầu, bay về phía khu thương mại Green Park.

Những người sống sót trong kho hàng cũng nghe thấy tiếng nổ lớn bên ngoài, âm thanh vang lên liên tiếp như từng đạo sấm sét, làm thần hồn bọn họ bất ổn không thôi.

Người thanh niên có thân thủ tốt nhất kia lại bị mọi người bảo lên nóc kho hàng xem xét tình huống. Đàn tang thi vây quanh kho hàng như thủy triều dần rút đi, ngược lại ồ ạt chạy về phía khói bốc lên dày đặc từ chỗ bị bạo tạc.

Thanh niên thấy thế, trên mặt liền thả lỏng, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng cánh quạt thường ngày, hắn không dám tin đứng lên, tay đẩy mái che nắng, đưa mắt trông về phía xa.

Bốn điểm đen đang bay qua cột khói, lập tức bay về phía kho hàng, tay đặt lên chân mày hạ xuống rồi nâng, nâng lên lại hạ xuống, sợ chính mình bị mặt trời làm hoa mắt, nhìn thấy ảo giác.

Lấp lại vài lần, bốn điểm đen kia không biến mất, ngược lại càng bay gần tới, thanh niên mừng như điên thiếu chút nữa nhảy cẫng lên. Hắn nhanh chóng đỡ lấy cửa sổ, ổn định thân mình, lớn tiếng la lên với người trong kho hàng: “Quân đội không bỏ đi, trận bạo tạc là do họ làm! Bọn họ dụ tang thi đi để cứu chúng ta!”

“Thật sao? Cậu có nhìn lầm không?” Không ngừng có người truy vấn, còn có người ôm đầu khóc rống, nhưng tiếng khóc này không còn bị thương mà đầy vui sướng sau khi trải qua tuyệt vọng.

“Là thật! Thật đó! Bọn họ sắp đến rồi!” Thanh niên ghé vào cửa sổ, mừng rỡ kêu to.

“Vạn tuế! Quân đội vạn tuế!” Lúc này, tiếng cánh quạt chuyển động từ nhỏ đã dần to lên, mọi người nghe được rõ ràng, cùng ôm nhau hoan hô.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Tang thi dày đặc xung quanh kho hàng đã rút đi, nhưng vẫn còn mấy chục tang thi đứng lại, ngửa đầu rống lên với thanh niên trên nóc kho, hốc mắt tối như mực toát ra sự đói khát huyết nhục.

Thanh niên ôm đầu gối ngồi trên nóc kho hàng, sắc mặt tiêu tụy nhìn về phía bốn chiếc trực thăng, sợ hãi trong lòng đã biến mất không còn một mảnh, thay vào đó là vui mừng cùng chờ mong.

Trực thăng bay đến gần, con gió lớn do cánh quạt tạo ra thổi rối tung mái tóc của thanh niên kia, nhưng hắn không hề để tâm, trên mặt còn hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Cửa cabin mở ra, mấy binh lính trang bị đầy đủ đồng loạt bắn vào tang thi vẫn còn đứng lại dưới đất, mấy tang thi ở gần kho hàng họ không dám bắn, do kho hàng đều được xây lên bằng mấy tấm thép mỏng, không thể đỡ được uy lực cực mạnh của đạn MK48, sợ sẽ ngộ thương dân chúng bên trong.

“Xuống thôi!” Mấy tang thi dưới đất đều bị tiêu diệt, Tổng Hạo Nhiên thủ thế đi xuống. Một binh lính thả xuống dây thừng, nhanh chóng trượt xuống.

Cung Lê Hân trực tiếp nhảy xuống, ngay cả dây thừng cũng không dùng, mấy binh lính lúc trước chưa từng thấy qua thực lực buru hân của Cung thiếu có chút há hốc mồm, động tác chậm vài giây, bị mấy đồng bạn đã quen biết Cung thiếu nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ ‘Không hiểu biết’.

Tổng Hạo Nhiên trừng mắt nhìn thiếu niên nhanh chóng đáp xuống liếc một cái, trong lòng bất đắc dĩ. Vừa rồi, hắn lại bị cậu làm cho hoảng sợ. Lâm Văn Bác lắc đầu bật cười, đáy mắt nồng đậm sùng nịch, bám chặt dây thừng, cũng theo sau trượt xuống.

Đội toàn bộ thành viên đều thuận lợi xuống mặt đất, Tổng Hạo Nhiên mới theo dây thừng trượt xuống, cùng lúc đó, bốn chiếc trực thăng cũng bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Thấy bộ đội đặc chủng tay cầm mã tấu nhanh chóng chạy tới kho hàng, thanh niên đang ngồi lập tức bật dậy, ngưỡng cổ nhìn xuống quan sát. Thấy tiên phong là một thiếu niên thân hình nhỏ gầy, khuôn mặt non nớt, hắn trừng lớn mắt lộ ra khiếp sợ.

Quân đội nhất định bị tổn thất nghiêm trọng, ngay cả tiểu hài tử vị thành niên cũng dùng, còn phải tới cứu dân chúng, quả thật rất hết lòng vì dân, thật vĩ đại! Khiếp sợ trên mặt thanh niên dần rút đi, ngược lại biến thành cảm động đến rơi nước mắt, đồng thời lo lắng cho thiếu niên kia không thôi.

Nhưng thiếu niên rất nhanh dùng hành động đánh bay lo lắng của hắn, còn khiến sợ hãi của hắn tăng theo lũy thừa.

Chỉ thấy thiếu niên vung mã tấu trong tay không chút hề hở, như cắt lúa quét sạch toàn bộ tang thi gặp phải trên đường đi tới. Hắn đứng trên nóc kho nhìn xuống, thấy rõ ràng một đường xác tang thi cùng vết máu đen, kéo dài thẳng đến cửa kho hàng.

Những bộ đội đặc chủng theo sau khá thoải mái, chỉ cần xử lý mấy tang thi ‘lọt lưới’ là được, thiếu niên đã giết sạch tang thi xung quanh, khi đến thẳng kho hàng, cả quá trình chỉ mất hơn một phút đồng hồ.

Thanh niên đứng trên nóc kho, ngăn người nhìn đám người phía dưới kích động mở cửa kho, dưới sự bảo vệ của bộ đội đặc chủng đã chạy tới phía mấy trực thăng đáp xuống.

Thiếu niên đi đằng sau, được vài bước ngẩng đầu nhìn thanh niên phía trên, giọng hỏi: “Anh không theo bọn tôi về sao?”

“A, vè, vè chứ.” Gương mặt tinh xảo của thiếu niên rơi vào mắt hắn, tựa như ánh mặt trời chiếu vào tim, xua đi sợ hãi cùng bất an. Thanh niên chấn động, lập tức hồi thần, nhanh chóng lui về cửa sổ, từ đồng hàng hóa chất cao vội vã đi xuống.

Chạy đến gần thiếu niên đang tươi cười dưới ánh dương quang chói chang, trong lòng hắn khẽ run. Hắn nghĩ, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên được nụ cười rực rỡ đã đưa hắn thoát khỏi tuyệt vọng này.

“Ồ trong còn người không?” Hộ tống dân chúng tới máy bay xong, Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên chạy về, lo lắng hỏi.

“Hắn là không còn, lúc tôi đi xuống thì không thấy ai.” Thanh niên vội vàng đáp lời.

“Mọi người lên đi, để bọn tôi vào xem xét.” Tổng Hạo Nhiên nhanh chóng nói.

“Dạ.” Thanh niên lớn tiếng trả lời, ngược lại nhìn thiếu niên tư thái trầm tĩnh cười cảm kích, sau đó cùng cậu đi tới trực thăng. Đi cùng thiếu niên, thanh niên nọ cảm thấy an tâm không hiểu vì sao, cước bộ cũng nhẹ nhàng lại.

Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác nhanh chóng kiểm tra kho hàng, xác định bên trong không có người liền chuẩn bị rời đi. Mắt quét qua đồng hàng hóa bị mấy người sống sót khai mở, cước bộ Lâm Văn Bác chợt dừng lại.

Mấy đồ bị mở ra toàn bộ đều là thức ăn cùng một ít đồ sinh hoạt, cũng là đồ mà Lê Hân hiện tại cần nhất. Lâm Văn Bác quyết đoán gọi lại Tổng Hạo Nhiên, chỉ vào đồng thùng.

Tổng Hạo Nhiên nhướng mày, trong mắt lướt qua một tia vui mừng. Hai người chạy lại, ấn ý lấy ra một thùng trống, lựa ra đồ ăn vật Lê Hân thích ăn cùng một ít đồ sinh hoạt, tất cả bỏ vào, sau đó hợp lực nâng lên, chạy về phía trực thăng.

Ba trực thăng kia đã đầy người, đang chậm rãi cất cánh bay về căn cứ. Còn một chiếc đứng lại chờ đợi. Cung Lê Hân bảo hộ thanh niên kia đi về phía cửa máy bay.

Hai mươi bộ đội đặc chủng chia thành bốn nhóm năm người, ngồi vào bốn trực thăng bảo hộ dân chúng. Năm người lưu lại thấy Cung thiếu đi đến, đều lần lượt khom người chào hỏi, thái độ thập phần kính trọng, hoàn toàn không giống như đang đối đãi với một hải tặc vị thành niên.

Cung Lê Hân gật đầu đáp lại, ngồi xuống chỗ trống cạnh thanh niên.

Cung thiếu* ? Thanh niên yên lặng ngồi cạnh cậu, nhớ kỹ hai chữ được nhóm binh lính sùng kính gọi, nhiệt huyết trong lòng tăng lên. Đây là tên của ân nhân cứu mạng a! (* : ‘Cung thiếu’ đọc là Gōng shǎo [龚少], chữ ‘少’ đọc gần giống với chữ ‘thiếu’ là shào [邵] nên anh này nghe nhầm từ ‘Cung thiếu’ thành ‘Cung thiếu’)

Không đến một phút đồng hồ, Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác cũng nâng thùng chạy ra, lưu loát leo lên, sau đó đóng cửa lại.

Trực thăng an toàn cất cánh, nhìn kho hàng hình chữ nhật dần nhỏ đi, hơn mười người sống sót đều nhẹ nhàng thở ra, xụi lơ ngồi xuống chỗ mình.

“Thiếu tướng, sớm biết kho hàng này chất đầy đồ ăn và đồ sinh hoạt hằng ngày thì chúng tôi cũng mang thêm mấy thùng rỗng rồi.” Một bộ đội đặc chủng hâm mộ nhìn thùng lớn đặt cạnh chân hai người.

“Đây là cho Lê Hân, về sau có nhiệm vụ các cậu còn có cơ hội thu thập.” Tổng Hạo Nhiên ôm bả vai Cung Lê Hân giải thích.

Mấy người sống sót nghe vậy, lập tức lấy túi du lịch của mình mở ra, đem mấy thứ mà họ thu được đưa cho vài bộ đội đặc chủng, thái độ vô cùng nhiệt tình. Mấy túi du lịch cũng là lấy từ trong kho hàng, màu đều giống nhau, kiểu cũng giống, thời điểm khi quân đội lần đầu tiên phát hiện bọn họ, họ đã thu thập đầy đủ thức ăn chuẩn bị mang theo rồi.

Trên mặt mọi người đầy vui sướng cùng cảm kích sâu nặng, quần áo đầy tro bụi, túi du lịch căng phồng, nhìn không hề giống như người vừa sống sót khỏi đại nạn, mà giống như đoàn đi du lịch lữ hành.

Nhóm binh lính vẫy tay cự tuyệt. Nhưng mấy người sống sót không đồng ý, nhất quyết nhét vào tay hay túi quần bọn họ. Không khí trong cabin vô cùng ấm áp, xua tan đi tuyệt vọng cùng sợ hãi do mặt thế.

“Mấy thứ này khi vào căn cứ đều là tài sản cá nhân của mọi người, căn cứ sẽ không lấy, mọi người giữ lấy đi. Vật tư về sau, mọi người còn phải dựa vào lao động của mình để đổi lấy, tôi khuyên mọi người giữ lấy chúng xem như đồ dự trữ đi, giữ lấy ráng mà sống.” Tổng Hạo Nhiên mở miệng giải vây cho thuộc hạ của mình.

Binh lính cũng tự giác trả về. Dân chúng muốn khước từ, lại sợ uy nghiêm của Tổng Hạo Nhiên, chỉ đành bất đắc dĩ cầm lấy.

Thanh niên ngồi cạnh Cung Lê Hân vẫn cúi đầu trầm mặc không nói. Bất đồng với người khác, bên người hắn không có gì cả, cũng không mang theo thứ gì. Khi mọi người cảm ơn bộ đội, trong mắt hắn lộ ra thần sắc đấu tranh, trộm dò xét nhìn thiếu niên bên người một cái, cuối cùng hạ quyết tâm, tay chậm rãi đưa vào túi áo.

Khi Tổng Hạo Nhiên vừa dứt lời, tay hắn liền cứng đờ, nhưng động tác không dừng lại, cơ thể nhích lại, bàn tay cầm thứ gì đó lặng lẽ bỏ vào túi Cung Lê Hân.

Động tác bí mật đó sao có thể tránh được cảm nhận của Cung Lê Hân ? Cung Lê Hân nhìn hẩn một cái, lấy thứ đó trong túi ra, để trước mắt nhìn, đôi mắt thanh triệt nhảy mắt sáng như bầu trời đầy sao.

Đây là một thanh chocolate Thụy Sĩ, là nhãn hiệu đồ ăn mà thường ngày cậu thích ăn nhất. Nghĩ đến mùi hương nồng đậm, tư vị tuyệt vời khi vừa đưa vào miệng, cậu bất giác liếm môi, trên mặt không hề che dấu cảm xúc, hiện rõ hai chữ ‘Muốn ăn’.

Nhưng nhớ đến lời Tổng Hạo Nhiên, cậu lập tức áp chế khát vọng trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại, nghiêm túc trả thanh chocolate về, “Anh giữ lấy đi, Tổng đại ca đã nói rồi, tôi không thể lấy được.” Vừa nói, tầm mắt vừa lưu luyến nhìn bao bì tinh xảo của thanh chocolate, khó khăn trả về.

Thanh niên liên tục vẫy tay, đem chocolate bỏ lại vào túi áo cậu. Tất cả mọi người trên máy bay đều nhìn về phía hai người.

Lâm Văn Bác nhìn biểu tình thèm muốn đáng yêu của Cung Lê Hân, trong mắt đầy sùng nịch, ôn nhu nói, “Chỉ là một thanh chocolate thôi, tiểu Hân cứ lấy đi.”

Cung Lê Hân khuôn mặt nghiêm túc căng chặt, ánh mắt sáng lên chớp một cái, mím môi, do dự nhìn Tổng Hạo Nhiên.

“Em lấy đi, về sau có thứ tốt nhớ nhớ rõ phần nhân tình này.” Đối với ánh mắt khát cầu manh chết người của thiếu niên, Tổng Hạo Nhiên luôn tuân thủ nghiêm ngặt kỷ luật luôn khó có thể kháng cự, mâu quang lóe lên, gật đầu đáp ứng.

Cung Lê Hân vui vẻ gật đầu, bỏ chocolate vào túi, hai mắt cong lên, chân thành cảm ơn thanh niên. Sắc mặt hẩn đỏ lên, có chút không biết phải làm sao, liên tục vẫy tay nói không cần.

Thấy Cung Lê Hân phải được Tổng Hạo Nhiên đồng ý mới dám nhận lấy đồ, Lâm Văn Bác cảm thấy lòng mình có chút khó chịu, quay đầu nhìn ra cửa sổ. Nhớ tới do chính mình lúc trước kháng cự và hiểu lầm tiểu Hân nên mới tạo thành xa cách hiện tại, mâu sắc hẩn tối dần, hổi hận dâng lên.

Không biết nếu về sau tận lực bù đắp, tiểu Hân có thể giống như với bạn tốt thân cận với hẩn hay không ? Nhất định thế. Nghĩ đến tính tình thẳng thắn khá ái của thiếu niên, khóe miệng Lâm Văn Bác dần cong lên, trong lòng cũng trở nên thoải mái.

Bốn phía dày đặc khói không ngừng truyền đến tiếng nổ mạnh, liên tiếp, không ngừng nghỉ. Ba trực thăng phía trước vốn đang bay về căn cứ, nghe thấy tiếng nổ mạnh lại bay ngược về, tới gần mấy cột khói đen mù mịt.

“Chúng ta cũng đến đó xem.” Tổng Hạo Nhiên nói với phi công. Nơi này dù sao cũng là nơi bọn họ đã nhiều năm cư trú, chứa đầy tình cảm của bọn họ.

Bay đến gần, mọi người đều không nhịn được đứng dậy nhìn xuống. Cung Lê Hân cũng đến dựa vào cửa sổ gần Lâm Văn Bác, nhìn xuống bên dưới.

Hàng ô tô đồng nghệt nay biến thành từng trái bom, lần lượt nổ tung. Mảnh đạn cùng tinh hỏa văng khắp nơi, lại tiếp tục đốt cháy nhà hàng cùng cửa tiệm trên mặt tiền. Bất quá chỉ trong ba mươi phút, khu thương mại phồn hoa nhất trước kia đã biến thành biển lửa, điều tàn ngay trước mắt.

Cho dù bay xa cách mặt đất mấy trăm thước, mọi người vẫn có thể cảm nhận được chấn động cùng ngọn lửa hùng hực phía dưới. Lặng lẽ nhìn nơi mình từng sống phía dưới bị đại hỏa vô tình cắn nuốt, mọi người đều cứng lại, biểu tình u sầu, không khí khiến người ta ngột thở lan tràn trong cabin.

Lại một trận nổ mạnh truyền đến, đánh vỡ từ khí yên lặng bình thường, làm tòa kiến trúc hình dạng độc đáo, cao chọc trời lung lay, một bên từ từ sụp đổ. Mọi người trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin.

“Không tốt, tòa nhà Đại Hạ sắp sụp rồi.” Phi công vừa nói, vừa điều khiển trực thăng né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Tòa cao ốc Đại Hạ, là công trình kiến trúc nổi tiếng của thành phố, vinh danh quốc tế, là kiêu ngạo của biết bao dân chúng nơi đây, giờ cứ như vậy mà chậm rãi ầm ầm sụp xuống, không thể vẫn hồi hình dạng ban đầu.

Khói bụi mịt mù che phủ bầu trời, âm thanh sụp đổ vang tận mây xanh, hình dáng ngạo nghễ nay biến thành đồng xi-măng cùng thủy tinh xấu xí, bê tông cốt thép gãy đoạn lộ ra bên ngoài như nói ra bí ai của nó.

Trong cabin, ngay cả không khí cũng trở nên ngưng trọng, nhóm binh lính xoay người, không biết là thứ gì trên người gõ vào vỏ thép kêu leng keng, hai mắt bọn họ đỏ bừng nhìn thành phố hỗn loạn như vừa trải qua chiến tranh bên dưới.

Đây là cục diện do chính bọn họ gây ra, thành phố xinh đẹp trước đây cứ như vậy mà bị hủy diệt, tường tượng và tận mắt nhìn thấy dù sao cũng bất đồng, khả năng chịu đựng vượt quá khả năng bọn họ, ngay cả người tâm cứng như thép Tống Hạo Nhiên, lúc này cũng không khỏi đỏ mắt, tay cầm súng khẽ run.

Nhóm người sống sót rầu rĩ, nhìn thật kỹ, trong đó đã có người lệ rơi đầy mặt, vô thanh khóc. Một khắc này, không khí trở nên ngưng trệ, sự bất lực, lưu luyến, mê mang, bàng hoàng lặng lẽ đi vào đáy lòng mỗi người, như một cây kim nhỏ, làm bọn họ đau âm ỉ.

Cung Lê Hân buồn mị, nhìn chằm chằm vô số tang thi bị phế tích vùi lấp bên dưới, lại nhìn về phía đàn tang thi vẫn như cũ ạt nhào vào đại hỏa, vừa lòng nở nụ cười. Đối với thành thị vốn không có bao nhiêu lưu luyến, nên cậu không thể hiểu được bi ai của mọi người, cậu chỉ biết, đại hỏa này qua đi, mảnh đất khô cằn này sẽ trở thành nơi chôn cất của mấy chục vạn tang thi, mà thành phố này, sẽ được tinh lọc lại hoàn toàn.

Có kết quả nào tốt hơn cái này sao ? Thật rõ ràng, không có ! Cho nên, tất cả bi ai và lưu luyến đều là dư thừa, vô dụng, yếu đuối, cũng như tang thi, nên được loại bỏ triệt để !

Trong lòng âm thầm gât đầu, Cung Lê Hân nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay run rẩy của Tống Hạo Nhiên, tươi cười nhìn hắn, thận trọng mở miệng nói từng câu từng từ, "Tống đại ca, anh xem, ở dưới chết bao nhiêu tang thi ? Hắn là mấy chục vạn đi ? Một lần đã tiêu diệt được mấy chục vạn tang thi, một ngày kia, chúng ta chắc chắn sẽ giết sạch tang thi ở đây. Đến lúc đó trở về, một lần nữa xây dựng lại mảnh đất khô cằn này thành cung điện rực rỡ thuộc về chúng ta."

Giết chết Tiêu Lâm, san bằng địa cung, xây dựng một cung điện xinh đẹp thuộc về mình, đây là ước mơ đời trước của cậu, cậu chỉ mới hoàn thành một nửa, đời này, cậu sẽ hoàn thành triệt để nó.

Âm thanh thiếu niên không lớn, lại phảng phất mang theo ma lực nào đó, khiến mọi người đang mê mang giật mình tỉnh táo. Tầm mắt bọn họ chậm rãi dời xuống biển lửa cùng phế tích bên dưới, nhìn về đám tang thi đang tê rống, gãy dựa, cuối cùng hóa thành từng hải cốt cháy đen trong liệt diễm, tinh thần đều phấn chấn lên.

Không ngừng có tang thi lao vào biển lửa, đàn tang thi dày đặc bằng mắt thường có thể thấy được đang từ từ giảm bớt, bị đại hỏa đốt sạch.

"Trận hỏa hoạn này sẽ thanh lọc toàn bộ khu này." Lâm Văn Bác thấp giọng mở miệng, biểu tình không còn trầm thống, "Chúng ta làm không sai. Thế giới cũ bị hủy trong tay chúng ta, tự chúng ta cũng sẽ tạo ra thế giới mới. Vì cung điện xinh đẹp của chúng ta, mọi người gắng lên !"

Dứt lời, hắn liền ôm lấy thân nhỏ gầy của thiếu niên, cảm cộ lên đỉnh đầu cậu, đôi mắt híp lại đầy ôn nhu cùng ý cười, nhìn xuống mấy cửa hàng bị đại hỏa cắn nuốt phía dưới như đang thưởng thức một phong cảnh trắng lè.

Thân thể ấm áp của thiếu niên làm lòng hắn ấm áp, cũng lấp đầy linh hồn hắn, ần ần như rút thứ gì đó cũ kỹ, cổ thụ từ linh hồn hắn ra, thay vào đó là sự kiên định cùng niềm tin nồng cháy, khiến hắn say mê không dứt.

Cùng thiếu niên trong lòng dặt tay nhau sáng tạo ra thế giới mới, ý niệm này đã bám rễ ở đáy lòng hắn, phát triển, nhanh chóng lớn mạnh. Yếu đuối cùng bàng hoàng từ khi mặt thế bắt đầu dần bị rễ hút đi, biến thành sức sống mạnh mẽ.

Tống Hạo Nhiên cũng hồi phục tinh thần, kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên thần sắc bình tĩnh, rúc vào lòng bạn tốt, đột nhiên phản thủ, mười ngón tay giao nhau, ừng đỏ trong mắt biến mất, thay vào đó là kiên định cùng tín nhiệm. Một khắc này, hết thảy dĩ vãng hắn hoàn toàn vứt đi, hắn hiểu rõ, mình đang sống trong mặt thế, mà hắn sẽ cùng thiếu niên dặt tay nhau đi đến tương lai thuộc về bọn họ, ý niệm cứ vậy mà đi vào đầu hắn khiến nhiệt huyết sôi trào. (quả nhiên là bạn tốt, ý nghĩ cũng giống nhau =))))))

Qua tai nghe trên đầu, toàn bộ hai mươi bộ đội đặc chủng trên các trục thẳng khác cũng nghe thấy tuyên ngôn đầy tươi sáng của Cung thiếu. Nhìn các cao ốc lần lượt sụp xuống, chấp niệm của bọn họ cũng theo đó sụp đổ, lấy ước mơ của Cung thiếu làm cơ sở, một tín ngưỡng mới sinh ra.

Người sống sót trên máy bay từ khi biết quân đội cho nổ cả khu này để cứu bọn họ, thì trong lòng chỉ có một ý niệm : Phải sống ! Mặc kệ gian nan thế nào đều phải cố gắng sống !

Mà nhóm người sống sót đi cùng máy bay với Cung Lê Hân lại càng khắc sâu điều này. Tên thanh niên kia yên lặng ngồi sau Cung Lê Hân, chuyên chú dõi theo bóng lưng gầy yếu lại thẳng tắp của cậu, trong mắt là ngọn lửa cháy rực.

Bốn máy bay không còn lưu luyến, dứt khoát quay đầu, bay về căn cứ.

~~~~~

Bốn giờ chiều, thí nghiệm kiểm tra dị năng sắp hoàn thành. Mấy người Cung Viễn Hàng, Lâm Mậu không còn tâm trí để ý kết quả, nôn nóng ngồi chờ trong phòng chỉ huy. Cung Hương Di cũng bỏ qua công tác, tinh thần không yên ngồi cạnh.

Điện thoại vệ tinh dưới ánh mắt chăm chú nóng rực của mọi người rớt cuộc tích tích vang lên. Thân thể Cung Viễn Hàng chấn động, nhanh chóng bắt lấy điện thoại.

Một tia vui mừng lướt qua đáy mắt, biểu tình căng cứng của ông khẽ thả lỏng, thấp ứng vài tiếng sau đó cắt điện thoại, nói với mọi người, "Năm mươi hai

người sống sót toàn bộ an toàn cứu ra, bên ta không có thương vong, nửa tiếng sau về đến căn cứ. Ra chuẩn bị tiếp đón đi.”

Mọi người trong nháy mắt ngăn người, cơ hồ không tin vào tai mình. Nhiệm vụ lần này khó khăn thế nào, lòng bọn họ hiểu rõ. Cho dù phải đi vạn người, cũng không chắc có thể an toàn trở ra. Bọn họ đã nghĩ tới bộ dáng ra về của Cung thiếu, sẽ nhanh chóng muốn quay về; cũng có khả năng sẽ thương vong nghiêm trọng, chặt vật quay về; cũng có khả năng sẽ chết ở đó.

Tóm lại, bọn họ dự đoán hàng trăm kết quả, nhưng hề nghĩ đến kết quả này ! Cung thiếu rốt cuộc đã làm như thế nào ? Mọi người buông mi trầm tư, ngay cả Cung Viễn Hàng cũng khẩn cấp muốn biết rõ tình huống.

Nhi tử mang đến kinh hi liên tiếp cho ông khiến ông không kịp thừa nhận.

Cung Hương Di thăm thử phào nhẹ nhõm, đi cùng người quản lý vật tư cao nhất Lâm lão gia tử đi chuẩn bị. Năm mươi hai người sống sót, lại phải tốn bao nhiêu vật tư đây ? Chỉ mong trong đó có thể tìm thấy vài dị năng giả thực lực không tồi. Cô hốt hoảng nghĩ.

Nửa tiếng sau, bốn trực thăng đúng giờ về đến, chậm rãi đáp xuống sân bay. Một vài người dân nghe tin chạy tới, nghênh cổ nhìn ngóng, hy vọng tìm thấy người thân thất lạc.

Thấy tiểu nhi tử dẫn đầu mở cửa, chạy về phía mình, Cung Viễn Hàng nhin không được tiến lên vài bước, giang tay nghênh đón.

Ôm lấy thiếu niên nhào vào lòng mình, Cung phụ xoa mái tóc cậu, biểu tình yêu thương không nói nên lời. Nhi tử còn nhỏ như vậy đã buộc phải trưởng thành, làm lòng ông đau đớn co rút từng cơn.

Vỗ vỗ vài cái lên lưng nhi tử, Cung Viễn Hàng thu lại từ ái trên mặt, để cậu cạnh hai người Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác, tiến lên chào đón những người sống sót.

Sau khi bước tới bắt tay an ủi vài người, Cung Viễn Hàng để nhân viên hậu cần đưa bọn họ xuống kiểm tra, có hiềm nghi thì cách ly, không có thì đưa đi đăng ký hộ tịch cùng thí nghiệm dị năng là có thể phân phòng nghỉ ngơi.

An trí xong bọn họ, ông nhìn hai mươi bộ đội đặc chủng lần lượt bước tới tạm biệt tiểu nhi tử, biểu tình có chút đăm chiêu. Ông cảm thấy những chiến sĩ này đã thay đổi đâu đó, khí chất so với lúc trước càng thêm thanh lãnh, ánh mắt cũng thêm kiên định, trong thái độ thận trọng với tiểu nhi tử lộ ra sùng kính, đó là loại tư thái thần phục.

Hiển nhiên, Lâm Mậu cũng nhìn ra điều đó, cùng Cung Viễn Hàng liếc nhau một cái, thoải mái mở miệng, ”Đi thôi, vào hội nghị nghe bọn họ báo cáo nhiệm vụ.”

Cung Viễn Hàng tươi cười, nhắc chân bước vào phòng chỉ huy.

“Thiếu niên kia có quan hệ gì với lãnh đạo căn cứ các anh thế ?” Thanh niên đưa chocolate khi này nhìn Cung Lê Hân đang cùng Cung Viễn Hàng rời đi, hiếu kỳ hỏi nhân viên công tác.

“Đó là Cung thiếu.” Nhân viên công tác biểu tình nghiêm nghị nhìn hấn chớp một cái, ngữ khí liền trở nên kiêu ngạo, ”Con trai Cung thủ trưởng, băng hỏa phong tam hệ dị năng giả, cũng là người có thực lực mạnh nhất căn cứ bọn tôi, nghe nói năm nay mới 16 tuổi !”

Nguyên lai là Cung thiếu, không phải Cung Thiệu ! Thanh niên giật mình nghĩ, lại bị một đề tài khác hấp dẫn, chần chờ hỏi, ”Anh nói cậu ấy là dị năng giả ? Dị năng là gì ?” Khi hấn ra câu hỏi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Nói đến dị năng, nhân viên công tác liền trở nên nhiệt tình, thao thao bất tuyệt giải thích, cuối cùng hào tâm nói, ”Các cậu lát nữa cũng phải đi kiểm tra dị năng, nếu là dị năng giả, thì về sau sống cũng tốt hơn.”

Thanh niên kinh ngạc gật đầu, trong đầu lặp lại lời người kia, hiểu rõ mình chưa hề nhìn thấy dị năng trong lời anh ta, thoáng bất an.

Nhân viên công tác nói xong, lại nhớ mấy người này là do Cung thiếu cứu về, liền hỏi phong thái Cung thiếu cứu người. Thanh niên kia nhanh chóng vút bất an trong lòng ra sau đầu, sắc mặt rạng rỡ kể lại công lao vĩ đại của Cung thiếu.

Trong phòng hội nghị, Cung Lê Hân một tay rút trong túi, gạt gao nắm lấy chocolate thanh niên kia đưa cho, yên lặng nuốt nước miếng, suy nghĩ không biết đã sớm bay tới nơi nào.

Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác thay phiên báo cáo tỉ mỉ nhiệm vụ lần này, làm toàn bộ người trong phòng nghe xong liền choáng váng.

Chờ cả hai nói xong, Cung Viễn Hàng trầm mặc thật lâu mới yếu ớt mở miệng, về mặt còn chút hoảng hốt, ”Các con cho nổ tòa Đại Hạ ? Toàn bộ khu đó đều bị cháy thành đất khô cằn ?”

“Đạ phải.” Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác bình tĩnh đáp, trên mặt không chút hối hận.

Cung Viễn Hàng suy sụp ngã ngồi xuống ghế, mắt không có tiêu cự nhìn vào khoảng không, tưởng tượng tình cảnh tòa Đại Hạ sụp xuống. Mấy người phụ trách dùng ánh mắt như nhìn phần tử khủng bố nhìn ba người.

“Ha ha ha!” Lâm lão gia tử hồi thần đầu tiên, vỗ tay cười lớn, ”Hảo, dũng cảm phá bỏ ràng buộc cũ, không bị ảnh hưởng bởi ngoại vật, đủ quyết đoán, đủ

khi phách ! Quả nhiên là loạn thế sinh anh hùng, anh hùng xuất thiếu niên ! Viễn Hằng, ông đã sinh một hảo nhi tử !”

Sau khi Lâm Mậu bật cười, Cung Viễn Hằng còn đang trầm ngâm, lúc này cũng cười rộ lên, tiếng cười cực kỳ vui sướng. Nhi tử đã trưởng thành như thế, so với tưởng tượng của ông càng thêm kiên cường quyết đoán, ông đã có thể yên tâm.

Căn cứ này, ông vốn định giao cho Hạo Nhiên hoặc Văn Bác, xem ra, giao cho con trai Cung Viễn Hằng hẳn là thích hợp nhất ! Nghĩ đến đây, Cung Viễn Hằng lại bật cười.

Vài người phụ trách sau khi nghĩ thông, thái độ với Cung Lê Hân càng thêm cẩn thận. Toàn bộ khu Đại Hạ nói tạc liền tạc, một chút do dự cũng không có, đủ ngoan ! Bọn họ xem như xong !

Cung Hương Di đem biểu tình của cha, Lâm tổ phụ cùng sáu người phụ trách thu vào trong mắt, cắn chặt răng, chậm rãi cúi đầu. Cung Lê Hân ngoan tuyệt đến liêu lĩnh như vậy, mình lấy gì đi đấu với nó ? Hay là thôi đi !

Mờ mịt nhìn qua cha đang cười to, Cung thiếu vâng về chocolate trong tay, trong lòng thầm nghĩ : Hội nghị khi nào thì chấm dứt ? Mình muốn ăn chocolate. Ân, tổng cộng có sáu viên, papa một viên, Lâm tổ phụ một viên, Tổng đại ca một viên, Lâm đại ca một viên, mình có thể ăn hai viên !

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Hội nghị chấm dứt, sáu người phụ trách không lập tức rời đi, mà lần lượt tiến lên bắt chuyện với Cung thiếu, hành vi nguyên lai vô cùng cẩn thận nay biến thành hèn mọn.

Một đứa nhỏ vị thành niên, không những có thực lực cường hãn, ngay cả tính cách cũng kiên cường quyết đoán, thử nghĩ nếu tiếp tục hun đúc, thì tương lai sẽ trở nên thế nào ? Mấy người họ không tưởng tượng nổi, nhưng dù thế thì cũng không ngăn cản được bọn họ thần phục Cung thiếu. Ngay cả khu cao ốc còn có thể nói hủy liên hủy, giết bọn họ không phải chỉ là chuyện nhỏ sao ?

Cung Lê Hân nghiêm mặt, đối với lời của mấy tên phụ trách chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, cũng không hề nói nhiều. Cậu đó giờ luôn không phải là người giỏi nói chuyện. Cũng may có Cung phụ và Lâm lão gia từ hỗ trợ, lúc này mới tiến được từng người đi.

Dị năng giả xuất hiện đánh vỡ cân bằng lực lượng, cũng khiến cho nhân tâm trong căn cứ dễ dàng tan rã, Cung phụ từng vì thế mà lo lắng không thôi. Nhưng nay có nhi tử, hết thấy lo lắng đều không cần nghĩ đến nữa, Cung phụ vô cùng thoải mái, vũ vai nhi tử dặn cậu cố gắng.

Bất luận Cung phụ nói gì, Cung Lê Hân đều ngoan ngoãn gật đầu, đến khi ông vừa dứt lời, cậu liền lấy thanh chocolate trong túi nhanh chóng mở ra, lấy một viên đưa đến bên miệng Cung phụ, đôi mắt mở to sáng lên, ”Papa, người ăn đi !”

Biểu tình hưng trí dạt dào hăng hái của Cung phụ lập tức cứng ngắc chớp mắt một cái, mắt nhìn gương mặt mong chờ của tiểu nhi tử, khóe miệng co rút. Vừa rồi vẫn là bộ dáng cao thủ thâm tàng bất lộ, người ta vừa đi, lập tức liền lộ ra bộ dạng ham ăn, chênh lệch này cũng quá lớn đi, Cung phụ ông có chút không kịp thích ứng.

Ngay lúc Cung phụ há miệng ngăn người, Cung Lê Hân liền bỏ viên chocolate vào miệng ông, lại lấy một viên khác đưa cho Lâm lão gia từ, mỉm cười nói, ”Lâm tổ phụ, người cũng ăn !”

“A, ngoan !” Lâm Mậu híp mắt, cầm lấy chocolate bỏ vào miệng, sau đó dựng ngón cái với Cung Lê Hân, ý nói hương vị không tồi.

Cung Lê Hân hai mắt cong như trăng hình lưỡi liềm, liền tiếp lấy hai viên lần lượt đưa cho Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác, làm cả hai khẽ bật cười. Thiếu niên tuy rằng trong mình mang thực lực cường đại, nhưng tính tình vẫn đơn thuần như thế, một viên kẹo nhỏ, cũ như thế cũng có thể làm cậu thấy thoải mái, tại mặt thế này, tính cách này quý báu biết bao, làm hai người bất tri bất giác bước chân hăm sâu vào.

Còn hai viên cuối cùng, Cung Hương Di đứng cạnh Lâm Văn Bác nhíu nháu mày, mắt lộ vẻ chán ghét, định mở miệng cự tuyệt, đã thấy Cung Lê Hân không nói gì, cúi đầu bỏ hai viên cuối cùng vào miệng, đôi miều đồng lập tức híp lại, khuôn mặt hiện lên biểu tình vô cùng hưởng thụ cùng thỏa mãn.

Cung Hương Di đang tính mở miệng liền cứng họng, sừng sột vài giây mới ngậm lại, biểu tình thập phần khó coi.

Cung phụ đối với sóng ngầm giữa hai chị em xem như không thấy, thậm trọng nói với Cung Hương Di, ”Không phải con nói lát nữa muốn chỉ cho Văn Bác cùng Hạo Nhiên cách đề cao dị năng và tinh thần lực sao ? Để em con đi theo nghe một chút đi.”

Biểu tình khó coi của Cung Hương Di càng thêm vụn vặt, giọng the thé cất lên, "Nó đã mạnh như thế rồi, nhất định có phương pháp của mình, sao còn cần con chi ?!"

"Thì sao, con là muốn tàng trữ vật tư hay là không muốn thấy em trai mạnh hơn mình ? Con nghĩ địa vị và cuộc sống thoải mái hiện tại là do đâu ? Là dựa vào thực lực của em con ! Hương Di, ta mong con đừng quên chúng ta là người một nhà." Gân xanh trên trán Cung Viễn Hàng giật giật, ngữ khí trở nên nghiêm khắc.

Lâm Mậu cũng liếc qua, ánh mắt thâm sâu nhìn Cung Hương Di một cái. Có một em trai thực lực cường đại, tính tại lại nhu thuận hiểu chuyện có gì không tốt, ông thật không hiểu đầu óc Cung Hương Di nghĩ gì. Nữ nhân như vậy, muốn xứng với tôn tử ông sao, còn kém lắm !

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên cũng nhìn về phía Cung Hương Di, ánh mắt thâm trầm khó dò, khiến trong lòng Cung Hương Di run rẩy. Cô cắn chặt răng, cuối cùng đáp ứng. Tuy rằng trong lòng không cam tâm, nhưng cô không thể không thừa nhận, địa vị của cô trong căn cứ đời này cao hơn đời trước rất nhiều, đi ra ngoài, không ai dám khinh thường lạnh nhạt với cô, tất cả đều vì sau cô có một Cung Lê Hân.

Đời trước, người khác khi thấy Cung Lê Hân, đều nói đó là em trai Cung Hương Di, đời này, vị trí hai người lại đảo ngược.

Áp chế không cam tâm xuống đáy lòng, Cung Hương Di lộ ra biểu tình vô cảm nhìn Cung Lê Hân, trầm giọng nói, "Đi thôi, đến phòng tôi."

Cung Lê Hân gật đầu, kéo tay Tống Hạo Nhiên đi theo sau Cung Hương Di. Lâm Văn Bác thấy thế, thông thả đi sau, nắm lấy tay còn lại của cậu, đồng thời lấy ngón cái cọ cọ vào mu bàn tay non mịn của cậu, vô cùng thân thiết.

Cung Viễn Hàng cùng Lâm Mậu nhìn ba người tay lớn nắm tay nhỏ, liếc nhìn nhau, biểu tình thập phần vui mừng. Ba đứa nhỏ tình cảm tốt đẹp, bọn họ tất nhiên vui mừng. Mặt thế, chỉ cần mọi người đoàn kết với nhau thì càng có khả năng sống sót, nên ba người cần phải như thế. (à vâng, 'đoàn kết' ah~~=v=)

Cung Hương Di cầm chìa khóa mở cửa phòng, quay đầu nói với ba người phía sau, "Ba người đừng vào, thay giày trước đã." Vừa nói, cô vừa lấy ra ba đôi dép bỏ xuống cạnh cửa.

"Vào phòng còn phải đổi giày ? Cô nghĩ đây là phòng mình lúc trước sao ? Nhớ cho kỹ đi !" Tống Hạo Nhiên nhún mày, tức giận khiển trách.

Bởi vì Cung Hương Di đối với chuyện trai gái có khúc mắc, có tính tránh né, nên đây là lần đầu tiên Lâm Văn Bác vào phòng Cung Hương Di. Thấy biểu tình vô tâm cùng khó chịu của cô, hần mím môi, diện vô biểu tình xoay người đổi giày.

Cung Lê Hân hiểu rõ, lần lượt tháo giày ông quân đội[1] của mình, đổi thành dép, mở ra cánh cửa khép hờ. Một làn gió êm dịu thổi tới, nhìn rõ bài trí trong phòng, cậu cúi đầu tán thưởng một tiếng.

Hai phòng ký túc xá vốn nhỏ hẹp được nối thông nhau, biến thành căn phòng rộng hơn 30 mét vuông. Giữa phòng là chiếc giường cỡ kingsize, khăn trải giường vàng nhạt, ra giường bằng tơ lụa, hoa văn là một đóa mẫu đơn lớn đang nở rộ, hòa cùng màn che trắng tuyết bằng lụa, đẹp không sao tả xiết. Vách tường được trát vôi, giấy dán tường theo phong cách Victoria[2], sắc thái cả phòng vô cùng rực rỡ, gam màu đậm được thấm trải sàn trắng muốt bằng lông cừu áp lại, nhìn không quá áp bức, ngược lại lộ ra một cổ phong tinh cùng xa hoa không nói nên lời.

Bài trí như vậy, ở trước mặt thế có thể nói là cao sang nhất, khó trách Cung Hương Di không thích người khác bước vào.

Thấy rõ bố trí trong phòng, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên trong phút chốc có cảm giác như bị chọc mù mắt, sau đó sắc mặt đều trầm xuống, tầm mắt sắc bén như dao trừng Cung Hương Di.

"Phòng này là cô để nhân viên làm giúp ?" Tống Hạo Nhiên 'phanh' một tiếng đóng cửa phòng lại, trầm giọng hỏi, trong thanh âm băng lãnh nổi lên bão táp.

"Tôi chỉ bảo bọn họ giúp thông hai phòng, trát vôi, còn lại đều là tự mình làm." Cung Hương Di thu lại sắc mặt, vội vàng giải thích.

Cô biết, hiện tại đang mặt thế mà ở trong căn phòng tráng lệ thế này là quá mức chói mắt, nếu để người trong căn cứ thấy được, khó tránh khỏi gây ra phản cảm cùng nghi ngờ của mọi người, thậm chí còn tạo ra ảnh hưởng xấu với địa vị lãnh đạo của cha. Nhưng cô đã từng thề, đời này phải sống thoải mái, sống thống khoái, có năng lực, có điều kiện, cô tại sao phải làm khổ mình ? Đời trước cô đã đủ khổ rồi.

"Xem ra còn biết chừng mực." Tống Hạo Nhiên miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng mở miệng, "Bất quá, tôi khuyên cô vẫn nên cắt đi mấy thứ này, nếu để người khác bắt gặp, tôi sẽ tự tay thiêu hủy chúng."

Cung Hương Di bĩu môi, ủy khuất nhìn Lâm Văn Bác. Lâm Văn Bác buông mi, vẻ mặt đậm mặt không nói gì, bước đến cạnh Cung Lê Hân đang ngồi khoanh chân trên tấm thảm lông cừu, ngồi xuống cạnh cậu.

"Không phải nói muốn luyện tập dị năng và tinh thần lực sao ? Có thể bắt đầu." Hần niết niết bàn tay nhỏ bé của thiếu niên, chậm rãi nói. Đối với Cung Hương Di, hần chỉ cảm thấy vô lực, làm gì cũng chỉ phí công, cô đã sớm đi vào ngõ cụt, tự cho mình là trung tâm của thế giới, không thể nào kéo trở về được nữa.

Cung Hương Di lại xem biểu tình của hần biến thành sự bảo hộ, chân mày nhướng lên, vẻ mặt vui mừng, nhìn gương mặt tối đen của Tống Hạo Nhiên nói, "Đúng vậy, đừng để chậm trễ, chúng ta bắt đầu luyện tập đi."

Tổng Hạo Nhiên lạnh lùng nhìn cô, ngồi xuống bên còn lại của Cung Lê Hân.

Cung Hương Di lấy thảm yoga đặt lên thảm trải sàn, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống. Hành động này lại rước lấy tiếng cười lạnh của Tổng Hạo Nhiên. Cung Hương Di âm thầm cắn răng, cuối cùng cũng không dám nổi giận với hắn. Đồi trước nếu không có Tổng Hạo Nhiên che chở, cô đã sớm chết mấy trăm lần.

“Tăng trưởng dị năng có hai cách, một là hấp thu tinh hạch, một là thiền. Hấp thu tinh hạch thì tốc độ tăng rất nhanh, nhưng lực lượng lại không ổn định, thiền tuy chậm nhưng lại có thể nhanh chóng ổn định lực lượng dao động trong người, đồng thời cũng có thể đề cao tinh thần lực. Chúng ta phóng ra dị năng là nhờ vào tinh thần lực, tinh thần lực càng mạnh thì phóng ra càng nhanh, uy lực cũng càng lớn. Cho nên, thiền rất quan trọng.” Cung Hương Di chậm rãi nói ra phương pháp luyện tập dị năng sau khi mọi người tổng kết lại.

“Cái gì là tinh thần lực ?” Cung Lê Hân gờ tay, đôi miêu đồng lặng yên chuyển động, bên trong tràn đầy hiếu kỳ.

“Tinh thần lực chính là niệm lực, là một năng lượng vô hình do tế bào não sinh ra. Chúng ta có thể dùng nó để khống chế dị năng trong cơ thể, khiến nó ngưng tụ lại để phóng ra. Tinh thần lực khi tăng đến một trình độ nhất định, thì có thể dùng nó để khống chế người khác. Người có niệm lực hệ chính là người có tinh thần lực đặc biệt, hiểu chưa ?” E ngại Tổng Hạo Nhiên nhìn mình như hổ rình mồi bên cạnh cậu, Cung Hương Di nhẫn nại giải thích.

“Nga !” Cái miệng nhỏ nhắn của Cung Lê Hân khẽ khếch, giật mình lên tiếng, vừa dứt lời, đầu liền nghiêng một bên, sau đó nói, “Vẫn không hiểu.” (Áhhhh, đáng yêu wa >v<) Nếu người khác làm bộ đáng này, Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác nhất định sẽ cho rằng người nọ cố ý trêu chọc Cung Hương Di. Nhưng tính tình thẳng thắn, có chuyện gì thì nói thiếu niên bọn họ hiểu rất rõ, thấy biểu tình hoang mang của cậu cùng sắc mặt đỏ sung huyết như gan lợn của Cung Hương Di, buồn bực trong lòng Tổng Hạo Nhiên nháy mắt tiêu tán, ôm bả vai Cung Lê Hân cười rộ lên. Lâm Văn Bác cũng khẽ híp mắt, gương mặt đầy bất đắc dĩ lại yêu thương sùng nịch xoa xoa đầu cậu. “Cung Lê Hân, không muốn nghe thì ra ngoài ! Hạo Nhiên và Văn Bác còn phải nghe !” Cung Hương Di đề trên thảm yoga xiết chặt, âm thanh sắc nhọn quát lên. “Em không hỏi nữa, chị tiếp tục.” Không muốn quấy rầy Tổng đại ca và Lâm đại ca của mình học tập, Cung Lê Hân một tay che miệng, một tay gờ lên, ý bảo chính mình sẽ không mở miệng nữa. Thấy động tác và vẻ mặt đáng yêu của cậu, Tổng Hạo Nhiên lại cười rộ lên, vừa cười vừa ôm cậu vào lòng, cúi đầu hôn vài cái lên tóc và trán, gương mặt lãnh túc vì vui vẻ và thỏa mãn mà trở nên nhu hòa. Thấy hành động thân mật không kiêng nể ai của bạn tốt, Lâm Văn Bác nhìn nhìn mỉm cười, trong tâm lại dâng lên cảm giác chua xót khó tả. _____ [1] Giấy quân đội : (nhìn ngầu nhờ :3) [2] Giấy dán tường theo phong cách Victoria : [3] đây là màu sắc mặt chị Di khi bị tiểu Hân chọc tức nà =]]] *****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Cung Lê Hân im lặng ngồi giữa Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác, không hề mở miệng, Cung Hương Di liền thở phào nhẹ nhõm. Đứa em trai này cả hai đời từ bé tới lớn đều khắc cô sao? Chỉ cần dính dáng tới nó, cô cuối cùng vẫn là chặt vật không chịu nổi.

“Muốn đi vào trạng thái thiền định, đầu tiên cần điều chỉnh hô hấp, sau đó từ từ thanh tịnh đầu óc, cho đến khi hô hấp cùng thiên nhiên hòa thành một thể, trí não cũng trở nên trống rỗng, thì xem như đã vào trạng thái thiền định. Sau khi tiến vào trạng thái thiền định được một lúc, mí mắt ta sẽ thoáng hiện lên quang mang ứng với dị năng của mình, thân thể cũng sẽ nóng lên, không cần kinh ngạc, cứ duy trì trạng thái này, cho đến khi chấm dứt thiền định, hai người sẽ cảm giác được cơ thể sáng khoái hơn, tinh lực cũng sẽ dồi dào hơn.” Cung Hương Di vừa nói vừa nhắm mắt, nhẹ nhàng hít thở chỉ dẫn.

Cung Lê Hân nghiêng tai lắng nghe tiết tấu hô hấp của cô, âm thầm gật đầu. Phương pháp hô hấp này có tên là hô hấp tự nhiên, là cách hô hấp dựa trên nhu cầu cơ thể và quy luật tự nhiên, có tác dụng rất lớn đối với việc điều tiết các cơ quan chức năng. Mà thiền định, đối với người cất giữ lực lượng trong kinh mạch mà không phải trong đan điền mà nói, cũng cũng như ngồi thiền, ít nhiều cũng có tác dụng.

Xem ra, Cung Hương Di quả thật có chút tài năng, trách không được dị năng của chị ấy cao thâm hơn Lâm đại ca và Tổng đại ca. Cung Lê Hân cúi đầu, yên lặng ngẫm suy đoán, càng thêm không dám mở miệng quấy rầy hai người học tập.

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác dưới sự chỉ dẫn của Cung Hương Di cũng cùng nhắm mắt, chậm rãi thanh lọc đầu óc.

Chớp mũi truyền đến từng đợt mùi hương nước hoa nồng đậm, mí mắt đóng lại hiện lên căn phòng xa hoa của Cung Hương Di, vô cùng đối lập với thế giới xinh đẹp đang bị tàn phá, Tổng Hạo Nhiên nhíu mày, sao còn có thể tĩnh tâm chứ?

Hắn mở hai mắt, trầm giọng nói, “Được rồi, thiền định hôm nay học tới đây thôi, bọn tôi về phòng tự tập.”

Lâm Văn Bác không bị mùi hương ngào ngạt trong phòng quấy nhiễu, nhưng cũng có ảnh hưởng, trong đầu hắn hiện lên một màn Tổng Hạo Nhiên ôm

hôn môi thiếu niên kia, tâm tình cuộn cuộn lại tưởng tượng gương mặt bạn tốt thành của mình, chính mình đưa môi hôn lấy hai thái dương lén mìn xúc cảm mềm mại của thiếu niên.

Trong lòng hấn cả kinh, mặt vẫn không đổi, chậm rãi mở mắt, gật đầu nói, "Ừ, bọn anh về tự luyện."

Cung Hương Di không thể không ngưng lại, nhú mày nói, "Vậy được rồi, nếu không hiểu chỗ nào thì lại hỏi em. Đúng rồi, các anh hiện tại có thể nghiên cứu cách sử dụng dị năng, tốt nhất là sáng tạo ra các chiêu thức vừa độc đáo vừa thực dụng lại có lực sát thương. Có chiêu thức riêng của mình mới có thể thành cao thủ chân chính."

Nhớ lại vài chiêu thức nổi tiếng lúc trước của Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác, cô tiếp tục mở miệng, "Hạo Nhiên có thể thử phóng ra nhiều hỏa cầu, mở rộng diện tích tấn công địch nhân, cũng có thể thử phóng ra một hỏa cầu lớn, ngay lúc địch không kịp phòng ngự thì biến thành vô số hỏa cầu nhỏ. Lực sát thương cũng không thấp. Tóm lại, việc vận dụng dị năng có rất nhiều bí quyết, các anh nhất định phải cân nhắc cho kỹ."

Nghe đến đó, không đợi Tống Hạo Nhiên phản ứng, Cung Lê Hân đã ngồi thẳng lưng, nghiêm túc phân bác, "Chỉ nói không đúng. Uy lực của hỏa hệ dị năng không nằm ở chỗ diện tích sát thương, mà là ở nhiệt độ. Nhiệt độ mới là mấu chốt quyết định hỏa hệ dị năng có cường đại hay không. Tống đại ca, anh đừng nghe theo, chỉ ấy không phải hỏa hệ dị năng già, sẽ chỉ sai cách."

Câu cuối cùng quả thật quá thẳng thừng, không cho Cung Hương Di chút mặt mũi, khiến Cung Hương Di cả người phát run. Cái gì không nên nghe theo lời cô? Đây đều là tuyệt kỹ thành danh đời trước của Tống Hạo Nhiên, để cho Tống Hạo Nhiên thẹn, cũng là vì thế! Cô ngồi xuống siết chặt thảm yoga, gặm dũa nghĩ.

Tống Hạo Nhiên vốn đang muốn gật đầu tán thành Cung Hương Di, nghe xong lời Cung Lê Hân thì liền giật mình, cúi đầu suy nghĩ.

Cung Lê Hân thấy hấn có chút kích động, lại nhất thời không hiểu rõ, liền đưa một ngón tay trắng nõn lên, trực tiếp minh họa.

"Tống đại ca, màu của lửa đại biểu độ nóng của nó, cũng đại biểu cho uy lực mà nó ẩn chứa. Ngọn lửa màu đỏ có thể làm thương tổn cơ thể, ngọn lửa màu cam có thể đâm xuyên xương cốt con người, ngọn lửa màu vàng có thể đốt người thành tro, hỏa diễm màu trắng thì ngay cả sắt thép cũng sẽ nháy mắt tan rã."

Cậu vừa nói, vừa biến đổi màu ngọn lửa toát ra từ đầu ngón trỏ. Theo lời cậu nói, sức nóng khiến người ta sợ hãi lần lượt xuất hiện, đến khi ngọn lửa biến thành màu vàng trắng, Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác cuối cùng không chịu được nữa, dịch xa ra.

Cung Hương Di sớm đã không còn lời nào để nói, buông thảm yoga ra lui liên tục về sau.

"Em trước mắt chỉ có thể phóng ra ngọn lửa màu vàng, nếu muốn biến ra lửa màu trắng có thể hòa tan sắt thép thì công lực còn kém hai tầng. Một hỏa cầu nhỏ, chỉ cần độ nóng đủ cao, thì dính vào người địch nhân cũng chỉ có thể hóa thành tro mà thôi. Đến lúc đó, nếu anh phóng ra một hỏa cầu thôi, thì địa phương bị anh công kích sẽ biến thành một mảnh đất khô cằn, uy lực tất nhiên rất lớn. Độ cô đọng quyết định độ nóng của ngọn lửa, cho nên, Tống đại ca, trước mắt anh cần gia tăng lực ngưng tụ mà không phải luyện ra chiêu thức lớn gì cả." Thiếu niên không hề giữ lại nói ra toàn bộ tâm đắc mà mình tu luyện được nói ra, thanh âm thanh thúy nhẹ nhàng khiến Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác nhìn không được trầm mê.

Tống Hạo Nhiên giật mình, nâng tay xuất ra một ngọn lửa màu đỏ, đối lập với ngọn lửa nhỏ màu vàng của thiếu niên, nhiệt độ chênh lệch vô cùng rõ ràng. Thử nghĩ xem, một cái có thể đốt người ta đau đớn lăn lộn trên đất, cái kia nháy mắt đốt người thành tro tắn, loại nào lợi hại hơn quả thực vừa nhìn là biết.

Tống Hạo Nhiên thu hồi hỏa diễm, khuôn mặt anh tuấn hiện lên biểu tình hiểu rõ, cúi đầu trầm ngâm.

Thấy hấn hiểu được, Cung Lê Hân búng một cái, thu lại Tam Muội Chân Hóa vào người. Cung Hương Di nhìn Tống Hạo Nhiên đang đắm chiêu, lại nhìn Cung Lê Hân thần sắc bình tĩnh lãnh đạm, trong lòng có một loại rung động không nói nên lời. Cô có dự cảm, được Cung Lê Hân dẫn dắt, Tống Hạo Nhiên so với đời trước nhất định sẽ càng thêm cường hấn. Thiếu niên đỉnh ngộ tuyệt luân, thiên tư phi phàm trước mắt này thật sự là em trai cô sao? Cô có chút không dám xác định.

"Không nghĩ tới Lê Hân sẽ biến thành hỏa hệ dị năng già lợi hại như thế, nhớ rõ ngày Tết khi em còn bé, em bị pháo hoa văng trúng tay, về sau cũng không đụng tới lửa nữa nha. Quả nhiên là thế sự khó lường a!" Cung Hương Di làm bộ biểu tình hoài ức, dư quang thoáng mắt lại tập trung nhìn biểu tình Cung Lê Hân.

Cung Lê Hân nghiêng đầu, nghiêm túc tìm kiếm ký ức của nguyên chủ, một lát sau đáp, "Em trước đây đâu có bị pháo hoa bắn trúng, em lúc trước cũng rất thích chơi đùa với lửa mà!" Dứt lời, cậu còn khẳng định gật gật đầu.

Cung Hương Di nhảy dựng, ngượng ngùng cười nói, "Thế sao, có thể chị nhớ nhầm."

Lâm Văn Bác bị vẻ mặt nghiêm túc nói mình hồi bé thích chơi với lửa nháo đến tâm dương khó nhịn, một bên cười nhẹ, một bên nhéo nhéo hai má phần nộn của cậu, trêu đùa nói, "Trách không được tiểu Hân sẽ có hỏa hệ dị năng, thì ra là kết quả rèn luyện từ nhỏ."

Dứt lời, hấn dừng một chút, thành thật hỏi, "Anh là kim hệ dị năng, nên vận dụng thể nào, tiểu Hân có ý tưởng gì không?"

"Em lúc trước chưa hề tiếp xúc với loại dị năng này.." Cung Lê Hân vẫy tay, chân thành trả lời, "Vận dụng của nó chưa hiểu rõ ràng, cho nên còn cần Lâm đại ca tự mình suy nghĩ. Nếu em nói bừa, khó tránh việc chỉ sai Lâm đại ca, làm anh đi đường vòng."

Lời cậu nói rất khách quan, cũng rất thực tế, lại bị Cung Hương Di hiểu thành lời châm chọc việc cô làm vừa rồi, khiến cô ngẩn ngơ nghĩ ngợi lợi âm thầm nội thương.

Lâm Văn Bác lại vì lời nói thẳng thắn của thiếu niên mà cảm thấy ngọt ngào, gương mặt tươi cười trở nên sùng nịnh cùng ôn nhu.

Cung Hương Di thoáng nhìn sắc mặt hắn, đồng tử kịch liệt co rút, khớp hàm cắn chặt. Tại sao vẫn là những người đó, nhưng mọi chuyện lại bất đồng? Là do cô tự tiện thay đổi vận mệnh sao? Quả nhiên là một bước sai, thua cả bàn!

Lòng tràn ngập hối hận, Cung Hương Di xanh mặt, hô hấp trở nên bất ổn.

“Những cái nên dạy em đều dạy rồi, các anh về tự mình lĩnh ngộ đi. Em cảm thấy có chút không thoải mái, các anh đi đi.” Xoa ngực thuận khí, Cung Hương Di mở miệng đuổi người.

“Lê Hân, đi thôi.” Đã sớm muốn ra khỏi căn phòng khiến mình khó chịu, Tống Hạo Nhiên dắt Cung Lê Hân rời đi, trước khi đi, còn dặn dò lần nữa nói Cung Hương Di nhanh chóng khôi phục nguyên trạng căn phòng.

Lâm Văn Bác bước đến cửa, quay đầu nhìn Cung Hương Di sắc mặt tái nhợt, tựa như hết hơi, thờ dãi một tiếng bước lại.

“Em khó chịu chỗ nào? Anh mang em tới phòng y tế xem sao.” Hắn xoay người, đưa tay kéo Cung Hương Di.

“Đừng đụng tôi !” Cung Hương Di đẩy tay hắn ra, thanh âm sắc nhọn, thấy Lâm Văn Bác nháy mắt xanh mặt, mắt cô liền hiện lên hối hận. Cô cũng không muốn đối xử như vậy với người mình yêu, nhưng cô không thể không chế được mình. Mọi chuyện đang dần thoát khỏi quỹ đạo mà cô dự đoán, mà cảm xúc của cô cũng dần trở nên mất khống chế.

“Anh không đụng em” Lâm Văn Bác giờ hai tay lên, trầm giọng nói, “Hương Di, em tiếp tục như vậy thì không được. Chúng ta tìm bác sĩ tâm lý xem thế nào.”

“Không ! Em thật sự ổn ! Hơn nữa, bây giờ là mặt thể, anh đi đâu tìm bác sĩ tâm lý cho em?” Cung Hương Di cảm vật áo, đôi mắt hạnh mở to đầy đề phòng. Bác sĩ tâm lý giỏi về đào móc mặt nội tâm đen tối nhất của con người, cô tuyệt đối không thể để cho người khác biết được quá khứ của mình.

Hai người một bất đắc dĩ nhìn xuống, một ngửa mặt đề phòng, nhìn nhau thật lâu không nói gì, sự yên tĩnh chết lặng lại lan tràn cả phòng. Không biết từ khi nào, giữa bọn họ đã không còn tiếng nói chung, khi ở cùng một chỗ, ngoại trừ khắc khẩu thì chính là trầm mặc, tình yêu cuồng nhiệt sâu nặng khi xưa tựa như bọt nước, ở hiện thực trước mắt mà vỡ vụn thành từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Ra khỏi phòng Cung Hương Di, Tống Hạo Nhiên nhất thời cảm thấy thoải mái không ít. Hắn gần như đã đối mặt hết thảy của mặt thể, dù là cực khổ, đói khát hay từ vong cũng có thể thân nhiên đối mặt, nay đột nhiên thấy một căn phòng xa hoa như thế, mà xui quỷ khiến, hắn nhớ tới hai câu tục ngữ—kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra*. (ám chỉ cảnh chênh lệch bất công giữa kẻ giàu người nghèo trong xã hội)

“Mẹ kiếp, không biết đầu óc Cung Hương Di nghĩ gì nữa !” Sắc mặt Tống Hạo Nhiên sa sầm, hung hăng rửa thắm một tiếng.

“Tống đại ca, anh sao thế? Cung Hương Di đã chọc chỗ nào tới anh sao?” Cung Lê Hân kéo kéo tay hắn, ngửa đầu hỏi.

“Lê Hân, em thấy phòng Cung Hương Di đẹp không? Muốn có không?” Tống Hạo Nhiên cảm thấy đây là một cơ hội tốt để giáo dục một thiếu niên, thoáng trầm ngâm sau đó thấp giọng hỏi.

“Không thích.” Cung Lê Hân không chút do dự liền lắc đầu, kiên định trả lời. “Quá chấp nhất để ý hưởng thụ của cái, con người sẽ dễ sa vào đó, trở nên không có chí tiến thủ, sớm muộn cũng sẽ hại chết chính mình. Hiện tại là mặt thể, nguy cơ tứ phía, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là trở nên cường đại, như vậy có khả năng bảo hộ mình, cũng như bảo vệ người bên cạnh. Tống đại ca, anh không cần phải hâm mộ chị ấy, đợi về sau thực lực em nâng cao, anh muốn gì em đều sẽ giúp anh làm ra.” (chắc, chưa gì đã đòi nuôi ck nha~)

Dứt lời, cậu tránh khỏi tầm tay Tống Hạo Nhiên, trấn an vỗ vỗ bả vai hắn. Cậu từ nhỏ tuy rằng là thiếu chủ địa cung, nhưng phải trải qua cuộc sống khổ hạnh, có như vậy, mới có thể trở thành người có thực lực hơn người. Cho nên, cậu phân biệt rất rõ ràng cái gì là tất yếu trong cuộc sống, cái gì có cũng được mà không có cũng không sao.

Tổng Hạo Nhiên im lặng, vẻ mặt ngốc lăng nhìn gương mặt nghiêm túc của thiếu niên, có chút mơ hồ không hiểu sao vốn muốn giáo dục một khóa về chính trị cho thiếu niên, chính mình ngược lại biến thành người bị giáo dục. Bất quá, trong lòng ngoại trừ tâm tình không biết nên khóc hay cười thì phần nhiều là cảm động cùng thỏa mãn sắp phá tan ***g ngực hắn.

Đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn gương mặt trắng nõn tinh xảo của thiếu niên, Tổng Hạo Nhiên miễn cưỡng áp chế nhịp tim cuồng loạn, giọng khàn khàn mở miệng trêu tức, "Anh không hề hâm mộ cô ta, vậy năm tháng về sau của Tổng đại ca nhờ cả vào Lê Hân của chúng ta a." Tuy nói vậy nhưng tim hắn lại có kêu gào, muốn đem tất cả những điều tốt đẹp nhất trên đời đưa đến trước mặt cậu, mặc cậu 'ta cần ta cứ lấy'.

Hắn muốn cho cậu ở một căn phòng thượng lưu lộng lẫy, muốn cho cậu ăn tất cả những món mỹ vị quý hiếm nhất, muốn cậu mỗi ngày đều bình an khoái hoạt. Lúc này bất thành linh, hắn chợt không còn phản cảm với sự xa hoa lãng phí của Cung Hương Di. Chỉ cần có năng lực, hắn cũng muốn cho thiếu niên trước mắt hưởng thụ sinh hoạt như vậy.

"Cứ để cho em!" Cung Lê Hân mi nhãn cong cong, vỗ ngực chính mình. Đợi thêm vài năm, khi võ công của cậu luyện được đến tầng thứ tư, hắn là đã có thể bảo hộ người bên mình.

Tổng Hạo Nhiên tươi cười, trong mắt lộ ra một tia kiên định nóng rực sáng chói, gắt gao nắm tay thiếu niên lướt tiếc buông ra.

Hai người lại đi một đoạn, mắt thấy sắp về tới phòng mình, Cung Lê Hân bỗng dừng nghĩ đến cái gì chợt dừng bước, đè thấp giọng nói, "Tổng đại ca, thiếu chút nữa em quên, Cung Hương Di còn nói sai một chuyện, điều động dị năng không phải dựa vào tinh thần lực, mà dựa vào quy luật kinh mạch vận hành của mình. Đi, tới phòng anh em chỉ cho. Lâm đại ca không ở đây, lần sau em sẽ chỉ cho anh ấy."

Tổng Hạo Nhiên không chút hoài nghi do dự, dẫn Cung Lê Hân về phòng.

Nhìn căn phòng ngoại trừ một cái giường, một tủ quần áo, một cái bàn, một ghế dựa cũng không còn thứ gì khác, Cung Lê Hân vừa lòng gật đầu, cời giày khoanh chân ngồi lên giường Tổng Hạo Nhiên, đưa tay ngoắc hắn, "Tổng đại ca, anh cời quần áo đi." (có ai nghĩ xấu không =]]]])

Tổng Hạo Nhiên đang chuẩn bị ngồi xuống cạnh thiếu niên nghe xong cứng người chớp mắt một cái, chần chờ mở miệng, "Tại sao?"

"Em phải chỉ cho anh một chút dị năng nằm ở kinh mạch nào trên cơ thể, còn giúp anh phân biệt phóng ra ở đại huyết nào." Vừa giải thích, cậu vừa đưa tay định cời T-shirt của hắn.

"Đề anh tự cời." Chặn lại ngón tay trắng nõn của thiếu niên, Tổng Hạo Nhiên hạ mắt mím môi, biểu tình có chút không được tự nhiên. Tuy rằng cả hai cùng giới tính, nhưng nghĩ đến tầm mắt của thiếu niên nhìn mình, hắn liền cảm thấy cơ thể một trận khô nóng.

Áp xuống cảm giác quái dị trong lòng, cời chiếc áo màu đen trên người xuống, lộ ra cơ bắp rắn chắc phía trên.

Cung Lê Hân sắc mặt như thường chỉ các huyết đạo trên người hắn, đưa tay chỉ rõ nơi các kinh mạch đại huyết liên thông với nhau, từng câu từng chữ thành thật giải thích quy luật kinh mạch vận hành. Biểu tình cậu vô cùng chuyên chú, một chút cũng không để ý rằng, ngón tay nhẹ nhàng di động trên người nam nhân là chuyện trêu chọc dục vọng người ta đến mức nào.

Mới đầu, Tổng Hạo Nhiên còn có thể thành thành thật thật nghe một hai câu, cũng có thể miễn cưỡng áp chế nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể mình, nhưng khi thiếu niên nói xong quy tắc vận hành kinh mạch ở thân trên, đã trực tiếp đưa tay kéo thắt lưng hắn ra, cời quần lót hắn, đầu ngón tay đưa xuống hạ thân bán nhuyễn bán cứng của hắn thì cuối cùng cũng chịu không nổi, một phen nắm lấy bàn tay khiến hắn vừa yêu vừa hận.

"Đây là sô đạo (chả bik nó là j nữa -_-), nơi nối tiếp với kinh mạch ở hạ thân anh..." Chưa nói xong đã bị động tác thô lỗ của Tổng Hạo Nhiên chặn lại, Cung Lê Hân đưa mắt nghi hoặc nhìn hắn, đã thấy mặt hắn đỏ bừng, gân xanh trên trán giựt giựt, huyết thái dương nổi lên, biểu tình phi thường khó coi.

"Tổng đại ca, anh sao vậy?" Cậu nghiêng đầu ngây thơ hỏi.

Tổng Hạo Nhiên cắn chặt răng, một lúc lâu không nói nên lời, nội tâm lại thầm sốt ruột, muốn áp chế nơi kia đang dần ngẩng đầu, nhưng dưới ánh mắt chuyên chú của thiếu niên, chỗ đó chẳng những không mềm xuống mà ngày càng cứng rắn.

"Chết tiệt!" Tổng Hạo Nhiên thầm rủa, muốn đứng dậy tránh đi. Hắn không muốn thiếu niên thấy trò hề của mình. Bắt đầu từ cái ngày thấy được thân thể hoàn mỹ của thiếu niên, hắn liền như trúng phải ma chú nào đó, luôn nhớ lại thậm chí còn nhớ rõ, cho dù vô số lần phi nhổ chính mình cũng không thể nào quên được.

"Tổng đại ca, đợi đã." Thoáng nhìn xuống hờ ra đã dựng một lều trại nho nhỏ, Cung Lê Hân sáng tỏ, giữ chặt cánh tay Tổng Hạo Nhiên đang muốn xuống giường.

"Tổng đại ca động tình." Cậu chớp chớp mấy cái, bình thần nói ra sự thật.

Tổng Hạo Nhiên không dám nhìn biểu tình của thiếu niên, trong lòng xấu hổ vạn phần, đang muốn tránh đi, động tác liền bị lời nói kế tiếp của cậu mà cứng lại.

"Em giúp anh xoa xoa, xoa xong thì ổn rồi." Trong mắt Cung Lê Hân đầy thân thiết cùng an ủi, chân thành đề nghị. Đợi trước, mỗi khi cậu động tình lại không mập mạp, nẩy lò đĩnh đã làm như vậy để bình ổn cậu, trải qua kinh nghiệm, cậu không chút suy nghĩ liền áp dụng trên người Tổng Hạo Nhiên.

Tổng Hạo Nhiên ngẩn người, biểu tình như bị sét đánh. Bàn tay trắng nõn trơn mềm nhân cơ hội liền luồn vào quần lót hần, nhẹ nhàng nắm lấy nơi đó, đầu ngón tay khẽ cào vài cái lên đỉnh ngành vật đang sung huyết.

“Ngô !” Điện lưu kịch liệt nơi đó liền truyền khắp người, Tổng Hạo Nhiên ngửa đầu rên rỉ, nơi thái dương liên tục đỏ mỗ mỗ, rơi xuống chiếc cổ màu đồng, xuống ***g ngực cường kiện.

Thấy động tác của mình có tác dụng, Cung Lê Hân liền trực tiếp cởi quần lót hần xuống, khiến quái vật dữ tợn kia được hoàn toàn giải phóng, đồng thời, động tác trên tay một chút cũng không dừng lại, di chuyển lên xuống nhịp nhàng.

“Khốn kiếp ! Lê Hân, mau dừng lại cho anh !” Cả người Tổng Hạo Nhiên đỏ một tầng mỗ mỗ, khiến thân hình màu đồng cường tráng của hần như quét một lớp dầu, phi thường gợi cảm. Hần găm nhẹ, muốn đưa tay ngăn lại động tác của thiếu niên, lại ma xui quỷ khiến đảo vị trí với cậu, gắt gao đặt cậu dưới thân, đầu hạ xuống để sát lên gương mặt tinh xảo của thiếu niên, hơi thở giao triền.

Nhiệt độ trong phòng nháy mắt tăng lên, ngay cả không khí cũng muốn bốc cháy.

Tổng Hạo Nhiên nhú mảy, đôi ung mục nhìn thẳng vào gương mặt cậu, sắc mặt đầy ửng đỏ cùng thống khổ. Hần muốn dừng lại, thân thể lại không thể chống lại kích thích từ lòng bàn tay cậu, hần muốn mở miệng ngăn lại thiếu niên đang đùa vớ lửa, nhưng môi lại nhếch lên, ra khỏi miệng chỉ còn là tiếng rên rỉ sáng khoái đến cực điểm. Hần cái gì cũng làm không được, chỉ có thể hung hăng trừng người dưới thân, ẩn dưới ánh mắt lửa nóng là khát cầu khôn cùng.

“Thoải mái không ?” Cung Lê Hân mỉm cười, thấp giọng hỏi, đôi mắt trong như suối không có chút sắc thái ***.

Thân thể Tổng Hạo Nhiên cứng đờ, dục niệm muốn nuốt thiếu niên vào bụng lập tức như bị một chậu nước lạnh tạt lên người, tê một tiếng tắt ngúm. Hần dùng tất cả động tác, suy sụp nằm lên người thiếu niên, đầu vùi vào cổ cậu thờ hồn hển.

Dục vọng vì sao cứ lên, hần không muốn đi tìm hiểu, nhưng vì sao lại tắt, hần lại hiểu rõ ràng. Nếu trong mắt Lê Hân cũng nhiễm sắc thái *** nóng bỏng, vừa rồi hần chắc chắn sẽ không chút do dự ăn luôn cậu ! Nhưng Lê Hân không có, nếu hần tiếp tục, thì chính là vũ nhục Lê Hân. Hần thể nhưng lại có dục niệm đáng sợ như vậy với một hài tử vị thành niên thân thiết như tay chân với hần, thật sự là đáng chết !

Tổng Hạo Nhiên, người bị cái quái gì vậy ?! Mau tỉnh lại đi! Trong lòng liên tục lặp lại, hần căn bản không dám nhìn biểu tình của người dưới thân.

“Tổng đại ca, sao anh còn chưa xuất ra đã nhuyền rồi? Có phải sinh bệnh hay không?” Cung Lê Hân đề mặc Tổng Hạo Nhiên đè nặng, tay niết niết hạ thân mềm nhũn của hần, lo lắng hỏi.

Anh có bệnh? Rốt cuộc là ai làm hại hả? Tổng Hạo Nhiên ngẩng đầu, thái dương run rẩy nhìn lại biểu tình ngây thơ của thiếu niên, đáy lòng cảm thấy vô cùng bất lực. Lê Hân vẫn còn nhỏ a, tuy rằng gần đây thành thực rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn là đứa nhỏ, cái gì cũng không hiểu! Giờ này phút này, Tổng Hạo Nhiên rõ ràng hiểu được điều này, trong lòng mất mát không nói nên lời.

Có lẽ mình nên cách xa em ấy một chút, hay đi tìm nữ nhân nào đó. Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng cảm giác mất mát của hần lại lập tức trở nên trầm trọng đè lên tim hần, khiến nội tâm giãy dụa đều thành dã tràng. Rồi khỏi thiếu niên, chỉ thoáng nghĩ đến hần đã đau lòng không thôi, sống không bằng chết, nào còn tâm tư đi tìm nữ nhân nào khác? Trên thế giới này, ý nghĩa của Lê Hân đối với hần không ai có thể thay thế được ! Hần muốn tiếp tục đi cùng Lê Hân, cho đến tận khi sinh mệnh này kết thúc.

Nghĩ đến đây, một tia sét xẹt qua đầu Tổng Hạo Nhiên, khiến hần ngẩn người.

Thấy thân thể hần đột nhiên cứng ngắc, Cung Lê Hân khẽ nâng người, đang tính mở miệng hỏi, lại nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Văn Bác đang bước tới gần cửa phòng.

“Tổng đại ca, mau xử lý đi, Lâm đại ca đang đến.” Đẩy đẩy ***g ngực rắn chắc của Tổng Hạo Nhiên, cậu nhẹ giọng nhắc nhở.

“A? Được.” Tổng Hạo Nhiên theo động tác của cậu hồi phục tinh thần, đôi mắt nóng rực nhìn về thiếu niên dưới thân, muốn hút lấy đôi môi đỏ hồng của cậu, khi đầu hạ xuống lại sợ dọa cậu, khiến cả hai bất hòa, cuối cùng chỉ có thể lui để tiến, chân thành trân trọng nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên khóe môi cậu.

“Lê Hân, mau lớn lên đi! Tổng đại ca chờ em hai năm. Ân?” Giấu đi yêu thương nồng đậm trong mắt, hần vuốt ve hai má non mịn của thiếu niên, thấp giọng nói.

“Được!” Tưởng rằng Tổng Hạo Nhiên nói đến việc trở nên cường đại trước đó, cậu liền gật đầu, thanh âm thanh thúy vang giòn trả lời.

Tuy rằng biết thiếu niên vẫn còn ngây thơ, câu trả lời của cậu cũng không bao hàm ý nghĩ giống mình, nhưng Tổng Hạo Nhiên vẫn cảm thấy thỏa mãn, đứng lên nhanh chóng mặc quần áo.

Chương 66

Xử lý xong một thân chật vật, Lâm Văn Bác liền gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Tổng Hạo Nhiên mở cửa, nở nụ cười vô cùng sáng lạn.

Tầm mắt Lâm Văn Bác tạm dừng vài giây trước nụ cười thỏa mãn của hắn, đáy lòng ần ần bất an. Hắn hạ mi, tỏ vẻ lạnh nhạt mở miệng, “Hai người trốn trong phòng làm gì thế?”

“Chỉ Tổng đại ca cách lợi dụng quy luật vận hành của kinh mạch để phóng thích dị năng. Lâm đại ca, anh cũng học đi, học xong thì lúc đối chiến với tang thi sẽ không tốn nhiều tinh thần lực.” Cung Lê Hân tuy rằng đơn thuần nhưng cũng biết không thể tiết lộ việc riêng cho người khác, cho nên chỉ nói ra một nửa tình hình thực tế, làm Tổng Hạo Nhiên đang tính mở miệng trả lời nhẹ nhàng thờ ra.

Nhưng nghe thấy thiếu niên thế nhưng lại muốn dùng cùng một cách chỉ dẫn cho bạn tốt, sắc mặt hắn liền sa sầm, trầm giọng nói, “Lê Hân, em chỉ anh rồi, để anh chỉ cho Văn Bác đi?” (em ko thể tưởng tượng cảnh 2 a chỉ nhau đâu =v=)

“Không được, cậu cũng là gà mờ thôi, chỉ tôi thế nào? Để tôi học với tiểu Hân đi.” Lâm Văn Bác không đợi cậu trả lời, giành nói trước. Thật vất vả mới có cơ hội thân cận tiểu Hân, vô luận thế nào hắn cũng không thể bỏ qua.

“Phải. Phương pháp vận hành kinh mạch nếu không hiểu rõ sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, tuyệt đối không thể qua loa, vẫn là tập với em thì bảo đảm hơn.” Cung Lê Hân nhip nhip kết luận, chặn lại Tổng Hạo Nhiên đang muốn nói lại thôi.

Lâm Văn Bác như có chút dăm chiêu nhìn nhìn bạn tốt rõ ràng không tình nguyện, nhanh chóng nói rõ mục đích đến, “Cung thúc vừa rồi cho trực thăng đi kiểm tra tình huống bên khu cao ốc, đồng cửa tiệm nhà hàng hoang tàn sụp đổ đã dập được lửa, kho hàng của khu thương mại Green Park không bị lan đến, bảo chúng ta thừa dịp tang thi ở khu vực lân cận chưa tràn tới đến đó vận chuyển hàng hóa về. Hai người đi chuẩn bị, mười phút sau xuất phát.”

“Được.” Hai người lập tức đồng ý, trang bị vũ khí lên người, vội vàng chạy tới sân bay.

Khi chạy đi, tay đụng đến điện thoại vệ tinh bên hông, Cung Lê Hân thầm nghĩ, Hạ đại ca từ sau đêm bay về Kinh đô gọi cho cậu báo bình an vẫn chưa có tin tức, đợi chấm dứt nhiệm vụ, cậu nhất định phải gọi hỏi thăm một câu.

Khu Hưởng Thúy Loan phụ cận Kinh đô là một sa mạc rộng lớn không người cư trú, trước mặt thế chỉ có những người lữ hành ngẫu nhiên cư trú, sau mặt thế lại biến thành căn cứ của những người sống sót lớn nhất C quốc, cách ly mọi người khỏi sự quấy nhiễu của tang thi.

Tổng gia dựa vào quân đội nhân số hơn vạn người cùng một lượng lớn vũ khí tiên tiến trở thành cái tên xứng đáng cầm quyền căn cứ, cũng chiếm lĩnh ốc đảo lớn nhất làm nơi quân đội đóng quân.

Quanh sa mạc còn một vài khu du lịch nhỏ, tuy diện tích không lớn, nhưng hoàn cảnh sinh sống cũng không kém, cách đàn tang thi ở Kinh đô nói xa cũng không xa, mà nơi gần cũng không gần, chỉ cần phòng vệ đầy đủ thì xem như an toàn, được Tổng gia xem như có ‘nhân tình’, phần cho làm thuộc hạ dưới trướng.

Triệu An chính là một trong những tên bị phụ thuộc. Trước mặt thế, hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé không ai biết, tối tăm u ám trước ánh hào quang của Hạ Cẩn. Sau mặt thế, hắn lại là thủ lĩnh một phương, trong tay có hai ba trăm thủ hạ, không nói được là hô phong hoán vũ, nhưng trong phạm vi nhỏ lại có thể tùy tâm sở dục*, nắm quyền sinh sát trong tay. (* : tùy ý muốn làm gì thì làm)

Loại cảm giác được người nhìn lên này quá tuyệt vời, khiến hắn quên hết tất cả. Hạ Cẩn trở lại, mộng đẹp của hắn bỗng dưng bùng tỉnh, nhưng bị dục vọng ngày càng tăng càng bành trướng nhanh chóng đánh úp lại, cắn nuốt luôn chút lương tâm còn sót lại của hắn không còn một mảnh.

Qua ba ngày do dự, cuối cùng hắn ra quyết định, hắn muốn giết Hạ Cẩn, Hạ Cẩn đã cùng hắn lớn lên, vào sinh ra tử, thân như tay chân.

Lúc này, trong căn phòng xa hoa nhất của khu du lịch đang bày hai bàn tiệc, Triệu An, Hạ Cẩn, Lục Vân, Ngô Minh, cùng hai mươi hai huynh đệ đã vào sinh ra tử với Hạ Cẩn hơn mười năm nhất tề hội tụ, nâng ly chèn chén.

Không khí trên bàn vô cùng náo nhiệt, có người kính rượu nhau, có người lớn tiếng cười to, lớn tiếng tâm tình, còn có người hai mặt đối nhau múa loạn quyền, căn bản không thấy được chút vắng vẻ cùng không khí hoang nên có khi tận thế đến.

Triệu An vẫn cười sang sảng, liên tục mời rượu Hạ Cẩn, một tiếng đại ca, hai tiếng đại ca, vô cùng thân thiết. Hạ Cẩn mặt không chút thay đổi, màu sắc thanh lãnh, trong bữa tiệc cũng không nói nhiều, ai đến cũng không cự tuyệt, một ly tiếp một ly, thấp phần thống khoái.

Lục Vân ngồi cạnh Hạ Cẩn, trong lòng ôm một cô gái thiên kiều bá mị*, dáng người nóng bỏng, vành tai cùng tóc mai chạm nhau trên đầu, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười *** dâng. (* : xinh đẹp, quyến rũ)

Ngô Minh ngồi cạnh hắn, biểu tình có chút câu nệ, một mình chuyên tâm dùng bữa.

“Hạ ca, anh làm đại ca nhiều năm như vậy, cũng đã đủ rồi? Có phải nên để tiểu đệ đây đảm đương không?” Thấy Hạ Cẩn uống xong một chén rượu, màu sắc hơi hỗn loạn, Triệu An bỗng đứng thu lại tiểu ý, lớn tiếng hỏi.

Trong phòng khách chợt yên tĩnh, mọi người đều nhìn Triệu An, mở to mắt nhìn biểu tình âm lãnh của hắn, phỏng đoán thật giả.

“Mày?” Hạ Cẩn buông ly rượu, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú Triệu An, đến tận khi Triệu An tâm hoảng ý loạn, bất an không yên mới lạnh lùng mở miệng: “Dựa vào cái gì?”

“Bằng bọn họ đủ không?” Triệu An vỗ vỗ tay, cửa phòng khách mở ra, hơn mười người cầm súng tự động nối đuôi nhau bước vào, bao vây người ở hai bàn, hòng súng tới om nhảm thẳng vào mấy người Hạ Cẩn.

Triệu An sợ bị Hạ Cẩn bắt được, nói xong liền lui lại cách xa hai bàn, đến sau lưng bọn đại hán thì tươi cười đắc ý.

“Hạ ca, bây giờ thế đạo bất đồng, đừng tưởng rằng anh vẫn còn là ‘Độc Lang’ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi trước kia. Nói cho anh biết, bây giờ trước mặt tôi anh chỉ là con kiến, nhẹ nhàng bóp cũng có thể giết chết anh. Anh xem đây là gì?” Vừa nói, hắn vừa mở lòng bàn tay, phóng ra một ngọn lửa.

Thấy một màn quỷ dị này, mấy đội viên của Hạ Cẩn lộ ra hoảng sợ, bất khả tư nghị trừng Triệu An.

“Thấy không, tao và bọn phạm nhân chúng mày đã không còn ngang hàng, tao là đệ năng giả, một đệ năng giả vạn dặm mới tìm được một!” Triệu An ngửa đầu điên cuồng cười to, gương mặt tươi cười dưới ngọn lửa màu đỏ hiện lên thập phần dữ tợn.

Hạ Cẩn biếng nhác tựa lưng lên ghế, lẳng lặng nhìn Triệu An, trong đôi mắt sâu thẳm mang theo lãnh ý vô tận, trong đó còn có một tia thương hại cùng hồi ức hỗn loạn, thương hại Triệu An vô tri, nhớ lại tình hữu nghị trước đây giữa bọn họ.

Biểu tình bất vì sở động của Hạ Cẩn lập tức đánh mạnh vào thần kinh Triệu An. Hắn bày ra bữa tiệc Hồng Môn* này, khoe khoang sức mạnh của mình vì cái gì? Vì muốn chứng kiến Hạ Cẩn biến sắc, muốn nhìn Hạ Cẩn quỳ xuống cầu hắn, nhưng Hạ Cẩn lại hoàn toàn không có ý phối hợp ý muốn của hắn, làm hắn cảm thấy chính mình như một tên hề xấu xí đang nhảy nhót, đáng cười đến cực điểm (* : buổi yến tiệc do Hạng Vũ mời Lưu Bang, ám chỉ các bữa tiệc ngoài thì mời rượu, nhưng thực chất có âm mưu)

Thu hồi nụ cười dữ tợn, Triệu An ngoan độc mở miệng: “Hôm nay, nếu ai quy thuận tao, tao sẽ bỏ qua hắn. Nếu ương ngạnh thì chờ bị cháy thành tro đi.” Dứt lời, ngọn lửa trong lòng bàn tay hắn đột nhiên bùng lên, phát ra âm thanh làm người ta phải kinh hãi.

Nhóm đội viên lặng im, lần lượt nhìn về phía Hạ Cẩn.

Màu sắc Hạ Cẩn âm trầm chớp một cái, bình thần mở miệng: “Các cậu muốn theo ai thì đi, tôi không có ý kiến. Chỉ là, các cậu nên nhớ, lúc đó không hối hận là được.”

“Haha, đi theo mày, rơi vào kết cục chết không có chỗ chôn, bọn họ mới phải hối hận!” Triệu An cười lạnh, cao giọng trào phúng. Bọn lính cũng giờ súng trong tay lên, tùy thời động thủ.

“Khoan đã, Triệu ca, tôi theo anh!” Một đội viên thấy thế, vội vàng đứng dậy. Có người dẫn đầu, sau đó không lâu lại có một đội viên đứng lên, tỏ vẻ thần phục Triệu An.

Hai người theo ý Triệu An đứng ở một góc trong đại sảnh, rời khỏi phạm vi bắn.

“Còn ai muốn theo cậu ta không?” Thấy đại sảnh lâm vào trầm mặc, Hạ Cẩn trầm giọng hỏi.

“Hạ ca, chúng ta vào sinh ra từ mười mấy năm, đã gọi anh đại ca mười mấy năm, sao có thể quay đầu làm thuộc hạ một tên súc sinh chứ? Muốn chết cùng chết!” Một đội viên kiên định mở miệng, những người khác cũng lần lượt phụ họa.

“Được. Tôi cam đoan, các cậu tuyệt đối sẽ không hối hận vì lựa chọn hôm nay.” Hạ Cẩn ngồi thẳng người, khóe miệng nở nụ cười quỷ dị, chậm rãi mở lòng bàn tay.

Thấy hành động của hắn, Triệu An trừng mắt hoảng sợ, vội vàng la lớn: “Hắn là đệ năng giả, nổ súng, mau nổ súng.”

Nhưng đã quá muộn, chỉ sai lệch một giây, hơn mười phong nhận vô hình từ lòng bàn tay Hạ Cẩn đã bắn ra, chuẩn xác cắt đứt động mạch hơn mười tráng hán, máu tươi trong phút chốc bắn ra, phun đỏ một vùng, tình huống có thể nói là khá hoành tráng.

Lục Vân ngay lúc Hạ Cẩn nâng tay liền đẩy mỹ nhân trong lòng ra, một tay nắm lấy nòng súng của một tên phía sau, một tay hướng đến đứng quần hắn, hung hăng “sờ”. (nguyên văn nó thế, ta không thay đổi gì cả, chỉ thêm ngoặc kép thôi =]]]])

Đại hán kia kêu la thảm thiết, buông súng, đầu gối mềm nhũn muốn quỳ rạp xuống đất. Lục Vân không bỏ qua, khuỷu tay vừa nhấc, liền đánh vào bụng hán, lại ra một quyền đánh tới huyệt thái dương gã.

Tiếng kêu thảm thiết của đại hán liền im bất đình chỉ, tứ chi trên mặt đất run rẩy, miệng sùi bọt mép, chết không thối. Lục Vân bĩu môi, đứng thẳng người kinh thường mở miệng, "Con mẹ nó, lão tử ghét nhất là có người dùng súng chỉ vào đầu lão tử !" Vừa nói, hán vừa cầm lấy khăn tay trên bàn, vệ mặt chán ghét chùi tay. Hán cũng muốn tam quyền hai cước, thống thống khoái khoái đánh ngã tên này, nhưng ai bảo sức hán không đủ a, trước mắt chỉ có thể chú tâm tập vài ám chiêu ngoan độc, không thì, lập tức áp dụng luôn.

Cùng lúc đó, Ngô Minh cũng nhanh chóng đoạt lấy súng của tên phía sau mình, thừa dịp gã khước miệng nhếch lên, vệ mặt kinh hãi, phóng một hỏa cầu vào miệng gã. Hai tay gã bóp lấy yết hầu mình, hai mắt bạo đột, gương mặt xanh tím, chậm rãi ngã xuống.

Ba người sấm vang chớp giật xuất thủ, hai giây ngắn ngủi đã xử lý toàn bộ đại hán trong phòng, thi thể rải đầy phòng khách, máu tươi chảy đầy đất, mùi máu nồng nặc làm cả người Triệu An phát run.

"Sao...sao có thể như thế? Các người không phải người thường sao? Sao có thể biến thành dị năng giả?" Triệu An run rẩy, không dám tin mở miệng.

"Ai nói mày bọn tao không phải dị năng giả?" Lục Vân xì một tiếng khinh miệt, một cước đá lên cô gái sợ đến mức nước mắt giàn giụa, nói không nên lời, đang ngồi cạnh chân hán, lại dẫm đạp vài cái, khinh miệt mở miệng, "Là cô ta nói đi? Hừ! Mặt mày như vậy mà cũng đòi mê hoặc Lục Vân tao mất phương hướng sao? Thật không biết lượng sức mình!"

Nhìn mỹ nhân bị Lục Vân hung hăng chà đạp, lại nhìn tráng hán bị chặt đứt sinh mệnh đàn ông*, khước miệng Ngô Minh không dấu vết run rẩy, đầu rạp xuống đất bội phục Cung thiếu. Đem một hoàn khổ** không hiểu sự đời điều giáo thành quỷ súc tàn nhẫn vô tình, Cung thiếu cuối cùng đã làm gì a? Quả thực nghịch thiên mà !

(* : dịch theo nguyên tác là 'tráng hán bị niết bạo đản đản, khệ, tức là ảnh bị Vân nhi bóp nát, e hèm, chỗ đó đó =v= nhưng mà thô thiển quá nên đổi thành như vậy =))

** : chỉ những thiếu gia ăn chơi, ăn uống xa hoa; ai xem Hoàn Khố của CTHH rồi thì biết ha ^^)

"Hạ ca, anh..anh đã sớm biết? Cho nên vừa về căn cứ đã đề phòng em?" Triệu An kinh hãi nhìn Hạ Cẩn đang từ từ bước về phía mình, hai chân run lên, cơ hồ sắp quỳ xuống.

"Đúng vậy, ngay từ đầu." Hạ Cẩn khước miệng cong lên, trong mắt lại hàm chứa sát ý lạnh lẽo. Nhóm đội viên ở một bên sớm đã bị thân thủ cường hãn của hán thuyết phục, thờ ơ lạnh nhạt nhìn kết cục của Triệu An. Hai đội viên đứng ở góc tường lựa chọn phản bội bây giờ thâm hận chính mình biết vậy đã không làm, muốn chạy trốn lại bị Lục Vân và Hạ Cẩn chặn cửa.

"Hạ ca, anh tha em đi! Em..em bị ma quỷ mê hoặc! Chỉ cần anh tha em, em lập tức sẽ đi thật xa, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa!" Triệu An hồng hộc một tiếng quỳ xuống, chảy nước mắt khóc rống.

"Nếu cậu thu lại dị năng trong tay, tôi có lẽ sẽ tha cho, đáng tiếc..." Hạ Cẩn lời còn chưa dứt, đầu ngón tay đã phóng ra một đạo phong nhận, chặt đứt cánh tay phải đang ần ần tỏa ra hồng quang của Triệu An.

"Aaaaaa!" Triệu An nắm lấy cổ tay đang không ngừng phun ra máu tươi, kêu la thảm thiết, tiếng kêu vang vọng trong phòng khách làm người ta mao cốt tung nhiên.

"Cậu không phải nói sẽ bóp chết tôi như bóp một con kiến sao?" Hạ Cẩn thông thả bước đến gần hán, ngữ khí bình thản hỏi.

Thân thể Triệu An cứng ngắc không dám la, đối mặt với Hạ Cẩn một thân dày đặc sát khí, gương mặt tái nhợt của hán trở nên tím ngắt, hồng hộc thờ lại có cảm giác không thở nổi.

"Tôi hôm nay sẽ bóp cậu như bóp chết một con kiến. Cậu hán nên cảm thấy may mắn vì đã từng là anh em với tôi, bằng không, tôi đã ném cậu vào đàn tang thi để chúng cắn nuốt thành một bộ xương." Hạ Cẩn vừa nói, bàn tay vừa đề lên cổ Triệu An, chậm rãi dùng lực.

Khuôn mặt tím ngắt của Triệu An dần đỏ lên, hai mắt bạo đột, miệng há to, lưỡi thè ra một nửa, muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng yết hầu ngày càng bị siết chặt làm hán không thể phun ra nửa chữ.

Màu sắc Hạ Cẩn tối lại, nhìn biểu tình giãy dụa sắp chết của hán thật lâu, cuối cùng tay dùng lực, một tiếng vỡ nát nhỏ truyền đến, tròng mắt Triệu An liền không chuyển nữa.

Hạ Cẩn ném xuống thi thể dần băng lãnh trong tay, nhìn về phía hai tên phản bội đang đứng ở góc tường, hai tròng mắt tối đen không hề có chút độ ấm cùng nhân khí, tựa như ác quỷ bước ra từ địa ngục sâu thẳm.

Không chỉ hai tên phản bội, ngay cả những đội viên còn lại cũng bắt đầu lạnh run. Bọn họ chưa từng thấy Hạ Cẩn như vậy, làm người ta ngay cả dũng khí nhìn thẳng cũng không có.

Hán ý khôn cùng lan tràn khắp đại sảnh, hai tên phản bội rốt cuộc không thể sợ hãi không chịu nổi tra tấn, lập tức quỳ xuống trước mặt Hạ Cẩn. Đúng lúc này, điện thoại vệ tinh bên hông Hạ Cẩn vang lên.

Lấy điện thoại ra, thấy cái tên hiện trên màn hình, tựa như sợ quá nhiều đến tiểu hài tử ở đầu dây bên kia, Hạ Cẩn nhanh chóng thu lại sát ý trên người, thanh âm trở nên thấp phần ôn nhu, tươi cười gọi, "Lê Hân !" Hai chữ quanh quẩn ở đầu lưỡi, mang theo vài tia ngọt ngào không thể nói rõ.

Tiếng nói thanh thúy của thiếu niên mơ hồ truyền đến, một tiếng 'Hạ đại ca' đầy tưởng niệm cùng vui mừng gọi Hạ Cẩn làm lòng hân hân như mềm nhũn.

Độ ẩm trong phòng nhanh chóng tăng trở lại, nhất thời toàn bộ anh em dùng ánh mắt kinh hãi không hiểu vì sao nhìn Hạ Cẩn từ ác quỷ biến thành nam nhân ôn nhu, tình cảnh này so với cảnh tượng hân một chiều liên sát mười mấy người còn chấn động hơn.

Lục Vân cùng Ngô Minh lại là thấy nhưng không thể trách, thậm chí khẳng định là Cung thiếu gọi tới.

Đầu này, Hạ Cẩn thông báo việc của hắn đã xử lý xong, rất nhanh sẽ trở về, đem tới một trận cười vui vẻ của tiểu hài tử; Đầu kia, Ngô Minh nhìn xuyên qua cửa sổ lớn, thấy một quân nhân quân trang thẳng thớm, mang theo một quân đoàn hơn trăm người bao vây biệt thự.

Ngô Minh bước lên, kéo kéo cánh tay Hạ Cẩn về mặt trầm mê, chỉ ra cửa sổ. Thấy phó tướng của Hạ Cẩn đang ở ngoài biệt thự 'thăm hỏi' nhà mình, Hạ Cẩn chau mày, thậm chí một tiếng, bất đắc dĩ nói với người đầu kia, "Lê Hân, Hạ đại ca có thể trong một thời gian ngắn không thể về được, em chờ anh."

Nhận được câu trả lời khẳng định, Hạ Cẩn ôn nhu cười, lưu luyến cúp điện thoại.

"Các người đi đi, về sau không được xuất hiện trong tầm mắt tôi." Nhìn hai người đang quỳ gối dưới chân, Hạ Cẩn thân nhiên mở miệng, ôn nhu quanh quẩn không đi trong lòng khiến hắn không còn dục vọng giết người.

"Cám ơn! Cám ơn Hạ ca!" Hai người tuyệt địa phùng sinh*, tất nhiên vô cùng cảm kích, trong lòng vừa hối hận vừa xấu hổ, đỏ mặt chạy đi. (* : trong hoàn cảnh tuyệt vọng thoát khỏi cái chết)

Quân đội bên ngoài cũng không cản trở, tùy ý để bọn họ rời đi, tên phó tướng kia cách cửa sổ mỉm cười nhìn Hạ Cẩn, ra một tư thế 'mời'. Mâu sắc Hạ Cẩn lóe lên, dẫn mấy người Lục Vân thanh lý biệt thự sạch sẽ, bản thân đi theo tên phó tướng kia đến ốc đảo sâu trong sa mạc.

Muốn thuộc hạ thoát khỏi người có dục vọng cưỡng không mạnh như Tống Hạo Hiên, hắn còn phải cẩn thận hành động, từng bước vạch ra kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Tang thi ở khu cao ốc bị trận đại hòa thiêu sạch, quân đội không gặp bất cứ trở ngại nào, vô cùng thông thả vận chuyển hàng hóa về.

Nhìn trên không không ngừng có trực thăng vận chuyển thức ăn cùng đồ dùng hằng ngày về, dân chúng trong căn cứ đều đến vây xem, trên mặt tràn đầy vui mừng. Thấy căn cứ không còn thiếu vật tư, tâm tình bất an của bọn họ trở nên bình ổn rất nhiều, trong lòng lại tràn ngập hy vọng.

Cùng lúc đó, tiếng tăm của Cung Lê Hân cũng bắt đầu lan truyền trong căn cứ, thực lực cường hãn, tính cách quyết đoán sát phạt cùng dung mạo tuấn dật của cậu đều trở thành đề tài mọi người say sưa nói chuyện.

Cung phụ cố ý bồi dưỡng nhi tử, mỗi lần phát hiện người sống sót, đều sẽ để cậu tham gia cứu viện. Cung Lê Hân không hỏi nhiều, cũng không sợ hãi, Cung phụ muốn cậu làm gì, cậu nhất định sẽ dốc toàn lực, hoàn thành xuất sắc. Qua nửa tháng, dưới sự cố gắng của cậu cùng chiến hữu, căn cứ lại cứu về thêm nhiều người sống sót, mà uy danh của cậu cũng ngày càng tăng cao.

Liên tiếp bốn năm ngày không phát hiện được dấu hiệu sự sống trong thành phố, tang thi tiến hóa cấp 1 cũng ngày càng nhiều, quân đội cuối cùng quyết định dùng công tác tìm kiếm, nghi ngại vài ngày để tiến hành thành lập đội dị năng giả.

Dị năng giả mỗi đội mười người, phụ trách tiêu diệt tang thi quanh căn cứ và thu thập vật tư. Khi thu thập vật tư, 90% nộp lên căn cứ, 10% được giữ làm của riêng. Nếu có dị năng giả thăng cấp, mỗi lần thăng cấp như vậy, lượng vật tư có được sẽ tăng thêm 10%. Nói cách khác, dị năng giả cấp 1 có 10%, dị năng giả cấp 2 có 20%, cứ vậy mà suy.

Trước mắt, căn cứ có tám mươi hai dị năng giả, chia làm tám đội, đội trưởng mỗi đội do nhóm dị năng giả tự đề cử, quân đội không can thiệp, phân công nhiệm vụ cũng do tiểu đội trưởng quyết định làm hoặc không làm, quân đội không miễn cưỡng.

Tin tức vừa phát ra, dân chúng bình thường không nói, tám mươi hai dị năng giả kia lại bùng nổ, lần lượt nhao nhao tìm kiếm chiến hữu và đội trưởng

mình vừa ý.

Nhận được thông báo, Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác không hẹn mà cùng đi đến phòng Cung Lê Hân. Hai người trước sau đến cửa phòng, đứng trước cửa nhìn nhau cười, không khí có chút vui vẻ.

Sớm đã nghe thấy tiếng bước chân, Cung Lê Hân không đợi hai người gõ cửa đã mở cửa phòng, giống chú mèo chiều tài[1], cười hí mắt nói, "Tổng đại ca, Lâm đại ca, mau vào đi."

Cậu vừa tắm xong, đầu tóc nửa khô nửa ướt chưa kịp xử lý, vô cùng hỗn loạn, còn có vài giọt nước đang chảy xuống, nước theo cổ lướt qua xương quai xanh, xuyên qua vạt áo, mang theo vài phần động nhân. Trên người cậu mặc một chiếc sơ mi màu trắng đơn giản, áo sơ mi rõ ràng size quá lớn, trong không mặc gì, vạt áo dài che đủ cái mông, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, tỉ lệ hoàn mỹ, đủ để khiến nữ nhân phải điên cuồng ghen tị.

Bộ dáng biếng nhác đầy quyến rũ khác hẳn một trời một vực với hình ảnh thiếu niên cẩn thận tỉ mỉ, Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, tầm mắt cũng không cách nào dời khỏi người cậu.

Nở nụ cười nhẹ nhàng với thiếu niên, Lâm Văn Bác buông mi, giấu đi ánh sáng trong mắt, được cậu mời liền bước vào phòng.

Tống Hạo Nhiên lại cứng ngắc đứng cạnh cửa, trong mắt lóe lên chút si mê, chút dục vọng, chút giãy dụa, cuối cùng gian nan thu lại tầm mắt nhìn cặp đùi tròn mơn của thiếu niên của mình, khàn giọng mở miệng, "Sao em lại không mặc quần?"

Sau khi hiểu rõ cảm tình của mình với thiếu niên trước mắt này, lực tự chủ của hắn ngày càng yếu dần, chỉ một nụ cười đậm nhạt, một ánh mắt bướng bỉnh, thậm chí chỉ một tiếng gọi đều có thể khiến tim hắn đập nhanh không thôi, càng không cần phải nói tới hình ảnh hoạt sắc sinh hương như thế này. Chỉ sợ sau khi hắn trở về, một màn này sẽ trở thành nguồn gốc tra tấn hắn mỗi đêm.

Hắn đỡ lấy khung cửa, thâm hít sâu một hơi, dùng sức siết chặt bụng, áp xuống một thân khô nóng cùng nơi nào đó đang rực rộ.

"Em có mặc quần a." Cung Lê Hân chớp chớp mắt, tự nhiên vén vạt áo lên, để lộ ra chiếc quần con nho nhỏ cho Tống Hạo Nhiên xem. (*vỗ trán* e có cần ngây thơ thế ko a~)

Lớp vải mỏng manh ôm lấy bờ mông mịn màng vênh lên của thiếu niên, vừa vặn bao gọn lấy nơi kia, thấp phần câu nhân.

Thật đáng yêu! Tim Lâm Văn Bác đập chệch một nhịp, khoe miệng nhếch lên, áp xuống suy nghĩ trong lòng.

Thân thể Tống Hạo Nhiên càng cứng nhắc, bàn tay bám vào khung cửa nổi đầy gân xanh, hai chân không tự giác khép chặt, cắn răng nói, "Thế này mà gọi là mặc rồi sao? Khác gì bán *** chứ? Mau mặc quần dài vào!"

"Nga, em lập tức đi thay." Có thói quen Tống Hạo Nhiên nói gì nghe nấy, Cung Lê Hân ngoan ngoãn đồng ý, vào phòng tắm thay quần áo.

Lâm Văn Bác đến bên giường ngồi xuống, xoay mặt nhìn về phía bạn tốt sắc mặt khó coi vẫn đứng ngoài cửa, trong lòng có chút dăm chiêu. Tống Hạo Nhiên liếc mạt áp xuống dục vọng cuộn cuộn dâng lên thủy triều, không hề để ý tới tầm mắt của hắn.

Không bao lâu sau, Cung Lê Hân đã thay một quần ống túm dài qua gối bước ra. Đôi chân trắng nõn làm người ta loạn nghĩ đã được che đi, lúc này Tống Hạo Nhiên mới nghiêm mặt bước vào, kéo ghế ra ngồi xuống.

Cung Lê Hân cởi dép, khoanh chân ngồi trên giường, chỉ vào một đồng tinh hạch trên giường, hai mắt cong cong nói, "Các anh xem đi, em đã gom rất nhiều tinh hạch. Tổng cộng hai mươi ba cái, Tống đại ca mười một, Lâm đại ca mười một, còn lại một viên thì để em giữ, về sau lại chia đều phân ra. Em nghe Cung Hương Di nói, hấp thụ năm sáu trăm viên mới có thể tăng lên một giai, về sau em phải giết nhiều tang thi hơn mới được."

Thiếu niên vừa nói vừa đẩy đồng tinh hạch, khoe mắt cong lên mang theo chút hưng phấn, chút khát khao, so với tinh hạch lấp lánh như kim cương lại càng thêm chói mắt, thấp phần động nhân, làm Tống Hạo Nhiên đang nhìn thẳng cậu, dục vọng vừa áp chế lại dần ngất ngưởng. -_-b

Mặt hắn vốn nghiêm lại càng nghiêm, khàn khàn đáp ứng một tiếng liền cúi đầu xuống, giấu đi dục vọng nóng bỏng trong mắt, gác chân lên, tận lực làm cho bản thân trông tự nhiên.

Lâm Văn Bác mỉm cười xoa đầu cậu, lên tiếng nói "tiểu Hân vất vả" liền cùng cậu chia số tinh hạch ra.

Hai mươi ba viên tinh hạch chất đồng giữa đôi chân tròn mơn của thiếu niên, Lâm Văn Bác một bên phân chia tinh hạch, một bên lại liếc nhìn ngón chân lâu lâu lại động, khi động lại càng lộ ra nét mướt mà đáng yêu, nụ cười trên mặt càng lúc càng sâu.

Không thể tiếp tục áp xuống rồi loạn trong lòng, hắn cầm một viên tinh hạch lên, áp nhẹ lên bàn chân thiếu niên, mười ngón chân quả nhiên giật mình cong lên, phản ứng vô cùng khả ái. Thiếu niên hoang mang chớp mắt, ngơ ngác nhìn về mặt trời chọc của Lâm Văn Bác.

Mái tóc thiếu niên đã khô, cong trái cong phải, đỉnh đầu rối loạn, cộng với biểu tình tỉnh tỉnh mê mê của cậu, làm người ta vừa thấy đã muốn kéo vào lòng, hảo hảo yêu thương một phen. Lâm Văn Bác trong lòng vừa động, tay lại cầm lên một tinh hạch khác, nhẹ nhàng cọ nhẹ lên bàn chân cậu. Hai mắt thiếu niên hí lên bật cười, vừa cười vừa lui về sau.

Lâm Văn Bác cũng cười đến cong cả hai mắt, một tay nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của thiếu niên, kéo cậu ôm vào lòng, một tay mò loạn chọc cười.

Trước đây chưa từng chơi đùa cùng ai, Cung Lê Hân không biết cách phản kích, chỉ có thể chôn trong lòng Lâm Văn Bác cười đến nghẹn, hai má trắng nõn sớm đã ửng hồng, khóe mắt cũng tròn ứot, dung mạo vốn thư hùng mạc biện* lại càng kinh tâm động phách**. (* : (bộ dáng) bán nam bán nữ; **: rung động lòng người)

Lâm Văn Bác bắt lấy eo cậu, bình tĩnh chăm chú nhìn gương mặt cậu, nụ cười trên mặt không đổi, màu sắc lại dần tối đi, vài tia si mê, một chút ái luyến, còn có một tia vui mừng xẹt qua đáy mắt.

Chẳng qua mới thất thân vài giây, khi lại ngẩng đầu, đã thấy Cung Lê Hân và Lâm Văn Bác đang ôm nhau cười đùa, tứ chi giao triền, nằm ngã lên giường, hình ảnh thật sự làm người ta phải suy nghĩ sâu xa. Hân lập tức thay đổi sắc mặt, đứng dậy kéo hai người ra.

“Hai người đang làm gì?” Nắm lấy cánh tay Lâm Văn Bác, hân cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Giống với tiểu Hân, sao thế?” Lâm Văn Bác xoay mặt nhìn hân, ngữ khí hơi chút hoang mang.

Thấy nụ cười như con nít đã lâu chưa thấy chưa kịp thu hồi của bạn tốt, Tống Hạo Nhiên giật mình, lập tức thu lại tức giận trên mặt, phần nộ buông tay. Bạn tốt là anh rể Lê Hân, hai người nào loạn như vậy vô cùng tự nhiên, chỉ là hân không muốn ai biết tâm tư của mình nên mới làm ra hành động đột ngột như vậy, chỉ hy vọng bạn tốt không nghĩ nhiều thì tốt rồi !

Trong lòng ảo não, Tống Hạo Nhiên mất tự nhiên cười gượng, kéo Cung Lê Hân còn đang cười đến thở dốc ra khỏi ôm ấp của bạn tốt.

“Đừng đùa nữa, chính sự trọng yếu, mau tới sân huấn luyện chọn tổ viên đi, chậm chạp coi chừng mấy nhân tài bị người ta lấy mất.” Tống Hạo Nhiên vừa nói vừa vuốt lưng Cung Lê Hân, nhẹ nhàng lau đi khóe mắt cậu.

Thân thể ấm áp trong lòng bị bạn tốt cướp đi, Lâm Văn Bác mím môi, màu sắc không ngừng biến hóa, cuối cùng thấp giọng nói, “Vậy chúng ta đi thôi. Tiểu Hân, thay quần phục đi.”

“Àn.” Cung Lê Hân lấy hơi lại xong cầm lấy một bộ quần trang đi vào phòng tắm, bước tới cửa phòng, chợt quay đầu mắt lấp lánh nhìn về phía Lâm Văn Bác, đầy chờ mong nói, “Lâm đại ca, lần sau chúng ta chơi nữa đi.”

Em nhất định sẽ phản kích gấp đôi ! Lòng mảy may nhướng lên hiện rõ ý chí chiến đấu dâng trào, đợi khi Lâm Văn Bác cười đồng ý mới cảm thấy mỹ mãn đóng cửa lại.

Lâm Văn Bác buông mi, tay đẩy đẩy từng viên tinh hạch, khóe miệng vẫn đầy ý cười, con ngươi lại vô cùng sâu thẳm, giấu đi vô vàn tình cảm phức tạp.

Biểu tình Tống Hạo Nhiên lại biểu lộ rõ hơn hân nhiều, lúc này đã giận tái mặt, ngữ khí âm đạm, “Thì ra Lê Hân cũng thích chơi a. Tiểu hài tử bình thường ở tuổi này thường chơi cái gì?”

Tống gia là quân chính thế gia, Tống Hạo Nhiên từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, có thể nói là chưa từng trải qua tuổi thơ hồn nhiên khoái hoạt. Theo Lê Hân chơi đùa, đối với hân là một nhiệm vụ gian khổ. Nhưng vì để Lê Hân được sống thoải mái, hân nguyện ý thay đổi tất cả.

“Chúng ta trước đây chơi cái gì thì em ấy thích cái đó.” Lâm Văn Bác liếc hân một cái, khóe miệng nhếch lên trả lời có lẽ.

Tống Hạo Nhiên nhú mày, còn muốn hỏi cụ thể một chút thì Cung Lê Hân đã thay xong đồ đang đứng ở cửa, vẫy tay nói, “Chúng ta đi thôi.”

“Được, đi ngay đây.” Ý cười bên môi Lâm Văn Bác càng tăng thêm, lấy nửa số tinh hạch đã chia ra bỏ vào túi mình, nửa còn lại đưa cho Tống Hạo Nhiên biểu tình uể oải.

Tống Hạo Nhiên cầm lấy tinh hạch, bỏ vào túi, muốn bước lên nắm lấy tay Cung Lê Hân, lại bị Lâm Văn Bác giành trước một bước, ôm bả vai Cung Lê Hân bước ra khỏi phòng, đầu không quay lại phất tay nói, “Đừng quên khóa cửa!”

Sắc mặt Tống Hạo Nhiên tối sầm, vừa khóa cửa vừa căm giận nghĩ : Sao lúc trước mình không thấy tên Văn Bác này đáng ghét nhỉ? Rõ ràng là một tên gian thương!

---

[1] Mèo chiều tài

Chương 68

Trong tám mươi hai dì năng giả, có năm mươi sáu người là binh lính đã trải qua huấn luyện, còn hai mươi sáu người còn lại nguyên bản là người thường tay trái gà không chặt. Nhưng dù là binh lính hay người thường thì đều là lần đầu tiếp xúc dị năng, vẫn vô tri và còn trong giai đoạn tìm hiểu, bởi vậy căn cứ có ý sắp xếp rất nhiều chương trình huấn luyện, do ‘tiên tri’ của căn cứ—Cung Hương Di phụ trách chỉ dẫn.

Bởi đã trải qua một kiếp, Cung Hương Di tất nhiên hiểu rất nhiều thắc mắc của người bình thường, giải thích rõ ràng đầu ra đấy, chỉ dẫn cụ thể, giúp ích rất nhiều cho nhóm dị năng giả, hơn nữa cô còn là chị của người mạnh nhất căn cứ Cung Lê Hân, thân phận này thôi cũng đủ để áp xuống ngạo khí của họ, dần dà, Cung Hương Di cũng lập ra uy vọng không nhỏ trong căn cứ.

Khi Lâm Văn Bác, Cung Lê Hân, Tổng Hạo Nhiên cùng bước vào sân huấn luyện, Cung Hương Di sớm đã thờ ơ đứng một bên, ý đồ tìm vài người có thực lực để mình sử dụng.

Trong sân huấn luyện, nhóm dị năng giả hoặc đang bắt cặp tiến hành đối chiến, hoặc ở một góc luyện tập phóng ra dị năng, hoặc tập công kích các bia ngắm, tình cảnh vô cùng sôi nổi.

Có người thấy ba người đi đến gần, lập tức dừng huấn luyện, lớn tiếng la lên, nhất thời thu hút chú ý của mọi người.

Chớ trách bọn họ kích động như thế, ba người Cung Lê Hân đã được cả căn cứ công nhận là những người mạnh nhất căn cứ, là tồn tại được nhóm dị năng giả ngưỡng vọng. Bọn họ không cần đặc huấn cũng có thể tự do không hề dị năng, không những liên tiếp vào khu trung tâm cứu viện dân chúng còn sống sót, mà còn không có một lần nào thất bại trở về, thành tích huy hoàng này đã sớm được truyền khắp căn cứ.

Nhận được thông báo phân tổ, mọi người ai cũng hy vọng có thể cùng tổ với ba người này, khi thấy bọn họ xuất hiện trước mắt trong khu huấn luyện, lập tức đoán được ý đồ đến, trong lòng khó nén kích động.

“Àm ỉ cái gì? Mau đi tập luyện! Lấy toàn bộ thực lực ra!” Ngoài sân, huấn luyện viên phụ trách giám thị đứng cạnh Cung Hương Di lớn tiếng khiển trách.

Mọi người nghe vậy nhần tình sáng lên, lập tức nghiêm túc lại, càng thêm ra sức tập luyện, khiến huấn luyện viên vừa lòng gật đầu.

Huấn luyện viên này cũng là một dị năng giả, thực lực cao hơn những người này một bậc nên được cử đi làm chức này. Đương nhiên, Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên nếu không có việc gì cũng thỉnh thoảng đến sân huấn luyện chỉ dẫn cho nhóm dị năng giả.

Cung Lê Hân dù là đời trước hay đời này thì đều là trạch nam, còn là trạch nam luôn nằm chết ở nhà, không ai nói cho cậu nên căn bản cậu không biết dị năng giả còn phải đi tham gia đặc huấn, bởi vậy, gần nửa tháng chưa một lần cậu xuất hiện ở sân huấn luyện, trong lòng còn ngạc nhiên vì sao không thấy bóng dáng mấy người Vương Thao đâu.

Được tiếp xúc gần gũi với thần tượng trong lòng, huấn luyện viên có chút kích động, sau khi cung kính chào hỏi Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác, ánh mắt nóng rực liền nhìn về phía Cung Lê Hân, hai chân khép lại, khom người gập xuống, ngữ khí có chút run rẩy nói, “Cung thiếu!”

Xưa nay cao thủ luôn làm người ta kính ngưỡng, mà cao thủ thần long kiến thủ bất kiến vĩ* lại càng làm người ta nhìn lên. Cung thiếu ngoại trừ làm nhiệm vụ, bằng không thì không xuất hiện trong căn cứ nay đứng trước mặt mình, huấn luyện viên hưng phấn ngay cả ngón tay cũng phát run. (* : rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn)

“Chào.” Cung Lê Hân gật đầu, nở nụ cười đậm nhạt lại thăm sâu vào ruột gan người ta.

“Cung thiếu đến chọn tổ viên sao?” Huấn luyện viên ân cần hỏi, quang mang trong mắt thập phần nóng rực, “Cậu muốn xem qua vài ứng cử viên không?”

Thái độ già quá mức nhiệt tình làm chướng mắt Tổng Hạo Nhiên, Tổng Hạo Nhiên nhíu mày, che trước người Cung Lê Hân, phát tay nói, “Không cần, cứ để chúng tôi nhìn qua, lát nữa nói sau, cậu cứ lo việc mình đi.”

Huấn luyện viên này là do Tổng Hạo Nhiên một tay đề bạt, đã được Tổng Hạo Nhiên huấn luyện từ khi còn là tân binh, thấy gương mặt nghiêm nghị của hân, trong lòng sinh khiếp ý, vội vàng đáp lại lui về một bên, lời nói tự đề cử mình với Cung thiếu lên tới cổ họng đành nuốt trở về.

Nhưng do dự vài phút, gã cuối cùng không thể áp xuống khát vọng trong lòng được nữa, lấy một phần tư liệu đưa đến trước mặt Cung Lê Hân, nói rõ ràng, “Đây là chi tiết về tám mươi hai dị năng giả, trong đó còn có tình trạng huấn luyện của bọn họ, Cung thiếu cậu nhìn trước xem, có vài người trong đầu cũng tốt.”

“Cám ơn.” Cung Lê Hân cười tiếp nhận, cầm trong tay lật ra xem.

Huấn luyện viên thấy cậu chuyên tâm, thầm thở phào lui về chỗ cũ. Tổng Hạo Nhiên cúi người nhìn lại, thấy trang đầu tiên là tư liệu về gã, bản tự thuật vô cùng chi tiết, trong lòng liền hiểu rõ, mắt đầy ý cười liếc gã một cái. Mấy người này, có ý muốn tiếp cận Lê Hân a! Cũng phải, nếu không phải Cung thúc đặc biệt dặn dò, muốn để Lê Hân tự mình dẫn đội, hân cũng muốn cùng một chỗ với cậu.

Bên kia, Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác đang xem tư liệu nhóm dị năng giả, bên này, Lâm Văn Bác nhìn về phía Cung Hương Di đang cầm danh

sách, còn dùng bút không ngừng viết, thấp giọng hỏi, "Em tới đây làm gì, còn cầm danh sách, chẳng lẽ cũng muốn cùng các tổ đội làm nhiệm vụ?"

"Phải, em đã chọn xong rồi. Anh làm đội trưởng, em phó đội trưởng. Nè, đây là danh sách tổ viên của chúng ta, đội bọn họ tập huấn xong, em dẫn anh đi gặp bọn họ." Cung Hương Di đem danh sách mười người đã chọn đưa cho Lâm Văn Bác, ngữ khí đương nhiên.

Lâm Văn Bác chau mày, lập tức mở miệng phản đối, "Em không có năng lực tự bảo vệ mà làm nhiệm vụ cái gì? Không được náo loạn!"

Cung Hương Di nóng nảy, mắt trừng lên, phản bác, "Ai nói em không có năng lực tự bảo vệ? Quyền cước công phu của em không tệ, kỹ thuật bắn súng cũng chính xác, khi gặp chuyện không thể tránh em còn có thể trốn vào không gian. Còn nữa, chuyện này papa đã đồng ý rồi."

Đời trước, cô đã sớm rèn luyện được một hảo thân thủ và kỹ thuật bắn thiện xạ. Đời này, khi huấn luyện dị năng giả, cô tùy tiện vài quyền đã có thể trấn trụ bọn họ, ngay cả Cung phụ cũng phải ngạc nhiên. Cho nên, khi cô đưa ra đề nghị tổ đội, Cung phụ do dự một chút liền gật đầu đáp ứng. Theo Cung phụ, để con gái bận rộn một chút cũng là chuyện tốt, cô đỡ phải nghĩ miên man cả ngày, làm những chuyện không đâu, hơn nữa, con người chỉ có trải qua khó khăn gian khổ mới có thể thật sự trưởng thành.

Cung phụ dù đồng ý cũng không thể khiến Lâm Văn Bác thỏa hiệp, hấn đẩy đi danh sách Cung Hương Di đưa tới, ngữ khí kiên quyết, "Không cần nói nữa, anh không đồng ý. Trước mắt, căn cứ đã xuất hiện một không gian dị năng giả, nếu em đi làm nhiệm vụ với anh, sớm muộn cũng sẽ bại lộ thực lực, vật tư sẽ gặp nguy hiểm!"

Cung Hương Di bĩu môi, không cho là đúng nói, "Không sao, chẳng phải còn có anh sao? Anh nhất định sẽ bảo vệ em!" Đời trước, chỉ cần ở cạnh Lâm Văn Bác, để anh bảo vệ cô kín không kể hở, luôn khiến cô cảm thấy an toàn.

Lâm Văn Bác cúi đầu bóp trán, trong lòng cảm thấy vô lực. Trầm mặc một lát, hấn bình tĩnh nhìn về phía Cung Hương Di, ngữ khí vô cùng cường thế, "Anh không thể lúc nào cũng có thể chú ý đến em, cũng có thời điểm không để ý đến được. Hương Di, chỉ khi em ở trong căn cứ mới là an toàn nhất."

Lại nữa! Khuyên em lưu lại căn cứ, sau đó bước đi không quay đầu lại, Lâm Văn Bác anh xong chưa? Ký ức trước khi chết mãnh liệt ập tới, nháy mắt phá đi lý trí Cung Hương Di, mặt cô đỏ lên, cao giọng quát, "Không được! Lâm Văn Bác, em nói cho anh biết, đời này anh đừng hòng bỏ lại em!"

Tiếng hét chói tai cao hơn quãng tám vang lên trong sân huấn luyện, làm mọi người đều kinh ngạc, ngoảnh lại nhìn. Cung Lê Hân và Tống Hạo Nhiên cũng dừng nói chuyện nhìn về phía hai người.

Trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, nhận lấy ánh mắt ngờ vực vô căn cứ, sáng tỏ trên choker của mọi người, thái dương Lâm Văn Bác co rút đau đớn, sắc mặt tối đen, khớp hàm cắn chặt lại thả ra, cuối cùng nghiêng chặt, đè thấp giọng, chặt vật mở miệng, "Được, em thắng rồi, muốn đi thì đi."

Đôi mắt trừng lên của Cung Hương Di nheo lại, nở nụ cười đắc ý, nào còn nửa điểm cuồng loạn vừa rồi. Thấy cảm xúc biến hóa thất thường của cô, Lâm Văn Bác quay mặt đi, bỗng dưng cảm thấy cả thế xác lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi.

Thấy hai người đã giải quyết xong mâu thuẫn, Tống Hạo Nhiên cho bạn tốt một ánh mắt thương hại, lại nhìn Cung Lê Hân đang giờ tư liệu, "Lê Hân, em muốn tìm gì, tư liệu những người này anh đều nắm rõ, em hỏi anh là được."

"Em muốn xem tình trạng mấy người Vương Thao huấn luyện." Cung Lê Hân bước về phía mấy người Vương Thao đang tập luyện trong một góc.

Thấy Cung thiếu bước về phía mình, mấy người Vương Thao trong lòng cả kinh, lập tức ra sức khổ luyện, sợ Cung thiếu chú ý, không vừa lòng biểu hiện của bọn họ.

"Vương Thao là cường hóa hệ dị năng giả, tốc độ, sức mạnh, thân thể mạnh hơn các dị năng giả khác một bậc, nhưng ngoại trừ những thứ đó thì không có năng lực nào đặc thù, trước mắt trong những dị năng giả thì thực lực xem như không tốt lắm." Tống Hạo Nhiên nói thẳng.

"Phải, đám bạn này của em, ngoại trừ Mã Tuấn thì thực lực đều rất yếu. Tôn Diễm Diễm đầu óc ngu dốt, không thể tiến bộ, Tôn Kiệt tuổi quá nhỏ, thể lực quá yếu, về phân cường hóa hệ Vương Thao, đối với các dị năng giả khác thì chính là tồn tại tương đương như động vật cấp thấp, chỉ cần phóng ra một tia dị năng là có thể giết chết ngay lập tức." Cung Hương Di thông thả bước đến gần hai người, về mặt sung sướng khi người gặp họa nói.

Cung Lê Hân có một tật xấu, chính là bao che khuyết điểm, hơn nữa còn vô cùng thích che đi cái xấu. Người của cậu, cậu không cho phép bất cứ ai sỉ nhục họ. Thật không khéo, Cung Hương Di vừa lúc giẫm phải tối kỵ của cậu, khiến lửa giận trong lòng liền bốc lên, bừng lên sáng quắc trong đôi mắt.

Tầm mắt cậu sắc bén như lưỡi kiếm, không lưu tình dẫm tới Cung Hương Di, ngữ khí mang theo lạnh lẽo mà trước đây chưa từng có, "Cung Hương Di, xin hỏi chị có tư cách gì nói xấu bạn bè tôi? So sánh với bạn tôi, cô chỉ là một kho hàng di động, ngay cả động vật cấp thấp cũng không bằng! Không cần phải phóng dị năng, một đầu ngón tay thôi tôi cũng có thể nghiền chết chị!"

Cung Hương Di nghiêng đầu tránh đi tầm mắt sắc bén của cậu, trong lòng kinh sợ cũng không dám bộc lộ, mặt tái nhợt, ngực phập phồng kịch liệt, môi run rẩy, không thể phun ra nửa câu phản bác. Những lời Cung Lê Hân nói chẳng những ngoan độc, còn đâm thẳng vào chỗ đau của cô, cô quả thật không có chút năng lực tự bảo vệ mình.

Lâm Văn Bác liếc qua gương mặt khó coi của Cung Hương Di một cái, trong lòng nghĩ làm giảm nhuệ khí của cô cũng tốt, nên không nói giúp cô. Hấn còn nhìn ra, tiểu Hân chính là khắc tinh của Cung Hương Di, đối mặt tiểu Hân, Cung Hương Di cần quấy, chỉ trong giây lát liền sẽ biến thành bộ dáng nhếch nhác, chặt vật không chịu nổi.

Tổng Hạo Nhiên cười lạnh, liếc mắt nhìn Cung Hương Di trào phúng, ngược lại ôn nhu nói với Cung Lê Hân, “Lê Hân, chiến hữu chính là người kẻ vai sát cánh, vào sinh ra tử với chúng ta, cũng là người chúng ta có thể yên tâm phó thác sau lưng. Chọn lựa chiến hữu, thực lực là cái kế tiếp, quan trọng nhất là nhân phẩm và tính cách. Tính cách phù hợp, nhân phẩm đáng tin cậy, lập đội với người có đủ hai điều kiện này là tốt nhất. Mặc dù trước mắt thực lực bọn họ hơi yếu, nhưng chỉ cần không ngừng luyện tập, sớm muộn gì cũng sẽ mạnh lên. Lê Hân, cứ chọn người theo ý mình, không cần để người không biết gì quấy nhiễu.”

“Hạo Nhiên nói đúng, chọn lựa đồng đội, nhân phẩm là quan trọng nhất, thực lực xếp sau. Tiểu Hân, trong lòng muốn thế nào thì chọn thế đó.” Lâm Văn Bác xoa đầu Cung Lê Hân, mỉm cười mở miệng.

“Em biết rồi. Cảm ơn Tổng đại ca, Lâm đại ca !” Có hai người an ủi và khẳng định, lửa giận Cung Lê Hân dần tắt, mi nhãn cong lên, cười gật đầu.

Đóng lại tư liệu đưa cho huấn luyện viên kia, trong lòng sớm đã có tính toán, nhìn một vòng quanh sân huấn luyện ồn ào, kỳ quái ‘a’ một tiếng.

“Sao thế ?” Tổng Hạo Nhiên đề ý lập tức hỏi.

“Sao không thấy Cổ Nam ?” Cậu lại nhìn một vòng quanh sân huấn luyện, vẫn không tìm thấy thân ảnh Cổ Nam.

“Cổ Nam ?” Cung Hương Di áp xuống kinh hãi trong lòng, trào phúng mở miệng, “Cổ Nam đến bây giờ còn chưa xúc phát dị năng, đang ở khu huấn luyện việt dã tiến hành tập luyện cực độ. Em không nhắc, thiếu chút nữa chị đã quên cậu ta.”

Cung Lê Hân lạnh lùng liếc Cung Hương Di một cái, cất bước đi về phía sân huấn luyện việt dã. Đến nay còn chưa xúc phát dị năng, không phải kinh mạch bị tắc thì chính là tính lực không tập trung, việc này cậu có thể giải quyết.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Sân huấn luyện việt dã hoàn toàn mô phỏng theo hình thức dã ngoại, trên dưới đều là bùn đất gập ghềnh, thỉnh thoảng còn xuất hiện vài hố to, đường nước, một loạt các tấm gỗ hay cọc gỗ.

Cung Lê Hân qua tấm ván gỗ đã nghe thấy tiếng vài người nói chuyện, lập tức đi về hướng đó, mấy người Tổng Hạo Nhiên cũng đi theo xem xét tình huống.

Đi qua mấy tấm ván gỗ, chỉ thấy đối mặt bọn họ, Cổ Nam đang đứng một phía xa, quần áo trên người ướt đẫm, còn dính đầy đất nâu bùn lầy, nhìn qua vô cùng chật vật. Hai thiếu niên đang đứng cạnh tấm gỗ, đang tranh chấp gì đó.

Một thanh niên thể trạng hơi cao lớn đang giữ chặt lấy cánh tay của thiếu niên thân hình gầy yếu thấp bé, ngữ khí mang chút lo lắng khuyên nhủ, “Triệu Cảnh, đừng đánh nữa, hấn sắp thở không nổi rồi.”

“Anh biết cái gì gọi là huấn luyện cực độ không? Chỉ cần hấn ta chưa chết, có nghĩa là hấn ta chưa đạt tới cực hạn. Anh giữ chặt hấn, chúng ta tiếp tục! Ngu ngốc, đây là cơ hội tốt để chúng ta luyện tập, cứ đánh đi !” Thiếu niên nhỏ gầy rút cánh tay ra, đưa tay tiếp tục phóng ra thủy cầu về phía Cổ Nam.

Cổ Nam vất vả hít thở, một thủy cầu nghênh diện bay tới, tiến vào miệng mũi hấn, rồi tới khí quản, hấn xoay người vỗ vỗ ngực tê tâm liệt phế ho khan.

Thấy vẻ mặt 囧 của hấn, thiếu niên tựa như tìm được lạc thú, cười ha ha, lại liên tục ném tới vài thủy cầu nữa, không cho Cổ Nam chút cơ hội để thở.

Cổ Nam mới đầu còn có thể đứng, nghênh đón thủy cầu liên tiếp bắn tới, không ngừng đánh vào mặt hấn, lại không thở được, có cảm giác nghẹt thở, không thể không lấy tay ôm đầu, không chịu nổi khuy gối xuống mặt đất lầy lội, tùy ý để thiếu niên kia phóng thủy cầu vào ót hấn. Thủy cầu văng xuống đất làm văng bùn đất lên người Cổ Nam, chỉ trong vài phút đã biến hấn thành tượng đất, bộ dáng thê thảm vô cùng.

Từ ót truyền đến từng cơn đau nhói, bên tai không ngừng truyền đến tiếng chửi rủa ‘Phế vật, Squib’ cùng vũ nhục từ thiếu niên, một cơn lửa giận bùng lên hừng hực trong lòng Cổ Nam, niêm đo hai mắt hấn. Hấn muốn đứng dậy phản kháng, nhưng hai chân lại bị một thổ hệ dị năng già khác kéo lại xuống đất, dùng hết khí lực cũng không rút ra được, tạo thành cục diện chỉ có thể bị động cho người đánh.

Thiếu niên bạo lực đưa lưng về phía một hàng Cung Lê Hân, không hề phát hiện bọn họ đi tới, thẳng cho đến khi Cung Lê Hân đến gần, trong miệng hấn

vẫn còn tuôn ra những từ ngữ si nhục, làm cho Cung Lê Hân nhũn mày ngày càng chặt, lửa giận bùng nổ.

“Xin hỏi, các người đây là huấn luyện hay là vũ nhục?” Cung Lê Hân vô thanh vô tức đến gần hai người, lạnh lùng hỏi.

“Cung..Cung thiếu !” Người thanh niên cao lớn nghe thấy tiếng quay mặt nhìn lại, sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy.

“Cung Lê Hân ?” Thiếu niên nhỏ gầy trong lòng kinh hãi, viên thủy cầu ngưng tụ trong lòng bàn tay liền vỡ tan, làm ướt ống quần hắn. Hắn cứng ngắt quay đầu, thấy vẻ mặt khinh thường cùng tức giận trên mặt Tổng Hạo Nhiên đứng sau Cung Lê Hân, đồng tử kịch liệt co rút.

Thiếu niên khuôn mặt thon dài, diện mạo thanh tú, rõ ràng chính là Triệu Cảnh được Tổng Hạo Nhiên cứu về căn cứ.

“Đây..đây là do Cung tỷ giao phó, nói phải tận lực kích thích đối phương để đối phương đem tất cả tài năng bộc phát ra.” Triệu Cảnh khẩn trương nhìn Tổng Hạo Nhiên liếc một cái, thấp giọng giải thích.

Triệu Cảnh chính là tổ viên do chính cô điều động, tuổi còn nhỏ thực lực đã không tầm thường, đầu óc nhanh nhạy, tiềm lực rất lớn. Cung Hương Di tuy rằng bất mãn với hành động quá phận của hắn, nhưng tất nhiên sẽ không làm hắn mất mặt trước mặt các tổ viên khác, vì thế đứng ra nói thay, “Phải, huấn luyện cực hạn chính là như vậy, dù là tinh thần hay thể xác đều phải trải qua khảo nghiệm khắc nghiệt. Chống đỡ được thì mới có thể trở thành dị năng giả, không được thì chỉ có thể làm phế vật cả đời. Triệu Cảnh làm thế cũng là suy nghĩ cho Cố Nam.”

Đầu đón sau ột Cố Nam dần giảm bớt, ù ù trong tai vừa biến mất liền nghe thấy tiếng Cung thiếu đang nói chuyện. Trong lòng hắn cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên, thấy xa xa là thân ảnh đứng thẳng như tùng như trúc của thiếu niên, hốc mắt đỏ lên nháy mắt chứa đầy nước mắt, miệng mấp mấp tên của thiếu niên, lại xấu hổ không dám lên tiếng.

Nửa tháng trước hắn còn khao khát được kề vai sát cánh với Cung thiếu, nhưng hiện tại hắn nguyện ý Cung thiếu trước đây chưa từng gặp hắn. Hắn không xứng đứng bên người Cung thiếu.

Bên này, Cung Hương Di vừa giải thích xong, thấy sắc mặt Cung Lê Hân càng thêm khó coi, trong đôi mắt tối đen như bùng lên hai ngọn lửa cuồng nộ, làm người ta không dám nhìn thẳng vào. Cô nuốt nuốt nước miếng, kiên trì trào phúng nói, “Thế nào? Chẳng lẽ em muốn thay cậu ta ra mặt? Một cao giai tam hệ dị năng giả như em lại đi khi dễ hai đệ giai, không thấy dọa người sao?”

Triệu Cảnh cùng thanh niên kia nghe vậy, trong lòng sợ hãi không thôi, cúi đầu đứng thẳng bất động ở chỗ cũ. Thấy Cung Lê Hân nửa tháng cũng không đến sân huấn luyện nhìn qua, bọn họ còn tưởng rằng Cung Lê Hân đã quên đi mấy người này. Sớm biết như thế, bọn họ dù kiêu ngạo cũng không dám đụng đến một ngón tay của Cố Nam.

“Tôi sẽ không thay cậu ta ra mặt.” Cung Lê Hân nhướn mày, thản nhiên mở miệng.

Triệu Cảnh và đồng bọn nghe vậy, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Cung Lê Hân khinh miệt liếc hai người một cái, hất cằm nói với Cố Nam, “Cố Nam, đứng lên !”

Cố Nam trong lòng chấn kinh, lập tức lau đi nước mắt, bần đật lảo lộn trên mặt, chậm rãi đứng dậy. “Cung thiếu.” Sau khi đứng dậy, hắn xấu hổ trả lời.

“Àn.” Cung Lê Hân gật đầu, ném xuống bội đao bên hông, chậm rãi nói rõ từng câu từng từ, “Không có dị năng không có nghĩa cậu là phế vật. Không phải cậu còn có tay sao? Cầm lấy, chém bọn họ, không chém chết là được, đây cũng là huấn luyện cực hạn.”

Dứt lời, cậu đập mạnh chân một cái, lớp đất bao lấy mắt cá chân Cố Nam cách hai ba mươi thước lập tức vỡ ra.

Cố Nam tiếp được đao, thấy dưới chân được buông lỏng, lập tức hiểu rõ lấy chân ra, rút đao chém về phía hai người Triệu Cảnh.

Kiểm thuật của Cố Nam rất cao, từng là quán quân trong cuộc thi sinh viên toàn quốc, nếu để hắn đến gần, lại có vũ khí lợi hại trong tay, hai người này hoàn toàn không phải đối thủ của hắn. Nhưng e ngại Cung Lê Hân, hai người lại không dám dùng dị năng công kích, chỉ đành xoay người bỏ chạy.

“Chạy cái gì, các người có thể sử dụng dị năng, đường đường chính chính đánh với Cố Nam một trận đi.” Cung Lê Hân vung tay, chương phong sắc bén cản lại con đường trước hai người.

Chương phong mãnh mẽ xẹt qua, Triệu Cảnh và thanh niên kia như bị người cho hai bạt tai đánh nghiêng đầu, hai má một trận đau đớn. Không dám cãi lại Cung thiếu, bọn họ vội vàng xoay người, kiên trì đón lấy chiêu thức Cố Nam đánh tới.

“Cung Lê Hân, mày đang xúi bọn họ đánh nhau! Mau..mau dừng bọn họ lại!” Cung Hương Di thấy tình huống trở nên không thể kiểm soát, cao giọng thét lên.

“Bọn họ là đang quyết đấu với nhau!” Cung Lê Hân thản nhiên mở miệng.

“Cứ để bọn họ đánh, có bọn tôi nhìn rồi, sẽ không bị gì đâu.” Tổng Hạo Nhiên hai tay khoanh trước ngực, một bộ dáng thường thức.

“A~” Lâm Văn Bác bỗng nhiên bật cười, đi đến bên người Cung Lê Hân, kề sát tai cậu trêu chọc, “Anh hôm nay mới biết được tiểu Hân của chúng ta cũng là người cường hãn như thế này a ! Thật đáng yêu !”

Hắn vừa nói, vừa nhìn đôi mắt vì tức giận mà đặc biệt rực rỡ, mâu quang cuộn cuộn như đánh thẳng vào tim hắn, khiến tim hắn đập càng lúc càng hỗn loạn, cả người tê dại.

Vì hắn cúi mặt nên Tống Hạo Nhiên không thấy được tình tự giấu trong mắt hắn. Hắn cũng cười nhẹ hai tiếng phụ họa, "Đúng vậy, lúc trước anh còn tưởng em không còn cách nào khác chứ!"

"Chỉ cần không đụng đến cực hạn của em, tính tình em nhất định rất tốt." Cung Lê Hân mỉm môi, ánh mắt như lơ đãng liếc qua Cung Hương Di.

Giữa sân, Cố Nam vùng đảo ép tới ngày càng gần, Triệu Cảnh luống cuống tay chân phóng ra thủy cầu, đều bị hắn một phát bỏ xuống, không thể cản được chút thế công nào của hắn.

"Ly Kiệt, mau dùng đất đim hắn!" Triệu Cảnh khó thở hỗn hển hô.

"Phát động rồi nhưng đều bị tránh đi." Thanh niên cao lớn tên Ly Kiệt kia nôn nóng trả lời.

"Xuất ra toàn lực, dồn cả vào một chiêu đi!" Triệu Cảnh ném qua một thủy cầu, chạt vật cùng Ly Kiệt trốn tránh nói. Hắn không muốn thua, không muốn thua trước mặt Tống Hạo Nhiên, rất mất mặt!

"Được!" Ly Kiệt áp lòng bàn tay xuống đất, xuất ra toàn lực, biến toàn bộ mặt đất rộng hai thước, dài một thước quanh Cố Nam thành bùn đất mềm nhũn. Đừng nhìn đồng bùn đất này đơn giản thế nhưng chỉ cần bước vào một bước, mất cả chân vừa lún vào, lập tức đất xung quanh sẽ cứng lại, không thể đi động nửa bước.

Quả nhiên, hai chân Cố Nam vừa bước một bước vào khu đất kia, chân liền hãm sâu xuống, không rút ra được. Mà Ly Kiệt vì dùng quá nhiều dị năng sớm đã xụi lơ trên mặt đất, mắt trợn trừng, hít từng ngụm thở hỗn hển như cá sắp chết.

Triệu Cảnh cũng coi như có thiên phú dị bẩm, dị năng trong cơ thể khá lớn, phóng ra mấy chục thủy cầu liên tiếp cũng không thấy mệt mỏi. Thấy Cố Nam bị Ly Kiệt vây khốn, khoe môi hắn nhếch lên, trong mắt lộ ra vài tia ngoan lệ, song chường lập tức tạo thành hình chữ thập, sau đó đột nhiên tách ra, một thủy xà miệng há rộng mạnh mẽ bay về phía Cố Nam.

Uy lực thủy xà rất mạnh, như được bắn ra từ súng nước, ngay cả mấy tấm ván gỗ đều bị cắt nhỏ, nếu đánh trúng người, nhất định sẽ xuyên thủng một lỗ trên người. Trong lòng biết Cung thiếu đang đứng một bên quan sát, Cố Nam không hề kiêng kỵ, chỉ tập trung chiến đấu, thấy thủy xà bay tới, liền giơ đao lên hung hăng chém tới.

Thủy xà bị chém thành hai nửa, dòng nước trở lại vô hình vô trạng rơi xuống đất, mà đao phong do Cố Nam chém tới vẫn chưa dừng lại, tiếp tục bổ về phía Triệu Cảnh, 'xet' một tiếng chém đứt ống tay áo Triệu Cảnh. Cũng may có thủy xà cản lại nên đao phong bị chệch đi vài phân, nếu không tay hắn mới là cái bị chặt đứt chứ không phải ống tay áo.

Triệu Cảnh liếc nhìn ống tay áo bị phá nát, mắt lộ ra hoảng sợ, đây là phong nhận! Cố Nam vừa rồi trong lúc chiến đấu đã xúc phát phong hệ dị năng!

Cố Nam hồi phục tinh thần sớm hơn hắn một chút, hai mắt sáng lên, lập tức chém tới liên tục.

Phong nhận bay đến gần Triệu Cảnh, Triệu Cảnh không thể nhìn được đường đi của chúng nên không thể tránh né, chỉ đành xuất ra toàn lực, biến ra một bức tường nước dày che trước mặt mình.

Phong nhận bay vào tường nước, mấy tiếng 'phốc, phốc' liên tiếp vang lên, đồng thời tạo ra từng chuỗi bọt nước, dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang lấp lánh như kim cương. Trận chiến này, hiện tại có rất nhiều người vây xem, kiểng chân chờ đợi kết quả cuối cùng.

Đợi cho phong nhận toàn bộ đều bị tường C quốc cản lại, Triệu Cảnh lúc này mới thu lại dị năng, nửa quỳ trên đất thở hỗn hển. Lực lượng của hắn đã hao gần hết, không thể tiếp tục đấu nữa. Mà đối diện hắn, Cố Nam cũng khụy gối, cầm đao xuống đất chống đỡ nửa người.

Thấy tình trạng của Cố Nam, trong lòng Triệu Cảnh thoáng thả lỏng, nghĩ hai người đánh hòa nhau.

Lúc này, Cố Nam lại chậm rãi đứng lên, dùng toàn bộ khí lực cuối cùng, hung hăng chém tới một đao. Một đao này không thể nào nhìn thấy đường đi của nó, thanh âm vang rền, tiếng xé gió làm người ta phát run lần nữa lộ ra cường thế của mình.

Triệu Cảnh vô lực né tránh, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, tuyệt vọng chờ đợi.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Cung Lê Hân bỗng nhiên phát tay, đánh lệch đi phong nhận vô hình. Phong nhận 'phanh' một tiếng chém tới tấm ván gỗ phía sau Triệu Cảnh, để lại một hình bán nguyệt thật sâu. Nếu chiêu này thật sự đánh trúng người, máu người nọ chắc chắn sẽ văng ra ba thước.

Triệu Cảnh chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn lại tấm ván gỗ đã nhận thay mình một chiêu vừa rồi, lập tức ngồi bệt xuống đất thở từng ngụm.

Cố Nam cũng đánh tới đồ mất mát đi lý trí, chém ra một đao cuối cùng liền hối hận, thấy Cung thiếu đánh lệch đi liền nhẹ nhàng thở ra, hai đầu gối chậm rãi quỳ xuống đất, dùng đao đỡ lấy thân thể, không cho phép chính mình ngã xuống trước mặt Cung thiếu.

"Thân thủ không tồi." Cung Lê Hân chậm chậm bước đến gần, phả đi bùn đất dưới chân hắn, đồng thời truyền một tia chân khí qua bả vai hắn.

Cố Nam chỉ cảm thấy một lực lượng vô hình từ lòng bàn tay Cung thiếu mạnh mẽ tràn vào cơ thể mình, cảm giác vô lực vừa rồi tiêu tán không còn một

mảnh, tựa như vừa rồi chỉ là ảo giác. Hắn giương mắt, kinh dị nhìn Cung Lê Hân.

“Nhìn cái gì, về sau cậu chính là đồng đội của tôi.” Cung Lê Hân mỉm cười, đưa tay nói, “Đi thôi, đến sân huấn luyện, đi gặp những đồng đội khác của chúng ta.”

“Vâng !” Cổ Nam mừng rỡ như điên, lớn tiếng đồng ý, thu đao lại, lưu loát đứng lên, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi theo sau Cung thiếu.

Thấy bộ dáng tinh thần tăng lên gấp trăm lần, Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác liếc nhau, ngầm đoán có thể Cung Lê Hân đã động tay động chân gì rồi. Nhưng một màn này rơi vào trong mắt ba người Cung Hương Di không biết nội tình lại làm bọn họ chấn động. Đánh một trận như vậy còn có thể lực dư thừa như thế, chẳng lẽ vừa rồi Cổ Nam chưa dùng toàn lực ?!

Cung Hương Di hiện tại vô cùng hối hận tại sao mình không sớm mời chào Cổ Nam vào làm tổ viên của mình, mà Triệu Cảnh cùng Lý Kiệt từ đó về sau không dám động tới Cổ Nam nữa, thấy hắn liền chạy đường vòng đi xa.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Thấy Cổ Nam người như tượng đất đi sau Cung thiếu, mọi người trong sân huấn luyện đều quay qua nhìn, đặc biệt là mấy người Mã Tuấn, hận không thể vọt tới bên Cung thiếu hỏi rõ ràng.

Nhưng thời gian nghỉ chưa tới, bọn họ không dám tự tiện hành động.

“Lê Hân, Cung thúc muốn em một mình dẫn đội, đây là cơ hội tốt để rèn luyện, em nhất định phải cẩn thận. Vừa lòng người nào, đừng chỉ để ý tới tình trạng của bọn họ, còn phải hỏi xem bọn họ có muốn gia nhập hay không.” Tổng Hạo Nhiên cẩn thận dặn dò Cung Lê Hân.

Dứt lời, hắn cảm thấy chính mình hơi lo lắng vô cớ, lại cười bỏ sung, “Nếu em lên tiếng, anh nghĩ không người nào không muốn gia nhập cả. Được rồi, đi thôi, anh cũng đi tìm tổ viên của anh.”

Vẫy tay nhìn Cung Lê Hân đi xa, Tổng Hạo Nhiên mới xoay đi tìm chiến hữu của mình.

Cung Hương Di cũng lôi kéo Lâm Văn Bác, dựa theo danh sách lý tưởng của mình bắt đầu chọn người. Nhưng cô kích động đi, rất nhanh lại xanh mặt trở về, vẻ mặt vô cùng khó coi.

“Sao thế ?” Lâm Văn Bác đứng ở sân thể dục, người dựa vào một xà đơn, tầm mắt lặng lẽ đuổi theo thân ảnh thiếu niên, cho đến khi Cung Hương Di chấn lấy tầm mắt hắn mới không chút đề ý hỏi.

Mấy tổ viên này cũng không phải người hắn muốn, cho nên không hề hứng thú với việc tổ đội, mà bất luận thực lực thế nào, nhân phẩm của một người mới đáng để xem xét, bởi hắn đã thoáng nhìn qua người vừa rồi tra tấn Cổ Nam, thiếu niên thủy hệ dị năng tên Triệu Cảnh đó rõ ràng có nằm trong danh sách của Cung Hương Di, khiến hắn vô cùng hoài nghi với mắt nhìn người của Cung Hương Di.

“Tức chết em, bọn họ thế nhưng không chịu, nói là đội Cung Lê Hân xác định đội viên xong mới quyết định là vào hay không !” Cung Hương Di nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha ha..!” Lâm Văn Bác gù đầu cười, ngũ quan anh tuấn dưới ánh chiều tà tỏa ra ánh kim quang, trông càng thêm rạng rỡ, khiến Cung Hương Di nhìn không dời mắt. Cô phát hiện, từ khi trùng sinh, cô chưa từng thấy Lâm Văn Bác cười vui vẻ như vậy bao giờ. Không, phải nói là, kiếp trước sau khi gặp tất cả mọi chuyện kia, Lâm Văn Bác chưa từng cười nữa.

Say mê nụ cười của Lâm Văn Bác, oán giận trong lòng Cung Hương Di vì vui sướng mà dần biến mất, nhưng câu tiếp theo của hắn lại khiến cô giận tái mặt.

“Tiểu Hân thật sự là được mọi người hoan nghênh a! Vậy em chờ một lát đi, tiểu Hân chọn xong thì em chọn.” Tiếng cười của Lâm Văn Bác bị hòa lẫn trong đám người vây quanh thiếu niên chói mắt kia, ngữ khí ôn nhu không nói nên lời.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà nó chọn xong em mới có thể chọn, kình em là đồ đi nhặt đồ bỏ đi sao?” Sắc mặt Cung Hương Di tái xanh, thờ hồn

hắn nói.

“Em cũng không tin em không tìm được người !” Dậm mạnh chân, cô kiên quyết phải tìm được dị năng giả vừa mất.

Lâm Văn Bác lắc đầu, đôi mắt sâu thẳm lại nhìn về phía thiếu niên trong đám đông, chăm chú nhìn phía sau bóng dáng đó mãi không dời mắt, khó khăn phức tạp trong lòng cũng như vậy mà tiêu tán, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Cung Lê Hân cố ý đẩy ra đám người vây quanh, lập tức đi về phía bọn Vương Thao đang đứng ở một góc, đi ngang qua mấy cọc gỗ, thấy vây quanh đó có hai người đang luyện tập quyền cước, cước bộ cậu chợt dừng lại, đứng tại chỗ quan sát.

Hai người kia không phải ai khác, chính là hai người không có dị năng Đại Lưu và Linh Âm. Bọn họ hết sức tập trung đánh vào cọc gỗ, đánh quyền dứt khoát, ra cước chuẩn xác, không có chút động tác dư thừa. Tóc cùng quần áo hai người đều ướt đầm mồ hôi, dính sát vào người, tựa như vừa trong nước bước ra, cũng có thể thấy được hai người bọn họ đã tập luyện cực khổ đến mức nào.

Nhưng cái Cung Lê Hân chú ý không phải bọn họ đột ngột xuất hiện, mà là bọn họ một cương một nhu, một nhanh một chậm, thân thủ vừa hiểm vừa vững. Bất quá mới qua nửa tháng, tinh thần cùng khí lực hai người đã rất khác lúc trước, tựa như vừa thoát thai hoán cốt[thay da đổi thịt/trở thành người hoàn toàn khác]. Cung Lê Hân nghiêng đầu, trong mắt mang theo ý cười cùng tán thưởng, bước dần tới chỗ hai người.

“Sao hai người lại ở đây ?” Cậu mở miệng cắt ngang hai người đang luyện tập.

“Cung thiếu !” Đại Lưu cùng Linh Âm cùng dừng lại động tác, trắm miệng một lời kêu lên, biểu tình trên mặt vô cùng hưng phấn. Bởi thân phận xấu hổ của bọn họ, khi tập luyện ở đây chịu không ít khinh thường cùng xa lánh, dần dà tập thành thói quen không để ý người ngoài, cho nên chậm chạp không phát hiện Cung Lê Hân tới gần.

“Cung thiếu, quân đội có thông báo, chiêu mộ người thường vào thành lập đội tự vệ, phụ trách tuần tra quanh căn cứ, nếu nguyện ý, cũng có thể lập đội làm nhiệm vụ. Tôi cùng Linh Âm không có gì làm, nếu không có công việc, chỉ sợ sẽ đói chết, sau khi bàn bạc đã đi báo danh. Không nghĩ tới thông báo đã đưa ra ba ngày, lại chỉ có hai người bọn tôi đăng ký, căn bản không đủ nhân số để lập đội, nên quân đội để bọn tôi luyện chung chỗ với nhóm dị năng giả.” Đại Lưu vội vàng mở miệng giải thích.

“Đúng vậy. Đại Lưu ca chỉ biết xin cơm, tôi ngoại trừ ca hát nhảy múa thì không biết làm gì khác. Chúng tôi sớm muộn cũng sẽ đói chết, không bằng làm liều một lần, tốt xấu gì cũng phải chết thật oanh liệt, chết vinh quang.” Linh Âm lau đi mồ hôi trên trán, thần thái trong mắt sớm đã bỏ đi vẻ yếu đuối lúc trước, trở nên kiên cường, cứng rắn như đá. Linh Ngữ chết đã khiến cô nháy mắt trưởng thành.

“Suy nghĩ không tồi.” Cung Lê Hân gật đầu, ánh mắt nhìn Linh Âm lần đầu tiên có ý tán thưởng.

Linh Âm bị cậu nhìn đến phải cúi đầu, nhớ tới cuộc sống *** ô xa hoa lúc trước, trong lòng một trận xấu hổ. Đại Lưu như biết cô nghĩ gì, khoan dung vỗ vỗ vai cô, đổi lấy nụ cười thoải mái của Linh Âm. Hai người trải qua hơn mười ngày cùng đồng cam cộng khổ, đã hình thành sự ăn ý không giống bình thường.

Thấy hình thức hai người ở chung, Cung Lê Hân vừa lòng gật đầu, từ từ mở miệng, “Chỉ dùng công phu quyền cước đơn giản như thế sợ không đủ để đối phó tang thi. Tôi có một bộ đao pháp, cần nam nữ cùng luyện thì mới có thể phát ra uy lực lớn nhất. Tôi cảm thấy hai người rất thích hợp, nếu muốn tôi có thể chỉ hai người.”

“Có có có! Chúng tôi đương nhiên là muốn ! Cảm ơn Cung thiếu !” Cả hai ngẩn người chớp mắt một cái, trong mắt lướt qua một tia vui mừng, đồng thanh nói cảm ơn, không sai một chữ, ăn ý không ngờ.

Cố Nam thấy thế nhin không được nở nụ cười, vì hai người mà cao hứng. Tác phẩm của Cung thiếu, bộ đao pháp kia nhất định bắt phàm, Đại Lưu và Linh Âm mai sau thật có phúc.

Đối với Cung thiếu, Cố Nam là mù quáng tín nhiệm, vì nguyên nhân này mà một khác kia khi thấy cậu xuất hiện, hẳn mới có thể vì sự tín nhiệm thâm căn cố đế này mà xúc phát được phong hệ dị năng, bước những bước đầu tiên trên con đường trở thành cường giả. Trong lúc lơ đãng, ba chữ Cung Lê Hân đã trở thành một sự tồn tại tựa như tín ngưỡng chung nào đó trong tâm trí hắn.

Bị Cố Nam cười, Đại Lưu cùng Linh Âm đều ngượng ngùng, cùng quay đầu đi, động viên bình ổn lại trái tim kích động của mình.

“Không cần cảm ơn. Sau khi kết thúc huấn luyện, hai người đến phòng tôi, tôi sẽ đưa cho, về sau luyện tập cẩn thận.” Cung Lê Hân vẫy tay dẫn dò, chỉ chỉ phía bọn Vương Thao đang chờ mong bên kia nói, “Tôi qua đó xem bọn họ, lát nữa gặp.”

Đại Lưu cùng Linh Âm vội vàng cúi người, nhìn cậu rời đi, cảm kích trong lòng không thể dùng từ ngữ nào để miêu tả, chỉ hận không thể lập tức học thành, cố gắng vì cậu mà làm tùy tùng, máu chảy đầu rơi.

~~

“Lão đại, cậu cuối cùng cũng đến coi bọn tôi !” Thấy Cung Lê Hân chậm chậm dẫn theo Cố Nam đi đến, Vương Thao nước mắt lưng tròng nói.

“Tôi không biết mọi người tham gia đặc huấn trong này, nếu không đã sớm đến đây.” Cung Lê Hân mím môi, ngượng ngùng mở miệng. Cậu chưa từng kết giao bạn bè, nên không biết thế nào để giữ gìn tình bạn. Thấy bạn mình không đến tìm, cậu mặc dù hơi thất vọng nhưng cũng không chủ động quấy rầy cuộc sống bọn họ.

“Bọn tôi còn tưởng cậu đã quên bọn tôi a ! Cậu là người nổi tiếng, chúng tôi không dám đi tìm gặp.” Vương Thao gãi đầu, cao hứng nói.

“Về sau mọi người có chuyện gì cứ tùy lúc tới tìm.” Cung Lê Hân mỉm cười, ôn thanh nói.

“Thật tốt ! Cung ca ca, em nửa tháng nay đều nhớ tới anh !” Tiểu Tôn Kiệt ngưỡng mặt, vỗ vỗ tay cười nói.

Cung Lê Hân ngưng ngưng, mắt tự nhiên vươn tay xoa đầu Tôn Kiệt, xúc cảm vừa mềm vừa mượt, vô cùng thoải mái. Nhấn tình cậu sáng lên, lại xoa thêm vài cái mới lưu luyến buông tay. Cái này, giờ rốt cuộc cậu đã biết vì sao Tổng đại ca và Lâm đại ca lại thích xoa đầu cậu rồi.

“Cung thiếu, Cố Nam còn chưa xúc phát dị năng, luôn bị Triệu Cảnh và Lý Kiệt hai tiểu tử kia khi dễ, cậu thay tôi đi giáo huấn bọn họ đi!” Mọi người chào hỏi xong, Mã Tuấn nghiêng răng nói.

“Anh em tốt !” Cố Nam vô cùng cảm động, muốn đưa tay vỗ bả vai Mã Tuấn, lại bị hấn về mặt chán ghét tránh đi. Cố Nam thu lại bàn tay dính đầy bùn, khóe miệng run rẩy, cảm động trong lòng biến mất không còn một mảnh.

“Cố Nam vừa rồi đã xúc phát dị năng, Hai người kia bị cậu ta tự tay giáo huấn, không cần tôi phải ra tay. Về sau nếu bị người khác khi dễ, tự mọi người phải đi đòi lại, bây giờ phải tiếp tục cố gắng, đến khi thực lực cao hơn người đó, đánh bại được người đó mới thôi. Tiếp tục dựa dẫm vào tôi, các người vĩnh viễn sẽ không biết tiến thủ, vĩnh viễn sẽ không mạnh được, về sau làm sao có tư cách cùng tôi kề vai chiến đấu?” Cung Lê Hân nhủ mảy, nghiêm túc mở miệng rắn dầy.

“A?” Mã Tuấn biểu tình trở nên hưng phấn, miệng khép mở vài lần mới thành công nói ra tiếng, “Cung thiếu, ý cậu là muốn bọn tôi thành tổ viên của cậu sao?”

“Phải, tất cả mọi người, bao gồm cả Tôn Kiệt, về sau sẽ là tổ viên của tôi.” Cung Lê Hân bình tĩnh gật đầu. Cậu chọn người, dựa theo nguyên tắc quan trọng nhất là sự gần gũi thân cận, không coi trọng đến thực lực. Ở cùng một chỗ với bọn Vương Thao, cậu cảm thấy rất thoải mái, rất tự tại, không cần phải cẩn thận đề phòng, như vậy là đủ. Thực lực không tốt thì về sau cậu từ từ dạy dỗ là được.

“Vâng !” Mã Tuấn cùng Vương Thao sung sướng nhảy cẫng lên, đưa tới các loại ánh mắt hâm mộ ghen tị chung quanh. Nhìn bộ dạng cao hứng của bọn họ, không cần phải nghĩ, khẳng định là được Cung thiếu chọn. Trong căn cứ, mọi người đều biết, làm nhiệm vụ cùng Cung thiếu, tuyệt đối bảo đảm an toàn! (cái này làm ta nhớ tới câu “Đi theo XX, chắc chắn có thịt ăn!”=]]]])

“Cung thiếu.” Tôn Diễm Diễm cũng rất cao hứng, nhưng cao hứng qua đi lại do dự bước tới, thành thành thật thật mở miệng, “Cậu vẫn nên nghĩ cho kỹ rồi hẵng quyết định đi. Thực lực của tôi rất kém cỏi, đến giờ vẫn không biết sử dụng thô hệ dị năng như thế nào, chiêu ‘Sụt đất’ duy nhất cũng là học trộm Tôn Kiệt. Em ấy tuy rằng thực lực không tôi, nhưng dù sao cũng là trẻ con, thể lực theo không kịp, chọn bọn tôi chỉ sợ sẽ làm vướng chân cậu.”

Vương Thao nghe thế, hưng phấn trên mặt cũng nhanh chóng rút đi, hồ thẹn mở miệng, “Đúng vậy, Diễm Diễm nói đúng, thực lực chúng tôi quá yếu, sẽ liên lụy đến cậu. Tôi là cường hóa hệ, mọi người đều nói cường hóa hệ dị năng giả như người tàn phế bậc hai, ngoại trừ khí lực lớn ra thì không có gì khác.”

Nghe thấy mấy người Vương Thao tự mình tự chối, mấy người hâm mộ ghen tị xung quanh cuối cùng cũng thả lỏng một tí, vĩnh tai đợi Cung thiếu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Cung Lê Hân đã sớm được Tổng Hạo Nhiên giới thiệu qua đặc tính của các hệ dị năng, cảm thấy trong tất cả các dị năng, cường hóa hệ gần với nội lực nhất, trên bản chất thì hai người giống hệt nhau.

Thấy vẻ mặt chỉ có xấu hổ và xấu hổ của Vương Thao khi nói tới năng lực của chính mình, cậu nhủ mảy, nghiêm túc nhấn mạnh, “Cậu không cần phải tự ti. Cường hóa hệ dị năng giả không hề kém các dị năng khác. Lực lượng chính là lực lượng, không có phân chia cao thấp yếu mạnh gì cả, chỉ đơn thuần dựa vào cách người ta sử dụng mà thôi. Nếu cậu có thể sử dụng lực lượng tốt thì nhất định sẽ trở thành một cường giả đứng đầu!”

Vương Thao mặt đỏ tai hồng, lại càng thêm xấu hổ, ngập ngừng nói, “Nhưng...nhưng mấu chốt là tôi căn bản không biết sử dụng như thế nào.”

Trước mắt, mọi người vẫn còn trong giai đoạn thăm dò cách sử dụng dị năng, nếu đầu óc ai nhanh nhạy, ngộ tính trác tuyệt[tính linh ngộ cao], thì lúc khởi đầu sẽ tốt hơn người khác, giống như Triệu Cảnh và Lý Kiệt. Nhưng thật đáng tiếc, Vương Thao và Tôn Diễm Diễm đều giống nhau, cùng là đầu gỗ.

“Cách vận dụng rất đơn giản.” Cung Lê Hân từ từ mở miệng, “Dị năng trong cơ thể cậu, tùy cậu sử dụng không chế nó. Để nó ngưng tụ bao lấy mắt thì có thể nhìn xa ngàn dặm, bao lấy tai thì có thể nghe được mọi hướng, ở miệng thì sư rồng chấn thiên[trương tự ‘sư tử hồng’], bao lấy tay thì có thể ‘dời non lấp bể’ [chỉ sức lực ở tay mạnh], ở chân thì có thể vượt nóc bằng tường, ngày đi ngàn dặm”

Cậu chậm rãi nói, làm người chung quanh tròn mắt há hốc mồm, khao khát không thôi. Lâm Văn Bác đứng phía xa cũng bị biểu tình thành thật của thiếu niên hấp dẫn lấy, chậm rãi bước tới.

Vương Thao bị cậu miêu tả về tiền đồ của mình mà mê hoặc, si ngốc một hồi mới hồi thần lại, gãi đầu nói, “Nghe thấy thì rất lợi hại, nhưng tôi không biết phải không chế thế nào. Còn có, tôi chỉ thể đánh cận chiến, người khác đứng từ xa đã có thể một phát xử lý tôi. Nếu bị tang thì cào một cái là chắc chắn sẽ chết. Mọi người đều nói người có cường hóa hệ chính là pháo hôi dọn đường trên chiến trường cho người khác, chết cũng nhanh nhất.”

“Lời nói vô căn cứ.” Cung Lê Hân cười nhạt, bình tĩnh mở miệng, “Cường hóa hệ dị năng khi đã vận dụng thích đáng thì tai thính mắt tinh, hành động linh hoạt, dễ dàng né tránh được công kích từ xa, còn đánh cận chiến, ai có thể làm đối thủ với cậu? Nhanh vượt tang thì dù lợi hại mấy nhưng há có thể xuyên qua mình đồng da sắt? Cường hóa hệ dị năng khi bao quanh toàn thân thì sẽ thành người kim cương bất hoại*, ai cũng không thể làm cậu bị thương.” (* : người cứng như kim cương, không bị tổn thương)

Người chung quanh ồ lên một trận, rõ ràng không tin lời Cung Lê Hân.

Lâm Văn Bác đứng trong đám người, bình tĩnh nhìn chăm chú khuôn mặt thiếu niên vì trở nên nghiêm túc mà trông có vẻ càng thêm nổi bật, cõi lòng dâng lên một trận sung sướng thỏa mãn. Hắn nghiêng tai lắng nghe từng câu từng từ của thiếu niên, phát hiện khi cậu nói chuyện ẩn chứa một cái gì đó xa xưa khó giải thích, du dương đánh vào nhân tâm, làm người ta không nhịn được mà trầm mê. Tim hắn khẽ run, theo thói quen buông mi, che dấu đi tình tự trong mắt không thể cho ai biết.

Cung Lê Hân cũng không để ý đến phản ứng của người xung quanh. Cậu liếc mắt một cái nhìn Vương Thao biểu tình ngu si, thấy cậu ta vẫn không rõ, chỉ đành bất đắc dĩ mở miệng, “Tôi sẽ chỉ cho cậu một lần, chỗ nào không hiểu thì về sau tôi sẽ từ từ chỉ cho.”

Dứt lời, cậu xoay người, lấy xuống một miếng tạ trên đòn tạ mà Vương Thao dùng để luyện tập sức mạnh, cầm trong tay. Miếng tạ này dày một thước, nặng 25kg, nhưng Cung Lê Hân cầm nó tựa như nâng một mảnh lông vũ, không một chút vất vả.

Mọi người hứng thú đi tới, đều dừng huấn luyện, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú hành động của Cung thiếu. Tổng Hạo Nhiên đang ôn chuyện với chiến hữu bị động tình bên này hấp dẫn, đứng từ xa nhìn qua.

Cung Lê Hân liếc Cung Lê Hân một cái, từ từ mở miệng, “Bây giờ tôi sẽ ngưng tụ dị năng lên hai tay, cậu nhìn cẩn thận.” Vừa nói, cậu vừa vò miếng tạ như vò một tờ giấy, cuối cùng vò thành một cục, cầm trong lòng bàn tay.

Miếng tạ phát ra tiếng ‘rắc, rắc’, trở nên biến dạng trong tay cậu, làm người xung quanh nhìn loá mắt, miệng há hốc cơ hồ sắp trật hàm. Giờ này phút này, không còn ai dám nghĩ ngờ lời Cung thiếu nói vừa rồi.

Nhưng mọi chuyện còn chưa xong, thấy ngoài sân thể dục không có ai, Cung Lê Hân ước lượng cục tạ trong tay, giờ lên, ném nó về bức tường cạnh sân thể dục. Một tiếng nổ vang lên, bụi bay tứ tung. Đợi khói bụi tán đi, chỉ thấy bức tường như vừa bị nã đạn, lưu lại một ‘động’ lớn đường kính năm sáu thước, gió vù vù thổi qua, hiu quạnh không nói nên lời.

Không khí yên tĩnh như từ khí vây quanh lan tràn. Loại lực lượng này..Cung thiếu là người sao? Hay là vũ khí hình người? Mọi người nuốt nước miếng ngầm suy đoán.

Vương Thao lúc này cũng choáng váng, khép mồm lại, bất khả tư nghị nhìn về phía Cung Lê Hân lấp bắp nói, “Lão..lão đại, cậu..cậu cũng là cường hóa hệ dị năng giả? Vậy chẳng phải nói cậu là tứ hệ dị năng?”

Cung Lê Hân không trả lời, rút một thanh chủy thủ bên hông ra, thân nhiên mở miệng, “Xem đi, đây là cái gọi là thân thể kim cương bất hoại.” Dứt lời, cậu đâm chủy thủ vào lòng bàn tay, ‘đinh’ một tiếng giòn vang, chủy thủ như đâm vào một tấm thép mà gãy làm đôi, trong khi đó lòng bàn tay trắng nõn của cậu không hề lưu lại một chút dấu vết.

Trong sân yên tĩnh lạ kỳ, chốc lát liền đột nhiên phát ra tiếng sợ hãi chấn thiên, sự sùng bái của mọi người với Cung Lê Hân lúc này tăng tới mức độ trước nay chưa từng có. Lúc này, trong lòng bọn họ đã nhận định : Cung thiếu tuyệt đối là tứ hệ dị năng giả hiếm thấy nhất trên thế giới. Triệu Cảnh và Lý Kiệt vừa hồi phục thể lực, trở về thấy một màn như vậy, lưng cả hai đều phát lạnh, vội vàng trốn vào một góc, sợ bị Cung thiếu nhìn thấy.

Chiến hữu của Tổng Hạo Nhiên thu hồi lại biểu tình lú lờ, thấp giọng hỏi, “Thiếu tướng, tôi có thể đổi tổ không? Tôi muốn chung một tổ với Cung thiếu!” Gã vừa dứt lời, tám người khác trong tổ cũng liên thanh phụ họa.

Tổng Hạo Nhiên cười rộ lên, vô cùng tiếc nuối nói, “Tôi cũng muốn đổi tổ, chỉ sợ Lê Hân chướng mắt thôi. Ánh mắt em ấy rất kén chọn.” Trong giọng nói đầy yêu thương sung nịch không hề che dấu.

Mọi người ai thán, hạ quyết tâm về sau phải ra nhiệm vụ với Cung thiếu nhiều hơn.

Lâm Văn Bác đứng trong đám người cũng khẽ cười, sắc mặt thập phần vui vẻ. Tiểu Hân có sức sống như thế, hắn rất thích, mỗi ngày lại càng thích nhiều hơn một chút. Đồng thời cũng chưa quên giải quyết hậu quả cho tiểu Hân, lập tức nhắn tin thông báo Lâm tổ phụ, để ông phái người đến sửa lại bức tường. Cũng may đây không phải tường bên ngoài, không phải vội. Bất quá, làm hắn không dự đoán được chính là, khi Lâm tổ phụ phái người đến, cái

đám não tàn của Cung Lê Hân lại sống chết không cho họ sửa, nói là muốn lưu lại làm kỷ niệm, sau một hồi ‘thuyết phục’ quân đội chỉ đành thỏa hiệp. (ôi trời à, có khi nào căn cứ ‘tồi tàn’ là vì đám não tàn phần khích của e nó tạo thành không =]]]])

Vương Thao tự ti sau khi chứng kiến Cung thiếu tự mình biểu diễn đã biến thành vui vẻ cùng tự hào, đối với tương lai vô cùng chờ mong, mà những người vây xem, hận không thể lấy dị năng của mình trao đổi với cậu ta. Từ đó về sau, cuối cùng không còn ai dám khinh thường Vương Thao, lại càng không dám nói cường hóa hệ dị năng giả là một tên tàn phế hạng 2. Cung thiếu cũng là cường hóa hệ, vậy chính là nói cậu là tên tàn phế, người đó thật rõ ràng không cần phải sống rồi.

“Cung ca ca thật lợi hại !” Tiểu Tôn Kiệt vỗ tay chờ mong hỏi, “Cung ca ca có thể dạy em với chị hai sử dụng dị năng không?”

Cung Lê Hân xoa đầu Tôn Kiệt, mỉm cười nói, “Đương nhiên có thể.”

Nghe thấy thế, đám người đang sôi nổi lập tức an tĩnh lại, không tự giác chuẩn bị nghe lời chỉ dẫn của Cung thiếu. Cung thiếu không chỉ ngôn truyền[nói miệng], còn có thể tự mình biểu diễn, hơn nữa hiểu biết với sức mạnh cũng rất cao, so với khóa học liền một mạch nửa tháng nay của Cung Hương Di hữu ích hơn nhiều.

Cung Lê Hân nhìn về phía Tôn Diễm Diễm, thẳng thắn mở miệng, “Tôi không biết rõ về thổ hệ dị năng, nên không thể chỉ chị cái gì. Chỉ có thể nói tất cả những cái tôi lĩnh ngộ được cho chị, còn cách sử dụng cụ thể thì còn cần chính chị suy nghĩ.”

Tôn Diễm Diễm vội vàng gật đầu, kích động đến hai má ửng đỏ. Cung thiếu chỉ tùy tiện chỉ điểm hai câu, với cô đã vô cùng trân quý, cô nhất định sẽ cố gắng.

Cung Lê Hân vừa lòng gật đầu, từ từ mở miệng, “Thổ cũng chính là mặt đất, đất đai, sức mạnh ẩn chứa trong đất rất kinh người, đầm lầy và lưu sa[cát] có thể nuốt lấy người, địa chấn và nham thạch có thể làm sụp đổ nhà cửa, thổ hệ dị năng nếu phát hiện triệt để, sơn băng địa liệt, thay trời đổi đất cũng không phải không có khả năng.”

Vừa dứt lời, xung quanh đã có người phát ra tiếng hít khí kích động, phỏng chừng là vài tên thổ hệ dị năng giả. Mà Tôn Diễm Diễm lúc này hai má đã đỏ bừng, đang cố gắng áp chế rung động trong lòng. Cô chưa bao giờ biết, thổ hệ dị năng giả còn lợi hại như vậy, lời của Cung thiếu, như vì cô mà mở ra cánh cửa lớn, để cô nhìn thấy một thế giới mới ngoài đó. Như lời Cung thiếu nói, mỗi một lực lượng nếu phát huy hoàn toàn, đều có thể rung chuyển đất trời, bọn họ thật sự không cần phải xem nhẹ mình.

Cung Lê Hân tiếp tục, “Sức mạnh của đất đều nằm ngay dưới chân, cho nên, thổ hệ dị năng giả khi phóng ra dị năng không nhất thiết phải dùng tay, có thể thử chuyển dị năng xuống dưới chân, khi đi thì phóng ra, cách tấn công như vậy sẽ phát huy nhanh chóng hơn lại bí ẩn, làm người ta khó lòng phòng bị.”

“Phải, nói quá đúng.” Một thổ hệ dị năng giả trong đám người siết chặt nắm đấm, hưng phấn la lên.

“Cám ơn Cung thiếu, tôi đã có được ý tưởng rồi !” Tôn Diễm Diễm mở miệng gật đầu, một bộ dáng hiểu rõ, khổ luyện hơn nửa tháng, còn không bằng nghe Cung thiếu nói mấy câu hữu dụng.

“Cung ca ca, còn em thì sao? Em nếu tập luyện bằng hệ dị năng tốt thì sẽ thế nào?” Tiểu Tôn Kiệt vẻ mặt khát khao hỏi.

Cung Lê Hân cúi người, mỉm cười mở miệng, “Bằng hệ dị năng khi phát huy toàn bộ thì chính là đóng băng ngàn dặm, có thể làm vạn sự vạn vật xung quanh phạm vi chúng ta công kích vì nhiệt độ hạ thấp mà tan thành bụi phấn.”

Nói xong, cậu đưa tay, từ xa bắt lấy một miếng tạ nặng 2kg vào lòng bàn tay. Chiêu thức ấy, lần nữa lại làm mọi người choáng váng.

“Cách..cách không bắt vật ! Làm như thế nào a?” Có người lắp bắp hỏi.

“Cung thiếu có phong hệ dị năng, chắc chắn là mượn sức gió rồi. Mà cậu nói xem, đầu óc Cung thiếu đến tốt cùng là cấu tạo như thế nào thế, mỗi ngày tôi nghiên cứu mãi cũng không ra được bao nhiêu dạng, mà Cung thiếu đã vận dụng được dị năng như thế! Thật sự rất yêu nghiệt!” Tên bên cạnh hẳn cảm thán. (ko yêu nghiệt thế s hút được 3-4 anh XD)

“Đừng nói nữa! Mau xem Cung thiếu sử dụng bằng hệ dị năng thế nào đi!” Người xung quanh đều khinh bỉ nhìn hai người bọn họ, thành công làm bọn họ im miệng.

Lòng bàn tay nâng miếng tạ của Cung Lê Hân chậm rãi tỏa ra một lớp sương mù màu trắng, bên ngoài miếng tạ nhanh chóng ngưng kết một tầng sương tuyết, nhiệt độ thấp lạnh thấu xương lan ra xung quanh, làm mấy người xung quanh cậu phải lùi về, chỉ duy Tôn Kiệt, vì là bằng hệ dị năng giả mà chống đỡ được.

Nhiệt độ vẫn tiếp tục hạ xuống, bên trong miếng tạ phát ra một tiếng răng rắc nhỏ, năm ngón tay Cung Lê Hân hơi siết lại, miếng sắt liền loảng xoảng một tiếng biến thành vô số mảnh nhỏ, từ từ rơi xuống đất.

Ngay cả sắt thép cũng có thể bị đông vữ thành từng mảnh nhỏ, nhiệt độ kia tuyệt đối dưới 0o hơn trăm độ. Mọi người lúc này đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn thiếu niên vẻ mặt bình thản, sự thần phục tràn đầy, nhưng không biết phải biểu đạt như thế nào.

Cung Lê Hân xoa đầu tiểu Tôn Kiệt không ngừng khen ngợi, đứng thẳng dậy nhìn về phía Cố Nam và Mã Tuấn nói, “Hôm nay chỉ dạy mọi người đến đây thôi, thất mắc của hai người thì ngày mai hỏi lại. Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ tiến hành đặc huấn với mọi người. Mỗi sáng bảy giờ đến phòng tôi tập

không chế dị năng, nghỉ trưa hai tiếng thì đến sân huấn luyện tập đối kháng. Cho đến khi tôi vừa lòng mới có thể mang mọi người đi làm nhiệm vụ.”

“Rõ !” Năm người lớn tiếng đồng ý, hai má đều vì cảm xúc dâng trào mà có vẻ đặc biệt hồng nhuận.

Người xung quanh thấy năm người trông mắt đều đỏ lên vì ghen tị. Có Cung thiếu tự mình chỉ dẫn, trở thành cường giả chỉ là vấn đề sớm muộn. Lúc này, không còn ai dám nghi ngờ lựa chọn của Cung thiếu lúc trước. Dựa vào tính linh ngộ về sức mạnh tuyệt đỉnh của Cung thiếu, cậu thật sự không cần để ý đến đồng đội mạnh hay yếu, bởi cậu có đủ năng lực để biến yếu kém thành mạnh mẽ.

Nghĩ đến trong đội Cung thiếu còn thiếu bốn người, đám đông liền sôi trào, người trước người sau vọt tới bên người Cung thiếu tự đề cử mình. Thấy tình hình có nguy cơ mất khống chế, Cung Lê Hân nhíu mày, phóng ra một tia nội lực. Nội lực hóa thành hàn khí, bức người xung quanh phải lui về vài thước.

Đám người kích động liền tỉnh táo lại, vất óc suy nghĩ làm thế nào đã động đến tâm Cung thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Quanh thân Cung Lê Hân toát ra một cỗ hàn khí lạnh giá, gương mặt tinh xảo không còn vẻ bình thân ân cần thường ngày, lộ ra vài phần đậm mạc thanh lãnh, mỗi một động tác, một cái chớp mắt, mỗi cái giro tay, mỗi lần nhấc chân, đều lộ ra vẻ ưu nhã lại cao quý, làm người ta không dám tiếp cận.

Thiếu niên như vậy, tựa như thần nhân đứng trên tầng mây trên cao, cùng với bọn họ giống như người của hai thế giới, người xung quanh do dự, cuối cùng chỉ đành âm thầm thối lui, không dám tiến lên quấy rầy.

Còn lại bốn người, đến cuối cùng ai sẽ là bốn người may mắn kia? Mọi người không hẹn mà cùng trầm nghĩ, đồng thời trong lòng dâng lên cảm giác chờ mong khó tả.

Thấy mọi người thức thòi lui đi, Cung Lê Hân chậm rãi thu hồi lãnh khí, dương quang mùa hè chiếu rọi xuống, nhiệt độ lập tức tăng trở lại, bọn Vương Thao trốn ở một bên lập tức xông tới.

“Lão đại, quân đội có lệnh, mỗi đội ít nhất phải có mười người. Đội chúng ta còn thiếu bốn, cậu đã cân nhắc tới ai chưa?” Vương Thao hiếu kỳ hỏi.

“Không cân nhắc tới ai cả.” Cung Lê Hân nhìn thẳng Vương Thao, vô cùng thành thật, vô cùng “trắng trợn” trả lời.

Vương Thao bị câu trả lời của lão đại làm nghẹn họng, Mã Tuấn cùng Cố Nam không hẹn mà cùng một bộ biểu tình 囧. Cung thiếu quả nhiên vẫn như trước đây, tính tình quá thẳng thắn quá thành thật !

“Cung thiếu, tôi có thể đề cử một người không? Anh ấy là một hệ, tuy thực lực không mạnh, nhưng nhân phẩm rất tốt, rất đáng tin cậy.” Tôn Diễm Diễm ôm vai Tôn Kiệt, nhỏ giọng lên tiếng.

“Có thể, chị gọi anh ta đến đây để tôi coi sao.” Cung Lê Hân không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Tôn Diễm Diễm trên mặt lộ ra biểu tình kinh hi, xoay người phát tay về phía một nam nhân hai bảy hai tám tuổi đang đứng từ xa nhìn bọn họ, la lớn, “Đại Hải ca, mau đến đây !”

Nam nhân thể trắng cường tráng, mày rậm mắt to, nhìn qua cũng không thập phần anh tuấn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thoải mái, gã chính là người cảnh giác kia, đi cùng hai ông cháu Triệu Cảnh được Tổng Hạo Nhiên cứu về căn cứ. Nghe thấy tiếng la lớn của Tôn Diễm Diễm, gã liền giật mình, ánh mắt nhanh chóng lướt qua, lập tức chạy tới.

Ánh mắt người xung quang nhìn gã chạy đi như phóng dao về phía gã, trong lòng ai cũng siết chặt tay : Sao mình lại nghĩ tới việc chiếu cố hai chị em Tôn Diễm Diễm chứ? Dựa theo quan hệ giữa bọn họ, cơ hội vào đội Cung thiếu chắc chắn không thể rơi lên người bọn họ rồi.

“Cung thiếu !” Gã đứng cạnh bên Tôn Diễm Diễm, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, một đôi mắt vô cùng sáng sủa, vừa thấy đã biết không phải người có tâm tư khó lường.

“Tôi biết anh. Anh ngồi chung một trực thăng với tôi về căn cứ.” Với trí nhớ đã gặp là không quên, Cung Lê Hân lập tức nhận ra người vừa chạy tới.

La Đại Hải đôi mắt vốn sáng lại càng thêm rạng rỡ, trong lòng kích động không nói nên lời. Gã không nghĩ tới chỉ thấy một lần, ngay cả nói chuyện cũng

chưa, vậy mà thiếu niên này vẫn nhận ra gã. So với thiếu niên, Triệu Cảnh vừa có thể đã trở mặt kia thật vô cùng tệ hại.

“Cung thiếu trí nhớ thật tốt! Tôi là La Đại Hải, lại nói tiếp, mạng của tôi là do Tổng thiếu tướng cùng Cung thiếu cứu về.” Trong lời La Đại Hải nói hàm chứa sự cảm kích vô vàn mà có chút run run.

“Nhất tay chi lao thôi.” Cung Lê Hân vẫy tay, hảo kỳ nói, “Nghe nói anh là một hệ dị năng giả? Thực lực hiện tại thế nào?”

La Đại Hải xấu hổ cúi đầu, thành thật trả lời, “Tôi là một hệ, trước mặt thực lực còn rất yếu, chưa thể khống chế sử dụng thực vật chung quanh, chỉ có thể trong mười phút biến ra một gốc Clematis Vine[1] thôi.”

“Ngà.” Cung Lê Hân nghiêng đầu, cái hiểu cái không, trầm ngâm một hồi thì không để ý mở miệng, “Thực lực có thể từ từ luyện, không cần gấp. Một hệ, nhất thảo nhất mộc đều có thể dùng làm binh, nếu là đã chiến trong rừng núi, thì một hệ dị năng giả tuyệt đối là người thắng. Hơn nữa, một hệ thô hệ cả hai nếu kết hợp, thực lực sẽ tăng lên gấp đôi, không tồi.”

Cậu vừa nói, tầm mắt vừa đảo qua lại hai người Tôn Diễm Diễm cùng La Đại Hải song song đứng thẳng, đến khi cả hai mặt đỏ tai hồng mới tiếp tục mở miệng, “Anh có nguyện ý gia nhập đội tôi không?”

Đám người vẫn chú ý bên Cung thiếu phát ra một tiếng than hâm mộ.

La Đại Hải trừng mắt, muốn lấy tay ngoáy lỗ tai mình nghe kỹ, tay vừa giơ lên lại nhanh chóng hạ xuống, kích động nói, “Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý.”

Lúc đó, sức mạnh của một hệ dị năng giả bị hoàn cảnh xung quanh hạn chế, chỉ khi ở nơi có thực vật cây cối mới có thể phát ra uy lực lớn nhất, không có thực vật, bọn họ phải mang theo mầm mống bên người, đây là cách đánh cực kỳ tiêu hao tinh thần lực, thường vừa tiến lên ‘sân khấu’ đã bị người miểu sát*. Cho nên, trong căn cứ, một hệ dị năng giả là một tồn tại xếp gần với cường hóa hệ dị năng giả nhất. (* : ý là một nhát đánh chết, một thuật ngữ trong game OL)

Hiện tại La Đại Hải cũng không biết, một năm sau khi mặt thể bùng nổ sẽ xuất hiện rất nhiều thực vật biến dị vô cùng khủng bố, lực sát thương của nó so với tang thi vương lại càng thêm đáng sợ. Đến lúc đó, một hệ dị năng giả có thể khống chế những thực vật này lại trở thành người được mọi người hoan nghênh nhất trong đội.

Không thể không nói, quyết định giờ phút này của Cung Lê Hân phi thường chính xác, ngay cả Cung Hương Di luôn đứng nghe bên cạnh cũng vì sự dự tính trước của cậu mà phải thán phục một tiếng hảo.

Mười người đã đủ bảy, còn ba, đám người mong ngóng xung quanh nôn nóng đứng cả lên, lại vẫn như cũ không dám quấy rầy.

“Cung thiếu, chào cậu, cậu còn nhớ rõ tôi không?” Một thanh niên diện mạo tuấn lãng, ước chừng mới đầu hai mươi lách ra từ trong đám người, sau khi hít thở sâu bước về phía Cung Lê Hân. Hàm răng hắn vì cười mà sáng lên dưới ánh mặt trời, nụ cười thập phần hào sảng, nhưng nhìn hai nắm tay siết chặt bên người có thể thấy hắn phi thường khấn trương.

Đám người ồ lên, thỉnh thoảng có phát ra tiếng cười trào phúng, khinh hắn chỉ là một không gian dị năng giả không có sức chiến đấu cũng dám tiến lên tự đề cử mình.

Không gian dị năng giả, một loại vừa thực dụng lại vô cùng nghịch thiên. Nhưng sau khi chân chính bước vào đặc huấn, thanh niên mới thấy được, không gian dị năng yếu như thế nào. Không có sức chiến đấu, dù có được nhiều vật tư cũng chỉ có thể mặc người chiếm lấy. Lúc tổ đội, ai dám dùng hắn? Ai dám lấy vật tư đổi lấy từ mồ hôi và máu tất cả đưa cho hắn? Mọi người tình nguyện chính mình vất vả chứ tuyệt không để hắn chiếm tiện nghi. Thậm chí, bình thường khi huấn luyện, nếu ai mất đồ đạt gì cuối cùng cũng sẽ ném hoài nghi lên đầu hắn, còn quyền đâm cước đá, nhục nhã chửi rủa hắn. Cứ thế, chỉ qua ngắn ngủi nửa tháng, thanh niên như đã nhìn thấy hết thấy trên thế gian, biết rõ lòng người dễ đổi.

Cho đến khi thấy thiếu niên xuất hiện trong sân huấn luyện, thấy nụ cười ấm áp như trước của cậu, trái tim tinh mịch của thanh niên mới lần nữa tràn ngập hy vọng. Cho nên, hắn mới cố lấy dũng khí, mặt dày bước tới.

“Nhớ rõ, chocolate.” Cung Lê Hân nghiêng đầu mỉm cười, trong mắt đầy sung sướng cùng hoài niệm làm thanh niên nháy mắt trầm tĩnh lại.

Hai tay nắm chặt bên người dần thả lỏng, cười nhẹ một tiếng sau đó ngượng ngùng mở miệng, “Nguyên lai Cung thiếu còn nhớ. Tôi là Lý Đồng Sinh, là không gian dị năng giả.”

“Không gian dị năng giả?” Mắt Cung Lê Hân sáng rực lên, chân thành khen, “Năng lực không tồi.”

Thanh niên âm thầm lắc đầu, “Nghe tên thì đúng là không tồi, nhưng, ngoại trừ lưu trữ vật tư thì ta không biết còn cách nào khác sử dụng năng lực của mình. Cung thiếu có ý tưởng gì với không gian dị năng không? Có thể phát triển ra phương pháp công kích gì không a?”

Vì dư vị của thanh chocolate kia, Cung Lê Hân thập phần cố gắng suy nghĩ, một lát sau chán chờ mở miệng, “Không gian dị năng về bản chất thì cũng tương tự những dị năng khác, hắn là có phương pháp công kích riêng. Cho nên, ta nghĩ không gian dị năng nếu đạt đến trình độ nhất định hắn có thể phóng dị năng ra ngoài cơ thể. Nói cách khác, không gian phóng ra sẽ tự biến thành hệ thống, với những cá thể nằm trong phạm vi của nó, người chính là chúa tể, là vương giả, chính là người khống chế tất cả, lấy tay che trời.”

Ngữ khí của cậu vẫn bình thản như trước, nhưng lại làm hai không gian dị năng giả duy nhất ở hiện trường tăng tăng chấn động. Lý Đồng Sinh là hưng

phần, kích động cùng khát khao; mà Cung Hương Di thì cả người cứng ngắt, lại vì sự đỉnh ngộ tuyệt luân của Cung Lê Hân mà cảm thấy kinh hãi.

Nếu không phải đã trải qua một thời gian dài quan sát, thì cô đã hoài nghi Cung Lê Hân có phải cũng là trùng sinh từ mặt thể về hay không.

Cung Lê Hân nói không sai, không gian dị năng giả khi đạt đến trình độ nhất định có thể tạo ra lĩnh vực*, bên trong lĩnh vực, không gian dị năng giả có thể khống chế tất cả, có quyền sát sinh trong tay, có được lực lượng vô cùng thần kỳ. (* : là chỉ một khu vực, phạm vi; không giống với lĩnh vực như kinh tế, thương mại,...,hay tương tự)

Đời trước, trong thuộc hạ của Tổng Hạo Nhiên có một không gian dị năng giả cấp năm cao giai, giả ta có thể phát ra một lĩnh vực đường kính mười thước, bên trong lĩnh vực có thể nói là vô địch, ngay cả Tổng Hạo Nhiên cũng phải nhượng giả ba phần.

Cung Hương Di trước mắt mới chỉ là tứ cấp cao giai, nhìn thì chỉ như một bước dài, nhưng vì tang thi không gian hệ rất thừa thớt, nên con đường thăng cấp của cô so với bất cứ ai đều rất gian nan. Cho nên, cô mới bức thiết muốn chung đội với Lâm Văn Bác giết tang thi, vì tang thi cấp một không có thuộc tính, cô cũng có thể hấp thu, năng lượng tuy ít, nhưng nếu tích tiểu thành đại, đối với việc tu luyện là một sự giúp ích rất lớn. Đến khi cô thăng đến cấp năm cao giai, cô cũng sẽ không yếu đuối sợ hãi bất cứ ai dám thương tổn mình nữa, mới có thể không kiêng nể gì mà sống.

Lý Đông Sinh không có dã tâm giống Cung Hương Di, hẳn chỉ biết rằng năng lực của mình cũng không phải hoàn toàn yếu là được rồi, điều này càng làm hắn lấy lại được niềm tin, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Mặt ửng đỏ, hắn khẩn trương mở miệng, "Tôi tin tưởng phán đoán của Cung thiếu, tôi sẽ cố gắng đạt đến mục tiêu đó. Nếu Cung thiếu không chán ghét tôi, tôi muốn gia nhập đội mọi người, tôi sẽ tuyệt không ăn nuốt vật tư, mong mọi người tin tưởng !"

Nói xong lời cuối cùng, chẳng những hai gò má thiếu niên, mà ngay cả hai mắt đều đỏ hồng lên, hiển nhiên bị đá kích do bình thường chịu quá nhiều ghét bỏ cùng nghi ngờ.

Cung Lê Hân nghiêng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng sủa của hắn, sau một lúc lâu đột ngột mở miệng, "Anh còn chocolate không?"

"A?" Thanh niên há mồm tròn mắt, biểu tình ngờ ngạc. Mấy người Vương Thao cũng biểu tình kỳ lạ nhìn về phía Cung thiếu, không hiểu vì sao đang êm đẹp đề tài lại biến thành như vậy.

"Anh còn chocolate không?" Vì mỹ thực, Cung Lê Hân không ngại phiền toái lặp lại.

"Nga, có, có !" Thanh niên luống cuống tay chân một hồi mới mở lòng bàn tay, bàn tay trống rỗng liền biến ra một hộp chocolate.

Lần trước là một thanh nhỏ, lần này là một hộp, bên trong ước chừng có bốn mươi mấy thanh, mỗi ngày một thanh thì có thể ăn được hơn một tháng rồi. Cung Lê Hân vội mở ra nắp hộp, thành thật đêm đêm, gương mặt tỉnh táo lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Được rồi, anh về sau sẽ là tổ viên của tôi." Đóng lại nắp hộp, trân trọng ôm hộp chocolate vào lòng, Cung Lê Hân hào phóng mở miệng.

Thanh niên cao hứng nhảy cẫng lên, liên tục nói lời cảm ơn. Mấy người Vương Thao biểu tình ㄟ nhìn lão đại nhà mình, trong lòng thầm nghĩ : đây thật xứng đáng với cái tên mặt ngọt chết người, thu nhận hối lộ a ! Cung thiếu, cậu có thể cảnh giác kẻ xấu chút không a ! (C : aizz, tiểu Sinh cũng ko phải người xấu a, chấp nhận chút đi~~~~)

Thấy hành vi vợ vệt trắng trơn của cậu, Lâm Văn Bác cúi đầu, lấy tay che miệng, liều mạng áp chế để bản thân không cười to lên. Đứa nhỏ này, sao có thể trắng trơn như vậy, đáng yêu như vậy chứ? Chỉ cần đứng ở phía xa nhìn về mặt vui vẻ của cậu, Lâm Văn Bác liền cảm thấy trong miệng, cũng trong lòng phát ngọt, ngay cả không khí hô hấp cũng mang theo hương vị chocolate nồng đậm.

Tổng Hạo Nhiên ôm tay đứng ở xa xem cũng dở khóc dở cười, muốn tiến lên răn dạy, cuối cùng lại dừng bước, để cậu tùy ý làm loạn, trong lòng lại nghĩ về sau có được bao nhiêu chocolate thì đưa hết cho mèo nhỏ ham ăn này.

Thấy Lý Đông Sinh chỉ đơn giản như thế đã đã động được Cung thiếu, mọi người xung quanh liền siết chặt tay, đồng thời tính toán xem mình có thể lấy gì ra không. Đúng lúc này, tiếng còi chấm dứt huấn luyện được thổi lên, người có tư tâm đều vội vàng chạy về phía Cung thiếu.

Cung Lê Hân dùng nội lực đánh mọi người văng ra, ngoắc tay về phía Đại Lưu cùng Linh Âm, cao giọng nói, "Đại Lưu, Linh Âm, hai người là hai đội viên cuối cùng của tôi. Theo tôi về phòng, tôi có cái này cho hai người."

"Vâng !" Đại Lưu cùng Linh Âm vô cùng mừng rỡ, biết Cung thiếu thật sự muốn truyền thụ đạo pháp cho bọn họ, vội vàng lách từ đám người ra đuổi theo.

Mọi người ò lên, không nghĩ tới ánh mắt Cung thiếu độc đáo như vậy, thực lực của tổ viên một người so với một người lại càng yếu không nói, cuối cùng còn chọn hai người thường, quả nhiên cao thủ không đi con đường tầm thường! Không có một chân trong đội của Cung thiếu, bọn họ không thể không chết tâm, gia nhập vào tổ khác.

Rời khỏi sân huấn luyện ồn ào, Cung Lê Hân vẫy tay tạm biệt bọn Vương Thao, mang theo Đại Lưu cùng Linh Âm hai người về mặt hưng phấn về phòng mình.

"Cung thiếu, cậu thật sự chọn chúng tôi sao?" Linh Âm ôm mặt, một bộ biểu tình như đang nằm mơ.

“Ân, luyện tốt đao pháp này, thực lực hai người sẽ không yếu hơn Vương Thao. Bất quá, thể chất các người không tốt, lát nữa tôi sẽ cải thiện cho hai người.” Cung Lê Hân cong môi cười nói.

“Cám ơn Cung thiếu! Bọn tôi nhất định sẽ cố gắng!” Đại Lưu cùng Linh Âm xoay người, đồng thanh nói lời quyết tâm, lúc ngẩng đầu lên, thấy khoe miệng đầy ý cười của Cung thiếu, không hiểu sao cảm thấy bình ổn trở lại.

Một tiếng sau, hai người cầm lấy đao phổ, tinh thần phấn chấn ra khỏi phòng, chỉ là, quần áo ướt đẫm cùng một đạo vết bẩn trên da trên người cả hai thật là chật vật không chịu nổi, nhìn thể nào cũng giống như vừa đánh nhau lẫn lộn trong bùn đất.

---

[1] Clemetis Vine (Cây hoa ông lão) : [tên phiên âm tiếng Trung] Thiết Liên Đăng

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Tám tổ dị năng cuối cùng cũng xác định xong, mỗi tổ trưởng đều là cao thủ có thực lực trong căn cứ, hơn nữa đều có kinh nghiệm tác chiến phong phú. Đối với kết quả như vậy, quân đội tất nhiên không bằng lòng khi thấy hai cực phân chia—cường giả tập hợp một chỗ, kẻ yếu lại một chỗ khác được.

Chỉ có khi thể lực cân bằng, mạnh yếu phối hợp, nhóm dị năng giả mới có thể thuận lợi bình an mà trưởng thành. Đây cũng là lý do cơ bản khi Cung phụ không cho phép ba người Cung Lê Hân, Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên ba người chung tổ.

Tổ trưởng các đội cũng không vội làm nhiệm vụ, mà tiến hành đặc huấn với tổ viên của mình. Trong lần đặc huấn này, tổ viên tổ một bị mọi người gọi giễu cợt ‘Liên minh phế vật’ lấy tốc độ cực nhanh trở nên trưởng thành cùng mạnh mẽ, ngay cả hai người Đại Lưu cùng Linh Âm thân là người thường cũng có thể liên thủ ném đi một trong các cao thủ dị năng đứng đầu trong căn cứ, lại khiến mọi người được chứng kiến cái gì gọi là kỳ tích.

Ngày hôm đó, quân đội cho ra nhiệm vụ thứ nhất, quét sạch tang thi ở các làng quê thị trấn quanh quốc lộ 306, thu thập nông sản còn lưu lại ở đó mang về căn cứ.

Hai bên quốc lộ 306 là các vườn rau và vườn trái cây lớn, là khu vực nông nghiệp lớn nhất tỉnh A, phân bố dày đặc khoảng vài trăm thôn trấn lớn nhỏ, nhân khẩu gần hai mươi vạn. Muốn xử lý sạch sẽ tang thi quanh khu đó, nhiệm vụ này thập phần gian khổ, nhưng cùng lúc đó, nông sản thu được cũng sẽ phi thường nhiều. Điều này đối với việc thiếu rau quả sạch và liên tiếp có người bị bệnh trong căn cứ mà nói là sự cứu trợ phi thường trọng yếu.

Do đây là nhiệm vụ tự nguyện, dù đã qua ba ngày mà vẫn không có tổ nào nhận làm, quân đội cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng chờ đợi. Hôm đó, Cung Lê Hân cùng Vương Thao không nhanh không chậm tiến vào bộ chỉ huy quân đội, khi đi ra thì cầm trong tay một tấm bản đồ. Sau khi cậu rời đi không lâu, Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác cũng lần lượt đi vào lĩnh nhiệm vụ.

Các tổ khác không có động tác, yên lặng đợi ba tổ này trở về lại quan sát tình huống.

Ba tổ trưởng tụ tập một chỗ xem bản đồ, trải qua hơn một giờ thảo luận, cuối cùng quyết định chọn nơi gần căn cứ nhất Dương Gia thôn làm mục tiêu thanh lý. Nói là ba tổ thảo luận, thật ra đều là chủ ý của Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, Cung Lê Hân đối với bản đồ làm mình hoa mắt chỉ đành để hai người tùy ý an bài.

Vì để tiết kiệm xăng, quân đội chỉ phái ra một xe tải quân dụng, chở ba mươi người một xe đến quốc lộ 306.

Xe tải đủ lớn, ba mươi người hoặc ngồi hoặc đứng cũng không chật chội. Tổ viên của Tống Hạo Nhiên cùng Cung Lê Hân đều rất bình tĩnh, hoặc ghé đầu vào nhau nói chuyện phiếm, hoặc đùa nghịch vũ khí trong tay, thả lỏng nhất phải nói tới Cố Nam, Mã Tuấn cùng Vương Thao. Ba người lấy ra một bộ bài Poker, đang đấu đến khi thể ngắt trời, làm đám tổ viên của Lâm Văn Bác nhìn đến khóe mắt liên tục co rút.

Tổ viên của Lâm Văn Bác đều do Cung Hương Di lựa chọn, thiên phú tuyệt hảo, thực lực không tầm thường, nhưng phần lớn đều không có kinh nghiệm thực chiến, khẩn trương là điều không thể tránh khỏi. Cung Hương Di nhìn ra cảm xúc biến hóa của mọi người, vội vàng ôn nhu làm công tác tư tưởng.

Lâm Văn Bác ngồi cạnh Cung Lê Hân, nhếch môi cười, cẩn thận thay cậu chà lau bội đao, như bản thân không phải là tổ trưởng tổ ba vậy. Cung Hương Di đã làm tất cả những chuyện mà một tổ trưởng nên làm, hẳn thật sự không cần phải làm mấy chuyện nhảm chán đó.

“Được rồi.” Đem thanh đao đã được lau đến phát sáng bỏ vào vỏ đao, đặt bên hông Cung Lê Hân, Lâm Văn Bác sờ sờ hai má non mềm của cậu, buồn cười hỏi, “Học xong chưa? Học xong thì trở về chúng ta cùng chơi.” Nguyên lai, Cung Lê Hân hiện đang hưng phấn nhìn ba người đầu nhau.

“Được, khi trở về ba người chúng ta cùng chơi, sẽ rất thú vị.” Ngồi ở một bên còn lại Cung Lê Hân, Tống Hạo Nhiên vội vàng mở miệng.

“Học xong rồi. Tôi nay đến phòng em chơi đi?” Nhãn tình Cung Lê Hân sáng lên, chờ mong mở miệng.

Trong đầu hiện lên đôi chân thon dài trắng nõn cùng bờ mông cong cong mượt mà của thiếu niên, Tống Hạo Nhiên gật đầu đáp ứng, đồng thời hạ phúc có chút sung lên. Hắn không được tự nhiên xê dịch vị trí, đôi mắt nhìn về phía Cung Lê Hân lưu chuyển một tia ái luyến nồng cháy.

Lâm Văn Bác ý vị thâm trường không rõ nhìn bạn tốt liếc mắt một cái, khóe môi cong lên dần dần thành một đường thẳng tắp. Đến khi thiếu niên kéo tay áo hắn, dùng giọng nói đầy ý làm nũng hỏi ý kiến hắn, mâu quanh tới đen mới dần sáng trở lại, yêu thương xoa xoa đầu cậu, cười đáp ứng.

Không khí quanh ba người tỏa ra sự ấm áp thân nhiên cùng thân mật nồng đậm làm người ta không thể chen chân. Triệu Cảnh ngồi ở một góc, vụng trộm nhìn một bên gương mặt anh tuấn của Tống Hạo Nhiên, trong mắt đầy si mê. Cho đến khi hắn thấy mâu quanh Tống Hạo Nhiên lướt qua một tia ái luyến cùng dục vọng, hắn mới từ trong mơ mộng hảo huyền của mình tỉnh táo lại, hung hăng cắn chặt răng.

Hắn vốn tưởng Tống Hạo Nhiên là thẳng nam, nên vẫn không dám đi quấy rầy y, chỉ cần đứng từ xa nhìn thì tốt. Nhưng, hắn phát hiện cái gì? Tống Hạo Nhiên căn bản không phải thẳng nam! Tống Hạo Nhiên cũng thích nam nhân! (là yêu trùng người là nam thôi!~)

Nhưng người y thích rõ ràng không biết tình cảm của y, y chỉ là thâm mến mà thôi, đây có phải đại biểu ta vẫn còn cơ hội? Triệu Cảnh lúc thì cả người rét run lên, lúc lại nóng lên, tâm tình thay đổi nhanh chóng, vui buồn lẫn lộn, khiến cả gương mặt hắn cũng đều vận vận.

Trong lúc hân miên man suy nghĩ, xe tải đã đến mục tiêu.

“Cậu chưa xuống?” Tống Hạo Nhiên đứng cạnh xe tải, nhìn về phía Triệu Cảnh ngồi lẻ loi một mình ở một góc thùng xe hỏi.

“A?” Triệu Cảnh lúc này mới phục hồi tinh thần, thấy nam nhân đứng chờ ở cạnh xe, khuôn mặt lạnh lùng đáng người cường trăn, hai má lập tức đỏ lên, hỏi ngược ngượng mở miệng, “Tôi lập tức xuống.”

Hắn hoang mang rối loạn đứng lên, bước tới xuống xe. Nhưng ngồi lâu khiến đi đứng có chút tê, chân như bị đâm ần ần đau, hắn dừng bước đi xuống, trực tiếp ngã quỵ.

Tống Hạo Nhiên đưa tay theo phản xạ, ôm lấy hắn.

Lần đầu tiên thân mật tiếp xúc với người mình yêu, trái tim Triệu Cảnh kịch liệt phóng nhỏ, hai má hơi hơi phồng hồng, khóe mắt mang theo vài tia ngượng ngùng, ngẩng mặt nhìn lại Tống Hạo Nhiên.

Tuy rằng chỉ thấy qua hai lần, nhưng ấn tượng của Tống Hạo Nhiên với Triệu Cảnh đã xấu tới cực điểm, hoàn toàn không nhìn hắn liếc một cái, thấy hắn đứng vững rồi thì về mặt không kiên nhẫn buông tay, quay đầu nhìn lại Cung Lê Hân. Thấy Cung Lê Hân và Lâm Văn Bác đã chuẩn bị xong, dẫn theo chiến hữu lập tức đi về phía vườn rau sau Dương Gia thôn, hắn vội vàng phát tay, ý bảo các đội viên của mình đuổi theo.

Nhìn bóng dáng nhanh chóng rời đi của Tống Hạo Nhiên, biểu tình ngượng ngùng của Triệu Cảnh liền biến thành tối tăm cắn chặt răng, nhanh chóng đuổi theo. Không phải chỉ bộ dáng đẹp, thực lực mạnh hay sao? Bộ dáng mình không kém, thực lực cũng không yếu! Lâu ngày sẽ có thể bắt lấy tâm Tống Hạo Nhiên! Triệu Cảnh liên tục động viên mình, cũng âm thầm cầu nguyện Cung Lê Hân là thẳng nam, không thể chấp nhận tình cảm của Tống Hạo Nhiên.

Đi qua một mảnh ruộng, bước trên đường cái thông đến Dương Gia thôn, nhìn các phòng ốc san sát nối tiếp nhau cách đó không xa, ba mươi người lần lượt lấy bội đao bên hông ra, sắc mặt nghiêm túc.

Đi đến ngã ba đầu thôn, chém giết vài tên tang thi nghe thấy âm thanh chạy đến, Tống Hạo Nhiên nhìn đồng hồ trên cổ tay, thấp giọng dặn dò, “Nửa tháng trước, trong một vạn tang thi mới có một con tiến hóa, hiện tại thì chỉ trong mười con đã có ít nhất một con là tang thi tiến hóa. Dương Gia thôn có hơn ba trăm hộ dân, khoảng một ngàn năm trăm người, phòng chừng có khoảng một hai trăm tang thi tiến hóa, mọi người cẩn thận một chút, khi hành động cố gắng đừng nổ súng. Bây giờ chia làm ba bắt đầu tìm kiếm trên ba con đường này, bốn giờ chiều tập hợp ở đây.”

“Tại sao không cùng nhau hành động?” Triệu Cảnh tiến lên vài bước chờ mong hỏi.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, cậu chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được.” Không đợi Tống Hạo Nhiên mở miệng, Cung Hương Di đã không kiên nhẫn khiển trách. Người quá nhiều, khả năng bại lộ không gian dị năng của cô cũng rất lớn, hơn nữa, khi sưu tập vật tư cùng tính hạch cũng không thể chia đều.

Triệu Cảnh lộ vẻ mặt ủy khuất, lấp bắp nhìn Tống Hạo Nhiên liếc mắt một cái. (ta nói, người lộ vẻ mặt ủy khuất cho ai nhìn a~ (˘-˘))

“Lê Hân, em một mình dẫn đội không thành vấn đề đi? Nếu gặp nguy hiểm thì bắn đạn báo hiệu này, bọn anh sẽ lập tức chạy tới.” Tống Hạo Nhiên lười để ý tới Triệu Cảnh, kéo Cung Lê Hân qua, chỉ vào đạn báo hiệu bên hông cậu cẩn thận dặn dò.

“Không vấn đề, bọn họ đi đường kia.” Cung Lê Hân gật đầu, không phân biệt được đông tây nam bắc, chỉ đại vào con đường phía đông. Hiểu rõ tính mù đường của cậu, đám người Vương Thao vội vàng cúi đầu, cố gắng che đi tiêu ý bên khóe môi.

“Được, vậy tổ anh đi đường bắc, Văn Bắc, cậu đi đường nam, hành động.” Tống Hạo Nhiên đưa tay thấp giọng nói. Đợi cho đến khi Cung Lê Hân cùng tổ viên biến mất sau ngã rẽ vào đường đông, hắn mới dẫn đội vào đường bắc.

Lâm Văn Bắc nhướng mày, như có chút dăm chiêu nhìn Triệu Cảnh si vọng bóng dáng Tống Hạo Nhiên liếc một cái, hất đầu ý bảo tổ viên theo mình đi đường nam.

Dương Gia thôn diện tích không lớn, nhân khẩu cũng không nhiều, nhưng rất giàu có, nhà nào cũng hai ba lầu, dùng bức tường cao tạo thành một cái sân nhỏ xanh rờn. Qua cửa sắt nhìn vào trong vườn, hoa hồng cùng hoa đăng tiêu[1] đang nở rộ, trái kết đầy trên các dây nho, bàn ghế đá đơn giản lại đầy mùi cuộc sống giàu có, nếu không nhìn đến vết máu đen đã sớm khô lại đầy trên đất, đây quả thật chính là một bức họa cảnh thiên nhiên năm tháng tươi đẹp, một đời an ổn mê người.

Hai chị em Tôn Diễm Diễm cứ như vậy mà ngây dại trước cửa sắt một hộ dân, tựa như những ngày tháng tươi đẹp trong trí nhớ đều hiện lên ngay khung cửa này, chỉ cần chạm nhẹ vào sẽ vỡ tan như thủy tinh, làm bọn họ thương tích đầy mình.

“Chuyện quá khứ đừng nhớ lại nữa! Chúng ta có thể tiếp tục sống tốt!” La Đại Hải đã nhiều lần nghe hai chị em Tôn Diễm Diễm nói về nhà của bọn họ, thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng rầu rĩ, ôn thanh an ủi.

Hai chị em Tôn Diễm Diễm lần lượt gạt đầu, thu lại hoài niệm cùng bi thương trong mắt, nắm chặt bội đao trong tay bước vào.

“Đội đã, trước hết đừng đi. Vương Thao, nghe được gì?” Cung Lê Hân ngăn bọn họ lại, xoay mặt nhìn Vương Thao.

Nửa tháng này, trải qua đặc huấn của cậu, Vương Thao đã có thể khống chế linh hoạt năng lượng trong cơ thể đến mức tăng cường ngũ cảm, hiện tại, Cung Lê Hân đang cố ý giúp hắn có thói quen tai nghe xa bốn phía, mắt nhìn rõ xung quanh.

“Phụ cận không có tang thi, có thể trực tiếp đi vào.” Vương Thao mọi lúc mọi nơi vẫn duy trì đề cao cảnh giác, thấy Cung Lê Hân hỏi, liền lập tức trả lời.

“Vào.” Cung Lê Hân vừa lòng gật đầu, dẫn đầu bước vào cổng, mấy người Vương Thao cất bước đuổi theo, từng người đều tự đề phòng.

Thấy một hầm ngầm dùng khóa lớn khóa lại ở một góc sân, nhân tình đám người sáng lên, vội vàng chạy tới xem xét. Hơn một tháng này, mỗi ngày đều ăn mì gói, bít ăn bánh, khoe miệng đã có những chỗ lở loét kéo dài, ngay cả uống C quốc cũng đau. Vừa rồi khi đi ngang qua vườn rau, thấy rau cải trắng mới lớn đầy nước, nếu không phải bị Tống Hạo Nhiên ngăn cản, bọn họ đã sớm như heo mà nhanh chóng bu lấy.

“Hy vọng trong đó có gạo, khoai lang, khoai tây gì đó. Lấy xong lương thực chính, tôi sẽ quay lại bên kia lấy mấy khối rau cải trắng, hái thêm vài trái dưa leo.” Vương Thao nắm chặt khóa, vừa âm thầm phóng lực vừa thấp giọng tính toán.

“Còn tôi muốn ăn cháo khoai lang[2], vừa thơm lại mềm lại ngọt! Cải thìa xào hoặc dưa leo xào cũng ăn rất ngon, rất ngon miệng!” Tôn Diễm Diễm nuốt nước miếng phụ họa.

‘Đinh’ một tiếng giòn vang, khóa lớn bị ham muốn mãnh liệt của hai người bẻ làm hai, Tôn Diễm Diễm vui vẻ, đang muốn bước lên vào cửa hầm, vành tai Cung Lê Hân khẽ nhích, thấp giọng cảnh cáo, “Chú ý đề phòng, có ba tang thi tiến hóa đang tiếp cận chúng ta, một phút sau đến.

Mọi người nghe vậy, vội vàng để Tôn Kiệt cùng Lý Đông Sinh bảo hộ bên trong, cầm bội đao trước ngực, biến ra tư thế sẵn sàng nghênh đón quân đội. Đây là lần chiến đấu đầu tiên, trong lòng mọi người không sợ hãi, chỉ có chiến ý tăng vọt.

---

[1] Hoa đăng tiêu :

[2] Cháo khoai lang :

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Qua nửa phút, Cung Lê Hân hơi mở miệng, nhẹ giọng nói, “Tôi đây.”

Cậu vừa dứt lời, một thân ảnh màu đen nhanh như chớp từ trên tường phóng tới, đánh về phía mấy người bọn họ. Cung Lê Hân tiến lên vài bước, mũi chân khẽ nhích. Chỉ nghe “phanh” một tiếng, hắc ảnh[thân ảnh màu đen] bị một cước lôi đình vạn quân* của cậu đá văng xa mấy trượng, ngã xuống chiếc bàn đá trong vườn. (* : sấm vang chớp giật, khí thế mạnh mẽ)

Bàn đá không chịu được xung lực, vỡ vụn thành từng khối, hắc ảnh kia nằm trên bàn đá nửa ngày vẫn không thể ngồi dậy. Mọi người ngưng mắt, đợi khi thấy rõ thân ảnh kia, trong lòng đều ngỡ ngàng.

Đây là một tang thi tiến hóa thể trạng cường tráng, cao chừng một thước chín, tứ chi vì tiến hóa mà cơ thịt có vẻ phá lệ phát triển làm quần áo nguyên bản đều rách ra, trên cơ thịt nổi đầy mạch máu màu tím thò ra như giun, bề ngoài vô cùng đáng sợ. Khuôn mặt nó đã sạm hư thối, nhìn không ra tướng mạo ban đầu, ngoài răng lộ rõ hai răng nanh sắc nhọn, miệng nhiều đầy nước bọt tanh hôi, không chỉ ngón tay, ngay cả ngón chân cũng mọc dài những cái móng màu đen bén nhọn.

“Không được thất thần, còn hai con nữa, mọi người tự mình đối phó.” Cung Lê Hân vừa thấp giọng cảnh cáo, vừa nghênh đón tang thi cao trắng bò dậy đánh tới.

Mặt khác, hai tang thi khác leo qua vách tường mà phát ra tiếng cào chói tai đã có thể nghe được rõ ràng, mọi người cùng kêu lên đồng ý, nhanh chóng áp chế khiếp ý trong lòng, bày ra thế vừa tấn công vừa phòng thủ.

Qua vài giây, hai đạo hắc ảnh lần lượt nhảy qua tường, bay nhanh về phía mấy người. Đây là hai tang thi một nam một nữ, vóc dáng tuy không bằng con đầu tiên, nhưng động tác lại nhanh nhẹn hơn, càng nhanh, càng khó đối phó.

Tám người đưa người không có năng lực tự bảo vệ Lý Đồng Sinh đến một góc an toàn, sau đó chia làm hai nhóm nhỏ, nghênh đón hai tang thi khuôn mặt dữ tợn, mắt lộ ra hung quang trước mắt.

Cùng lúc đó, Cung Lê Hân phóng một chưởng hướng về phía đầu tang thi to lớn kia chụp tới.

Đứng trước Cung Lê Hân, đám tang thi tiến hóa mình đồng da sắt cùng bạo ngược cũng chỉ như một con kiến, bị chưởng phong vô hình vô tích[không dấu vết] lại sắc bén quét qua, lập tức ầm ầm ngã xuống đất, đầu như dưa hấu bị búa bổ xuống, sọ và óc bắn tung tóe, văng đầy đất. Một viên tinh hạch tinh thuần trong suốt nằm trong cái óc hồng hồng trắng trắng, dưới ánh mặt trời chói chang, tỏa ra hào quang lấp lánh rực rỡ.

Cung Lê Hân cách không hút tinh hạch vào lòng bàn tay, để sát trước mặt ngắm dưới ánh nắng như muốn kiểm tra, một lát sau vừa lòng bỏ vào túi áo, xoay mặt nhìn về phía tổ viên đang cận chiến với hai tang thi còn lại.

Vương Thao, Cổ Nam, Mã Tuấn, ba người một tổ đối phó với tên tang thi nam. Vương Thao ý vào một thân đầy sức mạnh của mình, xông tới trước mặt tang thi kia đầu đá quyền cước, Cổ Nam cùng Mã Tuấn nhìn bọn họ đánh qua lại, thân ảnh không ngừng giao nhau, bàn tay muốn phóng đi năng công kích lại sợ ngộ thương Vương Thao, gấp đến độ cả đầu đầy mồ hôi.

Vương Thao ngưng tụ lực lượng xuống chân, hung hăng đá vào ngực tang thi nam kia. Tiếng răng rắc do xương sườn gãy đoạn truyền đến, cước bộ tang thi kia chệch chạng, lộ ra sơ hở. Hai mắt Cổ Nam cùng Mã Tuấn sáng lên, lập tức bắt lấy thời cơ, đem hỏa cầu cùng phong nhận đã sớm ngưng tụ trong lòng bàn tay đợi xuất kích phóng tới. Nhưng mà, Vương Thao cũng đang đánh tới đỏ mắt, lúc này không biết phối hợp né tránh, ngược lại còn bay ra đánh, chuẩn bị đánh một quyền nát đầu tang thi.

Nắm đấm sắp đánh tới gần thái dương tang thi, hắc mồi nhìn thấy hỏa cầu cuốn theo kinh phong đang nghênh diện bay tới. Thầm mắng một tiếng không xong, lập tức thu lại nắm đấm né tránh, nhưng chung quy vẫn chậm một bước, hỏa cầu cùng phong nhận nện vào vai tang thi, hỏa tinh bắn ra cùng đồng thời làm cháy tay áo hắc.

Vương Thao lác mình qua một bên, tay chân luống cuống vẫy tay áo đi, nhưng tang thi kia không biết đau cũng không biết mệt, chỉ thoáng dừng một lát đã tiếp tục đánh Vương Thao, ánh đen từ móng tay sắc bén lưu chuyển dưới ánh mặt trời mắt thấy sắp cắm vào đầu Vương Thao vì bất ngờ không kịp đề phòng.

Vui sướng sau khi đắc thủ trên mặt Cổ Nam và Mã Tuấn lập tức cứng đờ, hai mắt nhìn cảnh này như sắp nứt ra, muốn chạy tới cứu nhưng vì khoảng cách quá xa mà đành bất lực.

Móng tay như loan đao* cách hai mắt Vương Thao chỉ còn mấy tấc, ngay giờ khắc ngàn cân treo sợi tóc, Cung Lê Hân xuất quỷ nhập thần vọt đến phía sau tang thi, năm ngón tay khép lại thành đao, đâm mạnh vào ót tang thi. (* : loại đao có lưỡi cong)

Tang thi liền bất động, lợi trào hướng thẳng về phía Vương Thao cũng rũ xuống. Mà Cung Lê Hân “phốc” một tiếng rút bàn tay đang cắm vào đầu nó ra, đồng thời cũng lấy ra tinh hạch lấp lánh chói mắt trong đồng sọ óc.

Mặt Vương Thao trắng bệch như giấy, thở dốc lấy lại hô hấp bị nghẹn vừa rồi, cong người hít từng ngụm không khí. Cổ Nam cùng Mã Tuấn đều vỗ vỗ ngực, sợ hãi một phen.

Một bên khác, hai chị em Tôn Diễm Diễm cũng không phối hợp với nhau, một không ngừng phóng đi năng xuống đất, định giữ lấy tang thi, một lại không ngừng phóng ra băng trụ[nhũ băng], đánh về phía mặt tang thi. Nhưng thân hình tang thi nữ này nhỏ nhắn, hoạt động cũng nhanh nhẹn, né tránh thành thạo, rất nhanh đánh được tới bọn họ. La Đại Hải ra sức tạo ra một gốc Clematis Vine, muốn cuốn lấy chân tang thi, nhưng cố gắng nửa ngày, tốc độ dây leo của Clematis Vine căn bản không thể theo kịp tốc độ di chuyển của tang thi.

Đại Lưu và Linh Âm vội vàng tiến lên giúp ngăn cản, hai người công kích một trên một dưới, động tác một dừng mãnh nhanh nhẹn, một mềm dẻo trầm

ồn, phối hợp vô cùng ăn ý.

Linh Âm nắm chặt loan đao trong tay, đầu gối hơi hạ xuống, cúi người mạnh mẽ chém đứt xương đùi tang thi. Tang thi ngã ra sau, nằm ngổn ngang dưới đất. Đại Lư nắm lấy thời cơ, giơ cao loan đao trong tay, đâm mạnh vào mi tâm tang thi. Một tiếng “phốc” trầm đục, máu đen văng tung tóe. Tang thi kia tứ chi sau một hồi run rẩy liền chết hoàn toàn.

Chân La Đại Hải như muốn nhũn ra, chậm rãi đến cạnh hai chị em Tôn Diễm Diễm cả người đang run rẩy, thấp giọng an ủi, “Không sao rồi. Đừng sợ.”

“Không tồi!” Thấy Đại Lư luột bỏ đầu tang thi, tìm thấy một viên tinh hạch lấp lánh, Cung Lê Hân ngữ khí hàm ý tán thưởng mở miệng, đồng thời nhìn về bọn Vương Thao cả người chật vật không chịu nổi, lắc đầu nói, “Các người ngoại trừ trong người có dị năng, lại không biết vận dụng linh hoạt, cũng thiếu ý thức chiến đấu cùng phối hợp, trên chiến trường, lại chẳng bằng hai người thường. Tiếp tục như vậy thì không được!”

“Lão đại, là bọn tôi sai, cho chúng tôi thêm một cơ hội. Đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp tang thi tiến hóa nên có hơi khản trương.” Vương Thao đứng thẳng người giải thích, sắc mặt không còn tái nhợt như vừa rồi.

“Đừng vậy Cung thiếu, đây là lần đầu bọn tôi hợp tác, khó tránh khỏi sai lầm, về sau giết nhiều tang thi sẽ ăn ý hơn. Hơn nữa, khu vườn này quá nhỏ, tôi rất khó triển khai.” Mã Tuấn vội vàng nói theo, sợ Cung Lê Hân không hài lòng, khai trừ bọn họ.

“Cậu nói đúng, cách chiến đấu cùng ăn ý có thể bồi dưỡng trong quá trình chém giết, nhưng mọi người không có nhiều thời gian, nếu không nhanh chóng thành thực sẽ chết rất sớm. Bất quá, được rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp.” Cung Lê Hân trầm ngâm, cầm lấy tinh hạch Đại Lư đưa qua, nhìn nhìn dưới ánh mặt trời.

Cố Nam cùng Mã Tuấn hai mặt nhìn nhau, nghe thế nào cũng thấy lời Cung thiếu nói mang hàm ý khác, làm tâm bọn họ sinh ra dự cảm mơ hồ. Thần kinh những người khác khá thô, biểu tình buộc chặt vì được Cung thiếu hiểu cho mà trầm tĩnh lại.

Cung Lê Hân đưa tinh hạch cho Lý Đông Sinh đang sợ hãi vẫn trốn ở một góc, đạm thanh nói, “Tinh hạch bỏ trong túi khi đánh nhau rất dễ rớt xuống. Anh bỏ vào không gian, trở về chúng ta chia đều.”

“A? Cung thiếu, không phải là ai giết tang thi thì đưa cho người đó sao?” Lý Đông Sinh tiếp nhận tinh hạch, bắn khoản bất an mở miệng.

“Quy củ gì đó ở tổ khác tôi mặc kệ, trong tổ của tôi phải chia đều. Muốn mạnh thì tất cả phải cùng mạnh, ai cũng không thể thua kém, vì tôi không muốn thấy ai trong các người chết.” Ngữ khí Cung Lê Hân thân nhiên, nhưng lời nói ra lại nóng bỏng nhân tâm.

Thực rõ ràng, nếu chia đều tinh hạch, ích lợi bị ảnh hưởng nhất sẽ là người mạnh nhất trong đội. Trong thế giới mặt thể nhược nhục cường thực này, thực lực đại biểu hết thảy, ai lại nguyện ý nhường tinh hạch mình dùng mạng đổi lấy đưa cho người khác? Ít nhất, trước khi Cung Lê Hân mở miệng, bọn họ chưa từng thấy qua.

Chín người cùng cúi đầu, hốc mắt lặng lẽ phiếm hồng, sau một lúc lâu vẫn không thể tìm được bất cứ từ ngữ nào biểu đạt được cảm động mãnh liệt trong lòng, chỉ có thể khàn khàn gọi hai tiếng ‘Cung thiếu’ mà không thể nói hết câu.

Ngay lúc này, bọn họ nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể mạnh lên, thủ hộ bên người Cung thiếu, trở thành phụ tá đắc lực, kẻ vai chiến đấu bên cạnh cậu để báo đáp cậu một phần tình cảm này.

Lúc đó, Cung Lê Hân cũng không biết, chỉ một câu vô cùng đơn giản của cậu đã tạo ra một đội ngũ buru hân nhất, đoàn kết nhất, cũng là đội ngũ khiến người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật nhất. Cậu chỉ biết, bản thân không muốn bằng hữu chết trước mặt mình, loại cảm giác này khiến cậu rất đau lòng.

“Vào trong, lấy toàn bộ tồn lương bên trong, động tác nhanh lên.” Thấy chín người biểu tình “quái dị”, đứng bất động tại chỗ, Cung Lê Hân nhú mày, hất cằm với Lý Đông Sinh thúc giục.

“Cung thiếu, mọi người kiểm kê lương thực trước rồi tôi sẽ thu vào.” Lý Đông Sinh lau mặt bừa, khàn giọng nói.

“Về sau, chúng tôi phụ trách chiến đấu, anh phụ trách kiểm kê và thu thập vật tư, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Anh không cần quá mức cẩn thận, tôi tin tưởng anh.” Ngữ khí Cung Lê Hân phi thường bình tĩnh, cậu sẽ không nhìn lầm Lý Đông Sinh, dù nhìn nhầm, cậu cũng có hàng trăm cách để bức Lý Đông Sinh phun ra mấy vật tư mà gã đã nuốt. (Bá đạo =]]]])

Nói cậu tin tưởng Lý Đông Sinh, không bằng nói cậu càng thêm tin tưởng chính mình. Nhưng Lý Đông Sinh hiển nhiên không biết ý nghĩ bên trong của cậu, lại vì cậu tín nhiệm mà cảm động một phen.

Tôn Diễm Diễm cùng Vương Thao lúc này cũng bình phục tình cảm cuộn cuộn trong nội tâm, khẩn cấp mở hãm ra, thấy khoai tây cùng khoai lang chồng chất đầy trên đất, còn có mấy túi gạo lớn, đậu xanh cùng đậu đỏ, thì cùng kích động nhảy cẫng lên.

Lý Đông Sinh thấy thế, vội vàng đi vào kiểm kê, sau đó phân loại bỏ các loại lương thực vào không gian. Không gian hân không lớn, tính toán toán cũng chỉ có ba mươi mấy mét vuông, thu mấy thứ này vào, không gian sẽ bị chiếm hơn phân nửa. Nhưng dù là vậy, khẳng định sưu tập vẫn nhiều hơn tổ khác, cho dù lấy ra 10% vẫn đủ cho cả tổ ăn cả tháng.

Trong lòng yên lặng tính toán, khoe môi Lý Đông Sinh nở nụ cười sung sướng, cảm giác tự ti vô lực vừa rồi khi trốn ở một góc nhìn cuộc chiến tất cả đều đã tan đi mà biến thành động lực cùng thỏa mãn.

Đoàn người càn quét các nhà các hộ hai bên đường, thu hoạch khá phong phú, trên đường lại liên tiếp gặp tang thi cấp 1 cùng đàn tang thi sơ cấp, tuy lúc đói đầu không còn chật vật như trước, nhưng vẫn ứng phó thập phần cố sức như cũ, vài lần còn cần Cung Lê Hân ra tay mới hóa giải được nguy cơ trí mạng.

Lại lần nữa bỏ rớt đầu một tang thi tiến hóa, giúp đỡ La Đại Hải sắc mặt trắng bệch, thờ dốc dựa vách tường, lui không thể lui, Cung Lê Hân mím môi, biểu tình lạnh nhạt mang theo một tia tối tăm.

Quá yếu, vẫn quá yếu ! Hoàn toàn không đáp ứng được yêu cầu của cậu ! Cung Lê Hân nhắm chặt mắt, áp chế thất vọng trong lòng, yên lặng hồi tưởng lúc còn bị giam cầm trong địa cung đời trước, Tiêu Lâm đã làm gì để bức cậu mạnh lên. Tiêu Lâm tuy rằng con người kỳ quái tà ma lại sai lệch, nhưng không thể không nói, thủ đoạn làm việc của gã quả thật phi thường hữu hiệu.

Khi lại mở mắt ra, con người trong vắt của cậu chỉ còn một mảnh tối đen, nhìn thật kỳ mọi người đang tự mình điều tức, cất bước đi tới chỗ đất bằng phẳng đặt gạo vừa rồi đã đi ngang qua.

Mọi người không hiểu gì, sau khi thu thập tinh hạch xong vội vàng đuổi theo.

Khu vực bằng phẳng để phơi gạo phi thường rộng lớn, đưa mắt nhìn thì ước chừng nửa sân bóng lớn, bốn phía nối liền với rất nhiều đường mòn, thông tới các nhà các hộ, ở giữa có một cái chuồng lớn âm thanh trầm đục, có khi chuồng còn được dùng để mời thôn dân đến họp.

Cung Lê Hân nghiêng đầu, nhìn về phía Lý Đông Sinh, từ từ mở miệng, "Anh đi rung chuông, tí nữa khi thấy nguy hiểm thì trốn vào không gian."

"A?" Lý Đông Sinh trừng lớn mắt, biểu tình thập phần kinh ngạc.

"Cung thiếu, tiếng chuông vang lên sẽ đưa tới toàn bộ tang thi trong thôn." Cô Nam kéo lấy tay cậu, gấp gáp mở miệng. Một người Vương Thao cũng vội vàng gật đầu, nhìn về phía Cung thiếu biểu tình đậm mực, lưng có chút phát lạnh.

"Các người quá yếu! Chỉ có trải qua vô vàn sinh sát mới có thể thuần thực hơn, nhưng các người không có nhiều thời gian, vì thế, tôi chỉ có thể dùng lối tắt! Yên tâm, sẽ không để các người chết. Lý Đông Sinh, rung chuông!" Giọng nói lạnh nhạt vững vàng của cậu như ẩn chứa cường thế cùng tự tin làm người khác không thể không thần phục, chấn động màng tai mọi người.

Mọi người trầm mặc một hồi, kinh sợ trên mặt dần bị ý chí chiến đấu dâng trào thay thế. Lý Đông Sinh gật đầu, nhìn một vòng đồng đội xung quanh, trấn định cầm lấy dây thừng, kéo chuông.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Một hàng Lâm Văn Bác đi từng nhà tìm kiếm vật tư. Một tổ bọn họ, tất cả đều là thiên phú trác tuyệt, cao thủ dị năng có thực lực không tầm thường, nhưng vào thực chiến, nhược điểm trí mạng là thiếu dũng khí cùng kinh nghiệm liền hiện rõ ra, đừng nói đối phó với tang thi cấp 1 sức mạnh cường hân, hành động nhanh nhẹn, đối phó với tang thi sơ cấp thôi cũng đã thập phần miễn cưỡng. Thậm chí còn có vài người tính tình yếu đuối nhất gan, đã sớm sợ tới mức cả người cứng ngắc, nước mắt giàn giụa, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Một mình Lâm Văn Bác giải quyết bốn tang thi tiến hóa, nhìn về phía Triệu Cảnh cùng Lý Kiệt lạnh run xui xẻo ở một góc, thất vọng lắc đầu.

Thiên phú xuất chúng thì sao? Không có tâm lý cường đại, dù được nhiều sức mạnh cũng chỉ như một đứa nhóc cầm một thanh kiếm quá khổ, nhìn thì uy phong bát diện*, thực tế lại không thể xuất lực, nửa bước còn khó đi. (* : oai phong lẫm liệt, chỉ sự uy vũ)

"Đứng lên cho tôi, đánh không lại còn không biết chạy đi? Ngồi bệt dưới đất là chờ tang thi tới ăn các người sao?" Lạnh lùng mở miệng quở trách, Lâm Văn Bác phát tay, bảo mấy người tính cách tương đối trầm ổn kéo những người khác đứng lên.

Mọi người nâng nhau đi về phía hầm, hy vọng trải qua một hồi chiến đấu ác liệt có thể thu được không ít lương thực để an ủi tinh thần đã chịu đủ tàn phá.

Mới vừa đến cửa hầm liền đụng phải Cung Hương Di đi từ dưới lên. Cô vén vài sợi tóc tán loạn trên mặt ra sau tai, tiếc nuối nói, "Ở trong không có gì cả. Mùa hè, hầm đều để đó không dùng, chúng ta vào nhà nhìn xem"

Mọi người nghe vậy, biểu tình chờ mong lập tức suy sụp. Có người chưa từ bỏ ý định kiên quyết đi xuống xem xét, bên trong quả nhiên rỗng tuếch, ngay cả một hạt gạo cũng không lưu lại, trong lòng không khỏi thập phần thất vọng.

Không còn cách nào khác, mọi người chỉ đành vào nhà tìm tòi, đem gạo cùng bánh quy đồ ăn vặt linh tinh còn ăn được do bị chủ nhà để lại bỏ vào balô. Mấy thứ này tuy ít, nhưng thà có còn hơn không.

Lâm Văn Bác nhìn trong hầm sạch sẽ đến mức có chút hơi quá, khi đi lên ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Cung Hương Di chăm chú, thẳng cho tới khi cô sợ hãi, mắt tự nhiên mới dời mắt.

Đúng lúc này, tiếng chuông trầm đục xa xăm như sóng vỗ từ phía trên các thôn xóm tầng tầng lớp lớp truyền tới, chui vào tai mọi người. Tiếng chuông phát ra từ thôn phía đông, trái tim Lâm Văn Bác co rút, lập tức bỏ lại Cung Hương Di, phóng nhanh về phía phát ra âm thanh. Cùng lúc đó, Tống Hạo Nhiên cũng lập tức xử lý tang thi tiến hóa trước mặt, chạy như điên về phía đất bằng để phơi gạo.

Trên vùng đất bằng phẳng, tiếng chuông cổ xưa còn đang chấn động, phát ra tiếng ‘ong ong’ vang vọng. Lý Đông Sinh nắm chặt dây chuông, tầm mắt gắt gao nhìn thẳng các đường mòn. Tám người khác cầm bội đao, hai người một nhóm lưng tựa lưng đứng thẳng người, cả người buộc chặt, vẻ mặt đề phòng.

Cung Lê Hân đứng khoanh tay, dáng người thẳng tắp, tư thái vận sức đợi xuất kích đầy thoải mái cùng thành thoi, khiến nhóm tổ viên cảm thấy tự tin gấp bội. Mặc dù là mệnh lệnh hoang đường lại nguy hiểm, mặc dù để bọn họ phải đồng thời đối mặt với hàng trăm hàng vạn tang thi, bọn họ vẫn không chút do dự như cũ, không e ngại không sợ hãi, bởi bọn họ tin tưởng thiếu niên trước mặt, lại càng thêm tin vào chính mình.

“Tới rồi. Tôi sẽ thích hợp quăng vào một hai tang thi, các ngươi hợp lực đánh chết.” Cung Lê Hân thấp giọng nói, lời còn chưa dứt, người đã quỷ mị nhẹ nhàng bay ra ngoài, một cước đem tang thi tiến hóa đầu tiên do nghe tiếng mà chạy tới đá bay, đồng thời xóc áo một tang thi khác đi theo nó, vút vào vòng chiến của bọn Vương Thao.

Mấy người Vương Thao hai mắt sáng rực, vung bội đao liều chết bước tới. Tám người cùng đối phó với một tang thi, mặc dù khi phối hợp còn hơi thiếu ăn ý, vận dụng dị năng cũng không thuần thực, nhưng cuối cùng vẫn dễ dàng giết chết nó.

Cung Lê Hân thấy thế, đem tang thi bị cậu đá bay hút vào tay, quăng về phía bọn Vương Thao, lại biến tới sau một tang thi vừa đuổi tới đang định tiến vào vòng chiến, sau đó một chương lại một chương, một cước lại một cước, đánh lui tang thi.

Thân ảnh quỷ mị của cậu chỉ lưu lại tàn ảnh, bảo hộ vòng chiến của bọn Vương Thao kín không kẻ hở. Mặc dù có thể nháy mắt chớp mắt tang thi thành tro bụi, nhưng cậu không làm vậy, mà phi thường kiên nhẫn, một lần lại một lần đá chúng nó ra, đợi khi đám Vương Thao thuần thực lại thích hợp đá một hai tang thi vào.

Khi đám người Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên đuổi tới, liền thấy một cảnh tượng như vậy. Thiếu niên biểu tình thập phần bình thản, chương phong khinh tảo[nhanh, nhẹ nhàng: ta thấy đề yên hay hơn :v], dưới chân liên kích, không ngừng đem tang thi đánh úp tới đánh bay ra ngoài, lại đúng lúc đá một hai tang thi vào cho tổ viên của mình. Như một con liệp báo kiên nhẫn, đem con mồi nhỏ bé trong tay cho đám ấu tể huấn luyện kỹ năng sinh tồn.

Đúng vậy, tang thi trước mắt người khác cường đại đến mức người ta phải run rẩy, trong tay thiếu niên lại chỉ là một con kiến vô cùng nhỏ bé, cậu có thể tùy tiện chơi đùa, tùy tiện đùa nghịch, có thể lấy một địch trăm, hoành hành vô kỵ.

Mọi người vây xem nhìn đến ngây người, đứng một bên lại không dám tiến lên. Qua tiếp vài phút, đàn tang thi sơ cấp hành động chậm chạp cũng chạy tới, khu đất bằng phẳng thoáng chốc trở nên chật chội.

Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên muốn dẫn đầu mang tổ viên lên đánh lại, lại vì thanh âm thanh lãnh của thiếu niên mà thờ dãi lui về.

Cậu một chương bùng lên ngọn lửa mãnh liệt, một chương tỏa ra sương tuyết kỳ ảo quanh quẩn như vụ[sương mù], liên tục đánh về đàn tang thi. Đám tang thi không kịp giãy dụa đã hóa thành khối bụi màu đen, phiêu tán trong không khí. Lại có tang thi bị đông thành băng, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Càng ngày càng có nhiều tang thi đánh tới, thiếu niên không có kiên nhẫn lại đá từng con, năm ngón tay khép lại thành đao, lưu loát chém rớt đầu tang thi. Mà tổ viên của cậu, từ nhiều người hợp lực giết một tang thi tiến hóa lúc đầu, dần biến thành bốn người hợp lực, hai người, cuối cùng, ngay cả Tôn Kiệt tuổi còn nhỏ, cũng có thể mất không chớp ngưng tụ ra nhiều băng trụ lấp lánh hàn quang, hung hăng phóng xuyên qua mí mắt một tang thi tiến hóa.

Đứa nhỏ khuôn mặt non nớt chỉ trải qua mấy chục phút tàn sát, đã từ một tiểu thủ cần người bảo vệ tiến hóa thành mãnh thú có thể cắn người. Bọn họ như Tu La chuyển thế, lại giống như được sát thần phò trợ, giết đến quên mình, giết đến thỏa chí vui vẻ, khiến tổ viên hai tổ khác nhìn trực tiếp đến ngốc lạng, tim đập mãnh liệt, nhiệt huyết bùng cháy.

“Thiếu tướng, tôi thật hâm mộ tổ viên tổ một !” Một binh lính đứng cạnh Tống Hạo Nhiên dần lấy lại hô hấp, thấp giọng cảm thán.

Cung thiếu chẳng những có thực lực không ai địch nổi, còn có tín nhiệm vững vàng cùng tính cách vô tư không vụ lợi. Cậu vô tình tàn nhẫn với kẻ địch bao nhiêu, thì tình cảm đối với tổ viên càng sâu nặng bấy nhiêu. Vì để tổ viên nhanh chóng trưởng thành, cậu hao tổn tâm cơ, dồn hết tâm trí, trong đời người ai có thể may mắn gặp được một băng hữu bao dung thế này?

Tống Hạo Nhiên không trả lời, đôi mắt sắc bén một chút cũng không rời thân ảnh Cung Lê Hân. Giờ khắc này hẳn mới biết rõ, đối với người có thể đi vào tâm mình, thiếu niên này đã trả giá toàn tâm toàn ý cỡ nào, không cầu hỏi báo đền mức nào. Lúc trước, hẳn chỉ cảm thấy điểm này rất đáng quý, hiện tại lại vô cùng ghen tị, trong lòng bốc lên đầy sự không cam tâm cùng khát vọng.

Hắn không muốn trở thành ‘một trong số đó’ của thiếu niên, hẳn muốn trở thành người ‘duy nhất’, người quan trọng nhất trong lòng cậu, đứng trên bất cứ kẻ nào, thậm chí là Cung thúc, chẳng sợ vì thế mà phải trả giá hết thảy, bị tình cảm quá phận này đốt thành tro tàn, hẳn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Đôi mắt tối đen bị cuồng nhiệt che lấp, Tống Hạo Nhiên nhìn chăm chăm thiếu niên không ngừng tàn sát giữa sân, nhếch môi cười trầm thấp, ẩn trong tiếng cười là ý chí kiên định.

Thấy vẻ mặt của hắn, Triệu Cảnh đứng như nhũn ra, chỉ cảm thấy ngực như bị đâm một lỗ lớn, hiu quạnh không nói nên lời. Hắn lấy cái gì để so với Cung Lê Hân? Có Cung Lê Hân, hắn chỉ là một tia sáng nhỏ, vĩnh viễn không thể tranh huy cùng ánh trăng rực rỡ.

Lâm Văn Bác liếc một cái nhìn bạn tốt, tầm mắt lại chuyển về phía thiếu niên tuyệt đẹp giữa sân, ngực như bị đâm khiến hắn đau đớn gần như không thể khống chế. Thiếu niên trước mắt tựa như trăng trong nước*, tuy đẹp tới mức làm người ta nghẹt thở, nhưng một đời này hắn vẫn không thể chạm tới. Hắn ngoại trừ đứng nhìn từ xa, lặng lẽ nhớ kỹ, trộm nghĩ tới, thì không còn cách nào khác. (* : chỉ cảnh tượng huyền ảo, xa vời ko thể chạm tới)

Ngực đau đớn càng thêm kịch liệt, song quyền để bên người siết chặt đến mức khớp xương trắng bệch.

Cung Hương Di phục hồi lại từ kinh hãi, the thé oán giận, "Nó sao có thể làm như thế? Giết sạch toàn bộ tang thi cấp 1, thì chúng ta sao đây? Không có tinh hạch thì chúng ta thăng cấp thế nào?"

Lâm Văn Bác nghe vậy, thái dương liền giật giật, đột ngột quay mặt nhìn Cung Hương Di, trong đôi mắt sâu thẳm lộ ra một tia ngoan lệ, giống như muốn ăn thịt người.

Trái tim Cung Hương Di như ngừng đập một nhịp, sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Lâm Văn Bác nhìn chăm chăm cô một hồi, cố gắng duy trì bình tĩnh, trầm giọng mở miệng, "Muốn tinh hạch thì tự mình bước lên giết, tôi sẽ không ngăn cản! Ai muốn cùng có thể tiến lên!" Nhìn tổ viên của mình, ánh mắt hắn sắc bén như dao.

Mọi người cúi đầu lặng im, không ai dám bước lên chiếm tiện nghi. Cung thiếu không phải là điều bọn họ có thể mơ tưởng, lúc trước là không dám, bây giờ là cả ý nghĩ cũng không có. Lực lượng có thể lấy một giết hơn một ngàn tang thi, dù bọn họ cùng tiến lên cũng không chịu nổi một chương của Cung thiếu.

"Không giết tang thi thì đi tìm vật tư cho tôi. Đi." Lâm Văn Bác phất tay nói.

Mọi người đồng ý, nối đuôi nhau ly khai. Có Cung thiếu phụ trách đánh quái, bọn họ nhân cơ hội lấy nhiều lương thực cũng tốt. Tống Hạo Nhiên thấy thế, cũng mang tổ viên rời đi.

Đi qua chỗ rẽ, đợi tổ viên đi xa, Lâm Văn Bác bắt lấy cánh tay Cung Hương Di, kề sát bên tai cô thấp giọng cảnh cáo, "Cung Hương Di, không được nuốt vật tư nữa. Mấy thứ này đều là của mọi người, không phải của cá nhân cô, cô làm ảnh hưởng đến ích lợi của mọi người trong căn cứ. Cô có biết, vì nguyên nhân thiếu phần lương thực bị cô ngầm chiếm lấy, mà sẽ có người trong căn cứ đói chết? Nếu lần sau tôi phát hiện, cô thành thật ở lại căn cứ cho tôi, không được đi theo."

Dứt lời, không kiên nhẫn nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Cung Hương Di, hắn không quay đầu lại rời đi. Ngực Cung Hương Di đập phồng kịch liệt, đứng tại chỗ một hồi tức giận đuổi theo.

Trận tàn sát vẫn còn tiếp tục, ngay cả Lý Đông Sinh đứng ngoài quan sát cũng bị mọi người kích thích chiến ý, cùng cầm đao tiến lên không chùn bước, không muốn sống bước lên chém giết.

Cuộc chiến kéo dài gần một giờ mới chấm dứt, cả khu biến thành chiến trường Tu La xác chết chất đầy, máu chảy thành sông, ngoài vòng chiến khắp nơi đều là thi thể tang thi, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Một làn gió thổi qua, mùi máu tươi dày đặc lan tràn, bốc tới tận trời xanh.

Mấy người Vương Thao đã sớm tỉnh bì lực tẫn, đi đứng run rẩy, nhờ có một cỗ ý niệm chống đỡ mới miễn cưỡng đứng thẳng. Cung Lê Hân ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có, khí tức cũng không rối loạn, thanh thai phui vạt áo, nhìn về phía Lý Đông Sinh thân nhiên mở miệng, "Rung chuông tiếp."

Lý Đông Sinh thở ra một ngụm trọc khí[khí bản], không chút do dự cầm lấy dây chuông, kéo mạnh.

Tiếng chuông trầm đục thoáng cái vang xa, Lý Đông Sinh ước chừng rung hơn mười lần mới dừng tay, sau đó hai mắt gắt gao nhìn thẳng các lộ khẩu, chuẩn bị đánh một trận lớn. Nhưng đợi qua một phút đồng hồ, không hề thấy tang thi xuất hiện. Lại tiếp hai phút, vẫn không có động tĩnh như cũ.

Đợi qua ba bốn phút, Cổ Nam 'phanh' một tiếng khuy một gối xuống, ánh mắt nóng rực nhìn Cung Lê Hân tư thái thanh thản lại kiên cường, bình tĩnh mở miệng, "Cung thiếu, tôi nghĩ chúng ta đã giết hết tang thi trong thôn này rồi."

"Nhanh như vậy?" Cung Lê Hân nhú mày, nhìn thi sơn thi hải chung quanh, sau một lúc lâu mới gật đầu, nhẹ nhàng nói một câu, "Làm không tồi!"

Tiếng "phịch" "bang" "phanh" liên tiếp vang lên, người còn đứng đều quỳ xuống, tay chống đất cười ha hả, tiếng cười mang theo niềm vui sướng mà trước đây chưa từng có. Được một câu khẳng định này của Cung thiếu, cho dù hôm nay bọn họ chết trận cũng đáng, huống chi, dưới sự bảo vệ của Cung thiếu, bọn họ chẳng những không chết, mà ngay cả một chút thương tích cũng không có, còn giết sạch tang thi trong thôn, đây là loại kỳ tích nào? Hôm nay, bọn họ chiến thắng chính mình, ngày mai, bọn họ sẽ từ thắng lợi hôm nay mà tiêu diệt tất cả hiểm họa trên thế giới.

Khỏe miệng Cung Lê Hân khẽ nhếch, lẳng lặng nhìn chín người đang cười to trước mắt, trái tim cứng rắn bất tri bất giác đã khẽ nứt ra một khe nhỏ, một

cảm giác tên là cảm động, cái cảm giác mà cậu chưa từng thể nghiệm qua chậm rãi đi vào lòng.

Vỗ về trái tim nóng cháy, cậu cũng cúi đầu cười nhẹ một tiếng, để chín người tùy ý nghỉ ngơi, bản thân thì đi lấy tinh hạch trong từng tang thi ra, dùng túi gói lại.

Khi đám người Tổng Hạo Nhiên nghe thấy tiếng chuông kéo dài không dứt mà chạy về xem xét, đối mặt chính là một bãi thi thể tang thi của hàng trăm hàng ngàn tang thi chồng chất thành núi.

“Cung, Cung thiếu đồ* thôn!” Một binh lính che miệng mũi ngăn mùi tanh đến tận trời, lắp bắp nói. (* : tàn sát, giết hàng loạt)

“Đi, dọn sạch toàn bộ tồn lương trong thôn, đặt trên bãi đất trống ở đầu thôn. Tôi đi thông tri cho căn cứ phái tới đây mấy chiếc xe mang về.” Tổng Hạo Nhiên im lặng, sau một lúc cười nói.

Trong căn cứ, Cung Viễn Hàng đang nôn nóng chờ nhi tử trở về nhận được điện thoại, sau khi nghe đầu kia báo cáo xong, trên mặt vẫn duy trì biểu tình bất khả tư nghị.

“Thủ trưởng, thế nào rồi?” Một người phụ trách đang báo cáo sự vụ bất an hỏi.

“Lê Hân dẫn đội đã giết sạch toàn bộ tang thi trong Dương Gia thôn rồi, các cậu phái đi mấy chiếc xe vận chuyển lương thực về.” Cung Viễn Hàng lấy lại bình tĩnh ra lệnh.

Người phụ trách kia ngây dại, không hề để ý hình tượng ngoáy ngoáy tai. Giết sạch rồi? Hơn một ngàn tang thi chưa đến hai tiếng đã giết sạch? Không phải chứ?! Lúc trước khi ban bố nhiệm vụ, bọn họ đã dự tính muốn thanh lý Dương Gia thôn cần ít nhất bốn năm ngày, Cung thiếu lại nghịch thiên sao?

“Đúng rồi, phái đi vài người tới vườn rau ở Dương Gia thôn thu hoạch đi. Về sau, Dương Gia thôn sẽ là khu an toàn, bình thường chúng ta có thể phái người biết về nông vụ qua chính lý. Được rồi, mau đi đi.” Cung Viễn Hàng phát tay thúc giục.

Tên phụ trách kia hốt hoảng đi ra, phái xe đi tiếp ứng.

Khi dân chúng thấy xe từng chiếc từng chiếc mang đầy lương thực cùng rau quả trở về, lập tức sôi trào, vui sướng cùng hy vọng biến thành niềm vui sướng vô tận, bao phủ toàn bộ căn cứ. Mà Cung Lê Hân cùng tiểu tổ do cậu dẫn đầu cũng vì một trận này mà thành danh, bước những bước đầu tiên trên hành trình mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Hành động của Cung Lê Hân đã giết các tang thi trong Dương Gia thôn hầu như không còn, biến nơi đó trở thành khu an toàn đồng thời là nơi cung ứng rau quả cho căn cứ.

Quân đội phụ trách dẫn dắt, lập kế hoạch tác chiến với các thôn vây quanh thành phố, dùng thời gian ba bốn tháng quét sạch các hương trấn quanh căn cứ, khiến phạm vi khu an toàn nhanh chóng được mở rộng, căn cứ cũng chính thức đi vào vòng tuần hoàn tự canh tự gặt, tự cấp tự túc, lương thực không còn là vấn đề phải bận tâm.

Lấp đầy bao tử rồi, cuộc sống cũng dần yên ổn. Căn cứ Cung gia trở thành thiên đường với những người sống sót, hấp dẫn rất nhiều người đến đầu nhập vào. Đội ngũ đi nặng giả cũng trong một năm ngắn ngủi nhanh chóng mở rộng, một tổ mười người lúc đầu biến thành hơn hai ba mươi người một tổ.

Mỗi khi có tổ viên chết trận, hoặc vì nguyên nhân mâu thuẫn nội bộ mà ít nhiều có sự thay đổi. Nhưng vô luận các tổ khác biến hóa thế nào, một tổ kia của Cung Lê Hân vẫn mười người ban đầu như cũ, không ai chết, càng không có ai nguyện ý rời khỏi, một đời này đi theo Cung Lê Hân là ý nguyện chung của toàn bộ bọn họ.

Hôm đó, quân đội ban bố ra nhiệm vụ mới, hy vọng các tổ đội có thể xâm nhập vào khu dầu đốt trong trung tâm thành phố lấy dầu đốt, vận chuyển về căn cứ. Giải quyết xong vấn đề lương thực cũng không đại biểu đã giải quyết hết thảy vấn đề, căn cứ bình thường còn có nhu cầu vận chuyển. Một tháng trước, dầu đốt Lâm thị mua đã gần khô kiệt, không có nhiên liệu, máy phát điện, máy bơm, phi cơ trực thăng, phương tiện xe cộ đều không thể hoạt động, khiến căn cứ thoái hóa về thời kì cổ đại, cuộc sống đột rầy gieo hạt, ăn lông ở lỗ.

Kho dầu của tập đoàn Sinopec được thành lập ở Đồng Giao, cách trung tâm không gần cũng không xa, lượng tang thi xung quanh nhiều hơn so với các

huong trấn, lại càng không thiếu tang thi cấp hai một thân dị năng lui tới, là nhiệm vụ khó nhất do căn cứ ban ra từ trước tới nay. Nếu muốn thuận lợi hoàn thành, một tổ dị năng khẳng định không đủ, cần có thêm vài tổ dị năng phối hợp với nhau mới có cơ hội, cơ hội thì ít, mà tính nguy hiểm lại cao.

Quân đội cũng biết nhiệm vụ khó khăn, nên đã nâng cao phần thưởng nhiệm vụ, bên cạnh việc đầy đủ thức ăn cùng vật dụng hằng ngày, còn có thể có được một viên tinh hạch của tang thi cấp hai cao giai.

Tang thi cấp hai nửa năm trước đã xuất hiện, nhưng tang thi cấp hai cao giai không gặp nhiều. Nếu có được tinh hạch tương ứng với dị năng, thì đột phá qua cấp hai cao giai không phải việc khó. Dị năng giả muốn thăng đến cấp một để giai cần hấp thu năm sáu trăm viên, đột phá qua trung giai càng cần số tinh hạch tang thi hơn gấp mấy lần, cứ tính tiếp, thì khi thăng tới cấp một cao giai cần hơn một vạn tinh hạch.

Một người muốn giết chết hơn một vạn tang thi cần hao phí bao nhiêu thời gian và tinh lực? Con đường thăng cấp gian nan khiến đa số các dị năng giả chùn bước, nên vẫn dừng lại ở cấp một trung giai không tiến lên được chút nào. Nhưng chỉ cần có một viên tinh hạch cấp hai, dị năng giả có thể trực tiếp thăng lên cấp hai, trở thành cao thủ đứng đầu trong căn cứ.

Lợi ích quân đội đưa ra rất mê người, không ít dị năng giả bắt đầu rục rịch, nhưng tổ trưởng các tổ thì lại đứng quan sát, bọn họ không hèn mà cùng tập trung ánh mắt lên người tổ trưởng tổ một.

Khi quân đội thông báo nhiệm vụ, Cung Lê Hân lại đang trong phòng với Vương Thao, Cổ Nam đánh bài. Dựa vào trí nhớ đã gặp là không quên, cậu không chút lưu tình chà đạp hai người kia cả trăm lần, chà đạp tới khi sắc mặt hai người xám ngắt, đầu bốc khói.

Chơi hơn hai tiếng, nhưng một lần cũng chưa thắng, thật không biết sao Lâm đại ca và Tổng thiếu tướng lại thích bởi Cung thiếu đánh bài như vậy, chẳng lẽ bọn họ có thể chất chịu ngược? Vương Thao cùng Cổ Nam u oán thầm nghĩ.

Lại một lần nữa thảm bại, Vương Thao và Cổ Nam quăng xuống con bài tốt trong tay, đang định cả gan nói ‘Lão tử mặc kệ’, điện thoại Cung Lê Hân vang lên.

“Quân đội thông báo nhiệm vụ, tôi đi nhận.” Cung Lê Hân lướt nhanh xem qua tin tức về nhiệm vụ, nói với hai người. Cung phụ là quan chỉ huy tối cao trong căn cứ, với cậu, nhiệm vụ quân đội ban bố chính là nhiệm vụ Cung phụ giao cho, làm một hài tử hiếu thuận, Cung Lê Hân lần nào cũng sẽ không chút do dự tiếp nhận, làm Cung phụ không biết nên cảm động hay đau lòng mới tốt.

“Được rồi, lão đại cậu mau đi đi, tôi cũng đi thông tri những người khác.” Vương Thao thở phào một hơi, chạy đi. Cổ Nam cũng muốn đi, nhưng đụng phải ánh mắt của Cung thiếu, vội vàng nhặt mấy lá bài Poker nằm tán loạn lên, cẩn thận bỏ vào hộp, lúc này mới dưới ánh mắt hài lòng của Cung thiếu mà rời đi.

Rất nhanh, tin tức Cung thiếu tiếp nhận nhiệm vụ mới lan ra toàn căn cứ, ngay sau đó, không ngoài dự đoán, tổ hai và tổ ba cũng lần lượt lĩnh nhiệm vụ.

Có Cung thiếu phụ trách đánh quái, hệ số an toàn của nhiệm vụ liền được đề cao, năm tổ khác vội vàng đến bộ chỉ huy nhận nhiệm vụ, muốn đi theo Cung thiếu ăn ké. Chi tiết quân đội vì muốn tránh phát sinh việc toàn quân dị năng giả bị diệt nên không cho phép tám tổ đồng thời ra nhiệm vụ. Tổ trưởng tổ sáu và tổ tám vì dẫn đầu chạy đến nên may mắn cướp được hai chỗ cuối cùng.

Sáng hôm sau, quân đội phái ra năm xe thiết giáp phụ trách vận chuyển chở năm tổ an toàn tiến vào Đông Giao. Trước bãi đỗ xe, tổ viên năm tổ đã sớm chuẩn bị xong, chỉ chờ xuất phát, tổ trưởng năm tổ tập trung cùng một chỗ, đang làm xác định nhiệm vụ lần cuối.

“Tổ tôi phụ trách kho dầu một và hai, tổ ba phụ trách kho ba bốn, tổ sáu là kho năm sáu, tổ tám kho bảy tám, tổ một phụ trách xử lý tang thi xung quanh. Thời gian hành động là hai tiếng, sau hai tiếng thì tập hợp ở cổng, rồi nhanh chóng rút về, nghe rõ?” Tổng Hạo Nhiên chỉ vào bản đồ, thận trọng dặn dò.

“Rõ.” Các tổ trưởng gật đầu đồng ý.

“Rất tốt! Xuất phát! Lê Hân, tổ anh 15 người, thêm 10 người tổ em, vừa vận đủ một xe, đi thôi.” Ôm chặt bả vai Cung Lê Hân, Tổng Hạo Nhiên thân mật mở miệng.

Cung Lê Hân gật đầu, bảo tổ viên mình lên xe. Nhìn bóng dáng thân mật khắng khít của hai người, Lâm Văn Bác theo thói quen vuốt trái tim đau nhói, đi đến một xe khác.

Đội ngũ Tổng Hạo Nhiên vốn cũng mười người, năm người sau mới gia nhập nửa tháng trước. Năm người này từng là bộ đội đặc chủng quân khu tỉnh B, thực lực từ cấp một trung giai đến cấp hai trung giai. Tổng Hạo Nhiên rất tán thưởng ý thức quân nhân và kỷ luật của bọn họ nên phá lệ mời bọn họ vào đội mình.

Hai mươi lăm người phân chia ngồi hai bên, đối mặt nhau, không gian chật chội làm người ta cảm thấy vô cùng nặng nề.

Khi không có nhiệm vụ, phần lớn thời gian Cung Lê Hân ở trong phòng tu luyện, rảnh rỗi cũng không dẫn tổ viên ra ngoài liệp sát tang thi lấy tinh hạch. Bởi bọn họ mỗi lần ra nhiệm vụ đều đã lấy đủ tinh hạch, không giống các tổ khác phải kiếm thêm com. Cho nên, cậu không dễ dàng lộ diện trong căn cứ. Mà tổ một cũng là những hiện diện khiến tổ viên các tổ khác vừa yêu lại vừa hận. Yêu là khi đi làm nhiệm vụ với bọn họ, hệ số an toàn rất cao; hận bọn họ là vì chỉ cần họ xuất hiện, tinh hạch sẽ không còn phần cho người khác. Phương thức bọn họ chiến đấu rất hung tàn, ngay cả tang thi không biết vì sao cũng không muốn xuất hiện.

Vì thế, năm người này tuy rằng đã đến ước chừng nửa tháng, lại là lần đầu tiên gặp Cung Lê Hân. Vô cùng hiếu kỳ với người mạnh nhất căn cứ trong

truyền thuyết, thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn thiếu niên khuôn mặt ngây ngô, trong mắt đầy kinh ngạc cùng hoài nghi.

Đang nói chuyện phiếm cùng Tống Hạo Nhiên, Cung Lê Hân phát hiện tầm mắt năm người, xoay người nhìn bọn họ mỉm cười.

Thiếu niên khí chất bất phàm, gương mặt tuấn đạt, đôi mắt to màu đen thập phần trong trẻo, không lay động một chút âm u cùng chết lặng đặc hữu của người trong mặt thể, làm người ta vừa nhìn đã thấy hảo cảm. Đặc biệt khi cậu cười lộ lên, đôi miều đồng cong như trăng lưỡi liềm, khiến người ta nhìn mà thương cảm lại thấy đáng yêu, đôi mắt sáng ngời như chứa cả bầu trời đầy sao, có thể chiếu sáng cả tâm hồn con người.

Hai má năm người phát sốt, nhìn không được nở nụ cười, trong lòng âm thầm kinh ngạc: một thiếu niên trong sáng nhìn sạch sẽ như băng tuyết như vậy, nên được người xung ái che chở, sống vô ưu vô lo, thật sự không giống cường giả tuyệt thế lấy một địch trăm, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi trong truyền thuyết kia.

Ngượng ngùng thu hồi tầm mắt, năm người đảo mắt nhìn về phía tổ viên Cung Lê Hân, biểu tình trên mặt càng thêm vi diệu. Chín người này, thật sự thấy thể nào cũng không giống cao thủ thực lực đều ở cấp hai trung giai.

Đại Lưu tướng mạo thô tục, mặt đầy râu đến tận hai bên má cùng Linh Âm đáng người nóng bỏng, dung mạo xinh đẹp đang trốn ở một góc tình chàng ý thiếp, khe khẽ nói nhỏ, thỉnh thoảng còn hôn hôn sờ sờ. Hình ảnh hai người chung một chỗ miếu từ rất sống động cái gọi là “Một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu”, thật sự rất đã thương thị giác người khác, làm năm người vừa nhìn thoáng qua thì không dám nhìn lần thứ hai.

Cố Nam thì đang cẩn thận chà lau hai thanh bội đao trong tay, mỗi góc, mỗi chỗ đều không bỏ qua, biểu tình lại càng thêm ôn nhu, thương tiếc, làm người ta nhìn đến chua xót. Hai thanh đao này đều là do Cung Lê Hân đưa cho, hẳn tuy rằng có phong hệ dị năng, nhưng có thể vì phương thức xúc phát lúc trước không đúng, khi không có hai thanh đao này, phong nhận hẳn phóng ra ngay cả một con muỗi cũng không giết được. Nhưng nếu trong tay có hai thanh đao, hẳn lập tức biến thành tuyệt đỉnh cao thủ đại sát tứ phương, được các dị năng giả khác xưng là “kiếm phong”*. Cho nên, không khó để tưởng tượng trình độ yêu quý của hắn với hai thanh đao này, nói là đối đãi như lão bà của mình cũng không đủ. (* : dịch theo bản raw thì là ‘đao phong chiến sĩ’, ta thấy cũng được nhưng trong hoàn cảnh hiện đại thế này thì ko hay lắm, mà nếu để là ‘kiếm sĩ’ thì ko biết được ảnh là phong hệ, nên ta đổi thành ‘kiếm phong’ luôn, mng thấy dc ko :v)

Còn Mã Tuấn và Vương Thao thì chau đầu vô nhau lớn tiếng bình luận về em gái xinh đẹp ôn nhu nào đó trong căn cứ, nói tới một hồi còn trộm cười “*** đáng”, không coi ai ra gì, thái độ tùy tiện làm khoe miệng người ta phải run rẩy.

La Đại Hải thì lại dựa qua vai Tôn Diễm Diễm ngủ gật, tiếng ngáy vang dội trong xe. Tôn Diễm Diễm vẻ mặt đau khổ, tay cầm một tờ giấy, không ngừng gấp gả lau nước dãi ở khoe miệng để tránh vai mình ‘gập nạt’, bộ dáng hai người 囧囧 khiến người nhìn thấy vô cùng buồn cười.

Lý Đồng Sinh cầm một quyển triết học, dù thùng xa lắc lư hay ánh sáng tối tăm, vẫn xem thập phần mê mẩn. Nếu đổi cảnh tượng thành thư viện, thì hẳn nghiêm nhiên chính là một sinh viên tài năng học giỏi.

Tiểu Tôn Kiệt mười một tuổi, chỉ cao 1m42 thì rúc vào lòng chị, tay cầm một hộp sữa uống ngon lành. Thật không khéo, giao thông bên ngoài vô cùng gấp ghe, thùng xe đột nhiên chấn động, làm hộp sữa nảy lên, sữa đổ ra khỏi miệng, còn dính cả trên môi có râu. Cậu nhóc lập tức nhảy dựng lên, tay chân luống cuống phui áo, biểu tình như muốn khóc, làm người ta thấy thiện cảm.

Cả đám thoải mái ung dung đến cực điểm, không hề giống như làm nhiệm vụ, mà đi ngao du thì đúng hơn, khiến năm người nhìn đến mắt môi run rẩy không thôi.

Nhìn qua tổ viên tổ một, lại nghĩ đến nhiệm vụ Tống Hạo Nhiên an bài trước khi đi, năm người trong lòng không khỏi bất an, luống cuống. Do dự một lúc lâu, một người trong đó nhìn về phía Tống Hạo Nhiên, chần chờ mở miệng, “Tổ trưởng, tổ một chỉ có mười người, để bọn họ phụ trách thanh lý toàn bộ tang thi xung quanh, có phải hơi cực không? Để đảm bảo mọi người an toàn, chẳng phải nên phái thêm người tổ hai hỗ trợ sao?”

Gã vừa dứt lời, đám lão tổ viên tổ hai liên tiếp khẽ bật cười. Tổ một hung tàn như thế còn cần tổ khác trợ giúp? Nếu tang thi cũng có cảm xúc, đám tang thi tội nghiệp rơi vào tay tổ một chắc chắn cũng phải lợi ngược dòng bỏ chạy.

Tống Hạo Nhiên cũng cúi đầu bật cười, vuốt ve mái tóc Cung Lê Hân, ôn thanh nói, “Không cần, Lê Hân sẽ xử lý tốt.”

“Àn, các anh chỉ cần chú ý đi tìm nhiên liệu, còn lại không cần bận tâm.” Cung Lê Hân mở miệng cam đoan.

Ngữ khí cậu vô cùng ung dung, biểu tình thì bình tĩnh, mỗi cái gợn tay nhấc chân đều như ẩn chứa ma lực nào đó làm người ta cảm thấy yên tâm. Năm người không tự giác mỉm cười nhìn cậu, ngượng ngùng không thắc mắc nữa.

Mất thấy xe thiết giáp đã đến nơi, thỉnh thoảng có tang thi tiến hóa bỏ tới, vung móng tay sắc bén như loan đao tấn công vào tấm thép bên ngoài xe, trong đó không thiếu tang thi cấp hai có đôi mắt từ đục ngầu trở nên trong suốt, trái tim năm người như bị treo lên, trong lòng mơ hồ thầm nghĩ: quanh kho dầu có hàng ngàn hàng vạn tang thi tiến hóa, mười người, dựa vào cái gì để đối phó?

Chương 77

Tập đoàn Sinipec quả nhiên là tài đại khí thô*, công chính kho dầu xây thập phần rộng lớn, khu đất trống trước công diện tích cũng rất lớn, chuyên được dùng để trưng bày hoa tươi nhằm trang trí bề ngoài. (* : giàu có, xa xỉ)

Năm chiếc thiết giáp chậm rãi dừng trước cổng chính, rước lấy không ít tang thi. Nhưng tám thép dày cùng mùi dầu nồng đậm đã át đi nhân khí[mùi con người], bọn chúng vung móng tay sắc nhọn trào vài cái, thấy thứ trước mắt không ăn được liền không quay đầu ly khai.

Đội tang thi không hứng thú với mấy cái ‘hộp di động’ nữa, mọi người mới chậm rãi thờ ra, nhìn về phía Cung Lê Hân.

Cung Lê Hân cách cửa sổ nhìn địa hình bên ngoài, cầm lấy điện thoại vệ tinh dặn dò, ‘Lùi xe, rời khỏi khu đất trống này. Đây là vòng chiến của bọn tôi, mọi người cẩn thận đừng để bị ảnh hưởng.’

Năm chiếc xe nghe lời lùi về, đậu ở ven đường.

“Tổng đại ca, các anh trước chờ trong xe một lát, em thấy được sẽ gọi các anh vào.” Cung Lê Hân thận trọng nói với Tổng Hạo Nhiên.

Tổng Hạo Nhiên gật đầu, ôn nhu dặn cậu cẩn thận một chút.

Cung Lê Hân đáp ứng, quay đầu nói với Lý Đông Sinh, “Đưa cái chén đó cho tôi.”

Quyển sách trong tay Lý Đông Sinh liền biến mất, đổi thành một cái chén giữ ấm được đúc bằng thép nguyên chất. Thấy cái chén lóe lên ánh tinh quang, tinh thần tổ viên tổ một lập tức chấn động. Đặc biệt là La Đại Hải, biểu tình mơ hồ như vừa tỉnh ngủ lập tức rút đi, hai mắt sáng rực, phát ra lục quang sâu thẳm, tựa như một con sói bị bỏ đói mấy ngày.

“Được rồi, xuống đi, thay Diễm Diễm mở đường.” Cung Lê Hân ra lệnh một tiếng, tổ viên tổ một cùng đồng thanh đồng ý, về thoả mái biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại chiến ý cuồng nhiệt, trong mắt lộ ra hàn quang rét lạnh cùng sát khí khiến đám tổ viên tổ hai chung xe bọn họ da đầu cũng run lên.

“Đừng nói Cung thiếu định dùng chiêu kia nha?” Một tổ viên tổ hai khẽ nói với đồng đội bên cạnh.

Tên kia nuốt nuốt nước miếng, thanh âm hơi khàn khàn, khó khăn nói, “Chắc là thế.” Dứt lời, cổ họng gã như bị người ta bóp chặt, không thể hít thở, dâng lên cảm giác ghê tởm muốn nôn.

Thấy tổ viên tổ một một chút cũng không đáng tin nháy mắt biến thành phần tử hiếu sát, năm người mới gia nhập liền chấn động, lại thấy mọi người xung quanh sắc mặt xanh trắng như ăn phải thạch tín* cực độc, hiểu kỳ trong lòng lập tức dâng cao. (* : một loại đá có chất kịch độc bên trong, uống vào sẽ chết, ký hiệu hóa học là As)

Một hàng Cung Lê Hân bước xuống xe, một đám liền ghé sát cửa sổ nhìn ra bên ngoài, muốn chứng kiến thực lực thật sự của đội ngũ mạnh nhất trong truyền thuyết.

“Tôi khuyên các cậu tốt nhất không nên...” Một lão tổ viên hảo tâm đề nghị. Gã còn chưa nói hết liền bị đồng đội kế bên giựt giựt tay áo, ngăn lời gã tuyệt chút phun ra. Năm người quay đầu, dùng ánh mắt hỏi. Tổ viên ngăn lại kia “hiền lành” phát tay với bọn họ, tươi cười quý dị, mở miệng nói, “Xem đi, xem đi, xem xong các cậu sẽ biết.”

Năm người tuy rằng do dự, nhưng không thể kim nổi tò mò, nhìn ra cửa sổ.

Chỉ thấy Cung Lê Hân cầm cái chén kia đứng tại chỗ, tám người còn lại đứng thành vòng bảo hộ Tôn Diễm Diễm ở giữa, vừa chém giết tang thi nghe thấy tiếng mà chạy đến, vừa chạy theo vòng tròn ở giữa khu đất trống.

Thân thủ tám người quả thật rất tốt, khi đánh một chút dị năng cũng chưa dùng, hoàn toàn dựa vào đao pháp quý dị kỳ quái cùng thể lực mạnh mẽ để đối kháng với tang thi. Không nói đến tang thi cấp một đều là một nhát giết chết, ngay cả tang thi có dị năng cấp hai, phóng ra dị năng công kích người khác không thể đuổi kịp cùng thân thủ nhanh quý dị, cũng chết thảm dưới tay bọn họ. Cả đám chạy xong một vòng, xung quanh khu đất trống đã dính một vòng máu đen.

Năm người bị tổ chất cơ thể bu rục của tổ viên tổ một làm cho trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc mới ngậm miệng lại, hảo kỳ hỏi, “Bọn họ chạy thành vòng tròn làm gì?”

“À, Tôn Diễm Diễm là thổ hệ dị năng giả, mỗi khi cô ấy chạy một bước, chỗ đất ximăng mà cô ấy từng dừng lại sẽ biến thành cát, mà cát này sẽ ăn sâu xuống đất mấy trăm thước.” Một tổ viên tốt bụng giải thích.

“Chỉ biến đất ximăng thành cát có mấy thước thì có ích lợi gì? Không phải lãng phí dị năng của cô ấy sao?” Tám mắt năm người gắt gao nhìn vào động tĩnh của tổ một, ngữ khí đầy hoang mang.

Sắc mặt mấy lão tổ viên lập tức biến thành màu xanh, gian nan mở miệng, "Đừng hỏi, cậu nhìn thì biết."

Biểu tình Tống Hạo Nhiên thập phần bình tĩnh, ánh mắt nhìn tổ viên mới đầy thích thú, như đang chờ mong gì đó.

Năm người không nghi vấn nữa, không hiểu ra sao chuyên tâm quan sát tổ một.

Một vòng che chở Tôn Diễm Diễm chạy xong một vòng, chín người trở lại bên người Cung Lê Hân, không ngừng kích sát tang thi chạy tới. Cung Lê Hân không nhanh không chậm bước đến trung tâm chỗ đất trống được Tôn Diễm Diễm giới hạn, lấy cái chén kia ra đặt xuống đất, sau đó đầu ngón tay ngưng kết ra một ngọn lửa nhỏ cỡ hạt đậu, thả vào chén.

Bên trong chén phát ra tiếng chất lỏng sôi trào, một tầng sương mù màu đỏ nhạt bốc lên, phiêu tán trong không khí.

Tang thi giao thủ với chín người lập tức trở nên kịch động, nhất tề phát ra tiếng rống của dã thú, cái miệng với hàm răng sắc nhọn nhiều đầy nước bọt hôi tanh. Mà ở các kho dầu phụ cận cũng truyền tới từng đợt gào rú của tang thi đến gần.

"Đàn tang thi đang tới! Trong chén kia rốt cuộc là có cái gì?" Năm người hoảng sợ đứng dậy kêu lên.

"Chỉ là một chén máu mà thôi. Không phải hoảng, không có gì đâu." Tống Hạo Nhiên khoanh tay trước ngực, khoe miệng đeo một nụ cười thoải mái nói. Các tổ viên khác không có khả năng chịu đựng cường đại như hắn, sắc mặt đã sớm xanh mét, môi phát run. Chỉ là, trong mắt bọn họ không phải sợ hãi, là ghê tởm thì đúng hơn.

"Nấu sôi một chén máu tươi còn nói không có gì? Có biết chỉ một chén máu tươi đó thôi sẽ mang đến toàn bộ tang thi quanh đây không! Bọn họ chỉ có mười người, làm sao đối phó với mấy vạn tang thi? Tổ trưởng, mau bảo bọn họ quay lại! Đây là đi chịu chết!" Năm người lo âu vạn phần hô, thấy Tống Hạo Nhiên thờ ơ thì kéo cửa xe muốn nhảy ra, cứu tổ một về.

Phi thường vừa lòng với phản ứng của năm người, Tống Hạo Nhiên nở nụ cười, ngăn bọn họ mở cửa xe, kiên định mở miệng, "Lê Hân không sao, các cậu cứ tiếp tục chờ đi. Tin tưởng tôi!"

Đôi mắt Tống Hạo Nhiên một hồi, cuối cùng, dưới ánh mắt cường thế của hắn lui lại, yếu ớt ngồi xuống, tuyệt vọng nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt mở to còn lớn hơn chuông đồng.

Chỉ thấy vô số hắc ảnh từ các góc hẻo lánh ở kho dầu phụ cận phóng nhanh tới, hướng về phía mười người đánh tới. Trong đó phần lớn là tang thi cấp một cường hãn, cũng không thiếu tang thi cấp hai, thậm chí còn xen lẫn vài tên tang thi cấp hai cao giai.

Tang thi tiến hóa từ cấp một đến cấp hai, đôi mắt nguyên bản đục ngầu dần trong suốt trở lại, có thể phân biệt được trong trắng cùng đồng tử. Cái bát đồng với con người chính là đồng tử chúng nó dựng thẳng như mắt dã thú, ngoại trừ hung quang đối kháng thì không có bất cứ cảm xúc nào khác. Dù nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, có ánh mắt dữ tợn như vậy, khí thế tang thi cấp hai càng thêm đáng sợ. Có nhiều dị năng giả khi đối chiến với nó, cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập tử khí cùng hắc ám đó.

Mà hiện tại, nhiều đôi mắt đầy cơ khát và hung dữ như vậy nhìn chằm chằm mười người giữa khu đất trống, trong đó có mấy đồng tử đã đổi màu, tang thi cấp hai cao giai nhìn có vẻ càng thêm quý dị, cảnh tượng như vậy khiến người ta càng thêm run rẩy.

Năm người quay đầu, nhìn về phía Tống Hạo Nhiên đồng tử đã nhiễm một tầng lưu quang màu đỏ, trong mắt đầy ý cầu xin. Màu mắt tổ trưởng đã xảy ra biến dị, có thể thấy cấp bậc của hắn là cấp hai cao giai hiếm thấy, thậm chí là cấp ba, hiện tại chỉ có hắn mới có thể an toàn đưa tổ viên tổ một trở về. Phải biết là, màu mắt tổ trưởng tổ một không hề có chút biến hóa, có thể thấy được cấp bậc không cao hơn tổ trưởng. Đương nhiên, nếu tổ trưởng tổ ba có thể cùng đi thì càng tốt, mắt hắn lưu chuyển một tầng kim sắc nhợt nhạt, nhất định cũng là cao thủ kim hệ dị năng, thực lực không dưới tổ trưởng.

Nhưng Tống Hạo Nhiên vẫn không động, chỉ mỉm cười, ôm tay kiên nhẫn chờ đợi.

Năm người trong lòng phát lạnh, đối với lựa chọn đầu nhập vào căn cứ Cung gia lần đầu này sinh hoài nghi. Nhưng mà, sự thật phát sinh trước mắt làm bọn họ rất nhanh quên đi nỗi lòng hiện tại.

Ngoài cửa sổ, tổ viên tổ một không như lúc đầu tiến lên tàn sát, mà rất kiên nhẫn đã từng tang thi vào trung tâm khu đất. Không đầu đá dư thừa, cũng không phóng ra tuyệt kỹ dị năng làm người ta hoa mắt, chỉ ra tay dứt khoát sạch sẽ, trong vài giây ngắn ngủi, giữa trung tâm đã có hàng trăm tang thi nằm ngửa dưới đất.

Cung Lê Hân thấy thế, hét lớn một tiếng, "Lui ra sau!"

Nhóm tổ viên vội vàng lui ra xa, mà Cung Lê Hân đứng ở rìa vòng tròn, vung đao cầm mạnh xuống đất, nội lực theo đao mà xuyên vào lòng đất khiến mặt đất chấn động.

Bắt đầu từ nơi bị Tôn Diễm Diễm biến thành cát trước đó, khối đất xám liền tiếp phát ra tiếng nứt bẻ gãy rắc, đường nứt đi theo giới hạn trước đó đã được Tôn Diễm Diễm vạch ra, cuối cùng nối liền thành một vòng tròn.

Cung Lê Hân chuyển động chuôi đao, lần nữa truyền nội lực đẩy xuống lòng đất, làm vỡ nát mặt đất kiên cố dưới chân. Chỉ nghe thấy mặt đất nổ 'oanh' một tiếng, những chỗ chưa sụp đều đồng loạt sụp xuống, tạo thành một hố sâu cực lớn, mà đám tang thi chạy vào khu đất trống đó nhảy mất bị đè thành thịt nát.

Năm người ngồi ngoài quan sát cả người cứng đờ, trong lòng chấn động, không thể tin nhìn về phía thiếu niên bóng lưng yếu ớt rút mũi đao.

Làm sụp cả một khu đất lớn cỡ sân bóng rổ, phải dùng tới bao nhiêu sức mạnh a? Có người thật sự có thể chỉ dùng vào một đôi tay mà làm rung chuyển cả trời đất sao? Một cường giả tuyệt thế chỉ có thể trong truyền thuyết thế nhưng lại xuất hiện ngay trước mắt bọn họ? Bọn họ thật sự nằm mơ, dù tận mắt nhìn thấy cũng không thể tin nổi.

Nhưng mà, chấn động tổ một mạng tới cho bọn họ còn chưa chấm dứt. Cung Lê Hân ngay giây phút mặt đất sụp đổ đã nhảy cao lên, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh đồng đội. Mười người ***g tay vào nhau, đá đám tang thi đánh tới xuống hố sâu.(ta thật sự théc mếc là cả đám ***g tay vào nhau rồi đánh đám kiểu gì —” nhưng mà xem bản raw thì nó lại là như thế, hay ta hiểu sai nhĩ, chữ gốc đây, ai bik thì nói đề ta sửa lại nhé 十人拳拳交错)

La Đại Hải lợi dụng kê hở quãng một mằm mống thực vật vào hố, sau đó tỏa ra ánh sáng màu lục nhu hòa, tác động làm cây mọc lên. Bông dây leo mũi nhọn điên cuồng lan lên từ dưới đáy hố, đâm xuyên qua cơ thể tang thi bị đá xuống, tựa như quỷ hút máu hút bọn chúng thành từng bộ xương khô, sau đó nhanh chóng nở ra một đóa hoa màu trắng, kết thành một chùm quả màu lam trông tựa như việt quất.

“Thực cốt đằng? Cậu ta thế nhưng lại có hạt giống của thực cốt đằng?” Năm người nỉ non không dám tin, lại bị hành động của một người khác làm chấn động đến choáng váng.

Thực cốt đằng, là một trong các loại thực vật biến dị khủng bố nhất cho đến nay. Dây leo của nó hấp thu cốt nhục con người và tang thi làm chất dinh dưỡng, một khi quả mọng do nó kết ra bị vỡ tan, thì tính ăn mòn của chất lỏng này còn mạnh hơn cả C quốc cường thủy*, dù là kim loại cũng sẽ tan rã. Hạt giống của loại cây này là thứ vũ khí sắc bén mà tất cả các tộc hệ dị năng giả đều ao ước, nhưng cho tới nay vẫn chưa người nào có được, vì người có ý đồ muốn lấy hạt giống này đều bị biến thành xương khô hoặc một bãi nước mủ.(* : C quốc cường toan hay C quốc cường thủy [Hán Việt: 強酸水, 強水; tên tiếng Latinh là aqua regia, tức “nước hoàng gia”] là chất ăn mòn mạnh, ở dạng lỏng, màu vàng, dễ bay hơi. Nó là một trong số ít thuốc thử có khả năng hòa tan vàng và bạch kim; có tên gọi “aqua regia” vì đặc tính có thể hòa tan được những kim loại “hoàng tộc” hoặc “quý tộc”, mặc dù tantali, iridi, và một vài kim loại cực kỳ thụ động khác không bị hòa tan trong C quốc cường toan; được sử dụng trong việc khắc bằng axit và trong những thủ tục phân tích)

Đáy hố bị dây leo màu lục cùng một chùm quả mọng màu lam bao trùm, hiển thị ra trạng thái tốt nhất của nó. Nhưng mà, động tác sau đó của mười người lại lần lượt phá hủy cảnh tượng hoa mỹ tuyệt đẹp này. Vũ lực của cả bọn toàn bộ bộc phát, không có động tác dư thừa, chỉ dùng quyền cước, phong nhận, hỏa cầu, băng đao, đem từng tang thi đánh cho ngã xuống đáy hố, động tác phi thường nhanh chóng dứt khoát.

Những tang thi này, dù là cấp một hay cấp hai, thậm chí là cấp hai cao giai, đều rớt xuống hố sau đó chớp mắt làm vỡ đám quả mọng. Quả mọng phun ra chất lỏng màu lam lập tức biến thân thể của chúng thành một vũng nước mủ màu đen. Ngày càng có nhiều tang thi rơi vào, mà La Đại Hải cũng không nhàn rỗi, lại cho một hạt giống mọc lên giữa chùm quả mọng, hình thành một mảnh địa ngục mới màu hồ thủy[xanh lơ], nuốt hết toàn bộ tang thi.

Ngần vạn con tang thi tê rống dưới đáy hố, giãy dụa, sau đó cũng hòa tan thành chất lỏng sủi bọt, mùi hôi tanh dày đặc gay mũi bốc lên cao, xuyên qua tấm thép dày, chui vào mũi mọi người trong xe, làm sắc mặt cả đám trắng bệch muốn nôn.

Đây chính là địa ngục A Tì do con người tạo nên, khiến đám tang thi chạy tới thấy mùi vị chết thảm của đồng loại phải chùn bước. Chúng nó đã nhận thức được nguy cơ nên bắt đầu sợ hãi, không còn tre già măng mọc xông tới công kích mười người phía trước, mà xoay người bỏ chạy tán loạn, trong chốc lát đã không còn một mảnh.

Ở mặt thế, chỉ có nhân loại sợ tang thi, chưa hề có tang thi thấy nhân loại thì sợ mất mật, nghe thấy thì bỏ chạy. Nhưng mà hôm nay, năm người rút cuộc cũng chứng kiến được kì tích này. Mùi hôi tanh ở đầu mũi khiến người ta khó thở cùng vạn cốt tan rã trong hố sâu lần nữa kích thích thần kinh bọn họ, làm bọn họ suýt nữa té xỉu.

“Người anh em, cố chống đỡ, lát nữa là đến phiên chúng ta lên sân khấu rồi.” Một lão tổ viên rút ra hai miếng giấy nhét vào mũi, tầm mắt tận lực cách xa cửa sổ, hảo tâm nhắc nhở.

“Thấy không, đây chính là một trong các tuyệt kỹ nổi tiếng của tổ một—khanh sát*! Lần đầu khi tôi nhìn thấy, đã bị dọa đến chân nhuyễn ra, lúc về thì gặp ác mộng mấy ngày, cơm cũng ăn không vô. Hi hi, tổ một không chỉ có chiêu này, các cậu phải cố quen đi. Người mới sao, đều cần phải trải qua một quá trình thích ứng a.” Tên tổ viên ban đầu khuyến khích năm người ra ngoài xem trêu tức nói.(* : tên gọi của cách giết bằng cách bỏ người sống xuống hố rồi lấy đao đâm chết hoặc chôn sống)

Năm người chậm rãi xoay người, sắc mặt tái nhợt gât đầu, trong lòng không hận mà cùng nghĩ : Không hổ là đội ngũ mạnh nhất trong truyền thuyết, thật con mẹ nó hung tàn! Khanh tử tang thi!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Đứng cạnh “vạn thi khanh”, Cung Lê Hân thấy không hề xuất hiện tang thi tiến hóa, mà chỉ còn mấy tang thi sơ cấp hoạt động chậm chạp không có sức uy hiếp với các tổ khác, liền xoay người ngoắc với năm chiếc thiết giáp, ý bảo bọn họ có thể vào thu thập nhiên liệu.

Cửa xe mở ra, tổ viên bốn tổ ngừng thở, tránh xa hố sâu mà chạy như điên về phía kho dầu như có mãnh thú rượt đuổi phía sau.

Mà năm người mới gia nhập kia lúc này ngay cả cước bộ cũng trở nên yếu ớt, nhìn về phía mười người biểu tình bình thân không việc gì đứng cạnh hố sâu kia, trong mắt lộ ra thần sắc sùng bái. Tuy rằng thủ đoạn tổ một có chút hung tàn, được rồi, là quá hung tàn! Nhưng mà loại hung tàn này dùng trên người tang thi thật sự rất thống khoái, rất kích lệ nhân tâm!

Lấy lại bình tĩnh, năm người tắt cung tắt kính khom người với Cung Lê Hân, sau đó chạy như bay.

“Lý Đông Sinh, anh đi theo hỗ trợ thu thập dầu đốt đi. Những người khác tự do hoạt động, cứ đi tìm thứ gì mọi người thích đi.” Cung Lê Hân phát tay nói với tổ viên. Có “vạn thi khanh” kinh hoàng hôi tanh tận trời ở đây, tang thi tiến hóa trong phạm vi một dặm tuyệt đối không dám tới gần.

“Vâng!” Chín người đồng ý sau đó chia nhau tản ra.

La Đại Hải chạy đi vài bước lại quay trở về, lấp bắp mở miệng, “Lão đại, đừng quên giúp tôi lấy mấy bao hạt giống thực cốt đằng.”

“Đã biết.” Cung Lê Hân gật đầu đáp ứng. Đợi La Đại Hải đi xa, cậu lật lòng bàn tay ra, năm ngón tay ‘oanh’ một tiếng bùng lên ngọn lửa màu trắng băng hòa xen lẫn, cách một khoảng không hướng đầy hố chớp tới.

Một đồng chất lỏng màu đen bị cậu hút vào lòng bàn tay, đầu tiên là đông lại thành băng, sau đó lại bốc hơi thành làn sương mù màu trắng, phiêu tán trong không khí, chỉ còn lại vô số hạt giống màu lam nhỏ như hạt cát, rơi vào lòng bàn tay đã thu hồi ngọn lửa màu trắng của Cung Lê Hân.

Đem hạt giống bỏ vào một túi vải, cậu khoanh chân ngồi cạnh hố vận chuyển nội lực. Trong vòng một năm, Tổng Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác đều đã thăng cấp đến cấp hai cao giai, mắt thấy sắp đột phá qua cấp ba, tổ viên của cậu cũng đều là cấp hai trung giai, chỉ có cậu, Nghịch Mạch Thần Công chưa đột phá được tới tầng thứ ba, vẫn trì trệ ở mức cao nhất tầng thứ hai.

Bất quá cậu cũng không vội, đời trước ba tuổi cậu đã bắt đầu tu luyện, còn dùng vô số đan dược giúp tăng tu vi, đến năm mười sáu tuổi cũng chỉ tu luyện được tới tầng thứ tư. Đời này chỉ tu luyện hai năm đã lên đến mức cao nhất tầng thứ hai, vượt quá mong đợi của cậu rồi. Cho nên, trước mắt cậu chỉ cần đề tâm định thần tĩnh, thuận theo tự nhiên, sớm muộn cũng sẽ có đột phá.

Vận chuyển nội lực ba mươi sáu vòng, Cung Lê Hân mở to mắt, ngẩng đầu nhìn lên không trung. Bốn chiếc trực thăng do quân đội phái tới đã đến rồi, đang bay vòng trên không, chờ đi mấy tấn dầu đốt đã được các tổ dị năng đóng gói kỹ càng trở về.

Lúc này các tang thi tiến hóa nghe âm thanh chạy từ xa tới, lại nghe thấy “tiếng động” khác mà đi, căn bản không cần các tổ đội động thủ. Cho nên nói, ra nhiệm vụ với tổ một, hệ số an toàn tuyệt đối có bảo đảm.

Đội khi bốn tổ hoàn thành nhiệm vụ bước ra, tình yêu sâu thẳm với tổ một liền biến thành hận ý nồng đậm. Chỉ thấy Cung Lê Hân chậm rãi đứng lên, trong tay phóng ra một ngọn hỏa diễm màu trắng giống như đóa sen nở rộ, nhẹ nhàng ném xuống hố.

Hỏa diễm màu trắng mang theo sức nóng cực hạn cùng nhiệt độ cực thấp, từng chút một đem thực cốt đằng khiến người ta mao cốt từng nhiên cùng đông nước mũi sủi bọt nuốt lấy. Làn sương màu trắng phiêu tán trong không trung, mùi hôi tanh gay mũi vừa rồi lại càng thêm nồng đậm, càng đuổi đám tang thi phụ cận cách xa hơn.

Chỉ trong chốc lát, trong hố ngoại trừ tinh hạch không còn lưu lại gì cả. Trong đó đa số là tinh hạch cấp một trong suốt, lẫn trong đó là vài cái tinh hạch cấp hai đủ màu, hàng vạn tinh hạch lấp lánh ánh sáng dưới ánh dương quang, làm hoa mắt mọi người. Nhưng bọn họ chỉ có thể cường chế tham lam trong lòng, đứng bên cạnh nhìn. Không ai dám tiến lên cướp đoạt, bởi đây là Cung thiếu a.

“Lý Đông Sinh, tới thu thập tinh hạch đi.” Cung Lê Hân đối với biểu tình nhỏ dãi của mọi người đã sớm thành thói quen, hắt cằm với Lý Đông Sinh.

“Vâng.” Lý Đông Sinh vung tay, gom toàn bộ tinh hạch vào không gian, xoay mặt nhìn về phía tổ viên các tổ khác, mỉm cười mở miệng, “Lần này ra nhiệm vụ, quân đội thưởng toàn bộ tinh hạch cho bọn tôi, chờ bọn tôi thống kê số lượng xong sẽ đưa cho bộ chỉ huy, để bộ chỉ huy phân phối theo lao động.”

Cung Lê Hân về phương diện đối nhân xử thế còn rất non nớt, những người khác cũng không phải người giỏi giao tiếp, cho nên Lý Đông Sinh tính cách trầm ổn, tâm tư tĩnh tế liền trở thành người phát ngôn của tổ một, phụ trách xử lý về quan hệ với các tổ khác.

Một câu của hắn trong nháy mắt đã làm tổ viên các tổ khác mặt mày hớn hờ. Mọi người đều lần lượt tiến lên nói cảm ơn Cung Lê Hân, sau đó bước lên xe thiết giáp, chuẩn bị rút lui. Đợi khi mùi tanh tiêu tán, cả khu này sẽ lại một lần nữa bị tang thi chiếm cứ.

Người thấy mùi tanh càng thêm hôi thối, từng tổ viên các tổ khác lập tức chạy tới xe thiết giáp. Vương Thao cùng Mã Tuấn mỗi người ôm trong tay một đồng sách, hai má ửng hồng, về mặt kích động (có ai đoán được đó là sách gì ko =]]]])

Trước khi lên xe, hai người giữ lấy Lý Đông Sinh trốn ra đuôi xe, về mặt thần bí hề hề thúc giục, “Nhanh thu vào, đừng để ai nhìn thấy, trở về căn cứ bọn

tôi sẽ đưa anh hai cuốn.”

Lý Đông Sinh tiếp nhận hai đồng sách ảnh, thoáng nhìn thấy hai thân thể da trắng đang trần trụi giao triền ngoài bìa, hai mắt tròn tròn, lập tức như bị điện giật nhét sách vào lòng.

“Choáng váng? Mau thu vào đi nha! Cần thận đừng để người khác nhìn thấy, bằng không sẽ bị cướp đó!” Mã Tuấn thấp giọng thúc giục.

Đây là bọn họ tìm thấy trong một tiệm sách nhỏ. Hiện giờ mặt trời, phụ nữ khan hiếm vô cùng nghiêm trọng, nên chỉ mấy cuốn này thôi cũng đủ khiến nam nhân điên cuồng. Hai người lúc tìm thấy được hai đồng này còn thấy hưng phấn hơn khi có được hai viên tinh hạch cấp hai cao giai.

Lý Đông Sinh phục hồi tinh thần, mặt đỏ tai hồng vội vàng thu sách vào không gian. Xoay người đón lấy tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của Cung Lê Hân, Mã Tuấn như kẻ trộm cười hề hề vỗ bả vai Cung Lê Hân, ghé sát tai cậu nhỏ giọng nói, “Cung thiếu, đợi lúc về tôi sẽ đưa cậu một thứ tốt lắm, cam đoan sẽ khiến cậu nhiệt huyết sôi trào! Hắc hắc!” (1’ mặc niệm cho a -_-|||)

Vương Thao cùng Lý Đông Sinh cũng cười đặc biệt đáng khinh, ôm lấy Cung Lê Hân đầu đầy mồ hôi lên xe. Đem hành động khác thường của cả bọn thu vào trong mắt, Tổng Hạo Nhiên bĩu môi, màu sắc lóe lên.

Trở lại căn cứ, Mã Tuấn giữ chặt cánh tay Cung Lê Hân đang muốn về phòng nghỉ ngơi, lặng lẽ nhét mấy cuốn sách vào lòng cậu, cười hi hi nói, “Cung thiếu, cậu đem về hảo hảo nghiên cứu, tranh thủ khai thông mở rộng hiểu biết a!”

“Giờ đây?” Cung Lê Hân cúi đầu, muốn lật một tờ xem thử, lại bị Mã Tuấn tay mát lạnh lạnh nhét vào túi vải của cậu, nháy mắt thấp giọng nói, “Đừng để cho người khác biết, đây là bí tịch võ công! Học xong đảm bảo cậu sẽ thấy thoải mái suốt đời!”

Bí tịch võ công? Nay quả thật không thể để người ngoài nhìn thấy. Cung Lê Hân gật đầu, bỏ sách vào túi áo, tạm biệt đám Mã Tuấn biểu tình quái dị đi về phòng.

Thay ra quân phục, nhanh chóng vọt vào tắm nước lạnh, sau đó cậu ngồi lên giường, cầm lấy bản ‘bí tịch võ công’ chuẩn bị xem. Ngoài bìa lấy áng mây màu lam đậm làm nền, không có tranh vẽ, chỉ dùng nét chữ rồng bay phượng múa viết bốn chữ lớn—□. (bản gốc nó ghi thể áh -_- cứ hiểu là xyo đi =v=)

Quả nhiên là một quyển võ lâm thất truyền, chỉ là Mã Tuấn lại đưa sai người, cuốn này phải đưa cho Linh Âm mới đúng. Cung Lê Hân nghiêng đầu, âm thầm quyết định lát nữa sẽ đưa sách cho Linh Âm.

Khi cậu đang tính mở ra bìa trong sách xem nội dung, thì cửa phòng bị gõ. Sớm đã nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, cậu mặt vui vẻ để chân trần mìn mắng nhảy xuống giường nhanh chóng mở cửa phòng.

Tầm mắt Tổng Hạo Nhiên lưu luyến vài giây trên cái mông vểnh lên được chiếc quần đùi ngắn nhỏ ôm gọn lấy cùng đôi chân thon dài trắng nõn, con người cũng lưu chuyển một tầng hỏa diễm hồng quang, khiến gương mặt anh tuấn góc cạnh cứng nhắc của hắn tăng thêm vài phần yêu dị.

Hắn mỉm môi, tiến lên nâng lấy mông thiếu niên, ôm cậu vào lòng như ôm một đứa nhỏ, giọng khàn khàn trách cứ, “Đã nói em bao nhiêu lần, đừng để chân trần chạy tới chạy lui, coi chừng cảm lạnh.”

Ôm lấy Cung Lê Hân đi vào phòng, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường, Tổng Hạo Nhiên như lơ đãng đưa tay vuốt ve cái mông mượt mà của cậu, cười nói, “Vừa rồi đang làm gì?”

“Mã Tuấn đưa cho em một quyển bí tịch võ công, em đang chuẩn bị nghiên cứu.” Cung Lê Hân chỉ vào quyển sách trên giường.

Nhìn thấy bốn chữ viết theo lối viết thảo trên bìa, Tổng Hạo Nhiên nhướng mày, cầm lấy sách lật xem. Một đôi nam nữ xích lửa giao triền cuồng nhiệt hiện lên trang sách, cả cuốn sách đầy cao trào, hạ sỗ tình tế tĩ mĩ, có thể nói đây là một quyển tình phẩm của nghệ thuật đồi trụy, lại khiến sắc mặt Tổng Hạo Nhiên càng ngày càng đen, hồng quang lan tràn nhiễm cả hai mắt.

“Tổng đại ca, anh sao thế? Anh đừng luyện công pháp tu luyện trong đó, đây là cho nữ luyện, cẩn thận tẩu hỏa nhập ma!” Thấy bàn tay hắn toát ra từng đợt khói đen nhẹ, rõ ràng là không thể khống chế được, muốn đốt cháy quyển sách, Cung Lê Hân nóng lòng kéo lấy tay hắn ngăn không cho tiếp tục nhìn.

“Công pháp? Cho nữ luyện?” Tổng Hạo Nhiên trầm ngâm, chậm rãi thu hồi dị năng suýt nữa bạo phát, hồng quang trong mắt cũng dần biến mất. Hắn về phía thiếu niên vô cùng lo âu đang tự kiểm tra mạch cho hắn, chân chờ mở miệng, “Lê Hân, quyển này em chưa coi sao?”

“Àn.” Cung Lê Hân buông tay, thờ dãi nhẹ nhõm sau đó nói, “Quyển bí tịch này là loại công pháp cho nữ, Mã Tuấn nhất định tính sai rồi, em đợi chút nữa sẽ đưa cho Linh Âm.”

Tổng Hạo Nhiên bình tĩnh chăm chú nhìn vào đôi mắt trong suốt thấy đáy của cậu, nôn nóng cùng cuồng bạo pháp phòng muốn bốc lên trong khoảnh khắc toàn bộ tan biến, hóa thành niềm vui sướng tràn đầy. Hắn đưa tay kéo thiếu niên ôm chặt vào lòng, khẽ cười.

Tiếng cười trầm thấp của nam nhân quanh quẩn quanh tai, đầu chôn trong ***g ngực rộng lớn của đối phương, cảm thụ được ***g ngực rung động cùng nhịp tim hữu lực của hắn, Cung Lê Hân không biết vì sao mặt đỏ lên, đôi mắt hơi hạ xuống nhiễm vài tia ngượng ngùng. Một năm này, Tổng Hạo Nhiên và cậu càng ngày càng thân mật, kéo kéo ôm hôn đã sớm thành thói quen, nhưng hôm nay cậu không thấy giống bình thường, cảm giác ôm ấp này thật nóng bỏng, lại làm cậu không muốn ly khai.

Vừa cười vừa hạ xuống vô số nụ hôn tình tế lên hai má cùng cổ Cung Lê Hân, thấy mặt cậu phỉếm hồng một mảnh, giống như thoa phấn, hơn cả đào mận, đôi mắt trong trẻo bịt kín một tầng hơi nước lấp lánh hào quang, khiến người ta không thể không yêu thương, bụng dưới Tống Hạo Nhiên thắt chặt, cắn răng chậm rãi buông người trong lòng, thấp giọng nói, "Bản bí tịch này anh sẽ thay em đưa cho Linh Âm. Em đã vất vả cả ngày hôm nay rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi."

Thấy thiếu niên mờ to đôi mắt ngấn nước ngoan ngoãn đồng ý, Tống Hạo Nhiên tươi cười gượng gạo, kéo chân che đi đôi chân dài dề trăn của cậu, cầm lấy quyển sách ngoài bìa in dấu bàn tay màu đen như bị cháy nhanh chóng rời đi. Lê Hân hồn nhiên như thế, tuy rằng nhìn mê người cực điểm, nhưng hắn lại không biết nên hạ thủ thế nào.

Đóng cửa phòng lại dựa vào vách tường bất động một hồi, đợi khô nóng trong cơ thể biến mất, Tống Hạo Nhiên mới đen mặt bước đến phòng ngủ Mã Tuấn.

Hắn thật cẩn thận thủ hộ thiếu niên lâu như vậy, mặc dù mãnh thú trong lòng điên cuồng kêu gào muốn nuốt thiếu niên ăn vào bụng, nhưng đều ương ngạnh nhịn xuống, muốn chờ từng chút từng chút một xuyên qua tầng phòng ngự của cậu, chờ đợi một khắc kia khi tình cảm cả hai đã trao cho nhau, cùng hòa làm một. Nếu trước lúc đó, thiếu niên rơi vào vòng tay người phụ nữ khác, hắn nhất định sẽ nhịn không được mà giết người! Bất luận kẻ nào cũng không thể phá hư phân cảm tình hắn cẩn thận bảo vệ này!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hảo Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Mã Tuấn còn chưa biết mình đã bị tổ trưởng thân ái vô cùng đơn giản bán đứng, đem mấy quyển sách quăng lên giường, để Linh Âm và Tôn Diễm Diễm tùy ý chọn lựa.

Tôn Diễm Diễm tay chân luống cuống, một bên ngượng ngùng vẫy tay nói không cần, một bên tầm mắt lại liếc qua bìa sách, hai má đỏ rực như lửa.

Linh Âm và Đại Lưu dính nhau như keo như sơn, có người có ta, có ta thì có người, mỗi tối đều chơi trò yêu tinh đánh nhau mấy hồi, nên với mấy cuốn này không hứng thú lắm. Nhưng không thể từ chối ý tốt của hảo hữu, cô cũng không cự tuyệt, ngồi xuống giường lựa tùy ý.

Đẩy mấy quyển sách ra, thấy hai cuốn để dưới cùng, mắt Linh Âm sáng rực, như chớp chớp lấy hai quyển này vào ngực, nhanh chóng lật xem sau đó kích động mở miệng, "Hai cuốn này của tôi."

"Thích cái nào cứ lấy cái đó!" Mã Tuấn nhìn lướt qua bìa sách, thấy hai mỹ nhân tóc dài trên giấy đang thâm tình ôm nhau, cũng không để ý kỹ, phát tay hào phóng tỏ vẻ đồng ý.

"Anh em tốt! Cảm ơn!" Linh Âm vỗ bả vai Mã Tuấn, mặt mày hớn hờ, biểu tình kích động còn hơn lúc nhận được phần thưởng, làm Mã Tuấn có chút ngượng ngùng.

"Diễm Diễm, cho em một cuốn này. Đảm bảo xem xong em sẽ hiểu biết thêm rất nhiều!" Linh Âm cầm một cuốn nhét túi áo Tôn Diễm Diễm hai má ửng đỏ đang vô cùng ngượng ngùng, thần bí hề hề cam đoan nói, "Tin tưởng chị đây, lúc xem nhớ chuẩn bị đủ giấy, coi chừng phun máu mũi!" (Carly : éc ɿv đó giờ mới bik Âm tỷ là bách hợp =v=)

Tôn Diễm Diễm lắc đầu, hai tay lại bỏ vào túi áo, hai mắt long lanh lấp lánh.

"Hơ?" Nghe thấy Linh Âm nói thế, Mã Tuấn có chút hồi hận, ngược mặt nói, "Thực sự phấn khích như vậy? Để tôi coi trước rồi đưa các cô sau đi."

"Đi đi đi! Sách này không thích hợp cho cậu!" Linh Âm tức giận lườm hắn một cái, đem sách bỏ vào túi, chuẩn bị kéo Tôn Diễm Diễm rời đi, cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Tường đồng đội, Linh Âm không hỏi bước ra cười hi hi mở cửa, sau khi thấy người tới lập tức thu lại tiểu ý, biểu tình có chút vận vẹo. Cô cứng ngắc mở miệng, "Tống thiếu tướng, sao ngài lại đến đây?"

Nghe thấy tiếng chào hỏi của Linh Âm, sắc mặt Mã Tuấn liền tái nhợt, lập tức thất kinh nhét đồng sách xuống dưới chân, Tôn Diễm Diễm cũng áp xuống ngượng ngùng, đứng thẳng dán sát vào tường, cố làm giảm sự tồn tại của mình.

Nghiêng người đi vào trong, lướt qua Linh Âm đang chặn cửa, Tống Hạo Nhiên nghiêm mặt bước vào, ánh mắt lia tới đồng phòng lên dưới chân, nhuróng mây, bất ngờ xóc chấn lên.

“Truyền bá văn hóa phẩm đòi truy cho người chưa thành niên là trái pháp luật, các cậu không biết sao?” Hân thông thả bước tới gần giường, nhìn chăm chăm đóng sách cầm mở miệng.

“Tống. Tống thiếu tướng, bọn tôi đều đã trưởng thành.” Mã Tuấn thận trọng đứng bên giường, cẩn thận biện giải, “Hơn nữa, hiện tại trong căn cứ ngay cả việc mại *** cũng hợp pháp rồi, xem sách cầm hân là không sao đi?”

“Các cậu xem thì không có gì, nhưng không nên đưa cho Lê Hân. Lê Hân vẫn còn nhỏ, sẽ bị các cậu làm hư.” Mấy người này tốt xấu cũng là bằng hữu Lê Hân quý trọng nhất, dù lửa giận bốc lên trong lòng Tống Hạo Nhiên cũng cố kiềm chế không bùng nổ với bọn họ.

Thấy thái độ Tống Hạo Nhiên khá ôn hòa, Mã Tuấn an tâm, tùy tiện vẫy tay nói, “Tống thiếu tướng ngài yên tâm đi, Cung thiếu sẽ không bị bọn tôi làm hư đâu, bọn tôi có kêu Cung thiếu đi kiểm gái cậu ấy cũng không chịu đi mà.”

Linh Âm đứng ở một góc buồn bực, nghe răng trợn mắt vung tay múa chân làm động tác cắt cổ với Mã Tuấn, sau đó vô lực thảm nghĩ: Ngu ngốc, không biết Tống thiếu tướng xem Cung thiếu như bảo bối sao? Dám dẫn Cung thiếu đi tìm gái, lại còn dám nói với Tống thiếu tướng, cậu cách cái chết không xa rồi.

Quả nhiên, Tống Hạo Nhiên nghe thế thì không thể tiếp tục kìm chế lửa giận trong lòng, một tay xóc áo Mã Tuấn lên, hung tợn nhìn thẳng hân, lưu quang hồng sắc trong mắt đậm dần, tựa như được sát thân phò trợ, làm người ta không dám nhìn thẳng. Hân cắn răng, trầm giọng chất vấn, “Các cậu thế nhưng dám dẫn Lê Hân đi tìm phụ nữ? Lúc nào?”

Lúc hân nói, dị năng trong cơ thể vì hân cuồng nộ mà tự bạo phóng ra ngoài, bàn tay nắm áo Mã Tuấn tỏa ra một luồng khói đen, mùi quần áo bị đốt lan ra cả phòng.

Mã Tuấn quay đầu, tránh né bàn tay nóng rực của hân, mặt đầy hoảng sợ, bị dọa gần như muốn ra cả quần. Hân mở miệng giải thích, “bẩn chữ” giải thích, sợ mình một giây tiếp theo sẽ bị Tống thiếu tướng nướng thành tro, “Không có, Cung thiếu không có đi! Cậu ấy nói cậu ấy không hứng thú với phụ nữ! Tôi nghĩ Cung thiếu còn chưa thông suốt nên mới muốn đưa cậu một quyển để phổ cập kiến thức thôi, không hề có ý gì xấu cả. Tống thiếu tướng, ngài tha cho tôi đi!”

Bàn tay không còn toát ra khói đen nữa, Tống Hạo Nhiên liếc đôi mắt băng lãnh màu đỏ nhìn Mã Tuấn, thẳng đến khi hai chân Mã Tuấn run rẩy mới chậm rãi buông tha cái áo đã sớm cháy đến rách nát.

“Lê Hân có thông suốt hay không, và khi nào thì thông suốt đều do tôi quyết định, không liên quan tới các cậu.” Hân rút đi củnng nộ trên mặt, sắc mặt tối tăm, trầm giọng cảnh cáo, “Về sau không được lấy mấy thứ này làm bản mặt Lê Hân, nếu để tôi phát hiện, tôi sẽ đốt hết chúng!”

Mã Tuấn nước mắt lưng tròng gật đầu, không dám nhìn đôi mắt màu đỏ vô cùng yêu tà của hân.

Tống Hạo Nhiên lạnh lùng liếc hân một cái, tịch thu toàn bộ sách trên giường, dưới tầm mắt đau lòng của Mã Tuấn bước ra cửa. Thấy cặp hồng nhãn sát thân tới gần, Linh Âm tự nhiên như thường gật đầu mỉm cười, Tôn Diễm Diễm nhanh chóng cúi đầu, khăn trương che túi vải.

Thấy hành động chột dạ của Tôn Diễm Diễm, Tống Hạo Nhiên dừng lại cước bộ, hướng cô mở lòng bàn tay, lạnh giọng ra lệnh, “Đưa ra đây.”

Tôn Diễm Diễm rút cổ, bị thương muốn khóc móc sách ra, đặt lên tay hân. Linh Âm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn cô, móng tay đâm vào lòng bàn tay, đau nhói một trận.

Nhưng mà, Tống Hạo Nhiên cũng không tính bỏ qua cô, xoay mặt ra lệnh, “Đừng giả điên, đưa của cô đây!”

Linh Âm ha ha cười ngượng ngùng, thấy đối phương vẫn như hỏ rình mồi, hoàn toàn không thể thương lượng, chỉ đành không cam tâm giao nộp.

Tống Hạo Nhiên không thèm nhìn tới bìa sách, cầm lấy kẹp sách, mở cửa phòng nhanh chóng rời đi. Mã Tuấn đợi hân đi xa mới chạy tới gần cửa, vung quyền với bóng dáng cao lớn của hân, miệng hùm gan sửa hung tợn nói, “Mất đồ thì giỏi lắm sao? Đợi lão tử lên tới cấp hai cao giai, lão tử cũng dùng mắt đỏ đỏ hù chết anh!”

“Thiết~” Linh Âm cười nhạo, tức giận mở miệng, “Cậu nên tỉnh ngủ đi! Chờ cậu cấp hai cao giai thì người ta đã lên cấp ba rồi, lúc nào cũng duy trì được hồng quang, cẩn thận lại bị dọa tiều ra quần!”

Hai mắt liếc xuống đứng quần Mã Tuấn, Linh Âm trong lòng mất hứng, kéo Tôn Diễm Diễm đi không quay đầu lại, làm lơ Mã Tuấn đang tức giận quơ tay đá chân.

Tống Hạo Nhiên ôm lấy đồng sách trở về phòng mình, không nghĩ tới ngay chỗ rẽ lại gặp phải Triệu Cảnh đột nhiên xuất hiện. Triệu Cảnh đỏ mặt giải thích, Tống Hạo Nhiên không kiên nhẫn liếc nhìn hân một cái, không nói gì cất bước đi.

Triệu Cảnh vuốt ve trái tim đập dồn dập của mình, đứng tại chỗ nhìn hân đi xa, đang định nhấc chân, lại phát hiện dưới đất rớt một tập sách ảnh. Trong mắt hân lướt qua một tia kinh hi, nhặt lên muốn đuổi theo Tống Hạo Nhiên, thấy rõ trên bìa là hai nam nhân đang giao triền, mặt hân đỏ lên do dục.

Tổng thiếu tướng thế nhưng cũng xem loại sách này, là do bị cấm đọc quá lâu đi? Đã một năm, Cung Lê Hân vẫn đối đãi với ngài ấy như anh trai, trong lòng ngài ấy nhất định rất đau khổ!

Nghĩ đến đây, Triệu Cảnh trong lòng quặn đau, giấy dựa cùng chân chờ trong mắt dần bị tình yêu kiên định thay thế. Buổi tối, hắn cầm quyển sách kia gõ cửa phòng Tổng Hạo Nhiên.

“Cậu có chuyện gì sao?” Tổng Hạo Nhiên đứng tựa chắn cửa, cũng không tính để Triệu Cảnh vào phòng.

“Tổng đại ca, hồi chiều anh làm rớt cuốn này, em nhặt được.” Triệu Cảnh thoáng cúi đầu, lấy sách ra, hai tai sung huyết, đỏ bừng.

Tổng Hạo Nhiên nhướn mày, tính đưa tay nhận lấy, sau đó bảo Triệu Cảnh rời đi, không nghĩ tới Triệu Cảnh đột nhiên ngừng đầu, dùng một tay còn lại gãi gao nắm lấy tay hắn, lấp bấp mở miệng: “Tổng đại ca, em .em thích anh!”

“Vậy sao? Nhưng tôi không thích cậu.” Không một chút xúc động, Tổng Hạo Nhiên lập tức rút tay lại, lạnh như băng mở miệng.

“Em biết, anh thích Cung Lê Hân.” Triệu Cảnh bám dính không buông tay áo hắn, mắt ngấn nước mở miệng.

Tổng Hạo Nhiên luôn không để ý hai mắt chợt biến đổi, đưa mắt nhìn Triệu Cảnh. Triệu Cảnh nhếch môi, tươi cười đầy thương xót cùng đau lòng, chậm rãi nói: “Cung Lê Hân đến đâu, anh cũng theo đó, Cung Lê Hân nhận nhiệm vụ nào, anh cũng nhận nhiệm vụ đó, Cung Lê Hân muốn gì, không cần cậu ta mở miệng anh đã dâng đến trước mặt, biểu hiện của anh rõ ràng như vậy, chỉ có đồ ngốc mới không nhận ra. Nhưng mà, anh cố tình lại gặp phải đồ ngốc Cung Lê Hân kia, cậu ta căn bản không thích anh, cũng không đáp lại tình cảm của anh! Tổng đại ca, anh buông tay đi! Hãy nhìn em, anh muốn gì em cũng tình nguyện làm cho anh!”

Thừa dịp Tổng Hạo Nhiên còn đang kinh ngạc, Triệu Cảnh bỏ nhào vào lòng hắn, kiễng chân hôn lên môi hắn.

Tổng Hạo Nhiên hai mắt như son một lớp son đỏ lóe lên một đạo hồng quang, đang muốn đẩy Triệu Cảnh ra, không ngờ một bàn tay trắng nõn mịn màng đã trước hắn một bước kéo áo Triệu Cảnh, hung hăng tách hắn khỏi ôm ấp của Tổng Hạo Nhiên.

“Lê Hân?!” Nhìn thấy người tới, Tổng Hạo Nhiên sợ hãi kêu ra tiếng, trong tâm càng loạn như ma. Khốn kiếp! Sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng lúc này. Nếu Lê Hân hiểu lầm thì sao đây!

Lâm Văn Bác vốn bị Cung Lê Hân kéo theo đi tìm Tổng Hạo Nhiên đánh bài, không ngờ lại thấy một màn tỏ tình đầy tình cảm thế này. Giờ phút này hắn đang tựa người lên cửa, nhứ mày nhìn Cung Lê Hân hung hăng kéo Triệu Cảnh ra, đang bóp cổ đối phương ấn lên cửa, trong lòng lo lắng không ít hơn Tổng Hạo Nhiên là mấy.

Bạn tốt không phải người kiên nhẫn, tình cảm bị kìm nén gần một năm, cũng đã tới lúc bộc lộ, đây chính là cơ hội vô cùng tốt, lấy hiểu biết của hắn với bạn tốt, đối phương tuyệt đối sẽ lợi dụng dịp này. Nhưng mà, mình có thể làm gì đây? Ngoại trừ tiếp tục nhẫn xuống phần cảm tình đau khổ này thì thật không còn cách nào khác!

Nghĩ đến đây, Lâm Văn Bác vô lực nhắm chặt mắt.

Cung Lê Hân không hề chú ý tới cảm xúc phập phồng kịch liệt của Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên, lực chú ý của cậu đều tập trung hết lên Triệu Cảnh. Người này, cũng dám chằm ngòi li gián, phi báng tình cảm của cậu với Tổng đại ca, thật sự là không thể tha thứ!

Đôi mắt thanh triệt dần bị âm trầm bao phủ, cậu lạnh lùng nhìn sát Triệu Cảnh, bàn tay đang giữ lấy đối phương siết lại, trầm giọng mở miệng: “Ai cho người chằm ngòi li gián tình cảm giữa ta và Tổng đại ca? Há? Ai nói ta không thích Tổng đại ca? Ta cũng có thể vì anh ấy mà làm bất cứ chuyện gì, kể cả giết người!”

Một câu cuối cùng đầy ý vị thâm trường, mang theo hàn khí thấu xương cùng sát khí dày đặc, khiến sắc mặt Triệu Cảnh trắng bệch, hai chân run rẩy, một chất màu vàng hơi thối từ đuôi hắn chảy xuống. Hắn đây thật sự là bị dọa đến ra quần.

Mà Tổng Hạo Nhiên, tâm tình lo lắng nháy mắt lắng xuống, gương mặt đầy vui sướng nhìn Cung Lê Hân.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Cung Lê Hân khép năm ngón tay lại, kiên quyết phải bẻ gãy cổ Triệu Cảnh. Cậu cũng không biết vì sao mình lại phẫn nộ như vậy, chỉ biết người này muốn Tống đại ca không thích cậu nữa, muốn anh rời khỏi cậu, điều này khiến cậu không thể chịu được. Cậu vất vả lắm mới có được người thân cùng bằng hữu, ai cũng không được phép cướp đi!

“Lê Hân, không được giết người trong căn cứ, mau buông tay.” Thấy bạn tốt chỉ biết cười ngây ngô nhìn thiếu niên, cái gì cũng quăng ra sau đầu, Lâm Văn Bác đành phải áp xuống đầu đón thấu tim ở ngực, bước lên ngăn cản.

Cung Lê Hân chần chờ chớp mắt một cái, nhớ đến Cung phụ đã dẫn đi dẫn lại, nghiêm cấm dị năng giả tàn sát nhau trong căn cứ, lúc này mới chậm rãi buông tha cho cổ họng Triệu Cảnh, trầm giọng mở miệng, “Cậu có thể đi, nếu lần sau còn để tôi bắt gặp cậu tiếp cận Tống đại ca, tôi lập tức sẽ giết cậu! Không thể động thủ trong căn cứ, nhưng lúc làm nhiệm vụ thì tôi có hàng trăm cơ hội, tốt nhất nhớ kỹ cảnh cáo của tôi!”

“Khụ..khụ..tôi..tôi không dám nữa!” Triệu Cảnh mặt tái xanh, vô lực ngồi bệt xuống đất, sau một hồi ho khan kịch liệt liền vội vàng đứng lên, thất tha thất thểu chạy đi.

Hắn không nghĩ đến Cung Lê Hân lại để ý đến Tống Hạo Nhiên như vậy, nhưng rõ ràng trong mắt cậu ta không có chút loại tình yêu nồng cháy này, không lẽ hắn nhìn lầm sao?

Đội Triệu Cảnh đi xa, âm trầm trong mắt Cung Lê Hân liền biến mất không còn một mảnh, ủy ủy khuất khuất nhìn Tống Hạo Nhiên, thẳng cho đến khi Tống Hạo Nhiên chân tay luống cuống, mừng rỡ trong lòng đã bị đau lòng thay thế.

“Lê Hân, là..là cậu ta nhào tới hôn anh, anh không hề nghĩ đến nên đã không kịp né.” Tống Hạo Nhiên nói năng có chút lộn xộn, như tiểu gia hỏa lần đầu biết yêu, một chút cũng không còn sát phạt cùng quyết đoán thường ngày.

“Tống đại ca, chuyện không giống như cậu ta nói! Em thích anh! Đến mức đi đâu cũng muốn thấy anh, anh đừng không thích em, cũng đừng bỏ em!” Cậu nhào vào lòng Tống Hạo Nhiên, hai má mềm mại quẫy luyến cọt cọt ngực Tống Hạo Nhiên, thấp giọng cầu xin.

Cậu rất sợ, cậu không bao giờ muốn giống như kiếp trước, bất lực nhìn người bên cạnh từng chút từng chút bị Tiêu Lâm gạt bỏ, vĩnh viễn rời khỏi cậu.

Ngay khi Cung Lê Hân nhào vào vòng ôm ấp của bạn tốt, nhẹ giọng nói mấy chữ ‘Em thích anh’, Lâm Văn Bác liền thở dài, lặng lẽ rời đi. Nhưng đi được hai bước, hắn lại dừng lại, vô lực ngã tựa vào tường, lẳng lặng nghe động tĩnh trong phòng. Biết rõ nếu nghe đoạn đối thoại của hai người họ sẽ khiến tâm hắn triệt để bị xé rách, nhưng hắn vẫn không muốn rời đi, thậm chí phải thanh tỉnh thừa nhận nỗi đau này, bởi chỉ có không ngừng tự ngược, hắn mới có thể từng chút một giết chết phần quái vật xấu xí kia trong lòng.

Trong phòng, tâm tình Tống Hạo Nhiên cũng không hạnh phúc như Lâm Văn Bác nghĩ. Lời phát ra từ miệng thiếu niên là điều mà hắn ngày đêm chờ mong, tha thiết mong ước, nhưng mà, trong mắt thiếu niên chỉ có dục vọng chiếm hữu của hải tử, lại không có tình yêu cuồng nhiệt mà hắn muốn. ‘Thích’ của cậu, cuối cùng vẫn là kém một chút.

Tống Hạo Nhiên nhíu mày, cúi người nắm lấy cằm thiếu niên, thận trọng nói, “Lê Hân, em có biết ‘thích’ mà Triệu Cảnh nói là ‘thích’ loại nào không?”

“Thích thì chính là thích, còn phân loại này loại kia sao?” Cung Lê Hân chớp mắt, mặt mang nét ngây thơ, chần chờ mở miệng, “Chắc là giống với cái ‘thích’ Lâm đại ca đi.”

Ngoài cửa, tim Lâm Văn Bác giật nảy lên, đầu đón thấu tim trong nháy mắt biến mất, đôi mày nhíu chặt cũng chậm rãi dần ra, một tiếng cười khẽ khào có thể nghe thấy phát ra từ khe môi nhếch lên của hắn.

Trong phòng, Tống Hạo Nhiên lại mím môi thành một đường, đôi mắt dần nhiễm một tầng hồng quang yêu dị, thanh âm khàn khàn trầm thấp vang lên, “Lê Hân, anh nên làm gì với em đây? Àn? Có phải anh nên sớm một ngụm ăn luôn em để em trở thành người của anh không đây?”

Hắn vừa dứt lời, không thêm để ý đến biểu tình kinh ngạc của Cung Lê Hân, đột nhiên cúi đầu ngậm lấy đôi môi phẫn nộ của cậu, ra sức hút liếm, trong con ngươi đỏ tươi đầy dục vọng mãnh liệt.

Cung Lê Hân bất ngờ không kịp đề phòng khẽ mở miệng, Tống Hạo Nhiên hí mắt, lập tức công thành chiếm đất, đưa lưỡi quấy loạn trong khoang miệng thơm mát của thiếu niên, khiêu khích, sau đó cuốn lấy lưỡi cậu triền miên, lực đạo mạnh mẽ hận không thể một ngụm nuốt thiếu niên vào bụng.

Cùng lúc đó, tay hắn cũng không nhàn rỗi, một bên vén áo somi, vuốt ve hai điểm hồng anh trước ngực cậu, một bên tháo thắt lưng cậu, vói vào môn trôn chỗ giữa hai đùi.

Hơi thở nóng rực phả lên mặt, lưỡi bị ép buộc giao triền, khí tức thuần dương nồng đậm tràn ngập khoang miệng, lại từ miệng dâng lên não, khiến Cung Lê Hân có chút mê muội. Thân thể thiếu niên ngây ngô không thể chịu được chút trêu đùa, cơ hồ lập tức bị đốt hóa, đôi mắt trong suốt sáng sủa nhiễm một tầng hơi nước, ba quang lấp lánh, vô cùng động nhân.

Cảm giác hưng phấn này với Cung Lê Hân không hề xa lạ, nhưng lại là lần đầu tiên cậu có cảm giác vui sướng mà không cần bất cứ loại thuốc thôi tình nào, thậm chí còn muốn nhiều hơn nữa. Tuy cậu chán ghét loại vô công dùng mập mạp để tu luyện, nhưng nếu đối tượng biến thành Tống đại ca, thì lại hoàn toàn bất đồng, thân thể tựa như bị chocolate bao lấy(?), mềm nhũn yếu ớt, ngọt lịm.

Cơ thể làm theo bản năng, đưa lưỡi đáp lại, dưới nụ hôn mưa rền gió dữ của Tống Hạo Nhiên cơ hồ không thể đứng thẳng, chỉ đành vô lực dựa sát vào lòng hắn.

Cảm nhận được thiếu niên nghênh đón mình, trong mắt là hình ảnh gương mặt kiều diễm ướt át phỉếm hồng của cậu, màu sắc Tổng Hạo Nhiên biến đỏ, hung hăng hút lấy môi dưới, nuốt tiếng rên rỉ của cậu vào bụng, ngược lại như đói khát cắn lấy cái cổ tuyết trắng của thiếu niên, lưu lại dấu vết chỉ thuộc về mình.

Động tác của nam nhân không có chút ôn nhu, làm cổ Cung Lê Hân cảm thấy một trận đau đớn, nhưng trong đau đớn lại xen lẫn chút tê dại khoái cảm, khiến cậu không kìm được ngửa đầu rên rỉ, hai mắt dăng lệ, lông mi run rẩy, làm người khác động tâm đồng thời lại càng muốn bắt lấy giữ cho mình.

Một tia lý trí cuối cùng đứt đoạn, Tổng Hạo Nhiên còt quần lót của mình và thiếu niên, đưa cự vật sớm đã dựng thẳng cứng như thiết lên cái bụng mềm mại cùng giữa đùi cậu, cuồng loạn muốn tìm kiếm chỗ tiêu hồn nào đó.

“Cậu thế là đủ rồi!” Cự vật để giữa hai chân thiếu niên, ngay lúc sắp tiến vào, Lâm Văn Bác đã xanh mặt kéo hẳn ra, đem thiếu niên sắc mặt ửng hồng, hai mắt đầy sương kéo lên ôm vào lòng.

“Cậu đang làm gì?” Tổng Hạo Nhiên hai mắt bạo hồng, biểu tình dữ tợn, nhang chóng tiến tới gần Lâm Văn Bác muốn đoạt lại ái nhân.

“Tôi nên hỏi cậu muốn làm gì mới đúng! Biết rõ là tình cảm của tiểu Hân đối với cậu không phải tình yêu, cậu lại còn dưới tình huống này muốn chiếm lấy em ấy, vậy thì có khác gì dụ dỗ gian *** chứ? Tổng Hạo Nhiên, cậu tỉnh táo lại cho tôi!” Hai mắt Lâm Văn Bác cũng nhể lên một tầng lưu quang màu vàng óng ánh, ôm chặt thiếu niên nhỏ nhắn trong lòng, tránh né công kích của Tổng Hạo Nhiên.

Lời của hắn tựa như cây búa đánh vào lòng Tổng Hạo Nhiên, làm Tổng Hạo Nhiên chợt dừng lại hành động cướp đoạt.

Thấy bạn tốt bình tĩnh trở lại, Lâm Văn Bác liền thừa cơ mặc lại quần áo cho thiếu niên vẫn còn mơ hồ, ôm lấy cậu bước tới cửa, trước khi ra khỏi phòng, đầy ý tứ nói, “Tôi hy vọng cậu có thể bình tĩnh xử với phân tình cảm này. Lê Hân còn nhỏ, cậu nên cho em ấy có cơ hội lựa chọn, bằng không, đợi một ngày em ấy hiểu chuyện, chắc chắn sẽ hận sự cưỡng ép hôm nay của cậu. Chính cậu tự suy nghĩ lại đi.”

Đứt lời, hắn không quay đầu lại ôm Cung Lê Hân rời đi, chỉ lưu lại Tổng Hạo Nhiên biểu tình hốt hoảng thất thố, đứng thẳng bất động ở cửa rất lâu sau đó.

Cung Lê Hân tu luyện Nghịch Mạch Thần Công, vốn cần thanh thoả phải thái độ Thuận Dương để tu luyện. Nhưng trong lòng cậu biết rõ, loại chuyện cướp người giam bên người làm lộ đỉnh này, đời trước đã không được thế nhân dung tha, huống chi là nơi hiện đại khi nhân quyền được nâng cao? Vì thế, mỗi khi cơ thể có nhu cầu, cậu đều liên vận chuyển tâm pháp ngưng thần tĩnh khí, áp chế dục vọng xuống. Cũng may cậu là Thuận âm nghịch mạch chi thể, dù không thái độ, thì cũng chỉ làm chậm tốc độ tu luyện mà thôi, không nguy hiểm đến mức tẩu hỏa nhập ma. Bây giờ, bị Tổng Hạo Nhiên trêu chọc như vậy, dục vọng áp chế sâu trong nội tâm như được mở công tác tràn ra như lũ, nháy mắt phá hủy thần trí của cậu, khiến cậu thậm nghĩ tìm cách phát tiết ra.

Cậu loáng thoáng biết mình được Lâm Văn Bác tách khỏi bên người Tổng Hạo Nhiên, vội vàng vận chuyển tâm pháp, cưỡng ép kiềm xuống tình triều nóng rực như sóng cuộn nơi hạ thân. Đợi cho đến khi trở lại phòng mình, đóng cửa lại, cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa, đưa tay xuống hạ thân sờ soạng.

“Tiểu Hân, em làm sao vậy?” Cẩn thận đặt thiếu niên hai má nóng rực xuống giường, thấy cậu nhủ chặt mày, đôi mắt vẫn đầy sương như cũ, miệng phát ra tiếng than nhẹ thống khổ, tay còn đưa xuống đung quần. Trong lòng Lâm Văn Bác cả kinh, vội vàng nhẹ nhàng vuốt hai má cậu, lo lắng hỏi.

“Lâm đại xa, em khó chịu! Ồ ~” Ngón tay hư nhược vô lực căn bản không thể còt được quần lót, Cung Lê Hân nghiêng người tựa xuống giường, theo bản năng cọ xát ra giường.

Đôi mắt vừa rút đi kim mạng của Lâm Văn Bác lập tức trở nên tối tăm mù mịt, si ngốc nhìn thiếu niên nị thái câu nhân. Phảng phất như qua rất lâu sau đó, kỳ thật chỉ mới một cái chớp mắt, hắn liền tiến lên ôm lấy thiếu niên, giam cậu vào lòng, tách hai chân thiếu niên ra, lưu loát tháo thắt lưng, khiến nơi phần nộn mê người kia thoát ra ngoài.

Thân thể thiếu niên ngây ngô chưa từng trải qua *** không thể chịu được một chút trêu chọc, nếu như một mực áp chế không phóng thích, đối với cơ thể khỏe mạnh sẽ tạo thành nguy hại, hẳn đây là nghĩ cho tiểu Hân!

Lâm Văn Bác tự cho mình một lý do tốt, bàn tay có chút run rẩy nắm lấy nơi đang ngóc đầu của thiếu niên, cố gắng dùng kinh nghiệm phong phú của mình mà triệt động.

Bên tai quanh quẩn tiếng rên rỉ mê người của thiếu niên, đầu chỉ cần cúi xuống, đã có thể hôn lên cánh môi hồng tươi của cậu, cơ thể khiến người ta huyết mạch sôi trào cũng thu hết vào đáy mắt, thế nhưng, Lâm Văn Bác thủy chung luôn ngăn đầu, đôi mắt lưu chuyển kim mạng sâu thẳm gắt gao nhìn vào một khoảng không trên trần nhà, như muốn nhìn xuyên qua lớp xi-măng kia, tâm trí cũng tiến vào hư không mênh mông vô bờ.

Cơ thể hắn nóng như lửa, tâm lại lạnh như trời đông giá rét, bởi hắn biết rõ, thiếu niên trong lòng dù thuộc về bất kì ai, lại duy nhất sẽ không thuộc về hắn. Phân cảm tình này, thủy chung chỉ là tham vọng xa vời của hắn, như hòn đá khảm sâu trong tim, sau cùng nếu không phải khiến hắn đau đớn đến điên cuồng, thì chính là biến ả nhân của hắn thành viên ngọc trai trong suốt tinh thuần, ngũ thái quang hoa, chỉ có thể chôn giấu suốt đời.

Hai kết cục, với hắn mà nói đều khiến người phải tuyệt vọng, nhưng hắn không thể nào tránh thoát được, chỉ có thể để mình lún vào càng ngày càng sâu. Hắn không biết đến tận cùng là mình đã yêu thiếu niên này từ lúc nào, tình yêu này không phải là loại tình yêu dễ dàng bề gãy, cũng không điên cuồng như vũ bão, mà là từng chút từng chút một thâm nhập vào, như C quốc chấy đá mòn, bất tri bất giác đã hòa tan bức tường dày trong tâm, đi vào nơi mềm yếu nhất của hắn. Cho đến khi hắn rút cuộc cũng phát giác, thì đã không còn sức để kháng cự, vì hắn đã sớm nằm dưới nơi đáy vực không thể nhìn thấy ánh sáng, chỉ có thể cầu xin chờ mong có được một ánh mặt trời hoặc một nụ cười của thiếu niên từ phía xa để cứu vớt hắn.

Tiết tấu trên tay biến đổi, vuốt ve nơi khả ái đáng yêu kia của thiếu niên lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh lúc nhẹ, đôi mắt nhìn lên trần nhà của Lâm Văn Bác cũng bị một tầng xám xịt bao phủ, lưu quang màu vàng dần trở nên âm đạm, chậm rãi tiêu tán.

Một lát sau, thiếu niên thất thanh kêu một tiếng xuất ra, một chất lỏng đặc sệt màu trắng dính đầy tay hắn.

“Cám ơn Lâm đại ca.” Cung Lê Hân hạ mắt, nhẹ giọng nói, đem mặt vui vào ngực Lâm Văn Bác, như mèo nhỏ làm nũng cọ cọ, vành tai trắng như ngọc đỏ ửng, biểu thị rõ sự ngưng ngừng cùng thỏa mãn của cậu.

Lần phóng thích này, tư vị tuyệt vời khó tả vừa rồi cậu chưa từng trải qua khi mập hợp ở đời trước. Không có thuốc thôi tình tạo ra tình triều giả dối, cái mà cậu thể nghiệm chính là cái cảm giác tiêu hồn thực cốt đi, xét cho cùng, là vì nguyên nhân bất đồng sao? Vì Tống đại ca và Lâm đại ca là người cậu thích sao?

Nghĩ đến đây, Cung Lê Hân liền ngẩng đầu, mi nhãn cong cong hôn lên cằm Lâm Văn Bác.

Xúc cảm mềm mại ấm áp từ dưới cằm truyền đến, Lâm Văn Bác cúi đầu, biểu tình kinh ngạc, đôi mắt âm đạm không ánh sáng lóe lên một tia kim mang. Bình tĩnh nhìn chăm chú chút tình tự còn lưu lại trên mặt thiếu niên, hắn bỗng nhiên khẽ cười, thận trọng hạ xuống một nụ hôn trên trán cậu.

Đủ rồi, chỉ cần có thể làm bạn bên người tiểu Hân, đứng từ xa nhìn em ấy, lẳng lặng giúp đỡ, khi em ấy cần thì xuất hiện bên cạnh, như vậy đã là quá đủ!

Rửa đi thứ dính dính trên tay, thay Cung Lê Hân xử lý sạch sẽ đồng hồ đeo tay nơi hạ thân, Lâm Văn Bác nhìn cậu nhắm mắt lại dần lâm vào giấc ngủ, lúc này mới lặng yên không tiếng động rời đi.

*****

Từ chương này đổi “Clematis Vine” thành “kim cương đẳng” luôn nha, nghe nó hay hơn =))

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Sau khi Lâm Văn Bác đưa Cung Lê Hân đi, Tống Hạo Nhiên đứng ngăn người ở cửa hồi lâu mới hồi thần lại. Nhớ lại hành động cường bạo càn rỡ của mình, hắn đầm mạnh vào tường, hận không thể giết chính mình.

Ấn nhẫn đã một năm, từng chút từng chút một xâm nhập vào bức tường tự phòng ngự của thiếu niên, muốn chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng cậu, sau đó cả hai sẽ có thể theo tự nhiên mà ở cùng một chỗ. Nhưng nay chỉ vì một lúc nhất thời xúc động của hắn mà bị hủy.

Lê Hân chắc phải sợ hãi lắm? Sẽ đối mặt với mình thế nào đây? Có phải sẽ chán ghét hắn, xa lánh hắn? Tống Hạo Nhiên không dám nghĩ nữa, trần trọc một đêm không ngủ.

Qua tiếp vài ngày, hắn luôn trốn tránh gặp mặt Cung Lê Hân, sợ phải nhìn thấy gương mặt chán ghét cùng hoảng sợ của cậu, lúc đó chắc chắn hắn sẽ suy sụp mất.

Thái độ của Lâm Văn Bác với Cung Lê Hân vẫn như lúc trước, nhưng những chuyện nhỏ nhặt thì lại rất cẩn thận, hết sức khắc chế, một chút cũng không dám trước mặt cậu làm ra hành động nào thân mật. Hắn sợ mình nếu quá thân cận, sẽ khiến hy vọng hảo huyền của mình ngày càng bành trướng, cuối cùng khó có thể khống chế mà hại người hại mình. Bất luận kẻ nào cũng đều có cơ hội có được tâm Cung Lê Hân, lại chỉ duy có hắn, vì quan hệ với Cung Hương Di mà đã sớm mất đi tư cách.

Cung Lê Hân cũng không chú ý tới hành động cố ý xa cách của bọn họ. Với cậu mà nói, một đêm kia vô cùng tuyệt vời, cũng rất bình thường, không có gì phải phiền não rồi rầu, thậm chí, cậu còn nguyện ý cùng Tống đại ca, Lâm đại ca tiến thêm một bước. Cả thể xác lẫn tinh thần đều thỏa mãn, đồng thời còn có thể tăng tu vi, cố gì mà không làm?

Nhưng mà, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên không hề biết được linh hồn trong cơ thể thiếu niên thay đổi, thay vào đó là người được một đại ma đầu không ác không tha nuôi dưỡng, phương thức tư duy khác với người thường. Cho nên, hai người cứ tránh né gặp mặt thiếu niên liên tiếp vài ngày.

Tổ viên tổ hai gần đây cảm thấy được rõ ràng tinh thần tổ trưởng rất không ổn định, hờ một tí là bốc hỏa. Mà hỏa này không những là lửa giận, còn bao

gồm cả lừa thật. Sau khi liên tiếp cho cháy vài tổ viên, thì mọi người sau đó thấy hán đều đi đường vòng tránh đi, tựa như gặp phải Diêm Vương.

Hôm nay, đến phiên tổ hai dị năng phụ trách tuần tra buổi tối, Tổng Hạo Nhiên ăn qua loa cơm chiều liền chạy tới canh ở cầu Nguyên Giang không dám trở về. Đã năm sáu ngày không gặp Lê Hân, tưởng niệm trong lòng hán đang điên cuồng muốn bộc phát, sắp phá vỡ ***g ngực, nhưng mà, Lê Hân không hề chủ động đi tìm hán, rõ ràng là vẫn còn chú ý chuyện đêm đó, nên hán không dám lộ diện, tiếp tục chịu đựng dày vò.

Nửa đêm trước gió êm sóng lặng, từ nửa đêm về sáng, mặt đất chấn động vài phút như bị động đất ảnh hưởng. Nhưng là, vỏ Trái Đất ở tỉnh A không phải là chỗ giao với ranh giới các mảnh kiến tạo, không có khả năng xảy ra động đất. Trong căn cứ lần lượt mở đèn, mọi người chia nhau ra ngoài xem xét tình huống, thấy sau một tiếng mặt đất vẫn ổn định không xảy ra dị trạng thì đều trở về phòng.

Hai tiếng sau, trung tâm giám sát ở một đầu khác của cầu Nguyên Giang gọi điện cấp báo, một lượng tang thi tiến hóa lớn đang bắt ngờ tiến về phía căn cứ, binh lực bọn họ không đủ, cầu trợ viện.

Chuông cảnh báo còn chưa vang lên, Cung Lê Hân đã xuống giường nhanh chóng mặc quần áo. Cậu nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều tang thi đi về phía căn cứ, hơn nữa, lúc này Tổng đại ca lại đang tuần tra ở đầu cầu bên kia. Vì an toàn của căn cứ, Tổng đại ca chắc chắn sẽ thề sống chết bảo vệ phòng tuyến đầu tiên, cậu nhất định phải nhanh chóng chạy tới chỗ Tổng đại ca.

“Mau rời giường, có rất nhiều tang thi đang tiến tới! Mau theo tôi tới đầu cầu bên kia!” Gõ cửa phòng tổ viên tổ một, Cung Lê Hân gấp gáp ra lệnh.

Tổ viên tổ một không hề nghi ngờ, mặc quần áo bằng tốc độ nhanh nhất, lấy vũ khí, cùng Cung Lê Hân chạy tới cầu Nguyên Giang.

Sau khi bọn họ rời đi, chuông báo động cũng vang lên, vì tránh hấp dẫn tới nhiều tang thi, nên báo động rất ngắn, nhưng cũng đủ để các dị năng giả ngủ cảm sắc bén tỉnh lại. Đây là lần đầu căn cứ mở chuông báo động, có thể thấy tình huống rất nghiêm trọng, nhóm dị năng giả hoảng hốt, vội vàng chuẩn bị cứu viện.

Khi một hàng Cung Lê Hân đuổi tới nơi, Tổng Hạo Nhiên đã mang tổ viên của mình đầu nhập vào vòng chiến. Căn cứ ban đầu khi thành lập đều bố trí cửa sắt ngăn tang thi ở hai đầu cầu, trên cửa sắt có thiết lập đại bác, nếu bị tang thi vây công, có thể dùng lửa đạn oanh kích. Đương nhiên, nếu tang thi không nhiều, có thể sử dụng súng máy tiêu diệt chúng.

Tang thi tới không ít, nhưng cũng không nhiều, nhìn qua có ba bốn trăm con, đa số là tang thi cấp một, trong đó lẫn lộn hơn ba mươi tang thi cấp hai, chưa tới mức phải dùng tới bom đạn. Nên biết thời kỳ mặt thể không có quân xường, đạn pháo là tài nguyên không thể tái chế, dùng một viên thiếu một viên, không đến vạn bất đắc dĩ thì không cần dùng.

Hai chỗ đại bác có vài tên binh lính đang ẩn nấp, dùng súng máy nhắm vào đàn tang thi. Tang thi cấp một tuy hành động nhanh nhẹn, nhưng dưới làn mưa đạn thì nằm một mảng dưới đất. Tang thi cấp hai lại không dễ đối phó như vậy. Chúng lấy dị năng bảo vệ đầu, không hề cố kỵ nghênh đón mưa bom bão đạn bay tới tiền tuyến, hung hăng đánh vào cửa sắt, ý đồ định phá cửa đi vào.

Đạn bắn tới mảng năng lượng trên đầu chúng nó như bắn vào miếng thép, đều lạch cạch rơi xuống đất, súng đạn không thể may mắn động tới chúng. Về phần thân thể bị trúng đạn bên dưới, với chúng nó chỉ như gãi ngứa, không thể ngăn cản cuộc bộ chúng nó được.

Cổng lớn vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc, hơn ba mươi tang thi cấp hai bị âm thanh kích thích, ngửa mặt lên trời rống lên, đồng loạt phóng thích dị năng, hòng phá hủy cánh cửa dày nhiều lớp, thề muốn phá vỡ hàng phòng tuyến này. Chúng nó từ không khí đã ngửi được mùi thịt người tươi sống, nước dãi từ trong miệng ồ ồ chảy xuống.

Có mấy tang thi phong hệ con người dựng thẳng vừa chuyển đã theo gió phóng lên, muốn đột phá từ phía trên cổng. Binh lính ẩn nấp phía trên trong lòng cả kinh, vội vàng nhắm nòng súng điên cuồng bắn, nhưng ngoại trừ xuyên qua cơ thể không biết đau đớn của chúng thì một chút cũng không thể ngăn cản.

Tang thi ở cổng chính lung lay cửa sắt, móng tay sắc bén bám vào tường, bám vào leo lên, đánh về phía binh lính phòng ngự ở pháo đài. Tổng Hạo Nhiên cùng tổ viên của mình lập tức phóng dị năng đá văng tang thi xuống.

Khi Cung Lê Hân tới nơi, ập vào mắt là Tổng Hạo Nhiên đang đánh đấm tang thi tới đỏ mắt. Biểu tình hán lạnh lùng, đôi hồng đồng nghiêm nghị tràn ngập chiến ý, bàn tay liệt diễm quét qua tang thi đều biến chúng thành tro tẫn, quyết tuyệt không chết không ngừng. Mà quanh người hán, dưới đất là thân thể mấy chục tang thi cháy đen, tình cảnh cực kỳ hoành tráng.

Một mình hán tự tạo thành một vòng chiến, đám tổ viên không dám tới gần, vì sợ bị liệt diễm cuồng bạo của hán lan tới. Khí tức phát ra từ người dị năng giả cao giai với tang thi mà nói là sự dụ hoặc không thể kháng cự. Hơn mười tang thi trong sân xem Tổng Hạo Nhiên là con mồi mà ủa tới.

Song quyền khó địch lại bốn tay, Tổng Hạo Nhiên dần mất sức. Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, Cung Lê Hân vung bội đao xông lên, nháy mắt giết chết ba tang thi đánh lên sau lưng hán, cũng vung một chương phá tan băng trụ do một tang thi phóng tới.

“Lê Hân?” Khuôn mặt lo lắng của thiếu niên ập vào mắt, gọi về thần trí đang lằm vào điên cuồng giết chóc của Tổng Hạo Nhiên. Hán mở to mắt, không thể tin khê gọi.

“Tổng đại ca, là em.” Cung Lê Hân mỉm cười, nhanh chóng đến bên người hán, lưng đối lưng, cùng hán kẻ vai chiến đấu. Hai người tâm ý tương thông, cực kỳ ăn ý, như thu hoạch mà kết liễu tính mạng tang thi, nơi liệt diễm đi qua đều tán loạn, máu đen nhiễm cả một mảnh, khiến đám tang thi cấp hai cao giai đang thèm thuồng huyết nhục Tổng Hạo Nhiên phải chùn bước, do dự tiến lên.

Thấy nguy cơ của tổ trưởng được giải trừ, tổ viên tổ hai đồng loạt thở phào, chuyên tâm đối phó phản mình.

Tổ viên tổ một theo sau cũng gia nhập vòng chiến. Tôn Diễm Diễm bố trí một khu đất sứt lớn trước cổng, cản trở đàn tang thi; La Đại Hải xuất ra một gốc kim cương đằng, cuốn lấy cơ thể tang thi đánh tới, thất cổ giết chết; Vương Thao cùng Lý Đông Sinh thì mượn đao giết người, đá mấy tang thi đánh úp tới gần đó vào đám kim cương đằng đang điên cuồng lan ra; Linh Âm và Đại Lưu vùng loan đao, một chém chân, một chặt đầu, phối hợp cực kỳ ăn ý; Cổ Nam, Mã Tuấn, Tôn Kiệt ba người đứng cạnh pháo đài, tự mình phóng ra tuyệt kỹ dị năng, oanh kích mãnh liệt vào đàn tang thi bên dưới, biến bọn chúng mảnh vụn.

Sức chiến đấu của tổ một rất buhu hân, không tới mười phút đã giết đàn tang thi ngoài cửa sắt còn lại một hai phần mười, mà tang thi cấp hai lọt vào trong cũng bị Tổng Hạo Nhiên và Cung Lê Hân giết sạch sẽ.

Đợi khi các tổ khác đuổi tới, đầu cầu Nguyên Giang chỉ còn lại chiến trường điêu tàn cùng thân thể các binh lính được đặt thành hàng ngang. Tổ viên tổ một và tổ hai gương mặt trang nghiêm đang dọn dẹp chiến trường.

Người tới sau vội vàng tiến lên hỗ trợ, Lâm Văn Bác lại bất động không nhúc nhích, đứng dưới bóng râm nơi đầu cầu, từ xa nhìn hai người Tổng Hạo Nhiên và Cung Lê Hân một lớn một nhỏ nhìn nhau cười, trông càng thêm đẹp đôi. Đứng một hồi, hân mới thu lại cảm xúc nơi đáy mắt, chậm chậm đi về phía hai người.

“Vất vả rồi. Hai người trở về nghỉ ngơi trước đi, ở đây giao cho tôi được rồi.” Hân xoa đầu Cung Lê Hân, đảo mắt về phía Tổng Hạo Nhiên nói.

“Được.” Tổng Hạo Nhiên gật đầu đồng ý, đi hai bước thì dừng lại, quay đầu thấp giọng nói, “Hôm đó, cảm ơn cậu đã đứng lúc ngăn cản tôi.”

Lâm Văn Bác mỉm cười phát tay, sau khi xoay người thì trên mặt chỉ lại một mảnh u ám lạnh lẽo, đáy mắt đầy chua xót cùng cảm giác tội lỗi. Nếu bạn tốt biết được tâm tư xấu xí kinh khủng trong đầu hân, cho hân chỉ sợ không phải là một câu cảm ơn, mà chính là quyền cước tàn nhẫn đi.

Tổng Hạo Nhiên cùng Cung Lê Hân một đường không nói chuyện, sóng vai trở về ký túc xá. Mắt thấy thiếu niên nói ngủ ngon, đang định đóng cửa, Tổng Hạo Nhiên cắn chặt hàm, bắt lấy cánh tay gầy yếu của thiếu niên.

“Lê Hân, thật xin lỗi, xin em trăm ngàn đừng giận anh, chúng ta làm lại từ đầu, anh vẫn là Tổng đại ca của em, được không?” Hân cúi người, nhìn đôi mắt thanh khiết của thiếu niên, thanh âm hơi khàn đầy sợ hãi cùng mọi mệt. Hân sợ từ nay về sau sẽ mất đi cậu, so với chết còn sợ hơn!

“Hửm?” Cung Lê Hân nghiêng đầu khó hiểu hỏi, “Tổng đại ca đã làm chuyện có lỗi với em sao? Tại sao lại muốn em tha thứ?” Vừa nói cậu vừa nhàu mày, lo lắng nhớ lại.

Tổng Hạo Nhiên tâm tình buộc chặt, thật cẩn thận nhắc lại, “Hôm đó, anh không nên cưỡng hôn em, thậm chí còn muốn...” Câu kế tiếp, hân thật sự không nói nên lời. Hôm nay nghĩ lại hân vẫn còn sợ hãi. Nếu như hân thật sự mất không chế chiếm đoạt Lê Hân, thì hậu quả sẽ thế nào? Không nói tới bản thân Lê Hân, chính hân cũng muốn giết chết mình.

Nhớ tới nụ hôn điên cuồng lại ngọt ngào, còn có khoái cảm khiến bản thân cậu bốc hỏa cuộn cuộn kia, hai má Cung Lê Hân ửng đỏ, lộ ra biểu tình bưng bình. Cậu tiến tới một bước, hai tay ôm cổ Tổng Hạo Nhiên, kiễng chân ngậm lấy đôi môi hân chuyên tâm mút vào. Đồi trước, cậu chưa từng cùng lộ đỉnh miệng lưỡi giai triền, loại cảm giác hòa vào nhau này thật ấm áp, thật ngọt ngào, cậu rất thích.

Bắt chước lại động tác hôm đó, lưỡi cậu quấy loạn trong khoang miệng Tổng Hạo Nhiên, càn quấy, cuối cùng dùng lực mút lấy môi dưới Tổng Hạo Nhiên, lúc này mới luyện tiếu buông ra.

“Tổng đại ca, em thích anh hôn em như thế. Ngủ ngon.” Thằng thần nói ra tiếng lòng, cậu lại nhẹ nhàng hôn lên môi Tổng Hạo Nhiên đang ngốc lăng, sau đó nở nụ cười ngọt ngào đóng cửa phòng.

Tổng Hạo Nhiên bất động đứng đối mặt với cánh cửa, ước chừng qua năm sáu phút mới hồi thần. Hân không dám tin vuốt nhẹ môi, môi dưới bị thiếu niên mút lấy vẫn còn lưu lại cảm giác đau đớn, khiến hân vô cùng vui sướng. Đây là thật, là thật sao? Lê Hân em ấy nói thích mình hôn môi sao?

Nếu không phải sợ quấy rầy Lê Hân nghỉ ngơi, Tổng Hạo Nhiên đã muốn ngửa mặt lên trời hét lên, để biểu lộ nội tâm hạnh phúc tràn đầy của hân. Phiên muộn cùng khủng hoảng động lại trong lòng mấy hôm nay đã biến mất không còn một mảnh, giờ này phút này, hân tưởng mình như đang trên thiên đường.

Tuy rằng trong mắt Lê Hân vẫn không phải là cuồng nhiệt như hân chờ mong, nhưng chỉ cần Lê Hân không bài xích sự thân cận của hân, thì sớm muộn gì cũng sẽ có thể biến phản dục vọng chiếm hữu này thành tình yêu, chẳng sợ phải tốn cả một đời, hân cũng sẽ không buông tay.

Chương 82

Từ nửa đêm cho đến sáng sau khi sóng tang thi tấn công, lục tục có thêm một ít tang thi tiến hóa đuôi tới, có ý đồ vọt vào căn cứ nhưng đều bị binh lính và dị năng giả ở tầng phòng ngự thứ nhất giết chết. Bình minh, bên ngoài phòng tuyến cầu Nguyên Giang cuối cùng không còn động tĩnh gì, căn cứ liền nhanh chóng phái trực thăng vào thành phố kiểm tra tình huống.

Trước đây cũng có tang thi muốn vào căn cứ kiểm thức ăn, nhưng số lượng rất ít, thường thì chưa qua được khu an toàn đã bị cản lại ở đó, bị các đội tự vệ cho nhân viên phụ trách nghề nông bắn chết, sóng tang thi quy mô lớn như tới qua vẫn là lần đầu tiên, nghĩ đến khu an toàn đã không còn an toàn nữa, lương thực gieo trồng cũng khẳng định đã bị đàn tang thi lớn đổ đập hư tới không còn hình dáng.

Trực thăng vào thành phố điều tra còn chưa trở về. Sáng sớm sương mù tan đi, mặt đất lại liên tục chấn động thêm vài lần, tiếp sau đó là sóng tang thi thứ hai, thứ ba tiến tới. Quân đội tập trung lại binh lực, canh phòng nghiêm ngặt thể sóng chết bảo vệ phòng tuyến thứ nhất, để tránh tang thi đột nhập căn cứ biến hàng ngàn dân chúng thành con mồi, tàn sát hầu như không còn.

Đây là nguy cơ lớn đầu tiên mà căn cứ gặp phải từ khi thành lập, dân chúng không rõ tình hình, nhân tâm hoảng sợ, khắp căn cứ bị bao phủ một tầng sương mù âm u.

Nhưng mà, tổ một do Cung thiếu dẫn đầu, trước sau như một, vẫn bu hăn như vậy, nhanh chóng xua tan đi làn sương mù dày đặc, khiến tinh thần dân chúng phấn chấn trở lại, cũng để cho những dị năng giả mới gia nhập căn cứ hiểu được cái gì gọi là ‘Nghệ thuật kích sát tang thi’.

Đầu tiên bọn họ biểu diễn màn ‘Khanh sát’ khiến người ghê tóc, tiếp đó lại dùng phiến kim cương đẳng tiến hành tàn nhẫn giảo sát* tang thi, sau đó mỗi người đều phóng ra tuyệt kỹ dị năng, bắt đầu bạo lực tàn sát đàn tang thi. Biểu hiện phấn khích của bọn họ không hề giống như đang chiến đấu, mà là đang hưởng thụ việc tàn sát, khiến thành viên bảy tổ khác bị đàn tang thi tấn công căn cứ công kích phải một phen nước mắt cá sấu.(* : siết cổ, thắt cổ)

Có tổ một trấn áp phía trước, các tổ khác cũng đều phối hợp với tổ một rất ăn ý, không lưu tình tiêu diệt toàn bộ cá lọt lưới, chặt chẽ bảo vệ phòng tuyến đầu.

Từ sáng sớm cho đến giữa trưa, vòng vây công của tang thi tiến hóa dần giảm bớt, mà trực thăng bay vào khu trung tâm xem xét tình huống cũng trở lại, mang về tin tức khu trung tâm xảy ra động đất lớn. Vì tránh né động đất, nên đàn tang thi phải di chuyển, tang thi tiến hóa nhanh chóng thoát được, nên chạy tới căn cứ đầu tiên, có thể vì thế mà tập hợp các tang thi sơ cấp đến sau thành đàn.

Bất quá, tang thi sơ cấp trong mắt dị năng giả chỉ như con kiến, không đáng phải lo, chỉ cần phóng hỏa một trận đã có thể thiêu cháy toàn bộ bọn chúng.

Cung Lê Hân vốn đang phối hợp cùng nhau chiến đấu với các dị năng giả, nhưng bên tai bỗng dung truyền tới một tiếng răng rắc rất nhỏ ngăn lại hành động của cậu. Cậu quay đầu về phía đường cao tốc phía sau căn cứ, biểu tình ngưng trọng. Lại một đạo âm thanh răng rắc thứ hai nhỏ đến khó có thể nghe thấy truyền tới, cậu liền vội vàng rời khỏi chiến tuyến, lao về phía đường cao tốc.

Đường cao tốc nằm ngay phía sau căn cứ, cách không đến trăm mét, thuộc địa hình Karst[1] điển hình, do các công nhân khoan cắt mở rộng chỗ đá vôi, trắng xám mà thành. Hai bên đường được thiết kế một lớp dây thép phòng hộ để tránh đá vụn rơi xuống đường gây tai nạn xe cộ.

Khi Cung Lê Hân đến gần quốc lộ thì vừa lúc có mấy khối đá vụn rớt xuống từ đỉnh núi, đánh vào lớp phòng hộ, tạo ra âm thanh va chạm vang vọng. Cung Lê Hân ghé tai sát xuống mặt đường, nằm sấp xuống lắng lắng nghe, sau đó sắc mặt nghiêm lại, phóng nhanh quay về bộ chỉ huy căn cứ.

Thấy Cung thiếu cười gở mà đi, dáng người nhẹ nhàng bay vút từ đường cao tốc về căn cứ, dân chúng ngừng đầu nhìn ra xa, ánh mắt nóng rực. Bất luận nhìn bao lâu, nhất cử nhất động của Cung thiếu vẫn làm bọn họ cảm thấy không thôi. Tuy đều cùng là dị năng giả, nhưng trên người Cung thiếu có một loại khí chất hư vô mờ mịt, siêu phàm thoát tục, tựa như thế ngoại cao nhân thật sự.

Khi Cung Lê Hân gõ cửa phòng bộ chỉ huy, Cung Hương Di đang để hai bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho Cung phụ. Đêm qua sau khi sóng tang thi bắt đầu, Cung phụ liền cảm thấy tinh thần không yên, suốt nửa đêm không ngủ, khiến Cung Hương Di rất lo lắng, khuyên can mãi mới có thể bắt ông dừng công vụ lại để bác sĩ kiểm tra.

Từ mấy tháng trước, Lâm Văn Bác đã bắt Cung Hương Di phải đem số vật tư cô ngầm chiếm đoạt chia cho ba tổ, hai người xảy ra một trận khắc khẩu nghiêm trọng nhất từ trước tới nay, sau đó thì bước vào thời kỳ chiến tranh lạnh dài ngày. Lâm tổ phụ, Tổng Hạo Nhiên, Cung Lê Hân sớm đã không thêm đề ý đến cô, bây giờ, Cung phụ là chỗ dựa duy nhất, nếu không có ông, cô chắc chắn sẽ gặp khó khăn trong căn cứ, nửa bước cũng khó đi chuyển. Cho nên, cô rất sợ Cung phụ rời bỏ cô mà đi.

“Lê Hân, có phải phòng tuyến ở cầu Nguyên Giang xảy ra chuyện không?” Thấy sắc mặt ngưng trọng của tiểu nhi tử, Cung phụ phát tay với hai bác sĩ, trầm trọng hỏi.

“Papa, người bị bệnh sao?” Cung Lê Hân không đáp lại, mà nhìn về phía hai bác sĩ, chân mày nhíu lại.

Thấy Cung thiếu ánh mắt lộ ra nét lo âu, hai bác sĩ vội vàng mở miệng giải thích, “Xin Cung thiếu yên tâm, chỉ là huyết áp thủ trưởng có hơi cao, dùng một chút thuốc giảm áp là được, không hề có vấn đề gì lớn.”

“Vậy sao? Cảm ơn bác sĩ.” Cung Lê Hân khẽ thả lỏng, tiếp tục hỏi, “Trong căn cứ còn thuốc giảm áp không? Không có thì nói, tôi sẽ vào thành phố

tìm.”

“Lần trước tổ bày làm nhiệm vụ mang về rất nhiều dược phẩm, trong đó có vài loại thuốc giảm áp đặc biệt, cậu không cần phải tìm thêm.” Hai bác sĩ vội vàng vẫy tay, đối với lòng hiếu tâm của Cung thiếu thắm khen ngợi không thôi. Hiện tại trong thành phố chẳng những có tang thi tàn sát bừa bãi, còn có trận động đất lớn, Cung thiếu vì thủ trưởng lại có thể mảy cũng không nhủ đã lập tức muốn xông vào nguy hiểm, nuôi được một người con trai như vậy, Cung thủ trưởng thật có phúc a!

Cung Viễn Hàng cũng vô cùng xúc động, vội vàng giữ chặt tay nhi tử cản lại, lại bảo bác sĩ nhanh chóng mang tới mấy chai thuốc giảm áp tới để chứng minh dược phẩm trong căn cứ rất đầy đủ, không cần cậu phải bắt chấp nguy hiểm.

Cung Hương Di nhìn hình ảnh hai người phụ tử từ hiếu, trong lòng đầy chua xót. Nhưng cô không thể không thừa nhận, cả hai đời, Cung Lê Hân đều cực kỳ hiếu thuận với cha. Đời trước, nếu không phải do cha qua đời, Cung Lê Hân cũng sẽ không biến thành bộ dáng cực đoan vẹo vọ như vậy.

Xác nhận cơ thể Cung phụ không còn đáng ngại, Cung Lê Hân nhớ tới chính sự, vội vàng mở miệng, “Papa, người hãy mau chóng ra lệnh, cho toàn bộ nhân viên trong căn cứ rút khỏi đây, phía sau núi sắp sụp rồi.”

“Cái gì?!” Cung Viễn Hàng cùng Cung Hương Di đồng thanh cả kinh kêu lên, suýt nữa ngồi không vững.

“Sao em biết sau núi sắp sụp?” Cung Hương Di lấy lại bình tĩnh, mắt đầy hoài nghi nhìn về phía Cung Lê Hân.

“Em nghe được tiếng rạn nứt bên trong núi. Hiện tại núi đang rạn nứt, trong vòng hai tiếng chúng ta nhất định phải rời khỏi đây, nếu không sẽ bị núi đá sụp đổ chôn sống.” Cung Lê Hân chỉ chỉ tại mình, bình tĩnh nói.

“Sao chị lại không nghe thấy chứ?” Cung Hương Di vẫn không tin, trầm giọng hỏi ngược lại. Rút khỏi? Đi tới đâu? Thật vất vả thành lập căn cứ thuộc về Cung gia, chỉ ngần ngại một năm đã không còn an toàn sao? Chẳng lẽ trời đã định cô không thể thoát khỏi bi kịch đời trước sao? Nghĩ đến đây, cả người Cung Hương Di phát lạnh, vô luận thế nào cũng không thể rời đi.

Đối với phán đoán của nhi tử, Cung Viễn Hàng tất nhiên là tin tưởng không hề nghi ngờ. Nhi tử ngay cả một sợi lông vũ rơi xuống trong vòng mười thước còn có thể nghe thấy, tiếng rạn nứt trong núi chắc chắn cậu sẽ không nghe lầm. Nghĩ đến đây, sắc mặt ông nghiêm lại, vội vàng cho lính tới trạm radio, đem mệnh lệnh ‘Núi đang rạn nứt, toàn bộ mọi người rút khỏi’ thông báo xuống.

Nghe thấy tiếng radio không ngừng lặp lại, toàn bộ căn cứ liên xao động, nhưng không hề có người lập tức chấp hành mệnh lệnh. Đây là căn cứ bọn họ đã thiết lập được một năm, bọn họ ở đây chiến đấu, làm việc, sinh hoạt, sớm đã xem nơi này như nhà, trong lòng cũng có sự trung thành. Hiện tại, chuyện núi rạn nứt một chút tiếng động cũng chưa thấy, bảo bọn họ rời đi tất nhiên là vô cùng không muốn, phần lớn trong lòng vẫn hy vọng may mắn, muốn quan sát một hồi.

Nhóm dị năng giả chiến đấu với đàn tang thi ở tiền tuyến cũng nghe thấy tiếng radio, vội vàng phái người quay về căn cứ hỏi, người phụ trách sáu khu cũng lần lượt chạy tới bộ chỉ huy, vây quanh chặt như nêm cối.

Thời gian chính là sinh mệnh, những người này còn ở đây hỏi đông hỏi tây, lãng phí sinh mệnh chính mình, trong lòng Cung Lê Hân cực kỳ không kiên nhẫn, tách mọi người ra đi thẳng về phòng radio.

“Tôi là Cung Lê Hân, mọi người nghe đây, chỗ núi phía sau sẽ nhanh chóng sụp xuống, nếu không muốn bị chôn sống thì mong mọi người khẩn trương thu thập đồ đạc, trong vòng hai tiếng rút khỏi căn cứ.” Cho binh lính đang thông báo mệnh lệnh lui ra, Cung Lê Hân cúi sát microphone, nghiêm túc cảnh cáo.

Nói xong, cậu cũng không kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, lập tức ra khỏi phòng radio, đi về phía tiền tuyến, chuẩn bị thay thế Lý Đông Sinh, gọi tổ viên của mình về thu thập đồ đạc cùng hỗ trợ căn cứ khuân vác vật tư. Trong vòng một năm, Cung Lê Hân đã cảm nhận được tiện lợi của ‘Không gian trong tay, ta có cả thiên hạ’, liền không chút keo kiệt đưa tình hạch cho Lý Đông Sinh dùng, giúp Lý Đông Sinh mạnh mẽ biến thành dị năng giả cấp hai cao giai, diện tích không gian ba mươi mét vuông ban đầu cũng được mở rộng lớn cỡ một sân bóng lớn. Nay đi dời căn cứ, Lý Đông Sinh vừa lúc được việc.

Nghe thấy tiếng nói trong trẻo đặc hữu của Cung thiếu, dân chúng trong căn cứ không còn đứng quan sát nữa, vội vàng quay về ký túc xá của mình thu thập đồ đạc, một chút cũng không dám chậm trễ. Nhóm người phụ trách cùng dị năng giả vây trong bộ chỉ huy đang hỏi han tình hình cũng đều lập tức cáo lui, đồng loạt rút đi. Một khắc này, sức mạnh kêu gọi cường đại ẩn chứa trong hai chữ ‘Cung thiếu’ đã bộc lộ vô cùng rõ ràng.

Nhi tử bất quá chỉ nói một câu đã thoải mái giải quyết phiền toái trước mắt, Cung Viễn Hàng thờ phào một hơi, nhìn về phía cung hương còn đang ngây người thúc giục, “Mau quay về nhanh chóng thu thập đi.”

“Papa, rời khỏi đây thì chúng ta đi tới đâu đây?” Cung Hương Di hoảng hốt hỏi.

“Rời khỏi đây trước rồi nói. Đi đâu không phải chuyện một mình ta quyết định, đợi mọi người an toàn rồi chúng ta lại mở cuộc họp thảo luận.” Cung Viễn Hàng nhu nhu mi tâm, nhanh chóng rời đi.

Căn cứ phía sau, có Cung Lê Hân cảnh cáo, không ai dám kéo dài thời gian, rất nhanh đóng gói phần mình, để lên xe tải. Có thể chờ đợi chờ đi, không thể thì chỉ đành nhìn đau bỏ lại. Đợi cho xe tải chở dân chúng rời đi, hơn mười chiếc phi cơ trực thăng cũng chở đầy vật tư lần lượt cất cánh, bay về phía trạm xăng dầu cách đó bốn mươi km. Đó là điểm dừng chân an toàn Cung thiếu đã chỉ định.

Tiền phương, đàn tang thi vẫn không ngừng công kích, vì để bảo đảm dân chúng trong căn cứ rút lui an toàn, những dị năng giả ở lại ra sức chống cự.

Đội cho dân chúng rút hết không sai biệt lắm, Cung Lê Hân mới để La Đại Hải phóng hạt giống thiết tuyến đằng ra đầu cầu, sau khi cho mọc lên thì dân đám dì năng giả mau chóng rời đi, chạy về phía mấy chiếc xe tải chờ trong căn cứ.

Thiết tuyến đằng hình dáng như dây thép, tính bền rất mạnh, sau khi phát triển thì như mạng nhện bao trùm dày đặc đầu cầu. Tuy tang thi tiến hóa sức lực vô cùng lớn, nhưng để đi xuyên qua lớp thiết tuyến đằng như mạng nhện vẫn phải tiêu phí một lượng lớn sức lực, thời gian này cũng đủ để nhóm dì năng giả tranh thủ rút lui.

Đội khi tang thi cuối cùng bứt đoạn dây leo tránh khỏi trời buộc, thì căn cứ đã sớm ‘vườn không nhà trống’.

Chớp mũi tang thi tiến hóa ngửi thấy đầy mùi nhân khí luân quần trong không khí, gào thét, tê rống, theo mùi đuổi theo về phía trạm xăng dầu cách đó bốn mươi km. Nhưng đuổi theo chưa được bao xa, từng đợt âm thanh sụp đổ vang lên, hai bên đường bắt đầu không ngừng rơi xuống từng tảng đá lớn đè chúng nó thành thịt nát. Qua tiếp vài giây, chỗ núi mà đá vôi rớt xuống bỗng phát ra một đạo âm thanh âm vang rung trời, sau đó sụp xuống, đem căn cứ, đàn tang thi, đường cao tốc chôn vùi. Khói bụi mịt mù, che cả bầu trời, dù ở xa mấy chục km cũng có thể thấy rõ ràng.

[1] Địa hình Karst

Mô hình Karst Minh họa cho đường cao tốc(chỉ hơi giống thôi)

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Cách đó bốn mươi km, hơn hai nghìn người an toàn rút khỏi căn cứ, bao gồm dì năng giả và người thường, toàn bộ tập trung trên bãi đất trống ở trạm xăng dầu ngẩn cổ nhìn ra xa, tận mắt chứng kiến ngọn núi Vân Tiêu sừng sững chỉ trong nháy mắt biến thành đá vụn, đem căn cứ vùi lấp bên dưới. Tiếng vang cực lớn dù cách xa mấy chục km vẫn nghe rõ ràng như cũ, ngay cả mặt đất dưới chân cũng chấn động theo, khói bay bay tứ tung trên không xung quang bãi phế tích thật lâu chưa tiêu tan.

Uy lực biến động của đất trời đáng sợ như thế, khiến dân chúng chính mắt chứng kiến một màn này cả người đều phát lạnh. Nếu không phải Cung thiếu đứng lúc nhắc nhở mọi người rút lui, thì hậu quả sẽ như thế nào? Chỉ sợ bọn họ sẽ phải tan xương nát thịt, chôn chôn dưới chân núi. Nghĩ đến đây, mọi người không hèn mà cùng nhìn về phía Cung thiếu biểu tình lạnh nhạt, trong mắt lóe lên sự sùng bái cuồng nhiệt cùng lòng cảm kích sâu sắc.

Cung thiếu đưa bọn họ cứu ra khỏi khu thành thị địa ngục, thay bọn họ mang về đầy đủ vật tư để bọn họ sinh tồn, giúp bọn họ giết hết tang thi uy hiếp đến tính mạng, dẫn dắt giúp đỡ bọn họ mạnh lên, đấu tranh, đưa bọn họ thoát khỏi tuyệt vọng, thấy được ánh sáng cùng hy vọng sống sót. Một lần lại một lần, Cung thiếu dùng hành động thực tế chứng minh mặt thể không đáng sợ. Cung thiếu đối với bọn họ, sớm đã vượt qua hai chữ ‘Ấn nhân’, càng thêm có sức nặng trong tâm mọi người, có ý nghĩa như thần thánh. Tựa như tín ngưỡng, tựa như trụ cột tinh thần, chỉ cần Cung thiếu còn tồn tại với mọi người, chẳng sợ căn cứ bị hủy diệt, bọn họ cũng sẽ không hoảng sợ, đều tin chắc bản thân có thể thuận lợi vượt qua khó khăn, hào hào sống sót.

Một khắc kia khi nhìn thấy Cung thiếu về mặt bình thân, cảm xúc khủng hoảng trong lòng dân chúng nháy mắt bình ổn lại, không biết là ai trong đám người, giọng chứa lệ nghẹn ngào hô một tiếng ‘Cung thiếu vạn tuế’, như động phải chót mở, tiếng la lên mang theo sự sùng bái cuồng nhiệt ‘Cung thiếu vạn tuế’ vang vọng trong trạm xăng, thật lâu không dứt.

Cung phụ đối mặt Lâm tổ phụ, trong mắt đầy ý cười. Vốn tưởng rằng thiên tai vừa rồi sẽ khiến nhân tâm trong căn cứ tan rã, cảm xúc khủng hoảng sẽ lan ra, không nghĩ đến, có Lê Hân ở đây, hết thảy lo lắng của bọn họ đều biến thành sự lo sợ không đầu.

Trải qua việc lần này, uy vọng của Cung Lê Hân trong căn cứ đã đạt độ cao trước đây chưa từng có, nghiêm nhiên biến thành lãnh tụ tinh thần trong lòng dân chúng, cũng khiến bọn họ càng thêm trung thành với căn cứ.

Cung Lê Hân là một trạch nam, đối mặt với sự nhiệt tình của nhiều người như vậy, khó tránh khỏi có chút bối rối. Khuôn mặt cậu vẫn bình thản như trước, chỉ có đôi môi mím chặt cùng vành tai phấp phồng đã lộ rõ nội tâm không được tự nhiên của cậu. Không dấu vết nhích chân, tới gần về phía Lâm Văn Bác đứng thẳng bên cạnh, trong đôi mắt thanh triệt viết rõ sáu chữ—em nên làm gì bây giờ?

Lần đầu tiên thấy thiếu niên lộ ra biểu tình thô con thất kinh như vậy, ban đầu hắn còn cố gắng trấn định, nhìn vừa đáng thương lại đáng yêu, khiến tim

Lâm Văn Bác có chút run rẩy. Cúi đầu, một tay siết chặt tiểu ý dâng đầy trên khóe môi, Lâm Văn Bác nhẹ giọng nhắc nhở: "Thời gian không còn sớm, lại đã mệt mỏi một ngày rồi, giờ em bảo mọi người nhanh chóng dựng lều nghỉ ngơi đi."

Đôi mắt Cung Lê Hân hơi sáng lên, nâng tay bảo mọi người im lặng, dùng nội lực để mọi người đều nghe rõ giọng cậu như bên tai, thân thiết dặn dò, "Thời gian không còn sớm, mọi người mau chóng dựng trại nghỉ ngơi đi."

"Rõ!" Mọi người trăm miệng một lời đồng ý, trong lòng thầm vì thanh âm nhỏ nhẹ có thể nghe rõ bên tai của Cung thiếu mà thấy ngạc nhiên, sự sùng bái trong mắt nháy mắt lại tăng lên.

"Cung thiếu, không có căn cứ, sau này chúng ta đi đâu an cư?" Trong đám người xoay đi có người lo lắng hỏi.

"Hội nghị tối nay chúng tôi sẽ thảo luận vấn đề này, sáng mai sẽ cho mọi người đáp án. Bất luận đi đâu, Cung Viễn Hằng tôi cam đoan tuyệt đối sẽ không vứt bỏ bất cứ một ai ở đây." Thấy nhi tử bị hỏi, Cung phụ vội vàng mở miệng lớn tiếng trả lời.

Có lời cam đoan của ông, một tia bất an cuối cùng liền biến mất, dân chúng tự giác tới chỗ hậu cần nhận lều trại, dựng tạm chỗ ở ở trạm xăng dầu, mà những người phụ trách sáu khu và tổ trưởng các tổ tập trung lại ở quầy bán đồ ăn vặt trong trạm xăng mở cuộc họp, thảo luận từ nay sẽ đi con đường nào.

"Không bằng chúng ta trực tiếp đi về phía bắc, nhờ vả căn cứ Hường Thúy Loan đi? Nghe nói ở đó thiết bị đầy đủ, vật tư sung túc, đang tiếp nhận các dị năng giả và người sống sót toàn quốc. Tối đó, sinh hoạt của dân chúng càng được bảo đảm." Tổ trưởng tổ sáu sau một hồi trầm ngâm mở miệng đầu tiên.

"Không được!" Không để mọi người có thời gian suy xét, Cung Hương Di lớn tiếng phản đối, hai mắt nhanh chóng xẹt qua vài tia sợ hãi. Căn cứ Hường Thúy Loan chính là nơi bắt đầu cho bi kịch đời trước của cô, là ác mộng quấy nhiễu cả hai đời, nói gì cô cũng sẽ không đến đó.

"Tôi cũng thấy không được!" Lâm Văn Bác mặt đầy ý tứ không rõ liếc qua Cung Hương Di, từ từ mở miệng.

"Nói lý do của mấy đứa." Hường Thúy Loan là căn cứ Tổng gia, oán hận kéo dài giữa hai nhà Cung gia cùng Tổng gia quá sâu, Cung Viễn Hằng cũng thấy không được, nhưng chưa nói rõ. Việc này dù sao có liên quan đến quyền lợi của dân chúng, không thể vì ân oán của gia tộc mà không để ý tới ích lợi của dân chúng.

Cung Lê Hân buông mi, nhìn như đang ngoan ngoãn nghe nội dung cuộc họp, thực tế thần trí đã sớm bay tới cõi thần tiên nào rồi. Các quyết định liên quan đến nhau thế này, cậu là lần đầu tiên nghe tới, Cung thiếu anh ninh thần võ trong nháy mắt đã biến thành cổ nhân kiến thức hạn hẹp.

Tổng Hạo Nhiên thoáng nhìn qua thiếu niên hai mắt đã bắt đầu mơ màng, trong lòng buồn cười, lặng lẽ kéo bàn tay trắng nõn mìn màng đặt trong tay mình ngắm nghía. Hắn không quan tâm tới việc đi đâu, cho dù mọi người muốn tới Kinh đô, nương nhờ gia tộc của nhị thúc đã bức hắn ra khỏi nhà, chỉ cần thiếu niên còn bên cạnh, hắn có thể bình thân mà chịu đựng khó khăn, bình chân như vại.

"Tập thể chúng ta gần hai ngàn người cùng di chuyển, lại mang theo nhiều vật tư như vậy, sẽ tạo động tĩnh rất lớn, dọc đường đi khẳng định sẽ gặp phiền toái, chỉ sợ không thể chống đỡ an toàn tới Hường Thúy Loan. Không bằng tìm một căn cứ gần đây đầu nhập vào, như thế sẽ bảo đảm hơn." Lâm Văn Bác mở miệng giải thích.

"Phải! Quảng đường tới phía bắc rất xa xôi, khẳng định sẽ gặp không ít kẻ cướp và tang thi, nguy hiểm dày đặc. Chọn một căn cứ gần đây nương tựa mới là thượng sách." Cung Hương Di vội vàng mở miệng phụ họa.

Trầm ngâm một hồi, người phụ trách khu ba chần chừ mở miệng: "Nói là nói thế, nhưng chúng ta người đông thế mạnh, căn cứ phụ cận nào dám nhận chúng ta? Sẽ không sợ chúng ta đào khách thành chủ, cưu chiếm tổ khách*? Đến khi đi, chỉ sợ còn phát sinh xung đột đồ máu, lại gây ra tổn thất lớn." (* : 鹊巢鳩占 tu hú sẵn tổ/chim cưu chiếm tổ chim khách/chiếm nhà đất của người khác)

"Không sao, chúng ta tiên lễ hậu binh*, trước nộp một phần vật tư đổi lấy tư cách gia nhập căn cứ, nếu bọn họ cự tuyệt thì dùng bom đạn trực tiếp oanh kích cửa căn cứ bọn họ. Đào khách thành chủ, cưu chiếm tổ khách, cái đó là tất yếu, bất quá đợi sau khi chúng ta có chỗ đứng rồi từ từ tính." Bị Tổng Hạo Nhiên không ngừng cọ cọ lòng bàn tay mà hồi thần, Cung Lê Hân ít nhiều cũng nghe hiểu được một câu, ngữ khí bình thản nói. (* : lễ trước binh sau/trước dùng đạo lý thuyết phục, sau mới dùng áp lực)

Cậu từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục "tấy bạo chế bạo"*, dùng việc giết người để dạy bảo, chưa bao giờ biết chịu thiệt là gì. Với cậu, đầu nhập vào cũng không phải thượng sách, thôn tính mới là lựa chọn nhất lao vĩnh dật**. (* : dùng bạo lực áp chế bạo lực ; ** : làm một mẻ, khỏe suốt đời/một lần vất vả và suốt đời nhàn nhã)

Sáu người phụ trách nghe lời nói đầy dã tâm của Cung thiếu mà lặng yên, trong nhất thời không biết phải phản ứng thế nào mới tốt. Ngược lại, mấy tổ trưởng các tổ dị năng lại bị cậu kích thích đến nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc tăng vọt. Đang lúc loạn thế, lại có thực lực hơn người, nam nhân nào lại không ôm mộng chinh chiến bốn phương, lưu danh sử sách? Lời của Cung thiếu rất hợp ý bọn họ, đồng thời, nhận thức đối với Cung thiếu cũng tăng thêm một tầng. Đứng nhìn Cung thiếu tuổi còn nhỏ mà xem thường, sự quyết đoán sát phạt này, người thường không thể sánh bằng! Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a!

Cung phụ cùng Lâm lão gia từ nhìn nhau cười, tận mắt chứng kiến thiếu niên từng bước trưởng thành thành bộ dáng mạnh mẽ quyết đoán bây giờ, trong lòng bọn họ đầy kiêu ngạo cùng tự hào không thể nói nên lời. (TT.TT s 2 bác cứ bắn hint cho con thế này)

Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên đã sớm hình thành thói quen thiếu niên đột nhiên mang tới ngạc nhiên cho bọn họ, thu lại tiểu ý nơi đáy mắt, hai người

nhìn vào bản đồ, đồng thời chỉ vào một đảo nhỏ, đồng thanh nói, "Tôi đây đi."

Mọi người tập trung nhìn vào, đó chính là nhà tù biệt lập Trường Xà cách đây hơn năm ngàn km, nếu kiên trì đi ngày đêm, chỉ cần ba bốn ngày là có thể tới nơi.

Nhà tù biệt lập Trường Xà nằm trong vùng biển Bột Hải phía nam, là nhà tù lớn nhất ở giao giới bốn tỉnh, có thể đồng thời chứa hơn bảy vạn phạm nhân. Toàn bộ Trường Xà đảo được bao quanh bởi lưới điện cao áp, chỉ có một lối ra vào nhỏ hẹp cho xe ra vào. Chính vì sự ngăn cách và canh phòng nghiêm ngặt của nó, mới khiến cho phần lớn phạm nhân và giám ngục có thể sống sót trong thời kỳ mạt thế này.

Nhà tù Trường Xà hoạt động theo nguyên tắc "cải tạo lao động", toàn bộ đất trên đảo đều được làm thành các mảnh ruộng lớn cho phạm nhân ngày đêm canh tác, tu thân dưỡng tính, khi tận thế đã trở thành hệ thống tự cấp tự túc. Đến đó thì vấn đề lương thực không cần phải lo lắng, cũng không lo tang thi đột kích, ngoài ra, trên đảo vẫn còn giám ngục và phạm nhân cực kỳ bài ngoại, không thu nạp người bên ngoài, muốn thuyết phục bọn họ chỉ sợ không phải chuyện dễ.

Lắng nghe ý kiến của mọi người, Cung phụ vẫy tay bình tĩnh nói, "Không sao, đi rồi bàn tiếp. Giống như Lê Hân đã nói, chúng ta tiên lễ hậu binh. Trường Xà đảo không thiếu lương thực, chúng ta dùng súng ống đạn dược trao đổi. Giám ngục và phạm nhân từ trước tới nay luôn thủy hòa bất dung, chỉ cần giữa hai bên có khoảng cách, thì khi đàm phán chúng ta có thể lợi dụng khe hở đó. Bằng không, trực tiếp dùng lửa đạn nói chuyện."

Cung phụ gõ nhịp quyết định, mọi người đều gật đầu đồng ý, trên mặt lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng. Khi căn cứ bị hủy diệt, bị thống cùng áp lực trong lòng bọn họ tất nhiên không nhỏ, nhưng nay mọi người đoàn kết, cùng nhau bày mưu tính kế, phần lo lắng bất an này đã sớm tan thành mây khói, chỉ còn lại khát khao cùng hy vọng vào tương lai.

Cung Hương Di song quyền nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, đau đến mức kim châm muối xát, nhưng cô lại như vô tri không để ý tới. Không ai để ý thấy, khi ngón tay Lâm Văn Bác chỉ vào Trường Xà đảo, biểu tình trên mặt cô đã vận vẹo thế nào.

Đời trước, ban đầu Cung phụ đã dẫn binh tới đầu nhập vào nhà tù biệt lập Trường Xà. Chỗ đó xác thực lương thực sung túc, an toàn vô lo, nhưng không phải là nơi nên ở lâu, bọn họ sớm muộn gì cũng phải rời khỏi, cuối cùng vẫn phải tới Hường Thúy Loan. Cô trăm phương ngàn kế, hao hết tâm tư muốn tránh đi bi kịch đời trước, nhưng số phận như trêu ngươi, vô hình đẩy cô vào con đường cũ. Cô sợ, sợ phải chết!

"Không được, không thể đi Trường Xà đảo!" Cung Hương Di bỗng nhiên hung hăng đập bàn, hét lên phản đối.

"Thế đi đâu? Hường Thúy Loan?" Lâm Văn Bác nắm lấy bà vai không ngừng run rẩy của Cung Hương Di, thấp giọng hỏi. Sờ dĩ hấn hỏi như vậy là vì thấy được cảm xúc mặc danh sợ hãi của Cung Hương Di với Hường Thúy Loan, có khả năng sẽ khiến cô mất kiểm chế, vì dọ thám nội tâm thật sự của Cung Hương Di, hấn không thể không dùng lời nói để kích thích.

"Không được! Hường Thúy Loan cũng không thể đi!" Sắc mặt Cung Hương Di trắng bệch, bật dậy la lớn.

Cung phụ cũng biết tâm lý con gái mình có vấn đề, thấy sắc mặt cô không ổn, vội vàng phát tay đuổi mọi người đi. Cung Lê Hân và Tống Hạo Nhiên liếc nhau, nhanh chóng theo mọi người rời đi. Cung Hương Di lại phát điên, bọn họ cũng không muốn bị độc hại bởi âm thanh chói tai của cô.

Cung Hương Di tranh luận âm ỉ, lần nữa lại tiên đoán Trường Xà đảo là nơi hỏa nha[quạ lửa] đến đậu, không thích hợp để con người ở, nhưng đều bị Cung phụ bác bỏ. Không đi Trường Xà đảo, bọn họ không còn nơi nào khác để đi, nhiều người như vậy, nhất định phải mau chóng tìm một nơi ổn định, chuyện sau đó thì sau khi ổn định lại nói tới cũng không muộn. Còn hỏa nha, có lẽ là một loài chim biển dị, có thể nghĩ biện pháp chống lại.

Tranh cãi om sòm một hồi, thấy cha vẫn không thay đổi dự tính ban đầu, Cung Hương Di cũng biết mình không thể thay đổi quyết định của mọi người, hung hăng đẩy Cung phụ và Lâm Văn Bác ra chạy đi một mình.

Nhìn Lâm Văn Bác vẻ mặt mệt mỏi, biểu tình chưa sót, Cung phụ không nói gì, chỉ có thể áy náy vỗ bà vai hấn an ủi.

Đứa con gái này chung quy là do ông tự tay nuôi lớn, nên không khỏi có chút ích kỷ, muốn tìm một người đàn ông tin cậy để chiếu cố cô suốt đời, mà Lâm Văn Bác lại là người mà ông hài lòng nhất. Mặc dù biết như thế là ủy khuất đứa nhỏ này, ông cũng chỉ có thể xem như không thấy, chỉ mong con gái có thể hiểu chuyện một chút, đừng khiến duyên phận và tình cảm của cả hai tiêu tan hầu như không còn.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Đến Trường Xà đảo tìm nơi nương tựa là một quyết định mạo hiểm, muốn có cuộc sống an ổn trên đảo, không có thực lực là tuyệt đối không được, hơn nữa, trong mấy ngày lên đường cũng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì không.

Sau khi chấm dứt cuộc họp, Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác đều đang ở cấp hai điển phong không hẹn mà cùng lấy ra tình hạch hai ngày nay đã thu thập được, chuẩn bị xông vào cấp thứ ba. Dị năng giả cấp ba ở mặt thể này chính là một sự tồn tại tựa như phượng mao lân giác*, là một cao thủ chân chính hoàn toàn xứng đáng. Trong hàng ngũ có hai dị năng giả cấp ba, đối với địch nhân cũng là một loại trấn áp không lời.(* : lông phượng sừng lân, ám chỉ sự quý hiếm, hiếm có)

Trước lầu hai người lần lượt phóng ra uy áp khi dị năng giả thăng cấp, khiến các dị năng giả có cấp bậc thấp hơn hai người có một sự xúc động muốn thần phục. Đợi đến khi hai cỗ uy áp dần tiêu tán, trước lầu Cung Lê Hân đã nghênh đón các dị năng giả sóng trước sóng sau đến thăm hỏi.

Vương Thao, Cổ Nam, Mã Tuấn, Tôn Kiệt lần lượt tới chơi, cũng không hẹn mà đều lấy các tình hạch cấp hai cao giai ra dâng lên, vì khản trương muốn lão đại nhà mình mau chóng thăng cấp! Đã qua một năm, các dị năng giả trong căn cứ đều thăng cấp, chỉ duy nhất lão đại chưa từng chút động tĩnh, bọn họ sốt ruột a!

Cung Lê Hân cường ngạnh từ chối tình hạch của bốn người, vừa đuổi bọn họ đi, Cung phụ và Lâm lão gia từ lại tới, đồng thời còn mang theo bốn viên tình hạch cấp hai cao giai mà Quân đội cất giữ. Bọn họ cũng phát hiện bất thường là Cung Lê Hân chưa từng tấn cấp, nhưng nghĩ tới Cung Lê Hân là tứ hệ dị năng giả, số tình hạch cần để thăng cấp hẳn là gấp bốn lần người khác, nên cũng không nghĩ tới chuyện khác.

Lúc này không thể khước từ, Cung Lê Hân chỉ đành miễn cưỡng nhận lấy.

Tiền hai vị lão nhân đi, cậu cảm nhận được cỗ uy áp dị năng nhẹ nhẹ lưu lại trong không khí, vuốt ve cánh môi phần nộn thầm nghĩ : vì để che dấu võ công, có phải mình cũng nên “tấn cấp” hay không đây? Loại uy áp này so với chân khí phóng ra ngoài cơ thể không khác biệt lắm, hẳn là có thể dễ dàng bắt chước. Đồi trước, các võ giả cũng thường dùng hình thức ngoại phóng chân khí để đấu với nhau, mình tạm thời thử một lần vậy.

Nghĩ là làm, cậu lập tức phóng thích dòng chân khí vô tận trong đan điền, uy áp phô thiên cái địa* trong cơ thể cái trước cái sau tràn ra, đến nỗi màn cửa lầu trại cũng bị thổi bay phấp phới, cùng lúc đó, một tầng sương mù như mây mỏng manh từ vô hình dần hữu hình, chậm rãi lưu chuyển quanh thân cậu, khiến thân ảnh cậu trở nên mờ lung mờ ảo, khán bất chân thiết**. (* : ùn ùn kéo tới; ** : nhìn không rõ ràng)

Người hạ trại xung quanh cậu đều là tổ viên tổ một hoặc các dị năng giả có quen biết. Cảm nhận được một sự áp bách khác thường, cả bọn dần trở nên khó thở, không thể đứng thẳng. Các dị năng giả mạnh hơn chút cách đó khá xa tự kiểm chế xúc động quỹ xuống, đều chạy tới quan sát tình huống, nhưng cách lầu Cung thiếu khoảng mười thước lại không thể tiến thêm bước nào, chỉ đành đứng từ xa nhòm tới. Ngay cả Cung Hương Di đang lâm vào trầm tư, cũng bị cỗ khí cuốn cuộn này hấp dẫn đi tới.

“Là Cung thiếu thăng cấp! Uy áp mạnh như vậy, tôi sắp đứng không nổi rồi! Cung thiếu tốt cùng là cấp mấy a?” Một dị năng giả sắc mặt đỏ bừng, miễn cưỡng mở miệng. Khí lực toàn thân gã đều tập trung ở hai chân, vì để bản thân không quỹ xuống làm mình xấu mặt trước Cung thiếu.

“Không..không biết..” Thật rõ ràng, đồng đội của hắn cũng đang cố gắng đứng vững.

“Dị năng ngoại phóng toàn thân hình thành lá chắn năng lượng, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Nó thế mà đã là cấp bốn đề giai sao? Sao có thể? Chỉ mới một năm, sao có thể nhanh như vậy?” Nhìn tầng chân khí mỏng manh không ngừng lưu chuyển quanh thân Cung Lê Hân, Cung Hương Di liền nhìn lầm thành lá chắn năng lượng đặc hữu của dị năng giả cấp bốn, không dám tin lắc đầu nói.

Không có tình hạch cao cấp, Cung Lê Hân làm sao tấn cấp? Nhưng sự thật bày ra trước mắt, làm cô không thể hoài nghi. Kẻ thù càng ngày càng mạnh, mà vận mệnh lại đang đi vào quỹ tích như đời trước, bị hai tầng đá kích dồn dập, Cung Hương Di hồn bay phách lạc, thất tha thất thểu rời đi.

Nhưng lời nói thầm của cô vẫn bị mấy người bên cạnh nghe được, không bao lâu, tin tức Cung thiếu tấn cấp lên cấp bốn qua miệng đã truyền tới mọi người. Cấp bốn, cho đến bây giờ vẫn chưa có ai đạt tới cấp độ như thế, nói Cung thiếu là người mạnh nhất C quốc cũng không quá đáng! Lòng tự hào lại dâng lên trong tim mỗi người, đối với con đường tương lai, bọn họ càng thêm kiên định, cũng càng thêm bình thản, chỉ cần có Cung thiếu, chút khó khăn này cuối cùng sẽ chỉ là quá khứ! Không ai tò vò hoài nghi về điều này.

Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên khi hồi thần từ thiên định thăng cấp về, thì chân khí ngoại phóng toàn thân của Cung Lê Hân vừa thu hồi. Uy áp khiến người ta run rẩy nháy mắt biến mất, khiến các dị năng giả hạ trại chung quanh cậu liền thở phào nhẹ nhõm, cũng khiến Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác hiểu rõ nội tình cảm thấy vui mừng.

Lê Hân đã trưởng thành, thuần thực, biết đúng lúc triển lộ thực lực ổn định nhân tâm, hơn nữa thủ đoạn rất có hiệu quả. Xem ra, không lâu nữa, em ấy sẽ trở thành một người lãnh đạo căn cứ đủ tư cách. Hai người mỉm cười, không hẹn mà cùng thầm nghĩ.

Hôm sau, Cung Viễn Hàng thông báo tin đến Trường Xà đảo nương tựa, không ngoài dự đoán được tất cả dân chúng ủng hộ. Tuy danh tiếng của căn cứ Trường Xà đảo không tốt, hoàn cảnh sống rất ác liệt, nhưng Cung thiếu vừa thăng cấp bốn, Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác cũng đồng thời tăng cấp ba, có bọn họ, đến Trường Xà đảo, về sau khẳng định sẽ không khó sống.

Ôm một lòng tín nhiệm, dân chúng lập tức thu thập lại lầu trại, lên xe tải chuẩn bị xuất phát tới Trường Xà đảo.

Xe tải chứa đầy vật tư, không gian còn lại cho dân chúng thập phần có hạn, mọi người phải chen chúc, ngồi sát vào nhau. Cung Lê Hân tuy là lên xe

Hummer chuyên dụng của Cung phụ, nhưng trên xe ngoại trừ tài xế, Cung phụ, Lâm tổ phụ, Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên, Cung Hương Di ra, còn chở thêm ba người phụ trách khu một, hai, ba, thùng xe đầy ắp người, không chút kẽ hở.

“Lê Hân, em ngồi lên đùi anh đi.” Tống Hạo Nhiên ôm Cung Lê Hân lên đùi mình, ngồi vào một góc tối cuối thùng xe. Lâm Văn Bác thấy thế mày khẽ nhủ rồi giãn ra, vô cùng tự nhiên ngồi cạnh Tống Hạo Nhiên, găt gao kề cạnh thiếu niên.

Lâm tổ phụ một mình ngồi ở ghế phó lái, Cung phụ và hai người phụ trách đáng người đều phi thường cao lớn cường tráng, ngồi xuống liền chiếm đầy hàng ghế đầu. Một người phụ trách khác bụng phệ, mập mạp chỉ đành ngồi cùng bốn tiểu bối phía sau. Gã vừa ngồi xuống liền chiếm nửa không gian, khiến mặt Cung Hương Di vốn đen lại càng đen.

Nhưng Tống Hạo Nhiên lại phi thường vừa lòng với tình cảnh này. Hắn đưa tay ôm chặt lấy vòng eo tinh tế của Cung Lê Hân, đầu thoáng cúi thấp liền có thể ngửi được hương thơm nhẹ nhàng từ sau gáy thiếu niên, cảm giác này vô cùng tuyệt vời, khiến hắn có chút trầm mê.

Cung Lê Hân nhu thuận tựa vào lòng Tống Hạo Nhiên, đảo mắt nhìn qua đôi mắt màu vàng của Lâm Văn Bác, biểu tình thập phần ngạc nhiên.

“Lâm đại ca, mắt anh biến thành màu vàng rồi, thật đẹp a!” Cậu vừa nói vừa vươn tay chạm tới khoe mắt hẹp dài của Lâm Văn Bác, thanh âm đầy si mê cùng tán thưởng.

Bộ dáng Lâm Văn Bác vốn tuấn mỹ hơn người, khí chất do thể gia đại tộc bồi dưỡng lại càng ôn nhã cao quý, nay kết hợp với đôi mắt màu vàng, đồng tử lưu quang dật dật, trong sự lạnh lùng lộ ra tư thái bề ngỗ, nhìn qua thật sự giống như thần vậy.

Nửa bên mặt của Lâm Văn Bác bị đầu ngón tay ấm áp của thiếu niên đùa giỡn tới tê dại, nghe trong giọng cậu lộ ra vài tia si mê, trong lòng càng nóng như lửa, lạnh lùng trong đôi mắt vàng tất cả đều bị ôn nhu cùng tiểu ý không thể ngăn được thay thế.

“Thật sự đẹp sao? Anh còn có chút không quen.” Khóe môi hắn khẽ cong lên, thấp giọng nói, vừa nói vừa nắm lấy ngón tay vuốt ve trên mặt mình, nhẹ nhàng cầm trong bàn tay nhu nhu, hành động tự nhiên mang theo chút gì đó mà người ngoài khó có thể phát hiện, nhưng trong lòng hắn biết rõ ý tứ yêu thương hàm chứa trong đó. Dù chỉ là một cử chỉ thân mật nhỏ như vậy, cũng khiến hắn phải cẩn thận, trước khi đã thú trong lòng kêu gào liền mau chóng buông tay.

“Đẹp.” Cung Lê Hân một chút cũng không nhận ra đấu tranh trong lòng Lâm Văn Bác, găt găt nói.

Lâm Văn Bác thấy thế, ý cười nơi khóe môi càng rạng rỡ. Tống Hạo Nhiên thấy có hơi không thoải mái, xoay đầu thiếu niên lại để cậu đối mặt với mình, thấp giọng hỏi, “Lê Hân, mắt anh cũng thay đổi, em thấy thế nào?”

Diện mạo của Tống Hạo Nhiên so với Lâm Văn Bác thì thô kệch hơn, khuôn mặt anh tuấn đao tước riu đục vốn mười phần dã tính, giờ kết hợp đôi đồng tử màu đỏ nhạt lại hiện thêm vài phần tà tử cùng yêu dị, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng Cung Lê Hân không phải người thường, cậu có tính lại thích cảm giác yêu tà này, nhất thời nhìn chăm chăm đôi hồng đồng của Tống Hạo Nhiên tới ngây người. Tống Hạo Nhiên thấy màu sắc cậu mơ hồ, đáy mắt đầy si mê, hiển nhiên thích màu mắt hắn hơn, trong lòng mặc danh kỳ diệu dâng lên một cỗ cảm giác về sự ưu việt, cười cười nheo mắt cậu, càng ra sức siết chặt cậu vào lòng.

Cung Hương Di lúc này lại mở miệng sát phong cảnh, trong giọng nói đầy hoài nghi, “Lê Hân, em không phải thăng lên cấp bốn sao, sao màu mắt không đổi?”

“Tiểu Hân là tử hệ dị năng giả, đồng tử tất nhiên màu đen, chẳng lẽ còn phải biến thành nhiều màu sắc?” Lâm Văn Bác liếc cô một cái, thản nhiên mở miệng.

Cung Hương Di đang chiến tranh lạnh với hắn, nghe vậy thì không truy vấn, lạnh mặt quay đi, cả người tỏa ra khí tức căm người lại gần. Lâm Văn Bác không để ý, cũng không muốn mở miệng, chỉ thoáng buồm mũi, nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy không khí có chút không đúng, vài vị phụ trách có chút không được tự nhiên, thử nói với Cung Viễn Hàng, Lâm lão gia tử, mấy người nói chuyện trời cao biển rộng, đem bốn tiểu bối giận dữ vừa rồi quăng qua một bên.

Tống Hạo Nhiên không nói một lời, chuyên tâm hưởng thụ cảm giác ôm lấy thân thể mềm mại của thiếu niên. Nhưng đột nhiên xe đi qua mấy chỗ xóc nảy, hắn có chút đứng ngồi không yên, vì hạ thân hắn không ngừng ma sát với cái mông mượt mà vênh lên của thiếu niên, đang có xu thế dần ngừng đầu.

Cung Lê Hân cũng cảm thấy được có một vật cứng ở đùi mình, theo sự lắc lư của xe mà không ngừng cọ xát vào đùi. Vành tai cậu khẽ phiếm hồng, xoay mặt nhìn Tống Hạo Nhiên, mồm lại bắt găt xê dịch.

“Lê Hân, đừng nhúc nhích, để anh ôm một cái.” Nơi cứng rắn nơi đứng quần dựng thành một cái lều nhỏ, như muốn cứ thế mà đưa vào nơi giữa hai chân thiếu niên, không ngừng cọ sát trêu động, mang đến khoái cảm khiến người ta run rẩy. Gân xanh trên trán Tống Hạo Nhiên như muốn ứa ra, cổ nén xuống tiếng rên rỉ sắp tràn ra khỏi miệng, cắn lấy vành tai trắng nõn của thiếu niên thấp giọng cầu xin.

Cung Lê Hân xoa xoa hai má đỏ bừng của mình, thuận theo ừ một tiếng, đồng thời kẹp chặt hai chân, ý muốn Tống đại ca thấy thoải mái hơn một tí.

Hành động đơn giản trực tiếp lại liều nhân của thiếu niên khiến Tống Hạo Nhiên càng thêm khó khăn, cự vật cứng rắn dưới sự giáp công ma sát của hai chân thiếu niên lại bành trướng thêm vài phần, đột nhiên này ra suy nghĩ muốn phát tiết. E ngại người trong xe, Tống Hạo Nhiên chỉ có thể cắn răng cố nén, đồng tử vốn đỏ nhạt dần đậm lên, tựa như đã thú đói khát, muốn đem con mồi mỹ vị đến cực điểm trước mắt nuốt vào bụng.

Cũng may qua lần mất khống chế lần trước, học được nhấn xuống dục vọng, hần chỉ đành chôn đầu vào cổ thiếu niên hít lấy hương thơm ngọt ngào, lại không dám có hành động đường đột nào khác.

Cung Lê Hân bị hơi thở nóng rực của hần phả vào cổ đến run lên, thân thể ngây ngô cũng dần có phản ứng, một cổ khô nóng nhỏ từ bụng dưới lan ra toàn thân, đôi mắt đen nhánh phủ một tầng sương mù, lộ ra vài tia mị hoặc. Bàn tay nhỏ nhắn đặt lên cánh tay to lớn của Tống Hạo Nhiên để bên hông mình, nhẹ nhàng vuốt ve, mộng cũng theo sự lắc lư của xe mà chặt chẽ tấn công lên vật cứng giữa hai đùi, theo bản năng tìm sự thư giải. Phản ứng hỗn nhiên không giả dối lại trọn vẹn của thiếu niên biến thành một loại dụ hoặc, khiến Tống Hạo Nhiên sắp kiểm chế không nổi nữa.

Thùng xe lại xóc lên một cái, hai thân thể dán chặt vào nhau va chạm vào cùng một chỗ, mang tới sự khoái cảm tràn ngập. Tống Hạo Nhiên sớm đã mở hội đầy người găm nhẹ một tiếng, sau đó cúi đầu, vô lực vùi vào cổ Cung Lê Hân. Mà Cung Lê Hân cũng mặt đỏ tai hồng, hai mắt đầy sương, thân thể yếu đuối tựa vào ****g ngực rộng lớn của hần.

Chỉ là thân thể ma sát thôi, lại có thể mang tới sự sung sướng khiến người ngạt thở thế này, Cung Lê Hân thấy rất mới mẻ, nhắm mắt không ngừng nhớ lại.

Lâm Văn Bác ngồi cạnh hai người tất nhiên không thể nào không nghe thấy hô hấp dần dần dập cùng tiếng kêu rên của bạn tốt, lại đem hình ảnh thiếu niên vùi mặt đỏ bừng thu vào mắt, đã thú trong lòng giãy dụa mãnh liệt, phát ra tiếng gào thét đau đớn đến tê tâm liệt phế.

Tiếp tục chịu đựng đến lúc nghỉ ngơi giữa đường, Lâm Văn Bác cuối cùng áp xuống thô bạo cuộn cuộn trong lòng, dặt bàn tay nhỏ nhắn của Cung Lê Hân, lạnh mặt xuống xe. Đến gần cửa xe, hần nhìn về phía Tống Hạo Nhiên vẫn ngồi một chỗ, trầm giọng hỏi, "Cậu không xuống sao?"

"Chân tôi tê rần rồi, ngồi một chút!" Tống Hạo Nhiên cứng nhắc vậy tay nói.

Lâm Văn Bác buông tay Cung Lê Hân ra, đợi cậu đi xa mới đưa mắt về phía bạn tốt, thấp giọng cảnh cáo, "Hạo Nhiên, muốn phát tình cũng phải nhìn tình cảnh, không thì sẽ rất khó xem." Dứt lời, hần liền tỏ ý ám chỉ nhìn về phía đứng quần Tống Hạo Nhiên.

Mặt Tống Hạo Nhiên biến đen, lại biến trắng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bạn tốt đi xa. Con mẹ nó, gian thương đúng là gian thương, không cần phải khôn khéo thế chứ! Ngay cả việc lão tử bản cũng biết!

Sờ sờ đứng quần bị thấm ướt còn tỏa ra một cổ mùi tanh, Tống Hạo Nhiên lần đầu tiên thấy mình thật đáng khinh! Cũng may quần may bằng vải màu xám xanh, ướt một mảng như thế cũng không dễ nhìn ra, không thì sau này hần thật sự không còn mặt mũi gặp người!

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Đoàn xe đi đi dừng dừng, dần hướng về phía Trường Xà đảo, mà Tống Hạo Nhiên một đường cũng hưởng thụ sự tra tấn ngọt ngào, nơi hạ thân lúc nhuyển lại cứng, cứng rồi lại nhuyển, nhận lấy vô số ánh mắt lạnh lùng như dao của Lâm Văn Bác.

Hoàng hôn hai ngày sau, đoàn xe cuối cùng đã tới đường cao tốc, chọn một chỗ trong khu rừng không người chuẩn bị ngủ ngoài trời một đêm. Mảnh rừng hoang cách Trường Xà đảo còn khoảng ba trăm km, nhưng Cung phụ không tính sẽ chạy đi suốt đêm, mà phân phó để mọi người nghỉ ngơi, đợi qua ngày thứ hai tinh thần phấn chấn lại xuất phát, bởi nếu muốn tiến vào Trường Xà đảo, bọn họ có thể phải đánh nhau kịch liệt một trận, không có tinh thần là không được.

Cung Lê Hân đối với đại côn lúc mềm lúc ngạnh dưới mộng đã dần quen, không còn ngỡ ngàng cùng ngạc nhiên ban đầu nữa. Thấy ô tô dừng lại cạnh bìa rừng, cậu cũng chuẩn bị đứng dậy cùng mọi người xuống xe.

"Lê Hân, đợi đã." Hai mắt Tống Hạo Nhiên bạo hồng, kéo lấy tay cậu.

"Tổng đại ca, anh sao vậy?" Cung Lê Hân quay đầu, nhu nhu khóc mắt phiếm hồng của Tống Hạo Nhiên lo lắng hỏi.

Lâm Văn Bác cũng dừng bước, đôi mắt bén như dao quét qua bạn tốt. Hần chưa bao giờ biết, bạn tốt ngoại trừ khuyết điểm tính tình nóng nảy còn không biết tiết tháo thế này, không biết giới hạn, hoàn toàn trái ngược với hình tượng kiên cường chính trực của hần lúc trước.

Tổng Hạo Nhiên làm như không thấy ánh mắt của bạn tốt, kéo tay Cung Lê Hân nói nhỏ, "Lê Hân ở trong đây bởi anh một lát, chân anh tê không động được rồi."

"Được, em xoa cho anh, rất nhanh sẽ không sao." Cung Lê Hân không chút do dự gạt đầu, tay xoa xoa bóp chân hân, xoa nắn từng chỗ.

"Tê~" Cảm giác đau đớn như bị kim đâm truyền đến khiến Tổng Hạo Nhiên hít một hơi. Hân không nói đùa, hân quả thật ôm Cung Lê Hân đến hai chân chết lạnh.

Lâm Văn Bác thấy vẻ mặt thống khổ của hân không giống giả vờ, lúc này mới từ từ rời đi. Một nam nhân tùy nơi tùy lúc đều có thể phát tình, một nam nhân chỉ cần ôm thôi cũng có thể đạt tới cao trào mà bắn ra, hân thật sự không an tâm để tiểu Hân ở một mình với đối phương. Tuổi tiểu Hân còn nhỏ, không hiểu mọi chuyện, lúc trước còn hiểu nhầm sự sùng bái ngưỡng mộ với hân thành tình yêu, nay có khả năng sẽ bị bạn tốt dẫn đi lầm đường. Đến về sau dần thành thực hiểu chuyện, khó tránh khỏi sẽ không vì thế mà hối hận, sau đó là oán hận. Thế nhưng, hân trong tâm thật lòng vì tiểu Hân suy xét, đồng thời cũng không thể không thừa nhận hân thật sự rất ghen tị với bạn tốt, ghen tị tới tận xương cốt.

Đợi cho Lâm Văn Bác đi xa, Tổng Hạo Nhiên nhìn chăm chăm thiếu niên đang chuyên tâm giúp mình xoa bóp, màu sắc đậm nhạt dần chuyển thành màu đỏ thẫm tã tã. Hân cúi người, nắm lấy hai vai thiếu niên, hung hăng hôn lên bờ môi phẩn nộn mình ngày đêm mơ ước, ra sức mút lấy. Cay mửa hàm thiếu niên, đầu lưỡi không ngừng xâm nhập vào khoang miệng, cướp lấy hô hấp của cậu, thẳng cho tới khi thiếu niên bị hôn tới hai má đỏ hồng, hai mắt mờ mịt, cả người mềm yếu ngã vào lòng hân, mới lưu luyến chấm dứt nụ hôn này.

"Thế nào? Thích anh hôn không?" Tổng Hạo Nhiên cắn cắn vành tai mịn màng khả ái của thiếu niên thấp giọng hỏi.

"Àn, thích." Cung Lê Hân thành thật gạt đầu, giọng không còn trong trẻo như vừa rồi, còn mang theo chút âm mũi, tựa như làm nũng lại như yêu ngữ[lời yêu thương], so với chất giọng mềm mại của thiếu nữ Dương Châu càng khiến người ta động tâm.

Tổng Hạo Nhiên khẽ cười, trái tim cứng rắn mềm nhũn, cúi đầu hôn xuống hai má, lúc này mới lưu luyến buông cơ thể mềm mại của cậu ra, đứng dậy xuống xe. "Hôn hôn em một chút chân đã hết tê! So với mát xa còn hiệu quả hơn a." Nắn nắn lòng bàn tay thiếu niên, ngữ khí hân mang theo ý trêu tức nói, thấy vành tai vừa rút đi một tầng phấn hồng của cậu lại bắt đầu sung huyết, tâm tình liền sung sướng không nói nên lời.

Thấy hai người dắt tay nhau xuống xe như người yêu, lại thấy đôi môi vốn phẩn nộn đỏ sẫm như máu, lại hơi sưng, trái tim Lâm Văn Bác đau đớn kịch liệt, vội cúi đầu che đi lưu quang màu vàng băng lãnh trong mắt. Biết rõ đau đớn sẽ không thể ngăn cản, biết rõ bản thân không có tư cách, nhưng hân đều nhìn không được mà hy vọng, muốn chạm vào khu cấm địa, như một tên thích ngược, muốn tìm thấy một tia giải thoát từ nỗi thống khổ. Hân biết, đời này hân đã hết thuốc chữa!

Quay mặt một bên không nhìn hai người, Lâm Văn Bác bắt đầu phân công nơi dựng lều đóng quân cho dân chúng, để bận rộn làm xóa đi thống khổ trong lòng. Một tiếng sau, tất cả mọi người dàn xếp xong, xen lẫn trong nơi đóng quân đầy lửa trại, tỏa ra mùi thơm từ thực vật được nấu nướng, tám tổ đội nặng cùng hai tổ tự vệ đội do dân chúng tự lập thay phiên nhau tuần tra xung quanh, bảo đảm an toàn cho mọi người.

Cung Lê Hân ngồi xếp bằng trên cỏ, trong tay cầm một bạch bánh quy cho đỡ đói, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cái nồi sắt trên đồng lửa, chờ sau khi nước sôi liền bỏ mì gói vào.

Tôn Diễm Diễm đang cắt mấy củ cải cùng hành tây thành miếng, chuẩn bị bỏ vào nước lèo để thêm mùi vị. Dưới ánh mắt chăm chú nóng bỏng của Cung thiếu, động tác của cô có chút gấp gáp, thậm chí hận sao nước lèo sôi như thế, ánh mắt đói khát của Cung thiếu cũng sắp tái xanh rồi, khiến áp lực của cô ngày càng lớn.

Bụng lại thì thầm kêu một tiếng, ngón trỏ Cung Lê Hân duỗi ra, xuất ra một luồng Tam Muội Chân Hỏa, chuẩn bị quăng vào đồng lửa. Thấy hành động của cậu, sắc mặt đám tổ viên tổ một ngồi quanh lửa tranh đại biến, nhất tề há miệng muốn ngăn cản.

"Đốt cháy nồi thì sẽ phải một lần nữa đổi nồi nấu mì! Làm chậm trễ thời gian thì đói nhất chính là em đấy." Tổng Hạo Nhiên đứng lúc xuất hiện, bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cậu, ngữ khí đầy sùng nịch.

"Đừng thế lão đại, thăm kịch bản trước cậu quên sao!" Vương Thao lau mồ hôi, mặt đầy biểu tình may mắn.

Cung Lê Hân mím môi, ngưng ngưng thu lại Tam Muội Chân Hỏa, hai mắt ngó tròn nhìn về phía Tổng Hạo Nhiên. Tổng Hạo Nhiên bị ánh mắt khát cầu ngăn nước nhìn đến trong lòng tê dại, cười cười nheo mắt cậu, trực tiếp quăng một hỏa cầu màu đỏ cam nhỏ vào trong nồi.

Một âm thanh 'bụp' vang lên, đáy nồi lặng yên bốc lên bọt khí, nước nháy mắt sôi trào. Vương Thao hoan hô một tiếng, vội vàng bỏ mì gói đủ cho mười một người ăn vào nồi, dùng đũa khuấy khuấy. Tôn Diễm Diễm đem rau củ cùng hành tây đã xắt bỏ vào, thêm chút muối cùng gia vị, mùi thơm nồng đậm theo luồng nhiệt bốc lên phiêu tán trong không khí.

Ngón tay Cung Lê Hân khẽ nhúc nhích, âm thầm nuốt nước miếng, đôi mắt to tròn gắt gao nhìn vào nồi mì đang bốc lên hơi nước, ánh mắt vô cùng nóng bỏng. Sinh hoạt khổ hạnh mười sáu năm dưới địa cung, thật vất vả trùng sinh tới hiện đại lại gặp phải mặt thế, một tô mì tôm với rau luộc đơn giản với cậu mà nói cũng là một món ngon mỹ vị hiếm thấy.

Tổng Hạo Nhiên xoa xoa đầu thiếu niên biểu tình bình tĩnh mất lại đầy thèm thuồng, chỉ thấy nhất cử nhất động của cậu đều thực khả ái, khiến hân nhìn cả trăm lần cũng không chán. Đứng dậy, dùng đũa khuấy khuấy nồi mì đã chín, hân cười cười múc cho thiếu niên một chén, cẩn thận để trước mặt cậu, miệng không quên dặn cậu ăn chậm một chút.

Cung Lê Hân gạt đầu, cầm lấy đũa bắt đầu ăn, đúng lúc này, một tổ viên tổ hai phụ trách tuần tra chạy tới, nói phát hiện trong rừng có người sống sót,

yêu cầu cứu viện ngay lập tức. Tổng Hạo Nhiên buông xuống chén đĩa vừa cầm lên, ôn thanh dặn Cung Lê Hân cứ tiếp tục ăn, sau đó theo tổ viên vội vàng rời đi.

Cung Lê Hân kỳ thật đã sớm nghe thấy động tĩnh sâu trong rừng, cũng không muốn để ý tới. Thấy Tổng Hạo Nhiên chạy đi, cậu hất cằm với La Đại Hải nói, “Đại Hải ca, anh ăn xong rồi qua đó nhìn xem.” Nơi đây là rừng cây thực vật xum xuê, là thiên hạ của một hệ dị năng giả.

“Được, Cung thiếu.” La Đại Hải đồng ý, gia tốc tốc độ ăn. Đi theo Cung thiếu lâu ngày, bọn họ cũng dưỡng thành thói quen ‘trời đất bao la, ăn com lớn nhất’, chỉ cần không phát sinh vấn đề gì ảnh hưởng tới tính mạng, bọn họ đều phải ăn com xong mới nghĩ tới việc giải quyết.

Bên này, tổ viên tổ một ăn no say, mà sâu trong rừng hoang lại phát sinh một trận chiến kinh tâm động phách[chấn động lòng người]. Bốn dị năng giả xa lạ không biết vì nguyên nhân gì khi đi ngang qua rừng hoang lại gặp phải một cự mãng biến dị hỏa hệ. Cự mãng cao hơn hai mươi thước, eo to chừng một cái thùng lớn, đôi mắt đỏ thẫm cho thấy nó ít nhất là cấp ba đề giai, là sinh vật đứng đầu xa xa của chuỗi thức ăn.

Lúc bốn người sức cùng lực kiệt lâm vào tuyệt vọng, chính là lúc tổ tiên tổ hai tuần tra gần đó đứng lúc phát hiện ra bọn họ, cũng chạy tới cứu viện. Nhưng đầu cự mãng này là một biến dị thú cấp ba đề giai hiếm thấy, hỏa diễm phun ra có độ nóng thập phần khủng khiếp, một thân được lớp vảy cứng rắn bao lấy, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, không ai có thể ra tay. Chỉ vài tên tổ viên thì không thể chống cự được, vội vàng phái người tìm tổ trưởng tới hỗ trợ.

Lâm Văn Bác cũng nghe thấy động tĩnh, cùng Tổng Hạo Nhiên chạy tới xem xét.

Bốn dị năng giả thấy đột nhiên xuất hiện một đám người, tinh thần liền chấn động, đồng thời tuyệt vọng trong lòng trong nháy mắt liền tiêu tán. Bọn họ ra sức cách xa khỏi phạm vi công kích của cự mãng, đến gần các tổ viên.

Phong hệ dị năng giả dẫn đầu là một người phụ nữ, hơn nữa còn là một phụ nữ đáng người nóng bỏng, diện mạo xinh đẹp. Nhưng gương mặt xinh đẹp đó lại kết hợp với sự anh khí, khiến cô có loại mỹ lực vừa cương vừa nhu độc đáo. Sau cô là hai cô gái khoảng hai tám, diện mạo đều phi thường xinh đẹp, thân thủ cũng không kém cỏi, xem ra ít nhất là dị năng giả cấp hai đề giai, người có vóc dáng nhỏ bé là băng hệ, còn có dáng người thon dài là hỏa hệ. Nam nhân bảo hộ phía sau có diện mạo bình thường, thể trạng cường tráng, là một một hệ dị năng giả, đang khống chế dây leo trong rừng cuốn lấy cơ thể cự mãng, yểm trợ bọn họ rút lui. Nhưng rõ ràng đã sắp đến cực hạn của hắn, hai má tái nhợt nhiều đầy mồ hôi.

Khi Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên đuổi tới, cự mãng cũng vừa lúc tránh thoát khỏi dây leo trên người, há cái miệng rộng như bồn máu hướng bốn người đánh tới. Nó muốn đốt những con mồi hiếm thấy này thành tro tẫn, lúc này lại cho bốn người một đường sinh cơ.

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác đồng thời nhấc tay, một hỏa cầu bay tới cái miệng há rộng của cự mãng, một kim cương châm dài hai thước phóng ra, công kích vào thất thốn* cự mãng. Hỏa cầu bay vào miệng cự mãng bị nó một ngụm nuốt vào, không gây ra chút thương tổn. Đây là hỏa hệ, nó tất nhiên không sợ nhiệt độ cao. Cương châm công kích vào thất thốn của nó cũng bị lớp vảy cứng rắn cản lại mà phát ra tiếng đứt gãy, một chút vết trầy xước cũng không lưu lại. (* : còn gọi là ‘bảy tấc’, vị trí tim rốn)

Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên nhất tề nhíu mày, nhấc tay phóng ra các tuyệt chiêu oanh kích lên người cự mãng, ý muốn tìm ra nhược điểm của nó. Dưới thế công mãnh liệt lại đẹp mắt của hai người, cự mãng dù đao thương bất nhập cũng có chút không chịu nổi, liên tục quay cuồng tránh né trên mặt đất, nhưng khí thế hung mãnh lại không hề yếu đi, đôi mắt màu đỏ càng lúc càng đậm hiện rõ dấu hiệu sắp bùng nổ của nó.

“Không ổn, nó sắp nổi điên rồi, chúng ta đi mau, nếu không sẽ không kịp.” Cô gái đáng người nóng bỏng cao giọng nhắc nhở.

Mọi người nghe vậy vội vàng lui về phía sau, nhưng nghĩ tới mấy ngàn dân chúng đang dựng trại đằng sau, bọn họ lại ngừng bước, ra sức đón lấy công kích của cự mãng. Cho dù chết trong bụng mãng xà này, bọn họ cũng không thể dẫn nó về phía dân chúng tay trái gà không chặt được.

Cự mãng há cái miệng rộng ngoác, phả ra mùi tanh nồng đậm, đuôi giơ lên hung hăng quất về phía mọi người. Một cái đuôi có thể quất chết bốn người lớn, nếu lần này thật sự đánh trúng, bọn họ nhất định sẽ tan xương nát thịt, chết không chỗ chôn. Mọi người vội vàng lách mình tránh né, nhưng cự mãng liên tục quất đuôi, không chừa chút khoảng cách, vừa né một đòn, đòn thứ hai đã tới. Ngay lúc mọi người sức cùng lực kiệt, vô lực tránh né, thì La Đại Hải cuối cùng cũng ăn xong mì tôm đuổi tới.

“Mau tránh ra!” Hắn vừa la vừa vung tay, ném một mẩu móng thực vật về phía cự mãng. Thấy động tác của hắn, trong mắt mọi người lộ ra sự vui mừng, vội vàng ngưng tụ chút sức lực cuối cùng, cực nhanh lui về phía sau.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86

Mầm móng rơi vào người cự mãng, phát ra tiếng ‘lạch cạch’ rất nhỏ, liền rút xuống mặt đất, biến mất trong bụi cỏ, không hề gây tới sự chú ý của cự mãng. Nhưng mà, đợi sau khi La Đại Hải phát tay thôi phát[đẩy nhanh phát triển, là nói Hải ca dùng dị năng cho nó mọc ngay lập tức áh, ta ko dịch thế nào cho đúng, nên giữ nguyên, vs lại thấy cũng hay hơn], nếu đầu cự mãng này có được thần trí, nó nhất định sẽ mắng to lừa đảo.

Chỉ thấy đột nhiên những dây leo màu xám lục như bùng nổ điên cuồng lan ra, từ nhỏ hẹp dần thô to, từ thưa thớt thành dày đặc, trong chớp lát đã bò đầy lên người cự mãng, quấn chặt lấy nó. Cự mãng lăn lộn giãy giụa, lại may mắn không giãy thoát khỏi dây leo nhìn như yếu ớt này, ngược lại càng khiến chúng siết chặt hơn, sắp khảm vào thịt. Cũng may cự mãng có một thân vảy cứng rắn bảo hộ, bằng không lúc này đã sớm bị siết đứt thành mấy khúc, hoàn toàn chết đi.

Giãy không thoát thì dùng nanh cắn, dùng lửa đốt, cự mãng không chút nào nản lòng, đầy tinh thần muốn kéo ép buộc trên người, nhưng lại một chút cũng không bắt được con mồi mấy lần đưa tới miệng. Chiến trường vốn hùng hực khí thế giờ lại trông có vẻ buồn cười, bầu không khí khẩn trương nháy mắt trở nên thoải mái.

“Khá lắm, may mắn cậu tới đúng lúc!” Một tổ viên tổ hai vỗ vỗ bả vai La Đại Hải, biểu tình may mắn sống sót sau tai nạn đầy mặt.

La Đại Hải ngượng ngùng vẫy tay, thành thật nói là do bản thân tới chậm, thiếu chút nữa hại chết mọi người, còn nói lần sau nhất định phải ăn nhanh hơn. (ôi, chết cười=]]]])

Nghe hán thành thật trả lời, tất cả thành viên tổ hai đều cứng họng. Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên cũng cúi đầu nén cười, không hện mà ngậm suy đoán : quả nhiên là gần đèn thì sáng sao? Mấy người này ở cùng Lê Hân[tiểu Hân] lâu ngày, tính cách thật sự càng ngày càng khả ái.

Trong bốn người được tổ hai cứu, tên nam nhân mặc hệ dị năng kia nhìn chằm chằm dây leo quấn quanh người cự mãng, hoảng sợ mở miệng.”Đó là kim cương đằng? Cậu sao lại có mầm móng kim cương đằng? Không, không đúng! Sao cậu có thể dùng kim cương đằng khi chiến đấu? Chờ cho tới khi chúng ta đi, cả khu rừng này sẽ biến thành một khu tử địa!”

Kim cương đằng, nghĩa cũng như tên, dây leo cứng như thiết, đao chém không đứt, lửa đốt không cháy, chuyên quấn lấy vật sống đi ngang qua, vật sống càng giãy giụa thì chúng càng lợi hại, dây leo quấn nhanh hơn, thẳng cho tới khi đem vật sống vặn xoắn đứt thành từng khối, sau khi hư thối thì trở thành chất dinh dưỡng cho rễ chúng hấp thu. Nhưng chỗ khủng bố nhất không phải ở chỗ dây leo nó cứng khác thường, mà là ở tính xâm lược của nó. Bộ rễ của nó phát triển rất mạnh, sau khi đâm rễ xuống đất sẽ điên cuồng hấp thu chất dinh dưỡng trong bùn đất để bản thân khỏe mạnh. Bởi vậy, dây leo của nó thường kéo dài tới mấy trăm dặm, làm chết toàn bộ thực vật chung quanh, đem khu vực nó cắm rễ thành một mảnh địa ngục màu lục, vật sống đi ngang qua ngoại trừ đi theo bầy đều sẽ bị siết chết, hóa thành phân bón tám bề cho rễ của nó, cũng giống như đầu cự mãng trước mắt này.

Làm một mặc hệ dị năng giả, nam nhân này tất nhiên biết rõ tận tường các loài thực vật biến dị. Kim cương đằng cũng giống như thực cốt đằng, có thể nói là vương giả trong các loài thực vật biến dị, lực sát thương còn hơn cả thiên quân vạn mã, dùng không đúng sẽ tạo thành tai họa không thể vãn hồi với nhân loại. Cho nên hán mới hoảng sợ như vậy, trong giọng nói còn mang theo ý tứ khiển trách. Hân có thể tưởng tượng, chờ sau khi bọn họ rời đi, cả phiến rừng này khẳng định sẽ bị gốc kim cương đằng này triệt để chiếm cứ, mà nhân loại luôn tràn ngập nguy cơ có thể mất đi khối đất để sinh tồn này.

La Đại Hải hiểu rõ bản khoán của hân, cũng không vì ngữ khí khắc nghiệt của hán mà sinh khí, chỉ vỗ vai hán trấn an, thành khẩn mở miệng.”Không cần lo lắng, đợi lát nữa lão đại tới đến sẽ xử lý gốc kim cương đằng này, sẽ không gây nguy hiểm cho người qua đường.”

“Kim cương đằng đốt không cháy, chém không đứt, ngay cả cự mãng cấp ba này cũng đối phó không được, lão đại cậu xử lý làm sao? Mặc hệ dị năng giả chúng ta không thể vì tăng cường sức chiến đấu mà lạm dụng thực vật biến dị được. Chính vì con người phá hoại thiên nhiên nên mới tạo thành cục diện hôm nay, mà hành vi của cậu chính là đang gia tăng tốc độ diệt vong của nhân loại!” Nam nhân sớm đã hao hết dị năng, nhưng vẫn thờ hân hên khàn giọng nói. Thực rõ ràng, hân là một người thành thật rất bảo vệ môi trường, đem việc xảy ra mặt thể quy kết hết lên đầu việc con người phá hoại tự nhiên, cho nên mới lòng đầy căm phẫn như vậy.

“Đừng kích động, cậu sử dụng dị năng quá độ, cần nghỉ ngơi. Chỗ này bọn tôi sẽ xử lý tốt.” Tống Hạo Nhiên rất thương thức tính cương trực của hân, mở miệng trấn an.

Nam nhân thấy mắt hân màu đỏ nhạt, sắc mặt phút chốc biến đổi. Cô gái dẫn đầu cũng thoáng lộ ra biểu tình kinh dị, yên lặng lắc đầu với nam nhân, ý bảo hân đừng tiếp tục tranh cãi. Trong nơi hoang sơn dã lĩnh* thế này còn có thể gặp được một cao thủ dị năng cấp ba, làm bọn họ thấy có chút không thật a. (* : nơi hoang sơ không có người ở)

Lâm Văn Bác liếc qua bốn người, lại nhìn về phía cự mãng đang tê rống giãy dụa, thân nhiên mở miệng.”Nó là hỏa hệ đi? Nuốt lửa nó không chết, không biết nuốt kim loại thì sao?” Vừa nói, hân vừa nâng tay phóng ra quả cầu dây mũi nhọn, quả cầu sắt lớn tựa như hải quỳ, ném vào miệng cự mãng.

Quả cầu sắt nhanh chóng rơi vào yết hầu cự mãng làm nó phải ngửa đầu tê rống, sau đó lăn lộn trên đất, đau không chịu nổi. Kim cương đằng gât gao quấn lấy cơ thể nó, khiến nó không thể cử động, quả cầu sắt trong bụng lại từng tác một phá nát ruột nó. Chịu hai tầng tra tấn, tiếng rống của cự mãng ngày càng nhỏ, miệng cũng ồ ạt trào ra máu tươi, hình dạng cực kỳ thảm.

Trải qua bốn năm phút dày vò sống không bằng chết, ngay lúc tất cả mọi người vây xem sắp nhìn không được nữa, cự mãng rốt cuộc tê liệt ngã xuống đất, hoàn toàn tắt thở.

Lâm Văn Bác lạnh lùng nhìn kiệt tác của mình, quái thú không ngừng kêu gào trong lòng cũng dần lặng xuống. Hân chỉ có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế để nén xuống dục vọng không thể cho ai biết trong lòng, nhưng hân biết rõ, nếu tiếp tục nhẫn nại, hân sớm muộn gì cũng điên mất.

“Cuối cùng cũng chết!” Một tổ viên thờ dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Lâm Văn Bác mang theo một tia sợ hãi. Tổ trưởng tổ ba nhìn thì tao nhã, thực tế cũng là một người tàn nhẫn a!

“Nó chết, còn chúng ta sao đây?” Kim cương đằng chỉ thích quần vật sống, giờ cự mãng đã chết, mục tiêu của nó hiển nhiên sẽ chuyển qua người ở đây. Cô gái có dáng người nóng bỏng nhìn về phía Lâm Văn Bác, bắt nắn chất vấn, nhưng vừa thấy đôi mắt vàng lóe lên lãnh quang của hắn, trong lòng liền co quắp : này thế nhưng lại là một dị năng giả cấp ba! Đồng thời mời chào hai cao thủ đứng đầu, đội ngũ này không đơn giản a!

“Đứng yên tại chỗ đừng động đây, lão đại bọn tôi ăn mì tôm xong sẽ nhanh chóng tới.” Thấy Lâm Văn Bác không có ý quan tâm tới cô gái kia, La Đại Hải không để ý tiếp lời, hai tay dứt vào túi, tư thái nhàn nhã.

Nghe thấy lời hắn, tổ viên tổ hai vốn có chút khản trương lập tức bình tĩnh lại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Bốn người được cứu tuy rằng trong lòng kinh nghi bất định, nhưng cũng vô pháp, chỉ có thể đứng thẳng người, chờ đợi ‘lão đại’ trong miệng mọc hệ dị năng giả vô trách nhiệm kia tới.

Kim cương đằng thấy cự mãng đã chết, dây leo quần lấy cự mãng chậm rãi buông ra, một tắc lại một tắc lan tràn ra mặt cỏ cùng cây trong rừng xung quanh, bộ rễ cũng đâm sâu vào lòng đất, điên cuồng hút lấy chất dinh dưỡng trong đất. Chưa đến vài phút, dây leo lớn cỡ ngón tay đã lớn dài cỡ bắp tay, từng phiến lá lớn có một lớp lông tơ nhỏ giã ra, trải đầy đất, tốc độ sinh trưởng khiến người ta phải sợ hãi.

Cảm giác được dây leo thô to di chuyển dưới mắt cá chân, hướng bốn phía mở rộng địa bàn, tên mọc hệ dị năng giả kia ánh mắt cực kỳ không tốt trông La Đại Hải, trừng thẳng cho tới khi La Đại Hải ngưng ngừng phải gục đầu xuống, trong lòng la hét : Cung thiếu, cậu mau tới giúp tôi giải quyết hậu quả đi! Tôi sắp bị người này dùng ánh mắt giết chết rồi!

Tựa như nghe được tiếng kêu cầu cứu của La Đại Hải, Cung Lê Hân lặng yên không tiếng động xuất hiện ngoài bia rừng, càng lúc càng gần, mà dây leo cũng cảm nhận được có vật sống đang tới, điên cuồng dùng mãnh lao về phía cậu.

“Tiểu đệ, chạy mau! Ở đây nguy hiểm!” Thấy người tới là một thiếu niên bộ dáng còn chút ngây ngô, cô gái có dáng người nóng bỏng lớn tiếng cảnh cáo. Ba người khác mặt cũng trắng bệch, lòng nóng như lửa đốt. Lực chú ý của bọn họ hoàn toàn đặt trên người Cung Lê Hân, không hề phát hiện biểu tình như trút được gánh nặng của những người khác.

Cung Lê Hân đưa mắt lướt nhanh cô gái kia, biểu tình lạnh nhạt rút bội đao bên hông ra, nghênh đón kim cương đằng giăng đầy như mạng nhện kia. Giơ tay chém xuống, lưỡi dao tràn đầy nội lực như xắt đậu hủ vô cùng thoải mái đem toàn bộ dây leo xung quanh cắt thành vô số đoạn nhỏ, khiến bốn người nôn nóng nhìn lo lắng phải trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc không thôi.

Đây, đây thật là kim cương đằng được xưng là đao chém không đứt, lửa đốt không cháy sao? Có làm không? Cô gái mắt đầy nghi ngờ nhìn lại nam nhân bên cạnh. Nam nhân biểu tình quái dị lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng rất hoang mang.

Cung Lê Hân vung bội đao trong tay, không chút trở ngại đánh vào chỗ kim cương đằng cắm rễ, tay trái bốc lên ngọn lửa màu trắng, bao lấy rễ cây thô to. Rễ cây màu xanh xám đầu tiên đông thành băng, nháy mắt lại từng tắc một bốc cháy, biến thành tro tàn. Mất đi rễ chính cung cấp chất dinh dưỡng, dây leo không ngừng lan tràn ra xung quanh lập tức như mất đi máy chủ, nháy mắt bất động, từng phiến lá cong lên, biểu thị dấu hiệu bại trận.

“Không có gì rồi.” Đem bội đao thu lại bên hông, Cung Lê Hân đạm thanh nói.

Mọi người nuốt tằm thân cứng ngắc, lần lượt tiến lên chào hỏi, thái độ tất cung tất kính, mang theo tư thái sùng kính cùng cẩn thận thần phục cường giả. Bốn người được cứu kia có chút há hốc mồm, không dám tin nhìn về phía người mi mục như thiếu niên kia, trong lòng lại đầy sóng to gió lớn. Người này sẽ không là lão đại trong miệng nam nhân mọc hệ kia đi? Cái này, tuổi cũng quá nhỏ a, còn chưa trưởng thành nữa?

Bốn người còn đang chần chờ do dự, La Đại Hải đã tươi cười hàm hậu bước lên phía trước, chờ mong mở miệng: “Lão đại, có thể lấy cho tôi một bao mầm móng kim cương đằng không, chờ sau khi tôi tấn cấp lên cấp bốn đề giải lại dùng? Đến lúc đó tôi đã có thể hoàn toàn không chế sự sinh trưởng của bọn chúng, không cần lão đại cậu phải giúp tôi giải quyết hậu quả nữa.”

“Àn. Có tôi ở đây anh cứ yêu cầu, tôi tất nhiên sẽ giúp anh giải quyết hậu quả, đừng băn khoăn quá nhiều.” Cung Lê Hân gật đầu, tay cầm lấy dây leo chính chỉ còn lại một nửa, mạnh mẽ bứt rễ cây cắm sâu trong lòng đất ra.

Một bộ rễ cắm sâu trong lòng đất mấy trăm thước, bị một thiếu niên gầy yếu nhỏ ra như nhỏ củ cải, cái này cần bao nhiêu sức mạnh a?! Bốn người vừa hồi thần lại lần nữa há hốc mồm, ngây ngốc nhìn thiếu niên nắm lấy một túi cầu trên gốc rễ, sau khi bóp nát, lấy ra mầm móng bên trong.

Đó là túi hạt giống của kim cương đằng, lớp vỏ còn cứng hơn dây leo gấp mấy lần, trừ phi nó tự mình bạo tạc, bằng không ai cũng không thể lấy được mầm móng bên trong, không nghĩ tới lại bị thiếu niên bóp một quả bóng hơi dễ dàng bóp nát.

Mỹ nữ dáng người nóng bỏng gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, lộ ra nụ cười tự nhận là mê người nhất, ôn nhu hỏi: “Tiểu đệ đệ, cậu là dị năng giả hệ nào a?”

Lực mạnh vô cùng, nhìn như cường hóa hệ, nhưng lại có thể đóng băng kim cương đằng, hẳn là băng hệ, sau khi đóng băng dây leo lại bốc cháy, như thế có thể là hòa hệ. Mỹ nữ trầm suy nghĩ, đầu có chút nhức.

Cung Lê Hân cầm lấy mầm móng đưa cho La Đại Hải đang cười ngây ngốc, đảo mắt nhìn về phía mỹ nữ, mỉm cười gật đầu nhưng không đáp lời. Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên đồng thời nhú mày, một trái một phải tiến lên cạnh cậu, phát tay kêu tổ viên rời đi, rõ ràng không tính quan tâm bốn người này. Hiện tại thời buổi loạn lạc, rút đao tương trợ đã là cực hạn, nhưng không lưu hành mấy lời như ‘cứu người cứu cho trót, đưa Phật đưa đến tây

thiên’.

Mỹ nữ đáng người nóng bỏng màu quang lóe lên, tầm mắt lưu chuyển qua ba người sóng vai nhau đi, thầm nghĩ : một mắt đỏ, một mắt vàng, một có vẻ là đa hệ dị năng giả, hơn nữa cấp bậc khẳng định hơn cấp ba trung giai. Đội ngũ này thực lực quá cường hãn, bám lấy, nhất định phải gắt gao ôm chân!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Mỹ nữ này chẳng những diện mạo xinh đẹp, da mặt cũng vô cùng dày. Biết rõ ba người không để ý mình, cô vẫn như cũ bám riết không tha phía sau, lải nhải tới gần. Bằng hữu của cô cũng mắt nhắm mắt mở theo đuôi đằng sau, xem ra cũng tính toán nhờ cậy bọn họ.

“Tiểu đệ, cậu là đa hệ dị năng giả à?” Cô gái cúi đầu cúi người, ngữ khí nhỉnh nọt, một bộ dáng tiểu thái giám khúm núm ti tiện làm mộng đẹp của đám tổ viên tổ hai lập tức tan vỡ. Bằng hữu của cô nàng cũng rất trấn định, như đã sớm nhìn quen.

Cung Lê Hân được Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên kẹp giữa, cúi đầu chuyên tâm đi đường, không thêm trả lời. Nhưng cậu dù lãnh đạm lại một chút cũng không ngăn trở được nhiệt tình của mỹ nữ, cô ưỡn mặt tiếp tục nói, “Cậu không nói chị đây cũng đoán được một ít a, cậu là cường hóa hệ, băng hệ, hỏa hệ, tam hệ dị năng giả đúng không? Vậy cậu cấp mấy rồi? Khẳng định là hơn cấp ba trung giai, nói không chừng là bậc cao nhất của cấp ba cao giai đi?” Có thể bóp chết một gốc kim cương đẳng như chơi, cấp bậc khẳng định không thấp!

Cung Lê Hân giương mắt liếc cô một cái, vẫn không trả lời.

Như nhận được cổ vũ, cô càng nói càng hăng, hỏi một đồng như cậu mấy tuổi, họ gì, thích màu gì, mấy thứ linh tinh, sau cuối cùng cũng dừng lại, thờ hờn hên lấy hơi.

Thiếu niên vẫn như cũ không nói một lời, cúi đầu đi đường. Lần đầu bị người ta đối xử lạnh nhạt như vậy, mỹ nữ xoa xoa linh hồn nhỏ bé bị tổn thương của mình, ngược lại xoay qua hỏi một tổ viên bên cạnh, “Đồng chí, các người đây là muốn đi đâu?”

“Căn cứ bọn tôi do nứ lủ lên bị hủy rồi, đang chuẩn bị đến nhà tù trên đảo Trường Xà nương tựa.” Đây cũng không phải bí mật không thể nói ra gì, huống chi bọn họ dưới tình huống nguy hiểm còn không quên nhắc nhở Cung thiếu chạy đi, có thể thấy cũng không phải người xấu, tổ viên kia suy xét một lát liền đáp.

“Trường Xà đảo?” Cô gái nhũ mào, biểu tình trở nên nghiêm túc, thận trọng nhắc nhở, “Tôi khuyên các anh nên mau chóng thay đổi tuyến đường, không cần phải lãng phí thời gian và tinh lực. Trường Xà đảo không lưu người ngoài, hơn nữa trong đó hoàn cảnh cũng rất loạn. Bọn tôi dù đi ngang qua cũng không vào, chuẩn bị lên phía bắc đầu nhập vào Hưởng Thúy Loan, các anh đi cùng bọn tôi không?”

“Không được, bọn tôi người nhiều, chọn đường xa như vậy rất nguy hiểm, các cô đi một mình đi.” Tổ viên kia thấy thái độ cô nói chuyện rất thành khẩn, trên mặt hiện lên nét cười.

Cung Lê Hân quay đầu nhìn mỹ nữ một cái, biểu tình không còn đậm mực như vừa rồi. Cô gái này tuy có hơi ồn ào, nhưng làm người cũng không tệ lắm.

Người nhiều? Đây chưa phải là toàn bộ? Hai mắt cô gái sáng rực, thầm nghĩ mình thế nhưng gặp phải một đội lớn như thế, thật sự là may mắn! Cô lấy tay vuốt cằm, dùng ánh mắt trao đổi cùng các bằng hữu, sau đó nhìn về phía thiếu niên, ngữ khí đứng đắn chưa từng có, “Cung thiếu, bọn tôi không đi Hưởng Thúy Loan nữa, đường quá xa, cũng không an toàn, cho bọn tôi đi cùng mọi người được không?”

Cung Lê Hân liếc cô một cái, cuối cùng cũng mở miệng, “Căn cứ bọn tôi không tùy tiện thu người lạ.”

“Tôi là Tào Á Nam! Phong hệ dị năng giả cấp hai trung giai.” Mỹ nữ chỉ chỉ chính mình, lại chỉ vào hai thiếu nữ một cao một thấp, “Đây là Dương Hiểu Tuyết, băng hệ dị năng giả cấp hai đề giai, đây là Nhạc Gia, hỏa hệ dị năng giả cấp hai đề giai.” Cuối cùng chỉ vào nam nhân thể trạng to lớn nói, “Đây là Ngụy Quốc, mộc hệ dị năng giả cấp hai trung giai.”

Dứt lời, cô dừng một chút, cười hi hi nói, “Cái này, giờ bọn tôi không còn là người xa lạ đi? Cung thiếu cậu xem, bọn tôi bốn người nhân phẩm tốt, thực lực cao, gia nhập vào đội cậu, khẳng định sẽ vì sự kiến thiết của đội mà góp một viên gạch, cúc cung tận tụy! Thoảng cái có được bốn lao động thanh niên cường tráng, cậu thế nhưng được lợi lớn a!”

Nghe thấy lời nói đùa của cô, người chung quanh đều cười rộ lên, ngay cả Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên mặt lạnh lùng cũng nhếch môi. Chỉ tiếc

Cung Lê Hân là một cỗ nhân, không thể nào hiểu được tính hài hước của cô, chỉ thần nhiên quét mắt liếc cô một cái, tiếp tục đi.

Tào Á Nam rất có mắt nhìn, biết trong nhóm người này, vị Cung thiếu trông có vẻ chưa trưởng thành này làm chủ, lại thấy cậu tuy tuổi nhỏ nhưng không vì sắc đẹp mà lay động, cũng không bị lợi ích mê hoặc, tâm tính cũng không phải kiên định bình thường, nên kỳ vọng với đội ngũ này lại càng cao, bám riết không tha bu xung quanh Cung Lê Hân du thuyết*, không ngừng nói để bốn người có thể gia nhập nơi tốt này. (* : Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình)

Nói cho tới miệng khô lưỡi rất cũng không thấy Cung Lê Hân cho chút phản ứng nhiệt tình nào, Tào Á Nam trong lòng thấy có chút thất bại, lại đem hành lý sau lưng xoay ra trước ngực, lấy ra vài bình lọ, lấy một bộ dáng trảng sĩ quyết tâm nói, "Xem cho tôi cậu đi Cung thiếu, để bọn tôi gia nhập đi, tôi sẽ đem mấy lọ thịt bò xốt tương quý giá này cho cậu hết! Vị nồng nhiều nước, phía dưới còn trộn cơm, thật sự là tinh phẩm dành riêng cho lữ hành a!"

Từ sau khi động vật biến dị, đã hơn một năm cô không được nếm qua vị thịt rồi, mấy lọ thịt bò xốt tương này bình thường cô đều không dám ăn, chỉ lấy đũa chấm chấm liếm một chút cũng thấy hạnh phúc muốn bay lên, nay lấy hết cho Cung Lê Hân, tâm can cô từng đợt quận đau, sắp khóc rồi.

Cung Lê Hân chợt dừng cước bộ, đôi mắt vốn đậm mạc giờ phút này đã lóe sáng lên, nhìn thẳng về phía Tào Á Nam. Khóe miệng La Đại Hải run rẩy, thầm nghĩ, Tào Á Nam này bộ đã từng điều tra lão đại sao? Sao lại dám chính xác vào điểm yếu của lão đại mình thế này?

Tổng Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác và đám tổ viên tổ hai cũng nghĩ giống như La Đại Hải, cùng dùng một loại ánh mắt đầy ý quái dị nhìn Tào Á Nam.

Đại tỷ lại phạm lỗi rồi! Người là một tên cật hóa không có nghĩa là người khác cũng thế được không? Dùng thịt bò xốt tương trao đổi? Chỉ có người mới nghĩ ra thôi! Nhạc Gia cùng Dương Hiểu Tuyết một trái một phải đi phía sau Tào Á Nam, âm thầm nheo hồng cô. Ngụy Quốc đầu cúi lại càng cúi, dưới ánh mắt quái dị của mọi người mà càng không còn mặt mũi gặp người.

"Thịt bò xốt tương? Có thể cho tôi xem không?" Khi bốn người xấu hổ không biết nói sao, thì Cung Lê Hân mở miệng, thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng, dễ nghe êm ái không nói nên lời.

Tào Á Nam ngây ngốc đem một lọ thịt bò qua. Cung Lê Hân nhận lấy, mở nắp lọ, để sát vào mũi ngửi, đôi mắt to tròn nheo lại, lọ ra biểu tình sung sướng.

"Mấy lọ thịt bò này cho tôi, các người bây giờ là tổ viên của tôi." Ôm chặt cái lọ trong tay, vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào mấy lọ khác trong tay Tào Á Nam, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng.

Tào Á Nam cảm thấy hai tay đang cầm mấy cái lọ nóng cả lên, vội vàng đưa hết qua, trên mặt mang theo biểu tình đau đớn. Dương Hiểu Tuyết, Nhạc Gia, Ngụy Quốc mấy người còn lại đi đứng liên lão đảo, tròn mắt há hốc mồm nhìn thiếu niên mặt mày hơn hờ ôm mấy cái lọ, khóe miệng run rẩy thầm nghĩ : đúng là mèo đui gặp phải chuột chết*, người cật hóa gặp phải một tên cật hóa khác mà! Khi gió**! (* : chỉ sự may mắn ; ** : cái này ta cũng chả bik nó là j nữa, nhưng mà có thể hiểu đại khái là thế, ta nghĩ nếu là tiếng Anh thì nó tương tự với f**k áh, như 1 kiểu chơi thôi, chữ Trung của nó 猿粪啊)

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác đều cúi đầu nhin cười, giúp Cung Lê Hân cầm lấy mấy lọ thịt trong lòng cậu, vẻ mặt ôn hòa nhìn bốn người nói, "Hoan nghênh gia nhập, đi thôi, đội ngũ còn ở phía trước. Các cô cậu đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai chúng ta xuất phát tới Trường Xà đảo." Mặc kệ lai lịch bọn họ thế nào, có dụng ý xấu hay không, đụng phải tổ một thì kháng định không thể trở mình.

"Nga, được!" Bốn người phục hồi tinh thần, mơ mơ hồ hồ đi theo sau Cung Lê Hân.

Vừa vào liền gia nhập tổ một do Cung thiếu dẫn dắt, bốn người này đúng là vận cứt chó mà! Mấy người khác cảm hận thầm nghĩ, dùng ánh mắt hâm mộ tí hận nhìn chằm chằm bốn người, thẳng cho tới khi bọn họ thấy nhột lưng, trong lòng bồn chồn, thấy vô cùng bất an mới thôi.

Đến lúc tới chỗ quân đội nghỉ chân, gặp qua vài vị quản lý cùng tổ viên của Cung thiếu, lại hỏi thăm xung quanh về Cung thiếu, bất an cùng thấp thòm trong lòng bốn người liền biến thành kích động như trúng xổ số, nhất tề cấp cho người đã cống hiến thịt bò xốt tương Tào Á Nam ánh mắt khen ngợi 'Làm tốt lắm'. Bọn họ vô luận thế nào cũng không nghĩ tới, Cung thiếu không phải tam hệ dị năng, mà là tứ hệ dị năng, không phải cao thủ cấp ba, mà là cao thủ cấp bốn duy nhất hiện nay, là một nhân vật đứng đầu có thể nói là hoành hành vô ky, đánh đâu thắng đó của toàn bộ thủ đô C quốc! Tào Á Nam nghe xong tin tức nháy mắt không còn cảm thấy đau lòng nữa, như vô cùng thân thuộc ngồi cạnh Tôn Diễm Diễm và Linh Âm cạnh lửa trại, biểu tình phi thường sung sướng.

"Vương Thao, vào trong rừng mang con măng xà kia về đi." Cung Lê Hân giới thiệu thành viên mới với cả đội xong, ngoắc ngoắc Vương Thao.

Vương Thao đồng ý, nhanh chóng túm đuôi cự măng kéo về, khiến bốn người Tào Á Nam nhìn lẫn nữa choáng váng, dứt khoát gọi Vương Thao là 'trảng sĩ'. Vương Thao đã tới cấp hai cao giai điển phong, tổ chất thân thể có thể so với siêu nhân, lực mạnh vô cùng, một quyền thôi đã có thể oanh sát một tang thi tiến hóa cấp hai, mấy việc thuộc về thể lực trong tổ cơ bản do hắn phụ trách.

Thấy một cự măng biến dị lớn như thế, dân chúng trong căn cứ ngạc nhiên không thôi, lần lượt chạy tới xem, thỉnh thoảng còn đưa tay chạm vào lớp vảy bằng lãnh của nó, miệng đầy tán thưởng. Cung phụ cùng Lâm lão gia tử cũng tới giúp vui, hứng khởi nghe tổ viên tổ hai miêu tả cảnh tượng chiến đấu kịch liệt lúc đó.

Tiếng ồn ào huyên náo khiến Cung Hương Di luôn bị vây trong bất an cũng bị hấp dẫn mà bước tới. Thấy cự măng đã chết nằm ở nơi đóng quân, màu sắc cô lóe lên, bước nhanh qua, vừa đưa tay vuốt vảy cự măng vừa người chung quanh nghĩ luận.

Biết được đầu cự mãng này là thú biến dị hóa hệ cấp ba, hơn nữa là do Lâm Văn Bác giết chết, trong mắt liền lướt qua một tia vui mừng, đến bên người Lâm Văn Bác, về mặt thả lỏng.”Văn Bác, cự mãng này có thể cho em không?” Lúc này, cô nghiêng nhiên đã quên hai người đang chiến tranh lạnh. (mắc cười, cả đám làm mình hường -_-)

“Nếu không phải nhờ có La Đại Hải dùng kim cương đang giữ lấy đầu cự mãng này, tôi cũng không giết được nó, cho nên nó không phải của tôi, cô hẳn là nên hỏi La Đại Hải mới đúng.” Lâm Văn Bác liếc cô một cái, trầm giọng nói.

“La Đại Hải?” Cung Hương Di nhú mày, không biết người trong miệng hẳn rốt cuộc là ai.

Lâm Văn Bác chỉ vào nam nhân diện mạo đoan chính đứng cạnh Cung Lê Hân, “Đó chính là La Đại Hải, cậu ta là tổ viên của Cung Lê Hân, theo lý mà nói, tiểu Hân mới có tư cách xử lý đầu cự mãng này, cô nên hỏi ý kiến tiểu Hân đi. Chỉ là, tôi rất muốn biết cô cần đầu cự mãng này có ích gì, thịt nó có độc, không thể ăn.”

Hắn rất hiểu Cung Hương Di, không có đủ ích lợi, cô tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện vô nghĩa. Chính vì tính cách càng có công danh lợi lộc, càng ích kỷ này của cô đã khiến khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng xa, cũng từng chút một làm tình yêu trong lòng hắn bị mài mòn.

“Thịt nó quả thật không thể ăn, nhưng da nó nhẹ lại cứng cáp, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, có thể dùng để chế tác hộ giáp[áo giáp]. Nhưng muốn lột da nó cắt thành từng mảnh, chỉ có thể dùng móng tay của tang thi kim hệ cấp năm cao giai mài thành chùy thủ mới làm được, lúc may cũng chỉ có thể dùng loại kim cùng nguyên liệu mới xuyên qua được. Đúng lúc, trong không gian của em có một bộ công cụ như vậy dùng để cắt may hộ giáp, nếu anh có thể giúp em lấy đầu cự mãng này, em sẽ làm cho anh một bộ hộ giáp. Anh thấy thế nào?” Cung Hương Di trầm ngâm một lát, dùng giọng điệu giao dịch nói. Cô biết rõ Cung Lê Hân và đã sớm thành người xa lạ, cô dù muốn, Cung Lê Hân vẫn tuyệt đối không quan tâm tới. Cung Lê Hân người này lạnh nhạt như vậy, thật sự là cái tính cách ‘Yêu nên tốt, ghét nên xấu’ cố chấp, điểm này giống ý đức đời trước.

“A~” Lâm Văn Bác cười khê, hất cằm nhìn về phía sau lưng Cung Hương Di, đậm thanh mở miệng, “Cô không cần hỏi tôi, trực tiếp thương lượng với tiểu Hân đi.”

Cung Hương Di đột nhiên quay đầu, đã thấy Cung Lê Hân đứng phía sau cách cô chừng một thước, nghiêng đầu thần nhiên nhìn cô, đôi mắt trong trẻo lóe lên một tia hứng thú, hiển nhiên đã nghe nhất thanh nhị sở lời của cô.

“Hộ giáp? Chú ý này không tồi! Bất quá không cần phải phiền chị, tự em có thể động thủ.” Cậu khê gật đầu, từ từ mở miệng.

“Lão đại, cậu chỉ cần lột da mãng xà này ra, cắt thành từng miếng là được, chúng ta có thể dùng tơ của con nhện biến dị lần trước săn được kết lại, chắc hơn dùng kim may nhiều!” La Đại Hải đứng sau cậu hưng trí bừng bừng đề nghị. Có bộ giáp này, chẳng phải về sau bọn họ cũng đao thương bất nhập giống cự mãng này sao? Chẳng phải khi giết tang thi sẽ không còn phải lo ngại, so với lúc trước còn thông khoái hơn sao? Chỉ nghĩ thôi đã thấy hưng phấn a!

Hai mắt Cung Lê Hân sáng rực, sau đó gật đầu đi về phía cự mãng, rút bội đao bên hông ra, dễ dàng lột tấm da chỉ có tang thi kim hệ cấp năm cao giai mới cắt được trong truyền thuyết ra, khiến Cung Hương Di phải trợn mắt há hốc mồm, thờ hỏ hển.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Lâm Văn Bác nhìn thiếu niên rõ ràng lưu loét lột da cự mãng, lại moi ra tinh hạch của nó đưa cho Tống Hạo Nhiên, đôi đồng tử vàng nhạt chột âm đảm trong phút chốc, hơn nửa ngày mới áp xuống chưa xót cùng ghen tị trong lòng.

Nhìn lại Cung Hương Di sắc mặt xanh mét lại thập phần khó coi, hẳn từ từ mở miệng, “Chỉ một con rắn nhỏ thôi, sao có thể làm khó tiểu Hân? Bất quá, tôi có thể cho cô một đề nghị, nếu cô thật sự muốn hộ giáp, có thể lấy mỹ thực trong không gian của cô trao đổi, tiểu Hân nhất định sẽ đồng ý.”

Nghĩ tới bộ dạng ham ăn khả ái kia của thiếu niên, Lâm Văn Bác liền nhếch môi, khê cười vui sướng.

“Không cần!” Cung Hương Di lạnh giọng mở miệng, ngữ khí đầy mắt kiên nhẫn cùng thất vọng. Chỉ một bộ hộ giáp thì có ích gì? Cái cô muốn chính là lớp da cự mãng. Có da của nó, có thể làm ít nhất hai mươi bộ hộ giáp, tới Trường Xà đảo lại dùng mấy bộ trang bị này cùng vật tư trong không gian để mời chào tổ viên cho chính mình. Vận mệnh của kiếp trước lẫn kiếp này đang dần giao nhau, để tránh đi bi kịch cũ, cô không thể không tích trữ lực

lượng thuộc về mình.

(editor chen ngang cái : thiết bó tay vs chị Di nha, thử nghĩ xem, giữa một đội toàn người thân thuộc trọng nghĩa lại giỏi thật sự, thật lòng quan tâm và một đội toàn người được mua về, ai đáng hơn, ai sẽ giúp đỡ hay cứu mình lúc khó khăn, nghĩ sao lại đi tích trữ đội toàn mua về = vật tư, thế nào cũng bị cắn lại - _ - ngu ko chịu nổi _ _|||)

Lâm Văn Bác thân nhiên liếc cô một cái, đối với ngữ khí ác liệt của cô lại không cho là ngang ngược, tựa như đã sớm quen.

Lúc này, Tào Á Nam vốn đứng cách đó không xa nhìn Cung thiếu lộ da rắn đột nhiên thấy Cung Hương Di sắc mặt đỏ bừng, xinh đẹp thông minh, mắt liền sáng rực, cứ thế bước tới, ánh mắt như đèn pha quét qua dáng người trước ưỡn sau vênh gợn cảm của Cung Hương Di, vỗ vỗ bả vai Lâm Văn Bác, cười hi hi hỏi, "Văn Bác, vị mỹ nữ này là ai thế? Có thể giới thiệu cho tôi không?"

Lâm Văn Bác quai dị liếc Tào Á Nam một cái, cảm thấy biểu tình lúc này của cô cực giống một tên lưu manh háo sắc. Còn chưa đợi hắn mở miệng, Cung Hương Di đã cao giọng la lớn, "Tào Á Nam?" Sao cô ta lại ở Trường Xà đảo? Không phải nên ở Hường Thủy Loan sao?

"Mỹ nữ biết tôi?" Tào Á Nam nhủ mảy, tầm mắt đảo một vòng qua diện mạo xinh đẹp của Cung Hương Di, cảm thấy phi thường xa lạ.

"Không, không biết, chỉ vừa nghe người ta nhắc đến thôi." Cung Hương Di cực lực khiến ngữ khí chính mình nghe bình thản, nhưng khi nhìn thấy Tào Á Nam khoát tay lên vai Lâm Văn Bác, tầm mắt lại như có độc, vô cùng tàn nhẫn. Ngoại trừ Cung Lê Hân, người cô hận nhất chính là người phụ nữ trước mắt này. Cô ta diện mạo xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, tính tình cời mở, thực lực bất phàm, đi tới đâu cũng như một vầng thái dương, hấp dẫn tầm mắt mọi người, cũng vô cùng tương phản với vẻ âm trầm thất sắc của cô. Đồi trước, chính là cô ta đã cướp đi vị trí bên cạnh Lâm Văn Bác. (cho êm xin, thời buổi mặt thể, ai chịu nổi tính cách âm trầm như tỷ chứ, tự tạo nghiệt thì chịu đi ah ==” vs lại Nam tỷ là les mà =|||||)

Tào Á Nam thần kinh thô, không hề phát hiện ánh mắt ngoan độc của Cung Hương Di, tay vẫn khoát lên vai Lâm Văn Bác. Cô hành xử thoải mái phóng khoáng, giờ tay nhắc chân không hề có chút đáng về mềm mại của con gái, ngược lại còn lộ ra cổ anh khí hào sảng, đứng chung với Lâm Văn Bác y như anh em với hắn, sẽ không ai hiểu sai.

Nhưng Cung Hương Di lại không nghĩ vậy, thấy bộ dáng Tào Á Nam thân mật tựa lên người Lâm Văn Bác, cô liền nhớ tới cảnh tượng đồi trước hai người kẻ vai chiến đấu, ăn ý khắng khít, oán hận cùng ghen tị chôn sâu trong lòng như núi lửa phun trào mãnh liệt.

"Tào tiểu thư, căn cứ chúng tôi không thu người lạ, xin hỏi khi nào các cô sẽ đi?" Cẩn chặt rằng, Cung Hương Di ngữ khí cứng ngắt, nụ cười vắn vẹo hỏi.

Cuối cùng Tào Á Nam cũng cảm nhận được địch ý của cô, trong lòng thấy chả biết làm sao, chân chờ hỏi, "Cô đuổi tôi đi? Lúc trước tôi với cô có thù oán gì sao?"

Lâm Văn Bác thờ dãi trong lòng, biết Cung Hương Di chắc chắn lại lâm vào ảo tưởng, chỉ đành thay Tào Á Nam đáng thương mở miệng, "Hương Di, Tào Á Nam là đội viên tiểu Hân mới mời vào, là đồng đội của chúng ta, không phải người lạ."

Lại nữa! Lần nào anh cũng nói thay cho cô ta! Lần nào cũng vớt vớt em mà bảo vệ cô ta! Luân phiên bị đá kích mấy ngày nay, tâm tình Cung Hương Di vốn không ổn, lúc này lại rơi vào hồi ức đồi trước không thể kìm chế, biểu tình càng lúc càng vắn vẹo, ánh mắt nhìn về phía Lâm Văn Bác đầy hung quang oán độc, tựa như nhìn kẻ thù không đội trời chung, khiến Lâm Văn Bác lòng thấy phát lạnh.

"Nga? Mới quen biết chưa tới hai giờ, không phải người lạ thì là gì? Chẳng lẽ là tình nhân? Cảm tình hai người cũng tiến triển nhanh quá!" Ký ức đồi trước cùng đồi này chồng lên nhau, rồi thành một mớ hỗn độn, Cung Hương Di trong lòng thấp thòm nồn nóng, ngữ khí đầy chua ngoa trào phúng.

Dứt lời, cô dừng một chốc, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Lâm Văn Bác, dùng ngữ khí ra lệnh nói, "Lâm Văn Bác, em muốn bây giờ anh đuổi cô ta đi!"

Tào Á Nam không hiểu gì cả, đứng giữa hai người trực tiếp ngây người. Lâm Văn Bác mảy mui càng sâu, lạnh lùng cự tuyệt, "Cô ấy là tổ viên của tiểu Hân, tôi không có tư cách đuổi."

"Anh không cần đem Cung Lê Hân ra lấy cớ! Anh luyện tiếu thì nói thẳng! Lâm Văn Bác, anh là tên lừa đảo vong ân phụ nghĩa! Khốn kiếp!" Cung Hương Di lớn tiếng chửi bậy, cảm xúc dần mất khống chế.

Trạng thái cuồng loạn lúc này của cô Lâm Văn Bác thấy được hơn, nhưng không biết vì sao lần này lại thấy đặc biệt phiền chán, thật sự không thể nào chịu nổi nữa, lửa giận ứ trong lòng đã lâu cuối cùng bùng cháy không tiếp tục kìm nén, "Cung Hương Di, cô nói đủ chưa? Cô con mẹ nó đồ điên! Tôi mặc kệ cô!" Đôi mắt vàng nhạt dâng lên lạnh quang u ám, Lâm Văn Bác chán ghét liếc Cung Hương Di một cái, kéo Tào Á Nam vẫn còn ngốc lảng rồi đi.

Nhìn chằm chằm vào chỗ tay hai người lôi kéo nhau, hai mắt Cung Hương Di phủ đầy tơ máu, vẻ mặt càng thêm dữ tợn. Ngực thở phập phồng vài cái, xanh mặt đuổi theo, nhắm thẳng vào má Lâm Văn Bác tát một bạt tay. Cái tát này mang theo oán hận đồi trước, cùng bất an và bàng hoàng đồi này, dùng hết khí lực làm mặt Lâm Văn Bác lệch đi, má lập tức sưng đỏ.

Tiếng bọn họ khắc khẩu rất lớn, sớm đã khiến nhiều người chú ý, lại thêm tiếng bạt tay vang dội này, cả trại doanh nháy mắt an tĩnh, qua mấy chục giây dân chúng ò lên xôn xao, lần lượt vì Lâm Văn Bác mà bất bình. Tính cách Cung Hương Di quai dị, hi vọng bất thường, hơn nữa điều bộ còn rất khinh người, nhân duyên trong căn cứ rất kém. Hai người phát sinh tranh chấp, ai cũng không đồng cảm với cô, ngược lại còn thấy chẳng đáng cho Lâm Văn Bác, đặc biệt là tổ viên tổ ba, đều hận không thể xông lên giáo huấn cô một phen, nhưng vì cô là chị Cung thiếu nên mới cố nhịn xuống.

Lâm Văn Bác chậm rãi quay mặt nhìn lại Cung Hương Di, đồng tử vàng nhạt dần đậm dần, trong mắt ngoại trừ hồ hững cùng âm trầm còn lưu chuyển lệ khí lạnh lẽo, hàn ý thấu xương. Đây là lần đầu tiên hắn biểu lộ mặt lạnh khốc vô tình của mình trước mặt Cung Hương Di, hắn đã chịu đủ rồi, sẽ không bao giờ nhẫn nhịn nữa.

Cung Hương Di bị hắn nhìn mà lo sợ bất an, bất giác lui về sau một bước, bàn tay đỏ bừng run rẩy, nhưng nhớ tới sự phụ bạc kiếp trước cùng lạnh lùng kiếp này, lại nhanh chóng nổi giận, ngoài miệng yếu ớt nói, "Lâm Văn Bác, em chịu đủ rồi, chúng ta chia tay đi!"

Lâm Văn Bác đưa đôi mắt vàng đậm bình tĩnh nhìn cô chăm chú, tựa như vực sâu thăm thẳm, đem tất cả cảm tình lắng đọng xuống, sau đó nhấn chìm tất cả. Sau một hồi trầm mặc, hắn mở miệng thản trọng nói từng câu từng chữ, "Chia tay? Cung Hương Di, cô xác định kỹ chưa?"

"Xác định!" Cung Hương Di trong lòng giãy dụa, ngoài miệng lại lạnh lùng nói.

"Được, như cô mong muốn!" Lâm Văn Bác gật đầu, cuối cùng liếc nhìn cô một cái rồi hồ hững xoay người rời đi.

Cung Hương Di thấy hắn đồng ý dứt khoát như thế, không có chút do dự, càng không có chút dây dưa, khiến cô cảm thấy vô cùng tổn thương. Cô còn tưởng rằng lần khác nhau này cũng giống như mọi lần, chỉ cần cô nói lời chia tay, Lâm Văn Bác cuối cùng sẽ sợ hãi mà thỏa hiệp, sau đó lại quay ra dỗ cô. Nhưng không ngờ rằng, lần này phản ứng của Lâm Văn Bác là dứt khoát xoay người rời đi!

Cung Hương Di ngăn người tại chỗ, sau một lúc lâu mới cảm nhận được ánh mắt trào phúng xem kịch vui của người chung quanh, liền cố áp chế kinh hoảng bất an trong lòng, đẩy oán hận liếc Tào Á Nam một cái rồi quay người bỏ đi. Cho dù hận đến nổi muốn giết Tào Á Nam, thế nhưng cô cũng biết hiện tại mình không có năng lực đó.

Tào Á Nam vỗ vỗ ngực, cuối cùng thoát khỏi một hồi tai bay vạ gió, trong lòng thầm hô xui xẻo. Nhạc Gia và Dương Hiểu Tuyết đi tới, một trái một phải bắt lấy bả vai cô thấp giọng nói, "Sao thế? Chị lại đi quyến rũ hôn phu người ta rước họa vào thân sao? Nghiệp chướng a, đi chia rẽ một đôi tình lữ đang êm đẹp, chị không thể thành thật một chút sao? Mới đến đây, đừng tùy tiện gây chuyện!"

"Oan uổng cho ta nha!" Tào Á Nam kéo tay Nhạc Gia nhéo nhéo, ai thán nói, "Chị còn chưa quyến rũ, người ta đã nổi bão nha! Chính ta còn chưa hiểu đầu đuôi tai nheo gì mà! Cũng không biết cô ta có thù oán gì với chị, nói không chừng đầu óc có bệnh!"

Dương Hiểu Tuyết gật đầu, nói nhỏ, "Àn, vừa rồi em đã hỏi thăm người ta, cô gái kia là chị Cung thiếu, hôn thê Lâm Văn Bác, bởi vì có được năng lực tiên tri, nên đôi khi không thể phân biệt giữa hiện thực và mộng cảnh, trở nên tinh thần phân liệt, là người nguy hiểm. Về sau chị cách xa cô ta một chút, ánh mắt vừa rồi cô ta nhìn chị rất hiểm độc, chắc chắn rất hận chị đó!"

"Hận thì hận, lão tử sợ sao?" Tào Á Nam tùy tiện phát tay, thờ dãi nói, "Đáng tiếc, một mỹ nhân tốt như thế, đầu óc lại có bệnh, thiệt là đáng tiếc mà!"

Nhạc Gia cùng Dương Hiểu Tuyết mắt tròn lên, một trái một phải ngắt hông cô nàng.

Đội cho đương sự lần lượt rời đi, Cung phụ cùng Lâm lão gia từ đứng cách đó không xa mới thấp giọng nói, "Lão gia tử, là ta không biết cách dạy con, làm khó Lâm Văn Bác nhà ông! Chia tay cũng tốt, haizz, là con gái ta có phúc mà không biết hưởng a!"

Lâm Mậu cười khổ vẫy tay, trong lòng lại vì tôn tử nhà mình mà thở phào nhẹ nhõm.

Cung phụ bước vào lều con gái, muốn nói chuyện với cô một phen, Lâm tổ phụ cũng đi về phía lều tôn tử mình, từ xa thấy Cung Lê Hân về mặt lo lắng xóc rèm cửa lều, ông liền cúi đầu khẽ cười, xoay người rời đi. Tuy nói cãi nhau chia tay với con gái Cung gia, nhưng cảm tình giữa tôn tử và tiểu tử Cung gia lại rất sâu đậm, như vậy cũng tốt, như vậy thì ông an tâm.

Khi Cung Lê Hân bước vào lều, Lâm Văn Bác đang ngồi xếp bằng dưới đất, gương mặt cúi xuống bị che khuất sau bóng tối, không thấy rõ biểu tình, trông có vẻ thấp phiền buồn bã.

"Lâm đại ca, mặt anh còn đau không?" Cung Lê Hân thân thiết ngồi xuống cạnh hắn, vờn tay cẩn thận xoa nắn khuôn mặt sưng đỏ của hắn. Trong nhận thức của Cung Lê Hân, phụ nữ phụ thuộc vào nam nhân, để nam nhân tùy ý xử trí, thấy Lâm đại ca chẳng những bị vứt bỏ, còn bị tát thẳng vào mặt trước tất cả mọi người, điều này quả thật là vô cùng nhục nhã, cậu cảm thấy rất bất khả tư nghị [không thể tin được], đau lòng với Lâm đại ca cũng như thủy triều mà dâng lên.

"Tiểu Hân?" Lâm Văn Bác đột nhiên ngắt đầu, đôi mắt vàng âm trầm một khắc khi nhìn thấy thiếu niên liền trở nên đầy sức sống, trong mắt lưu chuyển tầng quang mang chói mắt. Hắn phản trụ nắm lấy cảm thiếu niên bao lấy mặt cậu, một phen kéo cậu vào lòng, dùng hết khí lực toàn thân.

Cung Lê Hân nhu thuận rúc vào lòng hắn, không hề giãy dụa. Đến khi trái tim đập cuồng loạn của Lâm Văn Bác bình ổn lại, cậu mới từ từ mở miệng, "Lâm đại ca, đừng vì Cung Hương Di mà thương tâm, không đáng! Dù anh không làm anh rể em, anh vĩnh viễn là Lâm đại ca của em! Đừng vì Cung Hương Di mà ảnh hưởng tình cảm của chúng ta, có được không?" Trong trí nhớ của nguyên chủ, cảm tình của Lâm Văn Bác đối với Cung Lê Hân là xuất phát theo tâm lý 'yêu ai yêu cả đường đi', bởi thế vừa rồi cậu mới nói như vậy, cậu sợ Lâm Văn Bác sẽ vì chuyện này mà cắt đứt quan hệ giữa hai người.

"Được, được! Em cũng vĩnh viễn là tiểu Hân của anh!" Lâm Văn Bác thấp giọng nỉ non, vừa nói vừa trân trọng nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn lên đỉnh đầu thiếu niên, mỗi một nụ hôn chua xót từng giọt từng giọt dần lắng đọng, biến thành thoải mái khi vừa trút xong một gánh nặng, đã thủ giám chặt sâu trong lòng "đương" một tiếng thoát khỏi gông xiềng nặng nề, đem một chút bản khoắn cuối cùng cắn nuốt hầu như không còn.

Kể từ giờ, Bác ca ko còn kìm nén nữa, chính thức thành gian thương theo đuổi tiểu Hân!! XD Và chúng ta sắp gặp a công thứ 4 zoi :3

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Hôm sau, đoàn xe sớm sắp xếp tốt hành trang, chuẩn bị xuất phát tới Trường Xà đảo. Hai má sung đỏ của Lâm Văn Bác đã biến mất, hiện tại hân hai mắt trong suốt, tinh thần sáng khoái, cũng không suy sút như người ngoài tưởng tượng.

Hắn dắt tay Cung Lê Hân đi về phía xe chỉ huy của Cung phụ, khi đi ngang một xe tải, Tào Á Nam bỗng vuron đầu ra, ra về thân mật gọi, "Văn Bác, ngồi chung xe với tôi này!" Dứt lời, cô còn nhìn Cung Hương Di sắc mặt tiểu tụy đứng cạnh Cung phụ với ánh mắt khiêu khích. Mới sáng sớm đã bị nữ nhân này nhìn chăm chăm như vậy, dù là thánh nhân cũng sẽ nổi điên, huống chi cô chả phải thánh nhân.

Lâm Văn Bác thoáng dừng bước, gật đầu nói, "Được, đợi một lát tôi tới."

Tào Á Nam không nghĩ hân sẽ phối hợp như vậy, há hốc mồm nghẹn lời, nhưng dư quang khỏe mắt thấy ánh mắt càng thêm ngoan độc của Cung Hương Di, cô liền mau chóng thu lại biểu tình kinh ngạc, phóng ra bộ dáng phong tình vạn chủng, vờ cười nói, "Được a, người ta chờ nga!"

Nhạc Gia cùng Dương Hiểu Tuyết ngồi sau lưng cô liền tròn trùng mắt, Cung Lê Hân cũng ngẩng đầu, chăm chú quan sát gương mặt xinh đẹp rạng rỡ của cô.

Lâm Văn Bác nắm lấy cảm thiếu niên, xoay gương mặt đang nhìn Tào Á Nam lại, cúi sát bên tai cậu thấp giọng giải thích, "Cô ấy muốn chọc tức Cung Hương Di, không liên quan gì tới anh. Mà anh, lại không muốn ngồi cùng với Cung Hương Di, trong lòng thấy rất khó chịu." Nói câu cuối cùng, ngữ khí hân trầm xuống, ưu thương thân nhiên dâng lên nơi đáy mắt.

"Lâm đại ca, đừng buồn, em cũng không ngồi chung xe với Cung Hương Di, em đi với anh." Đôi mắt đen láy của Cung Lê Hân tràn ngập đau lòng, thấp giọng an ủi.

"Được. Cảm ơn tiểu Hân." Lâm Văn Bác xoa đầu thiếu niên, đôi đồng tử màu vàng lướt qua một đạo ám mang. Tiểu Hân đau lòng vì hân, nhận thức được điều này, hân vô cùng hạnh phúc, nhưng hân cũng biết, thích của tiểu Hân đối với hân không phải tình yêu, mà là xen lẫn giữa tình thân cùng tình bạn. Nhưng hân không sót ruột, tiểu Hân có thể thích hân một lần, cũng có thể thích hân lần thứ hai, không phải lo âu về thân phận, hân có thể tận lực tranh thủ, từng chút từng chút một như tằm mà ăn sâu vào tâm thiếu niên. Về phần bạn tốt, hân chỉ có thể trong lòng lặng yên nói một câu xin lỗi.

Tổng Hạo Nhiên không hề biết tới suy nghĩ của Lâm Văn Bác, bằng không lúc này cũng sẽ không cười cười đi tới chào hỏi hân, mà là cho hân no đòn. "Cậu trông không tồi a! Tôi nói rồi, cậu sớm nên chia tay Cung Hương Di đi, đỡ phải cô mang gánh nặng*!" Tổng Hạo Nhiên vỗ vỗ vai hân thấp giọng nói. (* : nguyên văn là 省得吊死在那颗歪脖子树上, ta chỉ hiểu nghĩa mà chém thâu v)

Lâm Văn Bác lắc đầu không nói, đi về phía Cung phụ và Lâm lão gia tử. Cung Hương Di thấy hân bước đến, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, nhưng đáy lòng chung quy vẫn còn lưu lại chút thương nhớ, dư quang khỏe mắt thỉnh thoảng liếc qua người hân.

Lâm Văn Bác vờ như không biết, gật đầu nói với Cung phụ, "Cung thúc, chuyện người giao phó đã dặn xong, bọn họ sẽ không tiết lộ thực lực của tiểu Hân ra ngoài, dị năng giả cấp hai cao giai cũng sẽ tận lực không dùng dị năng, không chế tốt màu mắt."

"Rất tốt. Kì địch dĩ nhược, khắc địch lấy cương*, trước chúng ta vờ yếu thế, dùng lợi ích đàm phán với Trường Xà đảo, bọn họ thấy chúng ta thực lực kém sẽ không bố trí quá nhiều phòng vệ. Nếu đàm phán không thành, thì chúng ta sẽ dùng vũ lực, tấn công khiến bọn chúng trở tay không kịp." Cung phụ nhìn về phía tiểu nhi tử, ý tứ sâu xa nói. (* : ý thì tương tự như Cung phụ nói đấy, là vờ yếu kém để lấy lợi, ko đc thì đánh v)

Cung Lê Hân lại trả lại hân một ánh mắt mơ mơ hồ hồ, biểu tình trông đặc biệt đơn thuần vô tội. Đối với mấy chuyện âm mưu dương mưu này, cậu thật sự tuyệt đối không thạo, sắp đặt của Cung phụ, cậu có nghe cũng không hiểu, cũng lười hiểu, dù sao thì việc này cuối cùng Lâm đại ca và Tổng đại ca sẽ an bài tốt, không cần cậu phải bận tâm.

Cung phụ ghen hống, liếc nhử từ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng tới nỗi khiến biểu tình của cậu càng thêm chả biết phải làm sao.

Lâm tổ phụ sang sang cười, vỗ bả vai Cung phụ trấn an, "Ông không cần phải gấp gáp dạy nó, chờ tới khi nó tự trải qua sẽ tự nhiên hiểu. Hơn nữa, cứ cố gắng điệu thấp, bằng thực lực của Lê Hân, đi đến đâu chúng ta cũng không chịu thiệt."

Cung phụ bắt đầu giật đầu, đưa tay vỗ lên gáy nhĩ từ một phát, khẽ trách một tiếng ‘Đầu gỗ’! Tổng Hạo Nhiên cũng cười cười, vội lảng sang chuyện khác, nhẹ nhàng nói, ‘Cung thúc người yên tâm, Trường Xà đảo có tính bài ngoại, tin tức không nhạy, sao có thể so với hệ thống tình báo của quân chính quy chúng ta? Bọn họ không hiểu chút gì về tình trạng của căn cứ chúng ta, nhưng trên tay chúng ta có không ít tin tức bên trong Trường Xà đảo. Trước mắt Trường Xà đảo chia làm hai phe, giám ngục và phạm nhân, hơn nữa hai phe này bất đồng rất lớn, chúng ta có thể lợi dụng điểm này.’

Lâm Văn Bác gật đầu bổ sung, ‘Thủ lĩnh phe phạm nhân là Bào Long, biệt hiệu Bạo Long, là phong hệ dị năng giả cấp ba đề giai, trong tay có rất nhiều cao thủ dị năng; còn cầm đầu phe giám ngục là Khang Chính Nguyên, thổ hệ dị năng giả cấp hai cao giai, thủ hạ thì không có nhiều cao thủ dị năng, nhưng nắm giữ kho vũ khí của Trường Xà đảo, dùng nó để bổ sung sức mạnh ở những chỗ yếu kém. Hai phe tuy rằng thù hằn bất dung, nhưng không ai làm gì được ai, trước mắt bảo trì trạng thái cân bằng. Trong tay chúng ta vừa có súng ống đạn dược mà Bạo Long muốn, lại có nhân lực mà Khang Chính Nguyên cần, ra tay ở hai phương diện này, chỉ cần hành động thích đáng thì tiến vào Trường Xà đảo không là vấn đề.’

‘Phân tích không tồi. Đợi lát nữa đến Trường Xà đảo, đàm phán sẽ do Văn Bác phụ trách, là thương nhân, thông thạo việc này nhất.’ Cung phụ cười cười vỗ vai Lâm Văn Bác nói.

‘Đạ, con nhất định sẽ cố gắng hết sức.’ Lâm Văn Bác cúi người đồng ý, vẫn đối đãi với Cung phụ như cha vợ như cũ, thái độ không chút xa cách khiến Cung phụ rất vui mừng. Nếu Cung phụ biết được ‘vợ yêu’ mà hắn nhận định từ con gái nhà mình biến thành nhi tử, phỏng chừng lúc này ông sẽ không cười hài lòng như thế này đâu.

Chuyện chính yếu đã phân phó rõ ràng, Cung phụ chỉ vào mắt hai người nhắc nhở, ‘Chỉnh lại màu mắt các con đi.’

Hai người giật đầu, chặn lại dị năng trong kinh mạch ở mắt, khôi phục đồng tử màu đỏ và vàng thành màu đen ban đầu. Tùy ý thu phóng năng lượng trong cơ thể, vốn chỉ có dị năng giả cấp bốn mới làm được, nhưng nhờ hai người học được quy luật vận hành kinh mạch từ chỗ Cung Lê Hân, mấy việc này với bọn họ mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Hai người thu lại khí thế trên người, nhìn không chút nào giống cao thủ dị năng cấp ba đề giai cả, Cung phụ vừa lòng gật đầu, bảo bọn họ lên xe.

‘Cung thúc, con sẽ ngồi chung xe với tổ viên phía sau.’ Lâm Văn Bác vẫy tay từ chối.

‘Con cũng đi với Lâm đại ca,’ Cung Lê Hân giữ lấy tay Lâm Văn Bác.

‘Vây đi thôi, anh cũng ngồi phía sau.’ Tổng Hạo Nhiên ôm chặt bả vai Cung Lê Hân, ba người tạm biệt Cung phụ lập tức lên xe tải phía sau.

Cung Viễn Hàng nhìn bóng dáng con gái sắc mặt xanh mét đang trừng chăm chăm Lâm Văn Bác, ý sâu xa nói, ‘Lên xe đi, đừng nhìn nữa. Nếu không phải do con suy nghĩ không đầu, sống cho đàng hoàng thì cũng sẽ không đi tới bước này với Văn Bác, lại càng không như người lạ với em con. Đôi khi ta tình nguyện con không có năng lực tiên tri, làm người thường là được rồi. Ai~ quên đi, giờ nói gì cũng muộn, ai bảo con là con gái ta, mọi người không quản con nhưng ta không thể không lo, nhưng về sau con an phận cho ta, không được can quấy nữa.’

Hai mắt Cung Hương Di ngập nước, giữ lấy tay Cung phụ, giọng nghẹn ngào nói, ‘Papa, từ giờ con chỉ có ba thôi, con sẽ ổn thôi, ba nhất định cũng phải mạnh khỏe.’ Giờ phút này cô rất hối hận, rất mù mịt, rõ ràng biết mình càng chạy càng sai lại không chịu quay đầu, cuộc sống sinh hoạt ban đầu khi vừa trùng sinh phác họa quá tốt đẹp đã bị hiện thực đá kích liên tục mà hoàn toàn thay đổi.

Lâm lão gia từ liếc nhìn Cung Hương Di lệ rơi đầy mặt một cái, lắc đầu lập tức lên xe, trong lòng thầm nghĩ: Sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước làm thế làm gì? Trở thành như vậy còn không phải do cô một tay tạo ra hay sao?

Đoàn xe chậm rãi di chuyển, xuất phát về phía Trường Xà đảo, hơn ba tiếng sau thuận lợi tới nơi, ngừng lại trước lối duy nhất vào đảo. Hai bên lối vào có vòng dây thép phòng hộ, có dẫn điện cao thế, còn có vài tên lính gác trên đường.

Thấy đoàn xe, một lính gác cầm súng bước tới, đàm phán một hồi với Cung phụ ngồi trong xe chỉ huy. Thực rõ ràng, lý do chạy trốn của ông đã đủ động gãi, gãi quay đầu chạy vào đảo, khoảng hơn mười phút, một hàng giám ngục được trang bị đầy đủ bước ra từ hai chiếc Jeep, yêu cầu Cung phụ dỡ vũ khí xuống theo bọn họ vào.

Tổng Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác, Cung Lê Hân vội vàng bước tới, gỡ vũ khí xuống, đi cạnh Cung phụ, những người còn lại đợi tại chỗ.

Xuyên qua lối vào dài 5km, bốn người được giám ngục đưa vào sảnh lớn nhà tù, gặp mặt hai đầu lĩnh. Khang Chính Nguyên hơn ba mươi, mặt dài như ngựa, mắt tam giác ngược, mặt mày lộ vẻ âm hiểm bất lương. Bào Long thể trạng cường tráng, đầu lớn cổ thô, hình xăm màu đen phức tạp từ lưng kéo dài đến một bên mặt, trông rất dữ tợn. Vừa nhìn đã biết hai người không phải là người dễ đối phó, nếu là người thường, nhất định sẽ nhút nhát sợ sệt, nhưng trước mặt một đại tướng trời sinh như Cung phụ, khí thế hai người kia đều phải nén xuống.

Thấy Cung phụ oai nghiêm bề thế, khinh thường trên mặt cả hai đều thu liễm lại, cười cười tiến lên chào hỏi, sau đó là một cuộc trò chuyện dò xét lẫn nhau, tình cảnh hết sức nặng nề.

‘Papa, con muốn ra ngoài một chút, có được không?’ Cung Lê Hân nghe không hiểu mấy lời sắc bén này nọ, kéo kéo tay áo Cung phụ thấp giọng hỏi. Ngửi cảm cậu phi thường nhạy bén, nếu Cung phụ có nguy hiểm, cậu vừa phát hiện sẽ lập tức nhanh chóng quay về, huống chi ở đây còn có Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác, xác thực an toàn vô lo.

‘Đây là nhi tử Cung thủ trưởng sao?’ Bào Long nhìn về phía Cung Lê Hân, ánh mắt đầy kinh diễm cùng thèm thuồng. Trong tù không có mấy thiếu niên diện mạo tinh xảo thế này, còn là loại công tử da dẻ trắng nõn được nuông chiều từ bé, đôi mắt đen như sơn, trong veo sáng sủa không nói nên lời, càng

khiến người ta hướng về cậu. Gã đã nếm hết mấy nam nhân nữ nhân có chút nhan sắc trong ngục này, nhưng so với thiếu niên trước mắt, gã thấy nửa đời này sống thật uổng phí.

Thấy biểu tình hạ lưu đáng khinh của Bào Long, Tổng Hạo Nhiên nắm chặt tay, trán ứa gân xanh, mắt như chim ưng lóe lên vài tia hồng quang đầy sát khí. Lâm Văn Bác ở dưới bàn đạp hấn một cước, ý bảo hấn chó nên xúc động. Cung phụ tựa như không hề phát hiện ham muốn đối với nhi tử mình của Bào Long, neho mặt cười hỏi, "Bào tiên sinh, Khang tiên sinh, có thể để con ta ra ngoài dạo chút không? Nó cái gì cũng không hiểu, chắc chắn là buồn bực lắm rồi."

"Đương nhiên có thể." Bào Long cùng Khang Chính Nguyên cùng gật đầu. Một người có tâm lý lòng mỹ nhân, người kia là hoàn toàn không để Cung Lê Hân vào mắt. Nhìn về ngoài thì Cung thiếu thật sự rất lừa đảo, nhìn còn thuần lương vô hại hơn cả tiểu bạch thỏ.

"Đa tạ." Cung phụ cười nói cảm ơn, sau đó xoay ra vỗ vai Cung Lê Hân, ôn thanh dặn, "Không được chạy loạn biết không?"

"Dạ." Cung Lê Hân nhu thuận gật đầu, dưới sự dẫn đường của lính canh bước ra ngoài đi chung quanh.

Ahhhh, tại hạ nhớ nhầm, chương sau là gặp a công thứ tư zoi :v lần đầu gặp mặt, lần sau thì khoảng chừng chương 120 mới gặp lại~~ :3

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Nhà tù biệt lập Trường Xà đảo là nhà tù lớn nhất C quốc, được chia làm bốn khu Đông Tây Nam Bắc để giám sát. Đông khu cho nữ, ba khu còn lại cho nam. Nguyên bản trên đảo có hơn sáu vạn người, nay chỉ còn lại không đến ba ngàn, trong đó có hơn ba trăm dị năng giả, còn lại đều là người thường. Ở đây, cuộc sống của người thường không quá tốt, bên giám ngục thì còn khá hơn chút, có Khang Chính Nguyên che chở, phạm nhân cũng chỉ có thể làm trâu làm ngựa, ngày đêm trông tọt, sinh hoạt so với nô lệ còn thấp hèn hơn. Ở đây, thời gian như lùi lại mấy ngàn năm, khắp chốn đều tục tũ, dã man, khác hẳn với xã hội hiện đại văn minh bên ngoài. Bất quá cũng rất bình thường, đây là nhà tù, vốn không phải là nơi tốt gì.

Cung Lê Hân dạo một vòng, thấy chỗ đồng ruộng phía xa, dân chúng bị đám cảnh vệ không ngừng quát roi thúc giục làm việc dưới ánh mặt trời gay gắt, liền nhíu chặt mày. Nơi này khác hoàn toàn với căn cứ Cung gia, không hề có ánh sáng cùng bình thân, chỉ có bạo lực cùng sự u ám bao trùm, tựa như địa cung đời trước, là chốn địa ngục người ăn người, người áp người, khiến phản cảm đến cực điểm.

Bất quá có thể để sau, nơi này sớm muộn gì đều sẽ là của Cung gia cậu, chuyện thay đổi tạm thời không vội. Cung Lê Hân híp lại hai mắt, không chút để ý thâm nghĩ.

Cảnh vệ đi theo Cung Lê Hân thấy cậu nhìn chằm chằm phía đồng ruộng mà ngần người, nhẩn rồi lại nhẩn, cuối cùng chỉ đành tiến lên xấu hổ mở miệng "Cung thiếu gia, tôi phải đi WC, cậu đứng đây chờ tôi một lát, đừng chạy loạn, tôi đi sẽ về ngay." Gã hoàn toàn không đem thiếu niên gương mặt tinh xảo, trắng nõn phấn nộn trước mắt thành uy hiếp, còn nghĩ rằng thiếu niên chỉ là một người thường tay trái gà không chặt.

"Ân." Cung Lê Hân gật đầu, tầm mắt vẫn đặt về hướng đồng ruộng.

Cảnh vệ thấy cậu đáp ứng lập tức ôm bụng chạy về phía tòa nhà gần đó. Chờ gã đi xa, Cung Lê Hân lúc này mới chậm rãi quay đầu, nhìn lại bức tường vây phía sau, cậu nghe được sau bức tường này, là tiếng rên rỉ đầy cừu hận cùng không cam tâm, đánh vào nơi nào đó sâu trong lòng.

Cậu điểm nhẹ chân nhảy lên đầu tường, nhìn vào bên trong. Đây là khu đất trống sau một nhà giam, là góc âm u mà ánh sáng không thể chiếu tới, lớp xi măng trên đất vì thấm mưa lâu ngày mà đã sớm nứt loang lổ, lộ ra phần bùn đất nâu đen bên dưới, mùi đất cùng mùi mốc dày đặc chỉ cần đứng ở đầu tường đã có thể ngửi thấy, nhưng ngoại trừ hai loại mùi này, Cung Lê Hân còn ngửi thấy mùi máu tươi.

Nhìn về nơi tỏa ra mùi máu, hai mắt cậu hơi neho lại, màu sắc chợt biến. Đó là một nam nhân, một nam nhân nửa trên trần trụi, hình đồ đằng thần bí trải rộng trên ***g ngực rộng lớn. Tứ chi cùng cả người nam nhân bị dây mây siết chặt, khâm sâu vào thịt. Hắn thực không cam tâm, đang dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa, nhưng càng giãy dụa dây mây càng siết chặt, tàn nhẫn cắt vào da hần, miệng vết thương trào đầy máu tươi, chảy xuống thấm vào đất. Hắn dường như không biết đau đớn, mặc cho toàn thân chảy máu cũng không ngừng giãy dụa, tình cảnh thập phần thê thảm.

Cung Lê Hân nghiêng đầu, mắt đầy vẻ hứng thú. Nam nhân phi thường cảnh giác, rất nhanh phát hiện tầm mắt Cung Lê Hân, vừa giãy dụa vừa trừng mắt nhìn cậu, ngũ quan cũng không tính là rất anh tuấn lại vì đôi mắt đen bóng như vực sâu không đáy mà trở nên mị lực mười phần, mang theo sự băng lãnh khiếp người.

Liếc qua một cái, Cung Lê Hân liền biết, đây là một nam nhân cường đại, loại cường đại này không phải về mặt thể lực mà là tâm linh. Tuy hiện tại nhìn hần vô cùng chật vật, nhưng trong mắt lại không hề có tuyệt vọng bất lực, càng không có ý khấn cầu hèn mọn, chỉ có liệt diễm bốc lên hùng hực đầy hận ý cùng không cam lòng. Loại người này, không cần người khác đồng tình, lại càng không cần người khác cứu trợ. Vì thế, Cung Lê Hân cũng không tính đi qua, mà chỉ mỉm môi cười, ở đầu tường ngồi xuống, chống má lẳng lẳng nhìn hần.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, dần dần, nam nhân không còn giãy dụa nữa, chỉ bình tĩnh say mê nhìn đôi mắt kia của thiếu niên. Đôi mắt kia trong veo thấy đáy, tựa như hồ nước trong xanh dập dềnh, lại tựa như bầu trời đêm đầy sao, nửa sáng nửa tối, sạch sẽ lạ lùng, khiến nam nhân từ nóng nảy mà bình tĩnh trở lại.

Nam nhân thở hổn hển lấy hơi, liệt diễm không cam tâm trong mắt dần tắt, con ngươi tối đen lại càng thêm thâm thúy, mang theo ma lực nào đó khiến người hồn xiêu phách lạc, làm người ta không thể dời mắt. Cung Lê Hân chớp mắt mấy cái thì mở miệng lộ ra hàm răng trắng tuyết, cười với nam nhân nọ. Dù chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, dù hai người một câu cũng chưa nói, nhưng điều này vẫn không cần cậu sinh hảo cảm với nam nhân này, cậu rất thích sinh mệnh lực bất khuất phát ra từ người nam nhân này, bởi nó làm cậu nhớ tới chính mình đời trước. Người còn sống, mặc kệ lâm vào khốn cảnh khiến người tuyệt vọng thế nào, đều không thể mất đi tín niệm đấu tranh.

Thấy nụ cười thiếu niên so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn, đồng tử tối đen của nam nhân chợt co rút rồi lại chớp một cái, đôi mày nhíu chặt thoáng giãn ra, thân thể vì mất quá nhiều máu mà dần băng lãnh bỗng dâng lên một cỗ nhiệt lưu. Dưới sự gột rửa của dòng nhiệt lưu, đau nhức chậm rãi biến mất, nam nhân không tự giác thả lỏng cơ thịt buộc chặt toàn thân, dây mây giam giữ cũng theo đó buông lỏng.

Hần lập tức cảm nhận được sự biến hóa này, thử thả lỏng thân thể hơn nữa, dây mây nơi cánh tay từng chút từng chút rút đi. Ngay thời điểm hần sắp thành công, một trận tiếng bước chân lẫn tiếng nói chuyện ồ ồ càng lúc càng tới gần, không lâu sau, ba nam nhân xuất hiện tại chỗ rẽ, cười dữ tợn bước về phía nam nhân.

“A ui~, mới rồi đi có một chút, mày đã làm mình chảy nhiều máu như vậy, thật nóng vội a! Thật không thể tưởng được, bá chủ khu Bắc ai ai cũng không dám trêu chọc lại có ngày hôm nay! Bộ dáng này thật khiến người ta muốn hung hăng chà đạp một phen mà!” Tên dẫn đầu thể trạng gầy yếu, diện mạo tuấn tú ngồi xổm xuống, vừa nói vừa không ngừng vỗ vỗ vào mặt nam nhân, tuy rằng không có lực, nhưng ý tứ coi rẻ làm nhục lại phi thường rõ ràng.

Nam nhân không nói gì, chỉ dùng đôi mắt hẹp dài đầy sát khí nhìn thẳng về phía người tới, thẳng cho tới khi gã tâm sinh khiếp ý, bất an phải thu tay.

Hai nam nhân thân hình cao lớn, vẻ mặt dữ tợn theo sau đứng quan sát với ánh mắt đầy hứng thú. Một nam nhân trong đó dùng ánh mắt *** tà nhìn chăm chăm vào cơ thịt nửa người trên căng phồng dính đầy máu của nam nhân nọ, giọng khàn khàn mở miệng, “Không hổ là bá chủ khu Bắc, dáng người đúng là nhất đẳng, hơn nữa hình xăm này hòa với máu tươi, thật sự là đủ vị mà! Lão tử cũng phải cứng lên đây!”

Dứt lời, tay gã đưa xuống dừng quần căng phồng của chính mình, vuốt ve một hồi. Nam nhân cao lớn cạnh gã nở nụ cười *** đang cười rộ lên, hưng phấn đề nghị, “Không bằng chúng ta làm hần đi! Lão tử còn chưa thử qua nam nhân cường tráng như vậy, không biết mùi vị thế nào.”

“Tao trước, bá chủ khu Bắc trước mắt chưa bị người chạm qua, khẳng định rất chặt!” Nam nhân diện mạo tuấn tú đứng lên, vừa nói vừa cời thất lưng, không nhìn đến ánh mắt tinh hồng khiếp người, đầy sát khí cùng thô bạo của nam nhân đang bị trói. Dù sao nam nhân này đã bị gã khống chế, lại có thêm hai đồng bọn bên cạnh, không cần sợ, bất quá chỉ là một phế vật không có dị năng mà thôi, gã chỉ cần động thủ một cái là có thể giết chết, tưởng mình còn là bá chủ khu Bắc như trước sao?

Nghĩ đến đây, động tác của nam nhân tuấn tú càng thêm vội vàng, một bộ dáng không sợ hãi. Đồng bọn gã thấy thế liền khinh miệt trào phúng nói, “Mày một tên cả ngày bị người đè ra làm còn muốn làm người ta sao? Lăn một bên đi! Chờ bọn tao làm xong tới phiên mày, không thì chúng ta chơi trò bánh quy kẹp người, mày làm nó, lão tử lại làm mày, ba người cùng nhau động, như vậy cũng rất kích thích, thế nào?” (ặc ặc, 3P~~~ XD)

Nam nhân tuấn tú sắc mặt liền trắng bệch, vội vàng kéo quần đứng qua một bên. Thật vất vả vì có dị năng mà có nơi sống yên ổn trong nhà giam, không còn cả ngày phải để người tra tấn đùa bỡn, gã không muốn thử lại tư vị đó.

Hai nam nhân cao lớn đối với sự thức thời của hần rất vừa lòng, một tên khăn cấp cởi quần, lôi ra cự vật đã sớm sưng không chịu nổi, nổi đầy gân xanh kia, tên còn lại ngồi xuống lột quần nam nhân bị trói kia.

Nam nhân giãy dụa kịch liệt, tay phải đột nhiên thoát khỏi dây mây, cho tên nam nhân ngồi xổm xuống một quyền, đánh văng gã xuống đất, hai má gã lập tức sưng đỏ, khoe miệng và lỗ mũi chảy ra hai dòng máu tươi.

“Mày con mẹ nó muốn chết sao?” Nam nhân mặt mày dữ tợn mắng to phun ra một ngụm máu, sau khi chống người đứng dậy, xuất ra một hỏa cầu muốn ném về phía nam nhân, lại bị đồng bọn gã bắt lấy cô tay cản lại.

“Mày trói nó chặt cho tao, còn để nó thoát ra thì lão tử liền giết mày!” Đồng bọn gã quát nam nhân tuấn tú ra lệnh, lại quay đầu, ánh mắt lãnh lệ nhìn về phía nam nhân dưới đất, thanh âm u ám nói, “Đánh chết nó ngược lại tiện nghi cho nó, chúng ta trong trong ngoài ngoài chơi nó hết một lần chẳng phải thú vị hơn sao?”

Nam nhân bị trói rốt cục mở miệng, thanh âm trầm thấp khàn khàn, mang theo ngoan lệ không cho phép cùng cừ hận, “Bọn mày có gan thì giết tao, bằng không, ngày sau tao nhất định sẽ nghiền bọn mày thành tro!”

“Ha ha ha, mày nghĩ mày là ai? Vẫn còn là bá chủ Trường Xà đảo kia sao? Đừng có mơ! Lão tử dùng một ngón tay cũng có thể nghiền chết mày! Huynh đệ, lên, chúng ta hôm nay chơi đủ! Đừng chơi nó chết đó, về sau lão tử một ngày sẽ làm nó ba lần!” Nam nhân cao lớn bị đánh một quyền kia quệt mũi, hung tợn mở miệng.

Nam nhân tuấn tú vội vàng dùng dây mây một lần nữa trói lại tay phải bá chủ khu Bắc, hai nam nhân kia cùng nhau cời quần hấn.

Nam nhân bị trói cắn chặt hàm, điên cuồng giãy dụa, hai mắt phủ đầy tơ máu toát ra quang mang cừu hận thấu xương đến cực điểm khiến người ta không dám nhìn thẳng. Hai nam nhân khiếp nhược chớp một cái, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, một tên mờ hai chân hấn ra, tên kia quỳ gối giữa hai chân hấn, đỡ lấy cự vật đỏ tía dữ tợn của chính mình, nhắm ngay hậu huyết muốn hung hăng đâm thẳng vào.

Cung Lê Hân vốn tưởng rằng ba người này chỉ là cho nam nhân kia một trận, lại không nghĩ tới bọn họ lại dùng cách này làm nhục nam nhân. Mặc dù không rành thể sự, cậu cũng biết ở thế giới bên ngoài, loại chuyện này cần phải lưỡng tình duyệt[hai bên yêu nhau], bằng không thì chính là một sự vũ nhục sống không bằng chết. Cái gọi là “Sĩ khả tử, bất khả nhục*”, đối với nam nhân mà nói, so với giết hấn còn thống khổ hơn vạn lần. Cho nên, Cung Lê Hân vẫn luôn lảng lạng bằng quan rớt cục ngồi không yên được nữa, điểm nhẹ mũi chân, như quỷ mị bay tới phía sau gã nam nhân đang muốn làm chuyện đó, nhẹ nhàng bóp trụ yết hầu gã, chỉ nghe thấy rắc một tiếng giòn vang, không đến nửa giây, gã nam nhân đã chết ngay tại chỗ. (bắt hạnh, chết ngay lúc đang lên ah=]]]]]]) (* : đối với kẻ sĩ, có thể bị giết chứ ko thể bị làm nhục)

Nam nhân bị trói ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên biểu tình vân đạm phong khinh*, ngăn người tại chỗ. Hấn vốn tưởng thiếu niên là sủng vật của đám lão đại, nhưng khi thấy nét sạch sẽ trong sáng hiếm thấy trong mắt thiếu niên, hấn lập tức phủ định suy đoán này. Hấn suy nghĩ hàng trăm thân thể của thiếu niên duy độc không nghĩ tới thiếu niên lại cường hãn như vậy, cùng với bề ngoài tuấn đạt phi phàm của cậu quả thật là như hai cực. Phải biết là, người vừa rồi cậu một kích giết chết thể nhưng là một dị năng giả hóa hệ cấp hai cao giai, là người nằm trong đội ngũ các cao thủ đứng đầu ở Trường Xà đảo. (* : điềm nhiên, đạm mạc như mây như gió)

Hai người khác sợ hãi không hiểu vì sao, chưa kịp phản ứng liền bị một chưởng của thiếu niên, một phát chụp bay đi, khi rơi xuống đất, xương cốt cả người đã muốn vỡ vụn, chết không còn khả năng sống lại.

Thiếu niên nhún lại đôi mi thanh tú, nghiêng đầu nhìn ba cỗ thi thể dưới đất, lộ ra biểu tình khó xử. Trầm ngâm một hồi, cậu phát tay, ném ra ba đoàn lửa nhỏ màu trắng. Đóm lửa rơi xuống quần áo ba người rất nhanh lan thành liệt điểm hùng hực, trong chốc lát đã đốt ba thi thể kia thành ba đồng tro hình người màu trắng.

Thiếu niên sau khi hủy thi diệt tích chậm rãi đi tới cạnh nam nhân bị trói, cúi người, đôi miêu đồng lưu chuyển không chớp mắt nhìn hấn, ngón tay trắng nõn ngọc nhuận đặt lên cánh môi đỏ tươi mê người của chính mình, tiếng nói mát lạnh như suối, truyền vào tai nam nhân làm rối loạn màng tai hấn, khiến hấn thất thần trong phút chốc.

“Hey..chỉ cần anh không nói cho người khác chuyện anh đã gặp tôi, tôi sẽ tha cho anh, thế nào?” Cung Lê Hân thấp giọng đề nghị, biểu tình vô cùng thành thật. Cậu quên mất lời dặn của cha, bất cần triển lộ thực lực. Bất quá, may mắn chỉ có bốn người nhìn thấy, ba người trong đó đã biến thành đồng tro trắng, còn một người tuy khiến cậu có hảo cảm, nhưng nếu không nghe lời cậu, cậu cũng có thể xóa bỏ ngay tại chỗ.

“Được.” Đôi mắt tối đen của nam nhân ngậy ngốc nhìn chằm chằm thiếu niên mặt mày trắng nõn gần trong gan tấc, kim lòng không đậu thấp giọng đáp. Thiếu niên này xinh đẹp trong sáng, cả người lại đầy ma mị, khiến người hoàn toàn không có cách nào cự tuyệt.

Cung Lê Hân không hề nghi hoặc về hấn, vừa lòng mỉm cười, vươn tay dễ dàng cắt đứt đoạn dây mây trói nam nhân, sau đó bay vút lên phía đầu tường cao cao, biến mất sau phía bên kia.

Nam nhân nhìn chằm chằm bức tường hồi lâu mới thu lại biểu tình ngẩn ngơ trên mặt, lấy dây mây trên đất quét tước đồng tro sạch sẽ, chậm rãi rời khỏi hiện trường.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Ba người cứ vậy mà vô thanh vô tức bốc hơi khỏi nhân gian, ngay cả chút vết tích cũng không lưu lại. Dù cho bọn họ là các cao thủ dị năng đứng đầu trong ngục giam, nhưng bất quá cũng chỉ khiến đám người quản lý hồi hai tiếng rồi lại quăng ra sau đầu. Trước mặt thế, nơi đây mỗi ngày cách một đoạn thời gian sẽ người có người mạc danh kỳ diệu biến mất; sau mặt thế, giá trị mạng người còn không bằng một hạt gạo hay một bịch bánh quy, đây chính là

hiện thực.

Cung phụ cũng không biết khi từ mình sau khi rời đi đã gây ra một sự cố nhỏ đó, nên tất nhiên, Cung phụ không hỏi tới, Cung thiếu đơn thuần lại có chút giao hoạt cũng sẽ không chủ động thừa nhận. Khi cảnh vệ mang Cung thiếu đội lột trở về đại sảnh, chuyện đàm phán đã đến hồi kết thúc, Cung phụ dùng mười chiếc phi cơ trực thăng, năm chiếc thiết giáp, cộng thêm năm xe vũ khí đạn dược làm đại giới đối lấy quyền cư trú ở Trường Xà đảo.

Ngày đó, cùng lúc khi giao súng ống đạn dược, Cung phụ mang theo gần hai ngàn dân chúng vào ở trong khu Đông nguyên bản dành cho nữ, nay sớm đã hoang phế, cũng vì người dân mà tranh thủ lấy vài mảnh ruộng dùng để trồng trọt. Đương nhiên, hạt giống do chính bọn họ xuất ra, lương thực thu hoạch được còn phải cấp một nửa cho phía cao tầng quản lý nhà giam.

Điều kiện nhìn thì hà khắc, nhưng dân chúng do Cung gia dẫn đến Trường Xà đảo lại có quyền tự chủ, không cần phải trở thành nô lệ cho đám dị năng giả ở Trường Xà đảo sai sử, cuộc sống tuy rằng vất vả hơn so với ban đầu, nhưng không tính là gian nan. Sau khi thấy qua cảnh sinh hoạt bị thảm của người bình thường trên Trường Xà đảo này, dân chúng càng thấy đồng cảm và trung thành hơn với đoàn đội của mình, với Cung thiếu tất nhiên là càng thêm trung thành cùng tận tâm, quyết một lòng.

Người thường không có dị năng trong mắt Bảo Long cùng Khang Chính Nguyên cơ bản chỉ như một con kiến, những người này đi hay ở bọn chúng hoàn toàn không thêm đề ý, nhưng những dị năng giả đi theo Cung phụ bọn họ không thể không chú ý, đều muốn tìm cách thu cổ lực lượng này để mình sử dụng. Cho nên, nửa tháng sau, Cung phụ bị hai người bọn họ yêu cầu, chia tách tám tổ dị năng vốn có, phân tán xếp vào sáu đội dị năng lớn ở Trường Xà đảo. Chỉ khi phân chia những người này ra, bọn chúng mới có cơ hội tiêu diệt từng bộ phận, sau đó mượn sức cùng cổ thế lực của chính mình.

Cung phụ không hề dị nghị, lập tức công khai ra lệnh giải tán tám tiểu tổ, Bảo Long cùng Khang Chính Nguyên muốn từ phân biến hợp, hùng cứ nuốt chửng bọn họ, cũng phải xem xem bọn hắn có năng lực đó hay không. Các dị năng giả đó đều là người có tâm trung với nhi tử nhà ông, Cung phụ tất nhiên không sợ hãi, không biết tới thời khắc cuối cùng, đến tốt cùng là ai nuốt ai.

Các tiểu tổ rất bình tĩnh tiếp nhận mệnh lệnh này, tùy ý dưới sự chiêu binh mãi mã của hai phe đầu nhập vào, khiến Bảo Long cùng Khang Chính Nguyên đều rất hài lòng, cho rằng quyết định này của Cung gia phi thường anh minh.

Nhưng mà, điều khiến Cung phụ không hề nghĩ đến chính là, tất cả mọi người đều kỷ luật nghiêm minh, nghe lệnh giải tán tiểu tổ, trừ bỏ nhi tử ông lại có tình không đồng ý, còn mang theo tổ viên của mình tới tận cửa lý luận với ông.

Nhìn tiểu nhi tử biểu tình quật cường cùng các tổ viên cả lo phát phơ luôn đi theo tiểu tổ tông nhà ông, Cung phụ cảm thấy đầu mình thật đau, càng đau đầu hơn chính là Bảo Long và Khang Chính Nguyên cũng ở trong phòng ông, đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đánh giá một hàng nhi tử.

“Lệnh công tử đây cũng là dị năng giả? Cấp mấy? Hệ gì?” Khang Chính Nguyên kinh ngạc hỏi, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai cha con.

“Cường hóa hệ, cấp hai trung giai.” Cung phụ cười cười quăng ra lý do đã chuẩn bị tốt thoái thác.

Cấp hai trung giai, cấp bậc không tính là thấp, nhưng nếu là cường hóa hệ, còn không bằng cấp hai đề giai các hệ khác. Nhi tử Cung Viễn Hàng này bất quá cũng chỉ như thế. Khang Chính Nguyên yên tâm trầm nghĩ.

Cường hóa hệ? Haha, thật đúng ý mình, thế thì dù chơi như thế nào cũng sẽ không hỏng (=“=) ! Hai mắt Bảo Long sáng rực, phát ra quang mang *** tà. Nhưng nay Cung gia chỉ vừa tiến vào đảo, các dị năng giả dưới trướng Cung Viễn Hàng còn chưa ly tâm, nếu lúc này động thủ, chắc chắn sẽ gây ra một đồng phiền toái, đợi về sau thế lực Cung gia tan rã lại nói tới cũng không muộn. Mỹ nhân cực phẩm như vậy, đáng để ta dành chút tâm tư chờ đợi!

Nghĩ đến đây, Bảo Long liền kim xuống tâm tư rối loạn, ngữ khí hơi lấy lòng mở miệng, “Cung thiếu gia, cậu trước tiên giới thiệu thực lực đội ngũ của cậu đi, tôi sẽ phụ trách an bài một nơi tốt, cam đoan sẽ không tách các cậu ra.”

Cung Lê Hân không đáp, chỉ nghiêng đầu nhìn Cung phụ. Cung phụ vội vàng vẫy tay, thay nhi tử nói tiếp, “Nó lúc trước tổ đội chơi thôi, thực lực đều không mạnh. Hai người này là một hệ dị năng giả,” Cung phụ chỉ La Đại Hải và Ngụy Quốc, “Hai người này là hóa hệ, hai người kia là băng hệ, hai người kẻ là phong hệ, người này là thổ hệ, cậu ta là cường hóa hệ, người kia là hệ không gian, còn hai người này không phải hệ nào cả, chỉ là người thường.” Cung phụ chỉ vào lần lượt chỉ vào đám người Nhạc Gia, Mã Tuấn, Tôn Kiệt đơn giản giới thiệu.

Nếu chưa nhìn thấy người, Cung phụ khi nói một câu đơn giản “Thực lực đều không mạnh” khẳng định sẽ khiến Khang Chính Nguyên và Bảo Long sinh nghi. Nhưng mười bốn người cả lo phát phơ đứng đó, đã rõ ràng chứng minh cho tám chữ chân lý ‘Đám người ô hợp, không làm nên trò trống gì’. (8 chữ gốc : 乌合之众, 不成气候)

Trong mười bốn người, có năm người là nữ nhân nhu nhược, hai người là người thường không có dị năng, một người là không gian dị năng giả không có sức chiến đấu, thậm chí còn có một đứa nhỏ chỉ mới mười tuổi. Nhìn một tổ ‘phụ nữ lão ấu’* này, khóe mắt Khang Chính Nguyên cùng Bảo Long run rẩy, trầm nghĩ Cung thiếu quả nhiên là tiểu thiếu gia không rành thế sự, rất không biết chọn người! (* : (theo thứ tự) phụ nữ, trẻ em, già, trẻ)

Bất quá, điều này cũng hợp ý Bảo Long, thực lực không cường vốn không có giá trị mượn sức, để bọn họ chung một chỗ cũng không phải là uy hiếp với thế lực vốn có của gã, vậy thì bán chút mặt mũi lấy lòng mỹ nhân đi! Bảo Long nghĩ đơn giản như thế, cười tùm tùm nói, “Thực lực quả thật có chút yếu, bất quá không sao, tôi sẽ giúp các cậu an bài vào một tổ thực lực mạnh, các cậu chỉ cần tích góp từng chút một kinh nghiệm chiến đấu cùng tinh hạch, về sau sớm mượn gì cũng sẽ thắng cấp.” Dứt lời, gã nhìn qua phía cảnh vệ đứng ở cửa ra lệnh, “Mấy gọi Đàm Minh Viễn tới đây, để nó gặp tổ viên mới.”

Cảnh vệ kia nghe lệnh, nhanh chóng mang Đàm Minh Viễn tới. Đàm Minh Viễn là thuộc hạ đắc lực nhất của Bảo Long, là kim hệ dị năng giả cấp hai cao giai. Tuy thực lực của hắn tương đương với Khang Chính Nguyên, nhưng thổ hệ của Khang Chính Nguyên thuộc hệ phòng ngự, còn kim hệ của hắn lại thuộc về hệ tấn công, cho nên ngoại trừ Khang Chính Nguyên có thế lực cùng thực lực, hắn chính là cao thủ đứng thứ hai trong căn cứ. Để hắn nhận một

đồng ‘phế vật’ như thế, có thể thấy Bào Long vì muốn lấy lòng mỹ nhân mà thật đúng là rất khổ tâm

Dáng người Đàm Minh Viễn không cao lớn, nhưng vì tranh đấu quanh năm suốt tháng trong nhà giam mà thể trạng được rèn luyện phi thường to lớn, ngũ quan bình thường vì vết sẹo do dao gây ra mà mang theo một cổ vị đạo dữ tợn. Sau khi gặp qua tổ viên mới, vết sẹo trên mặt hắn thoáng co giật khó có thể nhận ra, tuy trong lòng rất không tình nguyện, nhưng vì ngại thủ đoạn tàn nhẫn vô tình của Bào Long, hắn không dám cự tuyệt, nghiêm mặt mang đám ô hợp này đi gặp các tổ viên khác.

Dọc đường đi thỉnh thoảng đánh giá Cung Lê Hán ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, trong lòng Đàm Minh Viễn liền biết Bào Long nhất định là coi trọng vị thiếu gia này, ngày sau chắc chắn sẽ cần hắn làm bảo tiêu, bảo mẫu cho cậu ta, bảo đảm khi Bào Long đắc thủ hắn sẽ không mất mạng. Nghĩ đến đây, lại thấy Cung Lê Hán lấy ra một cây kẹo que trong túi, vui vẻ ngậm trong miệng liếm mút, sắc mặt Đàm Minh Viễn nhất thời đen lại, bóp trán che đi biểu tình vô lực của mình.

Tổ viên tổ một nhìn thì cả lo phát phờ, thực tế đều đang âm thầm quan sát người tên Đàm Minh Viễn này, thấy ánh mắt hắn nhìn Cung thiếu đầy vẻ khinh thường, đều cúi đầu nở nụ cười trào phúng, thầm nói về sau anh sẽ biết cái gì gọi là nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Đoàn người mang tâm tư khác nhau bước đi, gặp phải đám ‘nô lệ’ vì làm việc cả ngày mà lộ vẻ mệt mỏi, đương nhiên, bọn họ nguyên bản không phải nô lệ. Dưới sự khác biệt về thực lực, bọn họ lâm vào cảnh phụ thuộc vào cường giả, bọn chúng muốn họ sống, bọn họ có thể sống, bọn chúng muốn bọn họ chết, bọn họ không thể không chết, vì thế, địa vị của bọn họ có gì khác với nô lệ thời cổ đại chứ?

Những nô lệ này quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, tay cầm các loại công cụ canh tác, nhìn thấy Đàm Minh Viễn, cả đám vội vàng gục đầu xuống, lộ ra biểu tình nơm nớp lo sợ, bước chân cũng nhẹ đi rất nhiều. Cảnh vệ phụ trách quản lý các nô lệ này cảm roi da trong tay thấy đoàn người, vội vàng tiến lên chào hỏi. Gã và Đàm Minh Viễn là người quen, đứng tại chỗ nói chuyện một hồi.

Lúc này, trong đám nô lệ đang cúi đầu, có một người thân hình cao lớn chậm rãi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Cung Lê Hán. Dưới mái tóc ngắn của hắn là khuôn mặt không tính là quá anh tuấn, nhưng đôi đồng tử tối đen như mực, sâu không thấy đáy lại cực kỳ hấp dẫn, nháy mắt khiến khuôn mặt trở nên cá tính mười phần, làm người ta nhìn qua khó có thể quên.

Đôi miều đồng của Cung Lê Hán lưu chuyển híp lại, liếm kẹo que trong tay, nhìn thẳng qua. Đúng lúc đó, Cung Hương Di cũng đang đi ngang qua, bị nam nhân như hạc giữa bầy gà hấp dẫn, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Cô đời trước ở Trường Xà đảo hơn ba năm, không nói là quen hết tất cả mọi người nhưng những cường giả có chút danh tiếng cô đều thuộc như lòng bàn tay, biết tường tận. Mà nam nhân này là người cô có ấn tượng sâu nhất mà không phải là một trong số đó.

Nam nhân đó tên Đậu Hằng, trước khi vào tù là một sát thủ. Hắn từ nhỏ đã bị một gia tộc nào đó bồi dưỡng thành một thân sát khí, ngoại trừ giết người, có thể nói hắn không có sở trường nào khác, nhưng cái duy nhất này lại được hắn phát huy đến cực điểm. Hắn là thanh đao sắc bén nhất trong gia tộc đó, nhưng vì nguyên nhân lưỡi dao rất bén, người cầm đao nếu không có đủ lực lượng sẽ bị thanh đao này phản phệ. Cho nên, khi gia tộc đó thay đổi quyền lực, Đậu Hằng đương nhiên bị vứt bỏ, đưa vào nhà tù trên Trường Xà đảo, thời gian hành án là một đời.

Cả người đầy sát khí như vậy, vào nhà giam cuộc sống cũng sẽ không khổ sở, không bao lâu liền trở thành bá chủ khu giam đó. Nhưng mặt thế đến đây, hắn vì không có dị năng, lập tức từ trên mây ngã xuống vũng bùn, biến thành một nô lệ. Lại vì hắn lúc trước quá cường hãn, cao cao tại thượng, khiến đám người yếu đuối bên dưới càng thêm bị khi dễ. Đám người trước kia e ngại hắn sau khi có sức mạnh đã lợi dụng nó mà lấy việc hành hung làm nhục hắn làm niềm vui, các loại thủ đoạn tàn nhẫn ừn ừn kéo tới.

Đậu Hằng nằm ở tầng lớp thấp nhất trong căn cứ nguyên bản không được Cung Hương Di để vào mắt, nhưng thế sự khó đoán, Đậu Hằng vốn cho là người thường trong một lần bị đánh đột nhiên thức tỉnh dị năng, hơn nữa vừa bộc phát đã là lõi hệ dị năng cấp ba cao giai không ai địch nổi.

Có thể nghĩ, người hành hung hắn lúc đó đều chết dưới ngũ lôi oanh đỉnh, ngay cả Bào Long cùng Khang Chính Nguyên đồng thời chạy tới cứu trợ cũng đều không phải đối thủ của hắn, bị đánh cho trọng thương hấp hối ngay tại trận. Cao thủ dưới trướng hai người bọn chúng bị giết gần hết. Đậu Hằng giết đó cả mất, ngay cả dân thường cũng không bỏ qua, Trường Xà đảo nhất thời xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông. Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác mới có thể thừa dịp lên vào, thuận lợi tiếp nhận quyền khống chế căn cứ, bằng không, bọn họ còn không đánh lại Khang Chính Nguyên lúc ấy đã lên cấp ba trung giai.

Một cường giả tương lai như vậy, có nên mượn sức hay không? Cung Hương Di trầm ngâm một hồi, cuối cùng quyết định lui bước. Đậu Hằng người này quá mức điên cuồng, quá mức cố chấp, là một con dao hai lưỡi vô cùng sắc bén, nắm không chắc sẽ hại người hại mình. Trải qua nhiều thất bại như vậy, Cung Hương Di sớm đã mất đi tự tin cùng nhuệ khí ban đầu khi trùng sinh, trong lòng cô tự biết, bằng năng lực của cô bây giờ, tuyệt đối không thể khống chế Đậu Hằng, so với việc tương lai bị hãm hại, không bằng dứt khoát không chọc tới.

Nghĩ đến đây, Cung Hương Di tự giễu cười, đang định thu lại tầm mắt nhìn Đậu Hằng, bỗng dưng trừng lớn mắt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại biến thành sung sướng khi người gặp họa, bởi vì Cung Lê Hán đối mặt với Đậu Hằng một hồi thế mà lại lấy một cây kẹo que trong túi ra, đưa qua.

Cung Hương Di híp mắt cười nịnh, chuẩn bị nhìn Cung Lê Hán mọi việc luôn thuận lợi kinh ngạc. Người khác có thể không biết, nhưng cô rất rõ, tính cách Đậu Hằng chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, đó chính là ‘Độc’ (độc trong đơn độc, duy nhất, không phải là độc hại, độc ác). Dù cho ngã xuống nơi nào bản, Đậu Hằng cũng chưa từng hạ mình, chưa từng nói một câu cầu xin tha thứ, hắn dù mặc người đánh đập, tuyệt đối không quỳ xuống, lại càng không nhận sự bố thí của người khác.

Nếu Đậu Hằng chống lại Cung Lê Hán, kết quả sẽ như thế nào? Ai sống ai chết? Hay là lưỡng bại câu thương? Tất cả ý niệm này cùng lúc xuất hiện trong đầu, khiến tim Cung Hương Di điên cuồng mà nhảy dựng lên, ngay cả đầu ngón tay cũng đều hưng phấn phát run.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Cung Lê Hân đầy hứng thú nhìn nam nhân đối diện, thỉnh thoảng đưa đầu lưỡi phẩn nộn ra liếm liếm cây kẹo trong tay, nụ cười trông có vẻ vênh váo.

Thấy hai mắt nam nhân đen như nước son càng lúc càng thâm thúy, mâu quang vốn thanh lãnh tỏa ra một tia nóng bỏng, ánh mắt bình tĩnh nhìn cây kẹo trong tay chính mình không rời, Cung Lê Hân nghiêng đầu, thoáng suy tư, sau đó mở miệng mỉm cười, sờ soạng trong túi một hồi, móc ra một cây kẹo được bọc tinh xảo đưa qua, hất cằm nói, "Anh muốn ăn? Cho nè!"

Tầm mắt nam nhân cuối cùng cũng chậm rãi dời đi, cứng ngắc nhìn cây kẹo mới trước mặt, mặt lộ ra biểu tình ngẩn ngơ.

Ánh mắt mọi người ở đây đều bị hồ động giữa hai người hấp dẫn, bao gồm cả tên cảnh vệ và Đàm Minh Viễn đang nói chuyện phiếm.

Thấy người được Cung thiếu gia đối đãi khác biệt là Đậu Hằng, mâu sắc Đàm Minh Viễn chột lóe, ngăn lại cảnh vệ tính tiến lên can thiệp, đưa mắt ý bảo bình tĩnh xem diễn biến tiếp theo. Cung thiếu gia này đơn thuần lại có chút thiện lương, người thế này thường chết sớm, để cậu ta chịu khổ một chút mới tốt. Hần hiểu bản tính Đậu Hằng, làm như không thấy hành động bố thí của Cung thiếu gia thì không sao, vạn nhất tâm tình nóng nảy đột nhiên phát động công kích, đúng lúc đó hẳn chỉ cần kéo Cung thiếu gia ra, đánh Đậu Hằng một trận là được, có thể Cung thiếu gia này bị dọa cho ngây ngốc còn phải cảm động đến rơi nước mắt, về sau cũng sẽ ngoan ngoãn hơn nghe hẳn an bài.

Nhưng nhiều lúc, tưởng tượng thường tương phản với hiện thực. Hơn nữa, hẳn rõ ràng đã quên, Cung Lê Hân cũng không phải là một người thường tay trái gả không chặt, chỉ trách gương mặt này của Cung Lê Hân quá mức lừa tình, cách một khoảng xa với hình tượng một cường giả.

Đậu Hằng hồi phục tinh thần, lại nhìn nụ cười như làn gió mát của thiếu niên, sau một lúc lâu thì chậm rãi đưa tay cầm lấy cây kẹo, dùng thanh âm khàn khàn trầm thấp nói một tiếng 'Cám ơn'. Ánh mắt thiếu niên rất sạch sẽ, không hề có một tia đồng tình, cũng không có thương hại, lại càng không ẩn chứa chút khinh nhục nào. Nụ cười của cậu chỉ là nụ cười đơn thuần, không pha lẫn chút tạp chất, khiến người khác nhìn mà cảm thấy rất vui vẻ thoải mái. Lần đầu tiên, Đậu Hằng không hề có chút phòng bị, nhận lấy thứ gì đó mà người khác đưa cho.

"Không cần nói cám ơn." Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thiếu niên mỉm cười vẫy tay, đầu ngón trỏ đặt lên cánh môi màu hồng phẩn nộn, nhẹ nhàng 'Xuyt' một tiếng, vứt cho Đậu Hằng một ánh mắt chỉ một người hiểu.

Đậu Hằng ngẩn ngơ một hồi, rồi ngẫm hiểu gật đầu, hạ mi che đi một tia sáng lướt qua đáy mắt. Đây là lần đầu tiên từ khi hẳn hiểu chuyện đến nay cảm nhận được cái gọi là sung sướng, cảm giác này rất ấm áp, khiến hẳn có chút lưu luyến.

Đàm Minh Viễn bất khả tư nghị nhìn về phía Đậu Hằng đã bỏ cây kẹo vào túi quần, lại nhìn về phía tiểu thiếu gia đang nở nụ cười rực rỡ như xuân hoa, đẹp như thu nguyệt, làm người ta phải tâm tri thần đẳng, liền nghĩ bản thân đã nhìn ra chân tướng, trong lòng thầm nghĩ: Mẹ nó, quả nhiên là sắc không mê người tự mê, thật không thể tưởng tượng được một người đầu cứng còn hơn đá như Đậu Hằng cũng có ngày động tâm. Chỉ tiếc phần tâm động này đến quá muộn, một nữ nhân cực phẩm như vậy thấy được lại ăn không được!

Nghĩ thế, hẳn ném cho cảnh vệ một ánh mắt, tên cảnh vệ kia vội vàng tiến lên, dùng roi hung hăng quất Đậu Hằng vài cái, sau đó đưa đám nô lệ đi khỏi. Đàm Minh Viễn cũng dẫn mười bốn người không hiểu ra sao rời đi. Mà Cung Hương Di đứng cách đó mười thước lại đang xanh mặt, hung ác nghiền hàm. Cô thật không hiểu được, vì cái gì mọi người gặp qua Cung Lê Hân đều trở nên khác thường như vậy, nó tốt như thế sao? Thế giới này tốt cùng bị làm sao vậy, vì cái gì lại thay đổi hoàn toàn như thế?

~~~~~
Nghe thấy Cung Lê Hân gia nhập vào đội Đàm Minh Viễn, Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên vẫn chưa được hai phe chèo kéo đồng thời tìm tới Đàm Minh Viễn, yêu cầu gia nhập. Hai người tuyên bố bên ngoài đã đạt tới cấp hai trung giai, hơn nữa còn là hòa hệ và kim hệ có lực công kích vô cùng cường hãn, Đàm Minh Viễn đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Phe của mình kéo được về hai cao thủ, Bào Long tất nhiên phi thường vừa lòng.

Cứ như vậy, đoàn người cùng Đàm Minh Viễn bắt đầu ra nhiệm vụ, trải qua cuộc sống bình thân tương du. Sau khi dần quen với sự vụ trong đảo, sự chênh lệch giai cấp giữa dị năng giả và người dân bình thường ở Trường Xà đảo vô tình đã kích động thần kinh bọn họ, khiến bọn họ vô cùng giận dữ, lòng đầy căm phẫn, nhưng chỉ đành tạm thời nhẫn nại, lẳng lặng chờ đợi thời cơ biến cách.

Hôm nay, Đàm Minh Viễn lại mang theo đội ngũ của mình xuất phát vào thành phố, thu thập dầu đốt, thuốc men, quần áo, các yếu phẩm sinh hoạt đồng thời cũng săn một ít tinh hạch dùng để thăng cấp. Tuy rằng ở Trường Xà đảo không lo ẩm no, cũng cách xa sự quấy nhiễu của tang thi, nhưng hiện nay là mật thế, tang thi bên ngoài luôn không ngừng tiến hóa, nếu nhân loại không biết tiến thủ, dù không bị đói chết thì sớm muộn cũng sẽ bị tang thi giết chết. Cho nên, con người một chút cũng không thể lơ lỏng, nhất định phải mạnh lên.

Ở thành phố sản cả ngày, thu hoạch được khá nhiều, hơn bốn mươi đội viên không xuất hiện bất cứ thương vong nào, Đàm Minh Viễn cảm thấy rất vừa lòng.

Hắn còn nghĩ nhận mấy tên phế vật này sẽ kéo chân sau các đội viên khác, lại không nghĩ bọn họ rất tự mình biết mình, không chạy loạn, cũng không làm trận bỏ chạy, theo sau đội ngũ ngoan ngoãn cợ xát kinh nghiệm, còn liên hợp rất tốt giết mấy tên tang thi, thu được mấy viên tinh hạch cấp bậc không tồi. Càng quan trọng hơn là, trong đám ô hợp này có một dị năng giả hệ không gian, tương đương với một kho hàng di động, thu hoạch được hôm nay nhiều hơn gấp mấy lần so với dĩ vãng, cảm giác không phải lo lắng giữ gìn hay bỏ đi, cần gì lấy đó thật sự rất thống khoái.

Đàm Minh Viễn không giống tổ trưởng năm tổ khác ở Trường Xà đảo bài xích dị năng giả hệ không gian, vật tư hắn thu thập được toàn bộ đều giao cho Lý Đồng Sinh, nhưng hắn luôn đem trong đầu, chỉ cần về sau mấy thứ Lý Đồng Sinh lấy ra xấp xỉ với số lượng hắn ghi nhớ, thì hắn sẽ không so đo. Muốn ngựa chạy nhanh, lại muốn ngựa kiềng ăn cỏ, thế gian nào có chuyện tiện nghi như vậy? Đương nhiên, hắn càng không lo Lý Đồng Sinh nuốt toàn bộ vật tư này, giữa mạng và vật tư, người có đầu óc đều sẽ chọn cái trước.

Suy từ mấy cái này, thì Đàm Minh Viễn là người có dũng có mưu, biết tính toán, không giống mấy tên thủ hạ gian ác hung hãn, đầu óc lại đơn giản khác của Bảo Long.

Đoàn xe trên quốc lộ phóng nhanh quay về, mắt thấy mặt trời sắp ngã về tây, sắc trời dần âm đạm, mà đội viên sớm đã mệt không chịu nổi, bụng đói kêu vang, nơi đây lại cách căn cứ chừng hai tiếng lộ trình, Đàm Minh Viễn liền quyết định nhanh chóng kêu dừng xe, để mọi người nghỉ ngơi ven đường, giải quyết vấn đề cơm chiều.

Chọn một mặt cỏ mềm mại ngồi xuống, mọi người phân chia rõ ràng, ‘liên minh phế vật’ do Cung Lê Hân dẫn dắt ngồi thành một vòng, các lão tổ viên do Đàm Minh Viễn dẫn dắt ngồi thành một vòng, tự lấy ra phần ăn của mình.

“Lê Hân [Tiểu Hân], cho em.” Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên không hẹn mà cùng lấy ra một bịch bánh quy, đồng thời đưa tới trước mặt Cung Lê Hân, còn là mùi vị và nhãn hiệu Cung Lê Hân thích nhất. Hai bịch bánh đụng nhau phát ra âm thanh giòn vang, cả hai ngẩn người, sau đó bật cười. Nhưng bất đồng là Tổng Hạo Nhiên tươi cười hào sảng thuần túy, còn Lâm Văn Bác biểu tình đã có chút cứng nhắc, trong lòng thầm cân nhắc phải tìm thời gian nói rõ tâm ý của mình cho bạn tốt mới được. Hắn không muốn làm chuyện đâm sau lưng với bạn tốt, hắn muốn thắng thì phải thắng quang minh chính đại, dù thua cũng phải thua tâm phục khẩu phục.

Cung Lê Hân cười cười vẫy tay hai người, không nhận bịch nào, mà nhìn qua Lý Đồng Sinh, ngữ khí sốt ruột, “Thịt bò xốt tương và bánh mì trắng đâu? Mau lấy ra.”

Lý Đồng Sinh đã sớm chuẩn bị xong một lọ tương và mấy bịch bánh mì lớn, đưa tới trước mặt Cung Lê Hân. Tuy cách ăn bánh mì chấm tương thịt bò này rất quái dị, nhưng ở mật thế lại là mỹ vị hiếm có. Cung Lê Hân mở nắp lọ, mùi hương thơm nức liền tỏa ra bốn phía, thu hút mọi người vây lại. Mọi người chảy nước miếng ngồi cạnh Cung thiếu, bắt đầu ăn cuồn cuộn nhiệt.

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác cắt lại bánh quy, dẫu đi thất vọng sâu trong đáy mắt, cầm lấy bánh mì của mình bắt đầu ăn. Tào Á Nam thích thú quét qua quét lại hai người, lòng có động khê nhếch môi.

Khi Đàm Minh Viễn ăn xong bánh quy đi tới, thấy trên tay mọi người là bánh mì cùng sốt tương, trong mắt không khỏi toát ra một tia thèm thường.

Cung thiếu gia này thật đúng là được đầu thai tốt, chẳng những có lão cha tướng quân cho cậu ta ăn uống no đủ, khi ra nhiệm vụ còn có hai cao thủ tùy thân bảo hộ, mệnh tốt a! Tuy trong lòng thầm oán, nhưng Đàm Minh Viễn cũng không hạ mình đi xin bọn họ cho ăn, nuốt một ngụm nước bọt sau đó nói, “Cung thiếu gia, vừa rồi tổ viên các cậu lấy được hai tinh hạch phong hệ cấp hai đề giai đúng không? Giao cho tôi đi.”

“Dựa vào cái gì phải đưa cho anh?” Khẩu khí Tào Á Nam cực kỳ lớn nói. Cô là phong hệ, tất nhiên cần tinh hạch phong hệ để tu luyện, hơn nữa, đây là bọn họ khó khăn vất vả dùng mạng đổi lấy, không thể nào uống phí đem dâng cho người khác.

“Đây là quy củ của đội chúng ta, khi săn được tinh hạch phong hệ phải đưa cho lão đại, lão đại dùng không hết mới có thể trả lại cho các cô.” Đàm Minh Viễn đồng tình nói. Vì Bảo Long là phong hệ dị năng giả, nên tinh hạch phong hệ trong căn cứ già có quyền được ưu tiên dùng trước, hấp thu không hết hoặc cấp bậc quá thấp mới đưa cho các phong hệ dị năng giả khác.

Nếu không phải do áp dụng cường quyền, Bảo Long cũng sẽ không thăng cấp nhanh như vậy, còn nhanh hơn Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác đã thăng cấp tới cấp ba. Có thể nói, thực lực của Bảo Long là đổi lấy từ sự hy sinh của các phong hệ dị năng giả khác, cũng bởi vậy mà cấp bậc của phong hệ dị năng giả trong Trường Xà đảo rất thấp, đều ngầm hận Bảo Long đến thấu xương. Nhưng bọn họ còn có thể làm gì? Trước mặt Bảo Long, sức mạnh nhỏ bé của bọn họ căn bản không đủ, vì sống chỉ có thể nén giận.

Nghe thấy loại quy củ khốn nạn như thế, Tào Á Nam quả thật muốn nhảy dựng lên chửi mả nó, nhưng bị Nhạc Gia và Dương Hiểu Tuyết một trái một phải giữ lại. Cổ Nam cũng cúi đầu xuống, che đi sắc mặt tái mét. Hai mắt Cung Lê Hân híp lại, tầm mắt như điện nhìn qua Đàm Minh Viễn, hàn khí lạnh

thấu xương tỏa ra quanh thân cậu.

Sắc mặt Đàm Minh Viễn căng thẳng, kinh ngạc nhìn cậu. Lâm Văn Bác thầm nói không tốt, vội vàng ôm Cung Lê Hân vào lòng, ấn đầu cậu vào ***g ngực mình, nhẹ nhàng vuốt hai gò má cậu không nói gì trấn an. Còn Tống Hạo Nhiên thì nhìn qua Lý Đông Sinh ra lệnh, "Đưa tình hạch cho Đàm tổ trưởng đi, sau này lại thu thập là được rồi."

Cung Lê Hân cảm nhận được ôm ấp ấm áp cùng tình lặng của Lâm Văn Bác, lệ khí trong lòng dần tiêu tán, lưu luyến không rời cọ cọ trong ngực hắn, khi lại ngẩng đầu, hai mắt đã khôi phục lại tinh thuần thanh triệt ban đầu. Cậu quay sang Lý Đông Sinh, khẽ gật đầu. Lý Đông Sinh thấy thế, lòng bàn tay liền hiện ra hai tình hạch màu xanh, đưa qua.

Đàm Minh Viễn cười tiếp nhận tình hạch, mắt đầy ý tứ không rõ thoáng nhìn Cung Lê Hân mới thông thả rời đi, trong lòng thầm suy xét không biết sự biến hóa khí thể vừa rồi của Cung thiếu gia kia có phải ảo giác của hắn hay không.

Qua một màn phong ba này, tâm tình mọi người đều không vui, ngay cả Mã Tuấn quen chọc cười cũng không nói chuyện, bầu không khí có chút ngưng trệ.

"Nhìn một chút, về sau tôi giết thêm mấy tang thi phong hệ cấp ba bồi thường cho hai người." Cung Lê Hân khẽ nói với Cố Nam cùng Tào Á Nam. Câu này nếu do người khác nói, cả hai tuyệt đối sẽ cười nhạo, thậm chí người này thật ba hoa, nhưng đây là phát ra từ miệng Cung thiếu, đó chính là hạnh phúc từ trên trời rơi xuống a!

Biểu tình u ám của hai người nháy mắt biến mất, vui vẻ chấp nhận, nhận lấy vô số ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị của mọi người.

Thấy tâm tình hai người chuyển biến tốt, Cung Lê Hân luôn bao che khuyết điểm cũng hơi lộ ra tươi cười, thậm chí sổ tính toán chuyện này lên đầu Bào Long, đợi ngày sau trả lại gấp trăm lần.

Đoàn người lại bắt đầu nói cười vui vẻ, nói chuyện trên trời dưới đất, không khí lần nữa trở nên sôi nổi. Cung Lê Hân ngồi giữa Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên lẳng lặng lắng nghe, hai mắt đầy tiểu ý. Nhưng nhanh chóng, phản thoài mái thích ý này liền bị sự cảnh giác thay thế. Cậu khẽ nhú mày, bàn tay đặt trên đất cảm nhận được gì đó, một lát sau khẽ nói với tổ viên của mình, "Dưới đất có thứ khác thường đang tới gần, tất cả ngồi lên tảng đá phụ cận đi."

Các tổ viên không hề nghi ngờ, phi thường tự nhiên đứng dậy, chậm rãi di chuyển lên chỗ núi đá lồi chồm chung quanh mặt cỏ. Về phần mấy người Đàm Minh Viễn, Cung Lê Hân dĩ nhiên không quản tới.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Cả bọn Cung Lê Hân dòitrận địa thấp phần tự nhiên, không hề gây chú ý với Đàm Minh Viễn. Khi hắn thấy sắc trời dần hôn ám, rừng rậm cách đó không xa đã bị che phủ trong bóng tối khó nhìn rõ, liền giương giọng nhắc nhở, "Nghỉ thêm năm phút, muốn đi xa gì thì đi đi, đến lát lên xe lại gọi, lúc đó thì đi trong quần cho lão tử!"

Đám đội viên cười vang, lập tức có người đứng lên đi vào lùm cây giải quyết, hồn nhiên chưa hay biết nguy hiểm sắp đến.

Tay Cung Lê Hân đặt lên mỏm đá, cảm nhận được vật thể không xác định dưới đất đang di động, nheo mắt nhìn nam nhân đi vào bụi cây, ánh mắt chỉ có băng lãnh hờ hững.

Nam nhân huyết sáo, kéo khóa quần phóng thích, một chút cũng không hề chú ý bùn đất màu nâu đen dưới chân đang dần chuyển thành lớp cát vàng nhạt. Đợi đến khi gã kinh hãi phát hiện sự mềm xốp khác thường dưới chân, thì một đôi tay gầy trơ xương, móng tay sắc bén đột nhiên bắt lấy mắt cá chân gã, mạnh mẽ kéo gã xuống lưu sa.

Nam nhân sợ hãi hét thảm một tiếng, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ, lưu sa vàng nhạt lại chậm rãi khôi phục thành bùn đất, chỉ là một chỗ cỏ dại nguyên bản bao trùm mặt trên đã theo nam nhân kia cùng chìm xuống đất, khiến nó trụ lại một mảng.

Nghe thấy tiếng đội viên kêu thảm thiết, mấy người Đàm Minh Viễn nhanh chóng chạy tới xem xét tình hình, nhưng đi một vòng lại không phát hiện một chút dị trạng, chỉ đành bất đắc dĩ quay lại chỗ cũ. Một người rõ ràng đứng đó bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại một vùng nước tiểu âm ẩm đầy mùi khai, loại tình huống này quá mức quỷ dị, sự sợ hãi mơ hồ bắt đầu lan tràn trong đáy lòng các tổ viên.

Đàm Minh Viễn quyết đoán, phát tay nói, "Mau, lập tức rời khỏi đây."

Mấy người Cung Lê Hân vẫn ngồi trên mỏm đá không nhúc nhích, Đàm Minh Viễn vì trong lòng đang lo âu nên không phát hiện biểu tình khác thường của bọn họ, chỉ liên tục thúc giục bọn họ mau rút lui. Nhưng lúc này đã chậm, mặt cỏ rộng khoảng ba mươi feet* dưới chân mọi người chậm rãi biến thành cát, hơn nữa còn là đất lưu sa giết người không thấy máu. (1 feet = 0,3048 m)

Cả đám nhấc chân chạy về phía xe việt dã, đất phía dưới rào rào sụp xuống đưa ra một mảng đất cát cứng cỏi, người chạy không bao xa đã rơi vào trong cát, không nhô ra được. Đám người kinh hãi không hiểu vì sao, dùng hết khí lực toàn thân mà giẫy dụa, nhưng càng giẫy thì lại càng hãm sâu, chỉ qua mấy phút, cát đã nuốt nguyên chân bọn họ rồi.

"Đừng cử động! Là lưu sa!" Đàm Minh Viễn lớn tiếng cảnh cáo, lại run giọng mở miệng, "Có thể chúng ta đã gặp phải tang thi thổ hệ cấp ba đề giai, tang thi thổ hệ cấp hai không có năng lực thay đổi chất của đất như vậy."

Hắn vừa dứt lời, đám tổ viên đầy tuyệt vọng cùng sợ hãi, nghẹn họng như có một đôi tay bóp chặt cổ. Tang thi cấp ba đề giai, với bọn họ mà nói chính là sự tồn tại như Tử Thần. Tháng trước, hai đội dị năng trên đảo khi ra ngoài làm nhiệm vụ đã gặp một tang thi hỏa hệ cấp ba đề giai, khi ấy đi hơn năm mươi người, nhưng trở về chỉ còn ba, hơn nữa, ba người kia thương tích đầy mình, không quá vài ngày cũng chết. Tám đội dị năng ban đầu chỉ còn lại sáu, thực lực lớn mạnh của căn cứ vì thế mà bị tổn thương. Nếu không do thế, Bào Long và Khang Chính Nguyên cũng sẽ không đồng ý cho thế lực Cung gia tiến vào.

Nghĩ đến Cung gia, Đàm Minh Viễn lúc này mới phát hiện một hàng Cung Lê Hân đang an toàn vô hiểm ngồi trên mỏm đá nhìn bọn họ, tư thái kia phải gọi là vô cùng nhàn nhã cùng thoải mái thích ý a.

"Cung thiếu gia, mau kéo bọn tôi ra!" Như một người sắp chết bắt được một cọng rom cứu mạng, Đàm Minh Viễn nôn nóng la lên, nhất thời không phát hiện hành động của bọn họ có bao nhiêu khác thường. Các tổ viên khác thấy thế cũng vội vàng kêu cứu, tình cảnh loạn thành một đoàn.

Cung Lê Hân ngồi trên mỏm đá không nhúc nhích, đôi mắt tối đen như mực nhìn chằm chằm bọn hắn, trên mặt vô hi vô bi, vô kinh vô hãi [không vui không buồn, không kinh hãi không sợ sệt], phong độ tư thái phi thường đậm nhạt bề ngễ khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Đây là khí tràng đầy áp bức chỉ cao thủ đứng đầu mới có, khiến người không tự chủ phải thần phục. Đồng tử Đàm Minh Viễn co rút kịch liệt rồi lại chớp một cái, lúc này mới thoáng nghĩ đến, Cung Lê Hân như vậy, tuyệt đối không phải là một người ăn chơi trác táng. Khí thế biến hóa vừa nãy hắn cảm nhận được cũng không phải là ảo giác.

Nhưng thế cục hiện tại không cho phép hắn suy nghĩ thấu đáo nữa, tang thi thổ hệ núp dưới đất đã bắt đầu hành động. Nó đột nhiên từ dưới cát vuron móng, kéo một tổ viên xuống. Tổ viên kia bị chìm xuống đất cát phát ra một trận thanh âm cắn nuốt cùng tiếng tê rống khiến người mao cốt tưng nhiên, sau đó bên dưới đột nhiên phun ra vài hạt cát dính đầy máu tươi. Mùi máu tươi nồng đậm bốc ra từ dưới cát, kích thích thần kinh của những người bị giam giữ.

Bọn hắn đứng như muốn nhũn ra, hai chân run rẩy, lại càng thêm nôn nóng la lên kêu cứu. Thế nhưng, Cung Lê Hân vẫn không nhúc nhích như trước, tổ viên của cậu cũng yên lặng bàng quan, biểu tình đậm nhạt như đang xem trò khôi hài. Đã thấy nhiều chuyện sống chết, tâm bọn họ đã sớm cứng như sắt, ngay cả tiểu Tôn Kiệt mới mười một tuổi, bên trong bề ngoài trẻ con từ lâu đã đổi thành tâm tình lạnh lùng hờ hững.

Đám tổ viên từng người từng người bị tang thi kéo xuống lưu sa ăn sống, không đến nửa giờ, hai mươi bảy người cũng chỉ còn lại bảy tám người. Đàm Minh Viễn lại mở miệng, ngữ khí run run đầy tuyệt vọng, "Cung thiếu, xin cậu hãy cứu tôi cùng anh em tôi. Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không báo cáo thực lực chân chính của mọi người." Rốt cuộc Đàm Minh Viễn cũng có chút đầu óc, hiểu được những người này che giấu thực lực khẳng định là vì muốn phần trư ăn lão hổ*, lập tức liền biểu lộ rõ thái độ của mình. Dù sao cũng sắp chết đến nơi, hắn chẳng còn đường lui nào khác. (* : nghĩa tương tự sói đội lột cừu)

"Cứu bọn họ đi, nếu bọn họ chết sạch mà chúng ta còn sống cũng khó ăn nói." Lâm Văn Bác ôn thanh mở miệng, mắt đầy ý hỏi nhìn Cung Lê Hân.

"Ân, thế thì cứu vậy." Cung Lê Hân gật đầu, phi thân ra, giữ chặt cánh tay Đàm Minh Viễn kéo hắn khỏi lưu sa, rồi nhảy lên thân cây đối diện.

Đàm Minh Viễn được Cung Lê Hân vớt lên một thân cây cao to, biểu tình đầy ngờ ngạc. Minh thế này, là được cứu ra rồi? Nhanh chóng dễ dàng như thế? Hắn nhìn lưu sa dưới tàng cây hốt hoảng nghĩ.

Không đợi hắn hồi thần, Cung Lê Hân điềm nhẹ mũi chân, lại phi thân xuống, kéo một tổ viên khác lên mỏm đá đối diện. Cùng lúc đó, Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác không tiếp tục áp chế dị năng nữa, một người phóng ra đạn lửa, bắn thùng một lỗ lên lợi chảo (móng tay sắc bén) vuron ra của tang thi từ dưới lưu sa, cứu ra một đội viên sắp bị tóm xuống, người kia từ trong tay biến ra một dây thép, quán lấy eo một đội viên khác, nhanh chóng lôi gã khỏi lưu sa, kéo lên trên mỏm đá.

Tổng Hạo Nhiên liên tục bắn đạn lửa yểm hộ, Cung Lê Hân cùng Lâm Văn Bác thì nhanh chóng cứu người. Dưới sự hợp tác ăn ý của ba người, bảy tám đội viên kia đều được cứu ra an toàn, an bày đứng trên các mỏm đá phụ cận hoặc trên cây. Đoàn người ngồi yên tại chỗ, đều là biểu tình kinh hồn chưa kịp định thần, cảm thán bản thân vừa sống sót qua tai nạn.

"Không ổn, mỏm đá này đang bị chìm xuống." Không đợi bọn hắn lấy hơi, Cố Nam đã cao giọng hô.

Con mồi sắp tới trong tay bị cường ngạnh cướp đi, tang thi thổ hệ đã đói hồi lâu dĩ nhiên không chịu để yên, lập tức sa hóa [biến đất thành cát] phần bùn đất chung quanh mỏm đá bọn họ đang trụ, thế muốn một lưới bắt hết tất cả bọn họ. Mỏm đá chịu sức nặng của mười mấy người nên tốc độ chìm xuống rất nhanh, kế hoạch bây giờ, chỉ có giết con tang thi này mới có thể an toàn thoát thân.

Nhưng bùn đất đều bị biến thành lưu sa, không có chỗ đặt chân, tang thi lại trón dưới đất không chịu ra, giết kiểu gì? Bảy tám người thấy mình vừa được cứu khỏi Địa Ngục lại rơi vào chỗ chết sắc mặt lập tức trắng bệch.

Cung Lê Hân nhíu mày, nói với đám tổ viên, "Cấm lộn xộn, tôi đi giết nó."

Đàm Minh Viễn nghe vậy mâu quang lóe lên, trầm suy nghĩ về cấp bậc thực lực Cung Lê Hân. Có thể trấn định tự nhiên đánh với tang thi cấp ba như vậy, lời nói ra khỏi miệng còn mang theo sự bình tĩnh phong phạm vẫn khinh cùng tự tin, chẳng lẽ cấp bậc của Cung thiếu đã hơn cấp ba đệ giai? Nếu thật là thế, mình có nên đổi phe không? Trong lòng hắn thầm nghĩ, tầm mắt lại tập trung gắt gao trên người Cung Lê Hân.

Lời Cung Lê Hân còn chưa dứt, người đã từ trên đá nhảy xuống, giẫm lên lớp đất cát. Bảy tám người còn chưa quen thuộc với cậu nhất tề lộ ra biểu tình kinh hãi, sau đó lại trợn mắt há hốc mồm. Chỉ thấy cậu vững vàng bước đi trên mặt cát, nơi đi qua ngay cả một dấu chân cũng không lưu lại, trông có vẻ sức nặng của cậu nhẹ như không khí vậy.

"Á đệt, đập sa vô ngân* a! Thiếu chút nữa đã quên, Cung thiếu là phong hệ nha, cậu ấy có thể lợi dụng sức gió để trôi nổi trên không nha!" Mã Tuấn tự cho là đắc ý, lớn tiếng nói. Dứt lời, hắn vỗ vỗ bả vai Cổ Nam, hào khí nói, "Này, cậu có thể nổi như thế được không?" (* : bước lên cát không để lại vết tích)

Tầm mắt nóng rực của Cổ Nam nhìn về phía dáng người mờ ảo như tiên của Cung thiếu, lắc đầu nói, "Còn chưa được, muốn ngự phong phi hành* tự nhiên như Cung thiếu ít nhất cũng phải cấp bốn đệ giai. Trước mắt tớ chỉ có thể băng tường vượt nóc gì đó thôi." (* : cưỡi gió bay lên không)

Mã Tuấn vỗ vỗ bả vai hắn tỏ ý cổ vũ. Đoạn đối thoại giữa hai người khiến nội tâm bảy tám tên vốn đang sống ở nhà ngục nổi lên sóng to gió lớn, đặc biệt là Đàm Minh Viễn, vết sẹo trên mũi hắn đã có chút vận vận. Cấp bốn đệ giai? Sao có thể? Thính lực của mình chắc chắn là có vấn đề. Vừa nghĩ, hắn vừa đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai.

Nhưng rất nhanh, Cung Lê Hân đã dùng sự thật chứng minh, không phải bọn hắn thính lực không tốt, mà chỉ là bọn hắn thiếu dũng khí đối diện sự thật mà thôi.

Lặng yên không tiếng động bước đi trên mặt cát, cảm nhận được chuyển động của tang thi ẩn nấp dưới đất, Cung Lê Hân nâng tay đánh một chưởng xuống phía dưới chân. Lớp cát mềm mịn bị cậu đánh thành một cái hố nhỏ. Thấy dưới đất truyền đến rung động, tang thi đói khát khó nhịn lập tức lặn xuống đi về hướng đó, lợi trào vurun ra khỏi cát, muốn kéo con mồi xuống, lại vô vào hư không.

Cung Lê Hân đợi chính là thời khắc này, trờ tay chộp lấy cổ tay tang thi kéo nó từ dưới đất. Chưa đợi nó kịp phản ứng, tay còn lại đã khép lại thành đao, hung hăng đâm vào mi tâm, xuyên qua sọ nó, sau khi lấy được tinh hạch liền lưu loát rút ra.

Vẩy vẩy phân óc não trắng trắng hồng trên tay, Cung Lê Hân thuận tay ném tang thi đã triệt để chết qua một bên như ném một đồng rác rưởi. Đi theo sự tiêu tán sinh mệnh của nó, mặt đất từ mặt cát vàng nhạt từng tấc một dần khôi phục lại thành bùn đất nâu đen, chẳng qua tầng cỏ dại trên bề mặt đã bị chìm xuống đất làm nó trụi lủi một mảng.

Giết chết một tang thi thổ hệ cấp ba đệ giai, thời gian chỉ tốn bất quá chừng nửa phút, ra tay lại sạch sẽ lưu loát, như bóp một con kiến không cần tốn bao nhiêu sức. Cái này ý là gì? Nghĩa là cấp bậc của Cung thiếu gia cùng con tang thi này sai lệch ít nhất một cấp! Nói như thế, Cung thiếu gia xác thực là dị năng giả cấp bốn đệ giai! Đàm Minh Viễn từ trong rung động phục hồi tinh thần, trong lòng đã có tính toán.

Hắn nhanh chóng nhảy xuống cây, lấy ra hai tinh hạch phong hệ trước đó đã lấy từ chỗ Lý Đông Sinh, tất cung tất kính nói, "Cung thiếu, lúc trước là do tôi vô lễ, hai tinh hạch này xin trả lại cho cậu." Dứt lời, tầm mắt hắn chuyển qua đồng tử dị sắc của Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác, tìm lại bắt đầu kinh hoàng.

Một cấp bốn đệ giai, hai cấp ba đệ giai, đừng nói giết sạch bảy tám người bọn họ, dù giết Bào Long cùng Khang Chính Nguyên cũng sẽ chỉ tốn có mấy phút, hắn hẳn là nên làm một anh hào thức thời mới có thể sống được thêm lâu chút. Nghĩ thế, hắn thậm chí một ánh mắt cho đội viên của mình, không ngoài ý muốn, mọi người đều nhất tề gật đầu, lựa chọn đi theo Cung thiếu. Thế đạo trước mắt, cường giả vì tôn chính là chân lý được mọi người công nhận.

Cung Lê Hân cũng không từ chối, cầm lấy rồi ném cho Cổ Nam và Tào Á Nam, lại đem tinh hạch thổ hệ cấp ba đệ giai cho Tôn Diễm Diễm. Tôn Diễm Diễm tay chân luống cuống nhận lấy, kích động đến hai má đỏ cả lên. Có viên tinh hạch này, cô rất nhanh sẽ thăng tới cấp ba, bước vào hàng ngũ cường giả, nếu gặp lại tình huống như hôm nay, cô sẽ có thể thạch hóa mặt đất, bức cho tang thi hoạt động trì trệ, không cần Cung thiếu phải ra tay nữa.

"Đừng nhìn nữa, về sau tang thi cấp ba sẽ ngày càng nhiều, mọi người đều sẽ có tinh hạch cao cấp." Lâm Văn Bác thấy Tôn Diễm Diễm bị đồng đội nhìn với ánh mắt hâm mộ tí hện đến mặt đỏ tai hồng, gắt gao giữ lấy tinh hạch trong túi sợ bị bọn họ cướp, đành buồn cười mở miệng.

Cung Lê Hân gật đầu thẳng thắn nói, "Ừ, lần này trùng hợp là thổ hệ, để xem lần sau vận khí ai tốt. Đi thôi."

Mọi người nghe vậy lập tức hoan hô đứng dậy, tinh thần thập phần hưng khởi, nhảy xuống móm đá chạy về phía xe việt dã đậu ở ven đường. Đây là Cung thiếu bảo hộ bọn họ, chờ bọn họ cường đại rồi, thì có thể toàn tâm toàn ý thủ hộ Cung thiếu.

Thấy Cung thiếu khẳng khái hào phóng với tổ viên mình như thế, mấy người Đàm Minh Viễn trong lòng liền thả lỏng, thầm nghĩ mình quả nhiên không nhìn lầm người. Phong thái như vậy mới xứng làm cường giả, so với Cung thiếu, Bào Long xác thực là một tên cận bã.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Đi không bao xa, Cung Lê Hân đột nhiên quay đầu, mắt như điện xẹt qua rơi xuống trên người một đội viên ở hàng cuối, đồng thời rút bội đao bên hông, ra sức ném mạnh tới.

Tên đội viên kia choáng váng, không hiểu vì sao Cung thiếu lại phát động công kích với mình. Nhưng thể công bội đao rất dũng mãnh, gã muốn tránh cũng tránh không được, chỉ có thể cứng ngắc đứng tại chỗ chờ chết. Đám người Đàm Minh Viễn sắc mặt hoảng hốt, nghĩ Cung thiếu trở mặt muốn giết người diệt khẩu.

Nhưng chờ khi bọn hắn quay đầu, tổ viên kia vẫn còn đứng ngay đó, mà bội đao thì xẹt qua hai má, chém đứt một sợi tơ nhện màu trắng bạc đang từ từ hạ xuống từ phía trên cây sau lưng gã.

“Là nhện biến dị!” Vương Thao la lớn. Mọi người lập tức hồi phục tinh thần, nhất tề lấy ra vũ khí, bày ra tư thế phòng ngự, cũng ngẩng đầu nhìn lên phía tán cây rậm rạp, tìm kiếm con nhện biến dị trốn dưới cành lá. Nhưng vì sắc trời hôn ám[mờ tối], tầm mắt trở nên mơ hồ, bọn họ tìm kiếm nửa ngày vẫn không có kết quả.

Tên tổ viên kia bừng tỉnh đại ngộ, cảm kích nhìn Cung thiếu. Nếu như bị đánh phải sợi tơ này, gã lúc này chắc chắn đã bị nhện biến dị kéo lên cây hút thành xác khô rồi.

“Linh Âm Đại Lưu, cẩn thận phía sau!” Cung Lê Hân quay đầu giương giọng nhắc nhở.

“Được.” Linh Âm và Đại Lưu cao giọng trả lời, nhanh chóng đứng quay người lưng tựa lưng, để uyển ương đao[1] trong tay ngang trước ngực. Vừa đứng vững, một sợi tơ liền từ tán cây thả xuống, hướng về phía hai người muốn cuốn lấy. Tơ của nhện biến dị có độ dính rất kinh người, mỗi khi dính vào người là không xong, trừ phi cởi ra quần áo bị dính vào hoặc cắt bỏ phần da đó.

Hai người múa uyển ương đao kín không kẽ hở, chặt đứt tơ nhện được thả xuống định quấn lấy bọn họ, sau đó né sang một bên. Tổng Hạo Nhiên bắn một đạn lửa vào chỗ dây tơ hạ xuống. Đạn lửa oanh một tiếng nổ tung chỗ cành lá kia, âm thanh to như pháo hoa, lộ ra ánh sáng rực rỡ đầy nguy hiểm. Một thanh âm sắc nhọn vang lên, con nhện có đầu to cỡ một con bê từ tán cây rớt xuống, quay cuồng giãy dụa trên mặt đất, muốn đập tắt hỏa diễm trên bụng và tám cái chân lông lá.

Linh Âm và Đại Lưu nắm chặt thời cơ, vọt tới xoẹt xoẹt mấy cái cắt đứt tám chân của nó, trong nháy mắt nó chỉ còn lại ba chỗ đầu, ngực, bụng, không nhúc nhích được nữa. Vương Thao vội vàng tách mọi người ra, một quyền đập nát cái đầu thối rữa đang tê rỏng của nó. Bốn người phối hợp ăn ý nhịp nhàng, trước sau chỉ tốn có vài phút đã thu phục được nhện biến dị mà ngày thường khiến người nói tới đã biến sắc, vừa nghe đã sợ mất mật. Bảy tám người ở ngực giám sau khi khiếp sợ qua đi liền cảm thấy xấu hổ.

Đặc biệt là Đàm Minh Viễn, cúi đầu có chút không có mặt mũi gặp người. Bởi vì thân phận người thường của Đại Lưu và Linh Âm, hắn từng ở trước mặt bọn họ hoặc cố ý hoặc vô tình trào phúng, chen ép muốn hai người này tự động rời đội.

Nghĩ đến đây, da mặt so với tường thành còn dày hơn của Đàm Minh Viễn thế mà lại hơi phồng hồng, ngẩng đầu ngượng ngùng cười nhìn Đại Lưu và Linh Âm, khiến hai người chẳng hiểu vì sao.

Lý Đông Sinh đội nhện biến dị chết liền tiến lên, lấy một bình thủy tinh lớn thu thập nọc độc nhỏ giọt trên răng nhện. Thu thập xong, hắn lại lấy ra một thùng nhựa lớn hơn, đặt dưới phần cuối bụng nhện, thủ thế với Vương Thao.

Vương Thao gật đầu, nhảy đến chỗ bụng nhện, dùng lực một cước dẫm xuống. Theo sự đè ép của hắn, chỗ nhả tơ dưới bụng bắt đầu phun ra một cỗ tơ nhện màu trắng bạc, đều rơi vào trong thùng nhựa kia. Tơ nhện biến dị ngâm trong nước đá ba ngày dưới ánh mặt trời, độ dính sẽ trừ đi phân nửa, nhưng độ bền sẽ tăng lên gấp bội, có thể dùng dệt thành lưới săn để bắt giết tang thi. Tang thi cấp ba rơi vào loại lưới này cũng không thể nào thoát khỏi, là công cụ phi thường thực dụng.

Lý Đông Sinh đổi chừng sáu thùng mới lấy hết toàn bộ tơ nhện, mà cái bụng vốn tròn vo của nhện cũng bị Vương Thao đập xẹp lép thành một tờ giấy, tình trạng trông vô cùng thê thảm.

Nhìn hành động thu thập thuần thục của bọn họ, Đàm Minh Viễn cùng đám đồng đội khác mắt có chút co rút. Nhìn là thấy, đây không phải lần đầu tiên mấy người này làm như vậy, thật sự là vật tấn kỳ dụng* a! Rơi vào tay bọn họ, con nhện này cũng thật xui ! 囧

(* : vắt kiệt sức lao động; ở đây ý nói lấy toàn bộ những gì hữu dụng của con nhện đó =]]]])

Chờ Lý Đông Sinh thu thập xong toàn bộ, Cung Lê Hân phát tay bảo mọi người lên xe. Xe chậm rãi khởi động, khoe mắt Đàm Minh Viễn lại run rẩy, chỉ vì Đại Lưu và Linh Âm thể mà chạy tới chỗ bình nọc độc lớn của Lý Đông Sinh, lấy uyên ương đao được gia công tinh xảo dài năm tấc bên hông bỏ vào bình, đóng nắp lại, rồi giao lại cho Lý Đông Sinh, thành thạo dặn dò hấn sáng mai lại lấy ra khỏi không gian, như thế thì độc tính mới có thể được thân đao hấp thụ hoàn toàn.

Nhìn thân đao phản xạ lại lam quang yêu diễm dị thường, Đàm Minh Viễn rung rung, cố gắng hồi tưởng lại xem mình ngoại trừ dùng từ ngữ chèn ép hai người này ra còn làm chuyện quá phận nào không. Cũng may hấn hành xử khá cẩn thận, làm việc luôn lưu một đường lui, không tàn nhẫn xúc phạm bọn họ, lúc này mới thấy may mắn lau mồ hôi lạnh trên thái dương.

Mẹ nó! Từ nay về sau không bao giờ trông mặt mà bắt hình dong nữa! Trong lòng tự mắng mình một phen. ㄟ ▽ ㄟ

Thế là một hàng Cung thiếu thoải mái thích ý cùng đám Đàm Minh Viễn nom nớp lo sợ thuận lợi lái xe trở về nhà tù biệt lập Trường Xà đảo. Buổi tối trên Trường Xà đảo tối đen như mực, không có chút ánh đèn. Mặc dù Cung gia mang đến hơn mười máy phát điện, nhưng ngoại trừ được dùng cho lưới điện phòng hộ và máy móc, mọi người một chút cũng không dám dùng chiếu sáng, sợ ánh sáng sẽ thu hút sự công kích của tang thi.

Nhưng mà, nhân loại giống như loại bướm đêm, luôn thích ánh sáng. Không có đèn thì làm sao mà qua được một đêm? Rất tự nhiên, bọn họ đốt lửa trại, tùm năm tùm ba quanh những đồng lửa, cùng nhau xua tan cô tịch cùng sợ hãi trong lòng. Có người lớn tiếng nói chuyện, có người ôm đầu gối trầm tư, còn có người ôm nữ tù nhân thấp giọng treu đùa, bầu không khí tràn đầy tư vị vô ưu vô lo, khiến khổ tâm trong lòng đều biến mất. Không thể không nói, bị giam lâu ngày, đám phạm nhân này biết rất rõ cái gì gọi là tìm vui trong đau khổ.

Cung Lê Hân đứng cạnh bãi tập, đôi tinh mâu tối đen bị cảnh tượng náo nhiệt này điểm sáng, khoe miệng khê cong lên. Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác một trái một phải đứng cạnh cậu, cảm nhận phần sức sống này, lần đầu tiên cảm thấy mấy phạm nhân trên Trường Xà đảo này có vẻ cũng không tồi, tạm thời không đề cập tới vấn đề phẩm hạnh, nhưng rất biết cách sống.

Đàm Minh Viễn rất có mắt quan sát, thấy Cung thiếu thích cảnh tượng trước mắt, không muốn rời đi, liền thông minh bước lên thấp giọng nói, "Cung thiếu, cậu qua đó chơi với bọn họ đi, tôi đi báo cáo với Bào Long."

"Chết chín người, cậu định nói thế nào?" Tổng Hạo Nhiên không yên lòng hỏi.

"Chúng tôi chỉ cần có tình hạch phong hệ dâng lên, chết mấy người thì Bào Long chưa bao giờ quản, nhiều lắm chỉ hỏi hai ba câu." Đàm Minh Viễn vẫy tay, giọng nói khi về Bào Long đầy ý khinh thường. Hấn đã sớm bắt mặn với sự chuyên quyền độc đoán của Bào Long, nhưng do e ngại cấp bậc của Bào Long, nên vẫn không dám phản kháng. Thực lực cùng phong thái của Cung thiếu khiến hấn tâm phục khẩu phục, cho nên, hấn quyết tâm muốn đi theo Cung thiếu.

"A~ loại người này vậy mà cũng có thể đứng lên làm người cầm quyền căn cứ, thật sự là bất khả tư nghị[không thể tin nổi]." Lâm Văn Bác nhướng mày cười nhạo.

Đàm Minh Viễn ngượng ngùng gật đầu, vừa tạm biệt mọi người vừa thăm oán : các người cũng nhìn lại đây là chỗ nào, đây thế nhưng lại là nhà tù trọng hình lớn nhất C quốc, giam giữ đều là mấy ác ôn hung ác, nắm đám ai lớn nhất thì làm chủ, làm gì có chuyện để ý tới chỉ số thông minh gì. T.T

Sau khi Đàm Minh Viễn đi, hai mắt Cung Lê Hân sáng rực nhìn Tổng Hạo Nhiên, đầy chờ mong mở miệng, "Tổng đại ca, chúng ta cũng đốt lửa trại đi. Mọi người tụ lại đánh bài." (tiểu Hân mở sòng =]]]])

"Được." Tổng Hạo Nhiên sùng nịch xoa xoa đầu cậu, bảo mấy người Vương Thao đi kiểm củi. Vương Thao cùng Cố Nam đáp ứng một tiếng, vừa đi vừa lau mồ hôi thầm nghĩ : Cung thiếu, chúng ta đôi trò được không? Đùng cứ mở miệng hay ngậm miệng đều là chơi đánh bài a!

Lửa trại nhanh chóng đốt lên, mười sáu người tốp năm tốp ba ngồi xuống, hoặc là đánh bài Poker, hoặc là nói chuyện phiếm, bầu không khí cực kỳ thoải mái. Nhưng không bao lâu, cách đó không xa bỗng dưng truyền tới tiếng đánh nhau cùng tiếng động âm ỉ, đánh tan khoảnh khắc thư giãn thoải mái hiếm hoi của bọn họ.

Cung Lê Hân đứng lên, đi về phía đám người tụ tập. Chỉ thấy mọi người tự động vây quanh một khoảng trống, ở chính giữa, một dị năng giả hóa hệ và một dị năng giả phong hệ đang không ngừng phóng thích kỹ năng, ngược đãi một nam nhân thể trạng cao lớn. Từng đạo phong nhận cùng hỏa cầu vô tình mà oanh kích trên người nam nhân, không bao lâu, quần áo trên người hấn đã tả tơi rách nát, cả người đầm máu, hình dáng hết sức chật vật.

Nhưng nam nhân này may mắn không chịu thua, vùng quyền đánh hai gã dị năng giả kia, trong mắt tỏa ra hung quang băng lãnh khiếp người. Có thể thấy được, thân thủ hấn tương đối lợi hại, nếu hai người này một mình đánh hấn, không hấn sẽ chiếm được tiện nghi. Nhưng thực đáng tiếc, bọn chúng dường như không biết không có cái gọi là thắng chi bất vô*, không hề kiêng nể dùng kỹ năng đánh một người thường, miệng còn phun ra lời vũ nhục chửi rủa vô cùng khó nghe.(* : đánh bại người khác ko bằng vũ lực? ; ko chắc lắm nữa, ai bik thì chỉ đề ta sửa nha, chữ gốc đây 胜之不武)

Dựa vào thị lực hơn người, Cung Lê Hân nhận ra nam nhân này chính là người hôm đó cậu đã cứu. Cậu nhủ mày, trong lòng bốc lên lửa giận. Sắc mặt Đại Lưu và Linh Âm phía sau cậu đã sớm xanh mét, cảm giận mở miệng, "Người thường thì sao? Chẳng lẽ là người thường thì đáng bị dị năng giả nô dịch, ngược đãi, sinh hoạt ở tầng lớp thấp nhất? Thật quá đáng!" Nhưng nói tới nói lui, Cung thiếu không lên tiếng, bọn họ cũng sẽ không tùy tiện ra mặt.

Lúc này, Cung Hương Di không biết từ chỗ nào bước đến, kéo tay áo Lâm Văn Bác nói, "Văn Bác, người đó là Đậu Hằng, trước đó từng là bá chủ khu Bắc, thân thủ rất lợi hại, anh qua đó cứu anh ta, mượn sức anh ta, về sau người đó sẽ rất hữu dụng với anh."

Từ sau khi chia tay, Cung Hương Di mỗi ngày đều chìm trong hối hận, hận không thể móc tim moi phổi cho Lâm Văn Bác, để bù đắp cho tình cảm đã tan vỡ của hai người. Cô lúc này toàn tâm toàn ý suy xét vì Lâm Văn Bác, cứu Đậu Hằng như có được vũ khí sắc bén trong tay, về sau con đường mà

Lâm Văn Bác đi cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Lâm Văn Bác mỉm môi không nói, dường như không nghe thấy lời của Cung Hương Di. Hắn biết Cung Hương Di có thể được quỹ tích vận mệnh của một người, nhưng hắn không tin vào số mệnh, con đường của mình phải tự mình đi, mà không phải bị cái gọi là vận mệnh chi phối. Tổng Hạo Nhiên cũng ghé mắt, liếc mắt nhìn Cung Hương Di một cái, không hề động.

Cung Hương Di nóng nảy, mặt lộ vẻ cầu xin kéo tay áo Lâm Văn Bác, cúi đầu nói, "Anh tin em, hãy tin em lần này! Về sau Đậu Hằng chắc chắn sẽ có ích cho anh rất nhiều!" Vì có Cung Lê Hân bên cạnh, nên cô cố ý đè thấp giọng, cũng không dám giải thích quá nhiều, sợ có người nghe được, sẽ lộng xảo thành chuyên*. (* : biến khéo thành vụng, biến tốt thành xấu/chữa lộn lành thành lộn què)

Nhưng cô không hề hiểu rõ thực lực của Cung Lê Hân, trừ phi cô truyền âm nhập mật[nói chuyện ko cần nói ra miệng, chỉ cần qua ý nghĩ, hoặc não], bằng không, dù cô hạ thấp giọng thế nào cũng không trốn khỏi thính lực của Cung Lê Hân. Nhũu mày đẩy cánh tay đang kéo tay áo Lâm Văn Bác, cậu chậm rãi nói từng câu từng chữ, "Cung Hương Di, đừng xem thường nam nhân kia, anh ta là một cường giả, không cần người khác cứu vớt."

Thanh âm thiếu niên thanh thanh đậm đậm lại mang theo bình tĩnh khiến người không thể nghi ngờ, truyền vào tai Cung Hương Di khiến cô chấn kinh thất sắc[cực kỳ hoảng sợ]. Mâu quang cô khẽ run sợ, ra vẻ trấn định nói, "Sao em biết anh ta là cường giả? Hắn chỉ là một người thường không có dị năng!" Cô rõ ràng đã thử qua nhiều lần, Cung Lê Hân tuyệt đối không phải trùng sinh, không có khả năng biết tương lai của Đậu Hằng.

Cung Lê Hân chỉ chỉ hai mắt mình nói, "Vì anh ta có một đôi mắt thuộc về cường giả." Dứt lời, cậu thần nhiên liếc qua Cung Hương Di một cái, không nói tiếp.

Tổng Hạo Nhiên gật đầu tỏ vẻ tán đồng, Lâm Văn Bác nhìn ống tay áo mình, nhớ lại động tác đẩy cánh tay giữ lấy hắn của Cung Hương Di, khoe môi liền không khỏi cong lên.

---

[1] uyên ương đào :

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 95

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trận đánh đập trong sân vẫn tiếp tục, Đậu Hằng thương tích đầy mình vẫn không chịu ngã xuống. Tên dị năng giả hóa hệ kia dường như chơi đã đủ, xuất ra một hỏa cầu cực lớn hung hăng ném về phía hắn, định bụng một kích giết chết.

Đậu Hằng dùng hết khí lực toàn thân tránh né, một môi nằm úp sấp trên mặt đất thờ hồn hển. Gần một tiếng đồng hồ đơn phương bị đánh, đây là lần đầu tiên hắn ngã xuống, bởi thế cũng có thể thấy tính cách hắn cứng cỏi đến cỡ nào.

Hắn né tránh, hỏa cầu không khỏi đánh tới đám người vây xem phía sau. Nhưng mà, một đám người nghênh đón chính diện hỏa cầu lại không có một tia ý tứ tránh né, vẫn đứng tại chỗ như cũ. Người chung quanh phát ra tiếng kinh hô, thầm nghĩ mấy người này không phải là bị dọa tới choáng váng chứ, ngay cả trốn cũng không trốn.

Nhưng mà, sự thật rất nhanh được chứng minh, bọn họ không phải là một đám nguốc, mà chỉ là có thực lực tài trí hơn người mà thôi, căn bản không sợ đoàn hỏa cầu này. Chỉ thấy trong đám người kia, một thiếu niên dáng người cao lớn, cả người đầy cơ bắp tiến lên vài bước, đứng thẳng tắp đón nhận hỏa cầu cực nóng kia, đột nhiên chém ra một quyền. Hỏa cầu dưới sự oanh kích của hắn mà nổ tung, tinh hỏa vỡ vụn văng lên cánh tay để trần của thiếu niên lại may mắn không thể tổn thương da thịt hắn, tựa như một tên mình đồng da sắt.

Mọi người vây xem sợ hãi than, lần đầu tiên thấy có người dùng xác thịt thuần túy đối kháng với kỹ năng dị năng đặc biệt mà còn có thể không rơi vào thế hạ phong, trong lòng hồ to quá đã. Hai dị năng giả cũng bị việc thiếu niên đột nhiên nhúng tay vào làm cho ngây ngốc, về mặt đề phòng.

"Người anh em, anh thế nào?" Lâm nỗ hỏa cầu, Vương Thao đến bên người Đậu Hằng, cúi người định vỗ vai hắn.

Đậu Hằng giương mắt nhìn lại hắn, trong con ngươi tối đen sâu không thấy đáy không có một chút cảm kích, chỉ có hung ác khiến người lạnh thấu xương. Đây là ánh mắt của mãnh thú chỉ sau khi bị thương mới có, đối địch tất cả, hoài nghi tất cả, phòng bị tất cả. Ai dám tới gần, hắn nhất định sẽ không tiếc đại giới đánh chết người đó!

Vương Thao kinh ngạc, ngưng ngừng thu tay, bối rối khôn cùng. Ánh mắt người này thật đáng sợ, khiến hắn cảm thấy như mình vừa làm chuyện sai a. TT.TT

“Đậu Hăng, đứng lên, tiếp tục đánh.” Cung Lê Hân đứng lúc xuất hiện, cứu vớt Vương Thao sắp bị hóa thành đá.

Khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của thiếu niên ánh vào tầm mắt, hung quang trong mắt Đậu Hăng chợt lóe, lướt qua một tia ôn nhu ngay cả chính hắn cũng không nhận ra. Đậu Hăng? Cậu ấy thế mà lại biết tên mình? Thật không xứng, trong lòng bỗng nảy ra ý nghĩ như vậy, cũng vì nó mà thoáng rung động.

“Lão đại, đưa vũ khí cho anh ta đi, người thường đối phó dị năng giả, tay trống không sẽ rất chịu thiệt.” Linh Âm thanh âm du dương mở miệng, ngược lại nhìn về phía Lý Đông Sinh nói, “Lấy uyên ương đao của tôi cho anh ta mượn dùng, để bọn họ biết người thường chúng ta cũng không phải là một đám ngồi không.”

Vừa báo cáo xong tình hình trở về, Đàm Minh Viễn nghe vị cô nãi nãi[chị người con gái đã có chồng, Âm tỷ tỷ và Đại Lư đã yêu nhau nên xem như đã cưới :3] này nói vậy, không khỏi vì hai dị năng giả trong sân kia yên lặng chia buồn. Mẹ ơi~ dính phải đao có nọc độc của nhện biển đi, chỉ cắt nhẹ qua da cũng chết người đó! Huống chi người dùng đao còn là người có thân thủ tuyệt đỉnh như Đậu Hăng? Hai người này cũng quá xui mà, thôi tự cầu nhiều phúc đi!

Lý Đông Sinh gạt đầu, tay xuất ra một bình thủy tinh lớn, cẩn thận lấy ra uyên ương đao được tẩm độc mà ánh lên màu u lam, đưa cho Linh Âm. Linh Âm lại chuyển qua cho lão đại nhà mình. Cô cũng không dám tới gần nam nhân kia a, khí thế thật đáng sợ.

“Cầm, đứng lên giết bọn họ!” Cung Lê Hân đưa thanh đao tới trước mặt Đậu Hăng, vỗ vỗ vai hắn nói, cũng đồng thời truyền qua một tia nội lực vào thân thể hắn.

Đàm Minh Viễn thấy Cung thiếu nhẹ nhàng dạn dỏ, vụng trộm lau mồ hôi một phen, thầm nghĩ chính mình sao lúc trước lại cảm thấy Cung thiếu thiện lương đơn thuần chứ? Đúng là mắt lé mà!

Bàn tay vỗ nhẹ trên vai, không biết có phải do ảo giác hay không, Đậu Hăng cảm thấy mình tràn ngập lực lượng, tâm tình băng lãnh cũng dần có độ ấm trở lại, loại cảm giác này vô cùng xa lạ, khiến hắn có chút bất an, lại có chút mê mang. Nhưng dưới ánh nhìn mong đợi của thiếu niên, hắn không nghĩ nhiều nữa, cầm lấy uyên ương đao, chậm rãi đứng lên, xoay người mặt hướng về hai gã dị năng giả kia.

Vừa đứng vững, hắn liền biết vừa rồi không phải ảo giác, thiếu niên thế nhưng thật sự cho hắn lực lượng! Trong lòng thoáng rung động, Đậu Hăng ngưng mắt, cực kỳ lưu loát múa một đao thức hoa lệ, thân đao lóe lên ánh u lam khiến người tâm hoảng ý loạn. Hắn là một sát thủ trời sinh, tuy tổ chất cơ thể chỉ có thể dùng để đối kháng dị năng giả, nhưng chỉ cần trong tay có vũ khí, hắn sẽ lập tức có thể đem ưu thế của bản thân phát huy đến mức tận cùng.

Nhìn Đậu Hăng vụt tới, nhanh tới nỗi chỉ thấy tàn ảnh, hai dị năng giả cuối cùng cũng biết tại sao biệt hiệu của Đậu Hăng lại là ‘Sát ảnh’*. Chỉ là, rõ ràng vừa đánh hắn hơn một tiếng, mắt thấy đã sắp đánh ngã hắn, lực lượng hiện tại của hắn ở đâu ra? Nháy mắt khi hai người vẫn còn đang kinh ngạc, Đậu Hăng đã đánh tới gần, đao trong tay đặt ngang, hướng về tên dị năng giả hòa hệ kia muốn ‘gọt’ cổ gã. (* : từ gốc là 影子杀手, theo Hán Việt là ‘Ánh tử sát thủ’, giống như ánh vệ đó, tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ thoáng thấy thân ảnh thôi, ko thấy người, nhưng ta thấy nó hơi Hán Việt nên đổi thành ‘Sát ảnh’ luôn)

Người nọ đứng lúc phản ứng lại, nhanh chóng lùi về sau né tránh, lưỡi đao sắc bén xẹt qua cổ gã, mang theo một tia đao phong băng lãnh, khiến tim người nọ thoáng co rút. Trong tay ngưng tụ một đoàn hỏa diễm, khi lùi lại đồng thời cũng ném mạnh về phía Đậu Hăng.

Đậu Hăng mắt cũng không chớp, thế công không hề giảm lại, đao phong vuren lên liền chém hóa cầu thành hai nửa. Trước khi bị bỏ tù, hắn là sát thủ hàng đầu được gia tộc bồi dưỡng, vô cùng tinh thông vũ khí, uyên ương đao như sinh trưởng trong tay hắn, uy lực của nó được hắn vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn, dễ dàng sai bảo như chính tay mình.

Sắc mặt Đại Lư và Linh Âm nghiêm lại, chăm chú nhìn mỗi một chiêu thức của hắn, một chút cũng không bỏ qua. Bọn họ không hề nghĩ đến, vậy mà lại có người có thể dùng uyên ương đao tạo ra đao thức còn tốt hơn cái mà Cung thiếu đã tỉ mỉ chỉ bảo bọn họ, trong lòng không khỏi cảm thấy xấu hổ. Bất quá bọn họ đã nghĩ sai, bọn họ là nửa chừng mới học võ, tất nhiên không thể so với Đậu Hăng đã huấn luyện khắc nghiệt từ nhỏ.

Phóng ra một hỏa cầu, muốn ngưng tụ tiếp cần khoảng nửa phút, nhưng trong nửa phút này, Đậu Hăng đã liên tục chém ra mười đao, mỗi đao đều suýt tí xẹt qua chỗ yếu hại của người nọ, nhưng lại chỉ cắt trúng quần áo trên người. Giống như trước đó hai người rõ ràng có thể giết hắn lại cố ý tra tấn hắn, nên hắn cũng muốn bọn chúng ném thử tư vị bị đùa bỡn này.

Tên phong hệ dị năng giả còn lại thì tâm sớm đã rối loạn, nhìn cũng không nhìn, phóng từng đao phong nhận về phía Đậu Hăng. Nhưng mà, phong hệ dị năng giả trong căn cứ vốn thực lực thấp, công kích của gã ngay cả bóng của Đậu Hăng cũng không đánh trúng, luôn chậm một bước. Không bao lâu đầu gã đã đau muốn nứt ra, sắc mặt trắng bệch, xuất hiện di chứng tiêu hao dị năng quá độ.

Ngay cả khốe mắt Đậu Hăng cũng không thêm cho gã, chỉ một mực tấn công tên hòa hệ ban đầu ngông cuồng, hiện tại đã phi thường chật vật trước mắt. Sau một hồi cảm thấy chơi đủ, hắn một cước đá người nọ ngã lăn xuống đất, giờ thanh đao trong tay hung hăng chém xuống yết hầu gã. Người nọ tuyệt vọng nhắm mắt, chờ đợi Tử Thần giáng xuống. Thế nhưng, ngoại trừ có chút đau đớn, thì tình huống máu văng ba thước lại không hề phát sinh.

Người nọ mờ mắt, nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao trên đỉnh đầu, lúc này mới phát hiện gã chưa chết, đao phong chỉ cắt nhẹ qua da trên cổ, không có chém đứt đầu gã. Nam nhân run rẩy sờ miệng vết thương nhỏ trên cổ, trong lòng oán độc nghĩ : cho dù Đậu Hăng mày có điên cuồng thế nào, chung quy vẫn không dám đối nghịch với dị năng giả. Mày chờ đó! Lão tử sau này nhất định sẽ khiến mày sống không bằng chết!

Lâm vào vui mừng điên cuồng nên gã đã xem nhẹ hung quang tàn nhẫn vô tình trong mắt Đậu Hăng. Một đao giết chết tên này rất tiện nghi cho gã, thời điểm vừa thấy thân đao ánh lên màu u lam, Đậu Hăng đã biết nó được tẩm chất kịch độc, chỉ cần cắt qua một chút, khiến gã chịu hết tra tấn đau đớn mà chết mới có thể bình ổn được cừu hận đang gào thét trong lòng hắn.

Rút ra mũi đao bị cắm xuống đất mấy tấc, Đậu Hăng mặt không chút thay đổi nhìn xuống người nọ. Gã còn muốn đứng dậy đánh tiếp, nhưng bỗng một cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế, bài sơn đảo hải* từ trên cổ truyền đến, cùng lúc đó, da thịt xung quanh vết thương không hiểu vì sao lại bị thiêu đốt đến rã ra, toát ra từng luồng khí màu trắng, mang theo mùi hôi tanh gay mũi. (* : dòi non lấp biển, ở đây ý nói vô cùng đau đớn đến nỗi muốn dòi non lấp biển, một cách nói khuếch đại sự đau đớn)

Da thịt vẫn tiếp tục rã ra, không bao lâu, nửa người gã đã hóa thành một bãi máu nhầy nhụa, mà gã thì dần chết vì đau nhức cùng khó thở, ngay cả rên rỉ cũng vô lực, hình dạng trông vô cùng thê thảm. Lại sau một hồi, nửa người còn lại cũng hoàn toàn biến thành nước mủ, mùi hôi tanh khiến người buồn nôn tóa đầy trong không khí. Mọi người vây xem đều đồng loạt che mũi, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Đậu Hăng, trong lòng mơ hồ nghĩ : bá chủ khu Bắc trước kia đã trở lại!

Đậu Hăng từng bước từng bước bước ra khỏi bãi máu, quỳ một gối xuống cạnh tên phong hệ dị năng giả sớm đã không thể đứng thẳng, trong mắt lan đầy hàn ý thấu xương.

“Không! Đừng giết tôi! Van anh!” Người nọ nước mắt giàn giụa cầu xin, ngồi phịch xuống đất như một con sơn dương đang đợi bị mổ thịt, nào còn nửa điểm uy phong lúc trước?

Đậu Hăng mặt không chút thay đổi giờ đao, không hề có ý bỏ qua cho gã. Đúng lúc này, một cương châm vút tới, lấy thái dương Đậu Hăng làm mục tiêu. Đậu Hăng giờ đao đón lấy, cương châm va chạm vào thân đao, ‘đình’ một tiếng giòn vang, đẩy Đậu Hăng lui hai bước. Cùng lúc đó, một nam nhân vẻ mặt âm ngoan, ánh mắt hung ác nham hiểm đi ra từ trong đám người, tựa tiêu phi tiêu nói, “Người của tao này cũng dám động? Đậu Hăng, mày chán sống?!” (Carly : s cái này cứ như tiểu công công đang bước ra bảo hộ tiêu thụ zậy nè trời *lau mồ hôi* =□=|||)

Vừa nói, gã vừa mở ra lòng bàn tay, ngưng tụ ra một cương châm khác ánh lên hàn quang, vận sức chờ phát động. Người này chính là tổ trưởng tổ dị năng thứ năm, hai người một chết một bị thương giữa sân chính là tổ viên của gã.

Đậu Hăng nắm chặt đao trong tay, không e ngại nhìn qua, cũng không vì người tới thực lực cường hãn mà lui bước. Cung Lê Hân thấy thế, nhìn qua Đàm Minh Viễn. Đàm Minh Viễn hiểu ý, bước tới, lạnh lùng mở miệng, “Hô Hâu, quy củ của Trường Xà đảo chính là thắng làm vua thua làm giặc, nhưng không có chuyện ai thua thì đi tìm cấp trên ra mặt. Tổ viên của anh ngay cả người thường cũng đánh không lại, chết là đáng!”

“Thì sao? Cậu tính che chở cho nó?” Hô Hâu thấy người tới là Đàm Minh Viễn cao hơn gã một bậc, trên mặt liền lộ ra biểu tình chán chờ.

“Không sai. Thua thì thua, anh còn thay bọn họ ra mặt đó mới là bẽ mặt đấy, mau về tắm rửa đi ngủ đi!” Đàm Minh Viễn khinh miệt trào phúng, lại nhìn về phía Đậu Hăng, chỉ vào tên phong hệ dị năng giả đã xụi lơ như bùn nhão dưới đất, “Cậu nhìn cậu ta đi, bị dọa tới nỗi tiểu ra quần, giết không thấy hơi mất mặt sao? Để cậu ta đi đi.” (Đàm Minh Viễn đang nói thuyết phục Đậu Hăng, ko phải nói với Hô Hâu)

Đậu Hăng nhìn về phía Cung Lê Hân đứng đầu đám người kia, thấy thiếu niên nhìn mình, trong đôi mắt thanh triệt tràn đầy lo lắng, biểu tình cứng ngắc của Đậu Hăng chợt trở nên nhu hòa, chậm rãi hạ thanh đao trong tay. Hô Hâu thấy thế, dùng ánh mắt cực kỳ nham hiểm nhìn hắn một cái, lúc này mới thu lại cương châm, kéo tổ viên dưới đất rời đi.

Đàm Minh Viễn thờ phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới Đậu Hăng thế nhưng thật sự nghe lời khuyên của hắn, tha cho người kia, thật không giống tác phong lãnh khốc vô tình bình thường của anh ta. Nhưng thấy hành động kế tiếp của Đậu Hăng, hắn liền lộ ra biểu tình ‘ra là thế’, thâm nghĩ thì ra tiểu tử này bị Cung thiếu mê hoặc, khó tránh thay đổi tính tình.

“Cám ơn.” Đậu Hăng mím môi, đến bên cạnh Cung Lê Hân trả đao lại cho cậu, trong thanh âm trầm thấp khàn khàn mang theo một tia không tự nhiên khó có thể nhận ra.

“Không có gì.” Cung Lê Hân cầm lấy đao, trả lại cho Linh Âm, ngữ khí thập phần thẳng thắn đề nghị, “Hai người vừa rồi chắc chắn trong lòng đã ghi hận anh, anh hẳn là nên tiên hạ thủ vi cường[ra tay trước để chiếm được lợi thế], tìm cơ hội giết bọn họ. Anh cầm lấy bình độc được này đi, hẳn có thể dùng được.” Dứt lời, cậu liền cầm bình độc được sớm đã chuẩn bị tốt đưa qua. Trong ngục giam Trường Xà đảo, vị trí của nô lệ so với người thường, chính là không được phép dùng vũ khí, nếu không, Đậu Hăng cũng không chặt vật như thế.

Đàm Minh Viễn khóe mắt run rẩy nhìn Cung Lê Hân, trong lòng thầm hò hét : Cung thiếu, tôi con mẹ nó thật bội phục cậu! Trên thế giới này chỉ có cậu mới có thể dùng biểu tình thiện lương vô hại đó nói ra lời âm hiểm ngoan độc như vậy! So với cậu, mấy cái hung ác tàn bạo của bọn tôi gì đó đều là cặn bã a! o(>___

Chương 96

Từ đó về sau, cuộc sống của Đậu Hằng an bình không ít, mọi người đều bị lần đánh sấm vang chớp giật hôm đó của hắn làm cho rung động. Hay trêu chọc hắn phần lớn đều là mấy tên miệng cộp gan thô, tính tình trời sinh yếu đuối, thấy chuyện ngày đó không những không chiếm được tiện nghi, còn có khả năng về sau sẽ thiệt thòi lớn, nên cũng rất tự nhiên mà dừng lại trò chơi nhảm chán này.

Lại qua không bao lâu, tổ trưởng tổ năm Hồ Hầu bỗng dung bạo bệnh bỏ mình, nguyên nhân tử vong khá kỳ quái. Nhưng hiện tại đang là mạt thế, không có cảnh sát, không có pháp y, loại chuyện này cơ bản không có ai quản, nơi này lại vốn là nhà tù trọng hình, chứa hơn phân nửa ác ôn còn đồ ở C quốc, thái độ bọn họ đối với tử vong ngoại trừ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng. Cho nên, chuyện Hồ Hầu rất nhanh bị mọi người vớt ra sau đầu, địa vị của gã cũng nhanh chóng bị một dị năng giả năng lực xuất chúng khác thay thế, không nhắc lên chút sóng gió nào.

Thời gian vẫn trôi qua, nhìn thì Trường Xà đảo vẫn an bình như trước, nhưng có vài người cuộc sống lại phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất, những người này chính là một hàng Đàm Minh Viễn đã lựa chọn phản bội Bào Long, đổi phe đi theo Cung Lê Hân.

Số kiếp Đàm Minh Viễn khá nhấp nhô, luân lách không ít đường, cuối cùng phạm phải trọng tội, cuối cùng biến thành phạm nhân. Khi còn nhỏ, bà nội hắn từng xem mệnh cho hắn, nói hắn nửa đời trước bấp bênh, nửa đời sau sẽ oai phong một cõi, có quý nhân tương trợ, gặp phúc từ trên trời rơi xuống, bình ôn mọi khó khăn, chuyển nguy thành an, về sau sẽ lưu danh sử sách.

Khi Đàm Minh Viễn gia nhập vào hắc đạo[xã hội đen] đã dùng số mệnh này động viên chính mình, thâm nghĩ muốn tìm phú quý trong gian nguy; lần đầu tiên khi bị bắt vào tù, hắn lại dùng số mệnh này an ủi mình, tự nhủ sớm muộn gì cũng sẽ khổ tận cam lai[khó khăn qua đi, cuộc sống an nhàn sẽ tới]; cuối cùng khi bị kết án chung thân, hắn liền mắng to mẹ nó số mệnh cứt chó; cho đến tận khi mạt thế giáng xuống, sau khi toàn bộ thế giới dần bị diệt vong, hắn đã không còn tin vào vận mệnh nữa.

Nhưng từ khi gia nhập vào đội Cung thiếu, hắn lại hốt hoảng nhớ đến lời căn dặn liên miên quả quyết của tổ mẫu hay ghé vào tai hắn nói lúc trước, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác ‘Thì ra là như vậy’. Thì ra không phải mệnh hắn không tốt, mà là quý nhân của hắn tới quá muộn. Đi theo Cung thiếu, hắn mới biết được cái gì gọi là phúc từ trên trời rơi xuống.

Cung thiếu sẽ không tránh mình ở phía sau, để bọn họ chấn phía trước làm pháo hôi, mà là xung phong đi đầu, cùng bọn họ sánh vai chiến đấu; Cung thiếu sẽ vì an nguy của bọn họ mà suy xét, dùng da cụ mắng biến dị trần quý chế tác hộ giáp cho bọn họ, để bọn họ chém giết không cần phải e ngại, như có thêm trong tay vài mạng; Cung thiếu sẽ không cướp đoạt tính mạng, kiêng kỵ sức mạnh của bọn họ, còn thường xuyên lấy tính mạng cao cấp sẵn được đưa cho bọn hắn, chỉ hy vọng bọn hắn có thể không ngừng mạnh lên, hào hào sống sót ở mạt thế.

Một người phi tâm tương phó[ko có tư tâm, luôn hỗ trợ phó thác], cởi mở chân thành, thực lực lại hơn người, đây không phải là quý nhân thì ai mới là quý nhân? Nghĩ tới những lời ‘về sau sẽ lưu danh sử sách’, Đàm Minh Viễn liền nhiệt huyết sôi trào, đối với Cung thiếu càng thêm quyết tâm, trung thành cùng tận tâm.

Chẳng những thực lực Cung thiếu khiến Đàm Minh Viễn tâm phục khẩu phục, ngay cả người bên cạnh Cung thiếu cũng rất ‘hợp rơ’ với hắn. Làm chung nhiệm vụ với tổ viên Cung thiếu, hắn mới biết được cái gì gọi là tinh thần đồng đội thật sự. Những người này phân công rõ ràng, ăn ý chặt chẽ, không hề ra vẻ không biết sợ, thực chất lại ngu xuẩn theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Mỗi người đều đứng đúng vị trí của mình, phát huy khả năng đặc biệt của bản thân, dùng sự trả giá nhỏ nhất để đổi lấy cái lợi ích lớn nhất.

Khanh sát, giáo sát[siết cổ], oanh sát[cho nổ], một lưới bắt hết, vô số thủ đoạn sẵn tang thi, hung tàn vô cùng. Mỗi một lần ra nhiệm vụ, Đàm Minh Viễn cùng đồng đội của mình đều cảm thấy vui vẻ há hê, phi thường sáng khoái, mà tính mạng thu được thì gấp mấy lần trước đây, cấp bậc dị năng cũng tăng vùn vụt.

Người đã thấy tang thi sợ nhân loại chưa? Người có thấy tang thi bị nhân loại đánh chạy trốn chết chưa? Nói cho các người biết, đội của ta chính là một tồn tại buu hân lại khác người như thế đó! Chỉ trong hai tháng đã lặn lẽ tấn cấp đến cấp ba đệ giai, Đàm Minh Viễn thật sự ghen đến mức thống khổ, hận không thể bộc phát phát tiết sự kích động sâu trong nội tâm không thể nói cho ai biết này.

Mỗi khi thấy Bào Long mừng rỡ nhận lấy mấy viên tính mạng cấp hai cao giai do Cung thiếu nhặt được còn sót lại, Đàm Minh Viễn liền thầm khinh bỉ gã, suy nghĩ không biết đến tận cùng Cung thiếu còn định nhẫn với đám đàn độn này tới khi nào? Chỉ cần Cung thiếu mở miệng, hắn sẽ lập tức vì Cung thiếu bài ưu giải nạn[xua đi lo âu, giải quyết vấn đề].

Cứ thế kiểm chế gần bốn năm tháng, bên ngoài, Trường Xà đảo đã hoàn toàn thôn tính thế lực Cung gia, bên trong, dị năng giả cùng người thường của căn cứ Cung gia lại lặn lẽ không tiếng động dung nhập mọi mặt trong cuộc sống nơi đây. Bọn họ không phải là không có khả năng tiến hành một trận huyết tinh trần áp cũng như cướp lấy quyền khống chế Trường Xà đảo, chỉ là, Cung phụ không muốn vì tranh đoạt quyền lợi mà hy sinh tính mạng của đồng đội. Nhân loại bên ngoài thì bị tang thi uy hiếp, bên trong lại dính chuyện đồng loại tương tàn này, đây không thể nghi ngờ chính là tự rước lấy diệt vong, cho nên, Cung phụ lựa chọn phương thức hòa bình, từng chút từng chút, lằng lằng thay đổi hiện trạng trên Trường Xà đảo.

Người thường có thể mượn sức thì mượn, tên ác ôn nào không thể mà còn chuyện xấu nào cũng làm, Cung phụ tất nhiên cũng sẽ không mặc kệ không quản, ngầm chuẩn bị một hồi thanh tẩy. Cường giả có thể có được địa vị cao, cũng có được đặc quyền nào đó, nhưng không thể ỷ vào thực lực của mình mà nô dịch, giết chết dân thường, đây là chuyện Cung phụ vô luận thế nào cũng không dễ dàng tha thứ. Mỗi khi thấy Bào Long và Khang Chính Nguyên muốn ăn thịt, liền bảo thuộc hạ cắt một phần thịt trên móng người dân đem đi nấu, xem người dân như heo chó đợi làm thịt, ông liền cảm thấy lửa

giận đê nén trong lòng như sắp đốt xuyên ***g ngực. Cạn bã bại hoại như Bào Long và Khang Chính Nguyên, dù chết một vạn lần cũng không đủ.

Mất thấy thời cơ sắp chín muồi, Cung phụ đang chuẩn bị triệu tập mọi người bí mật bàn bạc kế hoạch hành động, Cung Hương Di yên lặng một thời gian lại nôn nóng vạn phần tìm tới ông, nói ra dự ngôn mới của cô.

“Papa, ba mau gọi mộc hệ dị năng giả đến đồng ruộng thúc đẩy quá trình thu hoạch, con thấy được một tháng sau đất đai sẽ hoàn toàn bị nhiễm phóng xạ, cây nông nghiệp đều sẽ hư thối.” Cung Hương Di gõ cửa bước vào, thận trọng nói.

Đời trước, cũng là vào thời điểm này, đất đai ô nhiễm ngày càng nghiêm trọng, thực vật biến dị liên tục gia tăng, lúc đó bọn họ cũng không cảnh giác, đợi đến hai tháng sau lúc thu hoạch lúa mới phát hiện lúa gạo đều biến thành màu đen, còn có độc, hoàn toàn không thể ăn, ngay cả rễ rau củ cũng bị hư thối mốc meo, quả mọc ra mang theo mùi thối nồng đậm làm người ta buồn nôn.

Lần biến đổi đột ngột đó đã nhắc lên sóng triều hoàng sợ, Khang Chính Nguyên và Bào Long sợ không đủ thức ăn, bắt đầu điên cuồng giết hại người thường, lấy muối biển ướp thi thể bọn họ thành thịt muối dự trữ. Trường Xà đảo máu chảy thành sông, chân chính biến thành địa ngục trần gian, cuối cùng vẫn là do Cung phụ đứng ra ngăn cản, lấy lương thực vắt và dử trừ được ra trao đổi mới cứu được những người dân còn lại.

Đời này, Cung Hương Di không muốn bị kịch tái diễn, nhưng cho dù báo trước, mọi người cũng không có cách nào ngăn cản đất đai bị ô nhiễm, kể cả khi mộc hệ dị năng giả có thể nháy mắt đẩy nhanh tốc độ cho cây chín, nhưng cây trồng thu được lại là thảm họa. Bởi vì rút ngắn thời kỳ sinh trưởng, nên độ dày của thực vật tăng lên, rau quả do dị năng thúc đẩy sinh trưởng cứng đến nỗi có thể dùng làm chày gỗ, đặc biệt là thóc lúa, một hạt gạo có thể cứng như bi sắt, dù nấu trong nước sôi mấy ngày cũng không mềm, thật vất vả giã thành bột mì, khi làm thành sợi mì lại nấu không chín, còn dai hơn cả cao su. Còn cà chua cho dù thịt mềm có thể ăn được, nhưng C quốcà chua lại chịu ảnh hưởng phóng xạ, có tính ăn mòn, cắn bản không thể lấy ăn.

Cung phụ hiển nhiên cũng từng thí nghiệm qua, nghe cô nói vậy liền sợ hãi cả kinh, nôn nóng mở miệng: “Con chắc chắn không? Nếu dùng dị năng thúc đẩy sinh trưởng, chỉ sợ cây nông nghiệp cũng ăn không được, rất cứng.”

“Con chắc chắn, papa, chúng ta phải hành động nhanh lên, đất đai hiện tại đã xuất hiện tình trạng ô nhiễm, không tin lát nữa con dẫn ba ra đồng ruộng xem. Bây giờ cách thời gian thóc lúa trưởng thành còn hai tháng, giờ thúc đẩy sinh trưởng, nhiều lắm lúa gạo chỉ cứng hơn một chút, nấu vài lần là có thể ăn được rồi.” Cung Hương Di bình tĩnh nói.

“Được, ta lập tức thông báo xuống, cũng báo cho bên Bào Long và Khang Chính Nguyên một tiếng, bên đó bọn họ còn nuôi hơn ba ngàn người, không có thức ăn, không biết bọn chúng sẽ phát rồ mà làm ra chuyện gì.” Cung phụ đứng dậy, vừa đi vừa nói chuyện.

Cung Hương Di mím môi không nói, đối với ánh mắt nhìn người của cha mình cảm thấy rất bội phục. Phát rồ? Dùng từ này hình dung trên người Bào Long và Khang Chính Nguyên rất chuẩn xác. Vừa nghĩ tới hai người bọn chúng lấy thịt người làm thức ăn hằng ngày, cô liền thấy ghê tởm muốn phun.

Bào Long và Khang Chính Nguyên cũng nghe tới tên tuổi ‘người tiên đoán’ Cung Hương Di, nghe thấy tin tức Cung Viễn Hàng nhờ người đến báo, liền lấy thái độ ‘thà tin là có, đừng tin là không’ vội vàng chạy tới đồng ruộng.

Lúc này, Cung Hương Di đang dẫn Cung phụ tới trước một luống rau, dùng dao bở ra một cây cải trắng. Bên ngoài xanh mon mon như suối trong, sinh trưởng vô cùng khả quan, vậy mà bên trong đều là màu đen, không có ngoại lệ, còn bốc lên một cỗ mùi hôi thối. Cắt ra toàn bộ trăm cây cải trắng trồng trên khối đất này, không hề phát hiện được gốc nào hoàn hảo, loại tình huống này ngay cả với người không đọc sách như Bào Long cũng biết không bình thường.

Bào Long có chút hoảng hốt, đi qua vườn rau bên cạnh, cũng điên cuồng bở cải trắng, tình huống vẫn như vậy. Khang Chính Nguyên cũng bước lên bở ra mấy cây, cuối cùng mặt đen lại nhìn còn thối hơn cải trắng. Hai người nhanh chóng tỉnh táo lại, sau khi cảm ơn Cung Viễn Hàng liền gọi ra toàn bộ mộc hệ dị năng giả trong căn cứ, bảo bọn họ nhanh chóng thúc đẩy sinh trưởng, sau đó gọi người dân ra thu hoạch.

Cung phụ thấy bọn họ nghe ý kiến của mình, tâm thoả ỷ ổn định. Một bên ra lệnh cho binh lính thông báo với mộc hệ dị năng giả và dân chúng trong căn cứ của mình, một bên đi tới đồng ruộng.

Tin tức đất đai bị ô nhiễm, không còn cách nào tiếp tục trồng trọt rất nhanh lan truyền trong căn cứ, cảm xúc khủng hoảng điên cuồng lan tràn trong tâm trí mọi người. Dân chúng vừa nghe tin liền ngốc lăng ngây ra, sau đó lệ rơi đầy mặt, ý nghĩ tuyệt vọng sớm muộn gì cũng sẽ đói chết náy lên trong lòng bọn họ, làm bọn họ cắn bản không còn tâm tư làm việc.

Cung Lê Hân sau khi nghe tin chỉ ngây ra trong chốc lát lại nhanh chóng hồi phục tinh thần. Nhìn qua Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên vẫn còn bị vây trong bi thương, thấp giọng an ủi: “Lâm đại ca, Tống đại ca, đừng lo lắng! Không có lương thực, chúng ta có thể tới mấy tiệm thuốc Đông Y trong trung tâm kiểm thuốc, chế tạo ra Tích Cốc đan, tuy rằng không thể thỏa mãn được dục vọng ăn uống, nhưng cũng có thể ăn no. Hơn nữa, đã có thực vật biến dị xuất hiện, trong đó chắc chắn sẽ có loại cây thích hợp cho chúng ta ăn, chúng ta cứ từ từ tìm kiếm, nhất định sẽ được. Có cái gọi là trời không tuyệt đường người, khó khăn này cuối cùng rồi sẽ qua thôi.”

Cậu vừa nói vừa vỗ lưng hai người, truyền qua tín niệm kiên định của mình. Cậu tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng sớm đã trải qua những tra tấn cùng cực khổ mà người thường khó có thể tưởng tượng được, tính cách như kim cương được luyện trong dung nham dưới lòng đất hàng trăm hàng triệu năm, không thể nào phá vỡ. Lần gian nguy này, một chút cũng không thể lay chuyển tâm cậu.

Thiếu niên về mặt bình tĩnh thông dong mang theo sức hút cực đại không thể nào kháng cự, làm Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên nhanh chóng thoát khỏi tuyệt vọng băng giá.

Không có Lê Hân[Tiểu Hân] bên cạnh làm bạn, mình sẽ làm cái gì đây? Chắc chắn không thể sống sót một ngày trong nơi mật thế như địa ngục này! Hai

người không hèn mà cùng thâm nghĩ, trong lòng không hiểu sao dâng lên hoang mang, tâm trí càng thêm hướng về thiếu niên trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Cảm xúc khủng hoảng vẫn tiếp tục lan tràn, cắn nuốt khát vọng sinh tồn trong lòng mọi người. Căn cứ nháy mắt ngưng lại các hoạt động bình thường, mệnh lệnh Cung phụ ban ra không người nào đến chấp hành, mọi người đều đắm chìm trong tuyệt vọng, thái độ vô cùng tiêu cực.

Niềm tin của con người một khi sụp đổ, chờ đợi bọn họ cũng chỉ có tử vong, không phải do tang thi cắn chết, mà là do chính mình. Còn tiếp tục như vậy, tỉ lệ tự sát trong căn cứ sẽ liên tiếp kéo đến, con người sẽ tự đẩy mình vào tuyệt cảnh.

Lâm Văn Bác đi một vòng quanh căn cứ, hiểu rõ phải nhanh chóng xua đi cảm xúc tiêu cực của mọi người, thoáng trầm ngâm sau đó đưa Cung Lê Hân đến phòng phát thanh, dặn dò, "Tiểu Hân, lời khuyên em nói cho bọn anh vừa rồi cắt đi đoạn Tích Cốc đan kia, giờ lặp lại lần nữa với người dân đi. Nói cho bọn họ, chúng ta sẽ tìm được thực vật thích hợp có thể ăn được, nói bọn họ nhất định phải kiên cường. Nếu vẫn không được, các kho dự trữ lúa chiến lược phân tán trên toàn quốc khẳng định vẫn còn tồn lương[lương thực dư trữ], chúng ta có thể đến đó tìm kiếm, mấy kho lương thực đó đủ cho hơn mười triệu dân C quốc ăn một năm, đem về nuôi mấy ngàn người ở đây vẫn đủ, trước khi dùng hết, chúng ta nhất định sẽ tìm cách khác giải quyết."

Cung Lê Hân vừa nghe vừa gật đầu, chờ khi Lâm Văn Bác vừa dứt lời, liền thẳng thắn đề nghị, "Lâm đại ca, anh viết giúp em một bản nháp đi, em nghe không hiểu lắm, sợ sẽ nói không tốt." Cái gì mà 'dự trữ chiến lược' linh tinh, mỗi chữ cậu đều hiểu được, nhưng khi ghép lại thì hoàn toàn không hiểu rõ, sợ sẽ làm hư chuyện của Lâm đại ca.

Lâm Văn Bác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của cậu, bỗng khẽ bật cười, một tia u ám cuối cùng trong lòng cũng biến mất vô tung vô ảnh. Đây là cái gọi là người không biết gì nên không sợ gì? Khó trách tiểu Hân chưa bao giờ biết cái gì gọi là sợ hãi, vĩnh viễn vẫn duy trì sự bình tĩnh thông dong, thật sự là khá ái không ngờ a! Như vậy cũng tốt, trong lòng em không cần phải nghĩ mấy thứ gì đó phức tạp, bởi vì có anh ở đây.

Ôm ấp ý niệm bảo hộ trong lòng, Lâm Văn Bác yêu thương xoa đầu thiếu niên, đáp ứng một tiếng liền bắt đầu viết ra bản diễn thuyết nháp. Tuy rằng tiểu Hân không giỏi về ngôn từ, lại càng không biết kỹ xảo diễn thuyết, nhưng lời cổ vũ khích lệ nhân tâm này chỉ có nói ra miệng cậu mới phát huy được tác dụng lớn nhất, bởi vì cậu là thần hộ mệnh, là tín ngưỡng trong cảm nhận của người dân.

Lâm Văn Bác là một thương nhân vô cùng thành đạt, cái nắm rõ nhất là lòng người, một bài diễn thuyết thấu tình đạt lý nhanh chóng thành hình dưới ngòi bút của hắn. cầm tờ giấy mỏng manh đưa qua, Lâm Văn Bác ôn nhu nói, "Tiểu Hân, cứ dựa theo đó mà đọc, không cần để ý trầm bổng lên xuống gì cả. Chỉ cần là lời em nói, người dân nhất định sẽ tin tưởng, cũng sẽ phấn chấn trở lại." Bởi vì không ai rõ hơn hắn, thiếu niên này có sức hút đáng sợ thế nào, loại sức hút này đủ để khiến người ta trầm mê.

"Ân." Cung Lê Hân thận trọng gật đầu, sau khi Lâm Văn Bác mở micro liền chiếu theo bản nháp nói ra từng câu từng chữ.

Bởi vì chỉ tiếp xúc với sách giáo khoa một năm đã bỏ dỡ, nên đối với chữ giản thể, cậu cũng không quen lắm, cho nên đọc vô cùng chậm, nhưng phát âm từng chữ lại cực kỳ rõ ràng, thanh âm nhẹ nhàng trầm bổng, không có lo âu, không có sợ hãi, càng không có tuyệt vọng, chỉ có bình tĩnh cùng thông dong, tựa như linh tuyến tinh thuần nhất trong thế giới lạnh lẽo, mang theo sức mạnh an ủi nhân tâm.

Cung phụ lòng gấp như lửa đốt thật lâu không thấy ai tới, khi từ đồng ruộng trở về khu giam, nghe được lời động viên cùng trấn an của nhi tử. Cước bộ ông dừng lại, nhìn không được nghiêng tai lắng nghe, đôi mày nhíu chặt bất giác giãn ra. Người trong căn cứ cũng chợt quên đi khủng hoảng, từ từ an tĩnh lại, trên mặt dần hiện lên nụ cười vãn khai vụ tán*. Những phạm nhân lâm vào tuyệt vọng, lại bị Khang Chính Nguyên và Bào Long bóc lột quá mức mà sắp bạo động bên cạnh cũng bình ổn lại cảm xúc phập phồng kịch liệt, đi theo đám cảnh vệ cầm roi về phía đồng ruộng, nhanh chóng chuẩn bị thu hoạch. (* : trời quang mây tạnh)

Đậu Hăng biến mất trong đám phạm nhân quần áo tả tơi, nhìn về phía phòng phát thanh, tầm mắt chăm chú nhìn có vẻ đặc biệt thâm thúy như muốn nhìn xuyên qua bức tường, nhìn được thiếu niên ở đó, cánh môi luôn mồm thành một đường thẳng tắp chợt muốn cong lên, nhưng cuối cùng vì quá mới lạ mà thất bại hạ xuống. Hắn cảm thấy rất khó tin, trước đây khi thế giới thái bình thịnh thế hắn không hề cảm nhận được chút âm áp cùng hy vọng, nhưng đến lúc gặp phải mặt thế lại được ném đủ hai loại cảm tình với hắn mà nói là vô cùng xa xỉ này. Nhân sinh thật sự là vô thường!

Đàm Minh Viễn bước ra từ văn phòng Bào Long, biểu tình tất cung tất kính nháy mắt biến thành khinh thường cùng chán ghét. Trong lòng nhớ lại kế hoạch 'giết người lấy thịt' của gã, lại nhớ tới lời động viên hòa nhã ôn nhu của Cung thiếu với người dân và thuộc hạ, hắn liền hung hăng mắng Bào Long một phen, trong mắt thoáng lóe lên sát ý nồng đậm.

Một tên cận bã, lão tử sớm muộn gì cũng sẽ xử lý mày, đỡ phải làm dơ tay Cung thiếu! Lúc nghĩ thế, Đàm Minh Viễn hiển nhiên đã quên chính hắn cũng

từng là một thành viên trong đám cận bã này a.

Cung Lê Hân nói trên micro xong, khi cùng Lâm Văn Bác dắt tay bước ra, chào đón cậu chính là những khuôn mặt nở nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời của tổ viên mình.

“Lão đại, bọn tôi nghe theo lời kêu gọi của cậu, chuẩn bị xuống ruộng làm việc đây, cùng nhau đi thôi!” Vương Thao đã biến thành kẻ cơ bắp chân chính, giơ lên cái cuốc trong tay, cười hi hi nói.

“Àn, tôi cũng muốn một cái.” Cung Lê Hân giật mình, mặt mày hớn hờ nói. Máy loại nông cụ này cậu chưa từng dùng qua, đôi mắt mờ to sáng rực tràn đầy hiếu kỳ.

“Ha ha, Tổng đại ca quả nhiên hiểu cậu nhất, anh ấy đã sớm biết cậu sẽ nói như thế!” Vương Thao mặt đầy bội phục nhìn Tổng Hạo Nhiên đã cầm hai cây cuốc nói.

Tổng Hạo Nhiên mỉm cười, con ngươi tràn đầy đắc ý cùng sùng nịch, đưa một cây cuốc trong tay qua, sau đó thật tự nhiên ôm lấy bả vai thiếu niên, dẫn cậu đi về phía đồng ruộng.

Nhìn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại rời khỏi tay mình, Lâm Văn Bác khẽ híp mắt, tay bỏ vào túi quần, lẳng lẳng nắm thành quyền. Tào Á Nam đi cạnh hắn, ý tứ không rõ nhìn nửa khuôn mặt có vẻ đặc biệt lãnh ngạnh của hắn, biểu tình đầy thích thú.

Một đám người ngồi ngoài ruộng, chờ một hệ dị năng giả thúc đẩy cây sinh trưởng, sau đó tiến hành thu hoạch.

Thấy Cung Hương Di đứng trên bờ ruộng, xoay người nói gì đó với Đậu Hằng đang thu hoạch thóc lúa, Cung Lê Hân nhướn mày, buông cây cuốc trong tay bước qua. Cậu biết Cung Hương Di là loại người không có lợi sẽ không dậy sớm, Đậu Hằng nhất định có chỗ nào đó rơi vào mắt cô, bằng không cô cũng sẽ không hao tâm tốn trí đi kết giao như vậy. Vì thế, vốn có nhiều hảo cảm với Đậu Hằng, Cung Lê Hân càng thêm đặc biệt chú ý hắn.

Nghe thấy Cung Hương Di không ngừng hứa hẹn cam đoan có thể đưa hắn tới căn cứ Cung gia, về sau không cần phải sống cuộc sống nô lệ, Cung Lê Hân liền nhếch môi cười, trong mắt đầy châm chọc trào phúng. Nam nhân như Đậu Hằng, không cần một nữ nhân nào đến cứu vớt, dù muốn thoát khỏi bể khổ, hắn sẽ chỉ dựa vào chính sức mạnh của mình, nếu không được, hắn cũng sẽ kéo những người ngăn cản hắn cùng xuống địa ngục. Không ai có thể hiểu được điên cuồng chôn sâu trong lòng Đậu Hằng hơn cậu, bởi bọn họ là cùng một loại người.

“Chị không cần phải lo, Đậu Hằng không cần chị cứu vớt.” Lặng yên không tiếng động đi tới sau lưng Cung Hương Di, Cung Lê Hân thản nhiên mở miệng.

Cung Hương Di hoảng sợ, kinh ngạc xoay người nhìn cậu, lắp bắp thét lên, “Mày..mày nghe lên bọn tao nói chuyện?”

“Chị nói lớn tiếng như thế, sao có thể nói là em nghe lên?” Cung Lê Hân nghiêng đầu, vẻ mặt cực kỳ vô tội hỏi lại.

Cung Hương Di cắn răng, không thể nói được gì, chỉ đành nhẫn nại rời đi. Từ sau khi có được dị năng, trên người Cung Lê Hân đã phát sinh sự thay đổi thay da đổi thịt, nhất cử nhất động đều mang theo sức lôi cuốn kỳ lạ (sao giống quảng cáo zậy nè trời T.T), chỉ cần cậu để ý, tùy ý ngoắc ngoắc ngón tay liền sẽ có người thần phục. Đối mặt với người như vậy, nhuệ khí trên người cô đều trở nên vô lực, thấy cậu cũng chỉ có thể né ra xa, dùng trốn tránh để đối phó.

Như có chút dăm chiêu nhìn bóng dáng bỏ đi của Cung Hương Di, Cung Lê Hân lại ngồi trên bờ ruộng, chống má, vẻ mặt chăm chú nhìn chằm chằm Đậu Hằng vẫn luôn gặt lúa, không thèm nhìn mình một cái.

Trong lòng biết Cung Hương Di là chị gái của thiếu niên, nên Đậu Hằng vẫn luôn cẩn thận nhẫn nại dục vọng giết người trong đầu, mặc cho cô âm ỉ bên tai. Khi thấy thiếu niên xuất hiện, tâm hắn thoáng động một cái, trên mặt lại không biểu hiện gì, biểu tình vẫn căng cứng như cũ. Khi thiếu niên ngồi xuống gần đó nhìn chằm chằm hắn, thân thể Đậu Hằng dần cứng ngắc, động tác gặt lúa có vẻ hơi hỗn loạn lại mất tự nhiên.

Nhưng Cung Lê Hân cũng không biết cách thu hoạch thóc lúa nên một chút cũng không nhìn ra khác thường của hắn, đôi mắt như phát sáng đánh giá hắn từ đầu tới chân, ý đồ muốn tìm kiếm ra chỗ đặc biệt thu hút sự chú ý của Cung Hương Di.

Môi Đậu Hằng gặt gao mím thành một đường, cảm thấy ánh mắt thiếu niên như thực chất, gọi lên từng dòng điện lưu di chuyển tán loạn trên người hắn, khiến hắn tâm hoảng ý loạn không biết phải làm sao, độ cong của lưng càng lúc càng cứng ngắc. Nếu hắn là một mảnh thú, phỏng chừng lúc này cả bộ lông hắn đã dựng đứng lên hết rồi.

Nhưng Cung Lê Hân vẫn không nhận ra khác thường của hắn, tầm mắt dõi theo không hề chớp, cũng không hề che giấu.

Nói không rõ là khấn trương hay hưng phấn, cũng có thể là cả hai, trán Đậu Hằng nhỏ xuống từng giọt mồ hôi, vành tai nổi lên một áng mây hồng, được che giấu dưới làn da ngăm đen khiến người ta khó có thể nhìn ra, hai tay cũng ra một tầng mồ hôi, trắng mịn cơ hồ sắp không cảm nổi chuỗi đao.

“Cẩn thận!” Mâu quang chuyên chú của Cung Lê Hân chợt lóe, thấp giọng cảnh báo đồng thời ném cục đá trong tay đi, đánh bay đi lười lười trên tay Đậu Hằng, nhúh mày nói, “Vừa rồi suýt chút nữa anh đã cắt luôn chân mình đấy.”

“Cám ơn.” Đậu Hằng chau mày, nói lời cảm ơn nhỏ xíu, trong lòng đầy ảo não cùng xấu hổ khiến hắn có chút không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình của thiếu niên. Khốn kiếp! Minh sao có thể tự làm mình xấu mặt trước mặt cậu ấy chứ? Trong lòng hắn chật vật trầm nghĩ.

“Không cần cảm ơn.” Cung Lê Hân vẫy tay, bỗng nhiên nhảy xuống bờ ruộng, đi tới cạnh hắn, nắm lấy tay hắn, sau đó thành thật nhắc nhở, “Tay anh đầy mồ hôi, cho nên không cầm chắc được lưỡi liềm, lau lòng bàn tay đi rồi lại làm, miễn cho bị thương.”

Đậu Hằng mất tự nhiên thu lại tay, lẳng lặng cảm thụ một tia nóng rực bất thường lưu lại trên mặt, không biết đây có phải suy tưởng của hắn hay không. Nhưng mà mặc kệ nó có phải suy tưởng của mình hay không, loại cảm giác khiến hắn vạn phần lưu luyến.

Nhìn thiếu niên nhảy trên bờ ruộng, cười tủm tỉm vẫy tay nói hẹn gặp lại, Đậu Hằng áp chế mắt mắt mãnh liệt trong lòng, thanh âm khàn khàn trầm thấp hơi dồn dập nói, “Xin hỏi cậu tên gì?” Hắn nghe thấy mọi người gọi thiếu niên là ‘Cung thiếu’, nhưng hắn khát vọng muốn được biết tên thật của thiếu niên, mà không phải là tên xưng đầy xa lạ cùng xa cách.

“Tôi tên Cung Lê Hân.” Đôi miều đồng của mèo nhỏ vì cười mà híp cả lên, đáng yêu vô cùng. Dứt lời, cậu dừng một chút, dùng giọng điệu thận trọng nói, “Tuong lai nhất định sẽ trở nên cường đại, cho nên phải tin vào chính mình, cố gắng sống sót.”

Vừa rồi cậu đã kiểm tra được trong thân thể Đậu Hằng cất chứa một cỗ lực lượng dồi dào, không phải bất cứ loại dị năng nào cậu từng kiểm tra qua, cũng vì thế mà hiểu được nguyên nhân Cung Hương Di chú ý hắn. Người này, tuong lai nhất định là cường giả. Có lẽ mình có thể đã thông kinh mạch, để hắn có được sức mạnh. Ý nghĩ này vừa nảy ra liền bị Cung Lê Hân phủ định. Chỉ có dựa vào tự thân cố gắng mới có thể có được sức mạnh không gì cản nổi, hành vi của cậu nhìn như trợ giúp, thực tế lại là cản trở, không khác gì dục tốc bất đạt*. Quên đi, cứ lẳng lặng quan sát, chờ đợi hắn tự mình thức tỉnh! (* : nóng vội hỏng việc)

Nghĩ đến đây, Cung Lê Hân liền nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng tuyết. mà Đậu Hằng đứng ngây ngốc trên ruộng lúa, đem tên cùng lời cổ vũ để tâm của cậu nuốt một lần lại một lần.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Khi Cung Lê Hân quay lại chỗ đồng ruộng của Cung gia, thóc lúa đều đã được các mộc hệ dị năng giả thúc đẩy sinh trưởng xong, tầng tầng sóng biển vàng óng ánh đập dềnh dưới làn gió mùa hè, rạng rỡ hoa mắt, phả vào mặt từng cỗ mùi thơm hương thơm ngào ngạt, thấm vào ruột gan.

Cung Lê Hân híp mắt, đứng trước bờ ruộng, lẳng lặng ngưng mắt nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp chưa bao giờ được thấy, cả thể xác lẫn tinh thần đều đắm chìm trong khoảnh khắc này. Trùng sinh sống lại, tuy gặp phải mạt thế, nhưng sinh mệnh vẫn có rất nhiều điều đáng để quý trọng, giống như vì sao lóe sáng trong bầu trời đêm, mặc dù nhỏ bé không thể chiếu sáng toàn bộ bầu trời, lại bởi vì có chúng nó điểm sáng mà làm cho bầu trời đêm rút đi bóng tối khiến người khủng hoảng, so với ban ngày càng thêm rực rỡ.

Tìm kiếm ánh sáng trong bóng đêm vô tận, tìm kiếm hy vọng trong tuyệt vọng lạnh giá, nhìn theo một góc độ khác, nó giống như một loại lạc thú chốn nhân sinh. Nghĩ đến đây, Cung Lê Hân liền cong môi, nở nụ cười. Một nụ cười như ánh dương quang xuyên qua đám mây đen dày đặc sau khi bão tố qua đi, vô cùng lóa mắt đồng thời cũng mang đến câu vờn rực rỡ, xinh đẹp khó có thể dùng từ ngữ để miêu tả.

Tổng Hạo Nhiên khựng lại, ngăn ngại nhìn thiếu niên lấy làn sóng lúa vàng óng ả làm bối cảnh, chìm đắm trong thế giới của chính mình mà trông có vẻ càng thêm hư ảo, trái tim chợt đập điên cuồng. Đến khi trái tim sắp vắng khỏi ***g ngực dần bình tĩnh trở lại, hắn mới thu lại si mê trong mắt, chậm rãi bước qua, ra vẻ lơ đãng hỏi, “Lê Hân, em có vẻ đặc biệt đề ý đến nam nhân tên Đậu Hằng kia, tại sao thế?”

Trên mặt vẫn còn vương vấn tươi cười, Cung Lê Hân nghiêng đầu, mâu quang sáng như sao, chớp chớp lướt qua một tia bùng binh, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên môi, thần bí nói, “Đây là bí mật, sau này tự nhiên anh sẽ biết.”

Đầu ngón tay xanh trắng xen kẽ, cánh môi đỏ tươi mê người, hai thứ làm nổi bật lẫn nhau, trắng lại càng trắng, hồng lại càng hồng, hòa vào nhau, hút lấy ánh mắt người khác. Máu sắc Tổng Hạo Nhiên chợt thâm trầm, nháy mắt bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, hạ phúc co rút, hận không thể ngậm lấy ngón tay thiếu niên mà mút cho thỏa thích, rồi hung hăng cắn lấy cánh môi mềm mại cắn nghiền ma sát.

Nhấn rồi lại nhấn, cuối cùng không thể áp xuống dục vọng, hắn bước tới nhanh hơn, đem gương mặt bùng binh khả ái ôm chặt vào lòng hung hăng xoa nắn, nhìn như đang chơi đùa thực chất là thận trọng hôn vài cái lên hai má cậu, trong đó có một cái khẽ sát qua khóe môi thiếu niên, lây phải hương thơm đặc hữu riêng biệt từ miệng cậu, khiến hắn thần hồn điên đảo quẳng luôn cái tên Đậu Hằng ra sau đầu.

Cung Lê Hân bị “chà đập” hai má đến ửng hồng, đầu óc choáng váng, mềm nhũn rúc vào ôm ấp rộng lớn ấm áp của hắn, khúc khích khẽ cười. Hình ảnh

hai người vui đùa âm ỉ sinh động, dịu dàng thấm thiết, hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người trên ruộng, cũng ảnh hưởng đến bọn họ, làm bọn họ không nhận được mà mỉm cười.

Đậu Hằng ngần ra nhìn qua một hồi, dưới cái quạt tàn nhẫn vô tình của cánh vệ mới chậm rãi cúi người, che khuất khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn, đồng tử thâm thúy không có tiêu cự nhìn xuống bùn đất nâu đen dưới chân, trông có vẻ phá lệ trống rỗng mờ mịt.

Lâm Văn Bác hai tay đút túi, neho mắt nhìn hai người cách đó không xa đang ôm nhau, khuôn mặt tuần dật ôn nhả không thể che đi một tia u ám, một tia lãnh ngạnh.

Thấy trong mắt hắn ẩn chứa ghen tị cùng chua xót, lại thấy Cung Hương Di đang từ xa đi về phía này, Tào Á Nam tươi cười quý dị, tự nhiên đi qua, thân mật ôm lấy cánh tay hắn, nghiêng người nằm sấp bên tai hắn thấp giọng nói, "Nhìn cái gì mà xuất thần như thế?"

Lâm Văn Bác xoay mặt nhìn nụ cười bí hiểm của Tào Á Nam, dư quang khỏe mắt thoáng nhìn qua Cung Hương Di sắc mặt tái nhợt, mắt không chớp đang nhìn về phía này, mặt liền không vui mở miệng, "Không nhìn gì cả. Cô nếu muốn khiêu khích Cung Hương Di thì làm ơn đổi cách đi, đừng có lôi tôi vào, tôi không thích." Vừa nói hắn vừa rút tay mình về.

"Haha~ là anh không thích hay là sợ người khác không thích nha? Không nghĩ tới nhìn anh quang minh lỗi lạc vậy mà lại làm chuyện đào chân tường người ta nha!" Tào Á Nam như ám chỉ chỉ qua Cung Lê Hân vừa rời khỏi ôm ấp của Tống Hạo Nhiên, đang nhảy xuống ruộng, cầm cuốc đào khoai lang.

Biểu tình Lâm Văn Bác trở nên lạnh lùng, ánh mắt như điện nhìn Tào Á Nam thật lâu không nói gì. Tào Á Nam kiên trì nhìn thẳng hắn, nhưng nụ cười đầy thích thú bên khóe môi dần dần cứng ngắc.

Mẹ nó, một tên công tử nhà giàu, sao lại có khí thế khủng bố như thế? Rửa thắm một tiếng, Tào Á Nam nhếch miệng, nở nụ cười lấy lòng nói, "Được, được, là tôi sai! Tôi không đùa với anh nữa! Yên tâm, chuyện anh thích Cung thiếu tôi sẽ giúp anh giữ bí mật, tuyệt đối không nói cho bất cứ ai." Cô vừa nói vừa làm động tác khóa miệng.

Lâm Văn Bác bình tĩnh nhìn ra phía sau cô, trong mắt lóe lên kim quang, thân nhiên mở miệng, "Không cần, người nên biết đã biết rồi."

Cảm giác được khí tức áp bách nặng nề sau lưng, cả người Tào Á Nam chợt phát lạnh, cứng ngắc quay đầu, thái dương run rẩy nhìn hồng quang đại thịnh trong mắt Tống Hạo Nhiên, thắm hồ mình xong đời rồi, lão tử rốt cục đã đùa ra lửa rồi!

"Cậu thích Lê Hân? Là loại "thích" nào?" Khuôn mặt anh tuần của Tống Hạo Nhiên căng chặt, gương cầm trầm giọng hỏi. Những lời này, hắn đã hỏi hai lần, tuy đối tượng khác nhau, nhưng hắn có dự cảm, sau đó không phải là đáp án hắn muốn.

Quả nhiên, Lâm Văn Bác khẽ bật cười, thanh âm thân nhiên lại mang theo sự kiên định không thay đổi, chậm rãi nói rõ từng câu từng chữ, "Còn phải hỏi sao? Cậu thích em ấy như thế nào, tôi thích em ấy như thế đó. Không, phải nói là "yêu" mới chính xác."

Sắc mặt Tống Hạo Nhiên sa sầm, con ngươi phiếm hồng nhìn thẳng vào mắt hắn thật lâu không nói gì. Tào Á Nam dưới đáy lòng thầm thay hai người kêu một tiếng soái khí[đẹp trai]! Quả thực là cường thế không vừa mà! Cuộc chiến tranh đoạt thế lực ngang nhau này tuyệt đối rất phấn khích. Tuy rất muốn đứng đây quan sát xem diễn biến, nhưng vì an nguy tính mạng, cô vẫn là nên tránh đi thôi, nhìn nhìn hai người tránh đi hai tầm mắt sắc bén điện lư và chạm giữa không trung, sau đó dịch đi từng bước, chập vạt trốn đi.

Sau khi Tào Á Nam rời đi, Tống Hạo Nhiên hồi lâu không nói cuối cùng cũng động, bước từng bước tới trước mặt Lâm Văn Bác, đột nhiên nắm lấy cổ áo hắn, thái dương nổi gân xanh, cúi đầu lạnh lùng hỏi, "Cậu đã thích Lê Hân bao lâu?"

"Thật lâu rồi, lâu đến nỗi chính tôi cũng không cách nào nói rõ ràng." Lâm Văn Bác thấp giọng mở miệng, trong mắt tràn ngập yêu thương sâu lắng không hề che dấu. Dứt lời, hắn nhìn về phía bàn tay nắm chặt của Tống Hạo Nhiên, không chút để ý nói, "Tôi biết cậu rất muốn đánh tôi, bất quá, tôi muốn nhắc cậu, tiểu Hân đang nhìn chúng ta."

Biểu tình ngoan lệ trên mặt Tống Hạo Nhiên thoáng cứng lại, quay đầu nhìn về phía thiếu niên đang nhìn bọn họ mỉm cười, liền nhanh chóng buông lỏng cánh tay đang nắm lấy cổ áo Lâm Văn Bác. Hai người cong môi, không hện mà cùng cười đáp lại, đợi khi thiếu niên tiếp tục cúi đầu, lập tức song song thu lại sùng nịch ẩn chứa trong mắt, tiếp tục lạnh lùng đối nhau.

"Nếu tôi không nghe được, có phải cậu vĩnh viễn sẽ không nói cho tôi biết?" Tống Hạo Nhiên nén xuống lửa giận trong lòng, hỏi ra vấn đề mình để ý nhất.

"Không, tôi vốn định tìm cơ hội nói cho cậu. Cậu là bằng hữu tốt nhất đời này của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện đâm sau lưng này. Muốn cạnh tranh, tôi cũng sẽ quang minh chính đại mà làm." Ngữ khí Lâm Văn Bác thân nhiên, ẩn hàm một tia áy náy, nhưng nhiều hơn là sự kiên trì quyết không buông tay.

"Tranh với tôi? Dựa vào cái gì?" Tâm tình buộc chặt của Tống Hạo Nhiên thoáng buông lỏng, nhưng ngữ khí vẫn đầy mùi thuốc súng như cũ, trầm giọng nhắc nhở, "Đừng quên thân phận của cậu!"

"Vậy cậu nói xem thân phận hiện tại của tôi là gì? Tại sao không thể tranh với cậu?" Lâm Văn Bác hơi bực mình nở nụ cười, ngữ khí lạnh nhạt cũng bắt đầu trở nên không tốt. Hai người nhìn chằm chằm nhau, không ai nhường ai.

Tống Hạo Nhiên muốn phản bác nói cậu là anh rể Lê Hân, nhưng vừa mở miệng mới nhớ tới, Lâm Văn Bác đã chia tay với Cung Hương Di. Hắn bưng

tình đại ngộ, trào phúng nói, "Chẳng trách cậu chia tay dứt khoát với Cung Hương Di như vậy, thì ra đã sớm đi tình biệt luyện*. Lâm Văn Bác, cậu như vậy có tư cách gì yêu Lê Hân?" (* : chuyển tình yêu qua một đối tượng khác)

Màu sắc Lâm Văn Bác tối lại, thận trọng mở miệng, "Tôi chia tay với Cung Hương Di không phải vì tiểu Hân, đừng có nghĩ tôi tồi tệ như thế. Nếu Cung Hương Di không mở miệng, cả đời này tôi cũng sẽ không vứt bỏ cô ấy. Thực tế, tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý tốt, chỉ tính đứng từ xa nhìn tiểu Hân là tốt rồi, nhìn một đời cũng được."

Nói đến đây, đôi mắt sớm đã biến thành màu vàng kim lòng không đậu mà lướt qua một tia yêu thương, nhưng dù chỉ là một chút, cũng khiến người ta hít thở không thông. Tổng Hạo Nhiên thấy thế, lửa giận tăng vọt trong lòng đột nhiên bị dập tắt, tâm tình phức tạp khó tả.

Nhìn về phía bạn tốt có vẻ đã hơi thả lỏng, Lâm Văn Bác tiếp tục nói, "Tôi vốn đã cảm thấy tuyệt vọng, nhưng có vẻ lão thiên vẫn còn để ý chiếu cố tôi, cho tôi một con đường sống. Cậu có hiểu được tâm tình của một người lận lộn đường xa trên sa mạc, sắp chết khát lại đột nhiên tìm được ốc đảo không? Cậu không thể, vì cậu may mắn hơn tôi. Cậu nói tôi không có tư cách tranh với cậu, dựa vào đâu cậu nói thế? Chẳng lẽ đã từng yêu một người thì không thể yêu người khác sao? Theo tôi biết, cậu cũng đã từng yêu vài lần, cái duy nhất bất đồng giữa tôi và cậu chính là người tôi từng yêu là chị tiểu Hân mà thôi. Nhưng sao có thể nói tôi vì vậy mà bị cô ấy ràng buộc cả đời, ảnh hưởng cả đời, mà tự mình buông tay ước mơ muốn có được hạnh phúc của mình được? Cậu nghĩ thế, có phải rất bất công với tôi hay không? Cái tôi muốn không nhiều, chỉ muốn một cơ hội cạnh tranh công bằng mà thôi."

Tổng Hạo Nhiên bị lời nói phát ra từ sâu trong lòng bạn tốt làm cảm động sâu sắc. Quả thật, bạn tốt và Cung Hương Di nay đã là hai cá thể độc lập, không có bất cứ quan hệ gì, hẳn có quyền đi tìm hạnh phúc của mình, ai cũng không có tư cách can thiệp.

Thấy gương mặt giận dữ của Tổng Hạo Nhiên đã buông lỏng, hiển nhiên là đã nghĩ thông, Lâm Văn Bác liền khẽ cười, thành khẩn nói, "Hạo Nhiên, từ nay về sau chúng ta chính là đối thủ cạnh tranh, nhưng tôi hy vọng, mặc kệ cuối cùng ai thua ai thắng, đều sẽ không vì vậy mà ảnh hưởng tình bạn giữa chúng ta. Cậu cũng biết, bây giờ là mặt thế, không dễ tìm được một bằng hữu chân thành thật tâm"

Tổng Hạo Nhiên thở ra một hơi, trầm giọng nói, "Tranh thì tranh, sợ gì. Cậu yên tâm, yêu là yêu, bạn là bạn, trong lòng tôi có chừng mực."

Lâm Văn Bác thu lại kim quang trong mắt, khẽ gật đầu, cười cười đi tới chỗ Cung Lê Hân cách hẳn không xa.

Cung Lê Hân hết sức chuyên chú đào một dây khoai lang trong đất, không lưu ý đoạn đối thoại giữa hai người, nên đã bỏ qua tuyên ngôn khai chiến của bọn họ. Thấy Lâm Văn Bác đi tới, cậu liền ngẩng đầu nở nụ cười. Lâm Văn Bác nheo mắt, cảm nhận được sự yên bình cùng thỏa mãn mà trước đây chưa từng có, phúi đi bùn đất bất cẩn dính lên mặt cậu, trân trọng hạ xuống một nụ hôn, thấp giọng nói, "Tiểu Hân, anh thích em, không phải vì Cung Hương Di mà yêu cây yêu cả cảnh, là vì em chính là em cho nên anh mới thích."

Hắn lặp lại lần nữa lời an ủi lần trước mà tiểu Hân đã nói sau khi chia tay Cung Hương Di, phân biệt rõ ràng để xóa đi bất an cùng sợ hãi chôn sâu trong lòng tiểu Hân. Hắn cảm thấy những lời này rất quan trọng, nhất định phải cho tiểu Hân biết.

Cung Lê Hân ngẩn người, sau đó nụ cười càng sâu thêm. Bởi vì em là chính em, cho nên mới thích? Không vì Cung Hương Di, lại càng không vì thân phận của nguyên chủ? Không hề nghi ngờ, những lời này của Lâm Văn Bác đã chạm tới nơi mềm mại nhất trong tim Cung Lê Hân, khiến cậu nháy mắt đã bị bao phủ trong niềm hạnh phúc nồng đậm.

Nhận thấy sự biến hóa cảm tình vi diệu của cậu, mỗi lỗ chân lông trên người Lâm Văn Bác đều như chứa đầy niềm vui, nhin không được cúi đầu hôn lên trán cậu, biểu tình vô cùng thành kính, tựa như đang tôn sùng bái lạy thánh vật trong lòng mình.

Tổng Hạo Nhiên đỏ mắt nhìn ôn nhu nồng đậm vây quanh hai người, bất an nghĩ: Văn Bác giỏi nhất là nắm bắt nhân tâm, mình thật sự có thể thắng cậu ta sao? Tình địch này dường như rất mạnh nha. Đúng rồi, cậu ta đã thích Lê Hân từ lâu, lần trước quấy rầy mình và Lê Hân thân thiết nhất định là cố ý! Khốn kiếp, vậy mà còn để cậu ta lấy ra một đồng lý do "đường hoàng" như thế! Làm mình phải áy náy mấy ngày! Mẹ nó! Đúng là một tên gian thương! Sớm biết vậy mình đã trực tiếp ăn luôn Lê Hân rồi!

Chi tiếc, khó khăn trên đời rất khó mà biết trước, giờ phút này Tổng Hạo Nhiên chỉ có thể siết chặt cổ tay mà hồi hận thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99

Trải qua ba ngày lao động vất vả, toàn bộ lương thực đã được thu hoạch hoàn tất. Lúa được buộc thành bó đập ra lấy bông lúa, đem ra phơi, lại bỏ vào bao tải đặt trong kho lúa; bắp ngô dùng dây thừng bó lại, phơi dưới mái hiên, phơi khô xong lại tách ra bỏ kho; khoai lang rửa sạch, đem đi luộc, lột vỏ,

cắt lát, sấy khô, phơi sương, cuối cùng chế biến thành khoai lang khô để bảo quản; rau dưa tươi có thể ướp muối thì ướp, không thể ướp thì bỏ vào không gian của dị năng giả hệ không gian, tuy rằng biết những người này sẽ nuốt một phần vật tư, nhưng thời gian khẩn cấp chỉ có thể áp dụng cách này.

Trong hai tháng sau đó, toàn bộ căn cứ đều vội vội vàng vàng xử lý chế biến thức ăn, trong lúc nhất thời tất cả đều lo lắng, đem mấy chuyện kho lương ra sao quăng ra sau đầu. Nhưng mà, Bào Long cùng Khang Chính Nguyên lại thời khắc lo lắng về tai nạn sắp tới, ánh mắt nhìn về phía hơn ba ngàn nô lệ lóe lên hung quang tàn nhẫn.

Đang lúc hai người cân nhắc có nên giết những người này tiết kiệm lương thực hay không, căn cứ Hường Thúy Loan xa xôi đột nhiên đánh một cuộc gọi tới, nói hai ngày nữa sẽ có khách quý đến.

Hai người buông xuống suy nghĩ trong lòng, quyết định tiếp đón khách quý xong sẽ tính tiếp. Đồng thời cũng mời Cung Viễn Hằng đi cùng bọn họ ra nghênh đón khách, Cung Viễn Hằng khước từ không được, chỉ đành gật đầu đồng ý.

“Bào Long và Khang Chính Nguyên luôn sợ chúng ta nhúng tay vào sự vụ trong căn cứ, sao bây giờ lại để ta đi đãi khách cùng bọn họ? Chỉ sợ bên trong còn có huyền cơ, muốn đào hố chờ ta nhảy vào sao.” Hai ngày sau, Cung Viễn Hằng ngồi trong phòng, đuổi đi cảnh vệ thúc giục ông tới tiếp đãi khách quý, nói với nhi tử đang bồi mình.

“Papa, con đi với ba, nếu bọn họ dám hại ba, con trực tiếp giết bọn họ.” Cung Lê Hân thương thức viên tinh hạch cường hóa hệ cấp ba trung giai khiến người đồ mất trong tay, không chút để tâm nói. Viên tinh hạch này cậu vốn tính đưa cho Vương Thao, nhưng Vương Thao vừa mới tấn cấp lên cấp hai cao giai, thực lực này kém viên tinh hạch những ba giai, tùy tiện hấp thu sợ rằng sẽ nổ tan xác, nên tạm thời bảo quản ở chỗ cậu, làm đồ chơi khi cậu nhàm chán.

“Con cái thẳng thót này, đừng có mở miệng ra là giết giết giết, thu liễm lại một chút, động não đi!” Cung phụ ra vẻ giận dữ gõ nhẹ lên trán nhi tử. Đứa nhỏ này lớn càng lúc càng lệch, ngày càng bạo lực, bất quá tâm tư vẫn đơn thuần như trước, một chút cũng không tiến bộ, khiến Cung phụ dờ khóc dờ cười nhưng cũng không thấy lo lắng. Đây là mặt thể, nhân loại muốn sinh tồn thì không thể không giết hại, loại biến hóa này rất tự nhiên, hoàn toàn không cần phải sửa chữa. Chỉ là ông hy vọng trong tâm nhi tử có một tia thiện ý, lòng có chút nhân từ, nhưng không phải muốn nhi tử biến thành son dương mặc người giết hại. Dù sao giết người so với bị người giết vẫn tốt hơn.

“Chúng ta làm gì đây?” Cung Lê Hân nghiêng đầu, nghiêm túc hỏi.

“Lấy bất biến ứng vạn biến. Đi, cứ nhìn trước đã.” Cung phụ đứng dậy, xoa xoa mái tóc mềm mại của nhi tử nhà mình.

Hình như chẳng khác nào chưa nói a. Cung Lê Hân nhìn nhìn cha liếc một cái, hoang mang chớp mắt, đành nhắm mắt đi theo cạnh ông. Nếu sự tình có biến, vẫn là nên giết Bào Long và Khang Chính Nguyên mới được! Cậu cố chấp nghĩ.

Bãi tập rộng lớn vốn để cho phạm nhân giải tỏa đã được Bào Long và Khang Chính Nguyên dọn dẹp sạch sẽ, các thành viên trọng yếu ở hai phe phạm nhân và giám ngục đứng phía sau hai người, chờ khách quý từ căn cứ Hường Thúy Loan ở Kinh đô tới.

Lâm Văn Bác, Tổng Hạo Nhiên, Đàm Minh Viễn đứng sau Bào Long, khuôn mặt nghiêm lại, màu sắc biến dị đã được bọn họ mạnh mẽ áp chế xuống. Đàm Minh Viễn sờ sờ khóe mắt, loại cảm giác phản trừ ăn lão hổ này thật sung sướng mà, đặc biệt khi Bào Long dùng mũi nhìn hắn(hất cảm nhìn, ý nói là dùng ánh mắt khinh thường nhìn Viễn ca), hắn liền thấy đối phương vô cùng đáng thương, giống như một con heo đang đợi bị làm thịt, đại họa lâm đầu còn không biết.

“Biết ai tới không? Tới làm gì?” Tổng Hạo Nhiên cất ngang suy nghĩ miên man của Đàm Minh Viễn, thấp giọng hỏi.

“Nghe nói là cao tăng của căn cứ Hường Thúy Loan Tổng gia, tới mộ lương*.” Đàm Minh Viễn thân là thuộc hạ tài giỏi lại quan trọng nhất của Bào Long, tin tức tất nhiên linh thông hơn người khác, thấp giọng đáp lại.(* : chiêu mộ lương thực, nói trắng trợn là đòi đồ ăn =w=)

Tổng Hạo Nhiên nhú mày, ngữ khí trào phúng.”Mộ lương? Trước mắt lương thực còn không đủ ăn, ai tự nguyện đem dâng cho người khác? Tổng gia bây giờ đã không còn là Tổng gia trước đây, ai thêm bán mặt mũi cho bọn họ chứ?” Đối với huyết mạch của Nhị thúc, Tổng Hạo Nhiên là chán ghét đến cực điểm, đặc biệt là Tổng Hạo Nhiên hiện đang khống chế căn cứ Hường Thúy Loan, tính tình nham hiểm cay độc, từ nhỏ đã là từ địch với hắn.

Căn cứ Hường Thúy Loan người nhiều nghiệp lớn, nuôi hơn bốn vạn người, nay đất đai ô nhiễm, thổ hệ dị năng giả mà bọn chúng dùng để mở rộng đất đai đều như phế đi, không lấy lương thực của các căn cứ khác thì làm sao mà sống? Trong tay bọn họ không thiếu vũ khí, không thiếu tinh hạch, phỏng chừng là lấy mấy thứ đó đi trao đổi rồi, nhưng theo tham vọng của mấy tên quản lý căn cứ, nếu tầm nhìn thiên cận, rất có khả năng sẽ đồng ý.” Lâm Văn Bác thấp giọng phân tích.

Đàm Minh Viễn cười nhạo, khinh thường mở miệng.”Còn không phải sao? Tên Bào Long ngu ngốc kia đã đồng ý, nghe nói cái giá là hai viên tinh hạch phong hệ cấp ba trung giai. Có hai viên đó, gã có thể thăng lên cấp ba trung giai. Bên Khang Chính Nguyên thì tôi không biết, nhưng phỏng chừng cũng không sai biệt mấy so với Bào Long.” Nói đến cấp ba trung giai, trong mắt Đàm Minh Viễn toát ra một tia đắc ý. Hắn sớm đã lên cấp ba trung giai, mà Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên thì đã ở cấp ba trung giai điển phong, tùy thời đều có thể tấn cấp lên cao giai.

Ba người nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra khinh miệt cùng sát ý. Vì thực lực của mình mà không tiếc đem lương thực mọi người lấy mạng sống ra đổi đi trao đổi, một tên ngu xuẩn như vậy đúng là cực phẩm, bọn họ sắp nhìn không nổi nữa! Nhưng vẫn chưa được, bọn họ còn chưa thâm nhập sâu vào thế lực hai phe, cũng chưa hoàn toàn nắm bắt cùng với tính mạng của hơn ba ngàn người dân bình thường.

Thu lại sát ý nơi đáy mắt, ba người lại khôi phục biểu tình nghiêm túc kính cẩn.

Qua hơn mười phút, không trung truyền đến tiếng cánh quạt âm vang, một chiếc trực thăng bay càng lúc càng gần tới Trường Xà đảo, cuối cùng chậm rãi đáp xuống giữa bãi tập. Chờ cho cánh quạt ngừng chuyển động, cửa mở ra, Bào Long cùng Khang Chính Nguyên vội vàng chỉnh lại đầu tóc bị gió thổi loạn, trên mặt mang vẻ tươi cười đi qua nghênh đón.

Một nam nhân dáng người cao lớn, diện mạo anh tuấn, mặt mang chiếc kính gọng vàng bước ra từ cửa, trên mặt nở nụ cười đậm nhạt ôn nhã, gật đầu với Bào Long cùng Khang Chính Nguyên, giữa mi nhãn lộ ra kiêu căng cùng xa cách khó có thể nhận ra. Theo sau đó, một nam nhân thân hình cường tráng, thể trạng cao to, khuôn mặt lạnh lùng tà tử, cả người tỏa ra khí tức cường đại cũng bước ra, mặt không chút thay đổi nhìn mọi người cạnh bãi tập, đôi ung mục sắc bén ngưng thành một đường, tựa như đang tìm kiếm gì đó.

Thấy người này, màu sắc của Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên liền tối lại, trên mặt lộ ra vài phần không ngờ. Không phải ai xa lạ, chính là người mà vừa thấy mặt đã không hợp với khí thế bọn họ—Hạ Cẩn.

Chạm phải ánh mắt màu xanh lạnh như băng ngàn năm, Bào Long và Khang Chính Nguyên trong lòng liền giật mình, nụ cười thân thiết trở nên cứng ngắt. Nhìn từ mức độ màu mắt, nam nhân này khẳng định là cấp cao hơn cấp ba trung giai! Cao thủ đứng đầu tuyệt đối a! Chỉ mới liếc một cái, hai người liền tâm sinh sợ hãi.

Rất nhanh sau đó, hai người khác bước ra từ cabin phá vỡ bầu không khí có vẻ ngưng trệ. Đó là hai thanh niên đầu hai mươi, một diện mạo bình thường nhưng khí chất đặc biệt, một diện mạo anh tuấn, mi hơi nhíu, thái độ có chút cả lơ phát phơ. Hai người đang ghé sát nhau nói thầm gì đó, không hề để ý tới sự nghênh đón của Bào Long và Khang Chính Nguyên.

“Mọi người khỏe, hoan nghênh hoan nghênh.” Khang Chính Nguyên dù sao cũng quen với những tình huống này hơn Bào Long, luống cuống một chút liền cười cười tiến lên, bắt tay với nam nhân diện mạo nhã nhặn tuấn tú, thoạt nhìn tương đối dễ giao hảo.

“Ngài khỏe, Khang tiên sinh, tôi chính là người đã gọi tới Trịnh Triều Hà, người này là Hạ ca, nắm đầm thứ hai của căn cứ chúng tôi, hai người này là bạn anh ấy, Lục Vân và Mạnh Nguyên Cát, đi theo nhìn một chút.” Đôi đồng tử đen tối không rõ của Trịnh Triều Hà giấu sau kính mắt, lần lượt giới thiệu thân phận bốn người, lại bắt tay chào hỏi Bào Long, thái độ không xa không gần lại khiến người thập phần thoải mái.

Bào Long cùng Khang Chính Nguyên tươi cười nịnh nọt, bắt tay hân hoan lại vươn tay tới trước Hạ Cẩn. Hạ Cẩn mặt không chút thay đổi, lướt qua hai người đi về phía đám người đứng cách đó không xa, đôi mắt băng lãnh tà tử toát ra một tia nóng rực. Lục Vân cùng Mạnh Nguyên Cát cũng bước nhanh tới đuổi theo, xem hai người như vô hình.

Trịnh Triều Hà hơi cúi người với Bào Long cùng Khang Chính Nguyên sắc mặt đã cứng ngắt, ôn thanh giải thích, “Xin lỗi, tính cách Hạ Cẩn tương đối quái gở, hy vọng hai vị không để ý. Nghe nói anh ấy một người bạn thân ở căn cứ các ngài, có thể là đi tìm người.”

“Vây sao? Sao cậu không nói sớm, chúng tôi có thể hỗ trợ tìm kiếm.” Khang Chính Nguyên thu tay, cười ngược ngùng nói, quay đầu nhìn xem ai là bạn tốt của vị cao thủ này, để về sau khỏi phải chọc tới.

Hạ Cẩn bước nhanh về phía Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, cũng không mở miệng khách sáo, hỏi thẳng trọng điểm, “Lê Hân đâu? Sao không đến?” Ngược lại là Lục Vân, cười cười chào hỏi hai người, hai mắt đảo tới đảo lui tìm kiếm thân ảnh Cung thiếu hân ngày đêm mong nhớ.

“Anh là đại nhân vật gì mà Lê Hân phải tự mình ra đón?” Tống Hạo Nhiên đứng thẳng lưng, ngữ khí trào phúng hỏi lại. Lâm Văn Bác nở nụ cười ôn hòa với Hạ Cẩn, nhưng trong mắt không hề có tiểu ý. Nếu hắn không nhìn lầm, tình cảm của Hạ Cẩn đối với tiểu Hân cũng không đơn giản. Người này cũng là tình địch của hắn.

Đôi đồng tử lam sắc của Hạ Cẩn lưu chuyển một tia lãnh quang, khẽ hất chiếc cằm có một vết sẹo mờ nhạt, trông hơi khêu gợi, neho mắt đối mặt với Tống Hạo Nhiên. Tống Hạo Nhiên dường như hiểu rõ, khó trách địch ý còn nặng hơn trước, bắt quả nhìn biểu tình có vẻ chua xót của hắn, phỏng chừng còn chưa đắc thủ, mình vẫn chưa muộn! Nghĩ đến đây, tâm tình căng chặt của Hạ Cẩn chậm rãi bình ổn lại.

Thấy sắc mặt hân thoảng thả lỏng, Lâm Văn Bác lại liếc qua Tống Hạo Nhiên cả người đầy dấm chua, trong lòng thầm nghĩ: còn chưa khai chiến, chỉ mới giáp mặt như vậy, Hạo Nhiên bước đầu đã thua rồi. Xem ra, mình ngược lại có thể thử chiến lược “Trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi” a. Nghĩ vậy, trên mặt hắn liền nở nụ cười đầy giả dối.

Đàm Minh Viễn không được tự nhiên lui về sau vài bước, rồi xa bầu không khí đầy áp bách do ba người tạo ra, trong lòng ngầm suy đoán: Chuyện này là sao đây? Mấy người này có cừu oán sao? Lúc này Cung phụ không nhanh không chậm đi tới.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Cung Lê Hân từ từ đi theo sau Cung phụ, thấy nam nhân cao lớn đứng trong đám người đưa mắt nhìn cậu, cước bộ chợt dừng lại, không dám tin chớp mắt mấy cái. Nhưng nam nhân vẫn không biến mất, đang đứng dưới ánh dương quang mỉm cười nhìn mình, cậu cũng vui sướng nở nụ cười, chạy vội tới chỗ nam nhân.

“Hạ đại ca!” Tiếng gọi của thiếu niên bắt gặp mang theo giọng mũi làm nũng, khó nén niềm vui sướng nồng đậm cùng quyến luyến. Chia cách hơn bảy trăm ngày đêm, khi đó gặp nhau, hiểu nhau, tình cảm cũng không phai nhạt theo thời gian mà lắng đọng trong lòng, tích tụ thành sự tưởng niệm ngọt ngào chân thành.

“Lê Hân!” Hạ Cẩn tiến lên vài bước giang hai tay, ôm thiếu niên nhào tới vào lòng quay vài vòng, sương lạnh trên mặt biến mất không còn một mảnh, chỉ còn sung sướng cùng sung nịch không hề che dấu, ngay cả vết sẹo dữ tợn trên thái dương cũng ẩn chứa ôn nhu.

Nhìn đôi mắt thiếu niên trong veo như được gột rửa, nụ cười vô ưu vô lo trên môi, Hạ Cẩn cong miệng cười, trong lòng thầm than : Thật tốt, ngoại trừ cao thêm vài phân, Lê Hân một chút cũng chưa hề thay đổi!

Trước khi thiếu niên xuất hiện, Hạ Cẩn tựa như một thanh kiếm sắc bén tùy thời xuất kích, băng lãnh khôn cùng; sau khi thiếu niên xuất hiện, Hạ Cẩn lại như mặt hồ phẳng lặng được gió thổi qua, ôn nhu gọn sóng. Thấy sự chuyển biến lớn như thế, mâu quang Trịnh Triều Hà theo sau chợt lóe, không dấu vết đánh giá Cung Lê Hân.

Thiếu niên mặc một chiếc somi cổ tròn thuần một màu đen, dưới mặc quần dài màu xám tro, trang phục đơn giản làm tôn lên làn da trắng nõn, mái tóc đen mềm mượt sáng lên dưới ánh mặt trời, có thể so với tơ tằm thượng đẳng, nụ cười trên mặt sạch sẽ trong sáng không nói nên lời, không có chút âm trầm vì nhiều lần trải qua gian khổ, khiến người nhìn thấy phút chốc như quên hết phàm trần. Khí độ cùng dung mạo như vậy, từ trước mặt thế đã cực kỳ hiếm có, huống chi là hiện tại tang thi khắp nơi, mỗi người đều khô gầy hốc hác? Thiếu niên chỉ cần lẳng lặng đứng đó đã tạo nên một bức tranh xinh đẹp độc nhất, vui tai vui mắt, khiến người say mê.

Nhưng Hạ Cẩn tâm cứng như thiết, sao có thể bị loại dung mạo đơn thuần này mê hoặc? Trên người thiếu niên này nhất định có chỗ đặc biệt. Trịnh Triều Hà đánh giá xong, đi cùng Bào Long và Khang Chính Nguyên bước tới, không quấy rầy hai người đang ôm nhau, mà nhìn về phía Lục Vân thấp giọng hỏi, “Người này là Lê Hân mà Hạ Cẩn tâm tâm niệm niệm sao? Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy!”

Tầm mắt nóng bỏng của Lục Vân tối xuống, nhưng không nói gì nhiều, chỉ ‘ân’ một tiếng, tỏ thái độ cho có lệ. Muốn thay Tống Hạo Hiền thăm dò Hạ ca sao? Tình mạng đi! Cung thiếu tuyệt đối không phải là điểm yếu của Hạ ca, mà chính là cột sống của anh ấy. Lục Vân chăm chọc thăm nghĩ.

Trịnh Triều Hà cũng không để ý tới thái độ lạnh lùng của hắn, chỉ nâng kính cười nhạt. Lục Vân tuy rằng không có dị năng, nhưng một thân mình đồng da sắt cùng thủ đoạn quỷ thần khó lường đã khiến người nghe thấy phải sợ mất mật, giết người chỉ cần tam quyền hai cước, dù chống lại tang thi cấp ba cũng không rơi vào thế hạ phong, ở căn cứ được xem như một nhân vật đứng đầu, không phải người mà một không gian dị năng giả như hắn có thể trêu chọc.

Hai người một cao lớn một mảnh khảnh ôm nhau quay vòng, hình ảnh vô cùng ấm áp vui vẻ, khiến mọi người đều ghé mắt nhìn, cũng khiến Tống Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác thấy mà đỏ mặt không thôi. Nhưng vì ngại tình cảnh xung quanh, hai người chỉ đành áp chế ghen tị trong lòng, bày ra một bộ biểu tình vô cùng cứng nhắc.

Xoay hai vòng, Hạ Cẩn lưu luyến không rời buông thiếu niên trong lòng, yêu thương vỗ về mái tóc mềm như tơ của cậu, ngược lại nhìn về phía Cung phụ mỉm cười đứng chờ một bên, liền nghiêm mặt lại, tất cung tất kính cúi người chào hỏi, “Cung thúc, đã lâu không gặp!”

Cung Viễn Hàng hào sảng cười, trên dưới đánh giá một thân quân phục cùng khí thế sắc bén không giận mà uy của hắn, vừa lòng vỗ vỗ bả vai hắn, “Đã lâu không gặp, lại có tiến bộ! Xem ra đã cấp ba trung giai?”

“Dạ phải, cấp ba trung giai điển phong.” Hạ Cẩn thận trọng trả lời, ngữ khí bình thản chỉ đơn giản là trần thuật, không có chút kiêu ngạo tự mãn, dẫn tới Cung phụ liên tục khen ngợi.

Đây là chiêu bài tấn công vào cha vợ sao? Nhìn thái độ Hạ Cẩn cực kỳ cung kính[cung kính khiêm tốn] thuận hòa, chậm rãi nói chuyện với Cung phụ, Lâm Văn Bác vuốt cằm, nhường mảy thăm nghĩ. Bào Long cùng Khang Chính Nguyên không rõ tình hình vì đối đãi khác biệt của Hạ Cẩn mà mặt triệt để đen, lại không dám tức giận, chỉ đành làm nền cho Cung phụ, đứng bên cạnh cười gượng.

Cung Lê Hân rời khỏi ôm ấp của Hạ Cẩn, nhìn qua Lục Vân về mặt đỏ bừng do khăn trương cùng kích động đứng sau hắn, giương cằm nói, “Lại đây, đưa tay cho tôi xem”

“À..” Lục Vân đem lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi chà chà lên ống quần, như điên chạy tới, gơ cổ tay đến trước mặt Cung Lê Hân, nào có nửa điểm kiệt ngạo khó thuần, bừa bãi tùy ý bình thường?

Cung Lê Hân nắm lấy cổ tay hắn, âm thầm kiểm tra nội lực, sau một hồi thì buông tay, cười tit mắt khen, “Luyện không tồi”

Mặt mày Lục Vân lập tức hớn hở, hai má đỏ bừng lại càng đỏ, vây quanh Cung Lê Hân hỏi một loạt câu như “Thật sao? Cậu vừa lòng sao?”, giống như đứa nhỏ chờ mong người lớn khích lệ, lại như một chú chó không lồ đang đợi chủ nhân vuốt lông.

Yên lặng bàng quan nhìn hồ động quỹ dị giữa hai người, Mạnh Nguyên Cát đứng một bên thấy mà khẽ bật cười. Thấy thiếu niên nhìn mình, hần vội vàng tiến lên tự giới thiệu, "Cung thiếu khỏe, tôi là Mạnh Nguyên Cát, đồng đội Hạ ca, và cũng là bạn Lục Vân. Thật vinh hạnh được gặp cậu." Ngờ khi một câu cuối cùng vô cùng chân thành, không phải một câu khách sáo bình thường, đối với hai chữ 'Cung thiếu', có thể nói hần đã ngưỡng mộ từ lâu.

"Anh khỏe." Cung Lê Hân mỉm cười, tuy chỉ là một câu chào hỏi đơn giản, nhưng thái độ lại chân thành tự nhiên, như một làn xuân phong mát mẻ, lập tức giành được hảo cảm của Mạnh Nguyên Cát.

"Cậu khỏe, tôi là Trịnh Triều Hà, cũng là bạn Hạ Cẩn, nếu có cơ hội, hy vọng cậu có thể đến căn cứ chúng tôi làm khách." Trịnh Triều Hà thu lại tinh quang nơi đáy mắt, tiến lên trước bắt tay Cung Lê Hân.

Tìm tòi nghiên cứu cùng tính kế dẫu trong mắt người này khiến Cung Lê Hân vô cùng không vui, tươi cười trên mặt cũng vì vậy mà nhạt đi vài phần. Khẽ gật đầu đáp lại, cậu thu tay về, hơi nhúng mày, trong lòng thâm kinh ngạc. Người này cũng là một không gian dị năng giả, hơn nữa lực lượng rất hùng hậu, chỉ kém một chút so với Cung Hương Di, dưới tình trạng tinh hạch không gian cực kỳ ít ỏi, gã đã thăng cấp như thế nào? Nên biết là, dị năng của Cung Hương Di trong hai năm nay chưa hề tăng thêm. Xem ra, người này không đơn giản.

Trịnh Triều Hà không hề biết mình đã bị Cung Lê Hân kiểm tra qua, trên mặt vẫn mang nụ cười nho nhã, bước lên nói chuyện với Cung phụ. Mọi người khách sáo một hồi, đi tới phòng khách tham gia bữa tiệc do Bào Long cùng Khang Chính Nguyên cố ý vì bọn họ mà chuẩn bị.

Trong căn phòng hội nghị rộng lớn bày một chiếc bàn dài, Bào Long cùng Khang Chính Nguyên đưa tay ý mời đám người Hạ Cẩn ngồi trước, Hạ Cẩn nhanh tay lẹ mắt, kéo thiếu niên đang định ngồi cùng Cung phụ, để cậu ngồi bên cạnh mình. Cung phụ lắc đầu bật cười, chỉ nghĩ hai người đã lâu không gặp, muốn ngồi cạnh nhau ôn chuyện. Tươi cười trên mặt Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác càng thêm cứng nhắc, thiếu chút nữa không thể không chế màu sắc biến dị.

Đợi cho tất cả khách đều ngồi vào chỗ của mình, Bào Long cùng Khang Chính Nguyên cũng ngồi xuống vị trí chủ nhân. Bào Long vỗ tay, một đàn nữ phạm nhân được lựa chọn tí mĩ bụng đồ ăn nóng hằm hập vào đặt xuống bàn. Đồ ăn rất khô, chỉ được xào sơ qua, nhưng đối với cuộc sống mệt mỏi thể ăn bữa nay lo bữa mai, sinh tồn khó khăn mà nói đã là mỹ vị hiếm có.

Trịnh Triều Hà cùng Lục Vân thành thật tán thưởng hai câu, dẫn tới Bào Long và Khang Chính Nguyên đắc ý cười to không thôi, Hạ Cẩn vẫn thấp giọng nói chuyện với Cung Lê Hân, khuôn mặt lạnh lùng mang theo một tia ôn nhu hiếm thấy, đối với chuyện người bên cạnh thì như điếc làm như không thấy.

Trịnh Triều Hà nhìn hai người từ khi gặp lại đã 'như keo như sơn, không thể chia lìa', đôi mắt giấu sau mắt kính thoáng lóe lên.

Lục chú ý của Lục Vân từ sau khi buông đũa không hề dời khỏi người đàn nữ phạm nhân. Các cô diện mạo đều xuất chúng, đáng người nóng bỏng, quần áo trên người sạch sẽ chỉnh tề, cực kỳ gọi cảm, rõ ràng là cố ý trang điểm.

"Mấy cô này hẳn là bồi bọn tôi đi?" Lục Vân chỉ chỉ nữ nhân phía sau mình, ưỡn mặt hỏi Bào Long và Khang Chính Nguyên.

"Ha ha, không sai, mấy cậu thích ai cứ tùy tiện chọn." Bào Long không nghĩ tới Lục Vân sẽ như vậy, chưa đợi gã mở miệng đã hỏi trước, cảm xúc trong lòng đối với Lục Vân tựa như sắc quý gặp si hán, vỗ tay cười to.

"Vậy thì tốt! Tôi cũng không khách khí!" Lục Vân kéo qua một nữ nhân đáng người khá nóng bỏng vào lòng xoa nắn, động tác trực tiếp, lén lút, không hề che đậy.

Bào Long cũng chọn một người diện mạo xuất chúng, sau đó phát tay với những người còn lại. Những nữ nhân này hiểu ý, nhiệt tình ngồi cạnh các nam nhân, chuẩn bị bồi ăn bồi uống, sau tiệc dĩ nhiên có thể bồi cả trên giường. Chỉ có như vậy, các cô mới có thể được ăn no.

Loại chiêu đãi này trước mặt thế chỉ là thứ bỏ đi, sau mặt thế lại có vẻ xa xỉ hào hoa, càng thể hiện rõ sự cường thịnh của Bào Long cùng Khang Chính Nguyên. Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên, Cung Viên Hằng phát tay đuổi đi ba nữ nhân, trong lòng cười lạnh: Phô bày khoe khoang mình giàu có như vậy, là sợ người ta ra giá quá thấp sao? Đứng là ngu xuẩn!

Trịnh Triều Hà ôm lấy nữ nhân bên người, mỉm cười nhận lấy đũa com nữ nhân đưa qua, thầm nghĩ: chiêu đãi hào phóng ân cần như vậy, xem ra tồn lương của Trường Xà đảo rất sung túc a! Vậy thì, một chuyến này cuối cùng xem như cũng có thu hoạch. Nếu như mấy người đứng đầu các căn cứ trên C quốc đều ngu xuẩn như hai người này thì tốt rồi. Chỉ tiếc, cũng chỉ ở Trường Xà đảo mới có hai đầu não đầu óc ngu si, tứ chi phát triển như vậy.

Mạnh Nguyên Cát cũng cười cười chọn một nữ nhân, nhưng thái độ không phóng khoáng được như Lục Vân. Hạ Cẩn quẳng một ánh mắt lạnh lẽo qua, hai nữ nhân muốn tới gần hần và Cung Lê Hân lập tức tự giác lui đi, khi đi thân thể còn phát run.

Lục Vân xoa nắn bộ ngực đầy đặn săn chắc của nữ nhân ngồi trên đùi mình, hỏi Cung Lê Hân một mình cô đơn chiếc bóng cạnh mình, "Cung thiếu, Hạ ca có thói quen không thích người tới gần, sao cậu cũng không tìm một nữ nhân đi? Mặt thế a, ai biết còn có thể sống qua ngày mai không? Phải chơi cho thỏa thích a!" Hần là người theo chủ nghĩa khoái lạc, không hề ỳ ạch chính mình.

Cung phụ, Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên, Hạ Cẩn, bốn ánh mắt sắc như dao đồng loạt quét qua Lục Vân, nhưng Lục Vân lại hoàn toàn không phát giác, vẫn nở nụ cười ái muội *** tà đê tiện. Mạnh Nguyên Cát ngồi ở bên còn lại của hần bóp trán, cảm thấy rất bất lực với thần kinh thô của hần. Tên ngốc tử này, đã hai năm rồi còn chưa hiểu được tình cảm của Hạ ca với Cung thiếu sao, còn tri độn như vậy?

Cung Lê Hân thân nhiên liếc hần một cái, thành thật giải thích, "Tôi có tay, lúc ăn com không cần người khác đút cho." Từ lúc qua năm tuổi, cậu đã sinh hoạt mà không cần nô tỳ hầu hạ rồi.

Lục Vân bị biểu tình chính nhi bất kinh* của cậu làm cho ghen hờn, trong lòng thâm hò hét : Cung thiếu, ăn cơm không phải trọng điểm! OX sau bữa cơm mới là trọng điểm a! Cậu rút cuộc có biết tôi đang nói gì không? Nghĩ đến đây, màu sắc hân lóe lên, chần chờ mở miệng : “Cung thiếu, đừng nói cậu chưa khai trai nha? Tuy nói thể đạo bây giờ khó khăn, nhưng dựa vào mị lực của cậu, hẳn là không tham như vậy đi?” Cung thiếu năm nay hẳn đã 18, hoàn toàn có quyền ném tư vị của nữ nhân, nên biết hẳn năm đó 14 đã phá thân rồi. (* : nghiêm túc, đứng đắn)

“Tôi sớm đã khai trai.” Cung Lê Hân không chút suy nghĩ bình tĩnh nói.

Cậu vừa dứt lời, bốn ánh mắt như đao chém tới Lục Vân liền đồng loạt chuyển qua cậu. Nhi tử nhu thuận khả ái thế nhưng đã có nữ nhân mà chính mình lại không biết? Cung phụ cảm thấy rất mất mát. Ba người Hạ Cẩn tìm chốt cò rút, đau đớn không chịu nổi. Đến tốt cùng là ai? Ai đã chiếm được thiếu niên trước bọn họ? Ba người thâm căn rặng, hàn quang ngưng tụ nơi đáy mắt.

Mng nghĩ tiểu Hân đã thật khai trai chưa? Hạ hồi phân giải XD =]]]]]

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Lục Vân một lần nữa quan sát Cung thiếu về mặt hồn nhiên, không xác định hỏi, “Cậu thật sự đã khai trai rồi?”

“Ân.” Cung Lê Hân mỉm cười, thần nhiên mở miệng, “Tuy nói tất cả động vật đều bị biến dị, không có thịt để ăn, nhưng bạn tôi đã cho tôi mấy lọ sốt thịt bò, để trong không gian của Lý Đông Sinh cũng sẽ không bị hư. Tôi khi nào muốn khai trai* thì cứ múc một muổng ăn với bánh mì trắng hoặc cơm, mùi vị rất ngon.” (* : mng đã hiểu chưa =]]]] tiểu Vân nói khai trai nghĩa là mất ‘zin’, hiểu theo nghĩa bóng, còn từ ‘khai trai’ mà tiểu Hân hiểu là một cụm từ trong tôn giáo, nói về việc bắt đầu ăn mặn sau khi hết kỳ ăn chay; mà lúc này tiểu Hân đang ở mạt thế, ko có thịt ăn, nên cũng có thể xem như ‘ăn chay’, vì thế tiểu Hân đã hiểu lầm như thế, e nó ko hiểu những thứ quá “cao siêu” mà =]]]])

Dứt lời, cậu liền chớp chớp mấy cái, thành thật nói tiếp, “Mọi người vất vả mới tới được một lần, tôi cũng không có gì để tiếp đãi, thế thì lấy sốt thịt bò ra cho mọi người khai trai đi, chỉ còn một lọ cuối cùng, nhưng mọi người ăn hết cũng không sao.”

Cậu gọi tới nữ nhân mà trước đó bị đuổi đi, bảo cô tới phòng giam 223 ở khu Đông tìm Lý Đông Sinh, lấy sốt thịt bò qua. Nữ nhân kia khoe miệng run rẩy rồi đi.

Lục Vân đã hoàn toàn lâm vào trạng thái hóa đá, đối mặt với một cổ nhân Cung thiếu này, hẳn nói toạc ra còn được, đằng này lại cố tình nói “khai trai” hiểu theo nghĩa hiện đại, khó trách người ta hiểu sai, nói gà nói vịt cả ngày. Cung thiếu vẫn y chang hai năm trước, quá ngây thơ! Trước mặt Cung thiếu, Lục Vân thấy mình thật đáng khinh, đáng khinh chưa từng có.

Mọi người im lặng một hồi, bất ngờ cười ha hả đến nỗi ngựa tới ngựa lui, chảy cả nước mắt. Kỳ tích, thật sự là kỳ tích! Bọn họ chưa bao giờ gặp một thiếu niên đơn thuần như thế này.

Bào Long vừa cười vừa vỗ mạnh lên bàn, đục hòa trong lòng vô cùng khó nhin. Gã đã chơi cả nam lẫn nữ trong đám phạm nhân, nhưng chưa từng thấy thiếu niên nào sạch sẽ đến khó tin như vậy, còn có tướng mạo làm người ta si mê như vậy. Nếu thiếu niên bỏ đi về mặt hồn nhiên, mà nhiễm sắc màu *** thì sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đó, hạ thân Bào Long liền cứng như thiết, ôm lấy nữ nhân bên cạnh ngồi lên đùi gã, cách lóp vài quần thâm đỉnh lên vài cái, cân nhắc mình nên nhanh chóng bắt thiếu niên vào tay.

Cung phụ cũng tức cười, nhưng trong lòng lại thâm nghĩ có phải con mình trưởng thành quá muộn hay không? 18 tuổi rồi, nên hiểu chút về chuyện này.

Đau đớn trong lòng Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên, Hạ Cẩn nháy mắt biến mất, nhất tề cúi đầu che đi biểu tình như trút được gánh nặng trên mặt, hận không thể kéo thiếu niên vì bị người ta cười mà vành tai phiểm hồng, về mặt càng thêm ngây thơ vô tội ôm vào lòng hung hăng nắn捏 yêu thương một phen. Bộ dáng rõ ràng có hơi mạc danh kỳ diệu, chân tay luống cuống, nhưng lại cố tình bày ra vẻ trấn định thật sự rất khả ái, rất chọc người!

Trịnh Triều Hà không dấu vết đánh giá thiếu niên vành tai phiểm hồng, trong lòng thâm nghĩ : thật sự là sạch sẽ trong sáng, trước sau như một hiếm thấy, khó trách người máu lạnh như Hạ Cẩn lại điên cuồng vì cậu ta mà tìm tới tận đây. Tống tướng quân sớm đã có ý muốn ngăn chặn thế lực của Hạ Cẩn,

Cung thiếu này xem ra có thể lợi dụng. (có ai thấy, bạn nhỏ Hà này....rất giống tiện thụ của cái tên Tống Hạo Hiền không =v=)

Nhờ có Cung Lê Hân chọc cười, bầu không khí tốt hơn rất nhiều. Qua mười phút, nữ nhân kia cầm một lọ sốt thịt bò đến, theo ý Cung Lê Hân chia đều cho mỗi người một muỗng, múc bỏ lên chén cơm trắng, nhìn mà quả thật khiến người ta thèm ăn hơn.

Tự mình múc một phần vào chén Hạ Cẩn, Cung Lê Hân cười nói, "Hạ đại ca ăn nhiều một chút."

"Ngoan!" Hạ Cẩn lòng mềm nhũn đến rối tinh rối mù, vừa yêu thương vuốt sọc tóc mềm mại của thiếu niên, vừa nhìn qua Mạnh Nguyên Cát đi cùng nói, "Lấy miếng bánh ngọt phô mai kia ra đi."

Đây là hân tìm được trong quầy ướp lạnh của một tiệm bánh ngọt ở Kinh đô, tuy không tươi ngon bằng bánh mới ra lò, nhưng hương vị không thay đổi. Nhớ đến sở thích ăn đồ ngọt của thiếu niên, Hạ Cẩn liền mềm lòng, cẩn thận dùng hộp giấy gói lại chiếc bánh, gửi trong không gian của Mạnh Nguyên Cát hai năm, chỉ vì muốn lấy ra khi gặp lại, có được một nụ cười sung sướng của thiếu niên.

Mạnh Nguyên Cát vội vàng đáp ứng, tay biến ra một hộp giấy tinh xảo, cẩn thận đưa tới trước mặt thiếu niên. Bánh ngọt này được gửi trong không gian của hân, Hạ ca không chỉ một lần cảnh cáo hân không được để hư, làm hân không dám đặt nó chung với vật tư xung quanh, uống phí cả một không gian lớn. Thế này thì tốt rồi, cuối cùng cũng đưa được cho chính chủ, hân trộm thở dài một hơi nhẹ nhõm.

"A? Bánh ngọt này là cho Cung thiếu sao? Khó trách tôi xin Hạ ca mấy trăm lần anh ấy đều không cho." Tâm lý Lục Vân đã cân bằng lại, oán niệm trong hai năm vì không được ăn miếng bánh ngọt này nháy mắt tiêu thất. Sớm biết là đưa cho Cung thiếu, hân tuyệt đối sẽ không mở miệng đi đòi.

Cung Lê Hân mỉm môi mở hộp giấy, ngửi thấy mùi bánh phô mai xốp vàng thơm ngon truyền tới mũi, hai mắt vốn sáng lại càng sáng, vui vẻ nhìn về phía Hạ Cẩn, mặt mày cong cong nói, "Cảm ơn Hạ đại ca!"

Trong lòng Hạ Cẩn cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời, sủng nịch xoa đầu cậu, từ chối miếng bánh đưa tới bên miệng, ôn thanh bảo cậu ăn hết. Cung phụ, Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên, Lục Vân cũng vậy tay không cho cậu dứt. Bánh ngọt vốn đã nhỏ, mỗi người một ngụm, thì cậu còn lại bao nhiêu chứ?

Nhìn thiếu niên múc một muỗng bánh bỏ vào miệng, sau đó nheo đôi miêu đồng lại lộ ra biểu tình hưởng thụ khá ái đến cực điểm, ba người Hạ Cẩn, Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên không hện mà cùng mỉm cười, biểu tình thỏa mãn như chính mình vừa được ăn vậy.

Hỗ động của mấy người bọn họ làm người trên bàn liên tiếp ghé mắt, Bào Long thiếu chút nữa bẽ gãy eo nữ nhân ôm trong lòng, nhưng nghĩ tới Hạ Cẩn vội vã đi khắp nơi mộ lương, ngày mai sẽ rời đi liền bình thường trở lại. Gã nhìn ra được, cảm tình của ba người Hạ Cẩn, Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên dành cho Cung Lê Hân đều không bình thường, mỹ nhân quả nhiên là mỹ nhân, luôn được người ta thương nhớ. Nghĩ tới mình sẽ nhanh chóng được nuốt một mỹ nhân cực phẩm như vậy vào bụng, mắt gã liên lóe lên một tầng quang mang *** tà.

Không ăn được miếng bánh kia, thì đã có cơm với sốt thịt bò, hương vị cũng không tồi, mọi người rất nhanh dôi tằm mắt, chuyên tâm hưởng thụ thức ăn trước mắt. Ăn được một nửa, Bào Long về mặt thần bí mở miệng, "Hạ tiên sinh, Trịnh tiên sinh, chỗ tôi còn có một món này nữa, đảm bảo các cậu trước giờ chưa từng nếm qua."

Dứt lời, gã ngoắc nữ nhân đứng trước cửa. Nữ nhân kia gật đầu đi ra, nhanh chóng bung lên một đĩa thịt kho thơm ngon, đặt trước mặt Trịnh Triều Hà cùng Hạ Cẩn. Thấy món này, mâu quang nhiều người đều lóe lên, lộ ra biểu tình kinh tởm muốn nôn, đương nhiên, cũng có rất nhiều người lại thêm thường, miệng thoáng động.

Hạ Cẩn cùng Cung Lê Hân đồng loạt buông chén đĩa, sắc mặt đều lạnh lẽo. Mấy người Cung phụ ngồi đối diện bọn họ mặt không chút thay đổi, nhưng nhìn kỹ có thể thấy lửa giận ngập trời sau mâu quang lóe lên trong mắt họ.

Lục Vân nhìn đĩa thịt trên bàn chảy nước miếng, khẩn cấp cầm đĩa định gấp, lại bị Mạnh Nguyên Cát bắt lấy cổ tay hân. Lục Vân chần chờ rút tay về, thấp giọng hỏi, "Sao thế? Có độc?"

Mạnh Nguyên Cát hung hăng trừng hân một cái, không nói gì.

Trịnh Triều Hà lạnh nhạt cười, gấp một khối thịt đầy mỡ bỏ vào miệng cẩn thận nhấm nháp, nuốt xong chân thành khen, "Có mỡ nhưng không ngán, mỏng mà không khô, không tồi! Xem ra, đầu bếp của ngài nấu hai chân dê rất giỏi."

Bào Long vỗ tay cười lớn, gấp một khối lớn bỏ vào miệng, trên mặt lộ ra biểu tình hưởng thụ, nói với Trịnh Triều Hà, "Có vẻ Trịnh tiên sinh và tôi đều là người giống nhau! Haha, thông khoái! Hai chân dê cũng là thịt, là thịt thì có thể ăn! Quan nhiều như thế làm gì? Đến đến đến, mọi người đều ăn đi!" Vừa nói gã vừa vẫy mấy người trên bàn.

Bào Long hôm nay cố ý mượn Trịnh Triều Hà để cảnh báo thuộc hạ. Lương thực không thể trồng nữa, hơn ba ngàn nô lệ kia cũng không thể dùng, nhưng không thể giết được, chỉ có thể ép sạch một chút giá trị thặng dư cuối cùng của bọn chúng. Vì để có thể thuận lợi tiến hành kế hoạch trong lòng, gã muốn dụ dỗ tất cả mọi người.

Khang Chính Nguyên do dự chớp mắt một cái liền cầm lấy đĩa bắt đầu ăn, gián tiếp biểu thị thái độ của mình. Theo tình hình hiện nay, không thể đối đầu trực tiếp với Bào Long, huống hồ, gã cảm thấy kế hoạch giết người trừ thịt của Bào Long nghe cũng không tồi, hương vị thịt người quả thật rất ngon, ăn nhiều sẽ quen, không khác với thịt bò thịt dê là mấy.

Lục tục một hồi, một bộ phận người bắt đầu ăn đĩa thịt kia. Sau khi bỏ vào miệng, có người nhăn nhó, có người sắc mặt tái nhợt, có người đã cúi

người nôn ra. Nhưng mặc kệ họ phản ứng thế nào, tất cả đều dùng hành động của mình biểu đạt sự ủng hộ đối với Bào Long.

Bào Long nhìn về phía mấy người Cung phụ kiên quyết không động đũa, biểu tình trở nên âm lãnh, lại nhìn về phía mấy người Đàm Minh Viễn vẫn khoanh hai tay không nhúc nhích, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó thì toát ra hung quang. Đây là biểu thị có nhị tâm sao? Gã cần rằng âm ngoan thâm nghĩ.

Lục Vân bị hành động quý dị của mấy người này làm cho có chút mặt danh kỳ diệu, kéo kéo tay áo Mạnh Nguyên Cát, thấp giọng hỏi, "Hai chân dê' là gì vậy? Động vật biến dị mới sao?"

Khuôn mặt Mạnh Nguyên Cát thoáng vặn vẹo, khăn khăn mở miệng, "Cậu bộ không đọc sách sao? 'Hai chân dê' chính là người, bọn họ đang ăn thịt người!" (cái này ta cũng ko bik tại sao 'hai chân dê' = 'thịt người' nhưng mà search trên mạng thì mấy bộ truyện khác cũng như thế, ko giải thích nên mng cứ hiểu như thế đi :v)

Cổ họng Lục Vân như bị người bóp chặt, sắc mặt từ trắng biến thành xanh tím, nhìn qua Trịnh Triều Hà mặt như ăn được món ngon, liền lộ ra biểu tình chán ghét tới cực điểm. Không nghĩ tới a, tên này nhìn thanh nhã lịch sự, lại là một người mặt người dạ thú, heo chó không bằng! Chán ghét trong lòng vô luận thế nào cũng không thể nén xuống.

Trịnh Triều Hà không hề để ý tới cái nhìn của mấy người Lục Vân, gã chỉ cần thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ Tổng tướng quân giao là được. Thịt người, gã và Tổng tướng quân đã từng âm thầm ăn qua, một thủ đoạn vô cùng bình thường, không có lương thực, vì sống sót, bất cứ thứ gì có thể bỏ vào miệng bọn họ đều nguyện ý nếm thử. Bào Long và Khang Chính Nguyên tuy rằng ngu xuẩn, nhưng tình tình đủ ngoan, khó trách có thể an nhiên sống sót trong mặt thế, làm đầu lĩnh căn cứ.

Nghĩ thế, Trịnh Triều Hà lấy khăn tay trên bàn, ưu nhã lau miệng, chậm rãi nói, "Bữa cơm này thật phong phú, rất ngon miệng, đa tạ Bào Long tiên sinh đã nhiệt tình tiếp đãi. Thời gian của chúng tôi không nhiều, sáng mai còn phải qua căn cứ khác mộ lương, không biết Bào tiên sinh và Khang tiên sinh đã cân nhắc về điều kiện lúc trước chúng ta bàn qua điện thoại chưa?"

Bào Long và Khang Chính Nguyên liếc nhau, đồng thanh hỏi, "Không biết cậu có thể cho bọn tôi nhìn 'hàng' trước không? Trước khi giao dịch cũng phải kiểm tra chứ?"

Vậy là đồng ý rồi? Trịnh Triều Hà mừng thầm trong lòng, tay cầm một chiếc hộp màu đen bằng nhung, đặt lên bàn mở ra, khẽ đẩy lên để hai người thấy rõ ràng.

Trong hộp là hai tinh hạch cấp ba trung giai, trái là thổ hệ, phải là phong hệ, nằm trong lớp nhung màu đen, trông có vẻ lưu quang dật thái, rực rỡ lóa mắt, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người ở đây. Tinh hạch cấp ba trung giai, hơn nữa vừa ra tay đã là bốn miếng, đủ để khiến mấy người này mắt đỏ tìm đập dồn dập.

Đôi mắt đục ngầu của Bào Long và Khang Chính Nguyên bỗng nhiên sáng lên, toát ra ánh mắt tham lam không hề che dấu, kim lòng không được vuron tay vào hộp, lại bị Trịnh Triều Hà giành trước một bước, 'ba' một tiếng đóng lại nắp hộp thu vào không gian.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Mắt thấy tinh hạch sắp vào trong tay nháy mắt biến mất trong tay Trịnh Triều Hà, về tham lam trên mặt Bào Long và Khang Chính Nguyên thoáng nhạt đi, 'khụ' hai tiếng, vờ nghiêng ra sau tựa lên lưng ghế.

Trịnh Triều Hà cười nói, "Kiểm tra cũng đã làm rồi, chỉ cần hai vị đây giao một vạn năm ngàn cân lương thực cho tôi, bốn viên tinh hạch nàu sẽ là của hai người."

"Một vạn năm ngàn cân?" Trong đám thuộc hạ có người bàn tán, một lát sau, Đàm Minh Viễn trầm giọng nói, "Bọn tôi chính mình còn không đủ ăn, các người dựa vào cái gì mở miệng liền đòi gần một nửa? Về sau bọn tôi ăn gì đây?"

Bào Long và Khang Chính Nguyên không mở miệng, để mặc Đàm Minh Viễn phản đối Trịnh Triều Hà, hiển nhiên bọn họ cũng hiểu một vạn năm ngàn cân là rất nhiều.

"Tôi có thể mang nhiều tinh hạch hơn để đổi, tuy không có cấp ba trung giai nhưng cấp ba đề giai, cấp hai cao giai mỗi người ngồi đây đều có thể có. Hơn nữa, các nhà khoa học tinh anh của căn cứ chúng tôi đang nghiên cứu huyết thanh kháng độc tang thi và biện pháp tinh lọc đất và nước, đã có tiến

triển, bọn tôi có thể chia sẻ thành quả với các vị đây, hoặc nếu tìm được các thực vật biến dị mới có thể ăn, chúng tôi cũng có thể tặng hạt giống cho các vị. Mọi người thấy thế nào?” Trịnh Triều Hà chậm rãi tung mồi.

Tinh hạch cao cấp, huyết thanh kháng độc tang thi, nước tinh lọc đất, lương thực kiểu mới, mỗi một thứ đều vô cùng dị hoặc, làm người ta không thể cự tuyệt. Lúc này, không chỉ Bào Long và Khang Chính Nguyên, ngay cả những người khác đều lộ ra thần sắc tham lam.

Trên thế giới này, không thứ gì có thể đã động nhân tâm hơn lợi ích, Trịnh Triều Hà âm thầm quan sát biểu tình của mọi người, bình thần ngồi yên vị trí, chờ đợi bọn họ thỏa hiệp.

Cung phụ khẽ nhíu mày, yên lặng không nói, cũng không tham dự vào giao chiến của mấy người này, miễn cho bọn họ đánh chủ ý lên đầu ông. Nhưng Bào Long nếu đã kêu ông tới đây, tất nhiên là muốn kéo xuống một khối thịt từ ông, lúc này không hề hảo ý nhìn về phía ông, ra vẻ khó xử mở miệng, “Chỉ tôi lương thực không nhiều, lại nuôi nhiều người như vậy, một lần lấy ra một vạn năm ngàn cân chỉ sợ rất khó, bên cung thủ trưởng đồ nhiều người ít, lương thực sung túc hơn chỗ tôi, không bằng để ông đưa ra năm ngàn cân, tôi và Khang Chính Nguyên mỗi người năm ngàn nữa, Cung thủ trưởng, ông thấy thế nào?” Tuy là ngữ khí có ý trung cầu, nhưng đầy cường ngạnh.

Cung phụ nhíu mày, mặt trầm như nước, lạnh lùng mở miệng, “Thế thì sao. Chỗ tốt của Trịnh tiên sinh tuy rằng nghe rất xuôi tai, nhưng đều quá mức hư vô mờ mịt, không biết tới ngày tháng năm nào mới có thể thực hiện, không bằng để lương thực trong tay cho an tâm.”

“Sao lại hư vô mờ mịt được? Ít nhất tinh hạch hiện tại Cung thủ trưởng cần tôi có thể lập tức đưa ra, từ cấp hai cao giai đến cấp ba trung giai, mặc kệ là hệ nào, chỉ cần Cung thủ trưởng mở miệng, tôi đây đều sẽ dâng lên đầy đủ.” Trịnh Triều Hà đứng lúc xen vào. Gã vốn cũng không nghĩ có thể dễ dàng đưa lương thực tới tay, tất nhiên có lưu lại cho mình một đường sống.

“Thực xin lỗi, tôi là người thường, không cần tinh hạch, chỉ cần đồ ăn.” Cung phụ mặt không chút thay đổi cự tuyệt.”

Trịnh Triều Hà liếc qua Cung Lê Hân, ra chiều đánh vào thân tình, “Thế còn quý công tử thì sao? Cậu đây bộ pháp vững vàng, mắt như hàn tinh, hẳn là một dị năng giả? Chẳng lẽ Cung thủ trưởng không vì thiếu gia mà suy nghĩ một chút?”

“Tôi cũng không cần tinh hạch, anh không cần nhiều lời.” Cung Lê Hân nhìn thẳng Trịnh Triều Hà, gương mặt tuấn dật bất phạm lộ ra chút tư thái bề nghệ, thần nhiên mở miệng, “Thực lực tăng lên dựa vào tinh hạch người khác dâng cho y như một tòa lâu đài cát, đây là đồ. Không có chân chính trải qua chiến đấu sẽ không biết cách sử dụng sức mạnh của mình.” Dứt lời, cậu nhìn về phía Bào Long và Khang Chính Nguyên, ngữ khí đầy khinh miệt, “Các người có tin hay không là dù các người thắng tới cấp ba trung giai, nhưng đứng trước mặt dị năng giả thấp hơn các người một bậc đã thân kinh bách chiến, các người chỉ đứng được một lúc thôi sẽ bị kích sát, huống chi đối đầu với tang thi chỉ dựa vào trực giác đã phát huy dị năng đến cực hạn? Trốn ở Trường Xà đảo các người còn có thể sống hai ngày, đi ra ngoài, sớm muộn gì cũng chỉ có một chữ “Chết” ! Hừ, một đám chuột nhắt vô tri, tầm nhìn thiên cận! Chả có gì phải bàn với các người cả, cáo từ!” Dứt lời, cậu nhìn qua Cung phụ mặt đã sớm không còn kiên nhẫn.

Hai cha con đồng thời đứng dậy, khẽ gật đầu với Bào Long và Khang Chính Nguyên mặt đã xanh mét, nhanh chóng rời đi. Hạ Cảnh cười cười lắc đầu, dẫn theo Lục Văn cùng Mạnh Nguyên Cát mắt đầy sùng bái mau chóng đuổi theo.

Con bà nó, đã hai năm, Cung thiếu hành động hay nói chuyện đều lạ lùng như thế! Lục Văn kiêu ngạo nghĩ.

Thì ra Cung thiếu là người kiên cường, tầm mắt rộng lớn như thế, khó trách Hạ ca tâm tâm niệm niệm cậu ấy hai năm, nhìn ai bên cạnh cũng thấy chướng mắt! Khó trách! Mạnh Nguyên Cát cảm thán trong lòng.

Lâm Văn Bác người rơi lại cuối cùng đi tới cửa phòng chợt dừng bước, quay đầu cười nhạt mở miệng, “Nga, đúng rồi, cho mọi người một đề toán cùng nhau giải đây. Một nam nhân trưởng thành tiêu hao trăm cân lương thực, thử tính các anh giết sạch người thường, còn lại hơn một vạn cân lương thực chỉ đủ cho hơn ba trăm người các anh ăn trong sáu tháng, thịt ba ngàn người cần có một vạn năm ngàn cân muối biển để ướp, phân lượng muối không đủ, không phơi dưới ánh mặt trời đúng 370 trong bốn ngày sẽ hư thối. Các anh tính xem về điểm này mọi người có thể ăn được trong bao lâu, hay đợi đến khi đổi toàn bộ vật tư với Hưởng Thủy Loan kia luôn. Được rồi, cáo từ.”

Tác phong nhanh nhẹn khẽ cúi người, dưới ánh mắt chăm chú cực kỳ âm lãnh của Trịnh Triều Hà, Lâm Văn Bác không nhanh không chậm rời đi.

Mọi người trong phòng im lặng như tờ, tinh tế xem xét lời châm chọc của Cung Lê Hân và bài toán của Lâm Văn Bác, tham lam trên mặt biến mất không còn một mảnh. Mấy người có thực lực thấp hơn Bào Long và Khang Chính Nguyên đều nhìn hai người với ánh mắt không có chút hảo ý, đang cân nhắc nếu mình chống lại bọn hắn, có phải có thể dễ dàng kích sát hai người như Cung thiếu nói hay không. Càng nghĩ, ý niệm phản loạn trong đầu càng không thể ngăn chặn.

Lừa gạt trong ***g ngực Bào Long và Khang Chính Nguyên bốc cháy hừng hực, nhưng giấu sau con giận này lại che dấu một tia chột dạ, làm bọn hắn không thể yên lòng. Bọn họ ngày thường tác uy tác phúc thành quen, tinh hạch dùng để thăng cấp cơ hồ đều do thuộc hạ dâng lên, bọn hắn rất ít tham gia chiến đấu. Giờ này khắc này, bọn họ mới ý thức được, bản thân nhìn qua thì thực lực rất cao, nhưng thực tế chỉ có vẻ ngoài để dọa người, nhìn được mà không dùng được. Nguy cơ nặng trĩu tràn ngập trong lòng, ép hai người đều bức bối, không còn tâm tư đi thảo luận vấn đề lương thực với Trịnh Triều Hà, vội vàng rời đi.

Trịnh Triều Hà thu lại biểu tình bình thản trên mặt, theo sát phía sau hai người. Gã không tin, với miệng lưỡi tam tặc bất lận* của gã còn không thuyết phục được hai tên ngu xuẩn này. Cảm nhận được nguy cơ mới tốt, có thể với bọn họ việc thăng cấp càng thêm trọng yếu. (* : lận là nát vụn, thối rữa; ý nói miệng lưỡi à Hà rất ghê đó, dẻo quẹo :v ~ ko bik phải nói s nữa ;A;;)

Đàm Minh Viễn lặp lại lời nói của Cung thiếu tự mình ngẫm lại, nghĩ tới đó giờ Cung thiếu toàn vô cùng nhẫn tâm ném bọn họ vào đàn tang thi, trong lòng dâng lên một cỗ ảm áp. Vì để bọn họ thật sự cường đại, nên Cung thiếu dụng tâm lo lắng. Đi theo một người như vậy, quả nhiên là thời thế xoay chuyển,

phúc từ trên trời rơi xuống Đạm Minh Viễn hẳn a!

Đứng lên, Đạm Minh Viễn nhếch môi, khẽ hát, tiêu sái bước đi, nhìn là thấy tâm tình hẳn thập phần khoan khoái. Biểu tình của thuộc hạ hẳn cũng đồng dạng sáng khoái, dẫn tới người khác liên tiếp ghé mắt nhìn.

Hạ Cẩn đi theo Cung phụ, vấn đề chỗ ở của ba người bọn họ đương nhiên do Cung phụ an bài. Nhưng là, các phòng ngủ cấp cho các giám ngục ở khu Đồng đều đã có người chiếm, một hàng Hạ Cẩn chỉ có thể hoặc là ở trong văn phòng của giám ngục nằm ra đất ngủ, hoặc là phòng tạm giam.

Để khách tới ngủ trong phòng tạm giam, nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên, Cung phụ không biết làm sao, suy nghĩ một hồi, ông nhìn về phía ba người, ôn thanh hỏi, "Các phòng ở của giám ngục khu Đồng đều có người ở rồi, để ta bảo người ba phòng đi ra cho mọi người ở tạm, vào văn phòng ta chờ một lát đi."

"Ai~ không cần phải cố ý cho bọn con phòng gì đặc biệt, bọn con ráng qua một đêm là được mà, đâu đến nỗi yếu ớt như vậy!" Lục Vân vội vàng vẫy tay từ tiện nói.

Cung phụ cười rộ lên, vỗ vỗ vai Lục Vân, "Thế thì được, tụi con quen là tốt."

Tuy rằng Lục Vân đôi khi không nên thân, nhưng tính tình rất tốt. Người sống ở mặt thể, giống như sống trong một cái lò luyện lớn, sinh mệnh yếu ớt, không biết lúc nào sẽ bốc hơi biến mất, cho nên tình cảm so với trước mặt thể càng thêm trực tiếp, cũng rất quyết liệt. Yêu thì mạnh dạn yêu, hận thì hung hăng hận, hường lạc lại càng đúng lúc. Lục Vân chính là loại người điển hình kiểu này, hẳn ở mặt thể vui vẻ tự tại, có tư có vị. Từ trên người Lục Vân, Cung phụ thấy được chí tiến thủ rất mạnh mẽ, trong lòng rất yêu thích, còn về căn bệnh hao sắc của hắn thì không đáng đề nhắc tới.

Nghe hai người đối thoại, hai mắt Hạ Cẩn chợt lóe, có chút tán dương liếc Lục Vân một cái.

Mạnh Nguyên Cát trong lòng đang tính khen Lục Vân, liền thấy hắn ngược mặt mở miệng, "Cung thúc, con tối nay ở chung phòng với Cung thiếu đi? Đã lâu không gặp, con muốn nói chuyện đầu đêm với Cung thiếu."

Hai mắt Hạ Cẩn như hai hồ nước sâu lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lục Vân, nếu hắn là băng hệ dị năng giả, chỉ sợ Lục Vân lúc này đã bị đông lạnh thành cột băng.

Khóe miệng Mạnh Nguyên Cát run rẩy, vỗ trán, vội vàng mở miệng cứu người, "Giữ chứ, cậu không phải nói có rất nhiều anh em tốt ở đây sao? Không đi gặp bọn họ?"

"A! Đúng rồi, cậu không nói tôi cũng quên!" Lục Vân nghe vậy liền lập tức dời đi lực chú ý, nhìn về phía Cung phụ hỏi, "Cung thúc, bọn Vương Thao ở phòng nào vậy? Con muốn gặp bọn họ."

"Để ta gọi người dẫn mấy đứa đi." Cung phụ gọi một binh lính tới dẫn đường, đợi hai người đi xa, ông nhìn qua nhi tử, ôn thanh nói, "Con dẫn Hạ Cẩn về phòng con đi, lặn lội một đường xa như thế, đã mệt rồi."

"Cung thúc, để Hạ Cẩn chung phòng với con đi." Tống Hạo Nhiên đứng cạnh Cung phụ rót cuộc nhìn không được nói, ngữ khí cứng nhắc mở miệng. Lâm Văn Bác mím môi, không nói gì, nhưng sắc mặt không còn nho nhã bình tĩnh như bình thường, còn mang theo chút âm trầm.

"Không cần." Không đợi Hạ Cẩn mở miệng cự tuyệt, Cung Lê Hân đã vẫy tay, "Em muốn ở cùng với Hạ đại ca, hai năm không gặp, em có rất nhiều chuyện muốn nói với anh ấy." Dứt lời, cậu liền hướng khỏi nhìn Hạ Cẩn, cười nói, "Đi thôi, em dẫn anh về phòng."

Nhìn bóng dáng hai người cùng rời đi, sắc mặt Tống Hạo Nhiên tối đen như mực. Lâm Văn Bác hai tay đút túi, vừa đi vừa nhàn nhạt mở miệng, "Hạ Cẩn vất vả mới tới thăm một chuyến, chúng ta nhất định phải bồi anh ta cho thật tốt a. Tiểu Hân gần đây mới học được cách đánh tiến lên, tối chúng ta mời Hạ Cẩn chơi suốt đêm. Cậu thấy sao?"

"Được, tôi tất nhiên sẽ phụng bồi[hậu] a." Tống Hạo Nhiên nở nụ cười, thâm nghĩ gian thương quả nhiên là gian thương, luôn có nhiều biện pháp! Thế thì tạm thời liên thủ tiền Hạ Cẩn rồi nói sau vậy.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103

Phòng ở cho giám ngục rất đơn sơ, một phòng ngủ, một phòng tắm, tổng cộng chỉ hơn mười mét vuông, đặt thêm bàn và giường, không gian có vẻ càng thêm nhỏ hẹp.

Hạ Cẩn theo sau Cung Lê Hân vào phòng, tầm mắt đầu tiên quét qua chiếc giường đơn vói ra giường in hoa màu lam, mảy nhưong lên.

“Đây là ký túc xá cho một người, giường đều nhỏ như vậy, đêm nay phải ủy khuất Hạ đại ca chen chúc với em rồi.” Cung Lê Hân theo tầm mắt của hân nhìn lại, ngượng ngừng giải thích.

“Không sao, anh đâu có ủy khuất.” Hạ Cẩn cười xoa đầu cậu, ôn nhu nói.

Hân chẳng những không thấy ủy khuất, còn cảm thấy vô cùng vừa lòng. Giường càng chật càng tốt, nếu chật tới nỗi Lê Hân chỉ có thể ngủ trên người hân càng tốt hơn. Nghĩ thế, tim Hạ Cẩn liền đập gia tốc, hạ phúc nóng như lửa, lại phải cố nén lửa tình trong người.

Hai người ngồi xuống nói về tình hình gần đây của mình, một thủy hệ dị năng giả gõ cửa phòng tiến vào, cấp nước vào bồn tắm lớn để khách rửa mặt, lại cho thêm nước ở chiếc thùng dự bị bên cạnh. Nguồn nước hiện nay cũng ô nhiễm, nước dùng trong căn cứ đều do thủy hệ dị năng giả cung cấp, giá trị của thủy hệ dị năng giả trong lúc đó tăng cao, trở thành tài nguyên quan trọng mỗi người đều tranh đoạt.

Đội cho thủy hệ dị năng giả kia rời đi, Cung Lê Hân vào phòng tắm, vói tay vào bồn, dùng nội lực đun nước đến độ ấm thích hợp, sau đó vẩy vẩy Hạ Cẩn, “Hạ đại ca, mau vào tắm rửa đi, trên người nhẹ nhàng khoan khoái mới nghỉ ngơi tốt được.”

Nhìn thiếu niên khom người nằm sấp lên thành bồn, cái mông mướt mà vênh lên, đường cong ưu mỹ, tầm mắt tiếp tục lướt qua đường viền dài của áo T-shirt, lộ ra vòng eo mảnh mai mềm dẻo, không chút mỡ thừa được ôm gọn, đôi mắt xanh nhạt của Hạ Cẩn dần chuyển thành xanh thẫm, trong lòng rục rịch.

“Không bằng em tắm chung với anh đi, đỡ lãng phí nước.” Hân bước chân đi vào, nắm lấy nắm đấm cửa, thanh âm khàn khàn.

“A, cũng được.” Cung Lê Hân nghĩ một chút liền gật đầu đáp ứng. Cậu nhanh nhẹn cởi áo, nhú mi mở miệng, “Hạ đại ca, lần này anh đến sao không báo trước cho em biết? Em cũng chưa chuẩn bị tốt để chiêu đãi anh.”

Hạ Cẩn cũng cởi áo, xoa nắn cánh môi phàn nộn của cậu, ngữ khí đầy sùng nịch, “Anh muốn cho em một kinh hi. Sao thế? Gặp anh không cao hứng sao?”

“Dĩ nhiên cao hứng. Nếu anh ở lại em còn cao hứng hơn.” Cung Lê Hân cười cong cả hai mắt, tùm tùm nói.

“Yên tâm, anh đã tìm được cách thoát khỏi Tổng Hạo Hiên rồi, sẽ nhanh chóng ly khai thôi. Tên Tổng Hạo Hiên đó âm hiểm thâm độc, dục vọng khổng lồ, chế rất mạnh, hiện tại anh có một chút thế lực ở Hưởng Thúy Loan, giả hoặc sẽ nghĩ cách khống chế anh, hoặc sẽ hoàn toàn hủy diệt anh. Anh ngược lại càng không sợ gã, nhưng dưới quyền anh còn rất nhiều anh em, phải cam đoan họ không bị liên lụy.” Hạ Cẩn ngồi xuống bồn cầu cạnh bồn tắm, mầu sắc thẫm trầm nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mắt.

Cung Lê Hân vẫn tiếp tục cởi chiếc quần lính bộ đội, trong miệng oán giận, “Papa bây giờ cũng không để em giết Bào Long và Khang Chính Nguyên, ông sợ sẽ liên lụy đến người thường. Thật phiền toái!”

Hạ Cẩn cười khê, tiếng cười trầm thấp hùng hồn, đầu đi vài tia dục vọng. Hân khê đổi tư thế ngồi, neho mắt nhìn thiếu niên trên người chỉ còn lại quần lót, từ từ mở miệng, “Không cần em phải động thủ, những lời em nói hôm nay nhất định đã gọi lên dục vọng khổng lồ của không ít người dã tâm, nội đấu sẽ nhanh chóng bắt đầu thôi, bọn em chỉ cần chờ đợi thời cơ, làm hoàng tước đứng sau bộ ngựa* là được rồi. Đầu năm nay, ai cũng muốn mơ một lần ‘Loạn thế kiêu hùng, cát cứ một phương’** a.” (* : *Bộ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau: nguyên gốc từ câu 螳螂捕蝉,在后黄雀 (Đường lang bộ thiên, tại hậu hoàng tước) nghĩa là ‘bộ ngựa bắt ve, chim sẽ chờ phía sau’, ý nói người ngu định làm việc gì, bị người khác lợi dụng chờ cơ hội hãm hại) (** : kiêu hùng là chỉ những kẻ trí dũng kiệt xuất hoặc ngang ngược có dã tâm, cát cứ là chiếm đóng, ý cả câu trong hoàn cảnh này chính là thời buổi loạn lạc nên nổi dã tâm muốn khống chế một cõi)

Tiếng hân càng lúc càng trầm xuống, càng lúc càng khàn hơn, sau một hồi hoàn toàn im bất. Vì thiếu niên đã cởi đi tầng trói buộc cuối cùng, lộ ra toàn bộ thân mình trắng nõn tinh xảo mê người trước mặt hân không chút che dấu, hấp dẫn toàn bộ tâm trí hân.

Cảm nhận được tầm mắt nóng rực sau lưng, Cung Lê Hân quay đầu, kỳ quái hỏi, “Hạ đại ca, sao anh không cởi quần? Không tắm sao?”

“Tắm.” Hạ Cẩn khàn khàn trả lời, đứng dậy khỏi bồn cầu, cởi xuống quần dài cùng quần lót. Cơ hội được tắm uyên ương tốt như vậy sao hân có thể bỏ qua?

Cự vật hồng sắc sớm đã sưng không chịu được, nổi đầy gân xanh bật ra khỏi quần lót, đung đưa qua lại, kích thước lớn kinh người. Cung Lê Hân chớp mắt mấy cái, nhin không được nhìn xuống nơi đó của hân, thân thể thành thực đã dậy thì nhưng có chút động tình.

Dưới mâu quang chăm chú phiếm đầy hơi C quốc của thiếu niên, chỗ kia của Hạ Cẩn lại sưng cứng thêm, đỉnh đầu chậm rãi chảy ra vài giọt sương trong suốt, hình ảnh nhìn cực kỳ *** mỹ. Vành tai Cung Lê Hân đỏ bừng, nhanh chóng dời tầm mắt. Hạ Cẩn lại làm như không thấy gì, từng bước một đến gần thiếu niên, hơi cúi người, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào ngọc hành phàn nộn tinh xảo, tuy không lớn nhưng hình dáng hoàn mỹ của thiếu niên, thanh âm khàn khàn trên đầu, “Lê Hân, em đã mười tám rồi đi? Sao chỗ này vẫn tròn bóng không có chút lông nào thế?” Bất quá rất đẹp! Hân thầm bổ sung trong

lòng.

Vành tai Cung Lê Hân đã đỏ đến mức sắp xuất huyết, mân mân cánh môi ướt át, ra vẻ trần định nói, "Đây là trời sinh rồi, em cũng không còn biện pháp." Cậu vừa nói vừa đưa tay che chỗ đó, ngăn trở tầm mắt của Hạ Cẩn. Khi đối mặt với đám lô đĩnh, cậu cũng chưa bao giờ có loại cảm giác xấu hổ không muốn gặp người thế này, trong lòng không khỏi thâm kinh ngạc.

"Em nói anh mới để ý, cả người Lê Lâm không có lấy một sợi lông nha, ngay cả râu cũng không mọc." Thấy cậu thẹn thùng, trong mắt Hạ Cẩn tràn ngập ý cười, từ phía sau ôm lấy thân thể cậu, thổi ra nhiệt khí nói nhỏ vào tai cậu, đôi tay thô ráp đẩy các nốt chai nứt xuống cánh tay để trần của cậu, vòng qua eo, dịch xuống đùi, động tác khiêu khích như cố ý lại như vô ý, châm từng ngọn lửa trên người cậu.

Hạ Cẩn cũng không quy củ ngoan ngoãn như Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác. Hắn vốn luôn tùy ý, tà tính vốn là bản tính, thật vất vả mới gặp được thiếu niên mình tâm tâm niệm niệm, dĩ nhiên là phải dùng mọi thủ đoạn để dụ dỗ cùng tranh thủ.

"Hạ đại ca, đừng sờ loạn." Cung Lê Hân giữ chặt lấy bàn tay đang châm lửa của Hạ Cẩn, ngữ khí đầy cầu xin, thân thể trắng óng như ngọc ửng hồng, mềm nhũn vô lực rúc vào lòng Hạ Cẩn khẽ run rẩy.

Thanh âm êm dịu tựa như mèo con đang làm nũng như vậy khiến màu sắc Hạ Cẩn càng thêm ám trầm. Cự vật dữ tợn của hắn bá đạo chen vào giữa hai chân thiếu niên, tay giữ chặt lấy vòng eo mảnh khảnh, lòng bàn tay si mê cảm thụ da thịt trắng mịn đến khó tin, cắn lấy vành tai đỏ bừng của thiếu niên khẽ nói, "Lê Hân, chỗ này của em đứng lên rồi. Làm sao đây?" Dứt lời, hắn khẽ cười một tiếng, dùng đầu ngón tay khẽ gãi vật đang run rẩy của thiếu niên, khiến cậu phải ngửa đầu rên rỉ một tiếng, cơ thể lại càng mềm nhũn vô lực.

"Đừng động! Em khó chịu!" Cung Lê Hân kinh hô, thân thể dấy lên một cổ nhiệt, tất cả áp chế thường ngày đều bị Hạ Cẩn khơi mào, khiến đầu óc cậu hỗn loạn, hoàn toàn không có cách nào tự hồi. Dựa vào ***g ngực cường tráng của Hạ Cẩn thờ dốc một hồi, cậu đưa tay sờ xuống nơi kia của mình, chậm rãi vuốt ve lên xuống.

Hạ Cẩn tỉnh té hôn lên đường cong duyên dáng trên cổ, thấy động tác của cậu, nhẹ nhàng cắn một ngụm lên tai cậu, ngữ khí đầy dụ dỗ, "Lê Hân, Hạ đại ca giúp em được không? Chắc chắn sẽ rất thoải mái."

Cung Lê Hân vô tri vô giác gật đầu, mặc cho bị Hạ Cẩn ôm vào bồn tắm, tách hai chân ra, ngồi lên eo hắn mặt đối mặt, hạ thân dán sát vào nhau.

Hạ Cẩn đề cương vật của cả hai kẻ sát nhau, nắm trong tay lúc nhanh lúc chậm triệt động, đồng thời cúi đầu hung hăng hôn lấy cánh môi đỏ tươi như máu của thiếu niên, ra sức liếm mút, công thành chiếm đất. Như cảm thấy không đủ thỏa mãn, tay còn lại của hắn đỡ lấy ót cậu, không ngừng làm sâu thêm nụ hôn này, đôi mắt thâm thúy nửa khép nửa mở gắt gao nhìn khuôn mặt thiếu niên, biểu tình cuồng mãnh như hận không thể nuốt thiếu niên vào bụng.

Cung Lê Hân bị hôn đến đầu óc hỗn loạn, nơi yếu ớt miễn cảm nhất lại bị Hạ Cẩn hoàn toàn khống chế, chỉ có thể vô lực ôm chặt cổ Hạ Cẩn, không thể chính mình chìm vào trong bồn nước ấm áp.

Si mê nhìn thiếu niên mị nhãn quyến rũ, xinh đẹp đến kinh tâm động phách, trái tim cuồng loạn của Hạ Cẩn cơ hồ sắp nổ tung. Hắn lưu luyến kết thúc nụ hôn, giọng khô khan hỏi, "Lê Hân, thoải mái không?"

"Ồ~ thoải mái!" Cung Lê Hân thành thật trả lời.

Hạ Cẩn khẽ cười, mâu quang lóe lên hỏi, "Nếu bình thường muốn giải quyết thì làm gì? Ân?" Vừa nói tay vừa tăng thêm lực đạo.

"Vận.. vận chuyển tâm pháp sẽ không sao nữa." Cung Lê Hân ngửa đầu thờ hồn hên, giọng đứt quãng trả lời.

Khóe miệng Hạ Cẩn khẽ nhếch, thường lên má cậu một nụ hôn, động tác trên tay vẫn không ngừng, giọng khàn khàn, "Thật ngoan! Nếu như rất muốn, không cách nào khống chế thì sao?"

"Sờ, sờ sờ là được." Khoái cảm từng đợt từng đợt ập tới như thủy triều, khóe mắt Cung Lê Hân rung rung, giọng đầy nức nò.

Hạ Cẩn vô cùng vừa lòng, động tác trên tay nhanh hơn, cúi đầu ngâm lấy môi thiếu niên, nuốt tiếng rên rỉ của cậu vào bụng, bắt đầu một lượt miệng lưỡi giao triền mới. Ước chừng qua tiếp vài phút, hắn mới lưu luyến thả ra, thấp giọng nói, "Tuy hiện tại anh rất muốn... nhưng mà, anh không muốn ngày mai tỉnh lại lại phải để em nhìn anh rồi đi, cho nên, em chờ một thời gian, chờ Hạ đại ca trở về, chúng ta sẽ làm chuyện còn khoái nhạc*, thoải mái hơn bây giờ gấp trăm lần. Có được không?" (* : khoái hoạt, vui vẻ)

Cẩn cắn vành tai Cung Lê Hân, Hạ Cẩn vô si dụ dỗ. Thiếu niên ngây ngô chưa từng trải nghiệm dễ lừa nhất, mặc kệ Lê Hân thích nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần hưởng qua tư vị tuyệt vời này một lần sẽ ghi tạc trong đầu, khắc sâu vào cơ thể, một đời không thể quên. Nếu đã yêu, Hạ Cẩn sẽ không để mình lâm vào hoàn cảnh khó khăn cầu mà không được, mà sẽ hao tâm tổn trí, không từ thủ đoạn cướp lấy tâm thiếu niên. Huống chi, thiếu niên nhìn quá mức chọc người, hắn tạm thời lại không thể ở bên thiếu niên, dĩ nhiên phải sử dụng một ít thủ đoạn.

"Được!" Tư duy Cung Lê Hân đã hoàn toàn bị *** khống chế, hốt hoảng đáp. Thân thể cậu vốn cần thái độ nguyên dương, hơn nữa lại thích Hạ Cẩn từ tận đáy lòng, dĩ nhiên không thể kháng cự ý định dụ dỗ của hắn.

Hạ Cẩn cười nhẹ, xuất ra mọi thủ đoạn, kỹ xảo triệt động, để cả mình và người trong lòng đều được thoải mái. Một trận điện lưu kịch liệt xuyên qua thân thể cả hai, hai người gắt gao ôm chặt nhau, trước sau phóng ra, chất lỏng trắng trắng đặc sệt dính đầy trên bụng hai người, hình ảnh nhìn *** mãi vô cùng.

Phục hồi tinh thần từ dư vị cao trào, Hạ Cẩn cúi đầu chăm chú nhìn thiếu niên dựa vào cổ mình hít thở, yêu thương vuốt ve đuôi mắt hồng hồng ướt ướt của cậu, mặt đầy thỏa mãn.

Lặng lặng ôm nhau một hồi, thấy nước đã lạnh, Hạ Cẩn rửa sạch đồng hồ điện trên người cả hai, ôm lấy thiếu niên người vẫn mềm nhũn lên giường. Thấy thiếu niên nhu thuận rúc vào lòng mình đi vào giấc mơ ngọt ngào, Hạ Cẩn mỉm cười, tình tế hôn lên mái tóc tỏa ra mùi thơm của cậu, nhắm mắt lại trầm nghĩ: Một chuyến này xem như không đi không công! Giấc mộng tra tấn hắc mỗi đêm rồi cuộc cũng đã thành hiện thực.

Bản thân chỉ còn một đêm, vốn định tranh thủ thời gian để có thể cùng người mình yêu chung một chỗ, nhưng đợi khi Hạ Cẩn tỉnh lại, Cung Lê Hân đã lặng yên không tiếng động ra khỏi cửa. Khi cậu mang bữa tối trở về, phía sau còn có Tống Hạo Nhiên sắc mặt âm trầm cùng Lâm Văn Bác với nụ cười hết sức giả dối. Hai người lấy ra bài Poker, khiến hai mắt Cung Lê Hân lập tức lóe sáng.

Không đành lòng nhìn Lê Hân thất vọng, Hạ Cẩn cố nén xuống không kiên nhẫn trong lòng, gia nhập vào đội ngũ đánh tiến lên. Chơi tới tận nửa đêm, Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên một chút cũng không chịu rời đi, cuối cùng, thật sự mệt chịu không nổi nữa, liền dứt khoát trải đệm ra sàn trong phòng Cung Lê Hân, còn lấy lý do giường chật cứng rấn kéo Hạ Cẩn ngủ dưới đất, hành vi cực kỳ vô lại.

Hôm sau khi rời đi, sắc mặt Hạ Cẩn vô cùng đen, âm trầm nhìn chăm chú Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác liếc qua một cái, mỗi bước đều cẩn thận treo lên trực thăng. Trịnh Triều Hà về mặt cũng rất tiêu tụy, nhưng trong mắt không có chút thất vọng, phỏng chừng lương thực cuối cùng vẫn rơi vào tay gã.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Đám Hạ Cẩn rời đi chưa quá hai ngày, Bào Long và Khang Chính Nguyên trước sau đã thăng lên cấp ba trung giai và cấp ba đề giai điển phong. Đường như muốn xác định địa vị lãnh đạo của mình không bị dao động, sau khi thăng cấp, hai người đã hợp tác chuẩn bị một bữa tiệc long trọng, mời tất cả các cấp dưới để chúc mừng. Đây là một loại khoe khoang, cũng như thị uy, không khó nhìn ra, hai người vẫn canh cánh trong lòng lời châm chọc hôm đó của Cung Lê Hân.

Lâm Văn Bác, Tống Hạo Nhiên, Cung Lê Hân cũng nhận được lời mời. Khi Đàm Minh Viễn đến khu Đông thông báo cho ba người, mặt hắc đầy lo lắng.

“Lão đại, buổi tối cậu cẩn thận một chút, nghe nói Bào Long và Khang Chính Nguyên muốn đối phó cậu đấy.” Vết sẹo trên mũi Đàm Minh Viễn thoáng vận vận, thấp giọng mở miệng,” Lần trước cậu nói như vậy, một thuộc hạ của Khang Chính Nguyên đã chuyển đầu khiêu chiến với hắc ta. Người họ thực lực ở cấp hai cao giai điển phong, thân thủ rất giỏi, Khang Chính Nguyên không dám đấu, hiện tại chuyện đó đã biến thành trò cười trong căn cứ, mọi người sau lưng đều nói Khang Chính Nguyên là một tên nhuyển đản*. Thuộc hạ Bào Long cũng có vài người rục rịch, không phục Bào Long lắm. Đây đều là do lời cậu nói, hiện tại hai gã khẳng định vô cùng hận cậu, nói không chừng đêm nay chính là Hồng Môn yến.” (* : nhuyển là mềm, đản là trứng; nhuyển đản chính là... ㅈ khụ... ý là yếu đuối, nhát gan đó, còn mng muốn hiểu theo nghĩa kia thì cũng ko khác là mấy =))))))

“Không sao, lấy bất biến ứng vạn biến là được.” Nhớ đến lời chỉ bảo của cha, Cung Lê Hân lập lại, sắc mặt đột nhiên thanh lãnh, bổ sung,” Nếu bọn họ thật sự muốn đối phó tôi, cùng lắm giết hết toàn bộ là được. Đó là do tình thế bức bách, papa sẽ không trách tôi.”

“Ai~ Cung thủ trưởng thật sự rất mềm lòng, nếu là tôi, thì sẽ trực tiếp mang người trực tiếp giết hết bọn chúng! Gì mà xúi giục, dung nạp, châm ngòi li gián tình thật quá phiến oán!” Đàm Minh Viễn nghĩ gì nói vậy mở miệng.

Nhìn biểu tình không kiên nhẫn y chang nhau của hai người, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên có chút buồn cười. Quả nhiên là vật hợp theo loài, thuộc hạ Lê Hân phần lớn đều là phần tử bạo lực tính tình thẳng thắn, tính đi tính lại, tao nhã, bình tĩnh, lý trí cũng chỉ có mỗi Lý Đông Sinh, ngay cả tiểu Tôn Kiệt cũng càng ngày càng giống một tên du côn.

Lâm Văn Bác áp chế tiểu ý sắp tràn ra khóe môi, ôn nhu trấn an,” Kiên nhẫn một chút, hiện tại không cần chúng ta động thủ, tự nhiên sẽ có người không kiểm chế được. Chờ bọn chúng lưỡng bại câu thương, đó chính là lúc chúng ta ra mặt chiếm tiện nghi.”

“Ân, như thế sẽ tiết kiệm không ít lực cho chúng ta.” Tống Hạo Nhiên phụ họa. Mấy người ngồi xuống hàn thuyên một hồi về tình hình căn cứ và thế cục bên ngoài, khi mà Cung Lê Hân nghe đến nỗi đầu não sắp choáng váng, bóng đêm thâm trầm đã bao trùm cả bầu trời, tiệc tối bắt đầu.

Để tránh người nghi ngờ, Đàm Minh Viễn đã đi trước. Tống Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác, Cung Lê Hân ngồi chừng mười phút mới không nhanh không chậm đi về phía nhà giam chính.

Khi bước vào đại sảnh, mọi người sớm đã tới đủ, đang ăn uống linh đình. Tất cả bia rượu thu thập được từ thành phố ngày thường bị niêm phong đều được đem ra, tùy ý uống, còn có dưa góp, đậu phộng, khoai lang khô để nhấm nháp với rượu, bày đầy ra bàn.

Tiếng thủy tinh thanh thúy vang lên.

Mùi rượu nồng đậm xông thẳng vào mũi, có người thấp giọng trêu đùa, có người chơi phạt rượu, tình cảnh vô cùng náo nhiệt khiến ba người vừa bước vào có cảm giác như đã qua mấy đời.

“A! Ngồi đây này!” Đàm Minh Viễn đang uống rượu thấy ba người liền vội vàng ngoắc tới. Ba người đi qua, ngồi xuống cạnh hắn. Chỗ ghế chủ tọa, Bào Long và Khang Chính Nguyên vẫn chưa đến.

Thấy ly rượu đặt trước mặt, Tống Hạo Nhiên liền dúi nó đi, không có ý muốn uống. Cung Lê Hân vì chuyện luyện công, xưa nay không uống rượu, Lâm Văn Bác cũng không có thói quen uống rượu, huống chi đã qua hai năm, rượu này khẳng định không còn đảm bảo chất lượng nữa.

Đàm Minh Viễn thấy ba người ghét bỏ ly rượu được đưa đến trước mặt thì kéo về phía mình, cười hi hi nói, “Các người không uống thì đưa tôi! Tuy rằng hương vị có kém chút nhưng vẫn còn chút vị còn, lão tử chính là thích loại khoái cảm nhiệt khí xông đầu này!”

“Cho cậu hết đây!” Cung Lê Hân hai mắt cong lên, hào phóng phát tay.

Khi mấy người đang nói nói cười cười, Bào Long và Khang Chính Nguyên rốt cục cũng thông dong đi tới. Hai người thấy Cung Lê Hân đang buông mĩm cười vui vẻ, màu sắc đều thoảng âm trầm, khuôn mặt căng chặt lộ ra vài tia âm ngoan.

Nhanh chóng thu lại cảm xúc không nên lộ ra, Bào Long ha ha cười, nói đơn giản vài câu liền vỗ tay ý bảo bữa tiệc bắt đầu. Một đám nữ nhân ăn mặc hở hang, dáng người nóng bỏng thướt tha đi đến các chỗ trống quanh bàn, theo điệu nhạc phát ra từ chiếc radio cũ kỹ bắt đầu nhảy múa.

Nếu có năng lực sống sót ở nơi ngục giam trọng hình này, chứng tỏ mấy nữ nhân này không phải là đèn cạn dầu, nay vì sinh tồn, dĩ nhiên là bỏ đi tất cả tôn nghiêm, chỉ vì muốn lọt vào mắt xanh của cường giả, được ăn ngon no đủ. Các cô ra sức phô bày thân thể xinh đẹp của mình, bày ra đủ loại tư thế nóng bỏng gợi cảm, cuối cùng cời xuống từng cái từng cái quần áo trên người, múa may tùy tiện trước mặt mỗi một nam nhân, mị nhãn như tì.

Khi nữ nhân đầu tiên cời áo, dùng tư thái liêu nhân đến cực điểm xoa nắn bộ ngực căng đầy của mình, tình hình đã bắt đầu sôi trào, các nam nhân ngồi sau bàn dài lớn tiếng vỗ tay tán thưởng, liên thanh thúc giục, còn có người đã đưa tay vào trong quần, nhìn nữ nhân trước mặt tự mình an ủi.

Đến khi toàn bộ nữ nhân trần truồng, tình cảnh cuối cùng đạt tới đỉnh điểm. Bào Long và Khang Chính Nguyên là người đầu tiên không kìm chế được, đồ mặt thờ hồn hên kéo hai nữ nhân vào ngực, ngón tay thâm nhập vào hạ thể các cô rút cảm, móc gáy, tiếng *** thủy phát ra chặc chặc. Hai nữ nhân không chút e thẹn, lớn tiếng rên rỉ.

Bị hình ảnh *** đăng trước mắt kích thích, mấy cô còn lại cũng bị các nam nhân khác kéo vào lòng *** loạn. Người thì gấp gấp trực tiếp cời khóa quần, kéo ra cự vật cứng rắn để nữ nhân của mình khẩu giao, thậm chí có người đã ngay tại chỗ trừu động, hình ảnh phóng đăng *** loạn hết sức khó coi.

Mặt Đàm Minh Viễn ửng hồng, cũng có chút động tình, nhưng thấy ba người Cung Lê Hân, Tống Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác mặt không chút thay đổi, trong mắt tỏa ra hàn khí, hắn chỉ đành gắt gao kìm lại, ngoan ngoãn ngồi yên.

“Thật nhàm chán! Em có thể rời đi trước không?” Loại bữa tiệc y chang như Tiêu Lâm tổ chức đời trước này, Cung Lê Hân nhìn đã muốn chán ngấy, lại không có hứng thú với nữ nhân, chân mày cậu nhíu lại, thấp giọng hỏi Lâm Văn Bác ngồi cạnh mình.

“Được, em đi trước đi, anh và Hạo Nhiên ngồi một lát sẽ rời đi.” Lâm Văn Bác mỉm cười, xoa nắn vành tai trắng nõn của thiếu niên nói. Vừa rồi hắn còn lo lắng thiếu niên sẽ bị mê hoặc, nhưng thấy trong đôi mắt thanh triệt trong sáng của thiếu niên ngoại trừ không kiên nhẫn vẫn là không kiên nhẫn, không có một chút ánh nước động tình, tâm treo cao lúc này mới thả lỏng.

Cung Lê Hân khẽ gật đầu, không thêm hướng Bào Long và Khang Chính Nguyên cáo tứ, tự động đứng dậy rời đi.

Tống Hạo Nhiên thấy cậu rời đi, gân xanh trên trán lúc này mới chậm rãi giãn ra, thoải mái dựa vào lưng ghế, cùng Lâm Văn Bác ghé sát nhau thấp giọng nói chuyện. Từ sau khi hai người hiểu rõ tình cảm đối với Cung Lê Hân, thì đã không còn nổi chút hứng thú nào với người khác, cho dù đối mặt với cảnh tượng quần ma loạn vũ, kích tình bắn ra bốn phía, hai người vẫn có thể mặt không đổi tâm không loạn, khiến cho Đàm Minh Viễn bị kích thích đến lông tóc dựng đứng bội phục không thôi.

Bào Long tuy rằng vui đầu liếm lộng bộ ngực căng đầy của nữ nhân trong lòng, nhưng dư quang khóe mắt vẫn chú ý đến Cung Lê Hân, thấy cậu chẳng những không bị mê hoặc, ngược lại còn đứng dậy bỏ đi, vội vàng âm thầm thủ thế với một thuộc hạ bên người. Tên kia hiểu ý, lập tức theo sát phía sau Cung Lê Hân.

“Cung thiếu, xin dừng bước.” Hai người đi đến một góc ngoặc của ngục giam chính, thấy chung quanh không có người lui tới, người nọ vội vàng gọi Cung Lê Hân đi phía trước.

“Có chuyện gì?” Cung Lê Hân dừng bước, khẽ nghiêng người nhìn người phía sau bước tới, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt trong suốt, đẹp tới nỗi có chút hư ảo.

Hai mắt người nọ lóe lên, thầm nghĩ khó trách lão đại tình nguyện đắc tội Cung Viễn Hằng cũng muốn bắt người này về tay mình, đây thật đúng là cực phẩm!

Trải qua hai năm sinh hoạt ở mặt thể, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, khuôn mặt đều già hơn nhiều so với tuổi, làn da cũng do dầm mưa dãi nắng lâu ngày mà trở nên ngăm đen thô ráp, thiếu niên trắng hồng phấn nộn, óánh nhuận như nước như Cung Lê Hân tựa như trân châu rơi vào đồng sỏi cát, đặc biệt gây chú ý.

Người nọ nhìn nhìn trong lòng lại có chút ý niệm, thầm nghĩ, đề lão đại thượng xong, chơi đủ rồi, có lẽ gã có thể ôm thiếu niên về. Ôm ý nghĩ như vậy, người nọ tùy ý đánh giá thân thể thon dài của Cung Lê Hân, đồng thời vươn tay sờ soạng mặt cậu.

Cung Lê Hân nhú mày tránh né, mâu quang lãnh lẽo liếc người nọ một cái, cuối cùng nén xuống sát ý trong lòng, xoay người rời đi.

“A, cậu đừng đi! Lão đại chúng tôi muốn mời cậu qua phòng ngài ấy ngồi một lát.” Nam nhân cười cười mở miệng, động tác nhanh như điện, lấy một ống chích trong túi ra hướng về phía cô cậu.

Nếu như đánh cận chiến, các dị năng giả hệ khác không thể chiếm được chút ích lợi nào trước mặt dị năng giả hệ cường hóa. Bào Long vẫn tưởng rằng Cung Lê Hân là cường hóa hệ, đề thần không biết quỷ không hay bắt đi, gã cố ý phái một thuộc hạ là dị năng giả hệ cường hóa đến bắt người, còn chuẩn bị thuốc giãn cơ, kế hoạch cũng khá chu đáo. Chỉ tiếc, gã tưởng người mình bắt là một tiểu bạch thỏ, thực tế lại là bá vương long khoác da thỏ, người gã phái tới nhất định sẽ bị kịch.

Động tác Cung Lê Hân nhanh hơn người kia, giờ tay nắm lấy cổ tay gã, khẽ dùng lực, tiếng ‘răng rắc’ làm da đầu người ta phát run vang lên, xương cổ tay người nọ đứt đoạn, ống chích trong tay cũng rớt xuống đất.

Người nọ đã ở cấp hai cao giai điển phong, tự cho là có thể chế phục thiếu niên dễ như trở bàn tay, lại không ngờ tới thực lực thiếu niên cao hơn gã nhiều như thế. Ban đầu gã kinh hãi, lại há miệng muốn hét lên, nhưng bị Cung Lê Hân nhanh tay lẹ mắt bóp chặt cổ gã, nhẹ nhàng vô thanh vô tức kết thúc sinh mệnh gã, từ đầu đến cuối chưa tới nửa giây.

Tùy ý buông ra nam nhân đã chết trong tay, Cung Lê Hân búng ngón tay, ném ra một hỏa cầu nhỏ màu trắng lên người gã. Hỏa diễm nhanh chóng bao lấy thi thể, nháy mắt thiêu thành một đồng tro tàn. Đứng cạnh hỏa diễm, Cung Lê Hân nhặt lên ống chích dưới đất, để dưới ánh trăng quan sát chất lỏng vàng nhạt bên trong ống, lại đảo mắt nhìn qua một góc tối trong nhà giam, thần nhiên hỏi, “Anh xem đủ chưa?”

Một thân ảnh cao lớn chậm rãi bước khỏi bóng tối, lộ ra gương mặt mười phần dã tính. Người tới rõ ràng chính là Đậu Hằng được Cung Lê Hân đặc biệt chú ý. Cung Lê Hân sớm đã nhận ra sự hiện diện của người này, cũng từ tần suất hô hấp đặc hữu của hắn mà nhận ra thân phận. Bởi vì người tới là Đậu Hằng, cho nên Cung Lê Hân mới có thể tùy ý cho hắn nhìn từ đầu đến đuôi, đổi thành người khác, đã sớm bị giết người diệt khẩu.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Đậu Hằng chậm rãi bước ra từ bóng tối, hiện rõ một bên khuôn mặt góc cạnh cứng, không hề có biểu tình gì, đôi mắt tối đen bình tĩnh nhìn chăm chú thiếu niên thanh nhả tỏa ra bạch quang dưới ánh trăng bạc, ánh mắt càng thêm thâm thúy không nói nên lời.

Hắn đã đến đây từ lâu, luôn đứng ở một góc hẻo lánh, từ xa nhìn đại sảnh sáng bùng. Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã bắt giác luôn tìm kiếm thân ảnh của thiếu niên giữa đám người đông đúc, tìm kiếm sự tồn tại của cậu. Khoảng cách với thiếu niên càng gần, thì nóng nảy cùng không cam tâm trong lòng mới có thể bình ổn, như được ngâm trong ôn tuyền ngập sương mù, lại như dạo chơi giữa bầu trời đầy sao vô tận, loại cảm giác âm áp bình thân này khiến hắn vô cùng tham luyến.

Nhưng mà, bị mâu quang lạnh lẽo như C quốc của thiếu niên nhìn chăm chú như vậy, cảm giác an bình trong lòng liền biến mất vô tung vô ảnh, tần suất tìm đập nhanh đến nỗi khiến hắn khó có thể khống chế. Nhưng dù vậy, hắn cũng chưa hề hy vọng tầm mắt của cậu tập trung trên người hắn như vậy, phảng phất như đã đợi quá lâu, đợi ánh mắt chăm chú lúc này của cậu.

“Đó hẳn là thuốc giãn cơ.” Hắn cẩn thận quan sát màu của chất lỏng trong ống chích, từ từ mở miệng, hồng dôi đi ánh mắt của thiếu niên.

Quả nhiên, thiếu niên cúi người cầm lấy ống chích, để dưới ánh trăng quan sát, khẽ nghiêng đầu nhìn hắn, thanh âm trong trẻo đầy hiếu kỳ, “Thuốc giãn cơ?”

“Một loại thuốc giảm đau dùng trong trị liệu các tổn thương cấp tính và mãn tính, nếu dùng lượng lớn, có thể cắt đứt sự điều khiển của vỏ đại não và trung khu thần kinh với cơ thể, để người ta rơi vào trạng thái cơ thể vô lực nhưng vẫn tỉnh táo.” Đậu Hằng nhẹ nhàng giải thích, dưới tầm mắt chăm chú của cậu, biểu tình càng lúc càng căng chặt, tim cũng đập càng ngày càng dồn dập.

“Nga? Thật đúng là một thứ tốt!” Cung Lê Hân thấp giọng tán thưởng. Cậu biết, y học ở thế giới này rất thần kỳ, tỷ như có thể mở đầu một người ra, đem tay chân bị gãy, tim ngừng đập đổi thành mấy móc. Chỉ tiếc, những khoa học công nghệ này sau khi xảy ra tận thế đều lần lượt mất đi.

Đậu Hằng hơi mỉm môi, không nói tiếp.

Cung Lê Hân mỉm cười, đưa ống chích tới trước mặt hắn, nói, “Anh liếc mắt một cái đã có thể nói ra tên và công hiệu của thuốc này, có thể thấy là rất giỏi về dùng độc, cái này cho anh, để chỗ tôi cũng là lãng phí thôi.”

“Cám ơn.” Đậu Hằng khô khan nói cảm ơn, động tác có vẻ cứng nhắc cầm lấy ống chích. Chạm đến đầu ngón tay ấm áp của thiếu niên, tim vốn đập dồn dập lại càng đập nhanh hơn, khuôn mặt có nguy cơ hóa đá, một chút cũng không dám để thiếu niên nhìn ra khác thường trong lòng hắn.

Thấy biểu tình ngày càng lãnh ngạnh của hắn, Cung Lê Hân nghiêng đầu, lộ ra biểu tình bưng bình đại ngộ, ôn thanh nói thêm, “Một người có mạnh hay không, không thể chỉ nhìn vào sức mạnh, còn phải nhìn xem người đó có biết lợi dụng các thủ đoạn khác nhau để mang lại lợi ích cho mình hay không. Anh vừa giỏi sử dụng vũ khí, lại giỏi sử dụng độc dược, đây cũng là một loại biểu hiện thực lực của mình. Đưa nó cho anh, không phải tôi có ý xem thường, chỉ là thấy bây giờ loạn lạc, người nếu muốn sống dĩ nhiên phải dùng thủ đoạn, dùng câu nệ.”

Đây là đang an ủi hắn sao? Đậu Hằng cúi đầu suy nghĩ, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra vài tia sáng nhu hòa, thấp giọng mở miệng, “Tôi đã biết, cám ơn cậu. Còn có, chuyện tối nay, tôi sẽ không nói cho ai.”

Cảm nhận được chân thành trong lời nói của hắn, Cung Lê Hân mở miệng cười nói, “Chuyện lần trước nếu anh đã không nói, lần này dĩ nhiên cũng sẽ không, tôi tin tưởng anh. Giờ không còn sớm, tôi đi trước, hẹn gặp lại.” Vẫy tay, cậu xoay người từng bước một biến mất trong bóng tối.

Nhìn bóng dáng thiếu niên càng ngày càng xa, dần bị bóng đêm nuốt chửng, trong lòng Đậu Hằng phiền muộn một hồi. Hắn nhủ mảy, xiết chặt ống chích trong tay, ngây ngốc tại chỗ trong chốc lát, ánh mắt rơi xuống đồng tro trắng dưới đất, chân mày giãn ra khẽ bật cười, thì thầm lầm bầm, “Cung Lê Hân, cậu lại quên giải quyết hậu quả.”

Hắn dùng chân đá cho đồng tro không còn hình người, lúc này mới nhếch môi, lòng đầy sung sướng thỏa mãn rời đi.

~~~~~

Tình cảnh trong đại sảnh càng lúc càng hỗn loạn, khắp nơi đều có thể thấy thân thể trần trụi giao triền cùng một chỗ, khắp nơi đều có thể nghe thấy *** ngôn hiệp ngữ, ngay cả Đàm Minh Viễn vẫn luôn nghiêm túc ngồi yên, thấy lão đại nhà mình vừa đi, cũng lập tức hiện nguyên hình, gấp gấp kéo qua một nữ nhân. Bất quá bên cạnh có hai đại tôn thần, hắn tốt xấu gì cũng thấy xấu hổ, kéo nữ nhân qua chỗ cầu thang mà làm, để tránh trò hề của mình quá lộ liễu.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên vững vàng ngồi trên ghế, biểu tình vẫn đạm phong khinh sớm đã tiêu tán, thay thế bằng vẻ mặt thiếu kiên nhẫn và chán ghét. Hai người liếc nhau, tính ngồi thêm vài phút sẽ rời đi.

Một tiểu đệ của Đàm Minh Viễn thấy hai người thật sự nhàm chán, liền lấy ra một hộp sợi thuốc lá và một cuốn tạp chí đưa cho hai người, thần bí hề hề nói, “Đây là sợi thuốc lá tôi tự mình làm, tuyệt đối tuyệt hơn thuốc lá bình thường, hai anh hút thử đi.”

Thực vật bị một hệ dị năng giả thúc đẩy sinh trưởng vì hấp thụ một lượng dị năng lớn, cuối cùng ít nhiều sẽ xảy ra biến dị. Không cần người này giới thiệu nhiều, Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác đã lấy ra một vài sợi để trước mũi khẽ hít, liền thấy cổ hương kia xông thẳng vào mũi, trong mũi hương mang theo hương vị độc đáo của thuốc lá.

“Quả nhiên tốt!” Nhân tình Tống Hạo Nhiên sáng lên, thấp giọng tán thưởng. Hắn không có thói quen gì xấu, bình thường chỉ hút một điếu, đối phương lại là đàn em Lê Hân, hắn một chút cũng không phòng bị, lấy ra một ít sợi thuốc lá cắt thành độ dài thích hợp, xé một miếng giấy trên tạp chí, cuộn lại thành điếu để lên miệng.

Lâm Văn Bác cũng nghiện thuốc lá, mặc dù đã hai năm không hút, nhưng mùi hương ngào ngạt này đã khắc vào trong xương, khiến hắn khó có thể quên. Bất quá hắn không tới mức không dẫn nỗi như Tống Hạo Nhiên, chỉ liếc mắt qua Bào Long và Khang Chính Nguyên ở ghế chủ tọa, thấp giọng nhắc nhở, “Đồ tốt thế này cậu cũng không thể độc hường, đỡ bị người ta tìm tới gây phiền toái.”

“Àn, nên đưa lên thì đã đưa rồi, anh cứ yên tâm dùng đi.” Người nọ cuộn xong một điếu, giờ qua phía Tống Hạo Nhiên nói, “Tống thiếu tướng, cho mượn chút lửa.”

Đầu ngón tay Tống Hạo Nhiên bốc lên một luồng lửa nhỏ, trước châm điếu của mình, sau đó đưa qua người trước mặt. Người nọ đưa lên châm lửa, cười hi hi nói, “Ha ha, bật lửa hình người, đó giờ tôi chỉ thấy trong phim hoạt hình nha.”

Lâm Văn Bác khẽ bật cười, cũng cuốn một điếu. Ba người biếng nhác dựa ghế nuốt vắn phun vù, nhân tiện coi cảnh đông cung sống, nhưng không hiểu sao, thân vốn không có phản ứng của Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên thế nhưng có chút nóng, hơn nữa nhiệt độ có xu thế tăng cao.

Ánh mắt cả hai mơ màng, sắc mặt phiếm hồng, trán bắt đầu đổ một lượng lớn mồ hôi. Khi Đàm Minh Viễn đã “xong việc” bước vào, thì thấy sắc mặt bọn họ càng lúc càng khó nhẫn nại.

“A! Hai người dùng thuốc lá của Hứa Nhị?” Thoáng nhìn nửa mẩu thuốc lá còn lại trong tay hai người, Đàm Minh Viễn tức giận trừng Hứa Nhị, cũng chính là người đã đưa sợi thuốc lá cho bọn họ.

“Sao thế? Sợi thuốc lá này có độc?” Lâm Văn Bác cũng trừng Hứa Nhị, nhưng thấy sắc mặt đối phương bình thường và biểu tình vô tội của hắn, liền đánh bay sát ý trong đầu.

“Không phải có độc, chỉ là tác dụng phụ khá lớn, giống như hít ma túy vậy! Đặc biệt với người đầu tiên dùng.” Đàm Minh Viễn đoạt lấy hai nửa mẩu thuốc lá trong tay hai người đập tắt ném lên bàn, chân chờ mở miệng, “Các anh có phải cảm thấy thân thể đặc biệt nóng? Tinh thần cực kỳ hưng phấn? Tôi nói thế này, nếu hai anh muốn qua được đêm nay, hoặc là ngay đây tìm hai nữ nhân để phát tiết, hoặc là nhanh chóng quay về tự mình giải quyết.”

“Mẹ nó! Hứa Nhị cậu sao không nói sớm?” Gân xanh trên trán Tổng Hạo Nhiên như muốn ứa ra, hung tợn thét lên.

“Không phải tại tôi thấy hai anh nhảm chán sao, muốn để hai người nâng cao tinh thần chút, cho hai người cũng thấy khoái hoạt a!” Hứa Nhị buông xuống hai tay, biểu tình càng thêm vô tội.

Lâm Văn Bác bóp trán, cổ nén dục vọng nóng như lửa đốt nơi hạ thân, kéo cánh tay Tổng Hạo Nhiên nói, “Đi thôi, mau quay về.”

Tổng Hạo Nhiên gật đầu, lại ngoan độc trừng Hứa Nhị một cái, cùng Lâm Văn Bác nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của hai người, Đàm Minh Viễn vươn tay giữ lại, “Hai người đừng đi! Ở tại đây giải quyết luôn phải tốt không!” Thấy cả hai không chút để ý với mình, Đàm Minh Viễn ngồi xuống, nhấp một ngụm rượu, cảm thán, “Ai, thật là hai tên ương ngạnh mà! Với bản lĩnh của Cung thiếu, các người quay về cũng không áp được người ta, sao phải tự mình tìm khổ? Nữ nhân ở đây tuy ngay cả một sợi tóc cũng kém Cung thiếu, nhưng tốt xấu gì cũng dễ dàng hạ thủ hơn nha! Thật không biết tính toán cho mình gì cả!”

Nghe thấy hắn cảm thán, Hứa Nhị ngạc nhiên trừng lớn mắt, chỉ vào hai người rời đi, lắp bắp hỏi, “Lão..lão đại, anh là nói bọn họ muốn Cung thiếu?”

Nhớ tới cảnh Cung thiếu bóp chết tang thi cấp ba trung giai như bóp một con kiến, Hứa Nhị nuốt nước miếng, trong lòng thầm bật ngón cái với hai người, khen hai người một tiếng dũng cảm trong lòng.

Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên cổ nén đau đớn co rút dưới hạ thân, nhanh chân trở về nơi ở nhà giam khu Đông. Thật vất vả leo lên được lầu hai, hai người sớm đã ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển như trâu, đồng tử tối đen cùng lúc đã biến thành màu vàng đậm và đỏ thẫm, trong màn đêm phát ra quang mang nóng rực tựa như hai dã thú.

Tự chủ của Lâm Văn Bác tốt hơn Tổng Hạo Nhiên, vịn tay cầu thang nghỉ một chốc liền từng bước một đi về phía phòng mình, lấy chìa khóa ra, trong lòng thầm cân nhắc tối nay có đủ nước để hắn tắm nước lạnh hay không.

‘Xoát’ một tiếng, cửa phòng mở ra, hắn đang chuẩn bị vào phòng, Cung Lê Hân ở một đầu hành lang khác nghe thấy động tĩnh bước ra, trên người mặc một chiếc quần lót tam giác nhỏ và áo ba lỗ thuần trắng, xinh xắn đứng cạnh tay hắn, nghiêng đầu hỏi, “Lâm đại ca, các anh sao thế? Sắc mặt rất khó coi!”

Tầm mắt chuyển đến đôi chân trắng nõn thon dài cùng cái mông mướt mà vĩnh lên chưa được che hết của cậu, màu sắc Lâm Văn Bác càng đậm, hít một ngụm khí, bỗng đưa tay ra, kéo thiếu niên ôm vào lòng, sau đó vội vàng đá văng cửa phòng, giữ lấy thiếu niên trên giường, cúi người điên cuồng liếm mát đôi môi phàn nộn của cậu. Một nụ hôn này hắn đã chờ mong từ lâu, dường như mỗi đêm đều mơ, trong đó ẩn chứa khát vọng đủ để hắn hít thở không thông.

“Ngô!” Chỉ kịp phát ra một tiếng kinh hô ngăn ngui, Cung Lê Hân liền bị Lâm Văn Bác dùng kỹ thuật hôn điều luyện làm cho đầu văng mắt hoa, tay chân như nhũn ra, đồng thời cũng ngửi được mùi vị khác biệt lưu lại trong miệng hắn. Lâm đại ca không phải là trùng phải xuân dược chứ? Cậu hốt hoảng nghĩ, tay vốn muốn đẩy đối phương cũng vì thế mà dừng lại.

Nhưng mà dù cậu bất động, Lâm Văn Bác cũng bị người đẩy ra, mi mắt rơi vào gương mặt góc cạnh lộ ra biểu tình điên cuồng cùng nồng đậm ***. Cung Lê Hân khẽ nâng người, muốn hỏi hai người nguyên nhân lại lần nữa bị Tổng Hạo Nhiên áp đảo, gặm cắn đôi môi mà giao triền.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106

Cung Lê Hân hít mất, tinh tế nhắm nháp hương vị tương tự trong miệng Tổng Hạo Nhiên, xác định hai người thật sự trùng xuân được, tay khoát lên cánh tay Tổng Hạo Nhiên, không biết nên làm theo khát vọng trong lòng mặc hân ôm, hay nên theo lẽ nghĩa mà đẩy hân ra. Ngay lúc cậu đang khó xử, tay Tổng Hạo Nhiên đã luồn vào áo cậu, nhu niết hai khóa đậu đỏ trước ngực, khiến cậu run rẩy không ngừng, phát ra tiếng rên rĩ làm huyết mạch người ta sôi trào.

Đồng tử Lâm Văn Bác đã biến thành nâu vàng, trở tay khóa cửa phòng, một bên nhìn chăm chăm hai người đang hôn nhau, một bên nhanh chóng cời quần áo trên người.

Miệng Tổng Hạo Nhiên đã rời khỏi miệng thiếu niên, hôn một đường xuống cổ, xương quai xanh, hai hạt đậu đỏ, lên bụng như đang cúi lạy sùng bái, hai ba cái liền lột xuống tất cả quần áo miễn cưỡng che đậy thân thể cậu, cuối cùng dừng ở nơi phần nộn khả ái của thiếu niên, không chút nghĩ ngợi nhẹ nhàng ngậm vào, bắt đầu liếm mút có tiết tấu.

“Á!” Cung Lê Hân sợ hãi, chống một tay khê nâng nửa người trên, hai mắt đăm lẹ nhìn Tổng Hạo Nhiên đang chôn đầu dưới hạ thân mình, liên tục lắc đầu cầu xin hân dừng lại. Loại cảm giác nơi yếu ớt nhất của mình bị khoang miệng ấm áp bao phủ này cậu chưa từng cảm thụ qua, thần kinh căng chặt sắp đứt đoạn, nơi đó sớm đã cao cao dựng thẳng, tích trữ chờ phát động, da thịt trên người đều nhuộm thành màu hồng nhạt làm người ta mê muội, ngón chân trắng nõn ngọc nhuận không kìm được bầu chặt vào ra giường.

Bộ dáng thiếu niên động tình đẹp tới mức khiến người nghẹt thở, Lâm Văn Bác thấy thế, hạ thế càng sung tới sắp bùng nổ. Hân nhanh chóng leo lên giường, ngồi ra sau thiếu niên đã đắm chìm vào ***, từ phía lưng ôm lấy thân thể mềm mại của cậu, nắm lấy cằm, thật sâu hôn lên cánh môi đỏ tươi ướt át của cậu, cự vật trắng kiện nóng bỏng để giữa hai đùi cậu nhẹ nhàng trườn sát[rút cảm], khiến thiếu niên không nhìn được co giật kịch liệt.

Vật nhỏ tinh xảo khả ái khê run rẩy trào ra vài giọt lệ, hương vị tanh mặn lan tràn nơi đầu lưỡi làm người ta phát cuồng. Tổng Hạo Nhiên ngẩng đầu, dùng đôi mắt đỏ thắm nhìn kỹ thiếu niên phía trên, ngược lại càng thêm ra sức săn sóc nơi kia của cậu, gặm cắn, liếm lộng, hôn mút, trườn động, dùng mọi mảnh khoái thỏa mãn cậu, làm cậu ngưỡng chiếc cô duyên dáng, cao thấp rên rĩ, nhưng thanh âm làm người ta e lệ vừa phát ra liền bị Lâm Văn Bác lần lượt nuốt vào bụng.

Hai người một chiều cổ nửa người trên, một chiều cổ nửa thân dưới, khiến cậu hoàn toàn không có cách nào tự hỏi, thân thể hoàn toàn bị *** khống chế.

Dừng lại nụ hôn sâu, nhìn thiếu niên mị nhãn như tơ, đuôi mắt phiếm hồng, còn lưu lại vài giọt lệ trong suốt, xinh đẹp đến mức hồn xiêu phách lạc trong lòng, vật kia đặt giữa hai đùi thiếu niên lại trướng lớn thêm vài phần, màu vàng nâu trong mắt không còn một tia lý trí, duy chỉ còn lại dục vọng cực nóng khiến hân bùng cháy.

Tình trạng của Tổng Hạo Nhiên so với hân còn tồi tệ hơn, lúc này đã đỡ cự vật cứng rắn của chính mình, bôi niêm dịch lên phần đỉnh, vuốt cựa huyết phần hồng của thiếu niên vài cái liền hung hăng đẩy mạnh vào.

“Ngô~” Cung Lê Hân khó chịu nức nở một tiếng, khoe mắt chảy xuống một giọt nước mắt. Đây là lần đầu ở kiếp này của cậu, đau đớn vô cùng. Cũng may cậu là Thuận Âm chi thể, rất nhanh đã thích ứng được sự xâm nhập của dị vật, cũng không bị thương, hơn nữa, sau khi đau đớn qua đi, cậu khê co rút hậu huyết, một trận khoái cảm tiêu hồn thực cốt như có dòng điện chảy qua luân chuyển khắp tứ chi cậu, khiến cậu thoải mái muốn rên rĩ.

Cảm nhận được nơi ôm lấy cự vật của mình khê mấp máy co rút, không chỉ đồng tử, ngay cả hốc mắt Tổng Hạo Nhiên cũng đỏ lên, thiếu chút nữa nhìn không được mà xuất ra. Cảm giác này quá mức thoải mái, nhẫn nại nửa đời người của hân đều dùng trong thời khắc này, để yên trong người thiếu niên một hồi. Ngừng vài giây, đợi cho xúc động qua đi, hạ thân hân bắt đầu thúc đẩy, nhanh chóng trườn sát, mỗi một lần đều dùng toàn lực, đâm thẳng vào tận gốc, chạm vào nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể thiếu niên, khiến cậu sợ hãi liên tục kêu lên, mặt đầy nước mắt.

Lâm Văn Bác cũng không nhẫn rồi, đầu lưỡi di chuyển quanh hai khóa đậu đỏ khả ái của thiếu niên, một tay dùng tuyệt kỹ an ủi nơi khê ngẩng đầu của thiếu niên, một tay luồn vào hậu huyết sớm đã trơn ướt phía sau, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn nhu gầy cào.

Nương theo sự gia nhập của tay hân, Tổng Hạo Nhiên chỉ cảm thấy nơi siết chặt hân càng thêm tiêu hồn, tốc độ thúc đẩy càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng càng lúc càng lớn.

Cao trào sóng sau đè sóng trước, Cung Lê Hân kêu một tiếng lại một tiếng, thanh âm đều trở nên khàn khàn, nhưng Lâm Văn Bác đang gấp gáp khó dẫn nổi lại không bỏ qua cái miệng nhỏ nhắn của cậu, khê đẩy vòng eo, đem cự vật sớm đã sung không chịu nổi đẩy vào.

Cung Lê Hân hai mắt đăm lẹ mơ màng, dựa vào bản năng ngâm lấy, đầu lưỡi liếm mút quanh lỗ nhỏ trên đỉnh, trêu chọc khiến Lâm Văn Bác liên tục thở hổn hển, lý trí mất sạch. Hân nheo mắt gằm nhẹ, ấn giữ ột thiếu niên đẩy mạnh eo.

Cung Lê Hân bị động đón nhận cự vật trong miệng, trong lòng lại không có chút cảm giác khó chịu hoặc bị sỉ nhục, ngược lại còn có sự thỏa mãn và rung động khó tả.

Đời trước, đối mặt với lộ đỉnh cậu không thích, ai cũng không thể khiến cậu động tình, cuối cùng mỗi lần đều do Tiêu Lâm kê đơn mới có thể bức cậu vào khuôn khổ. Nhưng đối với đụng chạm của Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác, cậu biết rõ nhưng quân không được thân thể cùng tâm trí của mình, chỉ tùy ý để chính mình luân hãm, không giữ lại chút gì, toàn tâm toàn ý giao hết ra.

Có lẽ có hai phần cảm tình này là vì thân thể cậu trộm của Cung Lê Hân, không hoàn toàn thuộc về cậu, nên sợ hãi mất đi. Cậu thỉnh thoảng sẽ thấy chột dạ hoang mang, sợ một ngày nào đó khi mờ mắt ra, cậu lại biến thành thiếu chủ chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ có thể ở dưới địa cung không có thiên lý chờ đợi cái chết kia, cho nên, cậu như thiêu thân lao đầu vào lửa, tận tình nhận lấy hết thấy những thứ trước mắt, dùng hết khả năng của mình làm bọn họ vui

về, làm bọn họ được khoái hoạt.

Nhưng hiện tại, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên không hề biết tâm tình phức tạp của thiếu niên, bọn họ sớm đã mất đi thần trí, giống như hai dã thú, chuyên chú phát tiết lên cơ thể mảnh khảnh của thiếu niên.

Tống Hạo Nhiên gầm nhẹ một tiếng, cuối cùng phóng ra, Lâm Văn Bác ôm lấy thiếu niên đã ra nhiều lần, bụng dính đầy trọc dịch kéo ra sau, khiến nơi thoáng mềm nhũn kia của Tống Hạo Nhiên rời khỏi cơ thể thiếu niên. Cự vật ‘phốc’ một tiếng trượt ra, cúc hoa sưng đỏ đến không thể khép lại chảy ra một cổ chất lỏng màu trắng, Lâm Văn Bác tách mở một chân thiếu niên ra, khoát lên khuỷu tay mình, nơi từ lâu đã chờ phát động nương theo cổ chất lỏng kia hung hăng đi vào, điên cuồng lật động.

Dư vị khoái cảm trước đó còn chưa tiêu tán, một đợt cao trào khác kịch liệt khác đã tới, Cung Lê Hân hít thở từng ngụm, cổ họng vì kêu quá nhiều mà khàn khàn không ra tiếng, chỉ có thể vô lực ngênh hóp, nước bọt trong suốt theo khóe miệng chảy xuống má.

Tống Hạo Nhiên nheo mắt, thấy biểu tình cực kỳ *** mỹ, tiêu hồn thực cốt của cậu, chỗ đó vừa nhuyễn lại ngẩng đầu, tinh thần phấn chấn. Hắn mạnh bạo bóp trụ cái miệng nhỏ nhắn của thiếu niên, điên cuồng chiếm đoạt, khi buông ra còn lưu lại một sợi chỉ bạc dài. Liếm sạch chỉ bạc trên má cùng cổ cậu, hắn áp thân lên người cậu, ma sát phần thân cứng rắn nóng rực của mình lên bụng và đùi cậu, hồng giảm bớt dục vọng đang kêu gào trong lòng.

Ba người giao triền cùng một chỗ, tứ chi dây dưa, tuy hai mà một, trong không khí phiêu đảng một cổ xạ hương nồng đậm, vô luận thế nào cũng không thể che lấp.

Sáng hôm sau, mở đôi mắt vẫn còn mơ màng, chưa thấy rõ tình cảnh trên giường, nhưng chớp mũi trước hết đã ngửi được mùi vị bất thường, đôi mắt màu vàng kim nhạt sa sầm, nhìn qua thiếu niên người đầy hồng ngấn, mày khẽ nhíu, hai mắt nhắm nghiền đang nằm trên khuỷu tay hắn, thấy bụng cậu dính đầy vật thể màu trắng, sớm đã khô thành từng khối khả nghi, giữa hai chân cũng hỗn độn một mảnh, đầu óc hắn như bị búa đập vào, hoàn toàn không có cách nào tự hồi.

Đôi khi cảm giác trời đất xoay chuyển qua đi, từng màn từng màn tối qua bắt đầu quay về trong đầu hắn, thiếu niên lác đầu la không được, miệng ngậm lấy chỗ đó của mình, khóe mắt chảy từng giọt nước mắt, mỗi khi nhớ tới một màn, mặt hắn lại tái nhợt thêm một phần, thân thể cũng từng chút mất đi độ ấm, như xuất hiện vết nứt.

Tống Hạo Nhiên nằm dưới giường rên rỉ một tiếng, cũng từ trong mộng cảnh tỉnh táo lại, chậm rãi ngồi dậy, nhìn thấy hai người ôm nhau trên giường, sau đó ngây dại. (có sao a lại nằm dưới giường - _|||)

Biểu tình trên mặt đầy ngạc nhiên, một chốc nhìn trên giường, một chốc lại nhìn xuống hạ thể hỗn độn của mình, thất thần nửa ngày vẫn chưa thể hồi thần. Lâm Văn Bác lẳng lặng nhìn hắn, thấy đôi mắt màu đỏ của hắn đậm dần, lúc này mới thấp giọng mở miệng, “Có chuyện gì thì qua phòng cậu nói, tiểu Hân bị chúng ta ép buộc một đêm, để em ấy nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Cẩn thận rút cánh tay khỏi người thiếu niên, ôn nhu vỗ lưng thiếu niên dường như có dấu hiệu tỉnh lại, thấy mày cậu giãn ra, an tĩnh lại, lúc này Lâm Văn Bác mới xuống giường, vội vàng mặc đồ vào, qua phòng Tống Hạo Nhiên chuẩn bị nói chuyện.

Phòng Tống Hạo Nhiên cách vách phòng Lâm Văn Bác. Hạ thân hai người dính đầy trọc dịch, sớm đã ngưng kết thành khối, rất không thoải mái. Cho nên, sau khi vào phòng, hai người cái gì cũng chưa nói, đầu tiên đi xử lý đồng hỗn độn trên người, cũng thừa lúc này nhanh chóng sắp xếp lại tâm tình.

Xử lý sạch sẽ xong, hai người một ngồi ở mép giường, một ngồi trên ghế hai mặt nhìn nhau, đều không biết phải mở miệng thế nào.

Sau một lúc lâu, vẫn là Tống Hạo Nhiên mất kiên nhẫn trước, đập mạnh lên giường, âm ngoan hỏi, “Tối qua cậu hẳn là còn chút lý trí đi? Tại sao không ngừng lại?”

“Tại sao tôi phải dừng lại?” Lâm Văn Bác cười lạnh, ngữ khí không chút bình tĩnh, “Là tôi ôm tiểu Hân trước, em ấy là của tôi!”

“Cậu ôm trước thì sao? Người đầu tiên có được em ấy là tôi! Cậu rút lui đi, quên tất cả mọi chuyện tối qua.” Chuyện tối qua mỗi một chi tiết đều khắc sâu trong đầu, tra tấn thần kinh yếu ớt của Tống Hạo Nhiên. Máu sắc hắn đỏ bừng, trong giọng nói chất chứa đầy thống khổ. Hắn không hề nghĩ tới mình và bạn tốt thế nhưng lại cùng làm ra chuyện như vậy với thiếu niên bọn họ thích, quả thật là không bằng cảm thú.

“Từ nhỏ đến lớn, đều là tôi nhường cậu, dựa vào cái gì? Tiểu Hân là mạng tôi! Tôi tuyệt đối không nhường, trừ khi tôi chết!” Lâm Văn Bác đứng thẳng dậy, nắm lấy cổ áo Tống Hạo Nhiên dữ tợn mở miệng nói từng câu từng từ. Đây là lần đầu tiên hắn mất bình tĩnh trước mặt bạn tốt.

“Hừ, tôi cũng thế! Muốn tôi buông tay Lê Hân, trừ phi bước qua xác tôi.” Hai mắt Tống Hạo Nhiên phấp phồng, lời còn chưa dứt đã mạnh tay đánh qua một quyền, làm má Lâm Văn Bác lệch qua một bên.

Lâm Văn Bác lau đi vết máu bên khóe miệng, cánh tay lấp lánh một tầng kim quang, dùng “Thiết quyền” đánh trả, Tống Hạo Nhiên không cam tâm yếu thế, nắm tay ‘oanh’ một tiếng hùng hực liệt diễm, ngênh đón lấy. Hai người trong căn phòng nhỏ hẹp đánh thành một đoàn, không ai nhường ai, vách tường cùng nền nhà yếu ớt vì hai người ra lực không kiêng nể mà nứt một khe nhỏ, tro bụi rơi đầy xuống đất.

Đánh khoảng mười phút, chỉ nghe ‘oanh’ nổ một tiếng, mặt sàn bị ‘thiết quyền’ của Lâm Văn Bác đánh xuyên thành một lỗ lớn, dưới chân hai người trằm xuống, rơi xuống phòng bên dưới, vài tiếng kêu chấn động trời cao trước sau vang lên, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên lúc này mới khôi phục lý trí, không hẹn mà cùng thâm nghĩ: Không xong! Sẽ không đề người bên dưới chứ? —

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107

Mặt sàn xi-măng yếu ớt không thể chịu được oanh kích của hai cao thủ dị năng, bị đánh thủng thành một lỗ lớn, vụn đá, tro bụi tất cả đều rơi xuống phòng bên dưới, vài tiếng kêu sợ hãi trước sau vang lên làm Lâm Văn Bác cùng Tổng Hạo Nhiên còn đang đánh nhau nhanh chóng tách ra, ngược lại đi tới xem xét có người nào bị đè bị thương không.

Kính hải nhìn chiếc giường bị đồng xi-măng “chia năm xẻ bảy”, trong lòng Tào Á Nam đầy hoảng sợ. Đây thật đúng là họa trời giáng a, may mà cô ghét giường quá nhỏ, không thể ngủ cùng Dương Hiểu Tuyết cùng Nhạc Gia trên đó được, mà lăn thành một đoàn dưới đất, bằng không lúc này đã biến thành thịt nát rồi.

Lấy ra giường cẩn thận bao Dương Hiểu Tuyết và Nhạc Gia lại, xác nhận không lộ ra địa phương không nên lộ, quay sang nhìn hai nam nhân từ trên trời rơi xuống, Tào Á Nam nhảy dựng lên, chỉ vào hai người mắng, “TMD các anh! Mới sáng sớm nháo cái gì? Có biết là vừa rồi thiếu chút nữa đã đè chết bọn tôi không?! Muốn đánh thì ra ngoài đánh, lão tử phụng bồi!”

“Á Nam! Mặc quần áo trước rồi nói!” Nhạc Gia bóp trán, vô lực nhắc nhở. Dương Hiểu Tuyết cố giãy dụa trong ra giường bó chặt, vuron cánh tay trần trụi ra, nhặt quần áo tán loạn trên đất cho cô nạng.

Tào Á Nam cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện trên người mình trống trơn, cũng không thèm để ý tới ánh mắt hai nam nhân, cầm lấy quần áo chậm rãi mặc vào, nếu không nhìn tới gương mặt hào quang bắn ra từ phía kia, thì thái độ tự nhiên phóng khoáng của cô còn giống đàn ông hơn cả Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên.

“Ngượng ngùng, là do chúng tôi sơ ý!” Lâm Văn Bác quay mặt đi giải thích, không nhìn tới dáng người lồ lộ gọi cảm của Tào Á Nam. Nháo tới nỗi làm kinh động tới cô như vậy, lửa giận cùng không cam tâm trong lòng hắn cũng thoáng chút bình ổn trở lại.

“Xin lỗi!” Đôi mắt đỏ sậm của Tổng Hạo Nhiên dần nhạt đi, mím môi nói.

“May mà tới qua bọn tôi không ngủ giường, không thì hôm nay các anh đi giải thích với quý đi! Tôi nói này, hai người các anh không phải anh em tốt sao? Động cái đã trở mặt thành thù?” Tào Á Nam tức giận mở miệng, vọt cầm nhìn nhìn đánh giá hai người, ánh mắt đó như có tính xuyên thấu, hận không thể nhìn xuyên qua quần áo hai người.

“Không liên quan tới cô.” Tổng Hạo Nhiên bị ánh mắt đáng khinh của cô nhìn đến nổi cả người không được tự nhiên, lạnh lùng liếc cô một cái, bước nhanh về phía cửa.

Lâm Văn Bác khẽ gạt đầu với Tào Á Nam, thấp giọng nói, “Lát nữa tôi sẽ cho người tới sửa phòng cho cô, xin lỗi đã quấy rầy.”

Tào Á Nam vẫy tay, mắt thấy hai người sắp ra khỏi phòng, rốt cuộc nhìn không được tính tò mò bát quái trong lòng, giọng giọng hỏi, “Ài, hai người các anh không phải là đánh nhau vì Cung thiếu chứ? Đây là chính thức khai chiến tình địch à?”

Tinh thần Nhạc Gia và Dương Hiểu Tuyết chấn động, hai mắt lóe sáng nhìn hai người, trong mắt đầy sự tò mò. Hai nam tranh một nam, có trò hay a!

“Đã nói không liên quan tới cô!” Tổng Hạo Nhiên quay mạnh đầu lại, ác thanh ác khí mắng. Lâm Văn Bác cũng dừng lại cước bộ, xoay người dùng ánh mắt cảnh cáo liếc Tào Á Nam.

Tào Á Nam đảo mắt, tức giận mắng, “Con mẹ nó! Rõ ràng là hai đại nam nhân, lại hết lần này tới lần khác làm lão nương tức thế này! Bây giờ cả thế giới đều tận thế cả, nhân loại nhanh chóng sẽ bị diệt vong, các người còn nhăn nhó nhí nhí, tranh tới tranh lui, có phiền hay không hả? Còn giả mồm cái lại? Muốn độc chiếm Cung thiếu, có thể, hoặc là làm Cung thiếu động tâm, hoặc là tiêu diệt tình địch, nếu không thể động đến tâm Cung thiếu lại không diệt được tình địch, các anh cũng chỉ có thể chịu thôi. Ba người ở cùng một chỗ cũng rất tốt, giờ mà còn có thời gian lãng nhăng, ai biết được ngày mai các anh còn có thể đánh rầm hay không! Về sau biến thành quỷ không thấy oan sao?”

“Đừng vậy! Rồi rồi cái gì? Cùng tiến lên đi! Ba người bọn tôi chẳng phải ở chung với nhau rất tốt sao!” Dương Hiểu Tuyết cùng Nhạc Gia ôm ra giường đứng lên, cười tủm tỉm nói.

Hai người lòi còn chưa dứt, một cái máy rung [khụ, cuối chương có minh họa] vẫn còn hoạt động từ trong ra giường rơi xuống, nằm trên đất “ong ong”

vang lên. Nhạc Gia cười ngượng ngùng, mặt đỏ bừng đá cái máy đi. Tào Á Nam đau lòng kêu lên, "Ai u, cô nãi nãi của tôi, đừng đá hông chứ! Đây là ta vất vả mới kiếm được nha!" Cô vừa nói vừa nhặt máy lên, tắt chốt mồi, yêu quý thổi thổi tro bụi trên bề mặt.

Sắc mặt Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên từ hồng chuyển sang tím, từ tím chuyển sang đen, da mặt co rút liếc qua ba nữ nhân, bước chân cứng ngắc rời đi. Vốn tưởng đạo đức của chính mình ở mặt thể đang từng chút một giảm xuống, sắp đạt tới giá trị âm rồi, nhưng cảnh tượng vừa rồi đã khiến tam quan hai người đảo điên. Bọn họ không nghĩ tới, trên thế giới này còn có sự kết hợp xứng như vậy, còn sống với nhau rất yên ổn, vui vẻ thuận hòa, không thể không nói, trong lòng hai người quả thật có chút xúc động.

Vứt đi cảm giác quý dị trong lòng, nhớ tới Cung Lê Hân vẫn còn ngủ trên giường, hai người vô tâm tái chiến, trăm mặc quay về phòng.

~~~~~
Đây đưa cả một đêm, lại ngủ trong lòng Lâm Văn Bác, Cung Lê Hân nửa đêm cũng không hề cao cảnh giác như trước, cho đến khi nghe được âm thanh chấn động mới đột ngột từ trong mơ tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn đồng hồ hỗn độn dưới thân, cảm nhận được đau nhức tê dại ở hậu huyết, cậu khẽ nhíu mày, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy. Lâm đại ca và Tống đại ca không ở đây! Cậu nhìn xung quanh phòng, đáy mắt lạnh như nước phủ một tầng âm trầm, mày càng nhíu chặt hơn, muốn dựa vào ngũ cảm trác tuyệt của mình tìm kiếm vị trí hai người, nhưng nghĩ nghĩ một hồi lại cười tự giễu từ bỏ.

Đứng dậy, bàn chân trần bước xuống, cậu xoay người định nhặt quần áo tùy ý ném loạn dưới đất. Theo động tác của cậu, hậu huyết sung đỏ khẽ co rút, chảy ra dòng chất lỏng đặc sệt, theo đuôi chậm rãi trượt xuống, một cổ xạ hương nồng đậm phiêu tán trong không khí.

Hết thấy tối qua như một bộ phim, từng cảnh từng cảnh quay về trong đầu, có thể thấy rõ ràng mỗi một động tác, mỗi một biểu tình của cậu, ngay cả khoảnh khắc lưu lại thân thể cũng như một dòng điện chảy qua tứ chi xương cốt, khiến tứ chi đều mềm nhũn, hai gò má hơi ửng hồng. Tiêu hôn thực cốt như vậy, cam tâm tình nguyện như vậy, là những khoảnh khắc cậu chưa từng được cảm thụ.

Nhưng mà, bỗng dưng nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt cậu lập tức trắng bệch như tờ giấy, nắm lấy đồng ra giường hỗn độn loang lổ, lau lau bấp dư, nhanh chóng mặc lại quần áo trở lại phòng mình.

Đứng trước gương trong phòng tắm nhìn thân thể đầy dấu hồng ngân, mày cậu nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến suốt đầy sầu lo cùng hối hận không nói nên lời.

Cậu tuy rằng chưa trải qua một đời người, nhưng không đại biểu cậu cái gì cũng không biết. Đời trước, từ phản ứng của các lỗ đỉnh bị bắt đến, cậu có thể đoán được, nam nhân cùng nam nhân mập hợp là chuyện không thể chịu nổi cỡ nào, làm người ta phi nhổ cỡ nào. Nhóm lỗ đỉnh này mới đầu đều nể cậu hạ lưu thâm độc, tuy cũng từ từ chấp nhận hiện trạng, nhưng cuối cùng vẫn mặc danh kỳ diệu thống hận cậu, mắng cậu *** đáng.

Cậu chưa từng tiếp xúc với ai, không thể lý giải được những thay đổi thất thường của bọn họ, nhưng cậu cũng là người, một con người đang sống, cũng sẽ thương tâm khổ sở, cho nên cậu càng lúc càng ghét cái gọi là phương pháp song tu.

Đời trước bị Tiêu Lâm khống chế, cậu không có chỗ trốn, đời này vốn định sẽ sống một đời sạch sẽ, không đi sai bước nào. Nghĩ đến đây, cậu liền cắn môi, chua xót thầm nghĩ: cậu nên làm gì đây? Cậu rõ ràng có thể đẩy Lâm đại ca và Tống đại ca ra, tìm hai nữ nhân cho các anh ấy, lại cố tình không làm vậy. Bọn họ sẽ nghĩ mình như thế nào? Có chán ghét cậu khinh thường cậu không?

Cậu vô lực gục hai vai xuống, chậm rãi cuộn lại thân hình gầy gò, ngồi xuống mặt sàn phòng tắm lạnh lẽo. Cậu có chút mê mang, có chút sợ hãi, không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với hai người. Lại nghĩ, bọn họ có lẽ cũng không nguyên ý đối mặt cậu, cho nên chưa sáng đã vội vàng rời đi như thế.

Cười khổ một tiếng, cậu lại vùi đầu vào đầu gối, muốn trốn tránh hiện thực trước mắt, nhưng cỗ nhiệt từ đan điền truyền tới khiến cậu không thể tiếp tục loạn tưởng. Đây là nội lực tự mình vận chuyển tăng trưởng? Ước chừng qua mấy giây, cậu mới hiểu được. Không có biện pháp, đã lâu chưa song tu, nội lực trong hai năm cũng chậm chạp không thấy tăng trưởng, cậu đã sớm quên mất cảm giác này.

Vội vàng đứng dậy, treo ngoài cửa tấm bảng 'Xin đừng quấy rầy', cậu khóa trái cửa phòng, khoanh chân ngồi xuống giường, hai tay đặt lên đầu gối, nắm chắc pháp quyết, tâm không tạp niệm bắt đầu vận chuyển nội lực, cũng cố tu vi vừa tăng trưởng.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên cùng nhau quay về phòng, thấy trên giường trống rỗng, trong lòng cả kinh. Lâm Văn Bác vội vàng vọt vào phòng tắm xem xét, Tống Hạo Nhiên thì chạy về phía phòng Cung Lê Hân. Bọn họ quá sợ hãi, sao có thể để thiếu niên một mình tỉnh lại trên giường? Nhớ lại hết thấy tối qua, em ấy sẽ thương tâm sợ hãi, bất lực bàng hoàng cỡ nào? Không hẹn mà cùng nghĩ như vậy, tìm hai người đau đớn co rút từng cơn, không thể hô hấp.

Chân trước chân sau chạy tới trước cửa phòng thiếu niên, thấy trên cửa treo tấm bảng 'Xin đừng quấy rầy', hai mắt Tống Hạo Nhiên đỏ bừng, nhấc chân muốn đập cửa. Cái gì mà vấn đề sở hữu, cái gì thứ tự trước sau, cái gì tranh giành người yêu... Tất cả đều bị hấn quang ra sau đầu. Hấn chỉ hy vọng có thể lập tức nhìn thấy thiếu niên, xác nhận cậu không bị thương, xác nhận cậu không chán ghét oán hận mình. Chỉ cần thiếu niên mạnh khỏe, hấn cái gì cũng có thể không để ý.

"Đừng đá!" Lâm Văn Bác đứng lúc đuổi tới, ngăn cản hành động thô bạo của Tống Hạo Nhiên, "Để em ấy yên tĩnh một chút. Chờ khi tâm tình em ấy bình phục rồi, chúng ta lại tới nói chuyện."

"Nhưng tôi sợ em ấy trong lòng nghĩ quẩn!" Tống Hạo Nhiên thở hồng hộc hỗn hển, giọng khàn khàn. Chuyện bọn họ đã làm tối qua, có khác gì cường ***? Dù là ai cũng không chịu nổi!

“Tiểu Hân là loại người hay nghĩ quẩn trong lòng sao? Em ấy quý trọng sinh mạng mình so với bất cứ ai, nên sẽ không làm ra chuyện tự thương tổn chính mình. Bây giờ chúng ta đi vào, em ấy tâm phiền ý loạn sẽ không nghe chúng ta giải thích, cứ để qua một hồi đi rồi quay lại.” Lâm Văn Bác vuốt mái tóc hỗn độn, dưới cằm dính một lớp tro bụi, trông vô cùng nghèo túng, nửa điểm cũng nhìn không ra bộ dáng quý công tử ưu nhã thường ngày.

“Vậy được rồi.” Hốc mắt Tống Hạo Nhiên đỏ lên, do dự thật lâu mới vô lực gật đầu.

“Chúng ta đi thôi, nghĩ xem một hồi phải giải thích như thế nào.” Lâm Văn Bác vỗ vỗ vai hắn, đôi mắt vàng nhạt lưu quang dật dãi nay trở nên đầy từ khí.

“Đã như vậy còn giải thích thế nào? Mẹ nó! Nếu Lê Hân không chịu tha thứ cho tôi, tôi sẽ lập tức đi làm thịt tên Hứa Nhị khôn khiếp kia!” Tống Hạo Nhiên đi sau Lâm Văn Bác, mày nháu chặt, biểu tình vô cùng nóng nảy. Hai mắt Lâm Văn Bác cũng toát ra một tia sát khí, nhưng nhiều hơn là áy náy cùng hối hận. Hai người đỡ nhau quay về phòng, không còn tình trạng giương cung bạt kiếm, đối đầu tranh phong trước đó nữa.

Đầu sỏ Hứa Nhị nằm trên giường hất xì mạnh một cái, nhu nhu mũi, xoay người tiếp tục ngủ—

Cái máy đó nà =)))) XD

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Cung Lê Hân đã tọa trên giường hơn tám tiếng, bỏ lỡ bữa sáng cùng cơm trưa. Trong lúc đó, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên cứ cách nửa tiếng lại đến trước cửa phòng cạo nhìn một lần, tâm tình càng lúc càng hỗn loạn.

Ba giờ chiều, Cung Lê Hân hít thở thật sâu một cái, hồi thần từ trong thiên định, chậm rãi mở hai mắt. Bởi vì thể chất đặc thù và sức hồi phục cường hãn, hồng ngân loang lổ trên người cậu sớm đã biến mất không thấy, sung đỏ nơi hậu huyệt cũng tự động lành lại, nội lực đình trệ ở mức cao nhất tầng thứ hai của thần công cũng tăng trưởng, tùy thời có thể đột phá tới tầng thứ ba.

Tu luyện Nghịch Mạch Thần Công cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi chuyện thái độ [chọn lọc tu bổ], cho dù được trời ưu ái cho một cơ thể Thuần Âm nghịch mạch đi nữa. Nghĩ đến đây, Cung Lê Hân liền buông mi cười khổ, cúi đầu nhìn da thịt so với trước càng trắng nõn ngọc nhuận hơn của chính mình, bỗng dưng cảm thấy vô cùng chán ghét.

Ngồi yên một lúc lâu, rốt cuộc cũng thoát khỏi tâm trạng tự chán ghét bản thân, cậu cởi bỏ quần áo trên người, bước vào phòng tắm tắm rửa. Trước đó vừa trở về phòng liền ngồi đã tọa, trọc dịch trên bụng cùng đùi đã ngưng kết thành khối, dùng nước gội lên chà rửa rất nhiều lần mới sạch sẽ.

Vận vận ngón tay, một đêm vui vẻ tới qua lần nữa hiện lên trong đầu, vành tai cậu đỏ ửng, vội vàng lắc lắc đầu quăng chúng nó đi, xoay người đổ nước lạnh vào bồn tắm, ngâm cả người vào trong nước, cái gì cũng không nghĩ nữa.

Mỗi lỗ chân lông trên da đều giãn ra, hấp thu không khí trong nước, mũi ngừng hô hấp, nhịp tim cũng đập ngày càng chậm, đầu não tiến vào trạng thái huyền diệu khó giải thích, Cung Lê Hân nhắm mắt lại, cứ như vậy ngủ trong bồn tắm.

Lại đợi tiếp hai giờ, mắt thấy bữa tối cũng mau chóng sắp chấm dứt, Tống Hạo Nhiên cuối cùng không thể ghìm xuống nội tâm khủng hoảng được nữa, một cước đá văng cửa phòng Cung Lê Hân, vội vã chạy vào. Lâm Văn Bác theo sát phía sau, trong đôi mắt vàng nhạt dâng lên một tia lo lắng.

Bước vào, thấy trong căn phòng chật hẹp không một bóng người, Tống Hạo Nhiên giật mình, có chút không biết làm sao. Lâm Văn Bác tựa hồ biết được cái gì, lập tức vọt vào phòng tắm, thấy thiếu niên đang ngâm trong bồn tắm, hô hấp dường như đã muốn đình chỉ, hắn như bị ngũ lôi oanh đình, thần hồn đều tê liệt, cứng ngắc đứng ngoài cửa, thế nhưng không dám đi lên xác nhận.

Tống Hạo Nhiên cũng chạy tới, liếc qua, một cái liếc này khiến khoe mắt hắn như muốn nứt ra, hung hăng đẩy Lâm Văn Bác ra, ôm lấy thiếu niên cả người băng lãnh, run rẩy dùng đầu ngón tay thử kiểm tra hơi thở của cậu.

“Sao lại như vậy? Sao có thể như thế?” Không cảm nhận được hơi thở ấm áp, Tống Hạo Nhiên không dám tin ni non, đôi mắt đỏ nhạt chậm rãi biến

thành màu như màu máu tươi, bộ dáng thể lương khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Không phải cậu nói em ấy sẽ không nghĩ quần sao? Hà!!?” Quay đầu lại nhìn Lâm Văn Bác, khuôn mặt hắn trở nên vụn vặt, hai mắt tinh hồng, tựa như ác quỷ bước ra từ Địa Ngục sâu thẳm.

Cơ thể Lâm Văn Bác khẽ động, không để ý tới lời chất vấn của Tống Hạo Nhiên, tiếp nhận lấy thiếu niên trong lòng hắn, nhẹ nhàng đặt xuống sàn phòng tắm, dùng lực ấn xoa vị trí tim thiếu niên. Tống Hạo Nhiên vốn định đưa tay đoạt lại, thấy động tác của hắn thì lập tức an tĩnh lại, lòng đầy chờ mong chờ một bên.

“Ngô~” Cung Lê Hân ‘um’ một tiếng, khẽ mở hai mắt. Do không phòng bị Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, cơ năng báo động trước của cậu đã sớm biết hai người đang tới gần, vì vậy mới cho đến khi hai người cùng làm ra hành vi ‘công kích’ này, cậu mới từ trong trạng thái vô thức tỉnh lại.

“Tiểu Hân?” Lâm Văn Bác đang tính cúi người làm hô hấp nhân tạo, nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp khó có thể nghe thấy liền không dám tin kêu.

“Lâm đại ca?” Cung Lê Hân mở to mắt nhìn, mơ mơ màng màng hô. Sắc mặt cậu tái nhợt như tờ giấy, hiện ra trạng thái bán trong suốt, hàng mi cong vuốt dính đầy giọt nước, lưng lay không rơi xuống, giống như đang khóc, nhìn qua trông yếu ớt vô cùng.

Thanh âm Lâm Văn Bác khô khốc đáp lại, hốc mắt nóng lên, rớt xuống một giọt nước mắt, rơi xuống cánh môi không chút huyết sắc của thiếu niên.

Cung Lê Hân liếm liếm chất lỏng ẩm áp trên môi, thật mặn, còn mang theo một chút chua xót. Đây là hương vị của nước mắt sao? Nhưng mà, tại sao Lâm đại ca lại khóc? Không đợi cậu suy nghĩ cẩn thận, cậu đã bị Lâm Văn Bác ôm lên đùi, gất gao ôm chặt vào lòng, lực đạo rất lớn, như hận không thể kết hợp thân thể hai người thành một.

Cung Lê Hân khó chịu nhũu mảy nhưng không giãy dụa. So với bàn hoàng trống rỗng lúc tỉnh lại hồi sáng, loại cảm giác ẩm áp kề cận gần bó này khiến cậu rất lưu luyến.

“Được rồi, mau ôm Lê Hân lên giường đi, cả người em ấy rất lạnh.” Tống Hạo Nhiên cũng từ trong kích động hồi phục lại tinh thần, hốc mắt đỏ bừng, giọng khàn khàn nói. Hắn lấy một cái khăn tắm treo trên giá rửa mặt, từ phía sau ôm lấy thiếu niên thân hình mảnh khảnh, kéo vào lòng. Lâm Văn Bác không tranh đoạt, vội vàng buông tay. Động tác hai người rất cẩn thận, hết sức ôn nhu, dường như sợ hãi bọn họ chỉ dùng lực một chút thôi sẽ khiến cậu tan vỡ.

Đợi khi Tống Hạo Nhiên nhẹ nhàng đặt cậu lên giường, Lâm Văn Bác lập tức kéo mền ra, đem cậu bao thật nghiêm kín, sau đó rút khăn tắm ra, giúp cậu lau khô mái tóc ướt sũng.

Buổi sáng thê thê thảm thảm, hiện tại dịu dàng thấm thiết, Cung Lê Hân có cảm giác dường như mình đang nằm mơ. Cậu không được tự nhiên nghiêng đầu, lặng lẽ quan sát khuôn mặt tiêu tụy của Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, muốn mở miệng hỏi, lại sợ hãi sẽ đánh nát cánh tốt đẹp trước mắt, đôi môi khẽ nhếch, cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

Thấy bộ dáng cuộn mình thành một vật tròn nhỏ nhỏ, trốn trong mền, mặt mày buồn xuống, trầm mặc không nói, một bộ nản lòng thoái chí của cậu, màu sắc Lâm Văn Bác thoáng trầm xuống, nhẩn rồi lại nhẩn, cuối cùng khàn khàn mở miệng, “Tiểu Hân, nếu em hận bọn anh, muốn đánh muốn giết gì đều tùy em, tại sao lại tự sát?” (cái câu muốn chém muốn giết này quen quen nhớ =v= truyện nào cũng thấy =]]]])

“Hà, tự sát?” Câu này ai nói a? Cung Lê Hân ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn khẽ há, biểu tình hoang mang, sau đó nhớ lại chuyện mình ngủ trong phòng tắm, liền từ từ mở miệng nói, “Em không có tự sát. Vừa rồi là em đang vận hành công pháp quy tức, cơ thể sẽ xuất hiện trạng thái chết giả.”

“Thật sao? Anh cứ tưởng...” Lâm Văn Bác nội tâm khủng hoảng thì thảo, nói đến một nửa liền dừng lại, không biết nên nói tiếp như thế nào. Hắn một chút cũng không dám đề cập đến chuyện tối qua trước mặt Cung Lê Hân, đối với cậu mà nói, đó tuyệt đối là một con ác mộng không muốn nhớ tới.

Nhưng mà, Tống Hạo Nhiên thần kinh thô to lại không băn khoăn như hắn, một tay ôm lấy thiếu niên kéo vào lòng, môi không ngừng hôn lên tóc cậu, kích động nói, “Không sao là tốt! Không sao là tốt! Là lỗi của anh và Văn Bác, tối qua bọn anh hút phải thuốc lá biến dị, nên không thể khống chế cảm xúc. Có làm em bị thương không? Để bọn anh nhìn xem.” Vừa nói hắn vừa kéo chăn trên người thiếu niên ra, đôi mắt đỏ thẫm đầy lo lắng cùng hối hận.

Cung Lê Hân nhất thời không đề phòng, bị hắn kéo chăn ra, thân thể xích lửa bại lộ trước không khí lạnh, trắng nõn như ngọc, bóng loáng như mới, một chút cũng không thấy giống như tối qua vừa trải qua một trận tình sự kinh tâm động phách.

“Sao có thể như vậy?” Lâm Văn Bác nhíu mày, ngón tay xoa lên đường cong xương quai xanh duyên dáng. Hắn nhớ rõ ràng chính mình đã lưu lại rất nhiều yêu ngân ở đây, do động tác quá vô độ, không qua một hai tuần căn bản không thể mất đi. Vừa rồi trong phòng tắm thân hồn đều tê liệt, nên không chú ý tới, lúc này mới cảm thấy quái lạ.

Tống Hạo Nhiên không phản ứng nhanh như hắn, chỉ gất gao nhìn thẳng cơ thể tinh xảo hoàn mỹ của thiếu niên, hai mắt đầy si mê khó nén.

Màu sắc Cung Lê Hân âm âm, vội vàng kéo lại chăn che người đứng dậy, trầm ngâm một hồi liền thẳng thắn nói, “Em biết tối qua các anh bị trúng thuốc, tất cả hành vi đều không xuất phát từ chủ ý. Là tại em không tránh né, không thể trách các anh. Em không bị thương, thực tế, làm chuyện đó với em chẳng những không xấu, ngược lại còn vô cùng có ích. Thái độ nguyên dương cũng là một phương thức tu luyện võ công, một lần thái độ tương đương hai tháng tu luyện, các anh không cần tự trách.”

Nghe xong lời này, biểu tình Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác thoáng trống rỗng, đều không biết phải phản ứng thế nào. Dường như qua một lúc rất lâu, kỳ thật chỉ một cái chớp mắt, Tống Hạo Nhiên ngừng khí nặng nề mở miệng, “Võ công âm tà như vậy, em học từ đâu? Về sau không được luyện!”

Chỉ cần nghĩ đến mọi thứ xảy ra tối qua trong mắt Lê Hân chỉ là một phương thức tu luyện võ công, bản thân đối với Lê Hân bất quá chỉ là một công cụ nào đó, nam nhân nào cũng có thể thay thế được, ngực hắn như bị đâm một dao, máu chảy không ngừng.

Cảm nhận được chán ghét trong lời nói của hắn, Cung Lê Hân cắn môi, dùng lực cuộn lại thân thể chính mình, hận không thể biến mất trước mặt hai người, đôi mắt nóng rực nhanh chóng trở nên âm trầm, lộ ra một tia thất vọng chán nản. Kết quả này, cậu đã sớm đoán trước, nhưng không ngờ lại tới mau như thế, bản thân rất khó chịu, khó chịu đến nỗi không thể hô hấp.

Nhưng cậu rất nhanh đã điều chỉnh tốt cảm xúc, lặng lẽ hít thở vài lần, nâng lên hốc mắt ửng đỏ, khẽ cười nói, "Đây là Nghịch Mạch Thần Công, trong lúc võ ý có được. Cơ thể em chỉ có thể tu luyện loại võ công này, không luyện nó, em chính là một phế nhân."

Kinh mạch của cậu hoàn toàn tương phản với người thường, luyện loại võ công nào cũng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, chỉ có Nghịch Mạch Thần Công vì cậu mà được tạo ra. Hiện giờ loạn lạc, sức mạnh cường hân chính là gốc rễ để cậu yên thân gửi phận, cũng là cái mà cậu dựa vào để bảo hộ người thân bằng hữu, không thể bỏ dở nửa chừng. Nghĩ đến Cung phụ, nghĩ đến tổ viên của mình, ngữ khí của cậu càng thêm kiên định, cũng mang theo chút lãnh đạm, "Xin lỗi, tối qua em nên tìm hai nữ nhân cho các anh, mà không phải vì tư tâm của mình, dùng thân thể mình thay thế. Chuyện nam nam mập hợp này quả thật trái với lẽ thường, em không nên vậy bản các anh, về sau em sẽ cách hai người thật xa, không xuất hiện trước mặt các anh nữa, các anh cứ yên tâm."

Dứt lời, cậu liền ngã người ra sau, đưa lưng về phía hai người buồn bực nói, "Các anh ra ngoài đi."

Đoạn đầu thiếu niên nói ầm ầm lộ ra tình nghĩa đặc thù với hai người, sau lại toát ra ý tứ quyết liệt, nhưng vô cùng kiên định. Tổng Hạo Nhiên đầu tiên là kinh hãi, sau lại hoàn toàn ngây ngốc, tâm tình thay đổi rất nhanh, trong lòng hồi hận không thôi, chán ghét thâm tặc và vào mồm, có ý muốn bù đắp, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Lâm Văn Bác phản ứng nhanh hơn hắn, đôi mắt vàng nhạt toát ra nóng rực cơ hồ muốn bùng cháy, nằm nghiêng xuống giường, đem thiếu niên quật cường đưa lưng về phía mình ôm vào lòng, ôn nhu nói nhỏ bên tai hắn, "Tiểu Hân nói gì thế? Chỉ cần yêu nhau, nam nhân và nam nhân có thể ở cùng một chỗ, sao phải quản chuyện luân thường đạo lý, hơn nữa thỉnh thoảng vẫn có chuyện này. Lại nói, chuyện tối qua không gọi là mập hợp, đó gọi là yêu, vì trong lòng anh yêu tiểu Hân, nên mới muốn làm chuyện đó với tiểu Hân, không ai nói dơ bản cả, ngược lại, anh còn cảm thấy rất vui. Về sau nếu tiểu Hân muốn tu luyện, lúc nào cũng có thể tìm anh, anh không cần nữ nhân, anh chỉ cần tiểu Hân."

Vừa nói hắn vừa nhẹ nhàng hôn bên tai cậu, lại liếm mút vành tai mịn màng khả ái, thấy hai tai cậu nhanh chóng phồng hồng như muốn xuất huyết, đôi mắt âm trầm lần nữa trở nên trong suốt, mây hân nhú lại, đau lòng không thôi. Hắn không nghĩ tới, tiểu Hân thế nhưng lại mang trên lưng một bí mật kinh thế hãi tục như vậy. Loại võ công này, quả thật có chút âm tà, nhưng này có sao đâu? Hắn không chỉ không thấy phản cảm, mà còn phải cảm tạ ông trời, nếu không phải tiểu Hân âm soa dương thác* luyện loại công pháp này, chỉ sợ không thể sống sót lúc mặt thế, hiện tại lại càng không thể êm đẹp nằm trong lòng hắn như thế này. (* : hay còn gọi là âm kém dương sai : có sự lệch lạc về thời gian, địa điểm, con người)

Nghĩ đến đây, lực đạo ôm thiếu niên càng lớn thêm vài phần, trong lòng đầy sợ hãi.

Cung Lê Hân nhu thuận rúc vào khuỷu tay Lâm Văn Bác, nghiêng đầu lặng lẽ liếc nhìn hắn, thấp giọng hỏi, "Lâm đại ca thật sự không chán ghét em, không thấy em âm tà?"

"Sẽ không, anh yêu em còn không kịp!" Lâm Văn Bác thấy cậu rõ ràng để ý lại cây mạnh làm bộ, bộ dáng cẩn thận nhìn đáng thương khả ái vô cùng, trong lòng sớm đã rồi tình rồi mù, nắm lấy cằm cậu, hôn lên khóe môi trắng bệch.

Mây Cung Lê Hân giãn ra, lộ ra ý cười nhọt nhạt, vươn lưỡi ngốc ngốc liếm môi Lâm Văn Bác, lại như chấn kinh rụt về. Loại khiêu khích hồn nhiên vô tà này thật khiến người ta khó có thể kháng cự, làm cơ thể Lâm Văn Bác cứng ngắt, màu sắc sa sầm, phải một lúc sau mới có thể hồi thần.

Tổng Hạo Nhiên sớm đã nhìn đến hai mắt đỏ bừng, thấy vậy thì không kim được nữa, tiến lên thô lỗ tách bạn tốt ra, vỗ lưng thiếu niên khàn giọng nói, "Lê Hân, vừa rồi là do anh không biết cách nói, em đừng trách anh. Có võ công phòng thân là chuyện tốt, em nhất định phải tiếp tục luyện. Nếu về sau còn cần song tu, em có thể tới tìm anh, lúc nào cũng được." Dứt lời, hắn liền trừng mắt khiêu khích nhìn bạn tốt.

Lần nào cũng chậm một bước so với bạn tốt, hắn cuối cùng cũng hiểu ra : bản thân hắn không biết nói gì, cũng không đủ cẩn thận, nếu hắn còn nghĩ tới giới hạn và lễ tiết, hắn chắc chắn sẽ thua. Bây giờ là mặt thế, sinh tồn mới là vấn đề hàng đầu mà mọi người nghĩ tới, sinh mạng lúc nào cũng bị uy hiếp, bọn họ thật sự không có thời gian để mà phong hoa tuyết nguyệt*, càng chưa nói tới gì mà tranh giành tình nhân, vui đùa lãng mạn này đó. Yêu ai thì chỉ cần một mực lao tới, ra sức nắm lấy, dù là sinh mệnh chấm dứt, nhưng cả đời này không hối hận không uổng phí cũng đủ rồi. Giống như Tào Á Nam nói, muốn độc chiếm Lê Hân, trừ phi khiến Lê Hân động tâm hoặc tiêu diệt tình địch, nhưng hai điều này trước mắt hắn đều không làm được, vậy thì, hắn chỉ có thể tạm thời chấp nhận cả ba ở chung một chỗ. Ai lui một bước thì thua, mà hắn, thua rồi sẽ không dậy nổi! (* : gió hoa tuyết trắng, những thứ đẹp nhất của thiên nhiên; ý nói về tình yêu nam nữ trai gái)

Lâm Văn Bác tiếp nhận ánh mắt khiêu khích của hắn, sắc mặt không âm trầm nữa, ngược lại vẫn khai vụ tán, khẽ bật cười ôn thanh nói, "Được rồi, tiểu Hân đã đói bụng cả ngày, đừng ồn ào nữa, để em ấy đi ăn cơm thôi."

Lý do này rất chính đáng, Tổng Hạo Nhiên hoàn toàn không có đường phản bác, chỉ đành miễn cưỡng áp xuống khát vọng với thiếu niên, kéo cậu rời giường đi ăn cơm.

Buổi sáng tỉnh lại đầy hoang mang tuyệt vọng, bây giờ lại ảm áp khoái hoạt như đang nằm mơ, Cung Lê Hân bị hai người kéo dậy, hầu hạ mặc quần áo, về mặt vô cùng hoảng hốt, trong lòng có vô số câu hỏi bay loạn vòng vòng, cuối cùng không biết sao lại nghĩ tới chuyện 'làm tình' mà Lâm Văn Bác đã

nói, hai má nóng bừng, thầm nghĩ : chẳng trách tư vị tối qua tuyệt vời như vậy, khác lúc trước rất nhiều, ra là vì yêu sao? Thế thì, về sau có thể thử thêm vài lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Điền cuồng vui vẻ ở bữa tiệc đại sảnh từ nửa đêm tới sáng, Bào Long mới với sự nâng đỡ của hai nữ nhân mà trở về phòng. Vốn tưởng rằng vừa mở cửa ra liền có thể thấy thiếu niên trắng trắng mềm mềm được cõi ra sạch sẽ nằm trên giường mình, không nghĩ tới căn phòng lại trống rỗng, ngay cả một bóng dáng cũng không có.

Bào Long nóng nảy tìm kiếm trong phòng mấy lần, cao giọng gọi người kiểm Nhiếp Vinh tới. Nhiếp Vinh chính là thuộc hạ mà gã đã phái đi bắt người. Cảnh vệ gác ngoài cửa lên tiếng trả lời chạy đi. Bào Long hít không ít thuốc lá biến dị, tinh thần đang ở thời điểm hưng phấn nhất, vừa đợi vừa lôi hai nữ nhân lên giường, liều mạng xoa nắn **** loạn, ba người lẫn thành một đoàn, ‘ân ân a a’ dây dưa.

Vừa rơi vào bể dục, Bào Long liền quên hết thảy, làm hai nữ nhân đến sững sờ chết dở, lâm vào hôn mê, bản thân thì ngồi một bên giường, cũng mơ mơ màng màng ngủ, hoàn toàn quên chuyện tìm Nhiếp Vinh và Cung Lê Hân.

Cho đến trưa hôm sau, Bào Long mới từ trong mơ tỉnh lại, thấy hai nữ nhân nằm trên giường, lập tức nhớ tới Cung Lê Hân vốn nên hầu hạ gã, vội vàng kêu cảnh vệ tới hỏi.

Nhiếp Vinh đã hóa thành tro, cảnh vệ kia sao có thể tìm được, chỉ đành bất chấp tất cả báo cáo chuyện người vô duyên vô cớ mất tích lên cho gã. Bào Long nổi trận lôi đình, phái hai mươi thuộc hạ thân cận ra ngoài, mỗi một tác đất trên Trường Xà đảo đều phải đào lên, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Gã trái lại còn có chút lý trí, biết chuyện mình làm không phải chuyện tốt, không chạy tới trước mặt Cung Lê Hân chất vấn. Nhẫn rồi lại nhẫn, đến chạng vạng hôm sau vẫn không tìm thấy Nhiếp Vinh, cuối cùng gã không nhịn được nữa, kêu một thuộc hạ đi mời Cung Lê Hân tới, nói có chuyện muốn bàn.

Con trai của đầu lĩnh một căn cứ nhỏ bé, muốn làm gì thì làm, nếu Cung Viễn Hàng tìm tới gã, gã có thể nhân cơ hội giết ông ta luôn, cướp lấy lương thực và vũ khí của Cung gia. Bào Long miệng nhai một khối thịt người, âm trầm tính toán.

Khi thuộc hạ Bào Long đang trên đường tới tìm Cung Lê Hân, cậu đang đứng giữa sân thể dục quan sát nhóm tổ viên đối chiến, thỉnh thoảng còn nhận xét vài câu. Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên một trái một phải đứng cạnh cậu, trên mặt đều mang tiểu ý, đáy mắt ẩn chứa tình cảm, không khí hòa hợp đến mức quý dị. Vốn tưởng rằng sau đêm đó, chờ đợi bọn họ chỉ có vực sâu vạn trượng, không nghĩ tới quanh co một hồi, cuối cùng lại cho bọn họ một con đường sống, cả hai thâm cảm ơn mình may mắn, không còn tâm tư đi tranh cao thấp với nhau, chỉ nghĩ phải mau chóng củng cố địa vị chính mình.

“Cung thiếu gia, lão đại chúng tôi muốn mời cậu qua bàn chút chuyện.” Thuộc hạ kia tiến lên, miệng tuy rằng gọi thiếu gia, nhưng trong mắt lại toát ra thần sắc khinh thường, nghiêm nhiên đã xem Cung Lê Hân như một thứ đồ chơi ti tiện.

Cung Lê Hân xoay mặt nhìn gã, đôi mắt tối đen sáng như hàn tinh, “Lão đại các anh? Bào Long?”

“Đúng vậy, Cung thiếu gia xin lập tức theo tôi qua đó.” Người nọ nhún mày thúc giục, biểu tình có vẻ cực kì không kiên nhẫn.

Cung Lê Hân như nghĩ tới gì đó, búng tỉnh gật đầu. Chuyện Bào Long bắt người, người đó lại không tới, cậu thiếu chút nữa đã quên, nếu Bào Long chìa họng súng vào cậu, cậu trái lại có thể trả lại đồng nợ đã ghi sổ với gã, cho Bào Long biết chữ ‘chết’ có mấy nét.

“Được, tôi sẽ đi.” Nghĩ thế, cậu liền dứt khoát trả lời. Tên thuộc hạ kia thấy cậu thức thời như thế, thiếu kiên nhẫn trên mặt liền rút đi, phất tay ý bảo cậu đuổi theo.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên bắt được ánh mắt ám chỉ từ Cung Lê Hân, trong lòng liền biết cậu muốn nhân cơ hội này xử lý Bào Long, chiếm Trường Xà đảo trước, trong lòng rung mình, khẽ gật đầu khó có thể nhận ra, xoay người thủ thế tạm dừng với nhóm tổ viên đang huấn luyện trong sân thể dục, để bọn họ lui ra chuẩn bị bài báo.

Đúng lúc này, cảnh vệ ngày thường vẫn đi theo bên người Cung Viễn Hàng vội vã chạy tới, mồ hôi đầy đầu, biểu tình phi thường nôn nóng. Thấy Cung Lê Hân đang định đi khỏi, vội gào tay la lớn, “Cung thiếu, không tốt, thủ trường xảy ra chuyện.”

Cước bộ Cung Lê Hân dừng lại, lập tức xoay người truy vấn, “Papa tôi làm sao?”

“Thủ, thủ trưởng vừa rồi đột nhiên té xỉu, lúc này đang kiểm tra, quân y bảo tôi gọi cậu và Cung tiểu thư tới.” Cảnh vệ thờ hồn hèn nói, giọng khô sấp lộ ra bối rối. Bác sĩ đặc biệt dặn dò phải gọi tất cả người thân của thủ trưởng tới, có thể thấy bệnh tình của thủ trưởng rất nghiêm trọng.

Cung Lê Hân hiển nhiên cũng nghĩ như gã, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, quay đầu chạy về phía phòng y tế. Sắc mặt Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên cũng vô cùng khó coi, theo sát phía sau. Đám tổ viên chuẩn bị giải tán lần nữa tụ lại, cũng hùng dũng chạy về cùng một hướng. Cung Viễn Hàng cương trực ghét xu nịnh, cực kỳ tôn trọng cấp dưới và dân chúng, uy vọng trong căn cứ không kém Cung Lê Hân. Tuy chỉ là một người thường, nhưng làm người lãnh đạo căn cứ, mọi người lại đối với ông tâm phục khẩu phục, chân thành ủng hộ, nghe thấy ông sinh bệnh, sao có thể ngồi yên không lo lắng?

Thuộc hạ Bào Long thấy thế, trên mặt lộ ra biểu tình khó thờ hồn hèn, còn nghĩ một màn này là Cung Lê Hân vì muốn trốn tránh Bào Long mà cố tình diễn kịch, giờ tay giữ chặt vai cậu, âm ngoan uy hiếp, “Cung thiếu gia, tôi khuyên cậu vẫn nên ngoan ngoãn đi theo tôi đi, tránh được mùng một không tránh khỏi mười lăm, cho dù Cung Viễn Hàng chết, cậu cũng phải đi hầu hạ lão đại chúng tôi cho thái trước đã.” Dứt lời, hồng quang trong tay gã bùng lên, bám trên vai Cung Lê Hân toát ra độ nóng khiến người sợ hãi. Từng luồng khói đen bốc ra từ tay gã, nhưng ngoại trừ mùi hôi do vải bị cháy, thì giữa làn khói đen lại không có mùi da thịt bị thiêu cháy, thiếu niên cũng không hề nước mắt giàn giụa kêu la thảm thiết hay cầu xin tha thứ, nghiêm nhiên cũng không có chút thương tổn.

Cho dù thiếu niên là một dị năng giả cường hóa hệ, cũng không có khả năng chống cự được hỏa thiêu cấp ba đề giai của gã, trừ phi cấp bậc của cậu đã ngoài cấp ba đề giai. Nhưng mà, có khả năng sao? Cấp ba trung giai trong căn cứ, trước mắt chỉ có một mình Bào Long.

Người nọ nội tâm ban đầu căng thẳng, sau đó trầm tĩnh lại, gia tăng dị năng trong tay, tính toán trước phé đi một tay Cung Lê Hân, áp xuống nhuệ khí của cậu. Chỉ cần cậu còn bộ dáng con người, Bào Long đó giờ chạy mất không kỳ vẫn có thể ăn vào miệng. Nhưng thế nào gã cũng không dự đoán được, Cung Lê Hân có nội lực hộ thể, cho dù là tang thi hóa hệ cấp năm đến đây cũng không thể làm cậu bị thương, huống chi chỉ là một cấp ba đề giai nho nhỏ?

Cung Lê Hân trong lòng nôn nóng, hận không thể xuất ra khinh công lập tức bay tới bên người cha, cố tình lại bị một tên chó chặn đường, không ngừng lai nhai bên tai, nói tới phát điên. Tâm tình cậu càng lúc càng nóng nảy, đột nhiên xoay mặt liếc người nọ, trong mắt ẩn chứa sát ý.

Sát ý không hề che dấu phản chiếu trong đôi mắt thanh liệt thấy đấy, sạch sẽ đến cực điểm, cũng vô cùng nồng đậm, so với ánh mắt của tên hung đồ ác nhất thế giới càng khiến người ta kinh hồn. Đồng tử người nọ co rút kịch liệt, đại não bỗng dung truyền tới tín hiệu nguy hiểm, theo bản năng muốn rút tay về.

Gã phát hiện, ánh mắt của mọi người đang dần xúm lại nhìn gã không khác gì một người chết.

Nhưng không đợi gã rút tay, Cung Lê Hân đã nâng ngón trỏ, chỉ vào mi tâm gã. Một luồng tinh hỏa màu trắng dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy thiêu nát da thịt gã, xuyên vào não. Hỏa tinh tiếp tục lan ra, từ trong ra ngoài, từ trên đi xuống, đốt cả người gã thành một đồng tro tàn, đổ ào ào xuống đất, toàn bộ quá trình chỉ có mấy giây.

Cung Lê Hân vỗ vỗ vai ảo bị đốt thành một lỗ lớn, quý mị lao về phía phòng y tế, chỉ để ý một đạo tàn ảnh cho mọi người. Những người còn lại sớm đã thấy nhưng không thể trách, giẫm lên đồng tro dưới đất chạy về phía phòng y tế.

Đội khi nhóm người này đi xa, đồng tro đã biến thành một bãi hỗn độn, gió thổi qua liền tán ra xung quanh, hóa thành vô hình, mặc cho ai cũng không nghĩ đến, vài phút trước, đây rõ ràng vẫn còn là một con người.

Cung thiếu ở khu Đông giết người, tin này vô luận thế nào cũng sẽ không truyền ra bên ngoài. Bào Long uống phí đội hai đêm, còn chịu thiệt mất đi hai thuộc hạ thực lực bất phàm, thực sự là mất nhiều hơn được.

Khi Cung Lê Hân chạy tới phòng y tế, Cung Hương Di và Lâm lão gia từ đã tới từ lâu, đang ngồi bên giường Cung Viễn Hàng. Mày Lâm lão gia từ nhú chặt, mặt đầy lo lắng. Cung Hương Di tựa úp sấp bên giường mặt đầy nước mắt khóc rống, vừa khóc vừa trách vị bác sĩ đứng cạnh, “Tôi đã bảo thế nào? Sớm đã dặn ông lúc nào cũng phải chú ý đến thân thể papa, dạ dày ông luôn đau nhức, ông thế mà lại không phát hiện! Tôi nuôi ông làm gì? Thật lãng phí lương thực của tôi mà!”

“Thực xin lỗi Cung tiểu thư, là do tôi sơ sót.” Bác sĩ nọ xấu hổ, liên tục khom người xin lỗi. Kỳ thật, cũng không trách được y, bây giờ là mạt thế, thiết bị điều trị không đầy đủ, y chỉ có thể áp dụng tứ chẩn*, “vọng, văn, vấn, thiết”, cách nguyên thủy nhất để xem bệnh, nhưng y lại không học Đông y, nhiều lúc chỉ có thể nhờ vào kinh nghiệm lúc trước để chẩn bệnh. Cung phụ là một người cậy mạnh, thân thể dù không ổn, nhưng nếu ông muốn giấu, ngay cả Cung Lê Hân cũng không phát hiện được, huống chi là người ngoài.

(* : 4 phương pháp chữa bệnh của Đông y : nhìn, nghe, hỏi, sờ)

“Bây giờ không phải là lúc trách cứ, papa tôi rốt cuộc bị bệnh gì? Phải trị liệu thế nào?” Thanh âm thanh lãnh của Cung Lê Hân vang lên, đánh gãy đoạn đối thoại của hai người.

“Lê Hân tới rồi? Qua đây ngồi này.” Thấy Cung Lê Hân bình tĩnh trầm ổn, Lâm lão gia từ lập tức nhẹ nhàng thờ ra, vỗ vỗ chiếc ghế cạnh mình.

“Tổ phụ, người về nghỉ một lát đi, ở đây có con rồi.” Ôn thanh trấn an Lâm lão gia từ sắc mặt lo lắng. Cung Lê Hân nhìn qua vị bác sĩ kia.

Sắc mặt bác sĩ nọ có chút căng chặt, nâng tay chỉ ra ngoài cửa, thấp giọng nói, “Cung thiếu, chúng ta ra ngoài nói đi.” Y vẫn luôn chờ Cung Lê Hân tới, người đáng tin cậy nhất Cung gia là ai, trong lòng y rất rõ ràng.

Trong lòng Cung Hường Di căng thẳng, đầu óc có chút mê muội, thầm nghĩ quả nhiên vẫn như vậy sao? Tuy rằng chậm hơn hai tháng, nhưng chuyện nên phát sinh vẫn phát sinh. Bản thân mỗi tuần đều kiểm tra thân thể cha, mỗi ngày đều làm cho ông thức ăn dinh dưỡng, đến tốt cùng là có ý nghĩa gì?

Cô vội vàng đứng dậy, cùng Cung Lê Hân đi ra ngoài, đi tới một góc của hành lang, thân thể liền không nhịn được run rẩy, cước bộ cũng cực kỳ hỗn loạn. Cha bệnh nặng là bí mật thứ hai cô luôn giấu trong lòng không dám kể ra. Cô sao có thể dự ngôn cha mình sẽ chết? Nói cho cha nghe, dù không bệnh cũng sẽ bị dọa cho bệnh, cô chỉ có thể yên lặng chịu đựng, liều mạng muốn thay đổi, nhưng muộn hơn hai tháng, một màn này vẫn xảy ra. Cô nhớ rõ ràng đời trước khi được thông báo cha bị ung thư dạ dày, thái dương cô đau nhức như bị sét đánh vậy. Nếu không có cha, đời này cô nên làm gì bây giờ? Văn Bác đã rời khỏi cô, Hạo Nhiên thì chán ghét, vứt bỏ cô, ai có thể để cô dựa vào, bảo hộ cô suốt quãng đời còn lại? (== s cứ phải dựa người khác??! Haizzz)

Nghĩ tới tương lai phải sống cuộc sống đầu đường xó chợ, cơ khổ không ai bảo hộ, tuyệt vọng liền ừn ừ kéo tới, khiến Cung Hường Di mất hết can đảm, như một món đồ bị nứt. Một khắc này, cô bỗng nhiên hiểu được cảm giác của Cung Lê Hân kiếp trước. Vì sao tính tình em ấy đại biến, vì sao em ấy cam chịu, vì sao em ấy không muốn thấy cô hạnh phúc... Vai trò đảo ngược, những vấn đề phức tạp ở đời trước luôn quấy nhiễu cô, cô giờ đã hiểu được hết thấy.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110

Khi Cung Hường Di vẫn còn thơ thẩn, Cung Lê Hân đã nghe xong chẩn đoán của bác sĩ về bệnh tình của Cung phụ, cơ thể từ khi luyện võ tới nay không bao giờ bị lạnh bỗng nhiên cảm thấy băng lãnh, lạnh đến tận xương tủy.

Đời trước cậu vẫn luôn tưởng tượng, nếu mình có một người cha, y có cầm lấy tay cậu chỉ cậu tập viết đánh võ hay không, có hỏi han ân cần không, có dạy bảo tận tình khi cậu phạm lỗi không, hướng dẫn cậu từng ly từng bước, mà không giống như Tiêu Lâm, luôn đánh đập, tra tấn cậu. Đời này, Cung phụ chính là điều khiến cậu thỏa mãn nhất, khiến cậu hiểu rõ, tình thương của cha là trân quý, là âm áp cỡ nào, là cỡ nào đáng giá. Nhưng mà, phân cảm tình thật vất vả mới trộm được này, chưa được hai năm đã bị một căn bệnh nào đó cướp mất, có một loại cảm giác cực kỳ bị thương cứ chiếm cứ lấy đầu óc cậu, khiến cậu đột nhiên muốn khóc.

Viễn mắt chỉ vừa phấp phỏng, Cung Lê Hân lập tức ngửa đầu, thu lại nước mắt sắp tràn mi. Cậu không thể khóc, không thể yếu đuối sợ hãi được, càng không thể hoảng hốt, hay tuyệt vọng bàng hoàng để cha biết sự thật được.

Lấy lại bình tĩnh, cậu lại khôi phục bộ dáng thành thực bình tĩnh thường ngày, tựa như phút yếu ớt vừa rồi chỉ là ảo giác. Nhìn về phía quân y mặt ủ mày chau, cậu trầm giọng hỏi, "Ung thư dạ dày phải trị thế nào? Cần thuốc và thiết bị gì ông cứ nói, tôi sẽ lập tức vào nội thành tìm."

Quân y do dự một lát, khó xử mở miệng, "Để trị bệnh ung thư dạ dày, đầu tiên cần phải có một ít thiết bị kiểm tra. Phòng y tế có máy nội soi, máy nội soi chỉ có thể chẩn đoán chính xác bệnh của thủ trưởng, còn để định vị vị trí cụ thể của tế bào ung thư và xem có lan rộng hay không, còn phải có máy chụp X quang và máy CT. Thiết bị kiểm tra đầy đủ, ỏ bệnh cũng đã xác nhận, thì chuẩn bị thêm một bộ dụng cụ phẫu thuật, tỷ như giường giải phẫu, đèn mổ, máy đo chức năng hô hấp, máy giám sát..."

Cung Lê Hân liền tục gật đầu, cẩn thận nhớ tên từng thiết bị.

Lúc này, Cung Hường Di rốt cục cũng phục hồi tinh thần, vui mừng mở miệng, "Những thiết bị này tôi đều có, không cần phải đi tìm." Trước mặt thế, vì bệnh tình của Cung phụ, cô đã chuẩn bị rất nhiều thiết bị trị liệu tương ứng, chính là dự phòng cho thời điểm này.

Quân y ngần ngừ, nhưng không hỏi nhiều, lo lắng trên mặt có tăng không giảm, từ từ mở miệng, "Thiết bị chỉ có thể giải quyết một bộ phận nhỏ của vấn đề, cái khó tìm nhất chính là bác sĩ phẫu thuật chuyên nghiệp. Tôi là bác sĩ nội khoa, chưa phẫu thuật bao giờ, mọi người giao thủ trưởng cho tôi, tôi cũng bó tay. Cắt bỏ tế bào ung thư dạ dày là một ca giải phẫu khó, không thể tìm một người, mà phải tìm một đội ngũ, bao gồm một người mổ chính, một người chuyên về các thiết bị dụng cụ, một bác sĩ gây mê, cùng với hai trợ thủ. Bây giờ thời buổi loạn lạc, người tài dần ít đi, chỉ sợ..." Ông khó khăn dừng lại, không đành lòng nói hết những lời đầy tuyệt vọng với hai chị em.

Cung Hường Di thân hình lao đảo, thiếu chút nữa không thể đứng thẳng. Cung Lê Hân nhủ mảy, kiên định nói, "Khó cũng phải tìm, trước cứ tìm một lần trên Trường Xà đảo, ở đây không có thì tôi sẽ đi tìm ở các căn cứ khác."

"Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy." Quân y gật đầu thờ dãi.

Nói đến đây, ba người không nói gì nữa, bầu không khí bị thống u ám bao phủ quanh người. Khi Lâm Văn Bác, Tổng Hạo Nhiên đuổi tới, lập tức thấy

được sự bi thương tràn ngập, hô hấp nháy mắt cứng đờ.

“Cung thúc bị sao?” Thanh âm Tống Hạo Nhiên đứt quãng.

Lâm Văn Bác như có dự cảm không tốt, mặt trầm như nước.

Không đợi quân y mở miệng, Cung Hương Di đã buông xuống kiêu ngạo cùng cần trọng vốn có, nhào vào lòng Lâm Văn Bác đau xót bật khóc, tiếng khóc rất nhỏ, lại lộ ra tuyệt vọng cùng bi thương tột cùng. Đồi trước, chính nhờ Lâm Văn Bác thâm tình an ủi mới giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này, đời này, cô kim lòng không được đã ôm lấy ***g ngực ấm áp rộng lớn đã từng thuộc về mình, tìm kiếm một tia an ủi.

“Văn Bác, papa bị bệnh, là ung thư dạ dày.” Cô gắt gao túm lấy vạt áo Lâm Văn Bác, nước mắt thấm qua lớp vải, dính lên ngực Lâm Văn Bác khiến hắn thấy có chút ẩm ướt.

Nếu là lúc trước, cảm giác ẩm ướt mang theo sự đau khổ vô tận này có thể khiến tim Lâm Văn Bác đau như bị dao cắt, đau không thể nén. Nhưng mà, vật đổi sao dời, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp lê hoa đái vũ* của Cung Hương Di, trong lòng chỉ cảm thấy ngây ngốc, không có chút gọn sóng. (* : lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa)

Hắn không đẩy Cung Hương Di ra, nhưng cũng không vươn tay ôm lấy cô, người chỉ cứng ngắc, tay buông thõng, nghiêm mặt nhìn quân y, trầm giọng hỏi, “Bệnh Cung thúc là thời kỳ đầu hay thời kỳ cuối? Có trị được không?”

“Đã bị tới kỳ nào thì phải đợi đến khi giải phẫu mới xác định được, nhưng theo trình độ chữa trị trước mắt thì, muốn chữa khỏi hoàn toàn, là rất khó, các cô cậu phải chuẩn bị tốt tâm lý.” Nhấn rồi lại nhấn, quân y cuối cùng vẫn quyết định nói ra đề bọn họ chuẩn bị. Ở mặt thể mà bị bệnh ung thư, ngoại trừ chờ chết thì không còn cách nào khác, trừ phi Đại La Kim Tiên tồn tại.

Cung Lê Hân vẫn một mực im lặng không nói nhảm chặt mắt, cố nén cơn chóng mặt trong người. Tống Hạo Nhiên lập tức phát hiện sự khác thường của cậu, nhẹ nhàng kéo ôm cậu vào lòng, vỗ lưng an ủi.

Nhóm tổ viên đuổi theo sau đứng chen chúc ngoài hành lang không dám tiến lên. Tình cảnh này, dường như đã xảy ra chuyện lớn.

“Lê Hân, Hương Di, Viễn Hàng tỉnh rồi, muốn gặp các con.” Lâm lão gia từ đi ra từ phòng bệnh, ngoắc ngoắc gọi hai người, lại đưa tay ngăn Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên muốn vào thăm, khẽ lắc đầu với hai người. Tình trạng cơ thể mình, Viễn Hàng sao có thể không biết? Lúc này chỉ sợ là muốn nói di ngôn. Vốn tưởng bản thân sẽ đi trước, lại không nghĩ rằng... Lâm lão gia từ khom người, trong nháy mắt già hơn rất nhiều.

Đẩy cửa phòng, hai chị em vốn mỗi người một ngã chột sinh ra ăn ý, nở nụ cười tự nhiên nhất, ôn hòa nhất, thong thả bước đến bên giường Cung phụ, một trái một phải ngồi vào chỗ mình.

“Papa, người đỡ chút nào chưa?” Cung Lê Hân xoa xoa thái dương bất tri bất giác đã có vài sợi tóc bạc của Cung phụ, ôn nhu hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều rồi.” Cung phụ cười hòa ái kéo tay cậu, giữ chặt trong lòng bàn tay vỗ vỗ.

Cung Hương Di không cách nào xen vào hồ động thân mật dịu dàng giữa cha con hai người, đáy mắt thoáng ảm đạm, lộ ra một tia bi thương, nhưng cũng nhanh chóng thu liễm.

Thấy biểu tình mất tự nhiên của con gái, Cung phụ thở dài trầm giọng hỏi, “Ta bị bệnh gì?”

“Đau bao tử thôi, không phải quá nghiêm trọng, bác sĩ nói chỉ cần chú ý điều dưỡng, sẽ dần tốt lên thôi.” Thấy Cung Lê Hân há miệng lại khép lại, nghẹn nửa ngày cũng không thể nói ra một câu nói dối, Cung Hương Di liền vội vàng ứng cứu.

“Đau bao tử?” Cung phụ cười khổ vẫy tay, “Hai đứa không cần giấu cha, đau bao tử không có khả năng sẽ thổ huyết, có phải là ung thư dạ dày hay không?” Ông vừa dứt lời, thấy sắc mặt con gái đột nhiên đại biến, trong lòng vẫn bình tĩnh.

“Papa, ba đã sớm biết tình trạng cơ thể mình sao còn gạt bọn con?” Cung Hương Di vừa dừng khóc, đã nắm lấy tay Cung phụ chất vấn.

“Nói cho tụi con thì có ích lợi gì? Bây giờ là mặt thể, ngay cả bị cảm mạo cũng không đủ ăn, sao còn có điều kiện mà trị bệnh ung thư cho ta? Hai đứa biết cũng chỉ có thể nhọc tâm lo lắng, không bằng ta một mình chịu đựng.” Cung phụ yêu thương vuốt đầu con gái, thở dài một hơi, lại quay đầu nhìn về phía nhi tử mảy nhíu chặt, khuôn mặt tái nhợt, ý tứ sâu xa nói, “Lê Hân, papa không thể ở lại với con lâu, nhưng ta có yêu cầu này, không biết có thích hợp để nói hay không.”

“Papa người cứ nói, bao nhiêu tâm nguyện con cũng sẽ giúp cha hoàn thành.” Cung Lê Hân mím môi, đôi mắt trong veo dâng lên một tầng hơi nước.

“Ngoan!” Cung phụ mỉm cười, vỗ vỗ bả vai nhi tử, thận trọng dặn, “Tâm nguyện của ta không khó, chỉ là hy vọng sau khi ta đi, con có thể thay ta chiếu cố chị con. Tuy nó lúc trước đã làm chuyện có lỗi với con, nhưng chung quy vẫn là người thân, sau này lại là người thân duy nhất. Hai đứa một người có không gian và năng lực dự ngôn, một người là đa hệ dị năng giả, nếu đồng tâm hợp lực, nhất định có thể sống tốt ở mặt thể, như thế, ta đi cũng có thể an tâm.”

Cung Lê Hân liếc mắt nhìn Cung Hương Di biểu tình ngạc nhiên, khẽ gật đầu, thành thật nói, “Papa, con đáp ứng người. Chuyện đồng tâm hợp lực con làm không được, con không tin tưởng chị ấy, nhưng con có thể cam đoan, chỉ cần con còn sống, nhất định sẽ không để cho chị ấy chết. Còn nữa, con nhất định sẽ tìm người chữa bệnh cho cha, cha chỉ cần nên ngủ thì ngủ, nên ăn thì ăn, không được nghĩ bậy bạ nữa.”

“Được, được...” Cung phụ giọng khàn khàn lặp lại chữ ‘được’ mấy lần, có thể thấy đã hoàn toàn an tâm. Tình tình nhi tử ông rõ ràng nhất, luôn nói là làm, hành động quyết đoán, tuyệt đối sẽ không lừa gạt ông.

Cung Hương Di bụm mặt khóc thút thần, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống tràn ra qua khe ngón tay, rớt xuống ra giường tuyết trắng. Cô biết, nếu cha mất đi, Cung Lê Hân nhất định sẽ bảo đảm cô không chết, nhưng cũng chỉ là không chết mà thôi. Từ nay về sau, sẽ không bao giờ còn có người quan tâm hi vọng ái ố của cô nữa, sẽ không có người ai ủi khi cô ưu sầu tịch mịch, cô cuối cùng đã thật sự trở thành một người cô độc, sống một mình đời sau, giãy dụa cầu sinh. Nghĩ đến đời trước sau khi cha qua đời, tình cảnh gian nan của Cung Lê Hân, hận ý trong lòng bỗng dưng tiêu tán đi rất nhiều. Thì ra, tất cả bị kịch lúc trước, đều là do sự hồi hốt và sợ hãi của cô, không thể trách ai khác được.

“Đừng khóc, khóc đến dạ dày papa cũng đau.” Cung phụ thở dài, vỗ vỗ đầu con gái, trêu đùa nói.

Cung Hương Di lập tức ngừng khóc, giọng khàn khàn dị thường. “Papa, lúc trước là do con sai. Về sau con nhất định sẽ hòa hợp với em, nâng đỡ lẫn nhau, người cứ yên tâm.”

“Ngoan, hai đứa đều ngoan!” Cung phụ vui mừng nở nụ cười, nâng tay nói, “Hai đứa ra ngoài đi, gọi Văn Bác và Hạo Nhiên vào đây, ta có lời muốn dặn bọn nó.”

Hai chị em gật đầu, ra ngoài gọi Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên đang nôn nóng chờ đợi bên ngoài vào.

Đứng ở hành lang đầy áp người, Cung Lê Hân cảm thấy ***g ngực mình đau vô cùng, gần như không thể hô hấp. Cậu đẩy mọi người đi ra ngoài, đứng trên sân thể dục trống trải bên ngoài khu phòng ở, nhìn lên bầu trời bị bóng đêm nuốt chửng, lộ ra biểu tình mờ mịt vô thố. Sống hai đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy vô lực như vậy.

Đậu Hăng sau một ngày phơi nắng làm việc ngoài ruộng muối ven biển trở về, từ xa thấy thiếu niên viên mặt ửng đỏ cùng biểu tình yếu ớt hiếm có, đôi mắt thâm thúy toát ra một tia lo lắng. Hắn dừng bước do dự, không biết có nên tiến tới an ủi hay không. Chờ khi hắn cuối cùng cũng hạ quyết tâm, không nhìn tới cảnh vệ đang tàn nhẫn quát roi da tới, đứng thẳng định đi về phía thiếu niên, thì một nữ nhân từ bên trong tòa nhà chạy ra, kéo thiếu niên lại nói gì đó.

Đó là chị thiếu niên đó, viên mặt cô sưng đỏ, vẻ mặt bi thương. Có phải đã phát sinh ra chuyện gì không? Ngũ tạng trong lòng Đậu Hăng đều nóng như lửa đốt, ngẩng ngốc nhìn ra xa một hồi lâu, cuối cùng lui ra sau vài bước, quay về đứng trong đám nô lệ quần áo tả tơi. Hắn có tư cách gì đi tới hỏi thăm? Nói thẳng ra là, hắn có năng lực gì để giúp thiếu niên? Nghĩ đến đây, trong lòng Đậu Hăng dâng lên một cỗ không cam tâm nồng đậm chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Đậu Hăng cẩn thận đi từng bước theo đội ngũ nô lệ, đi càng lúc càng xa. Cung Lê Hân ngũ cảm trắc tuyệt lại không phát hiện ánh mắt lo lắng của hắn, toàn bộ tâm trí cậu lúc này đã bị lời của Cung Hương Di thu hút.

Tuy hận ý trong lòng tiêu giảm, nhưng đối mặt với đầu sỏ gây hại cho mình kiếp trước, Cung Hương Di vẫn không thể nào nhìn thẳng được. Cô giữ chặt lấy tay áo Cung Lê Hân, đợi khi đối phương quay đầu lại nhanh chóng buông ra, thấp giọng nói, “Chị biết một người có thể cứu cha.”

Biểu tình mệt mỏi trên mặt Cung Lê Hân nháy mắt biến mất, vội vàng hỏi, “Ai?”

“Chị không biết tên thật của cô ấy, chỉ biết biệt danh là Tiểu Yêu, ‘yêu’ trong ‘yêu quái’. Cô ấy là dị năng giả niệm lực hệ, có thể thông qua tinh thần lực, chữa trị bất cứ ngoại thương nào, ngay cả độc tang thi xâm nhập vào cơ thể, cô ấy cũng có thể tinh lọc, loại bỏ tế bào ung thư với cô ấy không phải việc khó.” Cung Hương Di nhíu mày, cực lực nhớ lại hết thấy liên quan đến Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu là dị năng giả niệm lực hệ do Tống Hạo Nhiên ngẫu nhiên cứu về. Năng lực của cô thập phần cường đại, giết người chỉ cần thâm nghĩ một cái, ngay cả đầu ngón tay cũng không cần nhúc nhích, nơi ở trong căn cứ rất riêng biệt, ngay cả Tống Hạo Nhiên cũng không có cách nào sai khiến cô, còn đem khu địa bàn lớn, xa xôi nhất Hương Thủy Loan cho một mình cô cư trú, nghiêm cấm bất kì ai đến quấy rầy. Tống Hạo Nhiên cũng chỉ khi nào bị thương hoặc cần thuốc nâng cao tinh thần mới tới tìm. Cô chẳng những là dị năng giả niệm lực hệ cường đại, còn là một thiên tài y học, hiểu biết tận tường các loại thực vật biến dị, nhân đó còn lợi dụng những thực vật này, chế ra đủ loại thuốc có hiệu quả thần kì.

“Tiểu Yêu? Người đó bây giờ ở đâu? Bộ đáng thế nào?” Cung Lê Hân tiếp tục truy vấn.

“Chỉ chi biết Tiểu Yêu là nữ, cao chừng một mét năm, dáng người khá gầy, diện mạo không rõ. Đi tới Phụng Hoàng thành có thể tìm được cô ấy.”
Cung Hường Di chần chờ nói.

Tiểu Yêu thái độ làm người phi thường điệu thấp*, phi thường thần bí, thường không rời khỏi địa bàn của mình, thỉnh thoảng ra ngoài cũng mặc một ngoại bào[1], mũ trùm đầu màu đen che khuất mặt mũi. Ngoại trừ Tống Hạo Hiên, chưa có người ai gặp được hình dáng thật của cô. Nửa năm sau, Tống Hạo Hiên ra ngoài tìm kiếm lương thực sẽ cứu được cô ở Phụng Hoàng thành. Nghĩ tới, bây giờ có lẽ qua đó thử vận may xem sao. Nếu không tìm được, cứ điều dưỡng tốt cho cha chừng nửa năm, chắc chắn có thể đợi được Tiểu Yên đến. (* : giấu mình, không bộc lộ tài năng bản thân)

“Phụng Hoàng thành?” Cung Lê Hân trầm ngâm, cảm thấy tên này rất quen thuộc.

“Đó chính là Phụng Hoàng thành mà gần đây nghe đồn có một kho lúa đầy ắp. Rất nhiều người nghe tin đều chạy về phía Phụng Hoàng thành, Tiểu Yêu phỏng chừng cũng tới đó.” Cung Hường Di nhắc nhở nói.

“Được, em lập tức xuất phát tới Phụng Hoàng thành, chị ở đây chăm sóc papa.” Hai mắt Cung Lê Hân sáng rực, tinh thần phấn chấn.

“Em cẩn thận một chút, Tiểu Yêu là dị năng giả niệm lực hệ, tính tình vô cùng quái gở tà tử, nhìn ai không vừa mắt sẽ hạ sát ngay. Cô ấy nếu muốn giết em, chỉ cần một sóng điện não thôi là có thể, trừ phi tinh thần lực của em cao hơn cô ấy. Nhưng tinh thần lực của niệm lực dị năng giả vốn cao hơn các dị năng giả hệ khác, chống lại cô ấy, cho dù em là cấp bốn đệ giai cũng không chiếm được tiện nghi. Cho nên, em nhất định phải mời một cách thiện ý, trăm ngàn lần không cần gây xung đột.” Cung Hường Di hảo tâm nhắc nhở, ngữ khí có chút không được tự nhiên. Cô đã lâu không quan tâm tới đứa em này.

“Ngoại trừ tính tình quái gở tà tử, cô ấy còn có đặc thù nào khác không?” Cung Lê Hân nhíu mày hỏi. Bây giờ là thời kỳ mặt thể, hoàn cảnh sinh tồn càng lúc càng ác liệt, nhân tính càng ngày càng vạn vạ, người quái gở tà tử nơi nơi đều có, thật không dễ tìm.

“Cô ấy học Đông y, rất có thiên phú y học, thích nghiên cứu thuốc và các loại thực vật biến dị, trên người luôn có vị đạo nồng đậm của thuốc, thích mặt một chiếc ngoại bào màu đen dày, có mũ trùm đầu che khuất khuôn mặt.” Cung Hường Di miêu tả hình dạng Tiểu Yêu khi lần đầu cô nhìn thấy.

“Được, em biết rồi. Papa nhờ cả vào chị.” Cung Lê Hân gật đầu, thận trọng dặn Cung Hường Di. Dứt lời, cậu liền đi vào phòng bệnh, nói chuyện Tiểu Yêu với Cung phụ, để Cung phụ an tâm dưỡng bệnh. Dĩ nhiên, sau khi nghe được chuyện này, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên không chút nghĩ ngợi dứt khoát quyết định đi cùng.

Ba người đợi Cung phụ chìm vào giấc ngủ mới trở về phòng mình chuẩn bị đồ đạc. Đám Đàm Minh Viễn sau khi biết chuyện vội vàng chạy tới tiền, một đám chen chúc trong căn phòng chật hẹp của Cung Lê Hân, tranh nhau giúp cậu thu thập hành lý.

“Lão đại, cậu đi rồi thì chuyện Bào Long và Khang Chính Nguyên làm sao đây? Chờ cậu về rồi thu thập bọn chúng sao?” Đàm Minh Viễn cao lớn thô kệch đang bộ dáng “hiền lành dịu dàng” ngồi gập mấy bộ quần áo đã giặt sạch.

“Không cần chờ, các anh tự mình tìm biện pháp xử lý bọn họ đi, chỉ cần một chút thôi, đừng gây ra động tĩnh quá lớn, làm phiền cha tôi dưỡng bệnh.”
Cung Lê Hân lấy Tích Cốc đan trong ngăn kéo ra bỏ vào balô.

“Lão đại, ý cậu là để chúng tôi ám sát hết mấy tên nên giết?” Cố Nam cẩn thận chà lau một thanh chủy thủ, thấy chủy thủ sáng loáng mới đưa cho Cung Lê Hân, hưng phấn hỏi. Hắn có thể phóng ra phong nhận vô hình vô tích, thu lại vô tung, dùng làm ám sát nhất định rất tuyệt.

Hiển nhiên, các tổ viên khác cũng tự cho mình là dị năng giả thích hợp ám sát nhất, đều lộ ra biểu tình nóng lòng muốn thử, chỉ còn kém xắn tay áo lên chà sát tay mà thôi.

“Ừ. Cố gắng đừng khuấy động quá lớn, cũng đừng liên lụy đến dân chúng bình thường, cha tôi không thích thấy quá nhiều người chết. Còn có, tôi không hy vọng khi trở về sẽ thiếu mất ai trong mọi người, thắng thua chỉ là thứ yếu, an toàn tính mạng mới là quan trọng nhất, hiểu chưa?” Cung Lê Hân tiếp nhận mấy bộ quần áo Đàm Minh Viễn đưa tới, nhét vào balô, ngẩng đầu nhìn đám người vây quanh cẩn thận dặn dò.

“Hiểu rõ.” Mọi người trong lòng trở nên ấm áp, đồng loạt đáp.

“Thiết~ một tên cấp ba trung giai, tên kia cấp ba đệ giai, thế mà cả ngày cứ kêu gào trong căn cứ, bày ra bộ dáng duy ngã độc tôn, làm như mình giỏi lắm. Chúng ta một đám cao thủ cấp ba trung giai, giẫm không chết bọn chúng sao! Điều thấp lâu như vậy, lão tử sắp chịu không được nữa rồi! Cung thiếu, cậu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ hảo hảo thu thập bọn họ.” Tào Á Nam đứng lên, tay siết thành nắm đấm kêu răng rắc, ngôn từ bạo lực, động tác thô lỗ, cực kỳ tương phản với gương mặt xinh đẹp của cô nàng, làm người ta thật sự không thể nhìn thẳng.

Đám Vương Thao miệng thì phụ họa, đầu lại đồng loạt chuyển về phía Cung thiếu tuần dật bất phạm, tài giỏi hơn người, trong lòng kêu rên : ôi mẹ ơi, thật sự vỡ mộng nha! Mau đi rửa mắt.

Cung Lê Hân dùng ánh mắt quái dị liếc Tào Á Nam, thật sự không hiểu vì sao cô rõ ràng là nữ nhân, mà cứ mở miệng ra là tự xưng ‘lão tử’, hành vi thì không khác gì một đại lão gia. Quả nhiên, hành vi chuẩn mực của người hiện đại rất khó hiểu, đặc biệt là người hiện đại sau mặt thể.

Lắc lắc đầu, vứt đi loạn nghĩ trong đầu, Cung Lê Hân xác nhận đã mang đầy đủ hành lý, ngồi lên chiếc Hummer quân dụng với Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, xuất phát chạy ra quốc lộ, thẳng tiến Phụng Hoàng thành.

Tổ viên tổ một nhìn xe lão đại nhà mình biến mất nơi cuối đường, mặt buồn bã đứng hồi lâu mới rời đi.

“Đại Hải ca, Cung thiếu bọn họ đi đâu vậy?” Triệu Cảnh đã lâu không thấy lộ diện ở khu Đông bỗng nhiên đi tới, thân mật bám chặt cánh tay La Đại Hải,

làm như hảo kỳ hời.

“Cung thủ trưởng bị bệnh, bọn họ tới Phụng Hoàng thành tìm bác sĩ.” Đây cũng chẳng phải bí mật không thể cho ai biết, La Đại Hải lại từng trải qua một hồi hoạn nạn với Triệu Cảnh, không hề phòng bị đáp.

“Phụng Hoàng thành cách đây hơn hai ngàn km, đi về cần hai ba ngày, hơn nữa còn phải tìm người, chẳng phải bọn họ tới hơn nửa tháng mới về sao? Cung thủ trưởng lại bị bệnh, khu Đông chúng ta ai quản đây?” Triệu Cảnh bấm đốt ngón tay tính tính, ra vẻ sầu lo hỏi.

“Trước khi đi Cung thiếu đã an bài tốt rồi, cậu không cần phải bận tâm.” Thấy hai chị em Tôn Diễm Diễm đứng cách đó không xa có chút không kiên nhẫn, La Đại Hải không nói thêm nữa, rút cánh tay bị Triệu Cảnh bám chặt, nhanh chóng chạy đi.

Nhìn bóng dáng ba người thân thiết đi xa dần, Triệu Cảnh đưa tay vuốt ve xương quai xanh phủ đầy hồng ngân của mình, khoe môi nở nụ cười quý dị.

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác thay phiên lái xe, xe không dừng đuổi về phía Phụng Hoàng thành. Cũng may, theo cấp bậc dị năng dần tăng cao, tổ chức cơ thể hai người càng ngày càng cường hãn, mỗi ngày cứ nghỉ ngơi ba bốn giờ thì liền thấy sinh lực tràn đầy. Dưới tình trạng chạy đi ngày đêm không ngừng nghỉ, bọn họ chỉ tốn một ngày rưỡi đã đến Phụng Hoàng thành, theo cột mốc chỉ dẫn trên đường cao tốc chạy tới cửa khẩu.

“Phía trước có người chặn đường, có mang theo bọn họ không?” Tổng Hạo Nhiên điều khiển xe nhìn về phía Lâm Văn Bác và Cung Lê Hân đang ôm nhau nghỉ ngơi đằng sau hỏi.

Hai người mở mắt, ngồi thẳng người nhìn ra trước, quả nhiên thấy có chiếc việt dã đậu ven đường, nắp xe mở ra, đang bốc ra một luồng khói trắng, rất rõ ràng là vừa tắt lửa, bốn nam nhân cao thấp không đồng nhất đang từ xa vẫy tay với bọn họ tìm kiếm giúp đỡ.

“Lai lịch không rõ, không mang theo. Tăng tốc chạy qua đi.” Thấy bốn người về mặt tuy mỉm cười, nhưng trong mắt lại toát ra một tia lệ khí, không hề giống người lương thiện, Lâm Văn Bác rất mau quyết định.(cáo già có khác :v ~~~)

Tổng Hạo Nhiên ừ một tiếng, chân nhấn ga, tăng tốc vượt qua. Bốn người kia thấy xe băng nhanh như tiễn, nhanh chóng vọt về phía bọn họ, ý cười trên mặt lập tức thu liễm, người có vóc dáng cao lớn nhất, cường tráng nhất trong đó cỡi xuống bazooka trên lưng, lắp đầu đạn, nghiêng trên vai, nhắm thẳng về chiếc Hummer, chuẩn bị oanh tạc nó.

“Mẹ kiếp!” Tổng Hạo Nhiên nhận thấy bốn người này vô thanh uy hiếp, chỉ đành hung hăng đập phanh. Tiếng bánh xe ma sát với mặt đất vang ‘két’ lên như muốn đâm thủng màng tai.

Phanh xe lưu lại một đạo dấu ấn dài sâu đen trên đất, chiếc Hummer quân dụng khó khăn dừng lại trước mặt bốn người, Tổng Hạo Nhiên, Lâm Văn Bác, Cung Lê Hân theo quán tính va vào vách xe, sau khi ngồi ổn định lại thì sắc mặt vô cùng khó coi.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, sao phải tự làm khổ mình chứ người anh em!” Tên vóc dáng cao lớn vác bazooka tiến tới, khề cúi người ghé vào cửa xe, ngửi khí bất lương nói.

“Các người muốn gì?” Tổng Hạo Nhiên nhướng mày liếc nam nhân, khí thế một chút cũng không kém.

Nam nhân mắt nâu bình tĩnh đánh giá Tổng Hạo Nhiên, lại quét qua phía Lâm Văn Bác và Cung Lê Hân ngồi phía sau, tính toán thực lực ba người, đáy mắt toát ra ý khinh thường.

Cung Lê Hân không hề hứng thú với mấy người này, chỉ thản nhiên nhìn bọn chúng một cái liền gục đầu xuống, tiếp tục mê mẩn. Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác bất động thanh sắc quan sát bốn người này.

Ba tên khác không có gì đặc biệt, đồng tử tên nam nhân lưng vác bazooka lại có màu nâu. Tuy mắt của người C quốc phần lớn đều là nâu, nhưng màu nâu của gã lại bất đồng, phi thường thuần túy, phi thường trong suốt, mang theo quang mang sáng rực. Đây là màu mắt dị biến của thổ hệ dị năng giả chỉ có sau khi lên tới cấp ba đề giai, tình trạng giống Tôn Diễm Diễm như đúc. Bên ngoài, cấp ba đề giai được cho là cao thủ đứng đầu trăm dặm mới tìm được một, khó trách người này không kiêu ngạo gì, vẻ mặt kiêu căng.

“Tao vốn chỉ tính đi nhờ xe, nhưng các người không biết suy nghĩ, cho nên tao đổi ý. Bọn mày xuống xe, balô, lương thực, vũ khí đều để lại cho tao.”

Đây là bị cướp sao? Tổng Hạo Nhiên tức giận nở nụ cười, buông lỏng áp chế màu mắt, nhướng người qua, áp sát vào nam nhân kia, trầm giọng mở miệng, “Vừa rồi mày nói gì? Tao nghe không rõ, lặp lại lần nữa xem.”

Lâm Văn Bác ôm tay cười nhạt, hàng lông mày xéo lên khề nhướng, ung dung nhìn về phía nam nhân, đôi mắt tối đen dần biến thành màu vàng đậm lưu quang dật thái. Hân và Tổng Hạo Nhiên đã lên tới cấp ba cao giai, hiện nay đang đứng ở bậc điện phong, tùy thời đều có thể đột phá cấp bốn, màu mắt đậm dần, lộ ra một cổ lãnh lệ cùng yêu dị khác người thường.

Bị hai đôi mắt đỏ vàng yêu dị nhìn chăm chú, thần thái kiêu căng trên mặt nam nhân nháy mắt đổi thành kinh hãi, liên tục lắc đầu nói, “Không, không có, chưa nói gì cả! Mời các anh đi qua!” Gã vừa nói vừa cẩn thận lùi về sau, lại cúi đầu đưa tay nhường đường, thái độ khiêm nhường đến cực điểm.

Thấy bộ dáng nhóc con không chút tiền đồ của gã, ba tên đồng hành khác thấy không ổn, vội vàng tiến lên xem xét, thấy hai đôi mắt vàng đỏ yêu diễm như muốn bùng cháy của hai nam nhân, trái tim kinh hoàng, trong lòng gào thét : Đệt! Dị năng giả cấp ba cao giai trong truyền thuyết, hai người thế nhưng bị một đám bọn họ đi cướp! Còn khiến người ta tức giận !

---

[1] Ngoại bào : tương tự với áo ngoài của các phù thủy trong Harry Potter

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Tổng Hạo Nhiên vốn không phải người tâm ngoan thủ lạt, lại nói, những tên này chỉ muốn cướp xe, không có ý đồ giết người, bởi vậy hắn cũng chỉ dọa bọn họ một chút, không có ý động thủ.

Thấy bọn họ thức thòi lui về ven đường, trên gương mặt lo âu thấp thỏm như khắc năm chữ lớn—các người đi nhanh đi! Hắn khẽ nhếch môi cười, chân đạp mạnh ga.

“Đội đã.” Lâm Văn Bác lên tiếng ngăn động tác của hắn, xoay mặt nhìn ra cửa xe hỏi bốn người, “Các người tính đi Phụng Hoàng thành?”

“Đừng vậy!” Nam nhân vác bazooka vừa rồi còn uy phong bát diện, lúc này lại lúng túng như một con chim cút, khom người trả lời, “Trong Phụng Hoàng thành có một kho lúa chiến lược, nghe nói là đầy kho, đủ cho vạn người ăn vài năm. Bọn tôi chính là chạy tới chỗ lương thực này.”

Tuy rằng toàn quốc các nơi có rất nhiều kho lúa chiến lược, nhưng do chế độ quy định của Nhà nước, phí tổn để trung ương bảo quản phân chia lương thực rất lớn, rất nhiều kho lúa trống rỗng, căn bản không hề dự trữ. Cũng bởi vậy, tin tức kho lúa Phụng Hoàng thành đầy ắp mới có thể hấp dẫn nhiều người đến tới vậy.

Lâm Văn Bác gật đầu lại hỏi, “Các người nghe tin tức từ đâu?”

“Không biết là nghe từ đâu, dù sao mọi người đều nói như vậy. Bất quá Tiểu Thủy là người Phụng Hoàng thành, hiểu rất rõ nó, cậu ta nói tin tức này 99% là thật.” Nam nhân chỉ một thanh niên đằng sau mình nói.

Thanh niên kia vội vàng gật đầu nói, “Cha tôi lúc trước công tác ở cục lương thực Phụng Hoàng thành, hằng năm bọn họ đều phải xuống nông thôn thu hoạch lương thực, rất vất vả. Kho lúa chiến lược của Phụng Hoàng thành nhất định đầy kho.” Dứt lời, như nhớ tới người cha đã qua đời, trong mắt thanh niên toát ra vài phần hoài niệm, vài phần đau thương.

Cung Lê Hân bị tâm sự của thanh niên nọ làm xúc động, không tiếp tục ngăn người nữa, ngẩng đầu liếc mắt nhìn y. Lâm Văn Bác lập tức đưa tay ôm lấy cậu, yêu thương vuốt lưng, sau đó quay đầu nhìn về phía bốn người, trong lòng thầm nghĩ: Phụng Hoàng thành tốt xấu cũng xem như là thành phố loại trung, trình độ phát triển không nhỏ, muốn tìm một cô gái diện mạo không rõ, tuổi tác không biết, chỉ biết chiều cao, thật không khác gì mò kim đáy bể. Dù sao nữ nhân đó khẳng định là đi về phía kho lương thực, kho lúa lại khá gần bọn họ, sớm muộn gì cũng sẽ gặp được. Hai thông đạo chủ yếu của Phụng Hoàng thành khẳng định đã bị các chiếc xe trước mặt thể chặn kín, Hummer của bọn họ nhiều lắm chỉ có thể chạy tới ngoại ô, muốn vào thành phải đi bộ. Không có người dẫn đường, bọn họ chắc chắn sẽ lạc đường, nhưng Cung thúc bị bệnh hành không chịu được lâu, một phút một giây đều không thể lãng phí.

Nghĩ đến đây, hắn ngoắc tay với bốn người, “Lên xe đi, bọn tôi cũng đi Phụng Hoàng thành. Vào thành rồi các anh đưa bọn tôi đến kho lúa.”

Bốn người bị gọi tới lộ ra biểu tình do dự. Đồng hành cùng hai dị năng giả cấp ba cao giai, trong lòng bọn họ chưa từng nghĩ tới. Thế đạo bây giờ, tính tình các cao thủ thường rất thất thường, nói giết liền giết, không hề chớp mắt.

Tổng Hạo Nhiên nhíu mày thúc giục, “Bảo các người lên thì lên đi, bọn tôi chỉ cần các người hỗ trợ dẫn đường, sẽ không giết, ngược lại, dọc đường còn có thể đảm bảo các người an toàn.”

Nghe thấy hắn cam đoan như vậy, lại thấy diện mạo hắn anh tuấn, trong mắt toát ra một cổ chính trực ngay thẳng, khác hẳn với các cao thủ dị năng hoành hành vô ky, giết người như ma bây giờ, bốn người liếc nhau cuối cùng ra quyết định.

“Vậy đành phiền các anh. Cám ơn.” Nam nhân lưng vác bazooka khom người cám ơn, sai bước ra ghé sau chiếc Hummer ngồi cạnh Lâm Văn Bác, thái độ vô cùng cẩn thận. Ba người khác cũng vội vàng đuổi kịp, sau khi ngồi vào chỗ của mình thì ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nói cũng không dám nói, y như mấy tên đầu gối. Đây chính là dị năng giả cấp ba cao giai a! Đừng nói là gặp, ngay cả nghe bọn họ cũng chưa từng nghe qua, trong xe này thế nhưng lại có hai người, rất đáng sợ a!

Khi xe đi được một quãng, bốn người cuối cùng không cứng ngắc nữa, trong lòng có chút hiếu kỳ, dư quang khóe mắt vụng trộm đánh giá ba người. Mắt vàng và mắt đỏ bọn họ không dám nhìn, thiếu niên được mắt vàng gắt gao ôm trong ngực lại thu hút phần lớn ánh mắt hảo kỳ của bọn họ.

Không nhìn thì tốt, vừa nhìn, lòng hâm mộ của bọn họ đều biến thành đau lòng. Thiếu niên này số tốt thật, có hai ca ca thực lực siêu quần như vậy che chở, khó trách thoải mái như thế. Nhìn cậu ta kia, da thịt non mịn, mặt mày sáng sủa, tóc đen như tơ, da dày thịt béo, so với người lẩn lộn trong mặt thể da vàng như nền quả thật như hai cực, vừa thấy đã biết chưa từng ăn khổ, là một đại thiếu gia được ngâm trong mật. (ý nói được người ta cưng chiều, cưng như trứng hứng như hững hoa)

Bốn người càng nhìn càng đỏ mặt, cảm thấy chính mình số thật khổ. Lúc này, bỗng dung một tiếng chuông điện thoại vang lên đánh gãy bọn họ thiên mã hành không*. (* : dịch là ngựa thần lướt gió tung mây, hàm ý gốc là ung dung tự tại phóng ngựa phi nhanh; ở đây ý nói các anh đang suy nghĩ vẩn vơ)

Cung Lê Hân lấy điện thoại vệ tinh trong túi ra, ấn nút nghe, một giọng nam tha thiết từ microphone truyền tới, vô cùng vang dội, "Cung thiếu, bên cậu hẳn là đã tới Phụng Hoàng thành?"

"Vừa đến, đang ra khỏi đường cao tốc." Khuôn mặt buột chặt của Cung Lê Hân thoáng thả lỏng, là Vương Thao.

"Đọc đường không gặp chuyện gì chứ?" Vương Thao tiếp tục truy vấn. Tiếng ồn ào oán trách mờ hồ truyền tới, hình như là mấy câu 'Ba người bọn họ có thể xảy ra chuyện gì? Hỏi thừa' linh tinh.

Cung Lê Hân không căng thẳng nữa, khóe miệng khẽ cong lên.

Lâm Văn Bác thấy thế tâm liền trở nên vui vẻ, yêu thương vuốt ve hai má cậu, cánh tay ôm eo khế siết chặt, hận không thể đem cậu chôn sâu vào người, bảo hộ chặt chẽ. Tiểu Hân vốn rất thích cười suốt cả chặng đường mặt luôn không thay đổi, không phải ngăn người thì chính là xuất thần, khiến hắn nhìn mà tâm đều đau.

Cung Lê Hân cứ vậy mà tự nhiên dựa sát vào lòng Lâm Văn Bác, khóe mắt nhướng lên, liếc qua bốn người trong xe, nói, "Không có chuyện gì, chỉ là gặp vài người lạ, tính đi cùng bọn họ."

"Ai~ tri nhân tri diện bất tri tâm*, Cung thiếu cậu cần phải đề cao cảnh giác, đừng để bọn họ lường gạt." Tào Á Nam đoạt lấy microphone, ngữ khí phi thường nghiêm túc dặn dò. Tuy rằng Cung thiếu thực lực siêu quần, nhưng sau khi hiểu cậu liền biết, kỳ thật cậu là một tên ngốc rất dễ lừa. (* : Về hồ chi vẽ da chữ khó vẽ xương, biết người biết mặt nhưng không biết lòng)

Bốn người nghe nhất thanh nhị sở lời của Tào Á Nam, trên mặt liền lộ ra biểu tình xấu hổ. Cung Lê Hân ừ đáp ứng, lại hỏi kỹ bệnh tình của Cung phụ mới cúp điện thoại.

"Cung thúc thế nào rồi?" Cúi người, môi ghé sát vào vành tai trắng nõn khả ái của thiếu niên, Lâm Văn Bác ôn nhu hỏi.

Khí tức nóng rực phả lên má, thanh âm trầm thấp gợi cảm của nam nhân như khẽ cọ vào màng tai, tạo ra một trận ngứa ngáy khó nhịn, vành tai Cung Lê Hân khẽ phấp phồng, không được tự nhiên né tránh trong lòng hắn, thấp giọng nói, "Trước mắt bệnh tình vẫn ổn định. Chúng ta đi nhanh một chút đi, papa đang chờ."

"Ừ, sẽ sớm tìm được thôi, đừng lo lắng." Trên mặt Lâm Văn Bác lộ ra thần sắc đau lòng, tinh tế ngọt ngào hôn lên hai má và cái trán tròn bóng của cậu, vô thanh an ủi. Tống Hạo Nhiên từ kính chiếu hậu thấy được hành động thân mật của bạn tốt, đôi mắt đỏ thắm càng đậm hơn, không cam tâm rút lại với vàng lên tiếng khuyên bảo.

Thấy hồ động khác thường của ba người, mâu quang bốn người lóe lên, trong lòng sáng tỏ. Thì ra không phải anh em, là người yêu a. Bộ dáng thật đúng là chiếm được tiện nghi, ở mặt thể còn có người bao dưỡng!

Tự cho là đã biết chân tướng, bốn người càng không dám mở miệng, sợ quấy rầy tới mắt vàng và tiểu tình nhân ở chung, không khí trong xe có chút ngưng trệ. Thật vất vả chạy được tới ngoại thành, một hàng xe dài không điểm cuối lại chặn đường, bốn người thấy vậy vội vàng xuống xe, trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Chạy băng băng trên nóc các xe, bảy người dọc theo đường đi chém như cắt rau diệt được không ít tang thi sơ cấp hoặc cấp một, rất mau đã tới gần kho lúa.

"Chỗ này là Đông Giao, kho lúa nằm ở Tây Giao, chúng ta phải đi qua toàn bộ thành mới tới nơi, một đường còn phải tránh đi vây công của tang thi, không tới bốn năm tiếng thì không được. Bây giờ trời cũng tối rồi, không thích hợp để chạy đi, tôi đề nghị các anh tìm một chỗ để an toàn qua đêm, đợi tới hừng đông ngày mai lại xuất phát." Tiểu Thủy nắm chặt dao bầu dính đầy máu đen trong tay, thờ hồn hên nói. Dứt lời, y liền nhanh chóng liếc qua thiếu niên khí định thần nhân bên cạnh một cái, mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc. Không nghĩ tới thiếu niên nhìn sạch sẽ trong sáng như một búp bê thủy tinh khi động thủ lại sắc bén như vậy, khí chất cả người đều thay đổi, tựa như một thanh tuyệt thế bảo đao được tuốt ra khỏi vỏ. Ngay cả mắt vàng và mắt đỏ đứng cạnh cậu ta cũng đều biến thành nền.

Tang thi buổi tối nhiều hơn so với ban ngày, thị lực không hề bị bóng tối ảnh hưởng, nhưng dị năng giả nếu muốn nhìn được vào ban đêm thì phải đem dị năng ngưng tụ ở mắt, cực kỳ tiêu hao tinh thần lực. Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên biết được phương pháp vận hành kinh mạch, có thể tự nhiên không chế dị năng, không cần làm gì phức tạp, nhưng bốn người kia thì lại không như vậy.

Nếu miễn cưỡng chạy đi, bốn người này sẽ trở thành gánh nặng. Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác trong lòng hiểu rõ, gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Cung Lê

Hân do mù đường, không thể không nén xuống sốt ruột, miễn cưỡng đồng ý.

“Qua hai phố nữa chính là một khách sạn 5 sao, phòng đều cách âm, cơ sở bảo đảm an toàn đều rất tốt, chúng ta vào đó nghỉ chân thế nào?” Tiểu Thủy một bên chém giết một tang thi cấp một tiến tới, một bên trưng cầu ý kiến mắt vàng và mắt đỏ.

Tổng Hạo Nhiên một đao giải quyết một tang thi, không chút để ý nói, “Tùy tiện.” Đối phó với tang thi sơ cấp và cấp một, bọn họ căn bản không cần dùng tới dị năng.

Lâm Văn Bác đứng ra phía trước, tập trung kim hệ dị năng về hai tay, mười ngón tay biến thành mười lưỡi kiếm mỏng lóe sáng hàn quang, so với độc trào của tang thi còn đáng sợ hơn, có thể tay không phá vỡ xương đầu tang thi, móc ra tinh hạch trong suốt của chúng nó, hình ảnh vô cùng huyết tính tàn bạo. Hân không hề sợ cận chiến với tang thi, bởi vì toàn thân hân đều đã cương hóa, đao thương bất nhập, dễ công dễ thủ, đây chính là ưu thế lớn nhất của kim hệ dị năng giả.

Có Lâm Văn Bác ở phía trước mở đường, đoàn người đối phó thoải mái hơn rất nhiều, cước bộ ngày càng đến gần hướng khách sạn, mắt thấy qua chỗ rẽ sẽ tới được mục tiêu, bỗng dừng một con lốc không biết từ đâu đến cản đường bọn họ.

Gió thổi vừa nhanh vừa mạnh, đi ra từ những chỗ đường tắt hoặc khoảng giữa các nhà hàng, cuốn theo những mảnh vải cùng giấy vụn bay loạn trên đầu mọi người, tro bụi che lấp bầu trời hoàn toàn cản trở tầm mắt của mọi người, bên tai chỉ còn lại tiếng gió gào thét, ngay cả quần tang thi đánh úp vừa rồi cũng đều mặc danh biến mất.

Một giây trước còn là mặt trời chiều ngã về tây, tia vàng sáng rực, giây sau đã cát bay đá chạy, không thấy mặt trời, tình hình này nhìn thế nào cũng rất quỷ dị, điều không tốt nữa là, phạm vi con lốc đột nhiên biến rộng, cơ hồ bao phủ toàn bộ khu vực, dù là tang thi phong hệ cấp ba cao giai cũng không thể làm được thế này.

Đến tột cùng là đang phát sinh chuyện gì? Trong lòng mọi người không hện mà cùng nghĩ, sau đó nắm chặt đao trong tay, lâm vào trạng thái cảnh giác cao nhất.

“Cẩn thận phía trên.” Cung Lê Hân từ khi xuống xe chưa nói lời nào dùng nội lực truyền tiếng mình vào tai mỗi người. Mọi người nghe vậy đều đồng loạt ngẩng đầu, nhưng ngoại trừ cát bụi bay mù đầy trời, cái gì cũng không nhìn thấy.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Cung Lê Hân vênh tai, cẩn thận nghe kỹ tiếng vang xung quanh mình. Nhưng động tĩnh lần này lại khác với trước, vô cùng ồn ào, vô cùng lớn. Ngoại trừ tiếng gió rít gào, còn có tiếng cọt két của các tấm biển nhà hàng bị gió thổi mạnh, tiếng máy bơm va đập ở tiệm cà phê, tiếng loang choang của thủy tinh bị vỡ rơi từ các cửa sổ trên tòa nhà xuống, tiếng sột soạt của bịch plastic bay loạn trong không trung... Chặn tứ cảm còn lại, nội lực toàn bộ tập trung vào thính giác, cậu mới dễ dàng nhận ra có dị vật bay trên không trung.

Gió thổi càng lúc càng lớn, bầu trời toàn bộ đều là tro bụi mù mịt, đập vào mắt là một mảnh sương mù, mắt chỉ cần khẽ mở ra liền có bụi lập tức rơi vào, đau đớn vô cùng. Đoàn người không dám tiếp tục ngẩng đầu nhìn nữa, đồng loạt cúi thấp người, bám vào các vật thể cố định xung quanh để phòng bị gió lốc cuốn bay.

Tình huống như vậy căn bản không thể chiến đấu, nếu thật sự là tang thi cao cấp, bọn họ chỉ có thể chờ chết. Trong lòng mọi người đều dâng lên dự cảm bất an.

“Lâm đại ca, Tổng đại ca, mau vận chuyển dị năng bao toàn thân, trong gió có lưỡi dao.” Cung Lê Hân cảm đao để ngang trước ngực, vững vàng đứng tại chỗ, đôi miêu đồng hơi nheo lại, ánh mắt sắc bén như dao. Cậu vừa nói vừa như chớp di chuyển lại gần bốn người nọ, gơ tay gạt bay đi một đao phong nhận suýt chém rơi đầu bọn họ.

Phong nhận bị đánh bật lại không hề tiêu tan mà văng qua một ô tô cạnh bốn người, ‘phanh’ một tiếng cắt đứt đầu xe rơi xuống đất, linh kiện cùng các mảnh kim loại bị cắt nát cuốn bay trong gió, đập vào kiếng thủy tinh bên đường. Các mảnh thủy tinh cũng lọt vào con lốc, giống như phong nhận, hóa thành những lợi khí giết người vô hình.

Thấy kim quang hồng quang bao quanh thân thể Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, không hề bị phong nhận cùng lợi khí trong gió gây tổn thương. Cung Lê Hân liền chuyển tâm bảo vệ bốn người, vì ban đầu khi Tống đại ca đạt thành giao dịch với bọn họ đã hứa sẽ bảo đảm an toàn. Tâm cậu là cổ nhân, luôn rất chú trọng với việc hứa hẹn.

Thấy thiếu niên đáng người mạnh mẽ hoạt động tự nhiên trong cơn lốc, qua lại không hề bị cản trở, liền tiếp đánh bay phong nhận đánh úp về phía bọn họ, nghiêm kín bảo hộ, bốn người đứng thành một đoàn trong lòng ngoại trừ sự kinh ngạc vì “có mắt như mù”, còn có xúc động khôn cùng. Giấy dựa cầu sinh trong mặt thể hơn hai năm, bọn họ đã từng gặp qua người ăn thịt người, người giết người, người hại người, lại chưa từng thấy có người dư lực đi cứu vài người xa lạ như thế. Đã thấy cảnh đồng loại tương tàn, đầu đá lẫn nhau, giờ khắc này quả thật rất cảm động, không thể dùng lời nói để diễn tả được.

Có ý muốn tiến lên giúp đỡ thiếu niên, nhưng chỉ cần buông một cái dưới chân liền rung chuyển không thể đứng vững, chỉ đành gặt gao ôm lấy cổ định thân, không tạo thêm phiền toái cho cậu.

Lâm Văn Bác vào Tống Hạo Nhiên vận lực toàn thân, hình thành một lớp màng năng lượng bao quanh người, dĩ nhiên không sợ phong nhận qua lại vô tung xung quanh. Nhưng chung quanh trừ bỏ cát bụi mênh mông cái gì cũng đều không thấy, cả hai muốn đánh trả cũng không tìm thấy mục tiêu để đánh.

Cung Lê Hân múa đao trong tay kín không hề hở, đánh bật lại vô số phong nhận phụ cận. Nhưng gió vốn nơi nơi đều có, dù cậu có phòng ngự chặt chẽ cỡ nào, ngẫu nhiên vẫn có một hai đạo phong nhận cắt qua da bốn người, máu văng tung tóe lại bị cuốn lên không trung, mùi máu tươi huyết nhục lan tràn trong không khí.

Đúng lúc này, trên không trung bỗng nhiên phát sinh dị biến, ba bóng đen phá vỡ cát bụi đầy trời mau chóng đánh về phía bốn người bị thương. Máu quang Cung Lê Hân sáng rực, một cước đá vào đầu một bóng đen, lại giờ một đao chém rớt đầu đạo ảnh thứ hai, đầu rơi xuống đất, bị gió thổi qua, lốc cốc lăn đi xa, kẹt dưới bánh một chiếc xe cách đó không xa. Đạo hắc ảnh cuối cùng bất ngờ đón nhận một chương lôi đình vạn quân của cậu, cái đầu liền nổ tung, thứ đặc sệt trắng trắng hồng hồng bay loạn trong gió như nở hoa.

Cung Lê Hân nhanh tay lẹ mắt, chớp lấy viên tinh hạch màu xanh dương trong đồng đặc sệt sắp bị gió cuốn mất, đặt trước mắt nhanh chóng quan sát. Màu xanh không đậm, là một cấp ba đề giai. Chỉ cấp ba đề giai mà có thể tạo ra cơn lốc như thế? Cho dù là ba con hợp lại cũng không có khả năng! Huống hồ, nay ba con này đã chết, nhưng cơn lốc vẫn mạnh như cũ, chứng minh xung quanh vẫn còn rất nhiều tang thi phong hệ.

Cung Lê Hân trong lòng ngưng trọng, bỏ tinh hạch vào túi áo, quay đầu nói với bốn người, “Chung quanh đầy tang thi phong hệ, cấp bậc có khả năng đều ngoài cấp ba đề giai, tôi e không thể bảo vệ các anh chu toàn được, chui xuống gầm xe trốn đi.”

Miêu sát hai tang thi cấp ba đề giai, vũ lực của thiếu niên này đến tột cùng đã đạt tới trình độ nào rồi? Bốn người sớm đã bị dọa tới ngây ngốc, nghe vậy chỉ biết lảng lảng gặt đầu, thân hình lại không nhúc nhích.

Cung Lê Hân nhú mồm, lại đánh bay vài đạo phong nhận, tìm một chiếc xe tải ven đường, đẩy bốn người qua đó, sau đó phóng nhanh tới hội họp với Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên hợp lực kích sát tang thi bị cậu đá văng đi, cũng đang đào tinh hạch ra để kiểm tra đẳng cấp, trên mặt nhất tề lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Lâm đại ca, Tống đại ca, tình huống không ổn.” Cung Lê Hân người như điện tránh né vài đạo phong nhận, sau khi tới gần hai người trầm giọng mở miệng.

“Đây là quần công, phong hệ tang thi quần công. Anh chưa từng thấy tang thi khác hệ tụ tập chung một chỗ cùng săn bắt, hơn nữa cấp bậc đều đã ngoài cấp ba đề giai, tình huống này rất quý hiếm! Chẳng lẽ chúng nó cũng phát triển trí tuệ, biết phân công hợp tác?” Lâm Văn Bác chau mày, vì phỏng đoán của chính mình mà phát lạnh. Nếu thật là vậy, thế thì tình cảnh của nhân loại càng thêm gian khổ rồi.(quần công : đánh theo đoàn , đội, bầy)

Tang thi khác với nhân loại, vận dụng của chúng nó với dị năng là một loại thiên tính, cho nên có thể phát huy tiềm năng của thân thể tới cực hạn. Có sẵn loại thiên tính này cộng thêm trí tuệ, tang thi không ngờ gì sẽ nhất phi trùng thiên*, thay thế nhân loại, trở thành sinh vật cấp cao nhất trong chuỗi thức ăn trên Trái Đất này. (* : bay một cái vọt lên trời, hoặc một bước lên mây)

Tống Hạo Nhiên cũng nghĩ giống Lâm Văn Bác, sắc mặt ngưng trọng, tâm tình trầm xuống, duy độc Cung Lê Hân, sau khi nghe hiểu được tình trạng trước mắt thì lộ ra thần sắc ‘quả nhiên’, thậm chí cũng giống như cậu nghĩ, là quần công.

“Quần công kỳ thật cũng dễ đối phó. Các anh chớ phải luôn luyện tập sát chiêu sao? Hôm nay vừa lúc có thể xem thử hiệu quả.” Cung Lê Hân trong lúc nói chuyện lại giết một tang thi có ý đồ tới gần bốn người, quăng đầu của nó vào buồng lái xe tải, để sau khi xử lý xong trận này lại tới lấy tinh hạch.

“Ừ, thử xem.” Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên lại hợp lực giết chết một tang thi, học theo Cung Lê Hân, cắt đầu chúng xuống rồi ném vào một chiếc xe bên đường, để tránh bị gió thổi bay đi.

“Từ chỗ kia lên đi, chỗ đó nhiều tang thi nhất.” Sau khi nghe được vị trí, Cung Lê Hân liền chỉ về phía không trung tập trung khá nhiều cát bụi. Tang thi phong hệ cấp ba đề giai có thể bay trên không, thích nhất là đánh lén từ trên cao, y chang như thích khách thời cổ đại. Chúng nó dựa vào bản năng, biết rõ dị năng của mình nên áp dụng phương thức công kích nào là hữu hiệu nhất.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên gặt đầu, mở lòng bàn tay hướng lên trên, thăm tích tụ lực lượng, hai luồng kim quang hồng quang sáng tới cực điểm cũng nguy hiểm đến cực điểm từ bàn tay dần thành hình. Cung Lê Hân bảo hộ bên người bọn họ, chém giết toàn bộ tang thi đánh lén từ trên không xuống.

Một khắc khi trán hai người đã toát ra một lượng lớn mồ hôi, màng năng lượng bao quanh thân cũng hoàn toàn biến mất, quang cầu cuối cùng đã ngưng tụ thành công, uy áp cuộn cuộn theo quang mang khuếch tán trong không trung, khiến tang thi không dám đến gần. Bốn người trốn dưới gầm xe cũng cảm nhận được cổ uy áp khiến người hít thở không thông này, sắc mặt đồng loạt trắng bệch như tờ giấy. Trong lòng lại vô cùng hiếu kỳ, cả bọn cố chống đỡ áp lực nhô đầu ra nhìn, đợi khi thấy rõ hai luồng quang cầu của mắt vàng và mắt đỏ, Tiểu Thủy chỉ có thể nói, "À đù~ Siêu Xayda a!"

Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác hít thở sâu một hơi, đem quang cầu trong tay phóng về phương hướng Cung Lê Hân chỉ. Hai quang cầu vàng đỏ phân biệt va chạm trong không trung, sinh ra phản ứng nguyên tử kịch liệt, chỉ nghe phát ra tiếng nổ 'oanh', sóng xung kích khiến người sợ hãi sau đó liền khuếch tán ra xung quanh, mang theo vô số hòa cầu cùng những lưỡi kiếm kim loại mỏng, nháy mắt có xu thế nghiền nát toàn bộ khu vực. Ánh lửa cùng lãnh quang từ kim loại hòa lẫn, lan lớn như nham thạch phun trào, 'hư hư' phá không mà đến, hàng loạt công kích khác nhau quét qua không trung cùng hết thấy mọi thứ dưới mặt đất.

Lâm Văn Bác, Tổng Hạo Nhiên, Cung Lê Hân sớm đã lăn xuống trốn dưới gầm xe, nên không bị ảnh hưởng. Đám tang thi bị uy áp chấn nhiếp không dám nhúc nhích, vừa vận bị đạn lạc từ bốn phía văng tới, lần lượt từ trên không rơi xuống. Có con trực tiếp nổ banh đầu, chết ngay tại chỗ, cũng có con bị đánh vào người, rơi xuống đất tê rống gãy dựa, sau đó bị liệt điểm từng chút một đốt thành tro tàn, tình cảnh trông thể thảm đến cực điểm.

Theo bước từng tang thi thi rơi xuống, sức gió cũng trở nên yếu dần. Đợi khi hết thấy tro bụi rơi xuống đất, cả khu vực không thể nhìn thấy mặt trời rồi cục cũng chào đón một tia dương quang ánh vàng rực rỡ, ánh chiều tà sau tòa cao ốc toát ra màu sắc tiên điểm như màu máu, chiếu xuống tình cảnh thì thể khắp nơi trông vô cùng hiu quạnh lại cực kỳ hoành tráng.

Bốn người trốn dưới gầm xe tay chân mềm nhũn lăn ra, thẫm ngửi hôm nay cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt, thì ra con người cũng có thể mạnh như thế này. Lại nhìn ba ngư nhân sắc mặt đã khôi phục như thường, đang ngồi xỏm dưới đất lấy tay đào tình hạch tang thi, trong mắt toát ra sự sùng bái cuồng nhiệt.

Cung Lê Hân mang tất cả đầu tang thi đặt chất đồng bên người, y như bỏ ra một đồng dưa hấu, lấy ra tình hạch bên trong, cẩn thận bỏ vào túi áo. Thực lực đám tang thi này không thấp, ba giai đề, trung, cao đều có, đem về đưa cho Cố Nam và Tào Á Nam, khẳng định hai người đó sẽ thăng cấp trong thời gian ngắn nhất.

Tổng Hạo Nhiên cùng Lâm Văn Bác cũng ngồi xỏm xuống hỗ trợ, đem từng viên tình hạch thanh sắc sáng lóa mắt đưa cho thiếu niên đang "bận rộn", thấy khỏe mắt cậu mang theo ý cười đậm nhạt lại say lòng người, tâm tình hai người sung sướng không nói nên lời.

Thiếu niên diện mạo tinh xảo như búp bê thủy tinh ngồi xỏm giữa một đồng dưa tang thi, 'ba' một nhát bỏ đầu chúng ra, 'răng rắc' tách làm hai, từ trong đồng bầy nhảy trắng trắng hồng hồng mọc ra viên tình hạch, biểu tình kia phải nói là vô cùng đậm đậm phong kinh, bình thần chịu đựng. Mắt vàng và mắt đỏ về mặt cực kỳ sùng nịch, mỉm cười ngồi một bên nhìn, tựa như đang nhìn một bức tranh tuyệt tác. Bốn người thật vất vả đứng dậy khỏe mắt run rẩy, ấn tượng đẹp để trong lòng trông đẹp như búp bê thủy tinh ban đầu 'loáng xoảng' một tiếng vỡ nát, biến thành từng mảnh vụn.

"Lấy thứ này khử trùng vết thương rồi băng bó lại đi, đừng để mùi máu lan ra." Thấy bốn người biểu tình có chút quý dị tập tễnh đi tới, Cung Lê Hân lấy một chai cồn trong balô ra nói. Dùng cồn rửa miệng vết thương sẽ đau đến kịch liệt, nhưng mùi rượu nồng đậm có thể che dấu đi mùi máu tanh, là loại thuốc xử lý vết thương thích hợp nhất trong mặt thể.

Bốn người cũng hiểu được đạo lý này, cầm lấy chai cồn, cẩn thận đổ vào miệng vết thương, sau đó dùng băng gạc đã chuẩn bị quấn một vòng lại một vòng thật dày.

Đợi bốn người xử lý vết thương sạch sẽ xong, Cung Lê Hân cũng đã đào xong tình hạch. Dùng lượng cồn còn lại rửa sạch hai tay, bảy người lại cất bước đi về phía khách sạn 5 sao. Vừa đi được hai bước, ánh mắt Cung Lê Hân chợt thanh lãnh, phóng người đẩy Tổng Hạo Nhiên qua một bên. Hai người lần thành một đoàn, vắng đi khoảng ba bốn thước mới đứng dậy nhìn lại, chỉ thấy chỗ đất xám Tổng Hạo Nhiên đứng ban đầu bị một đạo phong nhận hung hăng bỏ ra một khe rãnh dài chừng hai ba thước hình bán nguyệt, khám sâu xuống đất, khói bụi văng tứ tung.

Phong nhận mạnh như vậy, bọn họ chưa từng gặp qua! Trên mặt bảy người lộ ra thần sắc kinh hãi, quay đầu nhìn về hướng phát ra phong nhận.

Chỉ thấy trên ngọn đèn giao thông bên phải con đường không biết từ khi nào đã có một con tang thi mai phục, trong hàm răng sắc nhọn chảy ra một đồng nước dãi màu vàng hôi tanh, kéo thành một sợi chỉ bạc rơi xuống đường, đôi mắt xanh thăm âm u tỏa ra hung quang khiếp người, phóng thẳng về phía bảy người.

Đồng tử của nó màu xanh đậm, so với tang thi cấp ba còn thuần túy hơn, trên người ả ả tỏa ra một loại khí thể bức người.

"Là tang thi phong hệ cấp bốn đề giai!" Lâm Văn Bác đại kinh thất sắc nói.

Hành động của tang thi phong hệ cấp bốn nhanh như tia chớp, khi bay lượn vô thanh vô tức, kỹ xảo ẩn nấp có bẩm sinh, vận dụng rất tự nhiên, giống như đã khắc vào xương tủy, ngay cả Cung Lê Hân ngũ cảm giác tuyệt cũng không thể phát hiện ra vết tích của nó.

Đây là một kẻ địch cường đại, không xuất ra toàn lực sẽ thua! Cung Lê Hân ngưng mắt, phóng nội lực ra, khí thể trên người đột nhiên biến đổi.

Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên sớm đã hao hết dị năng, không còn sức để tham gia chiến đấu, cảm nhận được biến hóa của cậu, liền lùi kéo bốn người đang đứng ngây ra như phỗng chậm rãi lui về sau, trốn về một góc an toàn, không để thiếu niên thêm phiền phức.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Con tang thi phong hệ cấp bốn đề giai há to cái mồm hôi thối, tê rùng với bảy người, tiếng gào còn chưa dứt, thân thể đã giống như một viên đạn, lấy tốc độ mất thường không thể nhìn thấy đánh về phía họ. Ngọn đèn giao thông bị nó đập dưới chân không thể chịu được lực trùng kích cực đại, ‘răng rắc’ một tiếng gãy thành hai đoạn rớt xuống đất.

Ưu thế lớn nhất mà tang thi và nhân loại có được từ phong hệ dị năng chính là tốc độ. Tốc độ sau khi đạt tới cực hạn có thể sinh ra bao nhiêu uy lực, chỉ có một câu có thể diễn tả chính xác—thiên hạ vô công, vô kiên bất phá, duy khoái bất phá*. Có được tốc độ chẳng khác nào nắm được tiên cơ, nắm được tiên cơ rồi, đối chiến xem như đã thắng được một nửa. (* : [天下武功, 无坚不摧, 唯快不破] : vô công thiên hạ dù không gì cản phá được nhưng chỉ cần có tốc độ vượt bậc thì vẫn sẽ phá giải thành công)

Nếu con tang thi phong hệ cấp bốn đề giai này gặp người khác, hôm nay chắc chắn mọi việc đều sẽ thuận lợi, một kích chết hết, nhưng cố tình nó lại gặp phải Cung Lê Hân người có một thân võ công tuyệt thế, về tầm quan trọng của tốc độ, Cung Lê Hân cũng biết, chẳng những biết mà còn hiểu rất rõ.

Cùng lúc tang thi đánh tới, Cung Lê Hân cũng gấp chân, bắn tới nhanh như đạn, hai đạo hắc ảnh giao nhau giữa không trung, triển đấu cùng một chỗ, tức thời đã đánh hơn trăm chiêu.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên nhủ mảy nhìn mặt nhựa đường cứng rắn bị một cước của thiếu niên đập cho tứ phân ngũ liệt, lõm xuống thành hố sâu, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Bọn họ vốn tưởng thiếu niên đã đủ cường hân, không nghĩ tới, cậu thế nhưng vẫn giữ lại chút thực lực. Loại tốc độ nhanh đến nỗi mất thường không thể nhìn thấy này con người thật có thể đạt tới sao?

Bốn người còn lại một khắc khi nhìn thấy tang thi phong hệ cấp bốn đề giai kia xuất hiện đã lâm vào tuyệt vọng, khí lực cả người như bị tháo hết, chỉ có thể xui xẻo một góc chờ chết. Bọn họ không biết thiếu niên lao ra khi nào, khi bọn họ khôi phục tinh thần, cả đám chỉ biết nhìn lên không trung nhìn hai đạo tàn ảnh khi thì giao nhau, khi thì tách ra, biểu tình trên mặt chết lặng. Trong lòng bọn họ rất rung động, đến nỗi có chấn động xẹt qua đầu cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Hai hắc ảnh vẫn tiếp tục tranh đấu, người bên dưới tuy không thấy rõ động tác của bọn họ, nhưng tiếng ‘leng keng’ do nắm đấm đánh vào da thịt cùng chưởng phong lại nghe nhất thanh nhị sở. Tim Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác nhói đau, không biết mấy quyền này đánh lên người thiếu niên sẽ làm cậu ra sao, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác vô lực cùng không cam tâm. Bọn họ rút cuộc vẫn quá yếu, nhất định phải nhanh chóng mạnh lên, để có thể vì thiếu niên mà che đi hết thảy mưa gió.

Hoàn toàn không biết người bên dưới đang lo lắng cho mình, hiện tại trên mặt Cung Lê Hân chỉ còn nụ cười đầy hứng thú, tinh quang trong mắt lóe lên, chuyên tâm so chiêu với tang thi trước mắt. Để không quá gây chú ý, cậu đã kìm nén rất lâu rồi, thật vất vả mới tìm được đối thủ ngang tài ngang sức đánh một trận, cậu cảm thấy cực kỳ vui vẻ, không muốn chấm dứt quá nhanh.

Bị phong nhận đánh trúng, tuy không thể cắt được da nhưng vẫn mang tới cảm giác đau, khi chiến đấu Cung Lê Hân rất hưởng thụ loại cảm giác này, nó kích thích cậu càng đánh càng hăng, khiến cậu thấy hưng phấn dị thường. Nhưng mà, tang thi phong hệ kia lại đã có chút không chịu được, không rõ vì sao cái con người này bị dính phong nhận nhiều vậy mà vẫn chưa chết.

Con tang thi này đã có được trí thông minh, khi bị một chưởng của Cung Lê Hân chụp cho rớt xuống đất, khảm vào nóc một xe buýt, ***g ngực bị phá thành một lỗ lớn, lộ ra phần xương sườn trắng dày đặc, hai mắt nó liền di chuyển, khom người dậy liền hướng về một ngõ nhỏ gần đó, chuẩn bị bỏ chạy.

Khớp xương tứ chi đều đã bị Cung Lê Hân tháo rời, nên tốc độ nó chậm hơn rất nhiều, cũng vì thế, mấy người này gờ đứng quan sát cuối cùng cũng thấy rõ hướng nó đi, trợn mắt há mồm thảm nghĩ : này là bị đánh cho sợ đang chuẩn bị chạy trốn sao? Đây thật sự là thực lực của tang thi cấp bốn đề giai sao?

Cung Lê Hân thấy thế, hưng trí thống khoái muốn so chiêu liền giảm xuống, nháy mắt nhảy từ trên không xuống tới phía sau tang thi, một cước đá nó ngã văng xuống đất. Tang thi đột nhiên gục xuống, tạo thành một hố sâu hình người dưới đất. Không đợi nó bò lên, năm ngón tay Cung Lê Hân đã khép lại thành đao, ‘phập’ một tiếng đâm vào gáy nó, xuyên thủng xương đầu, đào ra viên tinh hạch xinh đẹp nằm trong đồng tử nào.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên thấy nhưng không thể trách, khuôn mặt căng chặt thoáng thả lỏng. Bốn tên kia tuy biểu tình vẫn chết lặng như trước, nhưng thân thể lại lạnh run, không phải vì kinh hãi, mà là do kích động! Dứt khoát lưu lại giết một tang thi phong hệ cấp bốn đề giai như vậy, cấp bậc của thiếu niên này tốt cùng là bao nhiêu a? Cấp bốn trung giai? Cấp bốn cao giai? Cấp năm đề giai? Rất nhiều suy đoán nghe lạnh cả người đảo quanh trong đầu bọn họ, nhưng đáng giận là, bọn họ thể nhưng không cách nào phán đoán từ màu mắt thiếu niên được, chỉ cảm thấy đôi mắt cậu rất sáng, rực rỡ như hàn tinh, khiến bọn họ không dám nhìn thẳng.

Cung Lê Hân vẫy vẫy đồng bầy nhảy trong tay, nhìn viên tinh hạch có màu xanh tinh khiết như hàn ngọc ngàn năm, lưu quang dật thái trong tay, mỉm môi nở nụ cười. Viên tinh hạch này giữ lại đi, đợi khi Hạ đại ca đến đây lần nữa thì đưa anh ấy xem như quà gấp mặt.

“Lê Hân, cho anh nhìn thử xem.” Tổng Hạo Nhiên hiếu kỳ nói.

“Nè.” Cung Lê Hân đưa qua.

“Màu tinh khiết hơn so với tang thi cấp ba, thể tích cũng lớn hơn một chút.” Lâm Văn Bác đưa đầu qua nhìn, bình luận. Tinh hạch bọn họ sưu tập lúc trước đều lớn nhỏ xấp xỉ đồng xu, thứ này lại to như trứng bồ câu, màu sắc vô cùng rực rỡ.

Bốn người phục hồi tinh thần sau cơn rung động, nhìn không được cũng tiến lên quan sát, miệng chắc chắn tán thưởng, trong mắt chỉ có hâm mộ, không có chút tham lam. Nói đùa à, thiếu niên này dù đối phó với tang thi cấp bốn còn có thể điều luyện như thế, lông tóc vô thương, cho một trăm cái mạng bọn họ cũng không dám trêu vào. Lúc trước còn tưởng thiếu niên là tinh nhân sủng vật của người mất vàng và mất đỏ, bây giờ nhìn lại bọn họ mới phát hiện, mất vàng và mất đỏ rõ ràng mọi chuyện đều để cậu ta làm chủ, hai người bọn họ đều bị diện mạo âm nhu mãnh mai của cậu ta lường gạt a.

“Có lẽ đám tang thi phong hệ trước đó đều là do con tang thi cấp bốn đệ giai này gọi tới, đầu tiên nó cho cấp dưới tấn công để tiêu hao lực lượng của chúng ta, bản thân thì tránh trong bóng tối đánh lén, không địch lại thì bỏ chạy. Xem ra, tiến hóa từ cấp bốn về sau, tang thi chẳng những có trí tuệ, còn có thể khống chế năng lực đặc thù của tang thi cấp thấp cùng hệ.” Lâm Văn Bác lật thi thể tang thi xem xét, lo lắng nói.

“Cho dù có trí tuệ, thì nó cũng không cao, bằng không khẳng định còn có thể bố trí những cạm bẫy tinh diệu hơn, nhưng còn việc có thể hô hào đồng bọn tới này quả thật có chút phiến toái, về sau nguy hiểm khi chúng ta ra nhiệm vụ lại càng tăng cao. Hôm nay nếu chúng ta không có Lê Hân, có thể cả đám đã chết rồi.” Tổng Hạo Nhiên đưa tinh hạch trả lại cho Cung Lê Hân, biểu tình đầy ngưng trọng nói.

Những người khác đều lộ ra biểu tình nghĩ tới mà sợ, bất giác đứng lại gần thiếu niên hơn, tìm kiếm cảm giác an toàn. (=====)

“Tang thi đang mạnh lên, chúng ta cũng đang mạnh lên, Lâm đại ca và Tổng đại ca chẳng phải cũng sắp thăng lên cấp bốn sao? Về sau khi ra nhiệm vụ chúng ta chỉ cần luôn ở cùng nhau là sẽ không có việc gì.” Cung Lê Hân vỗ vỗ lưng Tổng Hạo Nhiên trấn an, lại vươn tay muốn xoa đầu Lâm Văn Bác, nhưng phát hiện người mình không đủ cao, chỉ đành nhường mảy thu tay lại, chuyển qua đưa tay vỗ vai hắn.

“Em nói đúng, về sau chúng ta sẽ luôn đi cùng nhau.” Lâm Văn Bác bị một tia tiếc nuối cùng ừ rừ toát ra từ mắt thiếu niên làm cho bật cười, kéo cậu vào lòng, yêu thương hôn hôn hai má cậu.

Tổng Hạo Nhiên vừa nở nụ cười lại vì hành động của bạn tốt mà cứng lại, ngăn người chớp mắt một cái lập tức kéo thiếu niên lại, cắn một ngụm lên cánh môi phẫn nộ của thiếu niên như thị uy, sau đó lộ ra biểu tình thỏa mãn.

Bốn người đứng nhìn ngây ra, lực chịu đựng đột nhiên tăng cao.

Lâm Văn Bác không để ý tới hành động khiêu khích của bạn tốt, chỉ khẽ cười ôn thanh nói, “Đi thôi, đợi khi uy áp của con tang thi cấp bốn này tan biến, mấy tang thi cấp thấp khác sẽ vây lại đây đây.”

Mọi người nghe vậy lập tức cất bước rời khỏi. Bốn người được nhặt theo dọc đường đi tiếp theo liên tục nói chuyện với Cung Lê Hân, nhiệt tình tự giới thiệu. Trừ Tiểu Thủy là thủy hệ cấp hai cao giai, thì ba người khác, thổ hệ dị năng giả cấp ba đệ giai đáng người cường tráng, thực lực cũng mạnh nhất tên là Lưu Thanh; người thấp bé nhất nhưng thể trạng rất khỏe gọi là Thư Ích, là hỏa hệ dị năng giả cấp hai cao giai; người có diện mạo hàm hậu, nhìn rất có thiện cảm gọi là A Qua, mộc hệ dị năng giả cấp hai cao giai.

Cung Lê Hân tuy không để ý tới bốn người, nhưng không hề lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, vẫn cúi đầu đi đường.

Bốn người từ đoạn đối thoại của ba người đại khái đoán được là bọn họ đến từ một căn cứ nào đó, có ý muốn dựa thế lại không biết phải mở miệng thế nào, gặp đến vô đầu bết tai, nhip tim đập loạn. Thế đạo bây giờ, ngay cả tang thi cũng lẫn thành một đoàn, con người nếu không liên hợp kháng địch, sớm muộn gì cũng sẽ chết hết. Bốn người họ vốn là một đoàn thể nhỏ, lưu lạc khắp nơi, không có chỗ ở ổn định, do thực lực tổng thể không tới, vận khí cũng khá tốt, cho nên vẫn an nhiên sống cho tới bây giờ. Nhưng sau khi nhìn thấy phương thức đi săn của tang thi cấp bốn đệ giai kia, bọn họ mới ý thức được phương thức sinh tồn của mình nguy hiểm bao nhiêu, nếu còn không tìm cường giả làm chỗ dựa, chờ đợi bọn họ sau này có lẽ chính là vạn kiếp bất phục*. (* : muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu lại)

Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên tuy rằng biết rõ tâm tư của bọn họ, nhưng không mở miệng đáp lại. Trường Xà đảo không thể so với căn cứ Nguyên Giang, quan hệ bên trong phi thường phức tạp, về phương diện nhận người ngoài, bọn họ nhất định phải thận trọng. Bất quá, nếu bốn người này có thể hỗ trợ tìm được Tiểu Yêu, bọn họ ngược lại có thể suy nghĩ một chút.

Nghĩ đến đây, Lâm Văn Bác mỉm môi cười, từ từ mở miệng, “Chúng tôi là người của căn cứ Trường Xà đảo, lần này đến Phụng Hoàng thành kỳ thật không phải vì lương thực, mà là vì tìm một người, không biết các anh có thể hỗ trợ không? Chúng tôi nhất định sẽ hậu tạ.”

“Tìm ai? Có thể giúp chúng tôi sẽ tận lực giúp!” Lưu Thanh ưỡn ngực vỗ mạnh nói.

“Một cô gái, tính danh không rõ, dung mạo không rõ, tuổi tác không biết, biệt danh là Tiểu Yêu, thường mặc một ngoại bào có mũi trùn, người cao chừng mét năm mét sáu, dáng người gầy yếu, tính cách thâm trầm, trên người mang theo vị đạo của thuốc.” Lâm Văn Bác đơn giản miêu tả đặc thù của Tiểu Yêu một lần.

Cả đám Lưu Thanh khó nói, đặc thù này cũng quá không rõ ràng a. Bất quá, có thể vì thế mà kéo được quan hệ với tuyệt thế cao thủ, bọn họ liền nhanh chóng lộ ra biểu tình vui sướng, liên tục đáp ứng.

Đoàn người cước bộ nhẹ nhàng đi về phía khách sạn 5 sao, ít nhiều có thể do uy áp còn dư lại của con tang thi cấp bốn đệ giai kia, nên trên đường đi vô cùng an bình.

Khi vừa bước vào khách sạn, vành tai Cung Lê Hân khẽ nhúc nhích, cước bộ thoáng dừng lại rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường, theo sau Lâm Văn Bác đi tới cầu thang. Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên theo thói quen thu lại màu mắt chói mắt, dẫn tới đám Lưu Thanh liên tục ghé mắt, không rõ hai người làm bằng cách nào, muốn hỏi lại không dám mở miệng, chỉ có thể ngẫm suy đoán : có thể đây là năng lực đặc thù của đệ năng giả cấp ba cao giai chăng.

Đi được mấy bậc thang, Cung Lê Hân lại chau mày, bỏ lại một câu ‘Là nữ nhân’ không đầu không đuôi liền nhanh chóng chạy lên lầu. Khi cậu vừa bước vào sảnh khách sạn, đã nghe thấy có tiếng người qua lại bên trong, vốn không muốn chạm mặt với những người này, nhưng ần ần nghe thấy tiếng kêu cứu của nữ nhân truyền tới, cậu lập tức thay đổi ý định.

Tiểu Yêu không phải là nữ sao? Cho nên bọn họ phải mở rộng phạm vi tìm kiếm, phạm là nữ nhân đều tiếp cận, xác định thân phận các cô.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên nháy mắt liền hiểu rõ ý tứ của cậu, lập tức cất bước đuổi theo.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Qua hơn hai năm, đa số tang thi trong khách sạn đã ra ngoài để tìm thức ăn, chỉ còn lưu lại đông xương cốt khô héo, tỏa ra mùi hôi thối và mùi phòng ố mốc meo. Nhưng dù vậy, đối với người sống ở mặt thể mà nói, có được một chiếc giường Simmons cỡ to mềm mại, một tấm chăn nệm ấm áp, đã có thể xem như một loại hưởng thụ xa xỉ. Cho nên, rất nhiều đệ năng giả khi ra nhiệm vụ đều tìm cho mình một khách sạn 5 sao để ở.

Kho lúa ở Phụng Hoàng thành hấp dẫn rất nhiều đệ năng giả hội tụ, thành phố lại lớn như vậy, hai nhóm người gặp nhau ở cùng một chỗ có thể xem như duyên số. Nhưng thật rõ ràng, gặp phải Cung Lê Hân, duyên số này trong chốc lát đã biến thành nghiệt duyên.

Khi Cung Lê Hân nương theo âm thanh đá văng cửa một căn phòng nào đó trên lầu, chỉ thấy một người thân hình vạm vỡ đưa lưng về phía mình, quần hơi tuột xuống lộ ra nửa cái mông trắng bóng, nửa nằm trên người một nữ nhân muốn làm chuyện đó. Tuy không thấy biểu tình của nữ nhân kia, nhưng cô ta đang dùng thanh âm khùng hoảng lại kỳ dị, mang theo chút dụ hoặc la to ‘Không cần’.

Nếu là Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên có chút ‘kinh nghiệm’ đuổi tới trước, nghe thấy thanh âm kháng cự lại còn mời chào này của cô ta, nhất định bọn họ sẽ không ngăn cản, nhưng đây cố tình lại gặp phải Cung Lê Hân không rành thế sự.

Cung Lê Hân nhanh chóng bước tới, chém ra một đạo chưởng phong quang tên kia qua một bên, cúi người nhìn nữ nhân nằm dưới đất. Đầu tóc cô ta rối tung, quần áo hỗn độn, hai gò má trắng như ngọc phỉêu hồng, mặt mày tú lệ thanh nhã, lộ ra chút trẻ con, là một tiểu mỹ nhân vừa tròn hai tám.

Thấy trên người cô mặc một áo thun vàng nhạt có họa tiết đáng yêu cùng một chiếc quần vải kaki, đáy mắt Cung Lê Hân lóe lên một tia thất vọng rồi lại nhanh chóng biến mất. Cậu không nâng thiếu nữ đang thất kinh kia dậy, cũng không mở miệng an ủi, ngược lại ngồi xổm xuống, để sát người vào cổ cô, tinh tế hít ngửi mùi vị trên người cô.

Thiếu nữ trừng lớn mắt, nhìn thiếu niên một giây trước còn chính khí nghiêm nghị đảo mắt đã làm ra loại hành động đáng khinh này với mình, cả khuôn mặt liền đỏ gay, thân thể lạnh run, không biết là do tức giận hay quá sợ hãi. Cô duỗi chân nghiêng đầu, tránh né không để thiếu niên ngửi mình, nhưng thiếu niên bám riết không tha, cô vừa chuyển động liền nhích theo. Hành động này rõ ràng nhìn cực kỳ vô lễ, nhưng thấy biểu tình nhủ lại vừa hồn nhiên lại nghiêm túc của cậu, lửa giận trong lòng thiếu nữ ngược lại dần tắt đi.

Lâm Văn Bác cùng Tống Hạo Nhiên đuổi tới sau nhìn Cung Lê Hân ngồi xổm dưới đất, y như một chú chó con dựa sát người thiếu nữ không buông, sắc mặt ban đầu là trầm xuống, sau đó như nghĩ đến cái gì, đều khẽ bật cười, tiếng cười từ tính đầy sùng nịch không chút che giấu.

“Ngửi được gì không?” Lâm Văn Bác thông thả bước qua, nén cười hỏi.

“Chỉ là mùi mồ hôi chua chua.” Cung Lê Hân dừng động tác, giọng nói khó nén thất vọng.

“Không thể nào vừa gặp đã tìm được, còn có thời gian, đừng gấp.” Xoa xoa cánh môi phấn nộn của thiếu niên, Lâm Văn Bác ôn nhu an ủi.

Hòa khí của thiếu nữ kia vốn đã giảm xuống, nay nghe thấy câu ‘mùi mồ hôi chua chua’ kia của Cung Lê Hân lập tức hai má đỏ bừng, trở mình đứng lên, chỉ vào mũi cậu mắng, “Ngươi, ngươi tên biến thái! Ta giết chết ngươi!”

Dứt lời, cô liền ném ra một hạt giống đậu tương lớn vào Cung Lê Hân, nháy mắt thôi phát. Đây là một gốc gai mây biến dị, gai trên dây mây cứng như cương châm, còn chứa độc tố ảnh hưởng tới thần kinh, chỉ cần chạm nhẹ thôi cũng có thể khiến người mê mang ba ngày ba đêm. Ở mặt thể, có trời biết người sau khi ngủ sẽ phát sinh ra chuyện gì, có lẽ mất ngủ vừa nhắm, thì đời này cũng sẽ chấm dứt.

Thủ đoạn của thiếu nữ nọ tuy rằng không độc ác, nhưng lại trí mạng, thế nhưng Tống Hạo Nhiên đứng bên cạnh lại không có ý tiến lên hỗ trợ, ngược lại sắc mặt như thường thong thả đến gần tên nam nhân bị ném qua một bên, xem xét tình huống của gã. Ngược lại bốn người Lưu Thanh đuổi tới sau lại lộ ra thần sắc nôn nóng.

Nhưng mà, không đợi bọn họ tiến lên hỗ trợ, Lâm Văn Bác và Cung Lê Hân đã song song ra tay, dễ dàng chém đứt đồng dây mây đang điên cuồng lan tràn thành thất linh bát lạc, rồi ném xuống đất, sau đó bắt đầu đi nhìn về phía thiếu nữ y như đang nhìn một tiểu cô nương cổ tình gây sự.

“Ra là một hệ, vậy thì không phải rồi.” Thất vọng trong mắt lại càng sâu, Cung Lê Hân lẩm bẩm.

Thiếu nữ kia đầu tiên là bị thực lực của hai người dọa cho sợ lui về sau mấy bước, thấy biểu tình mất mát của thiếu niên, tức giận tăng vọt trên mặt bắt giác lui xuống, lại quý dị cảm thấy, chính mình có phải đã làm chuyện gì có lỗi với thiếu niên hay không a.

Lâm Văn Bác xoa đầu Cung Lê Hân vô thanh an ủi, cũng không tính toán với sự tập kích của cô gái, dù sao cũng là do tiểu Hân ‘vô lễ’ trước.

“Tên này chết rồi.” Thấy mọi chuyện đã lắng xuống, Tống Hạo Nhiên lúc này mới mở miệng.

“Sao lại chết? Em căn bản không dùng lực.” Cung Lê Hân nhún mày thong thả bước tới, cẩn thận xem xét tình huống của gã kia.

Trên thái dương đại hán có một vết thương, là do đầu bị va vào mép giường, hai mắt tròn tròn, đồng tử đỏ nhạt co rút lại thành một chấm nhỏ, trên mặt bày ra biểu tình mờ mịt, y như đang nói gã cũng chả biết mình chết thế nào.

Bốn người Lưu Thanh vội vàng đi tới kiểm tra, thấy đây đúng là một hỏa hệ dị năng giả cấp ba đề giai, liền đồng loạt bị ai cho tên này. Một hảo cao thủ như thế, cứ vậy mà chết a! Ai bảo ngươi số không tốt, thế mà gặp phải Cung thiếu, người mà một chương đã đập chết một tang thi cấp bốn đề giai a!

“Có thể do Cung thiếu cậu nhất thời vì tình thế cấp bách, không khống chế tốt lực đạo thôi.” Tiểu Thủy khách quan phân tích. Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cung Lê Hân không nói, quay đầu nhìn lại thiếu nữ nọ, mắt lộ vẻ nghi ngờ. Cậu đối với việc vận dụng lực lượng đã đạt tới ranh giới cao nhất, sao có thể phát sinh chuyện không thể khống chế tốt lực đạo?

Thiếu nữ kia bị tầm mắt sắc bén của cậu nhìn chằm chằm đến nỗi sắc mặt trắng bệch, khẽ lui về sau vài bước, cắn môi kéo kéo vạt áo tán loạn của mình, như sợ cậu làm ra hành động quấy rầy vậy, bộ dáng vừa nhu nhược lại đáng thương.

Cung Lê Hân nhìn cô chăm chú liếc một cái, cuối cùng dời tầm mắt. Thiếu nữ nhẹ nhàng thờ ra, ngữ khí đầy ý lấy lòng mở miệng, “Các anh có thể gặp phải chút phiền toái rồi. Năm tên đồng bọn khác của gã ta cũng ở đây, trong đó có hai hảo cao thủ cấp ba trung giai, một phong, một kim, không dễ đối phó đâu.”

“Cô không phải đi cùng bọn họ?” Tống Hạo Nhiên hỏi.

“Không phải, đồng bọn của tôi trên đường gặp phải đợt phục kích của tang thi phong hệ, đều chết cả, tôi do trốn vào cống thoát nước mới may mắn tránh được một kiếp, bị những người này nhặt được. Nếu không phải do tôi là nữ, bọn họ cũng sẽ không mang theo.” Thiếu nữ lộ ra vẻ mặt bi thương, nhìn Cung Lê Hân nhanh chóng bổ sung, “Tôi tên Kim Thượng Ngọc, vừa rồi cảm ơn cậu.”

Nghe cô nói tới tang thi phong hệ phục kích, mọi người nhất tề đều lộ ra thần sắc đồng tình. Có thể chạy trốn khỏi đám tang thi phong hệ cấp cao kia, cô gái này cũng coi như mạng lớn. Mạch não của Cung Lê Hân rõ ràng không cùng kênh với bọn họ, mặt không chút thay đổi thúc giục, “Đi thôi, tìm năm người kia, trong đó có hai nữ nhân.”

“Sao cậu biết có hai nữ nhân?” Thiếu nữ kinh ngạc hỏi. Hơn nữa, tại sao cậu lại thấy hứng thú với nữ nhân như vậy a? Một thiếu niên nhìn xinh đẹp như thế, thấy thế nào cũng không giống một tên sắc ma biến thái a! Thiếu nữ khóe mắt run rẩy thâm nghĩ.

“Chúng tôi đang tìm một nữ nhân, tính danh không rõ, dung mạo không rõ, tuổi tác không biết, biệt danh Tiểu Yêu, tính cách âm trầm quái gở, thường mặc một ngoại bào có mũi trùn, là một nữ nhân thuộc niệm lực hệ, trên người có một cổ vị đạo của thuốc. Cô có từng gặp qua chưa?” Tống Hạo Nhiên hỏi.

“Chưa từng thấy.” Khóe mắt Kim Thượng Ngọc run rẩy càng lợi hại hơn, liên tục vẫy tay. Chỉ bằng mấy điều kiện như thế mà các người còn muốn tìm được người? Năm mơ đi!

“Thực sự chưa từng gặp sao? Cô có thể nghĩ kỹ lại.” Tầm mắt Lâm Văn Bác sắc bén như dao, nhìn chăm chăm cô gái không tha. Hắn luôn có cảm giác ánh mắt người này có chút lay động, như đang tránh né gì đó. Đương nhiên, chỉ với việc thiếu nữ này là một hệ dị năng giả, hắn cũng không hoài nghi thân phận của cô.

“Cái này, hình như là có một người.” Kim Thượng Ngọc bị nhìn tới mức mồ hôi lạnh đều ứa ra, không thể không ấp a ấp úng mở miệng. “Các người cứ đợi lát nữa rồi tự mình phán đoán đi.”

Nghe thấy lời ám chỉ của cô, cước bộ Cung Lê Hân liền nhanh hơn, đi về phía căn phòng phát ra tiếng năm người kia.

“Ai, sao cậu ta biết năm người kia ở phòng 619?” Thấy đường đi của thiếu niên chính xác không sai, Kim Thượng Ngọc hiểu kỳ hỏi.

“Nghe.” Tống Hạo Nhiên hai tay đút túi, giải thích đơn giản, lại khiến Kim Thượng Ngọc càng thêm hoang mang. Sao cô cái gì cũng không nghe được a?

Đi tới trước cửa phòng 619, Cung Lê Hân dừng bước, nhìn qua Kim Thượng Ngọc, ôn hòa lễ độ nói, “Phiền cô gõ cửa.”

“A, được.” Kim Thượng Ngọc đồng ý, vừa gõ cửa vừa lên tiếng nói ‘Là tôi’, trong lòng lại kêu rên : Đám người điên này, chỉ có một tổ hệ dị năng giả cấp ba đề giai cũng dám tìm tới cửa, thật không muốn sống mà!

Cửa ‘cách’ một tiếng mở ra, một nam nhân người để trần vồn đầu ra, thấy tám người đứng thẳng ngoài cửa, mặt liền biến sắc muốn đóng cửa, lại bị Cung Lê Hân nhanh tay lẹ mắt chặn cửa lại.

Nam nhân bị kẹt sau cánh cửa, thống khổ rên một tiếng. Cung Lê Hân dẫn mọi người ngang nhiên đi vào. Đây là một căn phòng cao cấp, có một phòng khách, hai phòng ngủ. Một phòng ngủ trong đó cánh cửa đang mở toang, có hai nam nhân cường tráng cả người xích lõa đứng gần cửa, ở giữa có một nữ nhân. Nữ nhân nữ nhân nọ rúc vào lòng một nam nhân trong đó, hai tay ôm chặt cổ người nọ, triển miên hôn môi, hai chân thon dài thì quấn quanh hông một nam nhân khác, cơ thể treo lơ lửng, hai tiểu huyết trước sau bị hai cự vật dữ tợn xâm chiếm, mãnh liệt giáp công. *** thủy trong huyết không ngừng chảy xuống theo cự vật, thấm ướt cả một mảng trên tấm thảm.

Không biết là do quá mức trầm mê đến nỗi không thể kiềm chế, hay do quá mức tự tin với thực lực của mình, hai nam nhân kia chỉ thần nhiên liếc qua tám người, động tác lại chưa từng dừng lại, ngược lại còn kịch liệt hơn, không ngừng tiến công khiến nữ nhân nọ phải nghiêng trước đổ sau, lưng lay như sắp đổ.

Tiếng hét cao thấp chói tai tràn ra từ hòng nữ nhân, mùi vị xạ hương nồng đậm phả vào mặt, làm huyết mạch người ta sôi sục. Mọi người vừa mới vào cửa, ngoại trừ Cung Lê Hân, đều cương ngay tại chỗ, tầm mắt dính chặt trên người ba người đang mập mạp, nửa điểm không dời.

Tình cảnh này, rất kích thích người ta a.

Trong mắt Cung Lê Hân không có chút ***, dùng ánh mắt nhìn kỹ động tác ba người, một lát sau mới nhìn qua Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, ngữ khí vô cùng thẳng thắn nói, “Thì ra ba người còn có thể làm như thế, về sau chúng ta cũng thử đi.”

Trong lòng vốn có chút dao động. Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên nghe vậy cơ thể càng thêm cứng nhắc, cơ hồ không dám tin vào tai mình. Đám người Lưu Thanh, Kim Thượng Ngọc thiếu chút nữa đã hóa đá tại chỗ, ‘răng rắc’ quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn thiếu niên về mặt cực kỳ thần nhiên, trong lòng hò hét : Cường nhân a! Hôm nay mình cuối cùng cũng biết cái gì gọi là ‘Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài’ a!

C : Ngộ vừa có 1 phát hiện, hể ai trong đây có tên gọi, thế nào cũng sẽ có đất diễn, ko nhiều thì ít, ai ko có thì chờ đợi chỉ có cái chết a~

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Tương tượng tới cảnh tiểu huyết ám áp của thiếu niên cắn chặt bao lấy hai căn cự long, thân thể Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên liền nóng lên, lập tức cúi đầu bịt mũi, giấu đi thất thố của mình.

Tiểu Hân [Lê Hân] sao có thể thẳng thắn như thế a? Hai người rên rỉ trong lòng, bắt đầu dĩ thâm nghĩ, nhưng thấy biểu tình ngây thơ hồn nhiên của thiếu

niên, lại không thể nói ra nửa câu trách cứ.

Thiếu niên còn chưa hoàn toàn hiểu chuyện thì đã gặp phải mặt thế, tuy cũng có quan niệm về đúng sai thị phi, nhưng vẫn vô cùng đơn giản, vô cùng mỏng manh, cứ như có người cường bách nhét ý thức vào đầu cậu vậy. Một khi cậu bước qua điểm mấu chốt sẽ không còn kiêng nể gì nữa, tùy tâm sở dục, lộ ra một loại tà tính từ trong xương cốt. Tà tính này lại hòa lẫn với bản chất hồn nhiên của cậu, không có chút mâu thuẫn, ngược lại còn hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, hình thành một cỗ dụ hoặc ma mị, làm người ta không thể kháng cự.

Trước mắt, Cung Lê Hân và bọn họ sau khi vượt qua trở ngại về tâm lý đã hòa hợp gắn bó cùng một chỗ, xem loại sự tình này như một chuyện vô cùng hiển nhiên, khiến Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác vừa mừng lại vừa lo, thật không biết nên phản ứng thế nào mới tốt.

Chóp mũi có chút ngứa ngứa, Tống Hạo Nhiên đưa người ngăn chặn tầm mắt quý dị của mọi người, ôm chặt lấy vai Cung Lê Hân, cắn cắn tai cậu thấp giọng nói, "Chuyện này quá kích thích, cơ thể em sẽ bị thương, không thể tùy tiện thử được."

"Không sao, em có thể thừa nhận được." Cung Lê Hân gãi gãi lỗ tai bị cắn đến tê dại, quay đầu, dùng ánh mắt trong trẻo không chớp mắt nhìn Tống Hạo Nhiên, biểu hiện mình thật sự nghiêm túc. Tống Hạo Nhiên cúi đầu vui vào cắn cổ ảm áp, vô lực rên rỉ.

Màu sắc Lâm Văn Bác trầm xuống, áp chế xao động trong cơ thể, xoa xoa tóc thiếu niên, ôn thanh nói, "Ngoan, việc này trở về rồi lại nói"

"Àn." Cung Lê Hân ním môi, khẽ gật đầu. Cậu cũng chỉ là đột nhiên nghĩ tới thôi, trước khi tìm được Tiểu Yêu, cậu hoàn toàn không có tâm tư làm chuyện kia.

Đoạn đối thoại khiến người nhiệt huyết sôi trào của ba người cuối cùng cũng kết thúc, mấy người còn lại đều nhẹ nhàng thở ra. Ba người đang làm tình kia rõ ràng vẫn chưa tận hưởng, động tác vô cùng kịch liệt, không hề có ý dừng lại. Nam nhân bị đập vào ván cửa kia trở lại bình thường, 'phanh' một tiếng đóng cửa lại, cảm tức nhìn tám người trầm giọng hỏi, "Các người là ai? Tới đây làm gì? Lão Bạch đâu?"

"Chúng tôi chỉ là đi ngang qua tá túc một đêm thôi. Lão Bạch chúng tôi 'không cẩn thận' lỡ giết rồi, thật sự xin lỗi." Lâm Văn Bác khẽ gật đầu, tươi cười ôn hòa xin lỗi, nhưng trong lời nói nhơ nhỡ lộ độ lại may mắn không có chút hối lỗi, cứ như chỉ thuận miệng chào hỏi.

Nam nhân tức giận bùng bùng, màu lam nhạt trong mắt chợt lóe lên một đạo lãnh quang u ám, nâng tay muốn ra chiêu. Tuy đối phương người nhiều, nhưng thực lực đều không mạnh, chỉ có một tên mắt nâu biến dị, gãi cắn bản không để vào mắt.

"Chúng tôi chỉ là lỡ tay, không phải cố tình khiêu khích, có gì từ từ nói a." Tống Hạo Nhiên tiến lên một bước, nhanh như chớp đề xuống mạch môn[1] của người nọ, bóp chặt, trong đồng tử sâu thẳm lướt qua một đạo lệ quang, màu sắc đen như mực biến thành màu đỏ nhạt, lại từ nhạt dần chuyển sang đậm dần, cuối cùng đậm như màu máu tươi, khiến người sợ hãi.

Lâm Văn Bác cũng mỉm cười, nâng cằm nhìn người nọ, đôi mắt tối đen thâm thúy dần dần thành màu vàng sáng, tôn lên khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của hắn trông tựa như thần nhân.

WTH, cả hai người thế nhưng đều là cấp ba cao giai?! Lam quang trong mắt nam nhân nháy mắt trở nên ảm đạm, thay vào đó là sợ hãi tột cùng, mà điều khiến gã càng thêm hoảng sợ chính là, người mắt đỏ chỉ đơn giản nắm cổ tay gã thôi, gã lại cảm thấy dị năng sắp bộc phát trong cơ thể đều bị chặn kín, một chút cũng không thể phát huy. Âm thầm cắn răng, thử thêm vài lần vẫn không thấy hiệu quả, đầu nam nhân đỏ đầy mồ hôi, yếu ớt mở miệng, "Được, có gì từ từ nói, người thả ta ra trước đã."

Tống Hạo Nhiên buông tay, nam nhân lập tức lùi về sau vài bước, ẩn dấu dưới nét mặt đề phòng là lo âu cùng sợ hãi, đưa ánh mắt cầu cứu về phía ba người đang mập mờ. Nhưng thật đáng tiếc, ba người kia đang rất say mê, căn bản không chú ý tới tình huống bên này, hơn nữa, Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên đưa lưng về phía bọn hắn, nên nhìn không thấy biến hóa màu mắt của hai người.

Cho là chỉ cần dựa vào thực lực của đoàn đội mình gồm hai cấp ba trung giai, hai cấp ba đề giai, hai cấp hai cao giai điển phong, thì ở bên ngoài đã là đánh đầu thắng đố không gì cản nổi, mọi người đều kiêu kỳ, nên khi tám người bước vào cửa, bọn họ chỉ nhìn lướt qua liên quảng mấy người này ra sau đầu, căn bản không gia tăng phòng bị. Bọn họ cũng không cho rằng, sau khi nhìn thấy dị đồng của mình, những người này còn có tâm tư giương oai điều võ gì.

Cho nên mới nói, tự phụ chính là một nắm mồi, đủ để mai táng bất cứ trí giả nào, mà mấy tên này còn chưa thể gọi là trí giả.

Trán nam nhân ướt đầm mồ hôi, cứng ngắc đứng tại chỗ, không dám có chút hành động xằng bậy nào. Phòng tắm sau lưng gã 'cách' một tiếng mở ra, một nữ nhân diện mạo thanh tú, biểu tình lạnh lùng, mặc một chiếc áo liền mũ màu đen từ bên trong bước ra, nghiêng người dựa cửa nhìn đoàn người bất ngờ xuất hiện. Hiển nhiên, khi ở trong phòng tắm, cô đã nghe thấy động tĩnh, cũng lý giải được đại khái tình huống, bởi vậy cũng không có vẻ gì kích động.

Thấy khí chất có vẻ âm trầm cùng trang phục đặc thù của cô, hai mắt Cung Lê Hân sáng lên, quý mị bay tới bên người nữ nhân. Nam nhân kia sợ hãi cả kinh, vội vàng đưa tay ngăn cản lại chỉ chớp được tàn ảnh, mặt đầy hoảng sợ nhìn lại, đã thấy Cung Lê Hân chế trụ hai tay cô ả, đưa đầu người người từng tắc một bên cổ cô ta.

Kim Thượng Ngọc trừng lớn mắt, qua qua lại lại đánh giá mắt vàng, mắt đỏ và thiếu niên, lúc này mới hiểu được bọn họ dám tìm tới cửa là có cái để dựa vào, chứ không phải do nhất thời xúc động.

Nữ nhân vừa mới bị thương, mùi trên người sao có thể dễ chịu. Mày Cung Lê Hân nhú chặt, nỉ non nói, "Không có mùi gì, chỉ có mùi thôi." (*cười ngất* =)))))

Hai má nữ nhân dâng lên hai rặng mây đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hành động đáng khinh cùng ngôn từ vô lễ của thiếu niên, lại e ngại thực lực sâu không lường được của đối phương, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Kim Thượng Ngọc thấy thế, nội tâm rốt cục cũng cân bằng lại.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên bóp trán, sâu trong mắt lại mang chút tiểu ý đầy dung túng.

“Cô là hệ gì?” Xác nhận trên người nữ nhân không có mùi của thuốc, Cung Lê Hân chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Liên quan gì đến mày?” Nữ nhân cắn răng gầm nhẹ.

“Cô hệ gì?” Cung Lê Hân vô cùng kiên nhẫn hỏi lại, tay chế trụ tay nữ nhân thăm dò sức.

“Tê~” Nữ nhân ăn đau hô lên, không cam tâm nói, “Thỏ hệ, cấp hai cao giai điền phong.”

Cung Lê Hân thoáng nhìn quang mang màu nâu ngẫu nhiên lóe lên trong mắt cô ả, trong lòng biết cô nói không sai, thất vọng buông tay, quay đầu nhìn lại một nữ nhân khác đang làm tình.

“Cô ta là một hệ cấp hai cao giai, giống như tôi vậy.” Kim Thượng Ngọc vô cùng thức thời, lấy lòng mở miệng.

Thần nhiên liếc mắt nhìn nụ cười nịnh nọt trên mặt cô, Cung Lê Hân mím môi, thông thả bước tới chiếc sofa ở góc phòng chậm rãi ngồi xuống, thân ảnh đơn bạc hơi khom xuống, trông rất hiu quạnh lại vô lực. Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên bước tới bên người cậu, một trái một phải ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng vỗ lưng an ủi, “Không cần gấp, rồi sẽ tìm được thôi.” Cung Lê Hân ‘ừm’ đáp, dùng hai má lưu luyện cọ cọ vai hai người, dặt vu ngôn biểu* ý ý lại của mình>(* : vượt ra ngoài ngôn ngữ, chỉ tư tưởng hay tình cảm nào đó dù chưa giải thích nhưng có thể khiến người khác hiểu được)

Bầu không khí giữa ba người quá mức ôn nhu, quá mức động nhân, Kim Thượng Ngọc nhìn ngây ngốc thật lâu mới hào kỳ hỏi, “Các anh tìm Tiểu Yêu làm gì?”

“Cứu người.” Lâm Văn Bác liếc cô một cái, đơn giản trả lời.

“Thế đạo bây giờ chỉ có người giết người, chỗ nào còn có người cứu người a?” Động dung nơi đáy mắt Kim Thượng Ngọc nháy mắt biến mất, thấp giọng thì thào. Như nghĩ tới điều gì, cô nhìn qua đám Lưu Thanh, “Các anh là từ cửa khẩu ở cao tốc vào thành?”

“Từ Đông Giao.” Lưu Thanh thành thật trả lời.

“Đông Giao? Thế thì các anh hẳn là gặp đám tang thi phong hệ kia?!” Giọng cô vô cùng ngạc nhiên, như không rõ những người này sao có thể sống sót trở ra.

“Có gặp.” Lưu Thanh gật đầu, chỉ chỉ qua ba người đang ôm nhau, mặt mày hớn hờ sinh động miêu tả, “Bị Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên dùng hai luồng quang cầu quần diệt rồi. Đầu lĩnh là một con tang thi phong hệ cấp bốn đệ giai, bị một chương của Cung Lê Hân găm vào sau đầu, móc ra tình hạch.”

Kim Thượng Ngọc nhìn thần tình kích động của bọn họ không giống như đang giả vờ, sắc mặt liền trắng bệch, bộ dáng như nghĩ tới mà sợ hãi. Nam nhân cùng nữ nhân nọ vênh tai nghe dùng ánh mắt không dám tin nhìn thiếu niên âm nhu được mắt vàng cùng mắt đỏ ôm chính giữa, trái tim nảy lên kinh hoàng, hoảng sợ thầm nghĩ: Lòng tốt vô thượng lại có thể tiêu diệt một tang thi phong hệ cấp bốn đệ giai, thiếu niên này rốt cuộc là nằm ở đẳng cấp nào?

Bọn họ cả người run run, bất giác dựa sát vào nhau như tìm kiếm nơi chống đỡ. Đúng lúc này, ba người đang say mê kia cuối cùng cũng thấy mỹ mãn mà găm nhẹ tiết ra.

Lấy ra giường lau qua loa đóng hỗn độn dưới thân, hai nam nhân không mặc quần áo lại, cơ bắp lóng lánh cả người căng chặt, hùng hùng hổ hổ ra khỏi phòng ngủ, trầm giọng hỏi, “Các người là ai? Lão Bạch đâu?” Vừa rồi chỉ lo bản thân thoải mái, nên cái gì bọn họ cũng chưa nghe, cái gì cũng chưa thấy.

“Xin lỗi, bị bọn tôi giết rồi.” Lâm Văn Bác hôn hôn lên một bên má Cung Lê Hân đang tựa vào vai hắn, lúc này mới quay đầu liếc qua hai nam nhân, ung dung vắt chéo đôi chân thon dài, tư thái tựa như một đế vương, khí thế bức người. Hai tay Tống Hạo Nhiên gác lên sofa, ngồi giang hai chân, hắc cầm, dùng đôi hồng đồng yêu diễm liếc nhìn hai người.

Hai nam nhân chống lại hai ánh mắt hồng kim lạnh lẽo yêu dị, nhịn không được mà sợ run cả người, khí thế kiêu ngạo cương ngạnh nháy mắt ụt rũ. So với màu mắt tinh khiết của hai người này, dị động của hai gã như hóa thành nước.

“Vì sao?” Nam nhân diện mạo thô kệch vờ mạnh mẽ hỏi, nhưng thanh âm có chút run rẩy đã lộ rõ khẩn trương trong nội tâm gã. Một nam nhân diện mạo bình thường khác im lặng nín thở, chờ đợi mắt vàng và mắt đỏ trả lời. Nếu bọn họ cố ý khiêu khích, thì bọn hắn nên làm gì bây giờ? Đánh hay không đánh? Nếu đánh nhất định không thắng, làm sao đây?! Gã trong lòng thầm nghĩ.

“Các người mặc quần áo trước đã.” Tống Hạo Nhiên đáp lại, đưa một tay che đi hai mắt Cung Lê Hân, không kiên nhẫn nói.

Hai nam nhân sững sốt, sau đó lập tức nhặt quần áo tán loạn trên đất mặc vào, đúng lúc này, nữ nhân kia người bọc một cái ra giường, lười biếng đi ram thây trên sofa có hai người mắt vàng một đỏ, một tuấn mỹ một anh tuấn, trong đôi mắt xinh đẹp lướt qua một tia sáng. Thế nhưng lại là hai cấp ba cao giai! Tay cầm ra giường của ả đột nhiên siết chặt, trái tim đập kinh hoàng.

“Cô cũng mặc quần áo vào.” Chống lại ánh mắt sáng quắc của nữ nhân, mày Tổng Hạo Nhiên nhú chặt, trong thanh âm trầm thấp hùng hậu mang theo vài tia chán ghét.

“À, vâng.” Nữ nhân kia cúi đầu đáp, lộ ra nửa đường cong của chiếc cổ duyên dáng, sau đó ngồi xổm xuống đóng quần áo bị ả ném xuống đất, ra giường thoáng trượt xuống lộ ra bộ ngực căng tròn của ả, khe ngực đi sâu xuống nhìn qua cực kỳ mê người.

“Vào trong mặc vào!” Thấy nữ nhân nhặt quần áo để lên một bên sofa, đang định bỏ ra giường xuống ngay tại chỗ mặc quần áo, gân xanh trên trán Tổng Hạo Nhiên liền co rút, ác thanh ác khí quất.

Đôi mắt xinh đẹp của nữ nhân kia tròn to, không dám tin nhìn về phía mắt vàng và mắt đỏ, thấy trong đôi mắt thâm thúy của hai người không có chút ***, ngược lại còn lóe ra ánh quang chán ghét, cuối cùng liền thu hồi tâm tư, đi vào phòng thay quần áo. Mặt thể, nữ nhân dường như trở nên đặc biệt có giá trị, nhất là nữ nhân có dị năng thân thể khỏe mạnh, nào có bao giờ bị xua như xua vệt thê này? Đây là lần đầu tiên ả bị đối đãi lạnh nhạt như thế, oán hận trong lòng khó khăn lắm mới bình ổn lại, sau đó trên mặt lại nở nụ cười. Đây là hai cao thủ đứng đầu, nếu có thể trở thành nữ nhân của bọn họ, cuộc sống về sau sẽ tốt hơn bây giờ gấp trăm lần.

Kim Thượng Ngọc thấy thế thì môi cong lên nụ cười trào phúng. Nữ nhân này ý bộ dạng mình xinh đẹp, dọc đường đi luôn cáo mượn oai hùm ức hiếp người, cực kỳ kiêu ngạo, lần này cuối cùng đã đá vào tấm sắt rồi.

Đợi cho hai nam nhân mặc quần áo xong, Tổng Hạo Nhiên mới buông tay đang che mắt Cung Lê Hân, Cung Lê Hân hơi không thích ứng được chớp chớp mấy cái, chỉ qua Kim Thượng Ngọc, giải thích nói, “Tôi thấy đồng bọn các người đang ức hiếp cô ấy, cho nên tới giúp đỡ, không nghĩ tới chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái gã đã chết rồi, thật sự xin lỗi.”

Bằng thực lực của ngài, ai có thể ngăn được cái đẩy “nhẹ nhàng” của ngài a? Đám Lưu Thanh nghe vậy, khóe miệng đều run rẩy.

Thấy thái độ đối phương hòa hảo, hai nam nhân vốn không muốn gây xung đột với hai người nhất tề thở phào, vội vàng vẫy tay nói ‘Bỏ đi’. Đối phương tùy thời đều có thể bóp chết mình, bọn họ sao còn có tâm tư nghĩ tới cái chết của đồng bọn? Dù sao bọn họ cũng đã đối qua mấy tên đồng bọn, không quan trọng. Đầu năm nay, chết là chuyện cực kỳ bình thường.

Bầu không khí ngưng trệ thoáng thả lỏng, Cung Lê Hân còn nói rõ ra ý đồ đến, đặt được hứa hẹn ‘Nhất định hỗ trợ’ của năm người, lúc này mới vừa lòng gật đầu, xuống lầu tìm một căn phòng nghỉ ngơi.

Mà cậu không hề hay biết, hôm sau khi cậu xuất phát, Trường Xà đảo đã phát sinh một hồi biến động kinh thiên động địa.

---

[1] 脉门 : là một trong những huyết lớn của cơ thể, nằm ở cổ tay, nơi có thể bắt được mạch. Trong Đông y, đây là vị trí thầy thuốc luôn ấn để xem mạch cho người bệnh

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117

Trường Xà đảo. Hôm sau sau khi mấy người Cung Lê Hân rời đi, thời tiết vẫn nóng bức như cũ, nhiệt độ không khí cao đến mức làm người ta hít thở không thông, ngoại trừ các hỏa hệ dị năng giả có thể chịu nhiệt ra, những người khác đều có chút ứ rừ, mà mấy tên nô lệ bị xua ra bãi phơi muối ven biển làm việc thì đã ngã trái ngã phải, có nhiều người thậm chí miệng đã sùi bọt mép, hôn mê trên bãi cát. Cảnh vệ quản lý nô lệ tính tình còn táo bạo hơn trước, không ngừng quát roi, dùng giày quân đội đá đập vào người nô lệ, còn miệng thì chửi mắng thao thao bất tuyệt. Mấy người nô lệ bị roi quật vào người da tróc thịt bong té ngã xuống đất, miệng vết thương lại bị xát vào muối biển khiến nó càng thêm đau nhức, phát ra tiếng thét thê thảm. Đây là một Địa Ngục trần gian, tuy sống nhưng chỉ có thể thừa nhận tuyệt vọng cùng đau khổ tận cùng, không thể nhìn thấy một chút hy vọng hay ánh sáng, mà bọn họ, ngay cả quyền lợi được chết cũng không có, chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé. Thế nhưng, giữa một đám nô lệ tuyệt vọng đến chết lặng như thế, có một thân ảnh cao lớn giấu mình sau lưng mọi người, không dấu vết tránh né roi da cùng quyền cước của tên cảnh vệ đánh xuống, tận lực không để bản thân bị thương. Khuôn mặt lạnh lùng của hắn buông xuống, lưng khom xuống thấp, tư thái trông hèn mọn vô cùng, nhưng trong đôi mắt thâm thúy trên gương mặt nhìn xuống cát lại lóe lên quang mang kiên cường cùng sát ý tựa như của một con dã thú bị thương. Cẩn chặt răng, kiềm xuống một bụng sát ý đáng trào như thủy triều, Đậu Hằng vói tay vào túi quần, dùng một sức lực nhẹ nhàng đến bất khả tư nghị cầm một cây kẹo que được bọc bằng giấy plastic sớm đã chảy đến biến hình biến dạng, bờ môi nứt nẻ dâng lên một nụ cười khê ôn nhu đến cực điểm. Chỉ đơn giản là do trong lòng có một

phân niệm tưởng này, cho nên hấn nhất định phải sống sót, có sống mới có cơ hội lại được nhìn thấy cậu, nghe cậu, thậm chí..thân cận cậu... Cảnh vệ ngược đãi ngày càng hiểm độc, các nô lệ không thể chạy trốn, chỉ có thể kè cận sát vào nhau, quỳ rạp dưới đất yên lặng chịu đựng. Vài người ở ngoài cùng đã đầu rơi máu chảy, mất máu đến ngất xỉu, trên người không có một chỗ nào lành lặn. Nhưng mấy tên cảnh vệ vẫn không bỏ qua, hùng hùng hổ hổ đi qua dùng chân điên cuồng đạp xuống. Con người ở mặt thế, mỗi thời mỗi khắc đều phải đối mặt với uy hiếp từ đói khát cùng tử vong, quan niệm đạo đức theo thời gian dần phai nhạt, tính cách hoặc ít hoặc nhiều đều phát sinh ra biến đổi. Thế giới tinh thần của bọn họ thiếu thốn cực độ, bạo lực và tàn nhẫn đã thay thế cho nhân từ cùng xót thương, dục vọng hắc ám ẩn sâu trong lòng đều bị phóng đại cực hạn, ngược đãi, thậm chí tàn sát đồng loại đã trở thành phương thức tìm niềm vui của nhiều người. Mà những người thường sống ở tầng lớp thấp nhất, không ngờ gì là sẽ sống trong Địa Ngục. Thế nhưng, giờ khắc này, bọn họ vẫn không biết, Địa Ngục thật sự, kỳ thật không chỉ vốn vẹn như thế. “Được rồi, đừng đánh nữa! Giữ lại chút lực, lát nữa còn phải “làm việc”

..”

Một thanh âm trầm đục vang lên ngăn cản hành động hung ác của cảnh vệ, đám nô lệ quỳ dưới đất đều đồng loạt thở ra, nhưng Đậu Hằng đứng trong đám người sắc mặt bỗng dưng căng chặt. Người đến chính là Bào Long và Khang Chính Nguyên, theo sau còn có hơn mười thuộc hạ, đang dùng ánh mắt không chút ý tốt đánh giá đám nô lệ quần áo tả tơi trước mặt. “Lão đại, ngài đã tới.”

Vài tên cảnh vệ bước lên cúi đầu chào. “Ừ, đủ muối chưa?”

Bào Long hơi gật đầu, trầm giọng hỏi. “Đã đủ.”

Một cảnh vệ bình tĩnh đáp. “Rất tốt.”

Bào Long nở nụ cười dữ tợn, nhìn về phía đám nô lệ phát tay nói,”

Cởi hết quần áo ra, xuống biển tắm cho tao, tắm cho sạch!”

(Ách, tính coi ngta *** seo ><) Mấy tên nô lệ chả hiểu gì, nhưng không dám phản kháng, ngoan ngoãn cởi quần áo, trần truồng đi tới bờ biển dùng nước biển tắm rửa. Bọn họ không dám vào chỗ nước quá sâu, vì trong C quốc có cá Piranha biến dị và tảo biển biến dị có thể cuốn lấy người kéo xuống biển. Đậu Hằng xếp quần áo chỉnh tề đặt lên một khối đá cạnh bờ cát, khi xoay lưng đi, trong mắt hấn lóe lên một đạo lãnh quang sắc bén, vì hấn nhận ra sát ý phát ra từ đám người Bào Long. Bào Long nhìn qua mấy tên cảnh vệ, chỉ vào vài người ngất xỉu dưới đất nói,”

Cởi hết quần áo bọn nó ra, đem đi tắm rửa.”

“Rõ.”

Vài tên cảnh vệ đáp lời, nâng người tới chỗ bờ biển cọ rửa, đến khi thấy sạch sẽ không sai biệt lắm lại nâng trở về, ném vào trong đồng muối trắng tuyết, sau đó nhìn về phía Bào Long.”

Lão đại, bây giờ động thủ sao?”

“Triệu Cảnh đã đi báo tin, động thủ đi, vừa lúc cho Cung Viễn Hằng đến đây xem trò hay!”

Đôi mắt thanh sắc của Bào Long lóe lên hung quang âm ngoan, tựa như một tên ác quỷ tới từ Địa Ngục. Đậu Hằng chậm rãi tắm rửa, tai lại cẩn thận nghe đám Bào Long nói chuyện, thấy bọn họ đề cập tới Cung Viễn Hằng, đôi mắt tối đen thâm thúy lóe lên quang mang khó có thể nhìn thấy. Xem ra, hôm nay Bào Long tới bờ biển không chỉ để giết người, mà sau lưng còn cất dấu âm mưu nhắm vào Cung gia. Nghĩ đến đây, khuôn mặt Đậu Hằng trở nên lãnh tức, song quyền bất giác nắm chặt. Một cảnh vệ đáp ứng, rút chùy thủ bên hông ra, hung hăng đâm vào bụng một nô lệ bị ngất. Nô lệ kia kêu thảm thiết một tiếng, từ con hôn mê tỉnh lại, trở mắt nhìn bụng mình bị người ta mổ phá, moi ra chuỗi đại tràng ruột non quăng qua một bên, sau đó bỏ muối vào lấp đầy, cuối cùng chết tươi do đau đớn, hình dạng trông vô cùng bi thảm, làm người ra không dám nhìn kỹ. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người nô, đám nô lệ đang tắm rửa đều quay đầu lại nhìn, sau đó sợ tới mức ngay ra như phồng, mặt không còn chút máu. Có vài người phản ứng mau, thấy tình huống không ổn, lập tức bỏ chạy về phía nước sâu, nhưng chạy chưa được vài bước, đã bị một viên đạn xuyên thủng gáy, máu tươi chảy ra ồ ồ nhuộm đỏ cả một mảng nước biển màu xanh nhạt. Đậu Hằng như sương mây, lập tức đứng dậy đi về phía bờ cát. Đợi cho mùi máu tươi đưa đàn Piranha tới thì đi cũng muộn, sớm muộn gì cũng chết, hấn tính nguyên bị một phát bắn chết, cũng không muốn bị vùi chôn trong bụng đám cá này. Quả nhiên, hấn vừa rời khỏi, vài tên nô lệ đã phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, đàn Piranha chen chúc bơi đến vây quanh đám người, một ngum lại một ngum như tằm ăn lá, chỉ trong chốc lát đã biến thành mấy bộ xương trắng bóng. Trước có lang sau có hổ, đám nô lệ kêu la sợ hãi liên tục, có người liều mạng không để ý chạy về phía nước sâu, có người vội vàng chạy lên bờ, cũng có người ngã ngốc tại chỗ chờ chết, tình cảnh nhìn hỗn loạn không chịu nổi. Đậu Hằng vừa lên bờ đã bị hai tên cảnh vệ bắt đi, tha hấn về phía đồng muối, xem ra muốn mổ bụng người thứ hai là hấn a. Hai mắt Đậu Hằng trừng lên, đồng tử trái đầy tơ máu, ra sức hung hăng giãy dụa, trở tay đâm một quyền đánh ngã một cảnh vệ, lại lên gối, thúc mạnh vào bụng một tên khác, hai người trong nháy mắt đã bị hấn đánh bại, hôn mê nằm một bên. Mấy tên cảnh vệ khác thấy thế, đồng loạt móc súng ra, nhắm thẳng vào đầu Đậu Hằng định bắn. “Đừng tay!”

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Cung Viễn Hằng vừa lúc chạy tới, ngăn cản hành động của bọn họ. Mặt ông tái nhợt như tờ giấy, một tay ôm bụng, tay kia được Triệu Cảnh nâng, gian nan đi tới gần một hàng Bào Long. Phía sau hai người, Cung Hương Di mang theo ba gã dị năng giả vội vàng đuổi tới, biểu tình thập phần nôn nóng. “Ông đến rồi.”

Bào Long nhìn về phía Cung Viễn Hằng dữ tợn nói. “Đừng giết bọn họ, tôi dùng lương thực đổi lấy mạng bọn họ, nói đi, các người muốn bao nhiêu?”

Đi đến gần, Cung Viễn Hằng thở hỗn hển nói, trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Vài tên cảnh vệ thu súng lại, trở tay đánh ngã Đậu Hằng xuống đất, đè sát đầu hấn xuống lớp sỏi cát. Đậu Hằng giãy dụa ngẩng đầu, giọng khàn khàn hô với Cung Viễn Hằng,”

Đi mau!”

“Đi? Không kịp rồi!”

Bào Long cười lạnh, bước tới gần Cung Viễn Hàng thấp giọng nói,”

Ông chết rồi thì lương thực của ông chính là của ta, sao ta phải đổi mạng đám người này với ông? Vậy chẳng phải tôi chịu thiệt sao?”

Cung Hương Di vội vàng chạy tới quát to,”

Bào Long, mày dám! Em tao trở lại sẽ không bỏ qua cho mày!”

“Phải phải, tôi không dám.”

Bào Long giờ hai tay làm bộ sợ sệt, bỗng dung gương mặt trở nên dữ tợn, âm ngoan nói,”

Cung Viễn Hàng, ông sinh một hảo nhi tử, thế mà lại là một cao thủ tứ hệ cấp bốn đê giai! Lừa ta thật khổ ha! Có cậu ta ở đây, bọn ta ai dám chọc tới ông? Bất quá rất đáng tiếc, bây giờ cậu ta không ở đây! Nghe nói cậu ta rất hiểu thuận, ông nói xem, nếu ta bắt ông, trở về rồi cậu ta sẽ làm gì ta?”

Nói đến đây, Bào Long như rất đắc ý, ngửa mặt lên trời cười ha ha. “Sao nguoi biết được?”

Mặt Cung Viễn Hàng đại biến, khàn khàn hỏi. Thực lực của nhi tử vẫn luôn là bí mật của khu Đông, hẳn không bị phát tán ra ngoài mới đúng. “Hừ, không phải ai cũng trung thành và tận tâm với nhi tử ông, cũng có ngoại lệ, chẳng phải sao?”

Bào Long cười càng thêm đắc ý, vươn tay với Triệu Cảnh. Triệu Cảnh mỉm cười, buông Cung Viễn Hàng ra, tiến sát vào lòng Bào Long (hừ, ta đã cố kìm nén ko xen vào nhưng tới đây thì ko chịu nổi a, cái cảnh thg Long vươn tay vs thg Cảnh, nhìn thế nào ta cũng thấy nổi da gà *run rẩy* T~T) “Triệu Cảnh? Thì ra là cậu có ý nói tin tức Bào Long muốn giết người cho ta. Thế thì, thuộc hạ của con ta đâu? Có phải đều bị cậu điều đi Trường Xà đảo?”

Cung Viễn Hàng ngồi trên ghế cao đã lâu, chỉ cần thoáng nghĩ đã hiểu rõ ngọn ngành. Khó trách phát sinh động tĩnh lớn như vậy mà không thấy có người ra ngăn cản. “Ông nói đúng rồi, người của ông đều đã bị ta điều đi, ta còn bố trí súng máy và đại bác ở cửa, chỉ chờ bọn chúng trở về thì ta sẽ biến bọn chúng thành tro hết, ai bảo bọn chúng muốn giết ta? Ta chỉ tiền hạ thủ vì cường thôi! Về phần con ông, ha ha~”

Bào Long liếm môi, biểu tình nhìn vô cùng thô thiển, gần từng chữ,”

Có ông trong tay ta, ta còn sợ cậu ta không nghe lời sao? Trước tiên ta sẽ cắt đứt gân tay gân chân, sau đó làm cậu ta ba ngày ba đêm, lại để thuộc hạ ta luân phiên thương cậu ta, để cậu ta trở thành công cụ tiết dục của bọn ta, thân hình trắng nõn kia của cậu ta, còn có tiểu huyết phần hồng mê người kia nữa, nhất định sẽ rất sướng, ha ha ha~ “Lời nói của Bào Long cực kỳ thô tục, gọi lên con ác mộng đời trước của Cung Hương Di. Hai mắt cô đỏ bừng, khuôn mặt trở nên vụn vỡ, hét lên một tiếng liền xông lên trước, vung tay đánh về phía Bào Long. Bào Long đẩy Triệu Cảnh trong lòng ra, bắt lấy cổ tay cô, kéo cô vào lòng sờ soạng, thanh âm u ám nói,”

Đương nhiên, ta cũng sẽ không quên mỹ nhân cung đây, tuy không đẹp bằng em trai cung, nhưng đáng người cũng rất đẹp, dùng được! Về sau hai chị em cung sẽ cùng lúc hầu hạ anh đây!”

“Khốn khiếp, buông tao ra!”

Cung Hương Di ra sức giãy dụa, đồng thời không thể không chế phản ứng bài xích của cơ thể, sắc mặt trắng nhợt, ghê tởm muốn nôn. Cung Viễn Hàng vội vàng bước tới muốn cứu con gái ra, lại bị một dị năng giả đi cùng giữ lại, hai dị năng giả còn lại tiến lên muốn động thủ với Bào Long, nhưng đều bị đám thuộc hạ của Bào Long bao vây tầng tầng lớp lớp, ngăn cản bước tới. Ngực Cung Viễn Hàng phập phồng kịch liệt, thân hình thoáng lay động, ‘phụt’ một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, người nghiêng một bên trên bãi cát. Cung Hương Di thấy thế thì quên cả giãy dụa, thể lương gào to “Papa!”

, thanh âm tê tâm liệt phế. Một đám người dây dưa nhau nên không chú ý tới, khi Bào Long nói mấy câu ‘cắt đứt gân tay gân chân, làm cậu ta ba ngày ba đêm’, biểu tình của Đậu Hằng bị áp sát xuống sỏi cát có bao nhiêu đáng sợ. Một ý niệm muốn hủy thiên diệt địa* nảy lên trong lòng Đậu Hằng, trùng kích vào xương cốt tứ chi cùng đầu óc hần. Người mà hần nằm mơ cũng muốn bảo hộ, đám súc sinh này sao dám?! (* : phá hủy trời đất) Trùng mắt nhìn Cung Viễn Hàng phun ra một ngụm máu tươi, một tầng sương mù lan tràn trong đôi mắt sâu thẳm của hần, khiến đồng tử tối đen nhuộm thành màu đỏ, sắc đỏ từ từ tan biến, cuối cùng biến thành màu tím đậm không chút tia sáng. Nhắm chặt mắt, Đậu Hằng siết chặt tay, một cổ điện lưu mạnh mẽ bộc phát ra từ người hần, mấy tên cảnh vệ đang áp chế hần nháy mắt bị điện giật thành mấy thi thể cháy đen. Tiếng ‘xẹt xẹt’ đặc hữu của điện cao thế lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, tất cả dừng lại động tác, quay đầu nhìn Đậu Hằng, đối mặt với đồng tử tím đậm cùng thân hình thỉnh thoảng lóe lên tia lửa điện trắng bạc, mặt mày mọi người nhất tề lộ ra thần sắc hoảng sợ. ***** —*** từ : tím □ từ nâu : mắt tím ;

Chương 118

“Lôi hệ, là lôi hệ trong truyền thuyết!” Trong đám người không biết là ai phát ra một tiếng gào to khàn khàn.

Tiếng gào này lập tức làm thanh tỉnh lại Bào Long và Khang Chính Nguyên đang mặc danh sợ hãi, bọn họ nhìn Cung Viễn Hằng, lại nhìn đám nô lệ đang chạy trốn xung quanh, lập tức thối lui về đằng sau đám người, phát tay lớn tiếng ra lệnh, “Còn thất thần cái gì? Tiến lên! Cùng lên giết nó!”

Mọi người khôi phục tinh thần, do dự chốc lát liền cùng nhau tiến lên, liên hợp muốn kẹp chết Đậu Hằng. Tiểu tử này thế mà lại là lôi hệ có tính công kích mạnh nhất, hơn nữa vừa xúc phát đã là cấp ba cao giai! Rất con mẹ nó nghịch thiên a! Bất quá, quần mây nghịch thiên ra sao, mười mấy cao thủ chúng ta liên hợp lại còn sợ không chế trụ được sao?! Mọi người không hẹn mà cùng trầm nghĩ.

Nhưng tưởng tượng thường sai biệt rất lớn với hiện thực, chờ khi bọn hắn cùng xông lên, mới thật sự hiểu rõ cái gì gọi là “Thiên địa chi uy, uy không thể cản”.

Tuy đây là lần đầu tiên hắn xúc phát dị năng, nhưng đối với Đậu Hằng từ nhỏ đã được gia tộc huấn luyện thành một vũ khí giết người, ý thức chiến đấu sớm đã khắc sâu vào xương tủy mà nói, không chế một loại lực lượng mới vẫn dễ như trở bàn tay. Hắn hoàn toàn không cần phải thăm dò cùng thích ứng, dựa vào bản năng đã biết nên dùng năng lực của mình thế nào. Cánh tay duỗi thẳng, năm ngón tay mở ra, lại nhẹ nhàng nắm chặt, một đạo thiểm điện trắng bạc từ lòng bàn tay hắn phá không phóng ra, tựa như một con du long, lấy khí thế sắc bén nghênh diện hướng thẳng về phía đám người.

Dòng điện lưu ‘xẹt’ một tiếng chui vào thân thể một người, lại nhanh chóng xuất ra, nối với những người khác, điên cuồng lan tràn trong đám người. Chỉ một đạo thiểm điện đã đánh văng đám người lăn ra đất, mấy tên xông tới trước tiên đã bị giật điện thành khối thân thể cháy đen, tỏa ra mùi thịt nướng chín, những người khác thì tay chân run rẩy, miệng sùi bọt mép, đã mất đi năng lực cử động.

Cung Hương Di từ một khắc khi Đậu Hằng thức tỉnh đã phục hồi lại tinh thần, vội vàng gọi lại ba gã dị năng giả kia, nâng Cung phụ lên rời khỏi vòng chiến của Đậu Hằng. Cung phụ vẫn còn đang không ngừng học máu. Cung Hương Di muốn mang ông rời đi, lại may may không dám động mạnh, sợ làm ông bị đau. Đậu Hằng vẫn như kiếp trước, hoàn toàn bị bức cho điên rồi, không có Văn Bác, không có Hạo Nhiên, cũng không có Cung Lê Hân, lần này ai có thể ngăn cản hắn? Tay nâng Cung phụ không ngừng run rẩy, Cung Hương Di lâm vào nỗi sợ hãi trước đây chưa từng có.

Bào Long cùng Khang Chính Nguyên sợ hãi không kém Cung Hương Di. Hai người điên cuồng hét lên với bộ đàm, gọi tới đám thuộc hạ mai phục ngoài cửa nhanh chóng mang súng tới cứu viện. Giờ này khắc này, bọn họ thấy rất hối hận, hận mình sao lại điều người của Cung Lê Hân đi hết, phải biết, phần lớn người của cậu ta đều là cao thủ đứng đầu, nếu liên hợp nhất định có thể giết được Đậu Hằng. Chờ khi bọn chúng lưỡng bại câu thương, họ có thể dễ dàng không chế cục diện.

Đáng tiếc, nghìn vàng không thể mua thuốc hối hận, dù là vạn kim cũng thế. Bây giờ, hai người chỉ có thể tự cứu mình.

Rất ít khi tham gia chiến đấu, cấp bậc hai người tuy không thấp, nhưng ra chiêu lại vô cùng không quen, hoàn toàn không phải đối thủ của Đậu Hằng. Bào Long tay chân luống cuống chém ra từng đạo phong nhận, giáng lên người Đậu Hằng từ quang đang không ngừng lưu chuyển trong đôi mắt sâu thẳm. Đậu Hằng mặt không chút thay đổi bước tới gần hai người, thân thể trải đầy những dòng điện lưu trắng bạc. Phong nhận đánh lên dòng điện lưu liền ‘phanh’ một tiếng biến mất, tựa như đánh lên một bức tường vô hình, không tạo chút uy hiếp nào với Đậu Hằng.

Khang Chính Nguyên thấy thế, đám một đám xuống đất, biến phần cát dưới chân Đậu Hằng thành một mảnh lưu sa, ngăn hắn tiếp tục đi tới.

Bước tới vài bước, chân đã lún xuống đồng lưu sa không rút ra được, tử mâu Đậu Hằng trở nên u ám, nhìn qua Khang Chính Nguyên. Khang Chính Nguyên sợ hãi cả kinh, thu tay lại muốn bỏ chạy, nhưng bỗng dừng trên đỉnh đầu gã xuất hiện một đạo thiểm điện, nháy mắt bỏ xuống biến gã thành một đồng than.

Bào Long thấy vậy không còn ý chí chiến đấu nữa, xoay người muốn chạy trốn. Khóe môi Đậu Hằng thoáng nhếch, một cái dương tay chính là một đạo thiểm điện phóng ra, bay thẳng về phía Bào Long. Đạo thiểm điện này rất nhỏ, cường độ cũng không mạnh, không đủ để đánh chết người, chỉ khiến người tê liệt thôi. Nghĩ tới lời lẽ vũ nhục của gã với thiếu niên trước đó, hắn thật không muốn cho tên đồn mạt này chết quá mức thống khoái.

Bào Long vừa ngã xuống, viện quân của gã cũng đã chạy tới, ba mươi dị năng giả thấy nam nhân mất tim cả người được điện lưu màu bạc bao lấy, hô hấp liền cứng đờ, thế nhưng không dám bước tới trước một bước.

“Nổ súng, giết chết nó!” Không biết là ai hô lên, nhóm người này liền nhất tề nâng súng lên nhắm thẳng vào Đậu Hằng điên cuồng nã đạn. Điện lưu khắp trên người Đậu Hằng càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng nóng rực, biến hắn thành một quang cầu màu bạc, cơ hồ như muốn tranh huy với ánh dương quang gay gắt phía chân trời. Đạn đập vào quang cầu phát ra tiếng ‘bình bang keng’ của kim loại.

Động tác nổ súng của hơn ba mươi người không hề dừng lại, nhưng đầu đều quay đi, không thể nhìn thẳng vào quang cầu sáng rực trước mắt. Đến khi hết đạn, quang cầu cũng dần nhạt đi, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng tràn ngập dã tính của Đậu Hằng. Cầm hắn hơi ngẩng lên, đôi tử mâu trông thần bí khó lường không có chút tình cảm mà một nhân loại nên có, lạnh lùng nhìn đám người trước mặt như đang nhìn một đám xác chết.

“Chạy mau!” Thấy người vốn phải bị bắn thành một đồng thịt nạt lại lông tóc vô thương, có người bỗng la to lên một tiếng, sau đó quay đầu liều mạng bỏ chạy. Như vừa bật chốt mìn, đám người vẫn đang dại ra cứng ngắc lập tức chạy tán loạn tứ phía.

Đậu Hăng nhúng mày, nâng tay bắn ra từng đạo sấm sét oanh kích lên người bọn chúng. Dòng điện lưu 1000kV đánh vào người sẽ sinh ra dòng nhiệt chừng ba ngàn độ, người bị trực tiếp đánh trúng nháy mắt đã hóa thành tro tàn, mấy người bị lan tới thì đột nhiên ngã xuống đất, cả người cháy đen, bất quá chỉ trong mấy giây, hơn ba mươi người đã bị giết không còn một ai, chỉ lưu lại đồng thi thể không nhìn ra hình người.

Đậu Hăng liếc mi, từng bước một bước ra khỏi lưu sa. À không, thứ dưới chân hắn đã không còn gọi là lưu sa, vì chúng đã bị dòng điện trên người hắn đốt thành một tầng tinh thể trong suốt, trong tinh thể khảm đầy đầu đạn, phát ra tiếng ‘răng rắc’ khi hắn nện bước đi tới. Chậm rãi bước đến chỗ tảng đá có đặt quần áo hắn, đầu tiên hắn đưa tay niết nhẹ túi quần, sờ tới hình dạng cây kẹo que trong túi, đáy mắt thoáng lướt qua một mặt bình yên, lúc này mới cảm từng kiện quần áo từ từ mặc vào, sau đó đi về phía mấy người Cung Hương Di. (ách~ thế ra... này giờ Hăng ca hơn có mặc đồ seo *tường tượng* *ngất xỉu*~~)

Nhìn Đậu Hăng tựa như sát thần chậm chậm đi tới gần mình, Cung Hương Di mặt đầy nước mắt, đứng lên che chở trước người cha mình. Không gian ngoại trừ chính dị năng giả thì không thể chứa bất kỳ vật sống nào, cô không thể giấu cha đi, chỉ có thể kiên trì đối mặt. Ba gã dị năng giả năng Cung phụ nhẹ nhàng đặt xuống bờ cát, dứt khoát kiên định tiến lên vài bước, đứng thẳng người nghênh diện Đậu Hăng mặt không chút thay đổi đang đi tới. Nếu Cung thiếu trở về, biết bọn họ không thể bảo vệ được thủ trưởng, thì bọn họ còn có mặt mũi gì mà sống?

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, đôi từ mâu lĩnh khốc của Đậu Hăng thể nhưng hiện ra một đạo quang mang ôn nhu, điện lưu trên người từ dày đặc dần nhỏ dần, sau đó hoàn toàn biến mất. Hắn buông tay, ý bảo chính mình không có ý đồ công kích, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói, “Tôi sẽ không làm tổn thương các người, trước mau đưa Cung thủ trưởng quay về đi, ông ấy cần trị liệu.”

Sát khí ngập trời nháy mắt tiêu tan không còn bóng dáng, khiến mấy người Cung Hương Di ngốc lảng tại chỗ, qua một hồi lâu vẫn chưa hồi thần lại. Đậu Hăng chẳng phải hắn là nên lâm vào điên cuồng, sau đó huyết tẩy Trường Xà đảo sao? Cái này, đây là tình huống gì đây? Cung Hương Di chớp mắt, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Cô không hề biết rằng, đôi trước vì Đậu Hăng mất đi tôn nghiêm, lòng tự trọng vỡ nát, sống với hắn mà nói chỉ là một sự tuyệt vọng vô tận mà thôi, cho nên cuối cùng hắn từ bỏ hết thảy, lựa chọn đồng vu quy tận với thể nhân. Nhưng đời này, vì có Cung Lê Hân can thiệp, tôn nghiêm hắn vẫn còn như trước, cứng rắn không đổi, trong lòng có được tín niệm cùng hy vọng, cũng có người hắn muốn bảo hộ, dĩ nhiên muốn hảo hảo sống sót.

Đôi khi Cung Hương Di hồi thần quay đầu lại, đã thấy Đậu Hăng vô cùng cẩn thận ôm lấy Cung phụ, bước chân vững vàng chạy về Trường Xà đảo. Cô liền vội vàng bỏ qua nghi hoặc trong lòng, bước nhanh chân đuổi theo.

Đứng ở vách núi thấy rõ toàn bộ quá trình chiến đấu, đám thuộc hạ còn lại của Bào Long và Khang Chính Nguyên không ai dám tới trêu chọc Đậu Hăng nữa, nơi hắn đi qua, đám người đều tự động tránh đi, những nô lệ đang trốn chạy cũng bình tĩnh trở lại, đứng bên bờ cát mong ngóng. Thế cục Trường Xà đảo mất thấy sắp sụp đổ đã bị người nam nhân lạnh lùng dị thường trước mắt này nháy mắt chế trụ.

Trong phòng y tế ở khu phòng ở khu Đông, quân y đang tiến hành cấp cứu cho Cung phụ đã lâm vào hôn mê. Người thì hôn mê, mày lại vẫn nhíu chặt, miệng còn không ngừng rên rĩ, có thể ông đang cực kỳ đau đớn. Quân y không thể không tìm cho ông một liều Pethidine, thấy mày ông dần thả lỏng, khoe miệng không còn trào máu nữa, lúc này mới lau đưa tay lau đi mồ hôi lạnh ứa ra đầy đầu đầy mặt. Nếu thủ trưởng xảy ra chuyện gì, ông cũng không biết phải ăn nói với Cung thiếu thế nào.

(Pethidine : hay còn có tên là Pethidin hydroclorid là một thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin, nhưng pethidin có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn so với morphin. Pethidin được dùng để làm giảm đau trong các trường hợp đau vừa và đau nặng. Thuốc còn được dùng theo đường tiêm để gây tiền mê và để hỗ trợ cho gây mê)

Toàn bộ quá trình Cung Hương Di đều bồi bên người cha, hai gò má trắng nõn ướt đẫm nước mắt, gất gao nắm lấy tay Cung phụ, một giây cũng không dám buông ra.

Bên ngoài phòng y tế, Đậu Hăng buông mày, tay phải mờ ra, mặt không chút thay đổi quan sát quang cầu trắng bạc trong tay. Quang cầu sáng rực tới mức khiến người chói mắt, tiếng ‘xẹt xẹt’ không ngừng phát ra, ẩn chứa một sức mạnh kinh hồn ngay cả người không có dị năng như Lâm lão gia tử cũng cảm nhận được.

Lâm Mậu chống gậy, sắc mặt nghiêm túc, khi thì nhìn về phía cánh cửa đóng chặt của phòng y tế, khi lại nhìn qua Đậu Hăng lặng im không nói, đứng sừng sững như tảng gấn đó, ánh mắt lưu chuyển tới đôi mắt tím đậm của hắn, trong lòng thâm kinh ngạc. Người này thật đúng là lõi hệ dị năng giả trong vạn tìm được một, hơn nữa, từ màu sắc tinh khiết sâu thẳm của mắt cậu ta, cấp bậc khẳng định không thấp. Người như vậy thể mà không ai để ý tới, luôn bị sử dụng như một tên nô lệ, ông trời thật đúng là biết trêu người! Bất quá, cậu ta không phải người của khu Đông, không biết lập trường thế nào.

Nghĩ đến đây, Lâm Mậu nở nụ cười hòa ái, mở miệng thử hỏi, “Vị tiên sinh này, cảm ơn cậu đã cứu Viễn Hăng. Cậu là...?”

“Đậu Hăng.” Đậu Hăng hơi nâng mày, thanh âm trầm thấp khàn khàn, “Không cần cảm ơn, chuyện nên làm thôi.” Dứt lời, hắn lại tiếp tục nhìn chằm chằm quang cầu trong tay xuất thần.

Hiện tại tâm tình của hắn phức tạp khó tả, có rung động, có kinh ngạc, cũng có vui sướng, nhưng nhiều hơn cả là niềm thỏa mãn không gì sánh nổi. Hắn từng tưởng tượng vô số lần, nếu bản thân có được sức mạnh, thì nên lấy tư thái nào đứng bên cạnh người nọ? Nhưng tưởng tượng chung quy vẫn là tưởng tượng, mỗi khi hắn tỉnh táo lại, sự vô lực cùng không cam lòng tột cùng liền tràn ngập tâm hắn, khiến hắn suýt hít thở không thông. Cảm giác đó, tựa như bị rơi vào một vực sâu không đáy, vĩnh viễn không thể nhìn thấy mặt trời. Thế nhưng trước mắt, tất cả những suy tưởng đều biến thành sự thật, hắn thật sự có được lực lượng, có thể bảo hộ thiếu niên, cũng bảo hộ được hết thảy những thứ thiếu niên muốn bảo vệ.

Nghĩ đến đây, Đậu Hăng cong môi cười, từ mâu băng lãnh dần nhiễm lên một tia sáng nhu hòa tựa như sương tuyết vào sáng sớm. Hắn khẽ siết chặt tay phải, quang cầu trắng bạc nóng rực ‘tê’ một tiếng trở về cơ thể hắn, nháy mắt biến mất.

Thấy hân thành thực không chế dỉ năng, đôi mắt híp lại của lâm mâu toát lên một tia kinh ngạc, tinh tế nghiền ngẫm một câu ‘chuyện nên làm thôi’ kia, thăm cảm thấy người này đúng là không có ác ý với khu Đông, tâm luôn treo cao thoáng thả lỏng.

Cánh cửa đóng chặt của phòng y tế nhẹ nhàng mở ra, Cung Hương Di mang gương mặt tiều tụy đầy nước mắt bước ra, nhìn qua ánh mắt lo lắng của Lâm lão gia tử, lập tức lau nước mắt, thấp giọng nói, “Lâm tổ phụ không cần lo lắng, papa không sao rồi, dạ dày đã ngừng xuất huyết, bây giờ đang ngủ, ông vào thăm cha đi.”

Lâm Mâu gật đầu, nhẹ tay nhẹ chân đi vào.

Cung Hương Di nhìn về phía Đậu Hằng, đôi mắt đầm lệ chứa đầy ý cảm kích, khom người nói, “Cám ơn anh đã cứu papa tôi.”

“Cung Lê Hân đã cứu tôi.” Tuy không phải cứu tính mạng hân, nhưng lại là tôn nghiêm hân—thứ còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Đậu Hằng dứt lời, khẽ gật đầu xoay người rời đi, nghênh diện đám Đàm Minh Viễn và Vương Thao đã vội vàng trở lại, cước bộ không hề dừng lại, ngang nhiên đi qua một đám cao thủ dỉ năng giả. Trên người hân toát ra vài tia uy áp thần nhiên, không nhiều, nhưng đủ để khiến người ta kinh hồn táng đảm. Máy người Đàm Minh Viễn bất giác tự động tránh ra lối đi, ngây ngốc nhìn hân y như một đế vương bước qua.

Nhìn bóng dáng cao lớn của Đậu Hằng, Cung Hương Di bỗng dung nở một nụ cười thoải mái. Thế sự tuần hoàn, đều có nhân quả. Mà sự thay đổi đột ngột của kiếp nạn này nguyên lai là thiện quả do em trai tạo nên, như vậy, có phải cô nên chờ mong em ấy sẽ bình an đưa Tiểu Yêu trở về?

*****

—*** kim : vàng □ kim mâu : mắt màu vàng ***—

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119

Phượng Hoàng thành, một hàng Cung Lê Hân đang trên đường đi tới kho lúa ở Tây Giao. Có Tiểu Thủy dẫn đường, bọn họ đỡ phải đi rất nhiều đường vòng, nhưng vì đường bị một biển xe dài lan man không dứt chặn lại, thỉnh thoảng còn có quần tang thi đột kích, nên tốc độ của bọn họ khá chậm, qua ba bốn giờ cũng chỉ mới đi được nửa đoạn đường.

“Giữa trưa, nhiệt độ không khí rất cao, hay chúng ta tìm chỗ nghỉ một tiếng rồi đi?” Kim Thượng Ngọc không ngừng lau mồ hôi trên mặt, thờ hỏn hên đề nghị. Trong đoàn người, ngoại trừ Cung Lê Hân và Tổng Hạo Nhiên có thể chịu nhiệt, mọi người đều cả người đầy mồ hôi cùng vết bẩn, nhìn qua vô cùng chật vật.

“Vào đây nghỉ ngơi đi.” Tổng Hạo Nhiên nhảy qua một cái, thuận tay xử lý vài tang thi cấp thấp, đẩy cánh cửa thủy tinh của một tiệm cắt tóc ven đường nói.

Mọi người vội vàng theo vào, trở tay đóng cửa lại, kéo rèm hai bên cửa ngăn trở tầm nhìn của tang thi. Ánh mặt trời gay gắt bị rèm cửa chắn đi một nửa, chiếu lên người không còn quá nóng bức, lúc này mọi người đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Không gian trong tiệm cũng không quá rộng, các thiết bị vệ sinh đã sớm hoang ỉ, phủ đầy bụi bẩn, mùi bốc lên không khí mang theo một cổ hôi thối đặc hữu của thời mạt thế.

Nhưng mọi người sớm đã quen với mùi này, không để ý tới mặt sàn dơ bẩn, đặt mông ngồi xuống, khẽ hít thở, phòng ngừa hô hấp quá nặng nề hấp dẫn đàn tang thi tới vây công. Chỉ duy nữ nhân phóng dăng dáng người nóng bỏng trước đó biếng nhác nghiêng người dựa vào tường, thần sắc nhìn về phía sàn đầy chán ghét.

“A Kien, lấy C quốc cho tôi rửa mặt, bẩn chết được!” Giọng ả hơi khàn khàn, không giống thanh âm uyển chuyển thanh thúy của phụ nữ bình thường, nhưng nghe lại thấy đặc biệt gọi cảm mê người.

A Kien chính là tên nam nhân bị đập vào ván cửa, là thủy hệ cấp ba đệ giai, nghe thấy ả gọi tới, trong lòng liền nóng lên lập tức đứng dậy, cùng ả đi vào phòng gội đầu phía sau. Tiếng nước róc rách truyền tới, trong đó còn xen lẫn tiếng môi lưỡi giao triền cùng tiếng rên rỉ làm nũng của nữ nhân. Mà hai nam nhân tới qua còn ôm ả lại làm như không nghe thấy, thần nhiên lấy bạch lương khô trong bao ra ăn ngấu nghiến.

Mạt thế, cái con người đề ý nhất là tính mạng, là sức mạnh, là ẩm no, còn tình yêu và trung trinh, không biết đã sớm bị bọn họ quăng đi đâu rồi.

Còn phải đi nữa ngày, vì để bảo tồn thể lực, hai người kia không có ý đã chiến tại chỗ, đùa giỡn một hồi đã đi ra. Biểu tình nam nhân kia rất thỏa mãn ngồi xuống, mở balô tìm kiếm thức ăn. Nữ nhân kia hai má ửng hồng, sống mắt nhộn nhạo đầy yêu mị, trong tay cầm một cái khăn trùm đầu đã nhúng nước, vênh mông lên cúi người lau mặt sàn dơ bẩn.

Không biết là có ý hay vô tình, ả lại lựa chỗ ngay cạnh Tổng Hạo Nhiên, cong mông lắc lư không ngừng trước mặt Tổng Hạo Nhiên, động tác chỉ còn kém áp thẳng lên mặt hắn. Đôi mày xéo của Tổng Hạo Nhiên nhíu chặt, đôi hồng mâu yêu dị không hề che dấu vẻ chán ghét, đuổi chân ra đập mạnh vào bắp chân cô ả, thanh âm đầy lạnh lùng, "Tránh ra!"

Nữ nhân thét lên sợ hãi, người ngã ra sau, mắt thấy sắp ngã vào lòng Tổng Hạo Nhiên. Không đợi Tổng Hạo Nhiên lách người né tránh, Cung Lê Hân ngồi bên người hắn đã di chuyển, tay vung lên, một đạo chưởng phong phóng ra đẩy nữ nhân kia trượt một đường dài dưới sàn.

Thấy ả nữ nhân kia lưu lại một đường dài sạch bong dưới người, Kim Thượng Ngọc cúi đầu, bả vai run run, cố gắng nén cười. Đối với hành động thô bạo lại trực tiếp của Cung Lê Hân, cô quả thực rất yêu thích.

"Mày muốn chết sao?!" Nữ nhân kia xoa xoa phần ngực đau nhức không thôi, khuôn mặt vằn vẹo gằm nhẹ, trong con ngươi màu đen lướt qua một đạo lục quang âm ngoan, nhanh chóng đánh về phía Cung Lê Hân, dương tay phóng ra một hạt giống màu nâu.

Cung Lê Hân thân nhiên liếc ả một cái, một cái phát tay chính là một đạo chưởng phong, đánh bay ả ta, người đập vào vách tường, còn mấy dây leo xuất ra từ hạt giống kia thì bị cậu hút vào ngọn hỏa diễm màu trắng trong lòng bàn tay, nháy mắt hóa thành khói bụi.

Ngoại trừ Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác, tất cả những người còn lại đều tròn trĩnh mắt, trong lòng chấn động. Phong hỏa song hệ! Cư nhiên là phong hỏa song hệ! Bọn họ không hẹn mà cùng gào thét trong lòng, ánh mắt nhìn thiếu niên bất tri bất giác đã mang theo kính sợ, thâm cảm thấy may mắn mình đã không đứng ra giúp nữ nhân kia. Nữ nhân kia quỳ rạp dưới đất, người lạnh run, đừng nói đánh trả, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Lúc này ả mới ý thức được—người muốn đâm đầu vào chỗ chết, ngay từ đầu chính là cô ta.

"Cách Tổng đại ca của tôi xa một chút, tôi không thích." Chống lại tầm mắt sợ hãi của nữ nhân nọ, Cung Lê Hân thận trọng cảnh cáo, nói rõ từng câu từng chữ. Vừa nghĩ tới người này thiếu chút nữa đã ngã vào ôm ấp của Tổng đại ca, vị trí chỉ duy độc thuộc về cậu, thì trong lòng cậu thấy phiền muộn không thôi, khó chịu không nói nên lời.

"Haha~" Tổng Hạo Nhiên nghe vậy, liền không nhịn được bật cười, duỗi tay kéo thiếu niên miệng mím mày nhíu vô cùng khả ái vào lòng, ngậm lấy đôi môi phấn nộn của cậu liếm mát, đôi hồng mâu yêu dị tràn ngập ôn nhu quyến luyến khó có thể nói nên lời.

Thiếu niên ngốc lảng trong thoáng chốc, sau khi phản ứng lại thì đôi miều đồng khê híp, chủ động ôm lấy cổ hắn, cánh môi phấn nộn hé ra không chút giữ lại mặc cho hắn xâm chiếm. Tiếng hôn nhau chắc chắc không ngừng vang vọng trong không khí, trên mặt hai người đang khép hờ mắt đều mang vẻ thành kính lại tràn đầy tình cảm, nhu tình mật ý nồng đậm lan tràn trong phòng. Đây là một nụ hôn không có ***, chỉ có tình yêu, hình ảnh tuyệt đẹp trước mắt trùng kích vào ánh mắt mọi người, làm cho trái tim băng lãnh tĩnh mịch của họ có chút xúc động.

Nữ nhân quỳ rạp dưới đất trên mặt giật mình, sau đó cúi đầu, giấu đi hăm mộ cùng ghen tị không thể kìm lại trong mắt. Có một người thật lòng yêu thương, ở mặt thế là hiếm có biết bao!

Thời điểm khi hai người miệng lưỡi chạm nhau, đôi mắt kim sắc của Lâm Văn Bác thoáng âm trầm, nhưng mau chóng đã khôi phục lại màu sắc rực rỡ ban đầu. Hắn buông mị, lấy mấy bạch bánh quy cùng một chai nước trong balô ra, động tác bình tĩnh lạnh nhạt, làm như không có gì.

Ban đầu, tim hắn cũng đau như bị dao cắt, đau đớn tột cùng, nhưng lâu ngày, sự đau đớn này đã chậm rãi trở nên chết lặng, đến cuối cùng, phân chết lặng này lại biến thành thói quen. Nhân sinh khổ đoản, hắn thà chết chứ không nguyện rời khỏi, vậy thì chỉ có thể chịu đựng. Hắn nghĩ, khi bản thân thân thiết với tiểu Hân, cảm thụ của Hạo Nhiên khẳng định cũng giống hắn, vì thế, hắn cũng bình thường trở lại. Có lẽ sẽ có một ngày, tiểu Hân sẽ yêu một người mà không cần người kia, nhưng theo thời gian dần trôi, tình cảm của hắn với tiểu Hân ngày càng sâu đậm, hắn không còn chờ mong một kết cục như thế, thậm chí còn bài xích. Kỳ thật, ở như bây giờ cũng rất tốt.

Chờ khi hắn từ trong trầm tư hồi thần lại, hai người hôn nhau kia cũng lưu luyến không rời tách ra. Hắn khẽ cười, đưa một cái bánh quy đến bên môi thiếu niên, ôn nhu nói, "Mau canh thời gian ăn chút gì đi, buổi chiều còn phải chạy đi."

"Àn, cảm ơn Lâm đại ca." Cung Lê Hân há một ngụm cắn bánh quy, cái lưỡi ấm áp quẹt qua tay hắn, liếm liếm vụn bánh rơi ra.

Kim mâu của Lâm Văn Bác ám ám, khoe miệng khê nhếch, xoay người cầm chai nước, tay trái cẩn thận đỡ dưới cằm ngửa C quốrchảy xuống ướt vạt áo cậu. Thấy thiếu niên miệng ngậm miệng chai, ngoan ngoãn uống, đôi miều đồng khê híp, lộ ra biểu tình sáng khoái, hắn liền bật cười, dùng đầu ngón tay cẩn thận lau đi khoe môi hơi ướt, động tác ôn nhu không nói nên lời.

Bọn họ ở cùng một chỗ rất ăn ý, quanh thân lạnh lẽ xuất hiện ngọt ngào cùng ôn nhu không kém nụ hôn vừa rồi, mọi người liên tục ghé mắt, sáng tỏ quan hệ giữa ba người, lòng đầy hâm mộ.

Kim Thượng Ngọc ngây ngốc nhìn ba người, ánh mắt có chút phức tạp. Nghĩ đến sức mạnh phong hỏa song hệ của thiếu niên, cô thu lại tầm mắt chậm rãi cúi đầu xuống, hai má giấu trong bóng tối khiến người không thể nhìn rõ biểu tình. Qua tiếp vài phút, thấy Lâm Văn Bác ăn trưa xong, đi tới chỗ rèm cửa canh gác, cô lập tức đứng dậy, đi tới ngồi xuống cạnh thiếu niên, cười ngọt ngào với cậu.

Nụ cười của thiếu niên còn đẹp hơn cả ánh sáng tươi đẹp bên ngoài, ánh vào mắt Cung Lê Hân, lại khiến cậu có chút thất thần. Thoáng buông mị tránh nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ, cậu mím môi hỏi, "Cô có chuyện gì sao?"

“A, cậu thật là phong hỏa song hệ dị năng sao?” Kim Thượng Ngọc giật nhẹ tay áo cậu, tươi cười mở to mắt nhìn hai má trắng nõn của cậu.

“Tôi không phải...” dị năng giả. Khó khăn nuốt xuống ba chữ sắp tràn khỏi miệng, Cung Lê Hân xoay mặt, đôi mắt đen như mực liếc qua thiếu nữ, về mặt khó lường. Không biết ma xui quỷ khiến gì, cậu vừa rồi thiếu chút nữa đã nói thật với cô gái này, cũng may ngay khắc cuối cùng cậu đúng lúc thanh tỉnh lại. Tình huống này, rất bất thường!

“Tôi không phải phong hỏa song hệ.” Âm thầm vận chuyển Thanh Tâm Quyết, Cung Lê Hân nhìn thẳng vào mắt cô gái, gần từng chữ, “Tôi là phong, hỏa, băng, cường hóa tứ hệ dị năng giả.”

Cậu vừa dứt lời, xung quanh một mảnh lặng im, tiếng nhai lương khô ‘răng rắc’ im bật, tiếng uống nước ừng ực cũng dừng lại, mọi người đều đại ra, đồng loạt nhìn về phía cậu. Đặc biệt là Lưu Thanh, chai nước giơ đến bên miệng cũng quên uống, đồ ướt cổ hần, hần lại như không biết, chỉ ngậy người nhìn thiếu niên, hai mắt tròn to như muốn rót khỏi hốc mắt.

“Cậu, cậu là tứ hệ dị năng giả?” Kim Thượng Ngọc hơi lấp bắp, tay kéo vạt áo thiếu niên siết chặt, khớp xương lộ ra trắng bệch, vội vàng hỏi, “Vậy cậu cấp mấy?” Thanh âm của cô đầy khiếp sợ, còn có chút lo lắng khó thấy.

“Khoảng chừng cấp bốn trung giai.” Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Cung Lê Hân không xác định nói.

Mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh. Kim Thượng Ngọc suy sụp buông áo cậu, thấp giọng thì thào, “Tứ hệ dị năng, cấp bốn trung giai... Sao có thể? Tôi không tin!”

“Vậy để tôi làm cho cô xem.” Cung Lê Hân mở miệng cười nói, ngữ khí đầy hào hứng, biểu tình như nóng lòng muốn thử, nghiêm nhiên một bộ dáng thiếu niên hồn nhiên vui vẻ muốn khoe cho cô gái.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên trầm xuống, song song quay đầu nhìn về phía cậu, thu được ánh mắt ám chỉ của cậu, khuôn mặt căng cứng liền thả lỏng, rồi như có chút dăm chiêu liếc qua Kim Thượng Ngọc.

Kim Thượng Ngọc cứng ngắt gật đầu, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm bàn tay trắng nõn mở ra của thiếu niên. Những người khác cũng ngừng hô hấp, ánh mắt nhất tề nhìn qua. Không tận mắt nhìn, có đánh chết bọn họ cũng không tin.

Cung Lê Hân phóng ra một tia nội kinh, chiều đầu tiên Tam Muội Chân Hỏa chỉ nhỏ cỡ hạt đậu tương xuất hiện trong lòng bàn tay. Hỏa diễm màu trắng rũ xuống tựa như ngôi sao phía chân trời, lúc sáng lúc tối, khi cao khi thấp, thể tích tuy nhỏ nhưng nhiệt độ nó phát ra nháy mắt khiến độ ẩm trong tiệm cất tóc tăng thêm vài độ. Mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống từ trán mọi người, Kim Thượng Ngọc cách cậu gần nhất đưa tay che mặt, vội vàng lui về sau để tránh bị hơi nóng làm tổn thương.

Cung Lê Hân thấy thế lập tức chuyển đổi công pháp, hỏa diễm trên dưới lay động mơ hồ bất động, dần cô đọng thành băng tinh trong giống như hoa sen, độ ẩm đột ngột giảm xuống, băng lãnh khiến mọi người lạnh phát run, không tự giác rúc vào gần nhau sưởi ấm. Hai tay che mặt của Kim Thượng Ngọc lập tức buông xuống, gắt gao ôm trước ngực, lạnh tới nổi răng va lạch vạch vào nhau.

Bộ dáng chật vật của cô tựa hồ làm thiếu niên vừa lòng, năm ngón tay cậu cuộn lại, nghiền nát băng tinh trong tay, độ ẩm trong tiệm lập tức tăng trở lại, một làn gió mát từ chỗ tinh thể vỡ nát trong tay thiếu niên tràn ra, phản chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời, vô cùng rực rỡ. Lưu phong cuốn lấy dương quang chậm rãi quay về, thổi qua người có chút man mát, có chút ươn ướt, thoải mái không thôi.

Mọi người đang rúc vào nhau chậm rãi tách ra, trên mặt mang theo biểu tình hưởng thụ, thậm chí còn có người thở một hơi thật dài, như biểu đạt sung sướng phát ra từ thể xác lẫn tinh thần mình.

Tống Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác thấy thế, lập tức triệt tiêu năng lượng ả ả sáng lên quanh người, híp lại hai mắt, cảm nhận độ ẩm thoải mái trong không khí. Ặn, còn thoải mái hơn cả máy điều hòa! Bọn họ không hên mà cùng nghĩ.

“Cường hóa hệ dị năng có chút mạnh bạo, tôi không thể thi triển được.” Thanh âm trong trẻo đánh vỡ thời khắc có chút kỳ lạ, làm mọi người đang say mê đều bừng tỉnh. Ánh mắt nhìn về phía cậu đổi lại đổi, cuối cùng từ khiếp sợ hóa thành sợ hãi cùng thần phục.

“Ha ha...” Kim Thượng Ngọc không nói gì, chỉ cười gượng, cứng ngắt đứng dậy, lui về một góc ngồi xuống, đầu vùi vào hai gối, không biết đang nghĩ gì.

Cung Lê Hân không dấu vết đánh giá thân ảnh hồn bay phách lạc của cô, khi quay ra đối mặt với Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên, trao đổi một ánh mắt hoài nghi.

*****

Chương 120

Nghỉ tiếp nửa giờ, ánh mặt trời gay gắt, không khí vẫn nóng bức như trước, hít vào phổi còn cảm thấy một trận đau đốn, tựa như hít vào một quả cầu lửa. Nhưng tinh thần của đoàn người lại tăng vọt, bước chân không ngừng nghỉ, chỉ bởi vì trong đội có Cung Lê Hân áp trận, khiến bọn họ cảm thấy đặc biệt an tâm.

Có được sức mạnh, lá gan cũng lớn hơn nhiều, một đám người nghênh đón ba đợt tang thi vậy công, tà xung hữu đột, xuất hết thủ đoạn, không thể dừng lại, chờ khi bọn hắn giết tới tận hừng mới ý thức được, lại qua tiếp hai ngã tư, kho lúa đã ở ngay trước mắt.

“Mẹ nó! Thiệt thống khoái mà!” Lư Thanh xoay người móc ra một tinh hạch của tang thi thổ hệ cấp hai cao giai, cao giọng cảm thán một câu, đôi mắt được biểu tình an nhiên của ba đồng bạn.

Bốn người bọn họ chu du cả nước, không có chỗ ở ổn định, nhìn có vẻ tiêu sái, nhưng có khác gì lưu vong nơi xa xôi đâu? Bọn họ cũng từng thử gia nhập một căn cứ nào đó, nhưng cuối cùng vẫn vì không thể chịu được xa lánh cùng đầu đá mà rời khỏi. Nhưng đi theo Cung Lê Hân lại khác, thiếu niên sẽ chỉ bọn họ tác chiến như thế nào, khiến họ phát huy dị năng của mình tới cực hạn, không chút tàng trữ; sẽ chủ động nghênh đón tang thi thực lực mạnh nhất, che chắn để bọn họ an toàn; hơn nữa còn liệt sát, đem tinh hạch tang thi phù hợp đưa cho bọn họ. Một người lòng dạ thẳng thắn vô tư, dũng cảm không vụ lợi như vậy, đừng nói bây giờ, dù là trước mặt thế, bọn họ cũng chưa từng gặp qua. Nếu có thể đi theo thiếu niên thì còn là chuyện may mắn đến cỡ nào?

Trong đầu không hẹn mà cùng có ý nghĩ này, bốn người nhìn nhau, trong lòng vô cùng nôn nóng.

“Lão Lư, tôi thấy trước mắt chuyện quan trọng nhất không phải tìm lương thực mà là giúp Cung thiếu tìm người. Người tìm được rồi, tôi nghĩ cũng nên mở lời với cậu ấy, anh thấy được không?” Tiêu Thủy kéo ba người Lư Thanh qua một bên, nhẹ giọng nói.

“Được, tôi cũng nghĩ thế. Mấy ngày này chúng ta hãy đi quanh thành cẩn thận lưu ý.” Lư Thanh gật đầu nói.

Bốn người có chung nhận thức, đều hài lòng nở nụ cười, ánh mắt nhìn Cung Lê Hân càng thêm nóng bỏng. Bọn họ mật đàm, Cung Lê Hân đứng cách đó không xa đã nghe hết không thiếu một chữ, trên mặt vẫn không biến đổi. Bốn người này khi gặp chuyện thì trầm ổn bình tĩnh, khá có nghĩa khí, cậu rất thích, chỉ cần bọn họ mở miệng, cậu sẽ nguyện ý đưa bọn họ về Trường Xà đảo mà sắp xếp ổn thỏa.

Thấy bốn người nhìn mình, khoe môi Cung Lê Hân khẽ cong lên, mỉm cười gật đầu, khiến bọn họ đều mặt đỏ tai hồng, chân tay luống cuống. Thấy bộ dáng mất tự nhiên của bọn họ rất khôi hài, ý cười bên môi Cung Lê Hân càng sâu thêm, nhìn những người khác, thấy tinh hạch tang thi thu thập không sai biệt lắm thì nâng tay nói, “Đi thôi.”

Một đám người nghiêm nhiên đối với lời cậu đã xem như mệnh lệnh, vội vàng hô đồng ý, đi về phía kho lúa trong khu dân cư. Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác đi trước mở đường, Cung Lê Hân yểm hậu, chủ động nhận lấy vị trí nguy hiểm nhất trong đoàn. Không có cách nào, bọn họ không phải là cha chú gì đó, mà là đang ra nhiệm vụ cùng đồng bạn, cho nên cứ vậy mà đường thành thói quen.

Cung phụ có một câu nói rất hay : người mạnh bao nhiêu, thì gánh vác trách nhiệm nặng bấy nhiêu. Một mực hy sinh góp sức, có thể không có lòng vị tha, nhưng không thể bỏ mặc mọi người. Làm người phải có ý thức trách nhiệm, cũng cần phải làm theo khả năng của mình. Không thể không nói, chính nhờ có Cung phụ tận tình chỉ bảo thời gian sau đó, hướng dẫn từng bước một, Cung Lê Hân tiểu ma đầu này mới không bị mặt thể hun đốt thành đại ma đầu như Tiêu Lâm. Âm soa dương thác, Cung phụ đã góp công không nhỏ với nhân loại vẫn luôn tràn ngập nguy cơ.

Đi tiếp mấy chục mét, không gặp phải bất cứ đợt kích của quần tang thi nào, Tổng Hạo Nhiên và Lâm Văn Bác nhìn nhau, đều thấy hoài nghi cùng đề phòng trong mắt đối phương. Bỗng nhiên, Lâm Văn Bác như cảm nhận được gì đó, lưng phát lạnh từng cơn, cảm giác có chút ngứa ngứa như bị kim châm, không đau, nhưng lại khiến lông tơ trên người hắn dựng thẳng cả lên. Đây là điềm báo có nguy hiểm hay chuyện gì đó sao? Đôi kim mâu của Lâm Văn Bác lướt qua một đạo ánh quang, đột ngột nhìn ra sau lưng.

Sau lưng không có gì cả, cảm giác bị kim châm cũng lập tức biến mất, tựa như chỉ là một hồi ảo giác. Song đồng Lâm Văn Bác híps lại, tầm mắt lạnh lẽo không dấu vết đảo qua Kim Thượng Ngọc đầu cúi xuống không thể thấy rõ biểu tình kia.

“Sao thế?” Tổng Hạo Nhiên thấp giọng hỏi.

“Cậu có cảm giác thấy sau lưng như bị ai châm kim không?” Lâm Văn Bác chậm rãi quay đầu lại hỏi.

“Cậu không nói tôi cũng không chú ý, vừa rồi đúng là có một lần như vậy, tôi còn tưởng mình bị ảo giác.” Tổng Hạo Nhiên như chợt hiểu được gì, hồng mâu trong phút chốc thoáng trầm xuống. Việc này, xem ra có chút kỳ quái.

“Không phải ảo giác.” Lâm Văn Bác lắc đầu bổ sung, “Còn có, đàn tang thi cấp thấp ở khu dân cư bỗng dưng không tiếng động biến mất không để lại dấu vết, có thấy tình cảnh này quen quen không?”

Tổng Hạo Nhiên gật đầu, “Tôi cũng nhìn ra. Khu vực này có khả năng có một tang thi cấp bốn đề giai. Có lẽ, nó đang mang theo một đám tang thi cấp thấp mai phục ở nơi nào đó đó chờ đợi để đánh lén chúng ta.”

Hai người liếc nhau, biểu tình trở nên nghiêm nghị, lập tức dùng chân nói ra tin tức này, khiến đội ngũ xao động một phen, sợ hãi tột cùng bóp nghẹn yết hầu mọi người, khiến sắc mặt họ trắng bệch, khó thở, chân đứng như muốn nhũn ra.

Trần định lại đầu tiên chính là bốn người Luru Thanh đã từng trải qua “chuyện lớn”. Luru Thanh nuốt nước miếng, dịch tới cạnh Cung Lê Hân, phất tay nói, “Không sao, có Cung thiếu ở đây, tang thi cấp bốn đề giai tính là gì chứ? Đến một Cung thiếu giết một, đến hai thì giết cả hai. Cung thiếu, cậu nói xem phải không?” Dứt lời, hắn liền nhìn về phía Cung Lê Hân, nụ cười lấy lòng còn có chút chờ mong, kỳ vọng có thể lấy được chút sức mạnh từ Cung thiếu.

“Ừ, tang thi cấp bốn cứ giao cho tôi, những tang thi khác các người tự mình giải quyết, tôi không thể che chở cho từng người được.” Cung Lê Hân không ồm ồm nhiều việc, chỉ thần nhiên nói ra sự thật. Nhưng ngữ khí bình tĩnh như nước, trần định tự nhiên lại kỳ tích khiến bọn họ hoảng hốt.

“Đĩ nhiên! Nếu ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có thì tôi sao có tư cách đi theo cậu chứ?” Luru Thanh vỗ ngực cam đoan, nói xong mới ý thức được mình lỡ lời, vội vàng khăn trương trộm dò xét biểu tình của thiếu niên.

Cung Lê Hân khẽ cười làm như không nghe thấy, làm Luru Thanh vừa yên tâm lại có chút mất mát.

“Đi thôi, con tang thi cấp bốn đề giai này trước mắt sẽ không tới khu vực này, chúng ta vào kho lúa nhìn trước xem.” Liếc nhanh qua Kim Thượng Ngọc về mặt thất hồn lạc phách không yên lòng, Cung Lê Hân dẫn đầu đi về phía trước.

“Sao cậu biết tang thi kia không ở đây? Vạn nhất nó mai phục chúng ta ở đằng trước thì sao?” Một người khác trong tám người, thủy hệ dị năng giả tên A Kịen nghi ngờ nói.

“Ngũ cảm nói cho tôi biết, phía trước không có tang thi. Tin hay không tùy anh.” Cung Lê Hân chỉ vào tai mình, cước bộ vẫn không ngừng đi về phía trước. Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên gật gao trái phải đi cạnh cậu. Bốn người Luru Thanh vội vã theo đuôi, không dám tụt lại sau.

Năm người A Kịen, tính cả Kim Thượng Ngọc, đứng bất động tại chỗ trong chốc lát, nhìn qua bốn phía ngả tư cực kỳ yên lặng lại hiu quạnh, lập tức nhanh chân đuổi theo. Vẫn là đứng chung với cường giả là an toàn nhất, ở lại không biết sẽ còn gặp phải chuyện gì.

Quả nhiên đúng như lời Cung Lê Hân nói, phía trước không có tang thi mai phục, cả bọn thuận lợi tới được đích đến. Nhìn nóc kho lúa, trong lòng mọi người đều khó nén kích động. Trong này đều là lương thực a! Có được đồng lương thực này, ít nhất trong năm năm bọn họ sẽ không đói chết!

“Em hẳn là nên mang Lý Đông Sinh theo tới đây.” Cung Lê Hân nhìn Lâm Văn Bác, biểu tình có chút uể oải, hối hận nói.

“Không sao, chúng ta tìm Tiểu Yêu xong còn có thể quay lại mà.” Lâm Văn Bác yêu thương vuốt đôi mày đang nhíu của cậu an ủi.

“Chỉ sợ trong thời gian này sẽ có người mang không gian dị năng giả tới đây quét sạch.” Thiếu niên chớp mắt, lo trước tính sau nói.

“Không việc gì, sau khi trở về anh sẽ lập tức cho người tới đây mang về, lương thực nhiều như vậy, bọn chúng không thể mang về hết một lần được.” Tổng Hạo Nhiên khẽ cười, xoa đầu thiếu niên.

“Àn.” Hai mắt Cung Lê Hân híp lại cong như trăng khuyết, an tâm đẩy cửa một kho lúa. Một tia sáng mặt trời chiếu vào, dần xua đi hôn ám bên trong, mùi thóc lúa ngọt ngào nồng đậm lẫn với mốc thán nhiên liền phả tới. Người phía sau bị cản trở tầm mắt ngửi được mùi, trong lòng dĩ nhiên cảm thấy vui vẻ. Bên trong quả thật có lương thực!

Các bao bố màu vàng nâu chứa đầy thóc lúa được xếp chồng chất trong kho lúa, cơ hồ sắp đung cửa sổ trên nóc, quả nhiên giống bên ngoài đồn đãi, đây ắp kho! Lâm Văn Bác đi tới trước, xoay người kiểm tra một bao gạo bị mở ra, thấy các vết trầy xước trên miệng bao, đôi kim mâu chọt lóe lên.

“Đã có người đến, nhưng lương thực lại không bị mang đi, không thấy kỳ quái sao?” Hắn đứng thẳng dậy, hạt thóc trong tay thuận thể trượt xuống, thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong kho hàng, mang theo cảm giác có chút áp bách.

“Qua nhìn các kho khác xem.” Sắc mặt Tổng Hạo Nhiên đột nhiên ngưng trọng, đề nghị nói. Người đã tới, lương thực quan trọng như tính mạng lại không mang theo, tình huống này nhìn thế nào cũng thấy không ổn.

“Các người đi đi, chúng tôi ở lại.” Mấy người A Kịen nhìn chằm chằm vào từng đồng lương thực, giọng nói có chút run run do kích động.

Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên không quản bọn họ, lập tức liền rời đi, mấy người Luru Thanh đã quyết tâm muốn đi theo Cung Lê Hân, tất nhiên sẽ không bị đồng lương thực trước mắt mê hoặc. Theo Cung thiếu, về sau còn lo không có cơm ăn sao?

Lâm Văn Bác đẩy cánh cửa kho thứ hai, bên trong vẫn chứa đầy như cũ, bao gạo cũng có dấu bị cắt, nhưng không bị mang đi. Lâm Văn Bác và Tổng Hạo Nhiên liếc nhau, mặt trở nên căng chặt. Cung Lê Hân chỉ liếc qua cửa sập một cái liền thông thả đi tới một kho hàng nằm ở một góc hẻo lánh phía dưới cùng. Thấy hướng đi của cậu, sắc mặt Kim Thượng Ngọc càng tái nhợt, bước nhanh đuổi theo.

Càng đến gần kho lúa kia, mày Cung Lê Hân càng nhíu chặt, thoáng dừng trước cửa một lát, cuối cùng cậu vron tay chậm rãi đẩy cửa. Ánh mặt trời chiếu vào, đập vào mắt không phải là từng chồng lương thực, mà là từng khối hải cốt nhúc nhích đầy giòi bọ, mùi hôi thối nồng đậm đập vào mặt, xông đến hít thở không thông.

Kim Thượng Ngọc nhanh chóng bịt mũi, lui về hai bước, quay đầu qua một bên không dám nhìn cảnh tượng như A Tì địa ngục trước mắt. Cung Lê Hân

lại mắt cũng chưa chớp, ung dung bước vào, khom người xem xét tình trạng của đồng hải cốt.

Lâm Văn Bác và Tống Hạo Nhiên cũng đã tới, thấy tình cảnh bên trong, màu sắc đều tối sầm xuống. Đồng xương vẫn còn treo mấy khối thịt thối đen đỏ, bị xếp chồng lên nhau, ít nhất cũng phải tới mấy trăm. Đây không phải là một kho hàng, mà là một lò sát sinh, còn nhân loại lại chính là sản phẩm quan trọng nhất của lò sát sinh này!

Đám Lưu Thanh tới sau đều sợ hãi kêu một tiếng, liên tục lùi về sau, sau đó cúi người ho khan một trận. Thi thể ghê tởm bọn họ đã nhìn thấy không ít, tự nhận năng lực thừa nhận cũng rất mạnh, nhưng hình ảnh mấy trăm bộ hải cốt thối rữa này thật sự nhìn rất đau mắt nha, nháy mắt đã đánh tan tầng phòng ngự tâm lý của bọn họ. Đây tốt cùng là do ai làm? Ôm cái bụng đau nhức, bọn họ hoảng sợ thầm nghĩ.

*****

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trọng Sinh Chi Thiếu Chủ Hoàn Hành Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.